

ÖZNR YILDIRIM

Sisters Planet

YABANCI

ŞAHMERAN

Sen cennetin varlığından gurur duy,
ben **cehennemi** istiyorum.

Yağan kar şiddetini gitgide artırıyor, koyu renk saçlarımın
tutunan kar tanelerinin sayısı çoğalıyordu. Konuşmadı,
kızışmadım. Sessizlik... Aramızda her daim geçeni alan bir
sessizlik. Ben de bu alfabeyle bir kez daha boyun
eğdim ve uzun, titreyen parmaklarımı avuçlarımın içine
sakladım. Elimi yanına indirdiğimde avuçlarımda eriyen kar
yere damladı...

Rengi, kan rengiydi.

Rengi, kaybın rengiydi.

Rengi, bir cinayetin rengiydi.

Pegasus Yayınları: 1303

Yabancı

Öznur Yıldırım

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan

Editör: Gizem Aldoğan

Düzeltili: Halûk Kürşad Kopuzlu

Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Kapak Tasarımı: Yunus Bora Ülke

Ağaç Kadın İllüstrasyonu: Esra Kalay

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mart 2016

ISBN: 978-605-343-874-8

Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

ÖZNR YILDIRIM

YABANCI

ŞAHMERAN

Sengilli on bir,
bu kitor senin kir.

MİHAL

Yağmur aniden bastırıldı. İri damlalar, kasvetli bir ezginin notaları gibi yola dökülürken genç adam siyah ceketinin yakasını kaldırıp ensesine siper etti. Soğuşu sevmiyordu. Soğuk, kalbinin derinliklerine gizlediği ve en ufak fırsatta zincirlerini kırmaya heveslenen kötü anılarını kışkırtıyordu. Dağınık, siyah saçlarının arasına dökülen yağmur damlalarını düşünmemeye çalışarak adımlarını hızlandırdı. Karanlık çoktan çökmüştü ama etraf yine de zifiri karanlık değildi. Genç adam çimen yeşili gözlerini karşı kaldırımında, elindeki poşetleri taşımakta zorlandığı için yavaşça yürüyen yaşlı kadına dikti. Bu ıssız sokakta ikisinden başka kimse yoktu.

Her ne kadar düşünmemeye çalışsa da soğuk rüzgâr gözbebeklerinde bir boşluk bulmuş gibi yavaşça beynine süzülüyordu. Anılar buharlaşıp düşüncelerine sızarken bir an önce yapması gereken şeyi yapıp bu şehirden ayrılmak istiyordu. Her şey tahmin ettiği gibi çok kolay bir şekilde işliyordu. Birazdan parmaklarına bir başka bedenden sıçrayan kan bulaşacak ve başka bir beden katili olacaktı. Bu düşünce onu dehşete düşürmekten çok tatmin ediyordu. İçindeki soğukkanlı ruh bir an bile tereddüt etmeyeceğini biliyordu.

Caddeye yakın bir yerde sokağın sonundan hemen sola dönünce aradığını bulacaktı. Hâlâ çiselemeye devam eden yağmura aldırılmamaya çalışarak ne kadar güçlü olduğunu kendi kendine kanıtlamaya ihtiyacı vardı. Tetiğe basmak hiçbir şeyi değiştirmiyordu, sert yüz hatları ve bomboş bakan gözler hiçbir şeyi kanıtlamıyordu. Bu savaşta galip gelirse o zaman gücünü kendine kanıtlamış olacaktı. Uzun zaman önce tebessümlere kapısını kapatmış dudakları kendine olan kızgınlığıyla gerildi.

Sokağın sonuna geldiğinde adımlarını yavaşlattı ve çimen yeşili gözleriyle omzunun üstünden sokağa baktı. Tamamen yalnızdı, yaşlı kadının nereye kaybolduğunu bilmiyordu ama umursadığı da söylenemezdi. Binanın duvarına tedbirli adımlarla yaklaştı ve duvara yaslanarak bir süre sessizliği dinledi. Her şeye öyle hazırlıklıydı ki sadece bir ayak sesi duyması onun için yeterli olacaktı. Saatine baktığında yüzündeki sert ifade güçlendi ve gözlerindeki boş ifadenin yerini karanlık bir nefret aldı.

Tam o sırada yaslandığı duvarın diğer tarafındaki kitapçının kapısı açıldı ve çıkan ses kulaklarını doldurdu. Eli pantolonunun beline sıkıştırdığı silahına giderken nefesini tutmuş, her sesi duymak için kulaklarını kabartmıştı. Başının yarısı görünecek şekilde duvarın kenarından sesin geldiği yere baktı. Gözüne ilk çarpan uzun, dalgalı siyah saçlar oldu. Profilini görmesine rağmen saçları önüne düştüğü için yüzünü seçememişti. Genç adamın bakış açısından oldukça narin görünen elleri soğuk yüzünden kasılmaya başlamış bir şekilde dükkânın kapısını kilitlemeye çalışıyordu. Tek omzuna taktığı sırt çantası da dâhil baştan aşağı siyah giyinmişti.

Davetsiz gözler henüz on sekiz yaşında olan genç kıızı incelerken kız her şeyden habersiz önüne düşen saçlarını geriye doğru attı. Ve katil, kurbanının yüzünü tam olarak o zaman gördü. Kız, abisinin bir kopyasıydı âdeta.

Genç kızın ailesiyle, özellikle abisiyle pek yakın olmadığını bilse de bu ayrıntıyı umursamıyordu. Merhamet yoktu. Abisi merhamet göstermemişti ve şimdi o da göstermeyecekti. Hem bu kız abisine sadece yüz olarak değil, tavır ve davranış olarak da benziyordu. Yüzündeki soğukluk ve kimseyi yanında istemediğini belli eden sert ifade genç adamın yüzündeki ölüm sertliğinden daha farklıydı. Aynı karanlık ifadeydi ama bu biraz daha ukalaydı. Ayrıca dümdüz bir çizgi gibi duran dudakları gülümsemelere küstüğü için değil de insanlara meydan okuduğu için bu halde gibiydi.

Genç adam silahını kıza doğru yönelttiğinde içinde hiçbir kıpırtı oluşmadı. Ne bir tereddüt ne bir acıma. Birazdan cansız bedeni öylece yere serilecekti. Kız son kez dükkânın kapısını kontrol ettikten sonra gitmek için arkasını döndü ama bir şey durmasına sebep oldu. Genç adamın kaşları çatılırken mümkünmüş gibi daha çok dikkat kesildi ve kızın durup dururken yüzünü aydınlatan gülümsemesi afallamasına sebep oldu. Daha ne olduğunu anlamadan kız sırt çantasını zarif bir şekilde kaldırımın kenarına koyup yere eğildi.

“Üşüdün mü sen?” Kızın sesi ıssız sokakta rahatlıkla duyuluyordu, genç adam kendini hazırlıksız yakalayan bu olay karşısında iyice şaşırırken bir kedi görüşüne girdi. Genç kızın gülümsemesi iyice yüzüne yayılmıştı; üstündeki kıyafetlerle zıt renkte olan kedi yavaşça ona sokuldu.

“Kahretsin,” diye mırıldandı genç adam. Eli tetiğe gitti, parmağının uygulayacağı tek bir baskı kızın kafatasını darmadağın edecek ve istediği sonuca ulaşmasını sağlayacaktı. Kalp atışlarının hızlandığını hissetti ama

ÖZNER YILDIRIM

bu merhametten dolayı değildi. Bu kız belki de abisinin yaptığı şeyi hiç onaylamıyordu.

Kendini toplayıp kalp atışlarını düzene sokmaya çalıştı. Kızın yüzündeki sertliğin yerini alan merhamet, şefkat ve sevgi duygularına bakarken tetiğe bastı. Ve silah büyük bir gürültüyle patladığında her şey çok hızlı gelişti. Kızın çılığı yankılanmadan hemen önce bir gürültü daha koptu ama bu gürültü silah sesinin aksine camın parçalara ayrılırken kopardığı feryattı.

Tetiği çekmeden önce elinin titrediğini fark etmişti. Yapamamıştı. Hayır, yapamamıştı yanlış kelimeydi. Yapmamıştı. Çünkü o kısa sürelik zaman diliminde aklına çok daha iyi bir plan gelmişti. Bu kadar basit olmamalıydı.

Merminin şiddetiyle parçalanan cam tanecikleri yere düşmeye başladığında genç adam arkasını dönmüş, hızlı adımlarla yürümeye başlamıştı bile. İki eli de ceketinin ceplerinde ilerlerken attığı adımlar âdeta yeri titretecek kadar güçlüydü. Uzun zaman sonra ilk defa dudakları kıvrıldı.

Ama bu kızın sergilediği sıcak gülümsemenin aksine buz gibiydi onun gülümsemesi. Korkunç olasılıklarla doluydu. Ve tamamen alaycıydı.

Bir yanımızda cennet, bir yanımızda cehennem varsa dünya araftır.

Aydınlığın, yerini yavaş yavaş karanlığa bıraktığı bu arafta, gece- nin çökmeye başladığı gökyüzünden dökülen kar tanelerinden biri kan lekeleriyle dolu olan avucuma konarken titreyen ellerimin içinde derin kesikler olduğunu fark ettim. Burada, ıssızlığın koynundaydım. Eski, yıpranmış sayfalara bekçilik yapan satırlar kadar yorgun ve yaşlı görünen ağaçların arasında, soğğun yakıcılığıyla birlikte yağın karı izliyordum. Sanki korudukları bir sır uğruna bu toprağa mühürlenmiş, ettikleri sessiz bir yeminle buraya terk edilmiş gibi görünen ağaçların sırtlandığı bu sessizlik tanıdıktı.

Tıpkı avuçlarıma düştüğü an saf beyazlığına, uğursuz kan renginin bulaştığı bu kar tanesinin soğukluğunun tanıdık olması gibi.

Bedenimde yaralar vardı ve bu yaralar ruhumda sahipsiz acılar bırakıyordu. Tenimdeki kan lekeleri uzun süre önce kurumuş gibiydi; üzerimde siyah sutyen ve siyah pantolondan başka hiçbir şey yoktu. Ayaklarım çıplaktı, siyah pantolonumda çamur lekeleri vardı ve bu lekelerin üzerine kan sıçramıştı. Dağılmış saçlarım, yüzümün bir kısmını kapatıyordu.

“Doğa?”

Bu tok, tanıdık ses kalbimden geliyormuş gibi yakın bir o kadar da uzaklardan geliyormuş gibi boştu. *Atalay*. Bu ismin kara gölgesi ruhuma devrilirken titreyen elimdeki eriyen kara baktım. Gözlerim de ruhum kadar, avuçlarımda eriyen kar kadar, bu orman kadar soğuk muydu?

“Doğa?”

Artık daha yakınlardan gelen bu ses, esen rüzgârdan daha da çok üşütmüştü beni. Zihnimin kıyılarına vuran düşünceler, sadece kaçmanı söylüyordu ama botların altında ezilen karın çıkardığı o acı sesi duyduğumda karar vermem için çok geçti.

Atalay aramızda belli bir mesafe bırakarak dururken sırtım ona dönüktü. Yağın kar şiddetini gitgide artırıyor, koyu renk saçlarıma tutunan kar tanelerinin sayısı çoğalıyordu. Konuşmadı, konuşmadım. Sessizlik... Aramızda her daim geçerli olan bir alfabeydi sessizlik. Ben

YABANCI

de bu alfabeyle bir kez daha boyun eğdim ve uzun, titreyen parmaklarımı avuçlarıma içine bastırdım. Elimi yanıma indirdiğimde avuçlarımda eriyen kar yere damladı... Rengi, kan rengiydi. Rengi, kaybın rengiydi. Rengi, bir cinayetlinin rengiydi.

“Donuyorsun Doğa.” Atalay’ın sesi endişeliydi. “Ceketimi vereyim.”

Bana doğru bir adım daha attığını duyduğumda yavaşça ona doğru döndüm ve o sırada göz göze geldik, gözlerimdeki keskin ve ruhsuz ifade onu olduğu yere çiviledi. Ona bakarken hiçbir zaman gözkapaklarım gözlerime örtülmezdi, şimdi de gözümü dahi kırpmadan ona bakarken dudaklarımdan dökülen sıcak nefesim soğuğa karıştığında bir sis bulutu oluşuyordu.

Bana bakan gözlerinde tanımsız bir ifade vardı; uzun süre gözleri, gözlerimi bırakmadı.

“Ben sana ne yaptım?” diye sordu mesafeme anlam veremiyormuş gibi. “Ben senin düşmanın değilim. İzin ver, yardım edeyim.”

O an dilimi yakacak kadar zehirli cümleler kurabilirdim; hem onu hem ruhumu zehirleyebilirdim. Yine de yapmadım ve biriken bu zehirle birlikte içimdeki bir çocuğu daha öldürdüm.

Önüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken pürüzlü bir sesle, “Uzak dur benden,” diyebildim.

Ama uzak durmadı. Bana doğru bir adım atmasıyla birlikte ben de geriye doğru bir adım attım. Vücudum daha da titremeye başladı, belki de ruhumdaki o ağır depresyonun bir kalıntısıydı bu.

“Sana benden uzak dur dedim.” Sesim titremişti. “Sen, benim hayatımı mahvettin.”

Elini uzattı ve, “İzin ver, yardım edeyim,” dedi, bana doğru tedbirli adımlarla yaklaşıyordu. Ben de bana doğru attığı her adımda, geriye doğru hissiz adımlarla ondan uzaklaşıyordum. En sonunda durmayacağına anladığımda boğazımda bir yumruyla hızla arkamı döndüm ve koşmaya başladım.

Soğuk, ciğerlerimi yakıyordu ama aldırmadım. Tek istediğim kaçmaktı. Anlamsız olduğunu bile bile kaçmak. Uzaklaşmak istiyordum her şeyden, en çok da kendimden.

Oysa soluk soluğa ona doğru kaçtığım geleceğim bile, geçmişimin pençe izleriyle doluydu.

“Doğa!”

Atalay’ın sesi o kadar kuvvetliydi ki bir camın parçalandıktan sonra parçalarının etrafa saçılması gibi ormanda yankılandı. Sonu yokmuş gibi

görünen bu ağaçların arasında daha da hızlı koşmaya çalıştım; ağaçların tepelerine çöken sis ve ormanı kaplayan kar, yeri ve göğü beyazın masumiyetiyle sansürlüyordu. Kan renginin ve siyahın günahkârlığını, bir ilahi gibi sunuyordu.

Kaç saniyeyi, kaç dakikayı hızlı adımlarımın ardında bırakmıştım, bilmiyordum ama artık devam edecek gücü kendimde bulamadığımda bir ağacın kenarında durdum ve bir elimle destek alıp öksürmeye başladım. Artık üşüdüğümü hissedemeyecek kadar donuyordum. En az ruhum kadar bedenim de hissizdi.

Atalay'ın beni bulabileceğini biliyordum; karda, ardımda izlerimi bırakmıştım ama bulmaya değer görüp görmeyeceğinden emin değildim. Her zaman böyledi: O yüzünde sahte endişeler sahneler, ben de en ön koltuğa yerleşir, onu izlerdim.

Bir elimle ağzımı kapatıp öksürmeye devam ettiğim sırada gelip gelmediğini anlamak için geriye bakıyordum. O sırada, yan tarafımda ağaçların arasından geçen bir gölgeyi göz ucuyla gördüm ve bakışlarımı o yöne korkuyla çevirdim. Koştuğumdan dolayı hızla çarpan kalbimden vücuduma yayılan korkuyla gölgenin geçtiği yere baktım.

Fakat rüzgârın uğultusundan ve yağan kardan başka bir şey yoktu.

Korku vücuduma yayılırken bacaklarıma devam edecek gücü aştı ve yavaş adımlarla da olsa ilerlemeye başladım, diğer yandan hassaslaşan duyularıyla dikkat kesilmiştim. Daha birkaç adım atmıştım ki sanki arkamdan biri hızla geçmiş gibi hissettim ve bu tüylerimin diken diken olmasına sebep oldu.

Hızlanan nabzım kulaklarıma çarparken korkuyla etrafa baktım ama yine yalnızdım. İçimde hiçbir zaman bayatlamayan o delirme korkusu tekrar kendini gösterdiğinde başımı kesiklerle ve kan lekeleriyle dolu olan ellerimin arasına aldım, soğuşun getirdiği hissizliğe rağmen avuçlarımdaki acıyı hissetmiştim. Nereden geldiğini anlamadığım yaralara tekrar bakarken avucumun içinde alt alta ince bir şerit halinde kesikler olduğunu gördüm.

“Satır çizgileri...” diye mırıldandım sessizce, bu iki bağımsız kelime dudaklarımdan kontrolsüz bir şekilde dökülmüştü. Ellerimin durumu o kadar kötüydü ki soğuşun getirdiği hissizlik olmasa tenimi kavuracak olan acıyı düşünemiyordum.

“Doğa!” Kar gitgide hızlanmaya başlamıştı.

“Uzak dur benden!” diye bağırdım; sesim, bedenim, ruhum titriyordu. Tekrar harekete geçen telaşlı adımlarım, hislerimi taşıyamıyormuş gibi bir an tökezlesem de ilerlemeye devam ettim.

“Oraya gitme Doğa!”

“Ne istiyorsun?” diye sorduğumda sesimin çaresizliği beni bile şaşırttı. “Benden ne istiyorsun?”

Cevap gelmedi.

Kavlayan bir duvarı andıran ruhumdan anıların parça parça döküldüğünü hissediyordum, kaybolduğumu hissediyordum ama bunun şu an bulunduğum yerle hiçbir alakası yoktu. Küçük bir kız çocuğunun rotasız düşüncelerinden doğan bir histi bu. Abimin sesini kulaklarımda ağırladığım her an, o çocuk yakıcı bir fedakârlığın koynunda can veriyordu.

“Ortalık dağıldığında onu toplayabilirsin...” demişti babam bir keresinde. “...ama bir ruh dağıldığında onu toplayamıyorsun.”

Babamın bu cümlesinin zihnimde yaşlanmasını, kelimelerin kırıışmasını ve zihnimin topraklarına karışarak kaybolmasını bekliyordum fakat kelimeler bütün tazeliğini koruyordu. Oysa zaman bile yaşlanmıyormuydu? Bazen merak ediyordum: Herkesin dünü, zamanın tek bir anısıken ve ufak bir anı bile geleceğe gölge düşürüyorken, insanlar gelecekte nasıl umut görebiliyordu?

Ağaçların arasından geçen bir gölge, düşüncelerimi zihnimin dört bir yanına dağıttı. Derin bir nefes aldım ve korkuyla gölgenin olduğu yere baktım. Farklı bir gölge, diğer uçtaki ağaçların ardından geçerken hızla o tarafa döndüm ve gözümle takip etmeye çalıştım fakat sanki zihnimin yarattığı bir ilüzyon gibiydi.

“Oraya gitme Doğa.” Atalay’ın sesi artık yalvarır gibiydi. “Lütfen.”

“Sen bana hiçbir zaman yardım etmezsin,” diye karşılık verdim güçsüz bir sesle. “Hiçbir zaman.”

“Özür dilerim.”

Titreyen bir sesle, “Neden?” diye sordum. “Neden? Ben senin kardeşimim.”

Cevap gelmeyince bütün gücümle, “Neden?” diye bağırdım. Sesim ağaçların arasında yankılanırken kendi sesimdeki çaresizliği ve acıyı dinledim. Bu sorunun cevabının hiçbir zaman gelmeyeceğine o kadar emindim ki cevap başka bir sestен gelince ilk önce idrak edemedim.

“Hiçbir zaman bu sorunun cevabı gelmeyecek.”

Şaşkın bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde benim yıpranmış halime oranla oldukça temiz, beyaz bir gömlek; kısa bir okul eteği,

siyah çoraplar ve siyah botlarla karşımda duran kişiye baktım. Üzerinde siyah bir ceket vardı; omuzlarından dökülüp beline inen düz saçlarına karlar dökülüyordu. Gözleri ifadesizdi ama derinlerinde çok daha fazlası olduğunu biliyordum.

Biliyordum çünkü karşımda duran kişi, benden başkası değildi.

“Sen...” Cümleyi devam ettiremedim.

“Hepimiz aynı soruyu sorduk,” dedi ifadesiz bir sesle. “Neden?”

“Bu nasıl mümkün olabilir?” diye fısıldadım.

“Dinlesene,” dedi cevap olarak. Ve yavaşça ormana baktı, gölgelerin saklandığı ağaçların ardına. Sanki o ağaçların ardında bir geçmiş saklanıyormuş gibi yankılar duymaya başladım, kendi sesimden doğan yankılar.

“Neden baba? Neden?”

Ben şaşkınlıkla ormanın içine bakarken karşımdaki yansımam gözlerini bana dikmiş, yüzümde sergilediğim dehşeti izliyordu.

“Neden? Ben senin kardeşin değil miyim, neden?”

Kendi anılarımdan oluşan o yıkık dökük harabenin varlığı bir lav gibi içimi yakarken beni bu hale getiren o anılara tutundum; öyle sıkı tutundum ki sanki bu acımasız anının kalıntıları turnaklarımın arasına bulaşmıştı.

“Sen gerçek olamazsın,” diye fısıldadım dehşet içinde. “Bu mümkün değil.”

“Her zaman böyle değil miydi?” diye buruk bir gülümseme eşliğinde karşılık verdi yansımam. “Her zaman kendimizi parçalara ayrılmış hissetmedik mi? Her yeni yaşımızda, bir önceki yaşımızı öldürmedik mi? Burası,” diye mırıldandı çevresindeki ağaçlara bakarken. “Senin dünyan Doğa. Ve ben, senin o vazgeçtiğin parçalardan sadece bir tanesiyim.”

Kurduğu her cümle içimdeki bir parçayı da beraberinde götürerek en derin yaralarım dokunurken kollarımı çıplak gövdeme sardım ve gözlerimi yakan acıyla ona baktım.

“Sence benim istediğim bu muydu?”

“Ama izin verdin Doğa,” diye yavaşça ama suçlayıcı bir keskinlikle mırıldandı. “Sen pes ettin.”

“Böyle olsun istemedim.” Sesim bir kış sabahı gibi onu karşılayan çaresizlik yüzünden titriyordu.

Kendimi ruhen dağılmış hissettiğimde, çevremdeki insanlara sesimi duyuramayacağıma inandığımda, kendimde ayağa kalkacak gücü bulamadığımda tutunacak dal olarak bir şeyler yazıp karaladığım defterimdeki bir üst satırı kurtarıcı olarak görürdüm. Benim ihtiyacımı, kelimele

YABANCI

ağırlayan o satır çizgilerinde gizliydi; hemen bir üst satırdaki çizgi, uzanıp parmaklarımı saracağım ve ayağa kalkacağım dayanağım olmuştu.

Ve ruhumdaki yaraları, roman sayfalarındaki hayallerle sarardım, kitaplardaki hisleri bir gün birinin bana yaşatacağına inanarak yoluma devam ederdim. Fakat umutlarımı ve inancımı çürüme noktasına getiren zaman, romanlara karşı olan güvenimi bile benden çalmıştı.

Güven, dibi çaresizlik olan bir uçurumun üzerinde, ince bir ipte yürümek gibi değil miydi?

Ben bu uçurumun dibindeydim, çaresizliğin üzerine uzanmış, ruhumdan sızan kanla bu duyguyu besliyordum. Kalkacak gücüm yoktu, kalkacak gücüm kalmamıştı. Son bir umutla elimi uzatıp bir üst satırdaki çizgiye tutduğumda bütün satırlar çökmüş, sayfada biriken bütün harfler üzerime yağmıştı. Bütün hayallerim, bana o hayalleri kurmayı öğreten harflerin enkazı altında kaldığında, yavaşça ruhumun buz tutmaya başladığını hissettim.

Kalkacak gücüm yoktu, evet ama artık kalkacak gücü bulmaya dair umutlarım da yok olmuştu. Artık kurtarılmaya dair inançsız, hayallerime dair umutsuzdum.

Karşımda bana öfkeyle bakan gözlere bunu anlatmak istediğimde en güçlü çığlıkların bile boyun eğdiği sessizlik, artık sadece dilime değil, bütün benliğime hükmediyordu.

“Sen bir katilsin Doğa Güngör.” Sesi titremişti. “Kendi çocukluğunun, kendi hayallerinin, kendi umutlarının katilisin. Sen, beni öldürdün. Sen, bizi öldürdün.”

Göğsümün altında biriken acı beni yakıp kavururken gözlerim kapandı ve kirpiklerim acıyla kıvranan gözlerimi hapsetti. Akmaya başlayan yaşlar kaynağını göz pınarlarımdan değil de kalbimin derinliklerinden alıyor gibiydi, sıcak nefesim dudaklarımı kavuruyordu.

“Özür dilerim,” diye hıçkırdım ama gelen cevap sadece rüzgârın acı uğultusu oldu.

Kollarım bedenimi daha sıkı sararken yavaşça gözlerimi açtım, bir an gözyaşları yüzünden görüşüm puslu olsa da görüntü gitgide netleştiğinde yansımam yoktu, sanki yavaşça kar taneleri şeklinde hiçliğe yağmıştı. Artık gözlerime dokunan görüntü bir başkasına aitti, Atalay ileride, ağaçların arasından bana doğru yürüyordu.

Soğuktan yüzü kızarmıştı, gözleri endişeyle iri iriydi.

ÖZNUR YILDIRIM

İlk defa ondan kaçmak istemedim, ilk defa ona karşı olan öfkem ruhumdaki buzları eritebilecek kadar kuvvetle alev aldı ve ona doğru atıldım.

Onu omuzlarından iterken, “Sen katilsin!” diye hıçkırdım. “Beni mahvettiniz! Hepiniz!”

“Doğa...” dedi ama konuşmasına izin vermedim.

“Mutlu musun?” diye bağırdım gözyaşlarımın arasından. “Söylesene, benim hayatımı mahvetmişken, sen mutlu musun?”

Hiçbir şey söylemedi, zaten cevabımı beklemediğim sorulardı bunlar.

“Sen!” diye bağırsam da ağladığım için sesim çatlamıştı. “Benden uzak dur.”

“Doğa,” diyerek bana dokunmaya çalıştı ama hızla ondan uzaklaşarak geri geri gitmeye başladım, diğer yandan gözyaşları içinde başımı iki yana sallıyordum.

“Asıl katil sizsiniz,” diye fısıldadım. “Benden uzak dur.”

Birkaç adım daha geri geri ilerledim ve hızla önüme dönüp koşmaya başladım, o kadar şiddetli ağlıyordum ki gözyaşlarım görüşümü buğulu bir cam gibi yapıyordu, bastığım yerleri hayal alemindeymiş gibi görüyordum.

Ne kadar koşmuştum, bilmiyordum; kaç ağaç geride bırakmıştım, bilmiyordum. Durmak istemiyordum ama bitkinliğin süzülmesi ayaklarımı birbirine takıldı ve bir an yer ile gökyüzü kaydı, kendimi yerde buldum.

Önüme dökülen saçlarımın arasından hızlı hızlı solurken bir an kalkmak anlamsız geldi, karın mezar toprağı gibi üzerime örtülmesini, soğğun ruhunu almasını istedim. Alnımı kirli kolumun üzerine koyarken daha şiddetli ağlamaya başladım, artık dayanamıyordum.

“Seni bu hale ben getirdim.”

Ufak bir kız çocuğunun sesi kulaklarımı doldurduğunda donakaldım, ses hemen önümden geliyordu. Yavaşça alnımı yasladığım kolumdan kaldırdım ve hemen önümde duran küçük ayaklar ve o ayakların giymiş olduğu ufak botları gördüm.

Şaşkınlıkla bakışlarımı yukarı çevirdiğimde bana üzüntüyle bakan o küçük gözleri gördüm, bir an nefesim kesildi ve afalladığımı hissettim.

Ben ona büyük bir şaşkınlık ve dikkatle bakarken utangaç bir şekilde eteğinin kenarını ufak eliyle kavradı, başını öne eğdi. Ardından gözlerine takılan bir şeyden dolayı kaşları çatıldı.

“Kolun kanıyor,” dediğinde sesinde garip bir tını vardı, bakışlarım koluma indi ve simsiyah bir sıvının kolumu kapladığını gördüm. Karın

üzerine damlayan bu siyah sıvıya bakarken dudaklarım hafifçe aralanmıştı. Yerden destek alarak yavaşça düştüğüm yerden doğruldum ve dizlerimin üzerinde durdum. Parmaklarımla kolumu yoklarken canımın acıdığını hissettim, kolumda boydan boya bir kesik vardı. Parmaklarıma bulaşan bu siyah sıvıyı anlamaya çalıştım, bu neydi?

“Mürekkep,” dedi sanki aklımdan geçen düşünceleri okuyabiliyor-muş gibi.

“Ne?”

“Mürekkep,” diye tekrarladı.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım, bir şekilde dışarıdan bulaşmış olmalıydı ama açık yaradan sızan kanın rengi siyahtı. Şaşkınlığın tadını damağımda hissettim.

“Gitgide yok oluyorsun,” diye devam etti. “Özür dilerim.”

Bir an ona bakarken gözlerindeki masumiyet içimdeki yaraları deşti, merhametin sıcaklığını içimde hissettim ve içinde bulunduğumuz durumun imkânsızlığına rağmen onun yüzünü izledim.

“Asıl ben özür dilerim,” dedim acıyla fısıldayarak. Uzanıp şefkatle saçlarını okşamak istedim, her şeyin geçeceğini ve bir gün kurtulacağımızı söylemek istedim ama önümüzde bizi bekleyen yıllara kazman gerçeği bildiğini biliyordum: Asla kurtulamayacaktık.

“Çok çabaladım.” Tek söyleyebildiğim bu olmuştu.

Küçük gözler omzumun üstünden geri bakarken, “Kaç Doğa,” dedi beş yaşındaki halim. Gözleri hâlâ omzumun üstünden bir noktaya sabitlenmiş oraya bakıyordu, kaşlarını çatarak bakışlarını takip ettim ve omzumun üstünden geriye baktım.

Bu topraklara bekçilik yapan ve gökyüzüne uzanarak bir kafes gibi dallarıyla bu ormanı saran ağaçlardan başka hiçbir şey yoktu, soğuk bir rüzgâr tenimi okşadı ve birden kar hızlandı, başımı öne çevirdiğimde yalnız olduğumu gördüm. Derin bir şaşkınlığın içimde kabarmasını bekledim ama boş gözlerle önümdeki kar yığına bakmaktan başka bir şey yapmadım, gözyaşlarım durmuştu.

Yavaşça ayağa kalkıp önümde uzanan yola baktım, hava daha da kararsa da ileride ağaçların bittiğini ve bir uçuruma açıldıklarını görebiliyordum. Bunu fark etmemle birlikte kızgın dalgaların kendilerini kayalıklara vurduklarında çıkardıkları o sesi işittim.

Uçurumun kenarında, koyu renk saçları beline kadar uzanan ve esen rüzgârda dalgalanan bir kız duruyordu. İçimde hislerin eriyerek

birbirine karıştığını, külçe gibi olduklarını hissediyordum; bu yüzden yavaş adımlarla uçurumun kenarına doğru ilerledim.

Ağaçların bittiği yerde, onunla aramıza belli bir mesafe koyarak durdum ve gözlerim önünde uzanan denizin görüntüsünü ağırladı. Dalgalar gri renkteydi ve denizin üzerinde köpük birikmişti, fırtınanın yaklaştığını haber veriyordu.

Sanki buraya, başka bir belirsiz gecede davet edilmişim ve zaman gelmişti. Kayalara öfkeyle çarpan dalgalar, iç içe geçmiş çanların çalması gibi bir sonu haber veriyordu.

“Her şeyden kaçabilirsin,” dedi duvarların ardında saklanan benliğim; bu sefer sesi kafamın içinde değil önümdeydi. “Ama kendinden kaçamazsın.”

Bir an sessiz kalsam da yavaş adımlarla uçurumun kenarına doğru yürürken, “Biliyorum,” diye mırıldandım.

“Biliyor musun?” dedi tanıdık bir alayla. Uçurumun kenarına geldiğimde ona bakmak yerine aşağıya, dalgalara baktım. Dalgaların sesi, o sesi çıkarmak için dalgaların kayalıklara çarptığı gibi düşüncelerime çarpıyordu. “O halde neden kaçırıyorsun?”

O benim nefretimdi. Bir insanın bir yanı nefret ederken diğer yanı ancak değer verdiği birine kırılacak kadar yarılyken affetmeye çalışması ruhu paramparça ediyordu. Bazen düşünüyordum. Bugün benimle konuşan insanlar hangi parçamla konuşmuştu? Sırlarını büyük bir güçle saklayan parçam mı daha gerçekti, yoksa öfke kusan o parçam mı? Hiç ağlayamayan o parçam mıydı gerçek olan? Yoksa bomboş bakan parçam mı?

“Kaçmıyorum,” dedim sakın bir sesle. Artık değil.

Öfkesini hissettim ve hışımla bana döndüğünü göz ucuyla gördüm.

“Vazgeç artık!” diye bağırdı. “Her şeyi okuduğun kitaplara bağlamaktan vazgeç!” Hâlâ boş bakışlarla dalgaları izliyordum, içimde çok sakın ve kararlı bir taraf vardı. Yaralarımı ferahlatmıştı. “Ellerimizde satır çizgilerinin bıraktığı izler yok, hiçbir zaman da olmayacak! Bizi hiç kimse kurtarmayacak!” Bakışlarımı sakın bir şekilde karşımda duran yansımama çevirdim. “Her gece gördüğün kâbuslar, zihninin derinliklerinde dolaşırken orada biriken harflerin ayağına batmasından doğan acıdan oluşmuyor. Vazgeç artık!”

O benim, benden nefret eden yanımdı.

“Bir şey söyle!” diye bağırarak bana atıldı ve bir kolumu kavradı. Birbirimizin tam gözlerinin içine bakıyorduk. “Bir şey söyle.”

"Bizi hiç kimse kurtarmayacak," deyip tekrar ettim ve bir an gözlerindeki ifade sarsıldı. Genellikle kendi iç sesimle bir çatışma halinde olurduk, her daim cümlelerimin özünde bir umut vardı. Bu, kabullenişin izlerini taşıyan bir cümleydi.

Simsiyah kanla kirlenmiş kolumu bıraktı ve benden bir adım uzaklaştı.

"Her sonun bir başlangıcı vardır," dedim gözlerinin içine bakarak.

On sekiz yaşındaydım ve geride bıraktığım bütün yaşlarımdan bana miras kalan o hayalleri koruyamamıştım. Bu benim sonumun başlangıcıydı.

Tekrar dalgalara bakarken hayallerimin ve umutlarımla, çöken satırların ardında, bir enkazın altında can çekiştiğini biliyordum. Eskiden bana bir güven veren hayaller artık sadece acı hissettiriyordu, artık hayallerimin kurtuluşu olmadığını biliyordum. Can çekişen birini öldürmek gibiydi bu, bitkisel hayattaki birinin son nefesine vesile olmak gibi.

"Her sonun bir başlangıcı vardır," diye o da tekrar etti. "Sen o satır çizgilerini kendi ruhunun boynuna dolayarak boğup öldüreceksin. Sen, vazgeçmişsin."

Gözlerimi kapattım ve tenime dökülen kar taneleri eşliğinde, soğuk rüzgâr tenimi okşarken bu cümleleri sindirdim.

Ben hayallerimin katiliydim, parmaklarımda hayallerimin kanı vardı.

"Doğa, yapma."

Abimin sesi ruhuma ulaşmadı, canımı yakmadı; gözlerimi açmadım. Öylece dalgaların sesini dinledim, sanki anlatmak istedikleri bir şey vardı.

"Sen benim için asla var olmayacaksın." Sesim sakindi.

"Doğa..."

"Asla." Gözlerimi yavaşça açarak önümde uzanan denize, ardından bedenimi ona doğru dönerek abime baktım. İkimizden başka kimse yoktu, bu uçurum kenarına acılarımla terk edilmişim. Aramızda uzun bir bakışma geçti, içimdeki son çocuğu da öldüren bir bakışmaydı bu.

Uçuruma doğru bir adım geriledim.

Atalay korkuyla, "Doğa!" diye bağırduğunda ben kendi ruhumun boynuna satır çizgilerini dolamıştım. Gözlerim Atalay'ın ardında duran ormana kaydı, ağaçların ardındaki gölgelere. Ağaçların arkasından bana bakan bedenlere baktım, hepsi beni izliyor, onların bana devrettiği bu acıyı bitirmemi bekliyorlardı.

Gözüme beş yaşındaki halim takıldı, üzgün görünen tek yansımam oydu. Gözlerinde birikmiş özürler vardı.

Sadece dudaklarını oynatarak, "Üzgünüm," dedi ve bir damla yaş, yavaşça yanağından süzüldü.

ÖZNUR YILDIRIM

Benim kararım sadece bir damla gözyaşında gizliydi, sadece beş yaşındaki bir kızın gözyaşında saklanmıştı. Hiçbir zaman pes etmeyen ben, pes etmeyi öğrenmiştim.

Ve okyanusları bile aşabilecek olan ben, bir damla gözyaşında boğulmuştum.

Uçurumun ucunda durduğumda uçurumun kenarından kopan kaya parçaları denize düştü, aynı anda zihnimden kopan harfler de düşüncelerimin üzerine düşmeye başlamıştı. Kafamın içindeki dünya, romanlarla harf harf inşa ettiğim o dünya yıkılıyordu.

“Doğa lütfen. Yapma,” dedi Atalay. Bana doğru yaklaştı ama belli bir mesafe bırakmaya özen gösterdi, elini uzattı. Eli titriyordu. “İzin ver, yardım edeyim.”

Dalgalara baktım ve, “Her sonun bir başlangıcı vardır,” dedim. Ardından bakışlarımı ona çevirerek buruk bir şekilde gülümsedim. “Benim sonumun başlangıcı sensin.”

Ve bir adım daha geriledim, ayağım boşluğa geldi.

“Hayır!”

Ben, ruhu harflerin gölgesiyle kamçılanmış okuyucuydum. Sayfalarda ruhumun ölümüne tanık olmamla birlikte intiharın o kör yankısında sağır olmuşum ve gerçek hayatın seslerini kaybedip satırlara haps olmuşum.

Yağan yüzlerce kar tanesinin arasına karıştım. Yıpranmış, kırılmış, terk edilmiş ve kana bulanmış bir kar tanesi gibi diğerleriyle birlikte yer yüzüne düşerken gözlerimi kapattım.

İntiharın ağır darbeler almış bir hayatın sembolü olduğunu anladığım gece, kâbusların bana merhamet göstermediği bu geceydi.

1. KATİL

Acı.

Kör bir insanın bütün renklerinin karanlığa esir düştüğü anda değil de, o renkleri kaybettikten sonra sokağa attığı ilk adımın tok sesinde gizliydi. Bu yüzden ruhu sakat bırakan anlar değil de, o sakat ruhla yola devam etmemin sancısı çökerdi hep zamana. Belki de bu yüzden hayatın acımasız izlerinin kazındığı gözlerime rağmen insanları kendimden uzak tuttuğum buzdan duvarlarım vardı.

Doğa.

İçinde sakat bir ruhun yaşadığı bedenini adı buydu.

Düşünceler tarafından terk edilen zihnim bir harabeden ibaretti. Boş bakışlarım, yorgun gözlerim ve solgun tenim kâbuslarımın izlerini taşıyordu; tıpkı odamın camına düşen o soluk yansımamın, en derin korkularımın izlerini taşıması gibi.

Üzerime geçirmek için yatağımın üzerinden aldığım kazağımı giyeceğim sırada odamın camındaki yansımam gözüme çarpmıştı. Üzerimdeki siyah sutyenle bu soluk yansıma o kadar tanıdık ki bir an ellerime bakmamak için kendimi güçlükle tuttum; sanki ellerime bakarsam satır çizgilerinin bıraktığı o izleri görecektim.

Oysa avuçlarımda tırnak izlerinden başka hiçbir şey olmadığını biliyordum.

“Hazır mısın Doğa?”

Gözlerim karşımdaki yansımama takılı kalmıştı, hazır mıydım? Sararan kitap sayfalarını andıran anılarımdan silinmeyen tek isimdi Umay. Ailelerimiz dost olduğu için biz de yakın olmalıydık gibi başlattığımız bu arkadaşlık zamanla dostluğa dönüşse de hiçbir zaman önünde duran buzdan duvarları aşamamıştı. Bu yüzden insanların aşına oldukları o donuk ifadeyi gözlerime, ifadesizliği ise yüzüme yerleştirdim.

"Bir saniye," diye seslendim kâbuslarının izlerini, üzerime geçirdiğim kazakla örterken. Ardından yatağımın üzerindeki ceketimi alıp kapının kilidini çevirdim. Umay kapıyı açıp başımı içeri uzattığında ela gözlerine yayılan heyecan o kadar tazeydi ki benim donuk bakışlarımın yanında onun gözleri ışı ışı parlıyordu.

"Hadi!" dedi telaşla. "Geç kalacağız."

Gözlerimi devirip siyah ceketimi üzerime geçirdim ve altında kalan uzun, dalgalı saçlarımı ufak bir savaşıla gün yüzüne çıkardım. Çanta kulanmayı sevmediğim için telefonumu ve paramı hızla ceketimin cebine sıkıştırırken Umay'ı takip ederek odadan çıktım. Evin uzun koridorundan geçip dış kapıya geldiğimizde Umay vestiyerden ceketini ve botlarını alarak, "Biz çıkıyoruz!" diye seslendi içeriye doğru.

"Dikkatli olun!"

Bu cümlelerin yankısı geride bıraktığımız yedi aydan geliyordu. Son yedi aydır o kadar çok duymuştuk ki bu cümleyi Umay abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. Ben de kalçamı vestiyere yaslayarak öne eğildim ve botlarıma uzanırken başımı hafifçe iki yana salladım. Umay güçsüz ve çocuksu bir isyanı sessiz homurtularına yüklerken onun bu haline güldüm.

İtiraf etmek gerekirse Umay'ı gerçekten seviyordum; kumral saçları ve ela gözleriyle çok güzel bir kız olmasının yanı sıra saf ve iyi biriydi. Sevmediğim tek yönü erkeklere olan merakıydı, onun erkeklere olan bu düşkünlüğü yüzünden başından eksik olmayan bela arada bana da uğruyordu. Bu akşam yeni sevgilisiyle buluşmaya gidiyor ama cezalı olduğu için dışarı tek başına çıkamıyordu, işte burada devreye ben giriyordum.

Tüm bunların yanı sıra bitmek bilmeyen bu uyarılar, aylar önce dikilen bir tehdit tohumunun filizlenmesiyle ortaya çıkmıştı.

Babam Ankara Emniyet Müdürü'ydü ve abim Atalay da babamın yanında komiserdi. İkisinin de hak ettikleri bir saygınlıkları vardı fakat başarı yanında her zaman iyi şeyleri getirmiyordu. Tutukladıkları, demir parmaklıklar ardına attıkları, hatta operasyon sırasında yaralayıp hayatlarına son verdikleri birçok suçlu vardı ve bu adamların yakınlarının ya da kendilerinin ne yapacakları hiç belli olmuyordu. Yaklaşık yedi ay önce uğradığım silahlı saldırı yüzünden babam sürekli tetikteydi ve bana dikkatli olmamı söyleyip duruyordu.

Siyah, kalın taban botlarımı giyip doğruldum ve iç geçirdim; ben kendimi insanlardan soyutlamaya çalışırken sürekli öne atılıyordum ve bu durum hiç hoşuma gitmiyordu.

Dışarı çıktığımızda soğuk hava bacaklarımı ısırdı, ellerimi ceketimin ceplerine yerleştirirken ürperdim. Siyah kışlık şortumun altında yine siyah çorabım vardı ama soğuk karşısında pek bir faydası dokunmuyordu. Benim aksime Umay soğuğun farkında değil gibiydi, koluma girip yürümeye devam etti.

“Bu kadar soğuk olduğunu bilmiyordum,” dedim boynumu yakamın içine gömerken. “Taksiye binelim mi?”

Umay garip bir sesle, “Hayır,” dedi. “Taksiye binmemize gerek yok.”

Anlamadığımı belli edercesine yüzüne baktığımda bana masum bakışlar atıp alt dudağını ısırdığını gördüm. Bıkkınlıkla başımı iki yana sallayıp, “Yine ne yaptın?” diye sordum.

“Sitenin girişinde bizi bekliyor.” Ona ters ters baktım. Sevgilisi hakkında çok bir şey bildiğim söylenemezdi ama zaten bu pek de üzerinde durduğum bir ayrıntı değildi, daha çok diken üzerinde geçireceğim geceyi düşünüyordum. İnsanlarla iletişim kurmayı tercih eden biri değildim, zamanımın büyük bir kısmını yalnızlığa kurban verirdim. Kalabalığı, eğer o kalabalığın içinde kaybolacaksam severdim; eğer sadece dinleyen olacaksam biriyle aynı masada oturmayı seçerdim. Bu yüzden beni bekleyen geceyi düşünecek olursak intikam peşinde koşan bir adamın kör kurşunu denk gelme bile Umay yüzünden ölme olasılığım yüksekti.

Kızmanın işe yaramayacağını bildiğim için, “Kim bu adam?” diye sordum.

“Bilkent Üniversitesi’nden. Çok zengin. Ve acayip yakışıklı!”

Kaşlarını çatılsa da dudaklarını belli belirsiz bir gülümsemeye ev sahipliği yapmıştı. Eğer ruhların bir ırkı varsa Umay’ın ve benim sahip olduğumuz ırklar çok farklı kıtalardan geliyordu. Onun için itibar, para ve dış görünüş ön plandaydı; bu bana anlamsız geliyordu ama diğer yandan yüzdüğü denizde boğulmayacağını bildiğim için memnundum da. Dibini ve sonunu gördüğü bir düşüncenin, boğulmayacak kadar sığ suların içindeydi.

“Züppelerle takılmaya karar verdiğini bilmiyordum,” dedim ona takılmaya karar vererek. Ela gözleriyle bana inananıyormuş gibi bakarken güldüm. Ne olursa olsun bu kızı seviyordum ama sanırım hiçbir zaman adam edemeyecektim.

“Biz de artık üniversiteli sayılırız,” dedi dudaklarını hüzerek. “Ortam yapsak fena mı olur?”

Sitenin çıkışma geldiğimiz için cevap vermek yerine kaşlarını kaldırarak ona baktım. Siteden çıkarken güvenlik görevlisinin üzerimizle olan

tuhaf bakışları dikkatimi çekmişti, ilk başta sebebini anlayamamıştım ama daha sonra sitenin önünde duran arabayı görünce mesele belli oldu. Arabalar hakkında pek bilgi sahibi olmasam da karşımda duran bu arabanın, yaşadığım evi eşyalarıyla birlikte satın alacağından emindim. İki kaşımın arasındaki çukur derinleşirken zihnime çöken huzursuz düşünceler adımlarımı yavaşlattı ve durdum, arabaya baktım. Umay kolumdan çıkıp benim duraksamama aldırmadan arabaya doğru ilerlemeye başladı. Hava karardığı ve sitenin bulunduğu sokaktaki ışıklandırma yetersiz olduğu için arabanın içindeki adamı belli belirsiz görebiliyordum, yüzüne gölgeler çökmüştü. Hareketsiz bir şekilde, gözlerini dahi kırpmadan bana bakıyor, arabasına yaklaşan Umay'a bakışları dokunmuyordu. Bir an aramızdaki mesafeye rağmen o gözlerdeki ifadenin beni huzursuz eden bir ifadeyle gözlerimi esir aldığını hissettim.

Umay arabasına iyice yaklaştığında gözlerini benden ayırmadan arabanın kapısını açtı, ardından gözlerimi gözlerinin esaretinden kurtardı ve dışarı çıktı. İlk önce sağlam bir şekilde zemine basan siyah botunu gördüm, altında siyah bir pantolon vardı; bakışlarım yukarı kaydığında kendisine yaklaşan Umay'a belli belirsiz gülümsüyordu. Dağınık siyah saçları, siyah montu ve uzun boyu dikkatimi çekmişti, gözlerimi bile kırpmadan onları izliyordum. Yavaşça arabanın kapısını kapattı.

"Kusura bakma," dedi Umay gülümseyerek. "Çok bekletmedik değil mi?"

"Hayır." Sesi erkeksi ve toktu, sert ve keskin bir tınısı vardı. Dudaklarını Umay'm yanaklarına bastırırken gözlerini bana çevirdi ve içimdeki huzursuzluğu besleyen bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. Umay da onu yanağından öptü ve çekingen bir gülümsemeyle gözlerini onun yüzüne çevirdi. Ardından ela gözleri yanındaki adamın gözlerini takip ederek bana kaydı.

Kendimi gülümsemeye zorlamadım. Yanlarına giderken bir rüzgâr adımlarıma eşlik ediyor, saçlarımı hafifçe dağıtıyordu.

Yaklaştıkça gözlerinin yeşil olduğunu fark ettim. Koyu bir yeşildi bu, zehir tonundaydı, çimen yeşiliydi. O gözler içimde korkunç bir tanıdıklık hissini uyanmasına, ileri doğru atılarak zincirlerini kırmaya çalışmasına sebep olmuştu. Çimen yeşili gözler, gözlerimi bulduğunda korkunç bir tanıdıklık hissine kapıldım. İnsanları gözlemlemekte iyiydim ve karşımdaki adamın yüzünden anladığım kadarıyla o da beni tanıdığını düşünüyordu ya da benim isimlendiremediğim başka bir şey vardı. Ba-

kışları yine gereğinden fazla yüzümde oyalanınca bir yerlerde karşılaşmış olabileceğimizi düşündüm.

“Ediz.” Kendini tanıtan sesi sağlam ve güçlüydü, dudaklarındaki gülümseme o kadar tanımlanamazdı ki elimi ona uzatırken ne yapacağımı şaşırdım. Normalde de gözleri hiçbir ayrıntıyı kaçırmak istemez gibi dikkatli mi bakıyordu acaba? Gözlerini gözlerimden ayırmadan elimi sıktığında güçlü ve iri elinin içinde benim elim çok narin kalmıştı.

“Doğa.” Gülümsemeye çalıştım ama dudaklarım yeterince kıvrılmamıştı. Bunun sebebi ondan tarif edilemez bir şekilde rahatsız olmamdı. Ediz elimi bırakmayınca bu rahatsızlık bir katman daha arttı ve elimi çekmek zorunda kaldım.

“Doğa benim çocukluktan bu yana en yakın arkadaşımıdır,” diye açıkladı Umay gülümseyerek. Ediz gözlerini benden çekip arkadaşına yönlendirdi ama yorum yapmadan Umay’ın binmesi için arabanın kapısını açtı, gözlerimi dikmiş ona bakıyordum. Farklıydı. Öyle ki garip bir şekilde tehlikeli olduğunu hissettiren bir tarafı vardı. Siyahlara bürünmüş bu hali sanki bir şeyleri gizlemek ister gibiydi ama yine de bunlara bir isim veremiyordum. Arabanın kapısını yavaşça kapattıktan sonra arka kapıyı açıp bana yandan bir bakış attı. Beceriksizce arabaya binerken, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandım ve arka koltuğa yerleştim, anında algılarıma saplanan şey yoğun, erkeksi bir koku oldu. Dahası, birinin kapımı tutmasına hiç alışık değildim. Nedense bana hiç samimi gelmeyen bir gülümseme eşliğinde kapımı kapattığında bizi birbirimizden ayıran o cam bakışlarımızı ayıramamıştı. Sonunda gözlerini gözlerimden çekip sürücü koltuğuna geçti.

“Nasıl geçti günün?” diye sordu Ediz arabayı çalıştırırken.

Umay yüzünü buruşturup, “Sıradan,” dedi. “Okul falan işte.”

“Senin nasıl geçti?” Bakışlarını dikiz aynasına çevirdiğimde çimen yeşili gözlerin aynadan bana baktığını gördüm. Yüzümde tek bir kas bile kıpırdamadı, büyük ihtimalle kaçık olduğumu düşünecek olsa da bu düşüncelerimiz karşılıklı olacaktı.

“Sıkıcı,” dedim kısaca. Umay gülerek kolunu koltuğun kenarına koydu ve bana doğru dönüp imalı bir bakış attı. Ah, olamaz... Bu bakışları bildim, benim geçmişin pençelerine bırakıp hafızalarda yok olmasını beklediğim hikâyemi yine abartarak anlatacaktı.

“Yalan söylüyor,” dedi yaramaz çocuklar gibi.

“Umay.” Sesimde tehditkâr bir ton vardı ama Umay aldırmadı bile. Hevesle bakışlarını yanındaki adama yönlendirdi.

“Birkaç ay önce Doğa silahlı saldırıya uğradı. Yaralanmadı ama yine de olay büyük yankı yarattı, bu yüzden benim hayatım boyunca yaşayamayacağım şeylerle uğraşiyor ve kalkmış burada hayatının sıkıcı olduğundan bahsediyor.”

Umay tekrar yüzünü buruşturdu.

“Olay nasıl oldu?” diye soran Ediz’in dikiz aynasından gördüğüm çimen yeşili gözlerine baktım. Gözleri yola odaklanmıştı ama söylenenler o gözleri alevlendirmişti, beni huzursuz eden bir canlılıkla parlıyordu. Aklına bir şey gelmiş gibi birden bakışları dikiz aynasına yöneldi ve aynanın üzerinden göz göze geldik. “Geçmiş olsun bu arada. Ucuz atlatmışsın.”

“Doğa okul dışında ek iş olarak bir kitapçıda çalışıyor,” dedi Umay benim konuşmama izin vermeden. “Kitapları çok seviyor. Her neyse, kitapçıdan çıkışta olmuş. Sokakta kimse olmadığı için görgü tanığı yok ama zaten zarar gören tek şey vitrin camı. Sanırım katilimiz tam bir amatör.”

Ediz, Umay’ın son cümlesi üzerine anlam veremediğim bir şekilde güldü, gerçekten de sıradışı biriydi. Genellikle insanlarla ilk karşılaşmamda genel bir yargım oluşurdu ama bu kez buzdan duvarlara çarpıyor gibiydim, sanki bende olan o görünmez duvar onda da vardı.

“Gerçekten ucuz atlatmışsın,” diye tekrarladı. Ardından Umay kendi yorumlarını ekleyip konuyu saptırınca olay bambaşka bir yöne kaydı ve ben yine dilime kilit vurup sadece ortada dönen muhabbeti dinlerken içimdeki rahatsızlığı görmezden gelmeye çalıştım.

Tıpkı her fırsatta dikiz aynasından bana bakan çimen yeşili gözleri görmezden gelmeye çalıştığım gibi.

Ankara’nın işlek caddelerinden birinde bir kafeye geçerken Ediz’in burayı özellikle seçip seçmediğini düşünüyordum. Tam da Umay’a ve bana hitap eden bir yerdi, içerisi taze kahve kokuyordu ve çok da pahalı bir mekân değildi. Cam kenarındaki bir masaya geçerken ikisinin yan yana oturmasını, Umay’ın da her buluşmasında olduğu gibi hemen karşıma geçmesini bekliyordum fakat bu kez karşıma geçen arkadaşım değil, Ediz olmuştu. Tabii Umay bu ayrıntıyı fark etmemişti ama bana büyük bir dikkatle bakan, dahası bir şeyler anlatıp duran Umay’ı dinlemediği açıkça belli olan bu adamın davranışları bana tuhaf geliyordu.

“Kitapları seviyorsun demek?” diye sordu Ediz. Bakışları düz bir araziye andırsa da içinde tuzaklar barındırıyor gibiydi.

“Evet,” dedim kısaca ve bakışlarından rahatsız olduğum için çevremi inceledim. Koyu kahve ve krem renginin hâkim olduğu bir yerdi,

kenarda büyük bir tezgâh vardı ve adım bilmediğim bir sürü şekerleme büyük kavanozların içinde yerini almıştı.

“Konuşmayı pek sevmiyorsun sanırım?” dedi gülümseyerek. Gözlerinde muzip bir ifade vardı.

Ben de dürüst olmayı tercih edip, “Pek değil,” dedim.

“Bazen Doğa’nın damarlarından buzlu su aktığını düşünüyorum,” dedi Umay menüyü önüne alıp açarken. “O derece soğuk olabiliyor. Bu arada ben bir sade kahve alacağım.”

Ediz bana hâlâ dikkatli bir şekilde bakarken diğer menüyü de ben aldım ve yine yüzleşmek yerine kaçmayı tercih edip menüye baktım. Sütü kahve alacağıma çoktan karar vermiş olsam da rahatsızlığımı gizlemek adına menüyü inceledim. Gereğinden fazla menüyle oyalanırken çimen yeşili gözleri hâlâ üzerimde hissedebiliyordum. Niye bana bakıyordu?

“Sütlü kahve,” dedim sonunda pes edip menüyü kapatırken. Ediz yayılarak oturduğu sandalyesinde doğrulma zahmetine girmeden elini kaldırdı ve garsona işaret verirken ayağı ayağıma değdi. Elektrik çarpmış gibi telaşla ayağımı çektiğimde yeşil gözlerinde garip bir ifade belirdi.

“Bir sütlü, iki sade kahve.” Siparişlerimizi verdikten sonra bize döndü. “Başka bir isteğiniz var mı kızlar?”

“Hayır,” dedi Umay. Yemeğimizi yemiştik. Ediz bakışlarını bana çevirdiğinde başımı iki yana salladım.

“Bu kadar,” dedi garsona. Garson yanımızdan ayrılırken bir süre masada sessizlik oldu. Umay oturuşunu düzeltirken Ediz’e gülümseyen gözlerle baktı. İlk defa birine böyle baktığını görüyordum.

“Doğa’ya ne kadar güzel yemek yaptığından bahsetsene,” dedi gülümsemeye devam edip. Ediz’in bakışları bana kaydı. Yine.

“Yemek mi?” diye sordum şaşırarak. “Gerçekten mi?”

“Bir sırrı var ama bana söylemedi,” dedi Umay dudaklarını büzerek. “Gerçekten parmaklarını yersin Doğa. Yediğin her şeyi unut, o derece.”

Karşımda oturan adamın yüz hatlarını dikkatli bir şekilde inceledim, sert birine benziyordu. Belki de yüzünün kemikli olmasından kaynaklanıyordu, bilemiyordum. Ama mutfağa girebilecek, girse bile bir şeyler yapmayı başarabilecek son kişi gibi duruyordu. Onun bu morluklarla dolu eline daha çok tehlikeli şeyler yakışır gibiydi. Örneğin bir muşta olabilir miydi? Oldukça etkileyici ve tehlikeli görüldüğünün farkında mıydı acaba?

“Annemden kalan bir şey,” dedi burun kıvrarak. Yüzündeki ifade bu konu hakkında konuşmak istemediğini ele veriyordu. O sırada sipa-

rişlerimiz de gelince konu kapandı. Kahvemden bir yudum alıp masayı inceledim. Gözlerimin ardında biriken uykusuzluk hem zihnimi hem bedenimi yorgun düşürmüştü; bu buluşmanın akrep ve yelkovandan kaç saat koparacağını bilmiyordum, masanın üzerine koyduğum telefonumun tuş kilidine basarken ekran yavaşça aydınlandı.

Bir an ekrandaki saate takılan gözlerim, bitmek üzere olan şarjıma kaydığında kaşlarım belli belirsiz çatıldı. Öyle ki çimen yeşili gözler bu ufak ayrıntıyı fark edince şaşırılmıştım.

“Bir sorun mu var?”

Ekrana tekrar kararırken boş bakışlarımı karşımdaki adama çevirdim, sadece birkaç saniyeye sığan bu bakışmanın içimde uyandırdığı hisler beni şaşırtmıştı.

“Hayır,” dedim omuz silkip. “Şarjım bitmek üzere.”

Umay imalı bir sesle, “Her zamanki gibi,” deyip gözlerini devirdi. Karşımdaki adam da şüpheli bir şekilde gözlerini kısarken bakışlarını bir an bile benden ayırmıyor, diken üstünde durmama sebep olan bu durum masadan kalkma istediğimi kamçılıyordu.

Bir süre sonra daha fazla dayanamayıp izin istedim ve masadan kalktım. Kafenin ucundaki tuvalete yönelirken adımlarımı ağırlaştırarak bakışları sırtımda hissedebiliyordum.

Tuvalete girdiğimde sırtımı yaslayarak kapıyı kapattım, bir an öylece durup son derece modern döşenmiş tuvalete baktıktan sonra lavaboya yöneldim. Aynadaki yansıma bakarken musluğun altına tuttuğum ellerimi yıkamaya başladım. Yüzümde anormal bir durum yoktu, yüzüme dik dik bakmasını sağlayacak hiçbir şey yoktu. Bir an yorgun gözlerime baktım, derin bir kuyuyu andıran gözlerime... Yukarıdan bakan bir insan o kuyunun içindeki suya düşen yansımasını görürdü, kuyunun derinliklerinde ne olduğunu o kuyunun dibine inmedikçe bilemezdi. İnsanlar gözlerime baktıklarında gözlerimin aynasından gördükleri yansımaları dışında hiçbir şey görmezlerdi, oradaki ifadesizliğin derinliklerinde ne olduğunu sorgulamazlardı. Fakat çimen yeşili gözler öyle derin bakıyordu ki sanki bu kuyunun dibine inmeye hazır gibi duruyordu.

Bir an kendi kendime güldüm.

Ellerimi alnımdan kaydırıp saçlarımı geriye doğru atarken gözlerim tuvalet kabininin beyaz ahşaptan yapılmış duvarına asılı duran sararmış gazete sayfasına takıldı. İçerideki boya ve tiner kokusuna bakılırsa yakın zamanda duvarlar boyanmıştı ama gazeteler hâlâ kaldırılmamıştı. Gazetede dikkatimi çeken şey abim Atalay’ın isminin yazmasıydı. Gazete

ve televizyon haberleriyle arası olan biri değildim, bu yüzden gazete sayfasını duvardan çıkarırken kaşlarım istemdişi çatılmıştı.

Abim yaklaşık bir yıl önce peşinde oldukları bir zanlıyı aralarında çıkan çatışma sırasında öldürmüştü, bunu biliyordum ama ayrıntıları hiç sorgulamamıştım. Sararmış gazete sayfasında yazarları okumaya başladığımda kırk dokuz yaşındaki avukat Levent Çağırın'ın, 10 Ocak Cuma günü kendi evi önünde, karlar içinde öldürüldüğünü gördüm. Atalay'm olay yerinde çekilen bir fotoğrafı gazetenin kenarında dururken haberi hazırlayan kişi Levent Çağırın'ın yirmi dört yıl önce doğum sırasında ölen eşinden bahsediyordu. Avukatın yirmi dört yaşında, onun izinden giderek hukuk okuyan bir oğlu vardı ve oğlunun cenaze töreninde çekilmiş bir fotoğrafı Atalay'm fotoğrafıyla aynı hizada, gazete sayfasının diğer ucundaydı.

Haberin ilerleyen satırlarında oğlunun ismi geçerken bir an bu ismin, satırları eriterek harf harf döküldüğünü ve üzerimdeki yığının üzerine düştüğünü hissettim.

Ediz Çağırın.

Zihnimdeki anı defterinde geriye doğru hızla çevrilen sayfaların sesini iştirir gibi oldum ve gözlerimin önünde saldırıya uğradığım o akşam belirdi. Çalıştığım kitapçının raflarında biriken toz tanelerinin romanlara karışan kokusu burnuma dolarken hızla çektiğim siyah çantamın fermuarının sesini iştirir gibi oldum.

Karanlık çoktan çökmüştü ve geceye doğru adım adım ilerleyen saatler dokuzu gösteriyordu. Kitapçının içinde saatten gelen o düzenli tok sesler dışında hiçbir ses yoktu, bu yüzden ayağımdaki botların zeminde bıraktığı sesler daha keskindi.

Dışarı çıktığımda karşılaştığım soğuk hava ve ıssız sokak, düşüncelerime eşlik ediyordu. Gözlerim vitrin camına düşen yansımama yöneldiğinde bir an duraksamıştım, gözlerimdeki o donuk ve ölü ifade her geçen gün daha da yoğunlaşıyordu. Ölen o hayallerin zamanla zihnimde çürümeye başlayacağını ve beni daha da çok zehirleyeceğini biliyordum.

Belli belirsiz başımı iki yana sallarken buğuyu siler gibi cama düşen görüntümü silmek istedim. Kitapçının kapısını kilitleyip son kez kontrol ettiğimde hissizlik bir zehir gibi ruhuma yayılmaya, duygularımı uyuşturmaya başlamıştı.

O gece ruhsuz bakışlarımı ağırlayan bu cam, bir katilin silahından çıkan kurşunla paramparça olup etrafa saçılırken yansımamın parçaları da zihnime saçılmıştı. Sadece bir an, bir kalp atışı kadar kısa bir an göl-

gelerin arasında gördüğüm adamı anımsadım. Aranızda mesafe olsa da göz göze geldiğimizi biliyordum, bir an bakışlarımız buluşmuştu.

Gözlerini dahi kırpmadan bana bakan çimen yeşili gözleri düşündüm ve düşmemek için lavabonun mermerine yaslanmak zorunda kaldım.

Bir süre ne yapacağımı şaşırılmış bir halde öylece gazete kupürüne bakakaldım. Keşke sararan bu gazete sayfaları gibi üzerinde yazan acı da eskimiş olsaydı. Normalde hemen telaşa kapılan biri değildim; soğukkanlı bir hareketle telefonumu çıkarıp seri bir şekilde ekran kilidini açmaya çalıştım fakat karşılaştığım tablo bana alayla gülen bir çift çimen yeşili göz gibiydi.

Şarjım bitmişti.

Artık terlemeye başlayan avuçlarım ve soğukkanlılığıma inen darbe yüzünden telaşa kapılmak üzere olduğumu fark edebiliyordum. Hızla gazete sayfasını katlayıp cebime atarken acele adımlarla tuvaletten çıktım. Buradan gitmeliydik. Hem de hemen. Tekrar içeri giderken arka cebime sıkıştırdığım bu kâğıt parçasının, adımlarımı nasıl bu denli ağırlaştırabildiğini düşünüyordum. Umay'ı nasıl uyaracağımı, olanları ona nasıl aktaracağımı bilmiyordum. Tek yapabildiğim telaşlı bir şekilde içeri dönmek oldu. Ediz'i yalnız görünce bir an kalbim duracaktı. Umay neredeydi?

Yüzümdeki ifade nasıldı bilmiyordum ama onun yaslandığı yerden doğrulmasına sebep oldu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu ifadesiz bir sesle.

"Umay nerede?" diye sordum panik yapmamaya çalışarak ama artık çok geçti. Kayış çoktan kopmuştu. Şu an karşımda duran kişi bir zamanlar beni öldürmek istemişti ve bu gerçek aramızda asılı dururken ne kadar istesem de sakin kalamıyordum.

"Biri aradı," dedi gözlerini kısarken. "Dışarıda şu an."

Hiç cevap vermeden masanın yanından geçip çıkışa yöneldim ama daha birkaç adım atmışken güçlü bir el bileğimi kavradı. Tenime saplanan parmaklar ruhuma kadar ulaşırken kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. Korkuyordum.

"Bir sorun mu var?"

Sanki elektrik çarpmış gibi elimi hızla çektim. Bir şeyler olduğunu çok belli ediyordum ama bu elimde değildi; patlayan silahın ve büyük bir feryatla etrafa saçılan camın sesi mantığımı dinleyen tarafımı sağır etmişti.

"Dokunma bana," dedim en azından sesimi ifadesiz tutmaya çalışarak. Yine de sesim fazla yüksek çıkmış olmalı ki kafede oturan birkaç insan dönüp bize baktı. Ediz bakışlarını çevresinde dolaştırırken yüzü

ifadesizdi ama gözlerindeki tehlike apaçık okunuyordu. Yine de onun kim olduğunu fark ettiğimi anladığımı sanmıyordum.

“Bir şey mi yaptım?”

Daha çok dikkat çekmemek adına ve konuşmamızı sadece ikimizin duyacağı seviyeye indirmek için bana yaklaştı. Çevredeki insanlar sevgili olduğumuzu düşünmüş olmalı ki gerginliğimize müdahale etmek yerine kaçamak bakışlar atmaya başladılar. Gözlerimi gözlerine çevirdiğimde bu kadar güzel olması bir an canımı acıttı. Kokusuyla, yüzüyle ve gözleriyle tam bir ölüm meleşini andırıyordu. Dişlerimi birbirine bastırdım.

“Sendin,” dedim çevremizdeki kalabalıktan cesaret alıp. Yüzüm kaskatıydı. “Beni öldürmek isteyen sendin.”

Dudaklarından hem şaşkın hem de alaycı bir ses döküldü ama gözleri ciddi bir tehlikeyle parlıyordu. “Sen iyi misin?”

“Ediz Çağırın,” dedim sesimin titremesine engel olamasam da. “Yaklaşık bir yıl önce öldürülen Levent Çağırın’ın oğlu.”

Babasının ismini ağzıma almam son noktayı koymuş gibiydi. Yüzünde yerini alan ifade avına saldırmaya hazırlanan vahşi bir hayvanınkine benziyordu. O, kolumu sertçe kavradığında kalbim o kadar kuvvetli çarpıyordu ki göğüs kafesimdeki alan kalbime dar geldi. Göz ucuyla kafenin kapısının açıldığını gördüm. O hâlâ kolumu sıkıca tutmaya devam ederken bir süre sonra Umay yanımıza geldi.

“Neler oluyor?” diye sordu ikimizi dip dibe görünce. Ayrıca Ediz’in eli hâlâ kolumdaydı ve gözlerini gözlerimden ayırmıyordu.

“Umay...” dedim ama Ediz konuşmama izin vermedi.

“Eğer ölmek istemiyorsan sesini çıkarma,” dedi ölümün soğukluğunu taşıyan bir ses tonuyla. Umay afallamış, hâlâ ne olduğunu anlamamıştı. Zaten ben de bu olanlara bir türlü anlam veremiyordum. Saldırımı her yerden beklerdim, herkes olabilirdi ama Umay’ın sevgilisi olacağı aklımın ucundan dahi geçmemişti.

“Anlamadım?” dedi Umay şaşkın bir sesle. “Ediz. Bırak kızı.”

“Bu o,” dedim sesimin titremesine engel olamadan.

Eğer tesadüfen o gazeteyi görmeseydim bu gecenin sonunda çok kötü şeyler olabilirdi ve işin kötü yanı, bu işe Umay’ı da bulaştırmıştı. Benim bu adamın elinden kurtulma şansım vardı ama Umay kendini fiziksel olarak savunabilecek bir kız değildi, o yüzden onu buradan uzaklaştırmam gerekiyordu.

Umay, Ediz’in kolumu kavrayan elini tutup beni serbest bırakmasını sağlarken, “Anlamıyorum,” dedi. “Neler dönüyor burada?”

KATİL

“Eğer kızı alıp gitmeme izin vermezsen ölürsün,” diyen Ediz bakışlarını arkadaşşıma çevirdi. “Herkes bize bakıyor, hiçbir şey yokmuş gibi buradan çıkacağız. Anladınız mı?”

Umay’ın hâlâ bir şey anlamadığını fark ettim. Ama kız haklıydı. Sevgilisinin, en yakın arkadaşını avlayan bir katil olduğu kimin aklına gelirdi ki? Umay’ın ela gözlerine bakarken aklımda birkaç plan oluşmaya başlamıştı bile. Bir an sonra, sadece Umay’ın fark edebileceği kısacık bir aralıkta başımı salladım.

“Dediğini yap,” dedim sadece. Umay’ın yanına giderken Ediz hemen arkamızdaydı. Rahat tavrı yaptığı ilk hata oldu. Arkamızda bir silah namlusu olmadığı sürece bu kafenin içinde bile ondan kurtulabilirdim ama daha garanti bir yol vardı aklımda. Bize yaklaşan garson yüzünden Ediz duraksarken bakışlarıyla bizi de durdurdu. Ben de garsonun bana kazandırdığı birkaç saniyeyi hemen değerlendirdim.

“Sana işaret verdiğimde metro istasyonuna doğru koşacaksın, anlaştık mı? Ben tam zıttı yönde koşacağım. Benim peşime düşecektir. Hemen babamı ara.”

Umay olanları idrak etmek istemiyor gibiydi.

“Olmaz,” diye mırıldandı korkuyla. “Sen ne olacaksın?”

“Sadece dediğimi yap Umay.” Sesimdeki keskinlik Umay’ın bir an duraksamasına sebep olsa da kısa zamanımızı, onu büyük bir dehşete düşüren o soruya ayırdı.

“O kim?” diye sordu beni onunla tanıştıran kendisi olsa da. Ama yine de cevabım kesin ve açıktı.

“Bana saldıran kişi.”

Umay’ın cevap vermesine fırsat kalmadan Ediz hesap işini halletti ve yanımıza geldi. Her şey olması gerekenden o kadar farklı işliyordu ki şaşkınlığının katlanarak artmasına engel olamıyordum. Normalde bu onlar için eğlenceli, benim içinse sıkıcı bir buluşma olmalıydı ama şimdi olanlara inanamıyordum.

Kafeden çıktığımızda caddenin işlek olması tek umudumdu. Kalabalık kaldırımların arasında rahatlıkla izimizi kaybettirebilirdik ama önce katilimin dikkatini dağıtmam gerekiyordu. Korku devreye girince düşünmek çok zor oluyordu ama Umay’ın korku dolu gözlerinde gördüğüm hayal kırıklığı içime işledi. İlk defa bir erkek yüzünden üzüldüğünü görüyordum, ilk defa birinden gerçek anlamda etkilenmişti. Elimi karnıma götürdüm ve bütün oyunculuk yeteneğimi kullanarak iki büklüm oldum.

“Doğa!” dedi Umay korkuyla. Regl dönemlerim ilaç kullanmamı gerektirecek kadar ağır ve ağırlı geçerdi, hatta çoğu zaman beni hastaneye götürdükleri bile olurdu. O yüzden numara yapmak çok da zor değildi.

“Ne oluyor?” dedi Ediz sert bir sesle.

“Karnım,” diye inledim. O ise hiçbir şey söylemeden bana doğru eğildi ve çevremizdeki insanların dikkatlerini çekmemek için yüzünü yüzüme iyice yaklaştırdı. Gözlerimin önüne dökülen saçlarımın arasından Umay’a baktım, ağladı ağlayacak gibi duruyordu. Artık hiçbir erkekle kolay kolay buluşmaya ikna olmaması gerektiğini anlamıştır umarım diye düşünürken deli gibi çarpan kalp atışlarımı bastırmaya çalıştım. Ardından Ediz’in karın boşluğuna dizimi hızla çarparken, “Koş!” diye bağırdım.

Ani hareketim sert karnına pek acı vermiş gibi durmasa da bir an şaşırması sayesinde zaman kazanmıştık. Umay arkasını dönüp hızla koşmaya başladığında ben de ters istikamete doğru hızla koştum. İnsanlara çarpmamaya özen göstersem de bu pek mümkün olmuyordu. Tabii özür dilemek bir kenara, durup yardım isteyecek vaktim bile yoktu.

İş sadece izimi kaybettirmeme bağlı olsa da Ediz tahmin ettiğimden daha hızlıydı. Arkama bakabildiğim o kısacık saniyede en az benim kadar hızlı koştuğunu gördüm, egzersiz yaptığım günlere şükrederek henüz sızlamaya başlamayan bacaklarıma daha da yükledim. En azından Umay güvendedi.

İnsanlar garip garip baksa da kimse ne olduğunu sorgulamıyordu bile. Daha kalabalık bir insan topluluğunun arasına karışırken hızımı biraz yavaşlattım, nefes nefese kalmıştım. Omzumun üstünden bakarken koşan kimsenin olmadığını fark ettim ama yine de risk alamazdım.

Ankara’nın ara sokakları karmaşıktı ve her sokak birbirine çıkıyordu. O yüzden onun beni kalabalığın içinde arayacağım hesap edip hızla ıssız sokaklardan birine saptım. İki sokak ötede askerî lojmanların olduğu cadde vardı. Oraya ulaşırsam tamamen güvende olacaktım. Güvende olmamın en kısa yolu da ara sokaklardan geçiyordu. Ankara benim şehrimdi, her noktasını bildiğim için bir adım öndeydim. Ayrıca kalabalığın içinde insanları seçmek çok zordu, sanki Ediz her an kalabalığın içinden fırlayabilirmiş gibi paranoyakça bir duyguya kapılıyordum.

Saptığım sokağın ıssızlığına karışırken soluk soluğa arkama baktım, sokakta benden başka kimse yoktu. Bir süre daha ilerledikten sonra izimi kaybettirdiğimden tamamen emin oldum ve botlarımdan bıraktığı tok ses ve kaldırma yayınan gölgem eşliğinde adımlarımı yavaşlattım. Daha sonra bir apartmanın önünde durup nefes nefese çevreme bakındım. Sokakta

yalnız değıldim ama bu ıssızlığı bozan, babasının intikamına yoğunlaşmış bir katil değıldi. İki sevgili el ele geziyordu.

“Bakar mısınız?” diye seslendim ama zaten ikisi de bana bakıyordu. “Şey... Rahatsız ettim, kusura bakmayın.” Böyle durumlarda böyle söylenirdi, değıl mi? “Acil telefon açmam gerekiyor da telefonunuzu kullanabilir miyim?”

İkisi de gergin görünüyordu, kız yüzüme uzun uzun baktıktan sonra cebinden çıkardığı telefonunu bana uzattı. İlk defa bir insana sıcak bir gülümsemeye bakıp telefonu aldım. İlk önce babamın numarasını çevirdim ama meşguldü, büyük ihtimalle Umay ona ulaşmıştı. Hızla abimin numarasını tuşlarken saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım, yanımda duran iki insanın da gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

“Efendim?” dedi Atalay’ın tanıdık sesi. Onun sesini duyunca içimin buz tuttuğunu hissettim. Ailemle aram hiçbir zaman iyi olmasa da abimle kurduğum ilişki çok daha çürüktü.

“Benim,” dedim ifadesiz bir sesle. “Doğa. Umay sizi aradı mı?”

“Doğa?” diye endişeyle soludu Atalay. “Sen iyi misin? O şerefsizi atlatabildin mi?”

“Yok. Atlamadım, telefonunu rica ettim o da zevkle aramama izin verdi,” demek isterdim ama dilimi tutup, “Atlattım,” dedim.

“Neredesin, gelip alalım hemen,” dedi ama hemen arkamda, ruhumun aniden kararmasına sebep olan birinin varlığını hissettim ve arkama dönmemle birlikte çimen yeşili gözlerle burun buruna gelmem bir oldu. O kadar yakınımdaydı ki nefesini hissedebilmişim. Ben daha ne olduğunu anlayamadan kıvrak bir hareketle elimdeki telefonu aldı ve kulağına götürüp alaycı bir şekilde güldü.

“Hayır Atalay Güngör, sevgili kız kardeşin beni atlatamadı,” dedi ölüm gibi soğuk bir sesle ve telefonu kapattı. Şaşkınlık içinde olduğum yere çakılıp iki sevgiliye baktım. İfadesizlerdi, sanırım Ediz’i yakınımla sanmışlardı. Vicdanım hemen alarma geçti, Ediz beni almak için bu iki yabancıya zarar verir miydi? Peki beni nasıl bulmuştu?

“İstedığın benim,” dedim gözlerimi korkuyla karpıştıırken. “Onlara zarar verme.” Ediz’in sert bakışlarına eşlik eden alaycılık ruhumu delip geçerken kızın bana üzgün bir şekilde baktığını gördüm. Diğer adam da özellikle bana bakmıyor gibiydi.

Ediz, onunla aynı yaşlarda görünen adamın sırtını sıvazlarken, “Kızı oyaladığınız için sağ olun,” dedi ve hemen ardından yanındaki kıza da gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeye baktı.

ÖZNUR YILDIRIM

“Onlar senin arkadaşların mı?” dedim şaşkınlık içinde. Sanki tüm bedenim yanmaya başlamıştı, düşünceler de dâhil olmak üzere her şey çılgık çılgına kaçmaya çalışıyordu. Cevap ortadaydı. O kalabalığın içindeyken bile bir tuzağın içerisindeydim. Aslında bu ölüm meleğinin kanatlarının gölgesi, kurtulduğumu sandığım her saniye üzerimdeydi. Bana üzgün bir şekilde bakan kız da gözlerini kaçırdı ve sadece çimen yeşili gözler kaldı dünyamda.

Kolunu sert bir hareketle boynuma dolayıp sırtımı kendi bedenine bastırırken boşa kalan eliyle saçlarımı çekti ve sağ kulağımı açığa çıkardı. Kokusu burnuma dolarken sıcak nefesini kulağımda hissettim. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki karşı koyacak vaktim bile olmamıştı. Ensem bir darbe indirip beni bayıltmadan hemen önce sesini son kez duydum.

Karanlık hâkim olmadan önce hatırladığım son şey ise kollarının arasına yığıldığım oldu.

“Artık benimsin güzelim.”

2. SOĞUK

Yağmur sonrası toprak kokusu... Ne zaman zihnimin içinden bir kâbus geçse, yağmuru ağırlayan toprağın o boğucu kokusunun yayılması gibi, anılarım da benliğime yayılıyordu. Bir beden, ruh tarafından terk edildiğinde hayaller de sahipsiz kalıyor, sadece beden değil, onlar da sessizce üzerlerine atılan toprağa karışıyorlardı. Bu yüzden, ölü hayallerin izlerini taşıyan o yağmur sonrası toprak kokusu bana her zaman boğucu geliyordu. Bu yüzden, kâbusları ağırladıktan sonra zihnimin içindeki düşünceler ölen hayallerimin yankısını taşıyor, geçmiş yine aynı gürültüyle zihnimi ele geçiriyordu.

Yeşil gözlü erkekler beni ürkütüyordu.

On sekiz yıllık hayatımda kalbimin kapılarını sadece iki erkek açabilmişti ve ikisinin de ortak noktası yeşil gözlü olmalarıydı. Kişilikleri tamamen farklıydı, birbirinin zıddı konuları işleyen iki roman gibilerdi ama ikisi de kalbimi paramparça etmişti. Sebebi belki dış görünüşümdü, belki de kişiliğimdi, bilmiyordum. İnsanların bana yaklaşmamasının iki sebebi vardı: Birincisi iletişim kurmak adına tek bir çaba bile harcamıyordum, ikincisi ise bakışlarımdaki ifadeydi. Gözlerimdeki ifadeyi çölün ortasında kurumuş çamura benzetebilirdiniz; kupkuru ve çatlayıp parçalara ayrılacak kadar cansız.

Ölüme doğru adım adım ilerlerken bunları düşünmem anlamsız olabilirdi ama Azrail'im de yeşil gözlü olduğu gerçeği, kaderin ayağıma dolanan ipleri gibiydi. Eğer uğursuz renk diye bir kavram varsa kesinlikle benim adımın altına yeşil yazılmalıydı.

Düşüncelerim, bilincimin açılmasıyla birlikte ardında derin bir telaş bırakarak ilerlemeye devam etti; gözlerimi açmadan önce de kaçırıldığımı ve bir arabada olduğumu biliyordum. Motordan gelen hafif, boğuk ses de bu düşüncemi doğruluyordu. Kaç saattir baygın olduğumu bilmiyordum

ama yattığım yerden kurşuni gökyüzünü görebiliyordum. Karanlığın tonları gökyüzünden çekilse de henüz güneş doğmamıştı. Yolun kenarına belirli aralıklarla yerleştirilmiş lambalar hâlâ yanıyordu.

“Günaydın güzelim.”

Gözlerim sürücü koltuğuna kayarken yattığım yerden sadece dağınık saçlarını ve omzunun bir bölümünü görebiliyordum. Henüz kendime gelememiştim; dudaklarım aralandı ama harfler dilime çökmüş gibiydi. öyle ki sesimin çıkacağından bile emin değildim. Gözlerimi kapatarak tüm irademle gücümü toplamaya çalıştım ve ellerimle destek alıp yavaşça doğruldum. Saçlarım da düşüncelerim gibi birbirine girmişti.

“Durdur arabayı,” dedim sonunda konuşabildiğimde. Kupkuru sesim güçsüz ve kısık çıkmıştı. Doğruldukça acı, ensemin köküne kadar iniyordu ama umursamadım. Beni duymazdan gelince zorla yutkundum ve, “Durdur arabayı!” diye bağırdım. Ağzımın içi bu denli kuruyken sesimi çıkarabilmem bir mucizeydi.

Doğrulduğum için artık onu tam olarak görebiliyordum. Üzerindeki montu çıkarmış, kazağının kollarını da dirseklerine kadar çekmişti. Siyah kazağı son derece basit ve düz renk olsa da onun üzerinde garip bir şekilde güzel durduğunu itiraf etmeliydim.

Beni duymazdan gelmeye devam etmesine karşın tamamen doğruldum. Başımın tek bir noktasına birikmiş olan acıyı birçok noktaya dağıtarak etkisini azaltmak ister gibi bir elimi enseme götürdüm ve öfkeyle ona baktım.

Ne sanıyordu bu adam? Hiç sesimi çıkarmadan öylece duracağımı mı?

“Sana arabayı durdur dedim.” O an direksiyona doğru atılabilir, arabanın kontrolünü kaybetmesini sağlayabilirdim ama sesimi bile zor çıkarırken o kadar gücü bulabileceğimden şüpheliydim. Yapabileceğim tek şey bozulmuş plak gibi arabayı durdurmasını söylemekti ki bence bu da olabilecek en çaresiz cümleydi.

Durdur arabayı.

Sanki bir pembe dizideydim ve sevgilimle kavga ettikten sonra söylediğim bir cümle gibiydi bu. Oysa ne sevgilimle kavga ediyordum ne de pembe bir dizideydim; arabayı değil, ölüm satırlarını yazmaya başlayan eceli durdurmaya çalışıyordum. Arabanın durmayacağını biliyordum ama onun en başından beri normal biri olmadığını da farkındaydım. Araba yavaşlarken neredeyse küçük dilimi yutacaktım. Yoksa dediğimi yapıyor muydu?

Araba tamamen durduğunda arkasına bakıp, "Durdurdum," dedi. Gözleri sanki benimle alay eder gibiydi ve bu ifadesinden nefret ediyordum. Yeşil gözlerinin ardında, o alaycı ifadenin arkasında pusuya yatmış olan o nefret hislerimi çaresizlikle zehirliyordu. Ona aldırmadan yana kaydım ve arabanın kapısını açtım. Yüzüme çarpan buzlu hava zihnimde barındırdığım kaçmaya yönelik düşüncelerime bir ok gibi saplanırken ruhumu sızlatan o huzursuzluğu kamçılıyordu. Zihnimin kıyılarına vuran yeni düşünceler kurtulamayacağını söylese de aldırılmayı başarıp dışarı çıktım.

Soğuk, bir bıçak gibi vücuduma saplanırken ceketimin olmadığını fark ettim; altımdaki ince çorap, çorabın üstüne giydiğim siyah şort ve tenimi açık bırakan kısa, boğazlı siyah kazağımdan başka üzerimde hiçbir şey yoktu. Bu şekilde beklersem kısa bir süre sonra donardım. Ben daha soğuğa alışmadan şoför kapısı açılmış, Ediz uzun boyu ve güçlü görünen gövdesine tezat oluşturacak kadar zarif bir şekilde dışarı çıkmıştı.

"Neredeyiz?" diye sordum bana bakan çimen yeşili gözlere dikkatimi vererek. Belki de çoktan koşup kaçmaya başlamış olmam gerekiyordu ama yapamıyordum. Yoldan tek bir araba dahi geçmiyordu ve yolun kenarında uzun sayılamayacak bir düzlük vardı. Düzlüğün bittiği yerde tepeler başlıyordu ve ardında da ağaçlık bir alan uzanıyordu. Bu kahrolası yerde nereye kaçabilirdim? Hayal kırıklığına gizlemeye çalışsam da o, tüm hislerimi okuyor gibiydi. Dudakları çarpık bir gülümsemeye can verirken arabaya yaslandı ve kollarını göğsünde birleştirdi.

İçimi yakıp geçen alaycı bir tavırla, "Işık Dağı'ndayız," dedi. "Kızılcahamam yakınlarında."

Işık Dağı... Anılarımı yokladım. Bir keresinde buraya piknik yapmaya gelmiş, hatta Atalay'la etrafı keşfe çıkmıştık ama o zamanlar çok küçüktüm ve geçen zaman bu anıdan bana sadece küçük bir pay bırakmıştı. Bir ağaca kurduğumuz salıncaktan, dağın ıssızlığından ve rüzgârın kulaklarıma çarpan uğultusundan başka hiçbir şey hatırlanıyordu. Yüksekliği normalden fazla olan bir yerde olduğumuz için hava olması gerekenden daha soğuktu. Ediz'den uzakta dururken esen rüzgâr sanki düşüncelerimi donduruyor, diğer yandan başımdaki ağrıya iyi geliyordu.

"Hadi kaç," dedi Ediz bıyık altından gülerken ama gözlerinde bir buz tabakası örtülüydü. "Seni engellemeyeceğim. Yılın bu aylarında buraya pek insan uğramaz. Hadi uğradı diyelim, bahse girerim ki sen daha o insanlara ulaşmadan buzdan bir heykele dönersin."

O anda soğuk bir rüzgâr Ediz'i destekler gibi esti. Kollarımı bedenime sararken sert bir ifadeyle gözlerinin içine baktım.

“Her iki şekilde de öleceğim,” dedim düz bir sesle. “Senin elinden ölmektense donarak ölmeyi tercih ederim.”

Bu konuda kararlıydım ve o da bu kararlılığımı fark etmişti. Gözlerindeki alayın yerini kontrollü bir öfke alırken güzel yüzünü dikkatle inceledim. Onu atlatmam mümkün değildi, o kadar güçlü görünüyordu ki boynumu tek bir hareketle kırabileceğinden emindim. Aramızdaki boy farkı aşırı olmasa da yanında korunmaya muhtaç bir çocuk gibi duruyordum.

Bakışlarımı diğer yöne çevirip yürümeye başladım. Yanından geçip giderken kılım bile kıpırdatmamıştı ama bir süre sonra peşimden geldiğini hissettim. Beni durdurmuyor, sessiz adımlarla takip ediyordu. Ben de o yokmuş gibi ilerlemeye devam ederken soğuğa karşı koymaya çalışıyordum. Bir süre sonra iyice yaklaştığını hissettim, ardından bana yetişip önüme geçti. Gözlerinde tek bir ifade belirtisi yoktu ve yüz hatları sertti. Önümdeki etten duvarın yanından geçip ilerlemeye devam edeceğim sırada kolumdan tutup beni durdurdu, kolumu kavrayan parmakları güçlüydü ve canımı acıtmaktan çekinmemişlerdi.

“Dokunma bana,” dedim kolumu kurtarmaya çalışarak ama bırakmadı.

“Uğraştıracağım diyorsun, öyle mi?” dedi öfke içinde. Bakışları duygusuzdu, o kadar boş görünüyordu ki bu hali ruhumu donduruyordu. “Sence ölmene izin verir miyim?” Bir an kurduğu cümlenin harf harf kalbime düştüğünü sandım ama kastettiği şeyi yanlış yorumlamam tam da benim gibi bir zavallıya özgüydü. “Eğer kurtlara yem olmaya çok meraklıysan seninle işim bittiğinde zevkle önlerine atabilirim.”

Kalbimin acıdığını hissettim ama bu his, karşımdaki adama özel bir şey değildi. Geçmişim, her geçen günü ona teslim ettiğimde daha da dağılan bir enkazdan ibaretti. Gözlerimde biriken tecrübeler orada katlaşıp sert bakışları da beraberinde getirdiğinde insanların bana karşı hissedebilecekleri o merhameti kaybetmiştim. İçimde biriktirdiğim çok şey vardı; bunları dışa atmadan içimde tutarak zamanla çürümelerine ve beni zehirlemelerine sebep olmuştum ama yine de hep tek bir kişinin bana ulaşmasını ve yükümü azaltmasını arzulamıştım. Ta ki o kişinin de hayali içimde çürüyene ve beni zehirlemeye başlayana kadar.

Çoğu zaman ortadan kaybolmak, görünmez olmak istiyordum çünkü göz önünde olduğumda değer verilen bir insan olmaktan çok kullanılan bir

nesneye dönüşüyordum. Uğradığım saldırı da beni rahatsız etmişti çünkü Atalay bu olayı bile kullanarak mesleğinde başarı sağlamayı planlamıştı.

Karşımdaki adamdan nefret ediyordum çünkü hiçbir suçum olmasına rağmen beni acısını çıkarabileceği bir nesne olarak görüyordu.

Ellerimi göğsüne yerleştirip onu hızla iterken, "Bırak beni!" diye bağırdım. Bu hareketim karşısında etkilenmese de gözlerime dolan yaşları görünce şaşırılmıştı. Dengesiz bir ruh halim vardı, belki de bunun sebebi nerede ne hissetmem gerektiğini bilmememden kaynaklanıyordu. Normal bir insan böyle bir durumda ağlar mıydı? Belki de ağlayıp sızlanma safhası için gecikmişim, çaresiz bir şekilde öleceğini bilen herkes ağlardı. En azından ben öyle sanıyordum.

"Kendini acındırmaya çalışma," dedi ifadesiz bir sesle. "Bir işe yaramaz. Şimdi ben seni zorla arabaya götürmeden önce kendin yürümeye başlarsan senin yararına olur."

Öylece gözlerinin içine baktım, soğuk yüzünden hissizleşmeye başlayan elimin tersiyle yanağımdaki tek damla yaşı silerken yüzümdeki çaresizliğin elime bulaştığını hissettim, Ediz dikkatle gözlerimi inceliyordu. Sabrının kalmadığını görebiliyordum ama yine de tepkisiz kalıp öylece durdu. Üşümüyor muydu?

"Kaçışın yok," dedi tehlikeli bir sesle. "Beni tanıımıyorsun bile. Daha ilk günden beni sınırlendirmemeye bak. İnan bana umurumda bile değilsin. Canını yakarım, hem de çok yakarım."

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedim işe yaramayacağını bile bile. Açıkçası soğuk o kadar şiddetliydi ki mantığının sesi bir an onunla arabaya dönmem gerektiğini söyledi ama o sesi dinlemeye niyetim yoktu. Bir zaman sonra tamamen hissizleşirdim nasıl olsa. Donmak, ölümlerin belki de en kolayıydı. "Gazetedeki haberi bile okumamış, sadece başlığa bakmıştım!"

Burada donmama izin vermeyecekti, gerekirse beni yine bayıltır ya da sürükleyerek arabaya götürürdü, bunu gözlerinde görebiliyordum. Kaçış yoktu. Dağın başında, kimsenin olmadığı bir yerdeydik, bana istediği her şeyi yapabiliirdi ve ne kadar bağırırsam bağırıyım kimsenin duymayacağını biliyordum. Ölmek üzere olan bir balığın çırpımlarını andıran son çarem ise üzüntümü belli etmekten ibaretti.

"Atalay benim abim olabilir ama aramız yıllar önce açıldı, onun yaptıklarıyla hiçbir zaman ilgilenmedim." Mücadele etmeyi, kendi ayaklarım üzerinde durmayı erken öğrendiğim bu hayatta aile kavramından yoksundum. Ne zaman kaybolduğumu hissetsem bana pusula olacak bir

babam yoktu, bana güvenmeyi öğretecek bir abiye sahip değildim. Belki de aile kavramından geriye kalan, her daim yüreğinde şefkati taşıyan bir tek annem vardı. Annem... Kaçırıldığımı öğrendiği anı düşündüm ve bir acı sarmaşığı göğüs kafesimi sararak yavaşça içimi ele geçirdi.

“Gazetede ki haberi gördüğünde ne yaptın?” diye tehlikeli bir soru attı ortaya. Tüm bunlardan sıkıldığını görebiliyordum ama sahip olacağı açıkça belli olan galibiyete rağmen bu satranç tahtasında benimle oynamaya devam ediyordu. Yalan söyleyip işin içinden sıyrılmaya mı çalışmalıyım? Oysa ben bu oyunu oynamak istemiyor, elimin tersiyle bütün satranç taşlarını devirmek istiyordum.

“Acıdım,” dedim teslim olup. “Kimin öldüğüyle, nasıl öldüğüyle ilgilenmedim. Sadece Atalay’ın yüzündeki gurur için ona acıdım, o her zaman en doğrusunu yapmaya çalışır ve bunun için her yola başvurur.” Devamında kurduğum cümle gözlerimi sınıksız kapatmama neden oldu: “Babanın ölümüne üzülmedim çünkü Atalay şimdiye kadar hiç hata yapmadı, o yüzden babanın ölümü hak ettiğini düşündüm.”

“Babamın ölümü hak ettiğini mi düşündün?” Sesi hamle yapan ve zirin satranç tahtasında ilerlerken bıraktığı o sakın ama tehlikeli tonu barındırıyordu. Bu hali bağırıp çağıran birinden çok daha ürkütücüydü. Dikenli bir yolda ilerlediğimin farkında olsam da onun beni saptırmaya çalıştığını yere yönelmeyecektim.

“Ne bekliyorsun?” dedim canını yakmak için. Açıkçası babasının ölümüne ne kadar üzüldüğünü gördüğümden beri hiç tanımadığım bu adamın ölmesi içimi burkuyordu ama hissettiklerimi dile getirecek değildim. “Hiç tanımadığım bir adam için neden üzüleyim?” Asıl düşüncelerim bunlar değildi, vicdansız biri olmadığım gibi sırf saygımdan böyle bir soru yöneltecek karaktere sahip değildim ama gözlerimdeki bakışlar gibi rol yapmak da benim bir parçam olmuştu.

Ben o umursamaz, sert ve genellikle insanların yaklaşmak istemediği kızdım; her ne kadar umursamaz, sert ve insanlara nefret besleyen biri olmasam da.

Ediz’in canı acımış mıydı, bilmiyordum ama nefretine nefret katıp duygularına karanlık bir katman daha eklediğim gerçektir. Parmakları kolumu o kadar sıkı kavradı ki soğuktan hissizleşmiş olmama rağmen acı hissizliği alt etti ve tenimin altında yayıldı. Beni arabaya doğru çekmeye başladığında gücü karşısında nefesim kesildi. Aramızdaki bir kafa boy farkı ve güçlü vücudu hesaba katılırsa beni kolayca mahvedebileceğimi

tahmin ediyordum ama şimdi tahminimin çok daha üstünde güçlü olduğunu fark etmişim.

“Tanımadığın bir adam için üzülmeceğini söylüyorsun,” dedi gülererek. “Bunu söyleyip bir de seni rahat bırakmamı mı istiyorsun yani?” Arabanın yanına geldiğimizde durdu ve diğer kolumu da tutup sırtımı sertçe arabaya yapıştırdı. “Ben de seni tanıyorum kızım. Neden üzülüyüm senin için?”

Gözlerindeki hiddet beni hazırlıksız yakalasa da duruşumu bozmadım. Asıl düşüncelerimi yansıtmak yerine kurduğum keskin cümlelerin sonuçları her zaman ağır olmuştu ve ben akıllanmak nedir bilmeyen biriydim.

“Ben hiçbir şey yapmadım,” dedim ısrarcı bir ses tonuyla.

“Evet,” dedi beni şaşırtarak. “Ashında haklısın. Seninle niye uğraşıyorum ki? Seni Atalay’la takas etmeliyim. Eminim ki sevgili abin seve seve senin yerine geçer.”

Donup kaldım. O da bu halimi hemen fark etmişti.

“İşte bahsettiğim bu...” dedi beni arabayla kendi bedeni arasında daha çok sıkıştırarak. “Atalay’la aranım bozuk olması beni ilgilendirmiyor. Tek ilgilendiğim sahip olduğu her şeyi yavaş yavaş elinden alıp onu mahvetmek.”

“Senden kurtulmak için her şeyi yaparım,” diye çıktım. “Elinden kurtulduğumda seni mahvederim.”

Güldü ama neşeden yoksun bir gülüştü bu; yüzü hâlâ nefretin baskın olduğu bir duyguyla kaphydı. Sahi, onu tehdit ederek kendimi küçük düşürmekten başka ne yapıyordum? Benimle oyun oynuyordu, sanki o bir çocuk, ben de onun önüne atılan bir oyuncak bebektim. Elindeki düğmeye basınca neşeli, komik şeyler söyleyen oyuncak bir bebek...

“Çok hayal kurma,” dedi yüzünü yüzüme yaklaştırarak. Gözleri yakından çok daha yeşil görünüyor, teninden çok daha güzel bir koku yayılıyordu. “Unutma ki ölmeden önce gördüğün son yüz benim yüzüm olacak.” Sıcak nefesi dudaklarıma çarpmıştı. Tüylerim diken diken olurken gözlerimi kırıştırmamak için zor tuttum kendimi. Bir erkekle ilk defa bu kadar yakınlaşıyordum, dışarıdan bakan biri halimizi çok farklı yorumlardı ama bu yakınlaşmada tehditten başka hiçbir şey barınmıyordu.

“O kadar emin olma,” dedim dişlerimin arasından fakat ben daha cümlemi tamamlayamadan yüzünü yüzümden çekti ve tekrar kolumu kavrayıp beni sürükledi. Bu sefer tökezledim, neredeyse düşüyordum ama o duraksamadı bile. Beni arabanın diğer tarafına getirdiğinde şofö-

rün yanındaki yolcu koltuğunun kapısını açıp beni kaba bir şekilde içeri itti. Ardından kapıyı sertçe kapattı ve arabanın önünden dolanıp şoför koltuğuna geçti. Ben de şaşkın bakışlarla onu izliyordum.

Öfkesinin şiddeti beni korkutuyordu.

“Uslu durmazsan her şey zararına olur,” dedi arabanın motorunu çalıştırırken. “Seninle uğraşamam. Canımı sıktığın takdirde seni bağlayıp bagaja koymak konusunda da tereddüt etmem.”

Bir an onun yüzünde sahne alan acımasızlığa tanık olan gözlerim camın ardına, Ankara’ya bekçilik yapan arazilere yöneldi. Ediz ısıtıcıyı açtı, soğuk bedenim sıcakla buluşunca daha da uyudu ama bir süre sonra gevsemeye başladı. Kendime gelene kadar tepkisiz bir şekilde ön camdan yoldaki şerit çizgilerine baktım. Kafam biraz yerine geldikten sonra da paniğe kapılmamaya çalışıp ne yapmam gerektiğini düşünmeye başladım. Ensemde hâlâ sağlam bir acı vardı ama düşüncelerimi engelleyecek kadar güçlü değildi.

Pes edecek değildim, öylece kabullenmek kesinlikle bana göre değildi. Boğazımı kesmeye başlasa bile kurtulmak için bir şeyler yapmaya çalışırdım ama kabullenmek kesinlikle benim için kabul edilebilir bir seçenek değildi. Bir şekilde kurtulmalıyım fakat daha ne yapmam gerektiğini bile bilmiyordum. Bu adam karşısında şansımın az olduğunu farkındaydım.

Ediz direksiyonu kırıp bir patikaya saparken korkuyla çevreme baktım, nereye gittiğimizi belli eden tek bir işaret dahi yoktu. Patikayı çevreleyen seyrek ağaçlardan daha da ıssız bir yere saptığımızı görebiliyordum ve bu ağaçların gölgesi, korkularımın üzerine düşüyor, onları besliyordu. Bana ne yapacaktı? Yapabileceklerini düşündükçe tekrar tekrar üşüdüğümü hissediyordum.

Radyonun üstündeki göstergeye baktım, saat sabahın beşine geliyordu. Kaçırılmamdan bu yana dokuz saate yakın bir zaman geçmişti. Dokuz saat... Şu an oturduğum yerde öylece durduğum düşünülürse kaçırılmaktan çok buna gönüllüymüş gibi görünüyordum ama bu durum çok uzun sürmeyecekti. Biraz sabretmem gerekiyordu, gideceğimiz yeri görüp nasıl kurtulacağımı planlamam lazımdı. Diğer yandan sessizliğimin onda şüphe uyandırdığını da görebiliyordum, aslında yüzüne bile bakmıyordum fakat göz ucuyla sürekli dönüp bana baktığını fark ediyordum. Bir hamle bekliyordu ama o hamle bizi götürdüğü dağ evine kadar gelmeli.

Arabayı durdurduğunda ona baktım. Bana değil dağ evine bakıyordu ve bu sayede onun profilini görebiliyordum. Kirli sakalın daha da gü-

zelleştirdiği o etkileyici yüzünü sert gösteren, çekici bir kemik yapısına sahipti. Düzgün bir burnu vardı ve burnunu dudaklarına bağlayan o vadiden sonra ne çok dolgun ne de çok ince olan dudakları tabloyu tanımlıyordu. Gölgelemin düştüğü saçları siyahın tonlarındaydı. Ve gözleri... Gözlerinin yeşilini durduğum yerden bile seçebiliyordum. Ölüm gibi bir ifadeyle vurgu yapılsa da canlı, koyu bir renkti. *Koyu yeşil, çimen yeşili.*

Bakışlarını bana çevirdi ve derin sessizliğin hâkim olduğu arabamın içinde göz göze geldik. Yüzü ifadesizdi, sanki şu an yanındaki koltukta bir insan değil de mağaza vitrininden çaldığı plastik bir manken duruyordu. Rahatsız olup gözlerimi kaçırdım, ben en fazla bu bakışlardaki o boş duyguya ait biri olabilirdim zaten. Ediz kapıyı açıp dışarı çıkarken işin sonunda cesedimin çıkabileceği eve baktım.

Hayır, dedim içimden. Bu evden cesedim falan çıkmayacaktı, bu evden yürüyerek, sapasağlam çıkacaktım. Bir şekilde onu alt edebilirdim, insanlar hapisshaneden bile kaçabiliyorken bir dağ evinden mi kaçamayacaktım? Bu yabancımin bir açığını bulacaktım ve o açığı bulduğumda tereddüt etmeyeceğime dair kendime söz verdim. Ediz kapımı açıp kolumdan sertçe kavradığında da düşünceli gözlerle dağ evine baktım.

Ediz bana hiç de kibar davranmıyordu. Ayrıca ensemdaki ağrı tekrar yerine oturmaya başladığında yine düşüncelerimi engellemeye, yalpalamama neden oldu. Arabadan çıkarken neredeyse yere düşecektim ama ona tutundum, bu hareketim hem benim hem de Ediz'in duraksamasına sebep olmuştu. Yine de tepkisiz kaldı ama ben hızla elimi çektim.

Hiç konuşmadan beni dağ evine sürükledi, adımlarım birbiriyle uyumsuzdu. Enseme neyle vurmuştu bilmiyordum ama acı dinmek bilmiyor, dengemi bozuyordu. Ediz de bunu fark etmişti fakat umursamıyordu, kapının önüne gelene kadar dönüp bana bakmamıştı bile. Kapıyı açmadan önce yüzüme küçük bir bakış attı ama bakışlarında hâlâ tek bir duygu kalıntısı dahi yoktu. Ara sıra yüzünde beliren alaycılığın bu boş bakışlardan daha iyi olduğu kamsına varmıştım. O sırada Ediz kapıyı açtı ve beni kendisiyle birlikte içeri sürükledi. Ani hareketleri yüzünden dengemi kontrol edememem yetmiyormuş gibi bir de beni öne doğru itip duruyordu.

Daha bir adım atamamışken ayaklarım birbirine dolandı; ellerimin ve dizlerimin üstüne düştüğümde saçlarım yüzüme döküldü. Düşerken hissettiğim acıyla ses çıkarmamak için dilimi ısırđım ve yere kapandım. Bu korkunç bir acıydı, sanki asıl darbe yeni inmiş gibi hissediyor, ne ol-

duğunu anlayamıyordum. Ayak sesleri duydum, ahşap zeminde ilerleyen Azrail'in ayak sesleri...

Ürperdim.

İçerisi de en az dışarıya kadar soğuktu ve burnumun hemen ucunda olan ahşap zemindeki toz tabakasının kokusunu alabiliyordum. Evin havasızlığı buraya uzun zamandır kimsenin gelmediğini gösteriyordu. Biraz doğrulup yan dönmeye çabaladım ama başaramadım. Ben kendimle mücadele ederken tok bir ses duyuldu ve dağ evinin içi aydınlandı.

Tekrar ayak sesleri duyuldu. Gitgide yaklaşan ayak sesleri... En kötü anı geride bıraktığım ve hareketsiz bir şekilde yerde yattığım için ağrı biraz olsun etkisini azaltmaya başlamıştı ama yine de olan biten her şey hâlâ insanı şaşkına çevirecek kadar garipti. Bir süre gücümü toplayabileceğimi sanmıyordum.

"Kalk," dedi kadifemsi ses. Bende ağlama isteği uyandıran bu ses öyle farklı bir tonlamaya sahipti ki sözcükler bu sesi işittiğinde tanımını yapamayacak kadar sersemliyordu. Sesindeki ifade o kadar farklı, sağlam ve güçlüydü ki sanki onun yanında bir hiçtim.

Şimdi başımda dikiliyordu: "Sana kalk dedim." Görüş açımdaki siyah botlar beni ürkütmüştü. Bunlarla bana vurur muydu? Bu çok da imkânsız bir şey değildi. Bu düşünceyle birlikte geçmiş bir toz tabakası gibi zihnimde uçuşmaya başladı ve bu botların yerini, babamın botlarının hayali aldı. Gözlerim kapanırken babamın botlarının görüntüsü, hissettiğim boşluğa doğru kumdan bir kale gibi devrildi. Ayağa kalkmak istiyordum, sabrını zorladığımı da biliyordum ama inadımdan değil de gerçekten kalkmaya gücüm olmadığı için böyleydim. Belki ensemdeki acı biraz daha dinse... Hoş, ağır hafiflese bile ona itaat etmeyeceğim bariz bir şekilde ortadaydı.

Ediz iç geçirdi ve elinin üstüme uzandığını gördüm. Bir an bana vuracağını zannedip refleks olarak kollarımı başıma götürdüm ama o eller beklediğimin aksine darbe indirmek yerine yavaşça kollarımdan tuttu ve hiç güç sarf etmeden beni kaldırdı.

"Beni gerçekten uğraştıracaksın," dedi garip bir ses tonuyla. Kendime kızıp toparlanmaya çalıştım ve soğuğa tutundum. Soğuk başımdaki ağrıya iyi geliyordu. Soğuk her zaman işe yarıyordu. Bu durumdayken ağrının getirdiği acizliğe boyun eğmezdim, kendime gelmem gerekiyordu. Kolumu bıraktığında en azından ayakta durabilecek kadar iyi olduğuma emindim ama beni bıraktığı anda bütün ağırlığımı ona verdiğim için

ayakta kalabildiğimi fark ettim ve yine dengem bozuldu. Bir çift güçlü el beni yakalayıp düşmekten son anda alıyordu.

“Derdin ne senin?” diye çıkıştı öfkeyle. “Böyle yaparak hiçbir yere varamazsın.”

“Senden nefret ediyorum.”

“Ben sana bayılıyorum sanki.” Sesindeki sabırsızlık hareketlerine yansıdı ve birden ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim. “Ya akıllı olup dediğimi yaparsın ya da ben yaptırım.” Şaşkınlıktan gözlerim fal taşı gibi açılırken Ediz beni umursamadan yürümeye başladı. “Her şekilde bana uyacaksın.”

“Bırak beni!” dedim korkuyla. Başımdaki ağrıyı unutmaya çalıştım ama hâlâ oradaydı ve çırpınmamı engelliyordu. Ediz bana aldırmadan yüzünde çelik gibi bir ifadeyle beni bir odaya taşıdı, dirseğiyle odanın ışığını açarken ağırlığımdan zerre kadar etkilenmemişti. Beni bir yatağa kabaca bırakırken kokusu tekrar burnuma doldu.

Bu kokudan da nefret ediyordum.

Ediz onu tiksindiren bir şeye bakıyormuş gibi yüzüme baktı ve benden uzaklaştı. Delici gözlerine bakınca beni öldürmek isteyen tarafını içinde bir yerlere zincirlediğini ve bana yakın oldukça bu zincirlerin kırılmaya daha yatkın olduğunu görebiliyordum. Bir süre anlamsız bir sessizlik oluştu, Ediz gözlerini dahi kırpmadan beni izlerken ben de acımla başa çıkmaya çalışıyordum. İlk uyandığımda ağrı bu kadar yoğun değildi, oysa zaman geçtikçe azalmış olması gerekmez miydi?

Gözlerimi tekrar Ediz’e çevirdim. Bana o kadar dikkatli bakıyordu ki korkuyordum. Ve öylece uzanmak kendimi çok güçsüz hissetmeme sebep olmuştu, ellerimle yataktan destek alıp doğruldum. Ağzımda güçlenen acı bir tat vardı.

“Bana ne yapacaksın?” diye sordum kuru bir sesle. Bağırıp çağırmanın ve kaçmaya çalışmam gerekirken bunun yerine odayı inceliyordum. Dağ başındaki bir eve göre oldukça moderndi. Üzerinde durduğum yatak da büyük odanın ortasında duruyordu.

“Birçok şey,” dedi karanlık bir sesle. Yatağın yanında iki tane komodin, odanın kenarında da bir boy aynası vardı.

“Beni öldürecek misin?” Ve karşı duvarı boydan boya saran beyaz bir gömme dolap.

“Seçeneklerimin arasında.” Yerde hakiki kürk bir halı...

Bakışlarımı odada dolaştırdıktan sonra ona çevirdim. Gözleri artık ifadesiz değil acımasızdı. Kalbim korkuyla sıkışırken karşısında kendimi

bir hiç gibi hissetmek işleri daha da kötüleştiriyordu. Duruşunda bile isterse dünyayı yakabilirmiş gibi bir hava vardı. Bense başımdaki acıyla bile baş edemiyordum. Kendime kızıp gücümü biraz daha topladım ve ayağa kalkmayı başarabildim.

“Acın hafifleyecek mi sanıyorsun?” diye sordum gözlerinin içine bakarak. Cevap vermedi. Öfkeyle ona doğru yürümeye başladım, ağrının tesiri buraya kadardı. Bu öyle bir oyundu ki yenildiğimde baştan başlama şansım olmayacaktı, harcayacak tek bir canım vardı ve yardımına koşacak hiç kimse ya da hiçbir şey yoktu.

“Acın hafifleyecek mi sanıyorsun?” Bu kez bağırımuştım. Hissiz bir ifadeyle suratıma baktı. “Ben hiçbir şey yapmadım!”

“Beni kışkırtma,” dedi duygusuz bir sesle. İlk önce gözlerini gözlerimden çekti, ardından odanın köşesinde duran masaya yöneldi. Ona vurabileceğim herhangi bir şey arıyordum. Bir şeyden destek almadan ayakta durabilmem bir mucize olmasa da çektiğim acıya oranla büyük bir başarıydı.

Ediz bir bardağa su koyup bir yudum içti, sonra beni görmezden geldi ve bardağı elinde çevirip incelemeye başladı. Zengin avukatların önünde duran dava dosyasını incelerken, kristal içki bardaklarındaki içkiyi incelemelerini anımsatan bir görüntüydü bu. Bunu görmek kanımın donmasına sebep oldu, bu küçük harekette bile avukat olan babasından kalan yankıları taşıyormuş gibiydi. Babasını tahminimden daha çok seviyor olmalıydı. İçimde bir şeylerin parçalara ayrıldığını hissettim; Atalay genç bir adamın elinden her şeyini almıştı. Bedeli, ben olacaktım. Bedeli, ruhum olacaktı.

“Biliyor musun?” dedi içine düştüğüm dehşetten habersiz bir şekilde. “Babamın cesedi karların arasında bulundu.” Yeşil gözleri tekrar bana döndü. Olduğum yerde öylece dururken bunları duymak istemiyordum. “Soğuşu hissediyor musun?”

“Umay senin kim olduğunu onlara söylemiştir,” dedim onu duymazdan gelerek ama korku içimde yavaş yavaş yükseliyor, göğüs kafesimi aşarak kalbimi sıkıştırıyordu. “Evlerinize, size ait olan her yere bakacaklardır. Buraya da bakacaklar.”

Güleceğini sandım ama gülmedi ve gözlerindeki o ruhsuz alay yine ortaya çıktı. Bana doğru yürürken bir adım geriledim ve sırtım gömme dolaba çarptı. Kalp atışlarım hızlanırken hissettiğim korkunun yakıcılığına rağmen ona meydan okuyan gözlerle baktım.

SOĞUK

"Bu dağ evini babamla beraber yapmıştık," dedi alay eder gibi. "Kimsenin burayı bildiği yok."

İçimdeki çaresizlik, *artık buna verebilecek bir cevabın yok*, dedi. Ediz, insanın kendini rahatsız hissetmesini sağlayan bir dikkatle gözlerini bedenimde gezdirdi. İçim yeni bir duyguyla buz keserken ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışıyordum. Bana dokunmazdı, değil mi? O kadar ileri gitmezdi.

"Onu karların içinde öldürdü!" diye birden bağırınca ürktüm. "Soğuk. Soğuğu hissediyor musun?"

"Ruh hastası," diye mırıldandım titreyen bir sesle. Ondan korkmam hoşuna gitmiş gibiydi. Dudakları bir gülünsemeyle bükülürken gözleri hiçbir şey hissetmiyormuş gibi bomboş bakıyordu. Yine hiçbir suçumun olmadığı anlatan cümleler dilimde sıralandı ama bir işe yaramadığını bildiğim için onları yuttum. Öylece gözlerinin içine baktım. Biraz merhamet... Bana biraz merhamet göstermesini bekliyordum.

"Üşüyor musun?" diye sordu üşüdüğüm apaçık ortada olmasına rağmen. Kazağımın kollarını ellerime kadar çekmiştim ve titriyordum. Üşümek bir yana donuyordum ama şu an bunu dert edemeyecek kadar büyük bir korku içindeydim. Gözlerinde geçmişinden gelen bulanık, şuarsuz bir acı vardı, sanki bir deli zihninin içinde onunla savaşıyordu. Ne yapacağını kestirmek imkânsızdı ve bu denli ifadesiz olması kanımı donduruyordu.

"Bana cevap ver," dedi. Gözlerindeki öfke gitgide artarken deli falan olmadığını görebiliyordum. Aklı tamamen yerindeydi, belki de canını yakan buydu. Belki de delirmeyi tercih ediyordu. Fiziksel olduğu kadar duygusal açıdan da çok güçlü olduğunu fark ettim.

Ben onun karakterini incelemekle meşgulken aniden yüzüme çarpan su donup kalmama sebep oldu. Gözlerim ilk başta refleks olarak kapandı ama ardından boynumdan süzülüp içime akan su gözlerimin iri iri açılmasını sağladı. Ediz'in melekleri kskandıracak derecede güzel yüzü bir adım ötemde, şeytanları kskandıracak kadar karanlık bir ifadeyle öylece duruyordu. Elinde duran ve az önce dolu olan bardağa baktım.

"Kafayı mı yedin?" diye sorarken sesimde ne öfke ne de nefret vardı. O kadar şaşkındım ki hissetmem gereken hiçbir şeyi hissedememiştim ama bir an sonra içim yakıcı bir öfkeyle alev aldı.

"Üşüdüğümü mü duymak istiyorsun?" dedim titreyen bedenime aldırmadan. "Hayır. Üşümüyorum."

Titremesini büyük bir başarıyla engellediğim çenem kaskatıydı, tıpkı Ediz'in yüzü gibi. Dengesiz hallerim onu şaşırtmış olmalıydı ama belli etmiyordu. Bir an kedi yavrusu kadar güçsüz ve bir an sonra kaplan gibi kükreyen bir dengesiz.

Ben zaten bu değil miydim? Konuşmaması gereken yerde konuşan, ağlaması gereken yerde gülen, gülmesi gereken yerde ağlayan...

Ediz sanki kafamdan geçenleri gözlerimde görebiliyormuş gibi bakıyordu, bu denli dikkatli bakmasına alışmam gerekse de hâlâ rahatsız oluyordum. Yeşil gözleri kıslıdı, meydan okuyan tavrım karşısında verdiği tek tepki bu olmuştu. Aklından geçen düşünceleri çok merak ediyordum. Acaba o düşüncelerde beni hangi idam sehпасına çıkarıp bir cellat gibi ipi boynuma geçirmişti?

"Pencereyi mi açmalıyım?" Başını hafifçe yana doğru eğdi. "Seni dışarıda mı bırakmalıyım? Nasıl olsa kaçamazsın. Sana ne yapmalıyım?"

"Bırak gideyim." Bir adım geri çekildi.

"Seni tutmuyorum," dedi yarım ağızla gülerek. "Gidebilirsin." Gidemeyeceğimi biliyordu. En azından şimdilik. Bu haldeyken daha evden bile çıkmadan yığılır kalırdım. Bunu çok iyi biliyordu. Gözlerini bir an başka bir yana kaydırdı ama sonra o gözler yine beni buldu. Bakışlarını bakışlarına kelepçeleyen o ifade bir süre beni yaksa da hiçbir şey söylemeden gözlerini kapıya çevirdi ve kapıya doğru yürüdü.

Ediz odadan çıkmadan hemen önce, "Baban ne yaptı bilmiyorum," dedim. "Ama ne olursa olsun ölümü hak etmediğine eminim. Üzgünüm." Böyle bir şey söylememi beklemediği, donup kalmasından belliydi. "Ama dünya adaletli değildir ve sen, kendi adaletini yaratamazsın."

Bir süre öylece durdu. Ne yapacağım merakla beklerken nefesimi tuttum ancak o hiçbir şey olmamış gibi odadan çıkıp yüzüme bile bakmadan kapıyı kapattı ve kilitledi. Kilidin dönerken çıkardığı o tok ses içimde yankılanırken buz gibi soğukla baş başa kaldım ve kollarımı bedenime sardım. Keşke kelimeler dilime ihanet etmeseydi ve vicdanına dokunacak bir şeyler söyleyebilseydim.

İçerideki sessizliği kapının ardından duyulan telefon sesi bozdu. Ben o sırada yatağa bakıyordum, beni ısıtabilecek bir yorgan vardı. Yatağa yönelmek yerine merakla kulak kabarttım ve içeriden gelen sesleri dinlemeye çalıştım. İlk başta pek bir şey anlaşılmadı ama sonra onun sesini seçebildim.

"Bak. Başım ağrıyor, tamam mı?" dedi öfkeli bir sesle. "Üstüme gelme."

SOĞUK

Bir an bir sessizlik oldu.

“Evet!” diye bağırdı. “Evet, biliyorum. Hiçbir suçu yok! Bunu sürekli söyleyeceksen niye onu kaçırmama yardım ettin?” En azından birileri suçumun olmadığı düşünenecek kadar vicdan sahibiydi demek.

“Evet, onu da biliyorum,” dedi Ediz soğuk bir tona bürünen sesiyle. Ama sesi hâlâ yüksek çıkıyordu. “Evet, bu gece işi bitirecektim.”

Kurduğu cümle ürpermeme sebep olmuştu. Hangi işi bitirecekti?

“Yapmadım.” Karşı tarafın sorduğu soruları duymak için neler vermezdim... En azından konuşmanın ana hatlarını yakalar, buna göre bir şeyler yapabiliirdim. “Onun için üzüldüğüm falan yok.”

Yine bir duraksama oldu.

“Bu gece bir şey olmayacak,” dedi keskin bir sesle. “Evet, doğru. Ama daha çok başındayız. Neler olacağımızı bilemeyiz, değil mi? Belki de biraz eğlenmek istiyordumdur?”

Karnıma yumruk yemiş gibi irkildim. *Eğlenmek*. Birçok anlama sürüklenebilecek bir kelimeydi bu. Elimi suyla ıslanan saçlarıma götürdüm. Eğlenmek... *Neler olacağını bilemeyiz*. Dudaklarımdan tahmin etmediğim bir hıçkırık kaçtı. Gitgide tükenen umutlarım gözyaşlarına davetiye çıkarıyordu. Sıcak ve tuzlu yaşlar yanağımdan süzülüp gitti.

Yatağa baktım. Yorganın altına girdikten sonra biraz ısınmaya başlayacağımı biliyordum ama yapmadım. Çaresizlik ne zaman bedenimi ele geçirse onu uyuşturmak için soğuğa sığındım. Yaslandığım gömme dolapta kayarak yere oturdum. İfadesizce kürk halıya bakarken içimdeki boşluğu hissettim. Soğuk, düşüncelerimi mi dondurmuydu? Yana doğru kayıp yere yattım ve kıvrılıp kaldım.

Keşke gerçekten donsaydım. Ama soğuk sadece bana işkence edecek derecedeydi, sabaha kadar böyle dursam da donarak ölmezdim. Yine de yatağa girmeyip gözlerimi sınıksı kapattım ve nerede olduğumu unutmaya çalıştım.

Fakat kalbimden beklenmedik bir şekilde kopan hıçkırıklar dudaklarımdan kaçarken ve gözyaşlarım çaresizliğime ayna tutarken bu mümkün olmadı.

3. ATEŞ

Hissetmemiz gerekenlerin üzerine buz tabakası örtülmüşken içimizde, hissetmememiz gerekenler alev alev. Bu, şeytanın ateşten yaratıldığının kanıtıdır. Belki de bu yüzden, daha birkaç saat öncesinde soğuk sanki hücrelerime kadar sızıyorken şimdi yerini kavurucu bir sığağa bırakmıştı.

Kendime tam olarak geldiğim söylenemezdi ama elimi saçıma götürdüğümde saç diplerimin terlediğini anlayacak kadar uyanıktım. Ağzımın içi hiç olmadığı kadar kuruydu ve boğazıma sanki dile getirilemeyen o düşünceler takılıp kalmıştı. Öksürerek boğazımı temizlemeye çalıştım.

Çaresizliğin kirpiklerime bulaşan kalıntılarıyla ağırlaşmış gözkapaklarımı yavaşça araladım ve bir an boş bakışlarım tavana takıldı. Normalde insan uykudan uyanınca alışkın olduğu sıradan günlerden birine uyanıldığını bilirdi ama huzurlu bir uyku çekmediğim düşünülürse gözlerimi açtığımda evimde olmadığımı anlamam şaşırılacak bir durum değildi. Diğer yandan uykuya daldığım yerde de değildim. Oysa gözkapaklarım gözlerime örtülmeden hemen önce dolabın önünde ağlamaktan yorgun düşmüş bir halde öylece uzandığımı hatırlıyordum. Gözyaşlarının ardında bıraktığı sancıyı dağıtmak ister gibi gözlerimi ovuşturdum ve tanıdık odaya baktım.

Yatağın üstünde, yorganın altındaydım.

Buraya uyku halindeyken kendim mi gelmişim, yoksa Ediz mi beni taşımıştı bilmiyordum ama daha önce oldukça çekici gelen yatak şu an alevler içindeymiş gibi görünüyordu bana. Sızlayan kollarımla yorganı kenara iterken sıcak olanın sadece yatağın içi olmadığını fark ettim. Soğuk dağılımıştı. Doğrulup bacaklarımı yataktan sarkıttım ve bir süre kendime gelmeye çalıştım.

Ayağa kalkarken durumun daha ne kadar kötü olabileceğimi düşünüyordum. Rahat bir uyku olmasa da uyumuştum ve biraz da olsa

dinlenmiş olmam gerekiyordu. Oysa şu an kendimi uykuya dalmadan önceki halimden daha yorgun ve halsiz hissediyordum. Gözlerimi odaklamaya çalışıp odaya bakındım ve ihtiyacım olan şeyi gördüm.

Olabilirdi hızlı adımlarla odanın diğer kenarına ilerlerken kendimi bu denli halsiz hissetmemin nedeninin hastalık olduğunu bilsem de artık hastalığı düşünenecek durumda değildim. Kaçırılmışım ve bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Bardaktaki suyu kafama dikerken dün Ediz'in de aynı bardaktan su içtiğini hatırlayınca bir an duraksar gibi oldum ama içmeye devam ettim. Su, içimdeki alevleri bastırmasa da ağzımdaki kuruluğa iyi gelmişti. Bardağı ikinci kez doldururken kapalı kapıya baktım. Acaba hâlâ kilitli miydi? Bardağı bir kez daha kafama dikip yerine koydum ve kapıya yöneldim. Her ne kadar açık olduğuna dair tek bir ümidim olmasa ve pencereden kaçabilme ihtimalini düşünmeye başlasam da Ediz'in olağandışı davrandığını unutmamam gerekirdi. Kolunu kavradığım kapının hiç zorlanmadan açılmasına bu denli şaşırımdım o zaman.

Bir yabancıymın evinde olmak ve onun alışkanlıklarını, nasıl bir hayat sürdüğünü bilmemek sanırım kaçırılmanın en kötü yanlarından biriydi. Odadan çıktığımda onun salonda olduğunu gördüm, karşılaştığım sahne karşısında bir an donup kalsam da kendimi toparlamam uzun sürmedi. Ediz bir odanın kapısına asılmıştı ve kirişe tutunarak bedenini yukarı doğru çekiyordu, bütün kasları gerilerek ortaya çıkmıştı.

Kendini bir kez daha yukarı çekerken gücü yine kendini belli etti. Ediz yalnız olmadığım hissetmiş gibi bir an duraksadığında cesur yanım içimde geriledi ve sırtını duvarlarıma yaslayarak yerini korkuya bıraktı. Kirişi kavrayan parmakları çözüldü, kendini dengeli bir şekilde bıraktığında ayakları sağlamca yere bastı. Çimen yeşili gözler bakışlarımı yakaladığında pek kızaran biri olmamama rağmen o an kıpkırmızı olduğumu hissettim. Hemen bakışlarımı kaçırdım.

“Niye çıktın odadan?” diye sordu sert bir sesle. Konuşmak için boğazımı temizlemem gerekmişti.

“Lavaboya gitmem gerek,” dedim ona bakarak. Kenardaki koltuktan tişörtünü aldı ama giymek yerine tek eliyle tutup ensesine bastırıldı. Yakıcı bir ifadeyle bana bakan gözleri uzun süre gözlerimi bırakmadı, sonunda konuşmaya bile tenezzül etmeden çenesinin ucuyla en uçtaki kapıyı gösterdi. O bunu yaparken yine bakışlarımın rotası pürüzsüz göğsüne kaymıştı. Daha da kızardığını hissettiğim yüzümü saklamak

için hemen oraya yöneldim. Hiçbir şeyi kaçırmayan, şahin gibi keskin gözlerini sırtımda hissedebiliyordum.

Musluğa doğru eğildiğimde zaten ısınan vücudum iyice alevler içinde kalmıştı. Niye bu kadar utanmışım ki? Yüzümü yıkarken parmaklarımı dudaklarıma dayasam nefesimin sıcaklığının neredeyse elimi yakacağını fark ettim. Serinlemek için ellerimi ıslatıp enseme götürürken aynadaki yansımam gözlerime takıldı. Karşılaşmayı beklediğim sahne dağılmış bir ifadenin yayıldığı sima olsa da hissettiğim aksine hiç öyle görünmüyordum. Solgun tenim yorgunluğun ve hastalığın izlerini taşıyordu, gözlerimin altı da biraz morarmıştı fakat göze fazla batmıyordu.

Tüm bunları bir kenara bırakıp gözlerime yoğunlaştım, hiçbir zaman masum görünmezdim. Yüz hatlarım yumuşak değildi ama görüntümün yönünü değiştiren asıl şey gözlerimdi. Çaresiz bir ifade gözlerimdeki yerini aldığı anda bile meydan okuyan yanım bakışlarımı terk etmiyordu. Bu yüzle, bu gözlerle onun vicdanına ulaşmam imkânsızdı. Güçlü görünüyordum ve bunun onu daha fazla sinirlendireceğinden emindim.

Sıkıntıyla nefesimi dışarı verdim ve son kez yüzümü yıkayıp musluğa kapattım. Artık buradan kaçmam şarttı, Ediz'in telefondaki konuşması aklımdan çıkmıyordu. Benimle eğleneceğini söylerken sesinde baş gösteren o tehlikeli tını... Kaçmayı denemekten başka çarem kalmamıştı.

Banyoda birkaç havlu olsa da yüzümü silmeden lavabodan çıktım. Ediz kurşun rengi, üçlü koltuğun kenarına oturmuş benim olduğum tarafa bakıyordu. Üstüne tam oturan ve vücudunu ortaya çıkaran koyu renk bir kazak giymişti ve yeşil gözlerinde her zamanki gibi tehlikeli ve dikkatli bir ifade vardı.

"Seninkiler ortalığı ayağa kaldırmış," dedi alayla. Benimle konuşmasını hiç beklemiyordum, şaşkın bakışlarım yüzüne dokunurken devam etti: "Söylediğinin aksine sana gerçekten değer veriyorlar galiba. Ne dersin?"

Beni aşağılayan bakışlarına aldırılmayıp az önce çıktığım odaya doğru yürümeye başladım. Hemen kapının yanındaki koltuğun kenarlığında oturduğu için ayağa kalkması, yolunu tıkamasına yetmişti.

"Çekil önümden," dedim ve o anda tahmin ettiğimden de uzun olduğunu gördüm. Panik ve korku içindeyken çok dikkat etmemiş, boy farkının fazla olmadığını sanmışım ama şimdi ikimiz de ayaktayken onun en fazla göğüs hizasına gelebildiğini görebiliyordum.

"Bakıyorum da bana emir vermeye alıştın güzelim." Başımı kaldırmadım ama gözlerimi yukarı çevirip ona sert olduğunu umduğum bir bakış attım. Aslında sert bakış atmak benim için zor bir şey de değildi.

Sesimi onun gibi ifadesiz tutmaya çalışarak, "Ne istiyorsun?" diye sordum ama duygularını kontrol etmeyi başaran biri olsam da iplerimi eline almış gibi hislerimi yönlendirmeyi başarıyordu. Bu yüzden sesim sinirli çıktı. Ediz cevap vermeden bir süre gözlerimin içine baktı, ben de gözlerimi bile kırpmadan ona bakıyordum ama açıkçası bakışlarımı kaçırmamak için kendime karşı bir mücadele veriyordum.

"Bana ailenle aranın neden bu denli açık olduğunu anlatacaksın." Ona boş boş baktım. Asla duvarlarımı yıkamazdı, bu zamana kadar Umay'ın bile açmasına izin vermediğim bir kapıyı bir yabancıнын açmasına izin verecek değildim.

"Bakıyorum da bana emir vermeye alıştın güzelim," dedim sinir bozucu bir sesle onu taklit ederek. Ama itiraf etmek gerekirse bilmek istediği şey derinlere gömdüğüm korkularımın huzursuzca kıpırdanmasına sebep olmuştu. Daha da açık olmak gerekirse onunla ilgili her şey beni korkutuyordu. Gözlerinde öyle bir ifade belirdi ki bir yere sinmemek için zor tuttum kendimi.

"Seni beni kıskırtmaman konusunda uyarılmıştım," dedi yüzünü yüzüme yaklaştırarak. "Benimle oynama."

"Asıl sen benimle oynama," dedim gözlerinin içine bakarak. Yıllardır kendimi saplandığım bataklıktan kurtarmak adına elimdeki her şeyi harcamıştım, geriye kalan yorgunluk yığınının içinden ona meydan okuyacak enerjiyi ve cesareti nasıl bulduğumu bilmiyordum. Belki de havale geçiriyordum. Vücudumdan çıkan ateşi düşünürsek bu çok olardı. "Beni fazla hafife alıyorsun."

Nefesim yüzüne çarpınca ne kadar sıcak olduğunu fark etmiş olmalıydı, en az nefesim kadar içimde uyandırdığı o öfkenin de sıcaklığını hissetmesini umdum. Evet, beni hafife alıyordu. Enseme yediğim darbe yüzünden afallamam sadece bir istisnaydı, şu saatten sonra hastalıktan gebersem bile hiçbir şey ona itaat etmemi sağlayamazdı. Ediz kaşlarını çattı.

"Yapabileceğin hiçbir şey yok," dedi ifadesiz bir sesle. "Hiçbir şey. Sana istediğimi yapabilirim, istediğim her şeyi öğrenebilirim. Sen artık benimsin."

"Ben kimsenin değilim!" diye bağırdım öfkeyle. Ne sanıyordu bu adam kendini? Ya da beni ne sanıyordu?

"Beni buna inandırman da senin zararına olur," dedi alayla.

"Sana hiçbir şey anlatmayacağım," dedim.

"Göreceğiz." Ondan niye bu kadar korkuyordum ki? Hissettiğim korku tenimin altında yavaşça yayılıp bütün vücudumu ele geçirmeye

başlasa da korkumun üzerine örttüğüm öfkeyi ona sergileyerek bu zayıflığı ondan gizlemeye çalıştım.

“Sana ne benim yaşadıklarından?” Neredeyse tıslamıştım. “Öldür gitsin işte. Ne o? Yoksa o yürek yok mu sende?”

Gözlerinden öyle bir ifade geçti ki bir an yeşil gözlerinin üstüne siyah duman çöktü sandım. Aniden yer değiştirdik, kendimi onunla kapı arasında sıkışmış halde bulunca afalladım. Nasıl bu kadar hızlı hareket edebilmişti? Gözleri, gözlerimin içine bakıyordu ve çenesi öfkeden kaskatı kesilmişti. Kendi kendimi tebrik ettim, uyuyan canavarı uyandırmak, zaten kanıma susamış birini kıskırtmak hangi akla hizmetti?

“Öldürecek yürek yok demek...” dedi normal bir sesle. “Sana öyle şeyler yaparım ki yüreğim var mıymış yok muymuş o zaman anlarsın.”

“Ben senin kuklan değilim.” Hem kolumu koparacak gibi sıkması hem de benden bu denli nefret etmesi gözlerimin yanmasına sebep olmuştu. Ağlayacak değildim ama içimde bir yerlere dokunduğu bir gerçektir. Nasıl bu kadar kalpsiz olabiliyordu?

Cevap vermedi.

“Canımı acıtıyorsun,” dedim ellerini hiç gevşetmeyeceğini anlayınca. Hastalığın getirdiği kırgınlığın üstüne bir de bu şekilde canımı yakması eklenince ciddi anlamda sarsılmıştım. Elleri gevşer gibi oldu, gözlerindeki o kara bulutlar dağılıyor sandım. Böyle bir şey beklemediğim için bir an şaşırıp ama hemen sonra o kara bulutlar daha da yoğunlaştı ve kollarımı daha da çok sıkmaya başladı.

“Çeneni kapatmazsan canın daha çok acıyacak.”

Tam gözlerinin içine baktım ve hiç beklemediği bir anda dizimi kaldırıp kasıklarına vurmaya yeltendim ama refleksleri umduğumdan daha güçlüydü. Birden geri çekilince dizim bacağına çarptı ve hemen sonra ellerim arkada birleşmiş bir şekilde kendimi kapıya yapışmış olarak buldum.

Üstümde uyguladığı güç afallamama sebep olmuştu.

“Bırak beni!” diye bağırdım ama hiç kıpırdamadı.

“Aptal,” dedi dişlerinin arasından. “Bana zarar verebileceğini mi sanıyorsun?” Sesindeki korkusuz ve kendini beğenmiş tını dişlerimi birbirine sıkıca bastırmama sebep oldu. “Bana zarar verebilecek son insan bile değilsin.”

Bileklerim kırılacak sandım, ellerime kan gidiyor muydu acaba? Ben daha söylediklerini sindiremeden Ediz elini çekti ve hemen önümdeki kapıyı açıp beni odaya itti. Bu sefer hazırlıklı olduğum için yere yapışma-

dım ama dengemi sağlamam zor olmuştu. Hızla başımı ona çevirirken saçlarım yine önüme düştü. Ben ona nefret dolu gözlerle bakarken o bana bakmadan kapıyı kapattı ve üstüme kilitledi.

Harika. Bir hareketimde de başarılı olsam ne olurdu sanki? Gittiğini sanıyordum ama sesi hemen kapının ardından gelince irkildim.

“Son gününün tadını çıkar.” Dehşet içinde kapıya bakarken donup kaldım. Kurduğu cümledeki bütün harflerin bana saplandığını hissetsem de bir an zihnimdeki kaostan sıyrılan mantığımın sesi bana ulaştığında turnaklarını avuçlarımın içine gömdüm. Yapmaya çalıştığı şey hislerime kendi tonlarını vurgulamak ve onları yönetmekti. Oysa asıl planı öldürmek olsaydı o gece, kitapçının önünde öldürmez miydi? O çok iyi bir oyuncuydu ve ben onun hünerlerini sergilediği bir sahneydim.

Sanırım onunla yaptığımız konuşma ve ona saldırmaya çalışmam eğlence fikrini alıp götürmüştü. Buna sevinsem mi üzülsem mi bilmiyordum, beni öldürmeye kararlı olmadığı her saniye biraz daha kaçma şansım vardı ama beni öldürmek için kararlı olduğunda... Sanırım eğlenmek istemesi benim açımdan daha iyiydi.

Telaşa kapılmamaya çalışarak hızla gömme dolaba yöneldim ve kapağını yana doğru kaydırıp içine baktım. Dolap erkek kıyafetleriyle doluydu, işime yarayacak hiçbir şey yoktu ama ne olur ne olmaz düşüncesiyle bir ceket çıkardım. Ceketten yayılan koku onun kokusuydu; kaşlarımı çattım ve dolabın tamamen *Ediz* koktuğunu fark ettim. Odasında olmalıydım.

Ceketi yatağa fırlattım, gömme dolabın kapağını tekrar kapatıp çekmecelere geçtim. İşime yarayacak hiçbir şey yoktu.

Komodine yöneldiğimde diğer yandan durumumu tartıyordum. Elimde Işık Dağı çevresinde ve dağın başındaki bir dağ evinde olduğumdan başka hiçbir bilgi yoktu. Daha saatin kaç olduğunu bile bilmiyordum. Bu düşüncem üzerine komodinin son çekmecesinde bulduğum erkek saati benimle dalga geçer gibiydi. Saati elime aldım, havanın kararmasına yaklaşık bir saat vardı. Gerçekten de bu kadar çok mu uyumuştum? Oysa bana çok az bir süre uyumuşum gibi gelmişti.

Saati ceketin yanına koydum. Diğer çekmeceleri de karıştırdım ama işime yarayacak hiçbir şey bulamayınca odanın ortasında öylece kalakaldım. Kafasına vurabileceğim bir gece lambası bile yoktu. Ayrıca dağın başında herhangi bir iletişim aracını da kullanamazdım.

Tam pes edecektim ki bir anda aklıma geldi; *Ediz* telefonla konuşmuştu. Normalde dağın başında olmamız göz önünde bulundurulursa telefonların çekmemesi gerekiyordu. Tabii bir merkeze yakın değilsek...

Ne demişti Ediz? Yıhın hu aylarında kimsenin uğramadığını söylemiş, arkasından da Kızılcahamam yakınlarında olduğumuzdan bahsetmişti.

Tabii ya. Bunu daha önce fark edemediğim için kendime kızdım ve hızla pencereye yöneldim. Kaçmayacağımı düşünüyordu çünkü bir sonuca ulaşmadan donup öleceğimi düşündüğümü sanıyordu, bir nevi çaresizliği bana öğretmişti. Fakat bir kurtuluş vardı.

Cam kilitli değildi ama sıkışmıştı, zorlarsam açabileceğimi biliyordum. Pencere kulpuyla boğuştuğum sırada kapının kilit sesini duydum, telaşla pencereyle uğraşmayı bırakırken kapı açıldı ve o sırada tüm oyunculuk yeteneğimi kullanmak zorunda kaldım. Onun geldiğini bile duymamış gibi rüzgârdan sallanan dallara baktım. Sessiz bir şekilde odanın kenarında dikildiğini hissedebiliyordum.

“Yine ne istiyorsun?” diye sordum sinirle. Cevap vermedi, bir süre öylece durdum ama sonunda dayanamayıp ona döndüm, dikkatle bana bakıyordu.

“Odamı karıştırmaya başlamışsın bakıyorum,” dedi gözlerini yüzümden ayırmadan. Bakışlarım yatağın üzerine kaydı ve hemen ardından tekrar yüzüne döndü. Kaşlarımı çattım.

“Tekrar donmak istemem,” dedim.

“Bunun bir önemi yok,” dedi cansız bir sesle. Güldüm ama keyiften çok sitemli bir alay vardı sesimde.

“Doğru ya,” dedim gözlerimi kısarak. “Nasıl olsa son günüm, değil mi?”

Bir insanın içindeki merhamet ölür, vicdanı susar mıydı? Karşımdaki adamın bütün duyguları körelmiş gibiydi. Yüzünde tek bir duygu belirtisi yoktu, yine de benim suçsuz olduğumu gördüğünü biliyordum. Bu onu pek etkilemese de bu ifadesinden doğan umut, Kibritçi Kız'ın son kibritinde parlayan o güçsüz alev gibi içimde parlıyordu.

“Uygar senin suçsuz olduğunu düşünüyor,” dedi sorumu duymazdan gelerek. “Aynı şekilde Gece de onun gibi düşünüyor.” Bahsettiği kişilerin kim olduğunu bilmediğim için öylece suratına baktım. “Seni kaçırmama yardım edenler, hani o sokakta telefonlarını istediğin çift...”

“Benimle oyun mu oynuyorsun?” diye çıktım öfkeyle.

“Evet,” dedi sırtını duvara yaslayıp. “Ama bu bahsettiklerimin oyunla ne alakası var?”

Saf dürüstlük. Vay canına.

“Suçsuz olduğumu düşünseler sana yardım etmezlerdi.” Bu lafının üzerine kaşlarımı kaldırdı. “Bir insan neden suçsuz olduğunu düşündüğü birini ölüme atsın ki?” diye devam ettim.

“İnsanlar bunu hep yapar,” dedi artık rahatsızlık veren ifadesizliğiyle. “Eğer Uygur ve Gece haklıysa ve masumsan bunu kabul edebilirim. Fakat diğer konulara gelince... Hiç de masum biri gibi durmuyorsun. İnsanlar neden seni sevmiyor?” Tam da nokta atışı yapmıştı, en hassas noktama dokunduğunun farkında mıydı acaba? “Gülümsemeyi bile bilmeyen birinin dünyanın adaletsizliğinden haberdar olması gerekmez mi?”

Cevap vermedim.

“Asıl sen söyle...” dedi benim bir şey söylemeyeceğimi anladığında. “Benimle oyun mu oynuyorsun? Ne yapmaya çalıştığını anlayamıyorum.”

“Ben neysem oyum.” Sesim ilk defa onunki kadar ifadesiz çıkmıştı. “Oyun falan da oynamıyorum.”

“Duvarlarının arkasına saklanman seni kurtarmayacak küçük kız.”

“Bana öyle deme,” dedim hâlâ ifadesizliğini koruduğum sesimle ama tepki vermedi. Aramızda uzun bir bakışma geçti, öyle ki gözlerimi kaçırmamak için bütün irademi kullanmak zorunda kalmıştım. Sonunda delici, çimen yeşili gözlerini üzerimden çekti ve doğruldu.

“Gözlerindeki kaçıp kurtulma isteğini görebiliyorum,” dedi kapıya yönelirken. “Bol şans. Emin ol şansa çok ihtiyacın var.”

Odadan çıkıp kapıyı üstüme kapattığında öfkeyle yatağa yöneldim ve biraz da olsa hırsımı çıkarmak için yastığı kapıya fırlattım. Yastık yumuşak bir sesle kapıya çarpıp yavaşça yere düştü. Sözleri ve en hassas hislerime bu kadar kolay dokunabilmesi canımı acıtıyordu. Daha önce kimse beni böyle çözememişti. Ama iki konuda yanılıyordu, ben ne kadar kendimi kötü göstersem de hiçbir zaman tam olarak kötü olamamıştım. Çok istemiştim ama olmamıştı, en sonunda kabuğuma çekilmemin sebebi de buydu zaten.

Acı bazı insanların savunma mekanizmasını yıkar, onları güçsüz kılardı. Bazı insanları ise daha güçlü ve kararlı yapardı ki ben ikinci gruba dâhildim, bunu çok iyi biliyordum. Ediz’in yanıldığı konulardan diğeri de buydu, acının beni yıkmasını bekliyordu ama ben buna hiçbir zaman izin vermemiştim.

Ceketi alıp üstüme geçirdim, ne kadar yıkanırsa yıkansın onun koku hiç kaybolmayacak gibiydi. Kokusunu tanımlayamıyordum, parfüm kokusunun altında başka bir koku daha vardı. Umay’la beraber gittiğimiz bir bijuteride kokladığımız sabunları düşündüm, oradaki sabunların karışımı bir koku gibiydi ama daha sertti.

Fermuarı boğazıma kadar çekerken ceketin içinde kaybolmuştum ama umursamadan saati de cebime attım. Ardından tekrar pencereye

yönelip bütün gücümü kullandığım birkaç denemeden sonra camı açabildim. İçerisi buz gibi havayla dolarken seri bir hareketle bir bacağı dışarı atmıştım bile.

Dışarı süzülürken gözlerim kapıdaydı, bu dengesiz herifin ne yapacağı belli olmuyordu. Camı sıkılınca bana zarar vererek zaman geçirmeye çalışıyordu ki bu konuda çok başarılı olduğunu itiraf etmem gerekirdi. Acımasız gözlerini ve sözlerini aklımdan uzaklaştırıp kendimi aşağıya bıraktım. Ayaklarım yere değerken gözlerim çevreyi taramaya başlamıştı bile. Güneşin batmasına henüz vakit vardı ama zamanın bana çok büyük bir pay bıraktığı da söylenemezdi. Gözlerim, acıyan ellerime kaydı, pencereyi açmak için tüm gücümü kullanmak zorunda kahnca tırnak izleriyle dolu olan avuçlarım kıpkırmızı olmuştu. Avuçlarımı şortuma silerken rüzgârın düne oranla daha şiddetli olduğunu fark ettim.

Yakalanmaktan korktuğum için hemen harekete geçtim, ön tarafta araba vardı ama oraya gitme riskini alamazdım. Gitsem bile arabanın kilitli olduğunu tahmin etmek için dâhi olmaya gerek yoktu. Sıkıntıyla nefesimi verirken ağzımın içinin daha da yandığını fark ettim. Neyse ki şu an tamamen kaçmaya odaklandığım için hastalığın verdiği bitkinliği hissetmiyordum.

Ön tarafa gidemeyeceğime karar verdiğim için patikaya dolanarak çıkmayı planlıyordum. Bunun için ilk başta orman gibi görünen bu koruluktan geçmem gerekiyordu ama neyse ki Ankara çevresinde orman denecek kadar büyük ve karmaşık bir yer yoktu. Koşarak koruluğa dalarak odaya gelmemesi için içimden dua ediyordum. Çok zamanım yoktu çünkü açık pencereden içeri dolan soğuğu kısa zamanda hissedeceğinden emindim. Yine de fark etmeden önce odaya uğrama ihtimali de vardı.

Soğuk, çevremdeki ağaçların çoğunu çınlıçplak bırakmıştı. Toprağın yüzeyi kuruydu ama ayaklarımın altında ezildikçe kuru tabakanın altında nemli toprak olduğunu görebiliyordum. Durup etrafı inceleyecek vaktim yoktu ama yüzeysel olarak gördüğüm şeylerden çıkardığım sonuç, hava karardığı takdirde yolumu bulamayacağımdı. Belki patika yolu takip etsem hava şartlarının çok da önemi olmazdı. Tabii patika yoldan ilerlemenin tam bir aptallık olacağını da unutmamak gerekirdi.

Patikaya çıkma planım zayıflarken koruluğun içine biraz daha daldım, Ediz kaçtığını fark ettiği an büyük olasılıkla patikaya bakardı. Bu herkesin aklına gelecek ilk şeydi çünkü en mantıklısı o yolu takip etmektir. bunu fark etmek yeni bir yön belirlememe sebep olmuştu.

Eninde sonunda bu ağaçlar bitecek ve bir yola çıkacaktım, o zamana kadar sabretmem gerekiyordu. Başarabilirdim. Bu ruh hastası katilin elinden kurtulabilirdim. Kurtulamasam bile en azından savaşmış olacaktım.

Bazı noktalarda yanılsa da Ediz söylediği birçok şeyde haklıydı ve haklı olduğu konulardan biri de benim ona zarar veremeyeceğim gerçeğiydi. Ne yapabilirdim ki? Derdi zaten boynumu kırmakken ona saldırmaya çalışmak ölüm saatimi erkene almak demektir. Kasıklarına vurmaya çalıştığım anı hatırladım; öyle bir tepki vermişti ki bunu düşününce önceden sıkıldığı bileklerim âdeta yanmaya başladı.

Kaçmalıydım. Bunu bir şekilde başarmak zorundaydım.

Normalde koşmadan önce ısınmanın şart olduğunu biliyordum, bunun için ilk başta yavaş tempoyla, daha sonra hızı artırarak koşmak gerekliydi. Ama şu an tam tersini yapmak zorundaydım, kaslarımın bana ihanet edeceğini bilmeme rağmen ileride dinlenme şansım olacağı için buna güvenip hızla koşmaya başladım. Ardıma bakarken bile yavaşlamadan koşuyordum.

Her zaman hızlı olmuştum, en azından bu konuda şanslıydım. Ağaçların arasında hızla ilerlerken soğuk boğazıma saplanıyordu ama umursamadım. Daha ne kadar ilerleyeceğimi bilmiyordum ama eninde sonunda anayola çıkacağımdan emindim ve bu bana daha da güç veriyordu. Karanlık çökmeden kurtulmak istiyordum çünkü akşam olduğu takdirde yolumu bulamayacak olmam bir yana kurtlara yem olma ihtimalim de vardı.

Bacaklarımdan dayanabildiği kadar koştum, ardından yeterince uzaklaştığıma karar verip soluk soluğa durdum. Zorla yutkunup çevreme bakarken olabildiğince soğukkanlı olmaya çalışıyordum, eğer ufak bir paniğe kapılırsam tökezlerdim ve benim düşme lüksüm yoktu.

Eh, en azından Ediz'in o kendini beğenmiş suratında oluşan ifadeyi düşünmek keyfimi biraz yerine getirmişti. Normalde bu kadar rahat kaçabileceğimi düşünmezdim, benimle oyun oynadığını hem kendim fark etmiştim hem de o itiraf etmişti. Belki de işi biraz eğlenceli kılmak istiyordu. Sırtımı bir ağaca verip yere otururken bu fikir beni ürküttü.

Aslında biraz düşününce bunun oyun olmadığını tahmin etmek de zor değildi, Ediz kendinden oldukça emindi ve başından beri bana kaçmam için birkaç kez fırsat sunmuştu. Hiçbirinde kaçamamıştım çünkü Ediz'in beni kandırmasına izin vermiştim, buralarda hiç insan olmaması imkânsızdı. Işık Dağı'nı geçtiğimize emindim, Kızılcahamam'a sandığımdan daha yakındık.

Gözlerimi kapatıp nefesimi düzene sokmaya çalıştım, akşam saati yaklaştıkça halsizliğim kendini göstermeye başlamıştı. Ateşi gittikçe yükselen birinin daha da üşüyeceğini biliyordum ama şu an ki üşümem havadan mı yoksa hastalıktan mı kaynaklanıyor, çözemiyordum. Dinlenme süreme hastalık payını da ekledim ve koştuğum süreden daha fazla soluklandım. Burada öylece oturma fikri çok daha cazip görünmeye başlarken uzaktan gelen bir araba sesi donup kalmama sebep oldu.

Hızla ayağa kalkıp kulak kabarttım, arabanın sesi duyulmayacak kadar azdı. Burada dinlenerek zamanımı boşa harcamam bir hataydı, muhtemelen aradığım şeye sandığımdan daha yakındım.

Koşmak istedim ama kendimde o gücü bulamayınca yürümeye başladım. Hava yavaş yavaş kararmaya başlamıştı fakat karanlık tamamen çökene kadar yolu bulma şansım yüksekti. Tabii bir de yolu bulunca beni kurtaracak bir araba bulamama ihtimalim vardı ki bunu düşünmek bile istemiyordum. Diğer ihtimal ise Ediz'in beni bulmasıydı ve bu, kurtlara yem olmaktan daha kötüydü.

Aklıma ilişen kötü düşüncelerle birlikte hızımı artırırken ateşimin iyice yükseldiğinin farkındaydım. Bu, durumumu daha da beter hale getirmesine rağmen durmuyordum ve inadıma karşı bedenim ters tepkiler veriyordu.

Bedenim artık isyan etmeye başlayana kadar yürüdüm ama yolu bulamadım. Gökyüzü iyice koyu bir renge bürünmüştü. Şimdiye kadar yola ulaşmam gerekmez miydi? Hayal kırıklığı içinde olduğum yerde durdum ve hazır görebiliyorken ağaçların ötesine baktım. Kısa bir süre sonra hava tamamen kararacaktı ve karanlığın çöktüğü bu yerde hiçbir şey göremeyecektim. Ağaçların ardında yine ağaçlar vardı.

Acaba yola çıkmak isterken daha da mı uzaklaşmıştım?

Elimde kalan o kısa süre içinde hiçbir şey yapamayacağımı bildiğim için durdum. Ellerimin tersini yanaklarıma bastırdım; âdeta alev almış bedenim tir tir titriyordu ve bu iki zat durum beni daha kötü bir duruma sokuyordu.

Gövdesi kalın bir ağacın kenarına oturdum ama bunu yaptığımı hayal meyal farkındaydım. Henüz ağzım kurumamıştı ama bu ateşin dudaklarıma da sıçrayacağından emindim. Gözlerimi kapatıp kendimi toparlamaya çalıştım.

İlk başta sadece üşümek ve yanmak vardı ama ardından alevler anılarınıza sıçrayınca iş bir de zihinsel boyuta taşmıyordu.

Bir an annemin gülümseyen yüzü gözlerimin önünde canlandı, omuzlarından aşağı dökülen düz saçları, esen rüzgârda gülümsemesinin varlığını yokluyor gibi yüzüne kapanıyordu. Huzurlu görünüyordu. Gözlerindeki yorgun ifadeye rağmen canlıydı, sevgi doluydu. Benden çok daha uzun yılları geride bıraksa da ruhu benimki kadar lekeli değildi.

“Anne.” Sesim bir yakarış gibiydi. Bir an boğazımda bir şeylerin düğümlendiğini hissettim. Annem, sahip olduğum tek insandı.

Gözkapaklarımın ardında, sanki karanlık bir korulukta değilmişim gibi hissettim kendimi. Var olan bir şey vardı; gerçekten olduğum zamana, bulunduğum mekâna ait bir şey. Bir koku. Azrail’in kokusu.

Annemin görüntüsü dağıldı ve o çimen yeşil gözlerin anısı zihnimde ayaklandı. Zihnim bana onunla tanıştığım zamanın anılarıyla saldırırken iyi olduğum anlarda fark etmediğim ayrıntıları şimdi fark edebiliyordum. İlk gördüğümde ifadesiz gelen bakışlarının aslında saf bir nefretle dolu olduğunu şimdi anlıyordum. Bilinçaltım bütün ayrıntıları toplayıp önüme döktüğünde Ediz’in ilk tanıştığımız anda tam gözbebeklerime baktığını şimdi fark ediyordum. Beni inceliyorken gözlerinde tedbirli bir öfke vardı, sabırsız bir nefretti bu. Bana dokunurken o gözlerde ifadesizlik değil tikslenme vardı.

Hissettiği nefret bana ağır geldi.

“Ben hiçbir şey yapmadım.” Bu ses bana mı aitti? Kendi sesim kulağıma daha önce hiç bu kadar çaresiz gelmemişti. Kendimi hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim. Ağladığımı normalde fark edemeyecek kadar kötüydüm ama gözyaşlarım da sıcaktı. Ölmek istemiyordum. Tekrar Ediz’in eline düşmek istemiyordum.

“Seni aptal.” Bu sesin bana ait olmadığına emindim. Başka bir anının bana saldırdığım düşündüm ama bu bir anı olamayacak kadar berraktı. Bir el alınma dokundu ve o sert koku burnuma çarptı.

“Ediz?” diye sordum güçsüz bir sesle, dudaklarım bu isimle ilk defa şekillenirken nefesimin o kavurucu sıcaklığında bir dua gibi dökülmüştü. Burada mıydı? Yoksa hayal mi görüyordum?

“Sus,” diye azarladı beni.

“Lütfen beni bırak,” diye mırıldandım. “Lütfen. Ben hiçbir şey yapmadım.”

“Biliyorum.” Sesi ifadesizdi.

Gözyaşlarım hâlâ yanaklarımdan süzülüyordu ama bu benim kontrolümde değildi. Elimi zar zor kaldırıp yanaklarımı sildim. Benim için geceleri her şey daha yoğun olurdu: duygular, düşünceler, istekler, has-

talık, hatta bir alerjinin verdiği kaşıntı bile. Ama halsizliğin üzerime bu denli güçlü çökeceğini hiç beklemiyordum.

“Alo?” Ediz’in sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. “Uygar? Kızı buldum.” Bir el yine alnıma dokundu. “Ateşi var.”

“Lütfen beni bırak,” diye mırıldandım yine. Gözkapaklarımı aralamamla buz gibi soğuşun gözlerime kum taneleri gibi kaçması bir oldu. Gözlerim bile soğuşu hissedebiliyordu. O derece yüksek miydi ateşim? Aslında zihnimin içine bir sis çöktüğü için bu sisi aşır asıl hislerime ulaşamıyordum ya da hissetmek istemediğim için bir savaş içerisindeydim.

“Saykılıyor.” Ediz beni duymazdan geliyordu. Bir an sessizlik oldu, o süre içinde alnımdaki büyük elin yanağıma kaydığım hissettim. Dokunuşu sert değildi ama nazik olduğu da söylenemezdi.

“Belki de onu ölüme terk etmeliyim.”

Korkuyla irkildim, Ediz de bunu fark etmiş gibiydi.

“Beni evime götür!” dedim çaresizce. “Ben sana hiçbir şey yapmadım!”

Ediz bir süre karşı tarafı dinledi, ardından sıkıntıyla iç geçirdiğini duydum. Elini yüzümden çekmişti. Bir şeyler söyledi ama anlamadım, kendimi kapana kısılmış bir av gibi hissediyordum. Kaçış yoktu, kurtuluş yoktu. Pençeler beni parçalara ayıracaktı.

Güçlü bir el sırtıma kaydı, diğer el de bacaklarımın altına yerleşti. Birden oturduğum yeri hissedemedim, onun kokusunu artık daha yakından alabiliyordum. Başımın arkaya doğru düşmesiyle bütün görüntüler zihnimin duvarlarına çarparak dağıldı, bu rahat bir pozisyon değildi ama düzelterebilecek güçte de değildim. Yürümeye başladı, beni o kadar rahat taşıyordu ki ilk defa kendimi kırılğan hissettim.

“Ben seninle ne yapacağım?”

Bilincim tam olarak kapanmasa da duyduğum son şey, bir katilin kurbanından çok kendine yönelttiği bu soru oldu.

4. ANLAŞMA

Bazen anılarımdan kopan bir parça, o an hissetmem gereken duyguların üzerine devrilir, orada öylece kalırdı. Ruhunu yaralayan bir ölüm haberi insanda acı, vedalar ise ardında derin boşluklar bırakırdı; kaçırılan bir insanın içinde ise diğer bütün duyguları körelten bir korku olmaz mıydı? Oysa bunlar her insanın kalp atışının ritmi kadar ortak duygulardı ama sanki o kalp bende durmuş gibi hiçbir şey hissetmiyordum.

“Yüzüne bak Ediz.” Bu yabancı ses ilk başta çok uzaklardan geliyormuş gibi zihnimin içindeki ıssızlıkta yankılandı ama saniyeler geçtikçe netleşti. “Kızın yüzüne bak.”

Ne olduğunu bilmiyordum ama durup anlamaya çalışmak yerine huzursuzca yerimde kıpırdanırken ağızımdaki tat sebebiyle yüzümü buruşturdum.

“Kendine geliyor.” Yine o yabancı ses.

“Doktorun güvenilir olduğundan eminsin, değil mi?” diye sordu Ediz. Tanıdık bir ses duymanın rahatlığını hissetmek güzel olabilirdi ama hissettiğim şey boğazıma düğümlenen bir yumru ve kalbimin korkuyla çarpması oldu. Kendime gelmek istemiyordum.

“Bu konuyu daha önce konuşmuştuk,” dedi o ses, tonunda bir bıkkınlık vardı. “Doktor, babamın çok yakın arkadaşı, emin ol güvenilir. Kafan nerede senin?”

“Kız.” Ediz bu zamana kadar bana hiç isimle hitap etmemişti ve basit bir şeymişim gibi yaptığı vurgu içten içe beni yaralamıştı. “Kaçmaya cesaret edemez sanıyordum. Yolunu bulamayacağım ona göstermişim, kendi gözleriyle yolun ıssızlığını gördü. Canına mı kasti var?”

“Dalga mı geçiyorsun?” Yabancı ses eğleniyor gibiydi. “Suratına bakınca bile çok cesur olduğu anlaşılıyor.”

“Görüyorum Uygur.” Ediz’in sesi şimdi sinirliydi. “Yine de canını öylece ortaya atacak biri olmadığını da biliyorum.” Hakkımda yaptığı kesin yorumlar beni şaşırtsa da haklı olduğunu biliyordum, belki canıma kastedecek kadar büyük bir acıya düşmediğimden, belki de bu düşünceleri kamçılacak o acıyı kimsenin ulaşamayacağı kadar derinlere zincirlediğimden... Ama ölmeyi düşünen biri değildim.

“Haklı olabilirsin.” Uygur’ın sesinde garip bir tını vardı. “Kız senin nasılsa.”

“Bunu bir de onun yüzüne söyle,” dedi Ediz. Sesi gülümsüyormuş gibi çıkıyordu. “Suratında beliren ifade görülmeye değer.”

“Daha on sekiz yaşında bir çocuk,” dedi Uygur. Ardından ayak sesleri duyuldu. “Ben su içmeye gidiyorum.” Yine ayak sesleri ve onu takip eden derin bir sessizlik. O da gitmiş miydi? Açıkçası gözlerimi açıp etrafı net bir şekilde görece kadar kendime gelmiş olsam da cesaret edemiyordum. Beni ne bekliyordu? *Bana ne yapacaktı?*

“Uyandığımı biliyorum.” Sesi yine ifadesiz, mekanik haline geri dönmüştü. İç geçirmemek için zor tuttum kendimi, başlıyorduk. Eninde sonunda olacak bir şeyi ertelemeye çalışmanın bir anlamı olmadığını bildiğim için gözlerimi araladım. Yumuşak yataкта sırtüstü yatıyordum ama başım yana doğru dönmüştü. İlk gördüğüm şey Ediz’in siyah pantolonu oldu. Ardından gözlerimi yüzüne çevirdim.

“İşte böyle küçük kız,” dedi Ediz bana tepeden bakarak. Gözlerimi gözlerine sabitleyip boş bir bakış attım. Onu umursamanın beni sinirlendirmekten öteye geçmediğini bildiğim için cevap vermeden avuçlarımı yatağa bastırıp yavaşça doğruldum. Ağrıyan sırtımı yatak başlığına yasladığımda içimdeki hissizliği yansıtan boş bakışlarım komodine kaydı. Bir serum şişesi vardı, hortumu rastgele üstüne konulmuştu ve hortumun ucundaki kullanılmış iğnede birikmiş az miktarda kan vardı. Koluma baktığımda hafifçe morarmış bir nokta gördüm.

“Serum mu?” Bunu aslında kendime sormuştum ama Ediz’in cevap vereceğini umuyordum. Ondan ses çıkmayınca gözlerimi ona diktim.

“Niye ölmeme izin vermedin?” Çimen yeşili gözleriyle beni resmen ezip geçiyordu.

“Kolay bir ölüm olurdu.”

Bakışlarımı ondan çektim. Olayları zihnimde tam olarak toparlamaya çalışıyordum, kafamda bazı parçalar eksikti. Gözlerim tekrar ona döndüğünde bu sefer meydan okuyan bendim ve içimde neden oluştuğunu bilmediğim bir boşluk vardı.

“Sen kendi oyununun içinde hamle yapmak için bekle dur, o zamana kadar beni bulmuş olacaklar.” Dudakları alaycı alaycı kıvrıldı ama gözlerinde tanımsız bir ifade vardı.

“Seni bulacaklarını mı düşünüyorsun?” Soğuk bir gülüş bahşetti bana. “Yaklaşamazlar bile,” dedi alayla. “Kaçışın yok, sonuna kadar benimlesin.”

Kaçma girişimim Ediz’in kendine olan güvenini biraz da olsa sarsar sanıyordum ama o alaycı ifade çelik zırhtan yapılmış gibi zerre hasar almadan öylece duruyordu. Artık içimde öfkenin yandığını hissederken yine gözlerini kaçırın taraf ben oldum. Komodine bakarken üstümde sadece siyah atletimin olduğunu fark etmiştim. Karşısında çocuk gibi kollarımı bedenime sarmamak için kendimi zor tuttum.

“Söylesene sahip,” dedim ona bakmadan. “Su içmeme izin var mı?”

“İç.” Sanki bunu kendisi de istiyormuş gibi garip bir sesle söylemişti. Ona bakmadan komodinde, serum şişesinin yanında duran cam sürahiye uzandım ve tam o sırada kafama dank etti. Daha önce fark edememiş olmam ne büyük aptallıktı! Odada ona vurabileceğim bir şey yok sanıyordum ama başından beri yanımda duran şeyleri göremeyecek kadar telaş yapmışım.

Bunu fark etmemden kaynaklanan şaşkınlıkla bir süre elim donakaldı ama bir şey anlamasın diye kolumu geri çekip canım acımış gibi yaptım. Şansıma serum takılan kolumu uzatmışım. Ne olduğunu sormadı ama bakışları ne olduğunu anlamaya çalışır gibiydi.

“Bardağı tutar mısınız?” diye sordum yüzümü ekşiterek. “Kolum acıyor.”

Gözlerindeki ifade alayla şekillenirken güldü. Bu kadar ilginç ne vardı? Sadece bardağı tutmasını istemişim. Ben hareketlerini anlamlandırmaya çalışırken onun güzel yüzü bir şeytanın tehlikeli çekiciliğiyle hemen yanımda duruyordu. Bu yüze yazık olacaktı.

“Hayır, tutmam,” dedi. Eğlendiği belliydi ama az sonra eğlenen asıl ben olacaktım. Ona ters ters baktım ve tekrar sürahiye uzandım. Bu yüz, taşıdığı olumsuz duyguları bile güzelleştirirken onun yüzünde can bulan alay duygusuna oranla benim sergileyeceğim alay bir hiçti ama bende de etkili olduğunu biliyordum.

“Zaten sadece bir numaraydım,” dedim ve sürahiyi bütün gücümle Ediz’e savurdum. Ediz’in güçlü reflekslerinin farkındaydım ama bu sefer ben daha hızlıydım. Yine de istediğim etkiyi yaratamadan beni durdurdu, sürahinin içindeki su etrafa saçılırken ince bir camdan yapılan sürahi Ediz’in kafasına değil boynuna çarptı. Ardından çarpmanın etkisine Ediz’in gücü de eklenince sürahi elimden kayıp yere düştü ve parçalara ayrıldı.

Geçici sağırılığın ne demek olduğunu biliyordum, insanın kulağı çınlamaya başlar ve birkaç saniyelğine de olsa denge problemi yaşardı. Ediz de donup kalmıştı ve elinin kulağına gitmesinden önce ondan birkaç saniye önde olduğumu anlamıştım. Bir ok gibi yataktan fırlarken kendimi dinlenmiş hissediyordum, bu sefer avantajlıydım.

Tabii içeriye giden Uygar'ı hesaba katmamıştım.

Ben odadan çıkıp evin dış kapısına doğru koşarken Uygar da seslerin kaynağını öğrenmek için mutfaktan çıkıyordu. Şaşkın bakışlarla bir an göz göze geldik. Uygar benim suçsuz olduğumu düşünüyordu, bunu bildiğim için beni yakalama zahmetine girmez diye düşünüyordum ama yanılmıştım. Uygar bana doğru atılırken Ediz de bir eli kulağında odadan çıktı. Hissettiğim panik yüzünden bir an ne yapacağımı şaşırırsam da kendimi toplayıp hızla kapıya yönelmem uzun sürmedi.

Bir el kolumu kavradı, beni bütün gücünü kullanarak durduran elden kurtulmaya çalıştım ama o el kolumdan bileklerime indi ve kolumu geriye doğru kırıp beni kenardaki masaya yapıştırdı.

"Bu da ne böyle?" diye soludu Uygar. Beni zar zor zapt ediyordu ama Ediz'in bize yaklaştığını görünce zavallı çocuğun işi daha da zorlaştı. Bütün gücümü kullanıp elinden kurtulmaya çalışıyordum, hatta bir an başaracaktım ama Uygar'ın tuttuğu yeri başka bir el devralınca şansım sifıra indi.

"Ne mi?" diye öfkeyle soludu Ediz. "Yaramaz bir çocuk işte."

"Bırak beni!" Ediz daha çok sıkı bileğimi, Uygar'la karşılaştırıncaya çok daha güçlüydü. Uygar'ı kabaca görmüştüm ve inceleme fırsatım olmamıştı ama cılız biri değildi. Ediz onun yanında o kadar da iri kalmıyordu ama Ediz'in gücü nefretinden geliyordu, aralarındaki fark buydu.

"Bırakayım mı?" Beni aniden çekince nefesim kesildi, sırtım sert gövdesine çarptı. Bir kolu boğazımı sararken bedeninin kaskatı olduğunu fark ettim. "Sen uslanmak nedir bilmez misin?" Ellerim koluna yapıştı ve nefes almamı engelleyen gücü koparmaya çalıştı. O kadar güçlüydü ki benim gücüm onunkinin yanında hiç kalıyordu ve çırpındıkça kendimi daha da hırpalıyordum.

"Onu öldüreceksin," dedi Uygar. Bakışlarımı ona çevirdim: klasik bir yüz yapısı, kahverengi gözleri vardı ama sempatik biri gibi duruyordu. Ediz'den en fazla birkaç yaş büyük olabilirdi.

"Amacım da bu zaten." Ediz'in nefesi kulağıma çarpınca ürperdim. ciğerlerim biraz daha hava almak için âdeta yalvarırken üzerimde bu denli etkili olması beni daha da afallatmıştı.

Uygar hiçbir şey söylemedi ama endişeli gözlerle arkadaşına bakıyordu. Artık havasızlıktan gözlerimin kararmaya başladığı sırada boynumu sıkkan kol geri çekildi ve Ediz beni itti. Uygar'ın ayaklarının dibine düşerken birden ciğerlerime dolan havayla öksürük krizine tutuldum. Parmaklarım boğazımı hafifçe sararken öksürüklerimi durduramıyordum.

"Ediz." Uygar'ın sesinde uyarıcı bir ton vardı ama hâlâ Ediz'i engellemiyordu. O da mı Ediz'den korkuyordu?

"Git buradan." Ediz'in sesi itiraz istemediğini açıkça belli ediyordu, bakışlarımı ona çevirdiğimde Uygar'a baktığımı gördüm. Öksürüklerim dinmeye başlamıştı. Ediz ise gözlerini bile kırpmadan öylece duruyordu. Bir süre sonra Uygar yanımdan geçip kapıya doğru ilerledi.

"Yardım et!" dedim şaşkınlıkla. "Gitme, ben hiçbir şey yapmadım!"

Uygar duraksamadı bile, kapıyı açıp dışarı çıktı ve arkasından kapattı. Onu takip eden saniyelerde bir arabanın çalışkan motorunun sesi geldi ve toprak yolda ilerleyen tekerleklerin sesi gitgide duyulmaz oldu. Bense hâlâ Uygar'ın çıkıp gittiği yere öylece bakıyordum, şimdi sadece sessizlik vardı.

"Uygar'ın bana can borcu var," dedi Ediz. Bakışlarımı yüzüne çevirdim. "Seni kurtarmak istese bile yapmaz."

Bana doğru bir adım atınca korkuyla geriledim. Yüzü soğukkanlı bir canavarın ifadesizliğiyle doluydu. O bana doğru ilerlemeden önce ben biraz daha geri çekildim. Ediz bana doğru ilerleyip yavaşça yere eğildi ve içimdeki korkuyu besleyen bir sakinlikle yüzüme baktı. Az önce sinirden köpüren adam nereye gitmişti? Gözlerinde kendi perişan yüzümü gördüm.

"Bir konuda anlaşalım..." dedi en az yüzü kadar sakin bir sesle. "Elimden kaçamazsın." Cevap vermeden ona baktım, bir dizini yere koyarak destek aldı ve yüzünü biraz daha bana yaklaştırdı. "Anladın mı?" dedi gözlerini kısarak. Etkili birkaç kelime aradım ama bulamadım, böyle bir durumda ne denirdi?

Bir süre gözlerine baktıktan sonra en doğru yolun sükûnet olduğuna karar verdim ve dilime kilit vurup öylece durdum. Ediz'in gözlerindeki sakinliğin gerçekçi olduğunu biliyordum ama elini saçlarıma dolayıp beni ayağa kaldırırken de gözlerindeki sakin ifadeyi koruyunca karşımda profesyonel bir aktör varmış gibi hissettim. Ağzımdan çıkmak için çırpınan acı dolu çığlığı yutup deli gibi çarpan kalbimi duymazdan gelmeye çalıştım.

Ediz sırtımı duvara çarpıp saçımı daha sert çekti. Saçımın büyük bir kısmını kaybetmişim gibi hissettim.

"Anladın mı?" diye bağırdı. Evet, sabrı buraya kadardı.

“Ölmeyi öylece kabul etmemi bekleme,” diye mırıldandım.

“Senin kabullenip kabullenmemen umurumda değil,” diye tısladı.

“Eninde sonunda istediğimi alacağım.”

“Beni öldürdün diyelim, sonra ne olacak?”

“Bir nebze de olsa rahatlayacağım.” Elini saçlarımdan çekmedi ama parmakları biraz gevşemişti.

“Bir nebze de olsa rahatlayacak mısınız?” Güldüm ama keyiften uzak, çaresiz bir ses çıkmıştı dudaklarımdan. “Bir nebze?” Gülmeye devam ettim ama onun gözleri hâlâ demir gibi sertti.

“Birini kaybetmediğin için anlayamazsın.”

“Birini kaybetmediğimi nereden biliyorsun?” diye sordum kaşlarını çatarak. Ediz gözlerimin içine baktı ama cevap vermedi. İç geçirmemek için zor tuttum kendimi, tamamen kapana kısılmıştım.

“Öldüreceğin ilk insan mı olacağım?” diye sordum. Sorduğum soru ölümü kabullendiğimi akla getirebilirdi ama öyle değildi, sadece merak ediyordum. Bu adamın eline ölüm o kadar yakışıyordu ki parmak uçlarının kaç farklı beden üzerinde kanla damgalandığını merak ediyordum.

“Hayır,” dedi ama gözlerinin gerisinde başka bir duygu görmüştüm, intikamın kör ettiği gözlerinin farkında olmadığı bir duygu... Acı mıydı? Acı elbette vardı ama bu sanki daha farklıydı. Bir katilin kurbanına karşı hissettiği acı. “İkinci olacaksın ve son da değilsin.”

“Kimi öldürdün?” diye sordum.

“Önemi var mı?” dedi. “Her şey onun yüzünden başladı. Pisliğin tekiydi.”

Boğazıma bir yumru oturdu. “Nasıl yani?”

“Karısını öldürmüş,” dedi gözlerini bile kırpmadan. “Ayrıca dosyasına işlenmiş birçok gasp olayı vardı. Babam da onu temiz çıkarmaya çalışıyordu.”

İçimde bir şeyler kırılmıştı. “Karısını öldüren ve babanın ölümüne sebep olan adamla beni bir mi tutuyorsun?” Bu sefer cidden gözlerim dolmuştu ve bunu engelleyememiştım. Ediz’in gözlerinden bir şaşkınlık ifadesi geçti ve sanki zehir saçmışım gibi saçlarımı bıraktı.

“Babamı öldüren Atalay!” diye bağırıldı. “Sen de onun kardeşisin.”

“O sadece görevini yapıyordu,” dedim. Yaşlar gözüme öyle dolmuştu ki gözlerimi kırptığım anda birkaç damlanın birden yanaklarımdan aşağı süzüleceğinden emindim.

“Polislerin görevi adam öldürmek mi?” Yine bağırıyordu.

“Onu kastetmediğimi biliyorsun,” dedim fısıldayarak. Elbette biliyordu, benim hakkımda her şeyi bir şekilde bilebiliyordu. Gözlerimin içine baktığında ruhumu çırılçıplak hissediyordum, sanki en gizli düşüncelerimi bile gözlerimden çekip çıkarıyordu.

“Babamın hiçbir suçu yoktu,” dedi. Çenesi kaskatı kesilmişti. “Evet, belki Atalay kendince görevini yapıyordu. Belki o an silahını kullanması gerekmişti.” Olayın mantıklı yönünü görebilmesi benim için bir umut muydu? Hiç sanmıyordum. “Eğer babam gerçekten suçlu olsaydı bunlar affedilebilirdi. Ama benim babamın hiçbir suçu yoktu ve hep dayanaksız bulgulardan yola çıktılar.”

Kelimeler... Bu noktaya gelebilmişken kelimelerin boş bir sayfaya bile can verebilen o gücüne ihtiyacım vardı.

“Nereden biliyorsun suçsuz olduğunu?” diye sordum tehlikeli bir yol izleyerek. “Belki senin bilmediğin şeyler vardır.”

“Benim bilmediğim hiçbir şey yok!” diye bağırdı Ediz. “Babamın bütün dosyalarını noktasına virgülüne kadar bilirdim. Her şeyden öte babamın attığı adımdan haberim olurdu çünkü o adımları beraber atardık!”

“Atladığın bir yer olmalı o zaman!” diye bağırdım. “Atalay suçsuz birini öldürecek kadar kötü biri değil! Hatta suçlu birini öldürecek kadar bile kötü değil. Mutlaka silahını kullanmak zorunda kalmıştır ve amacının öldürmek olmadığından da eminim!”

Ediz bir süre gözlerimin içine baktı, gözlerindeki öfke yavaşça çekiliyordu ama bakışları hâlâ sertti. Parmaklarını saçlarına daldırıp etrafına baktı.

“Niye ayrıntılara dalmaya çalışıyorsun ki?” diye sordu bakışlarım tekrar yüzüme çevirip. “Her şey ortada.”

“Olayın derinine inilmediği için babanın öldüğünü söyleyen az önce sendin,” dedim. Damarına bastığının farkındaydım. “Sabahtan beri babamın oğluyum havalarındasın, şikâyet ettiğin şeyi uygulayarak bir sonuca nasıl varacaksın? Babandan öğrendiğin şey bu mu?”

Gözlerindeki öfke bomba gibi patladı, kıvrak bir hareketle eli beline gitti ve bir silah çıkarıp namlusunu suratıma çevirdiğinde nutkum tutuldu. Gözlerim şaşkınlıkla açılırken nefessiz kaldım.

“Seni şimdi, şu an öldürmemem için tek bir sebep söyle!” diye kükredi. Zaten beyaz olan teni şimdi hayalet gibiydi ve gözlerindeki ışık kaybolmuştu. Silahı tutan eli titremiyordu bile. Parmağı tetiğin ucunda, gözleri ise yüzümdedydi. Gözlerimi kapatıp nefret dolu gözleriyle arama bir perde çektim, gözkapaklarımın inmesiyle yaşların döküldüğünü

hissedebiliyordum. Harflerin bir araya gelerek beni koruyan cümlelere dönüşmesini beklesem de dilimin ağırladığı cümle uzun zaman önce kabullendiğim bir gerçektir.

“Bir sebebim yok,” dedim gözlerimi açmadan. İçimden hıçkırarak ağlamak gelse de bu yabancıнын önünde sessizce ağlamak bile kaldıramayacağım kadar ağır geliyordu bana. Ayrıca gözlerimi açmaya cesaretim yoktu, o yüzden öylece durup vücudumun herhangi bir noktasında acı hissetmeyi bekledim.

Saniyeler üst üste devrildi ama hiçbir şey olmadı. Gözlerimi açmaya korksam da bir süre sonra üstün gelen merak gözlerimi aralamama sebep oldu. Sanki gözlerimi açtığım an silah patlayacakmış gibi hissettiğim için isteğim dışında ürkek davranıyordum ve bu da en az ağlamam kadar güçsüz hissettirmişti beni. Ben zayıf biri değildim, onun karşısında bu derece güçsüz durmamalıydım.

Namlu hâlâ alınma dönüktü. Ediz de benim gibi gözlerini kapatmış öylece duruyordu. Gözlerindeki o acımasızlık görünmeyince olduğundan çok daha güzeldi, hatta bir an güzelliği karşısında şaşkına döndüm. Yüzünde hiçbir duygu yoktu ama kaşları çatıktı, yavaşça gözlerini açtığında yine irkildim.

Niye yapmıyordu?

Gözlerindeki sert ifade gitmiş, yerine ifadesizlik serilmişti. Yine de risk almak istemediğim için tetikteydim ve o, benim yüzümü dikkatle incelerken ben de onun hareketlerini inceliyordum.

Eli hareket edince iyice duvara yapıştım, bana zarar verecek bir hamle yapmasına o kadar hazırlıkliydim ki silahını indirmesi beklediğim bir şey değildi. Gözlerimi de sımsıkı kapattığımı fark ettim. Kendimi toparlamaya çalışırken yeşil gözlerin keskinliğini yüzümde hissedebiliyordum.

“Gözlerini aç,” dedi. Sesi hâlâ ifadesizdi. Dediğini yapmak istemiyordum, tüm bunlara dâhil olmak istemiyordum. Eve gidip sıradan hayatıma devam etmek istiyordum, hatta beni bıraksa tüm bunlarla uğraşmak istemediğim için sorgulandığımda hiçbir şey bilmediğimi dahi söyleyebilirdim. Tek istediğim bunların son bulmasıydı.

“Seni öldürmeyeceğim,” dedi bıkkın bir sesle. “Gözlerini aç.”

Ashında sadece o anda öldürmeyeceğini kastediyordu, biliyordum ama yine de sesindeki saf dürüstlük biraz rahatlamama sebep oldu. Gözlerimi tekrar aralarken gözlerine bakmama kararı aldım ve bakışlarımı dudaklarına çevirdim.

“Ne yapmaya çalışıyorsun?” Sesim pürüzlü çıkmıştı, boğazımı temizledim.

“Benim yerimde olsan ne yapardın?” diye sordu. Ona boş gözlerle baktım, ne yaptığını anlamaya çalışıyordum. Bu soruyu sorarken ciddi olamazdı, öyle değil mi? Yine de oyun oynuyorsa ben de ona uyma konusunda kararlıyım, belki farkında olmadan kendi yararına olacak bir hamle yapardım.

“İntikamımı alırdım,” dedim dürüst olarak.

“O zaman niye...”

“Ben intikamı babamın ölümüne sebep olanlardan alırdım, kendi kafama göre planladığım bir oyunda masumların canını alarak değil.”

Dudakları tehlikeli bir ifadeyle kıvrıldı ve tekrar gözlerine yönelen gözlerim orada o alaycı ışığı gördü. Hemen söylediğim cümleyi tarttım, yanlış bir şey mi söylemişim? Ben anlamadığımı belli eden bir ifadeyle bakarken o salonun içinde ilerlemeye başladı. Dış kapıya doğru yürüdüğünü görünce şaşırđım. Ediz kapıyı açtı ve bana döndü. Ardından ceketinin cebinden bir şey çıkarıp bana fırlattı.

Araba anahtarını havada yakalarken şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. Bana arabasının anahtarını niye veriyordu?

“Sanırım haklısın,” dedi alayla. “Masum birini öldürmek intikam olmaz. Sebep olanların peşine düşmeliyim ve listem bayağı kalabalık. İşim çok.” Eliyle dışarıyı gösterdi. “Gidebilirsin küçük kız.”

Yüzümdeki ifade nasıldı bilmiyordum ama onun ruhsuz bir şekilde gülmesine sebep oldu.

“Merak etme, peşine düşmeyeceğim.” Duraksadı. “Eh, belki listemin başını çeken abini ziyarete geldiğimde yine birbirimizi görürüz ama uzun sürmez emin ol.”

Şimdi o soruyu bana neden sorduğunu anlamıştım. Verdiğim cevap dünyadaki en ahmak cevaptı, resmen bu yabancıyı Atalay’ın üstüne salıyordum. Benim için Atalay, Ediz’in babasının ölümünden sorumlu değildi çünkü onu tanıymıyordu. Bir düşmanlıkları yoktu, benim için asıl suçlu, o adamı o hale getirenlerdi.

“Hayır,” dedim dehşet içinde. “Hayır, Atalay’a dokunamazsın!”

“Seni öldürmeyeceğim işte. Başından beri istediğın bu değil miydi?” Güldüm ama bu daha çok şaşırđığımı gösteren bir tepkiydi.

“İstediğım bu değil!” diye bağırdım.

“O zaman ne?” diye sordu tehlikeli derecede sakin bir sesle. Kapıyı açık bırakıp bana doğru yürümeye başladı, içeri giren soğuşun yanında

Ediz'in buz gibi bakışları üşümeme sebep oluyordu. "Seni ve aileni rahat bırakmam mı? Çok şey istiyorsun..."

"Babanın ölümüne sebep olan diğer insanların aksine babamın ve abimin kötü bir niyeti yoktu." Dişlerimi birbirine bastırdım. "Niye benim ailemle uğraşıyorsun? İstedığın intikamsa git al ama benim ailem hiçbir şey yapmadı!"

"Çocuk mu kandırıyorsun?"

Sıkışan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım, sadece oyun oynuyordu. İdam edilmek üzere olan birine son isteğini sormak kadar saçmaydı tüm bunlar. Yanaklarımı ısırdım, acilen bir şeyler düşünmem gerekiyordu.

"Biraz mantıklı düşün," diye yalvardım. "Beni veya ailemi öldürmen sana hiçbir fayda sağlamayacak." *Daha etkili bir şeyler...* "Hem düşmanlarını da eğlendirmiş olursun. Bir polisi öldürmek dışarıdan görüldüğü kadar basit değil, hele ki Ankara Emniyet Müdürü'nün oğlunu öldürmek..." Yutkundum. "Yapma."

"Bana akıl verme," dedi çelik gibi bir sesle. "Tavsiyelerine ihtiyacım yok. Git buradan."

"Gitmiyorum." Evet, çelişkili karakterim bir kez daha kendini gösteriyordu; bir dakika önce gitmek için çırpınırken şimdi gitmek istemiyordum. Avucumun arasındaki araba anahtarını sıktım.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sordu kaşlarını kaldırıp. Gözlerinde belli belirsiz şaşkın bir ifade vardı, alay ve sertliğin dışında sonunda düzgün bir tepki görebilmek beni biraz olsun sevindirmişti fakat şu an bunu düşünecek halde değildim. Ama düşünmüştüm.

"Asıl sen dalga geçiyor olmalısın." Sesim hayret doluydu.

"Gitmek için çırpınan sen değil miydin?"

Gözlerimi gözlerine diktim. "Atalay'ı öldürünene göz yummam." Ashında ihtimaller çoktu, Atalay kendini koruyabilirdi, Ediz hiçbir şey yapmadan elinde koca bir hiçle kalabilirdi fakat söz konusu bir insanın hayatı olunca insan risk almaya cesaret edemiyordu. En azından ben risk alamazdım.

"Boşuna nefesini tüketme." Dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Hiçbir şeyi değiştiremezsin. Bu olayın sonunu şimdiden görebiliyorum."

"Nasıl kendinden böyle emin olabiliyorsun?"

"Senin asla anlayamayacağın bir sebepten ötürü," dedi beni aşağılarcasına. "Şimdi git. Eminim ki onlara anlatacakların olayları daha eğlenceli bir boyuta taşıyacak."

ANLAŞMA

Atalay gerçekten başarılı bir polisti, her operasyonda ismi öne çıkardı ve bu kadar genç olmasına rağmen çok iyi silah kullanırdı. Küçükken babamla atış yaptıkları zamanları hatırlıyordum, babam onu hep bir polis olacağını düşünerek yetiştirmişti. Ediz ise Atalay'dan birkaç yaş küçüktü ve gözünü intikam bürümüşü. Benimse deneyimim sıfırdı, beni alt edebilmesi çok da zor bir şey değildi. Elimdeki arabanın anahtarını biraz daha sıktım. Ehliyetimi henüz almamış olsam da araba kullanmayı biliyordum.

"Pekâlâ," dedim bana bile yabancı gelen bir sesle. "İstediğin olsun."

Yanından geçip giderken beni durdurmasını bekliyordum. Gerçekten de olduğu yerde öylece durdu, ben de cesaretlenip adımlarımı hızlandırdım. Kendi kazdığı çukura düşecekti, kendi silahıyla avlanacaktı. Hiçbir şey yapamayacağım biliyordum, yapabileceği en kolay şey beni öldürmekti ama beni de kendi elleriyle bırakıyordu. Dışarı çıkarken arkama baktım, sırtı bana dönük bir şekilde öylece duruyordu.

Kararını değiştirmesinden korkarken hemen arabanın kilidini açtım ve kendimi sürücü koltuğuna attım. Sürücü kursu dışında trafiğe çıkmamıştım ama babamla şehir dışında birkaç kez araba kullanmıştım. Kartı arabaya takarken dağ evine baktım, dağ evi kaotik bir kâbustan fırlamış gibiydi.

Arabayı çalıştırmadan önce bir an duraksadım. Beni böylece bırakmasında bir tuhafılık yok muydu? Bu dağ evini babasından ve kendisinden başka kimsenin bilmediğini söylemişti. Beni göndererek bu sırrı ortaya çıkarıyordu, beni göndermezdi. Bu bir oyun olmalıydı. Fakat Uygar'ı ve bahsettikleri doktoru anımsayınca bunun artık bir sır olmadığını da görebiliyordum.

Endişeli düşüncelerle arabayı çalıştırmadan önce torpido gözüne uzandım ve işime yarayacak bir şeyler bulur muyum diye kapağı açtım. İçinde birkaç kâğıt parçasından ve bir fotoğraftan başka hiçbir şey yoktu. Kaşlarını çatıp fotoğrafı elime aldım ve arkama yaslandım.

Fotoğraf hemen önümde duran dağ evinin önünde çekilmişti. Ama şu an önümde uzanan görüntüyle fotoğraftaki görüntü o kadar farklıydı ki şaşırmadan edemedim. Fotoğraftaki ev daha canlı ve daha sıcak duruyordu, şimdiki soğuk görüntüsüyle alakası yoktu. Fakat beni asıl dehşete düşüren fotoğraftaki kişi oldu.

Ediz.

Yanında tanımadığım bir adam duruyordu, çok yaşlı değildi ama gözlerinin etrafı kırışacak kadar yaşlıydı. Üstünde takım elbise vardı,

yüzündeki sıcak gülümsemeye rağmen duruşundan yansıyan, kendinden emin bir soğukluk vardı. Ediz'in babası olduğunu anlamıştım çünkü bu orta yaşlı adamın gözleri bir zümrüt gibi yemyeşildi.

Hemen yanında duran Ediz de en az önümde duran dağ evi kadar değişmişti. Bir an onun Ediz olduğundan şüphelendim. Her şey bir kenara gözleri o kadar güzel ve canlıydı ki nefesim kesildi. Yüzünde yine o çarpık gülümsemelerinden biri vardı fakat bu gülümsemelerde ne alay ne de nefret gizliydi. Siyah bir kot ve siyah bir gömlek giymişti. saçları aynı şekilde dağınmıktı. Evet, bu yüz tamamen Ediz'e aitti ama bir farklılık vardı işte.

Bir insan nasıl bu kadar değişebilirdi?

Önceden düşündüklerim âdeta eriyip giderken ben hâlâ fotoğraftaki Ediz'e bakıyordum. Babasından aldığı gözleri mum ışığı gibi parlıyordu ve bu gözlerde sevgi vardı. Babasına olan sevgisi ve saygısı duruşundan bile belli oluyordu. Bir an yutkunamadım. Ben nasıl bir şeyin ortasına düşmüştüm böyle?

Kapattığım kapıyı tekrar açtım ve fotoğrafı yanımdaki koltuğa koydum. Dışarı çıkıp arabanın kapısını sertçe kapatırken de Ediz'in de evin kapısını kapattığını fark etmişim. Yüzümdeki bütün kan çekilmiş gibi hissediyordum, kendimi hiç bu kadar kapana kısılmış hissetmemiştim.

Bir insan bu denli değişecek kadar acı içindeyse onu durdurabilecek güç kısıtlıydı ve abimin, hatta babamın hayatı benim ellerimdeydi. Ürperdim ama bunun soğukla uzaktan yakından alakası yoktu. Beni öylece göndermesine izin veremezdim, ne yapmam gerektiğini de bilmiyordum ama ne yapmamam gerektiğinin farkındaydım. Ve eğer o arabayı çalıştırıp buradan gidersem ailemin yıkımının önünü açmış olacaktım.

Kapının önüne gelip kapıyı yumruklarken, "Ediz!" diye seslendim. "Ediz, aç kapıyı!" Gitmemi istediğini biliyordum ama gidemezdim işte. Gitmeyecektim. "İstedığın intikamsa sana yardım edebilirim!"

Hiçbir şey olmadı. Daha sert bir yumruk indirdim kapıya.

"Eğer baban suçsuzsa bunu kanıtlamana yardım edebilirim!" Çarelerini yavaşça tükenmeye başladı. "Ve babanın ölümünde kim sorumluyorsa onlardan intikam almaya yardım ederim! Bu işin sonunda babanın suçsuzluğu kanıtlanırsa söz veriyorum Atalay hak ettiği cezayı alacak." Atalay'ın hapse girmesinin ölmesinden daha iyi olacağını düşünüyordum.

Bekledim. Kapı açılır sanıyordum ama açılmadı. "Lütfen..." diye fisıldadım ama bunu duyanazdı. Ailemden birilerinin ölmesine öylece göz yumamazdım. Bir adını geriledim ve o sırada kapı açıldı. Şaşkınlıkla

ANLAŞMA

gözlerimi kırpıştırırken Ediz'in nefes kesen yüzü bomboş bir ifadeyle karşımda belirdi.

"Sana nefesini tüketmemeni söylemiştim." Yutkunmaya çalıştım.

"Bak. Atalay'ı öldürmemen karşılığında sana bir teklif sunuyorum," dedim kuru bir sesle. "Sana her şekilde yardım ederim."

"Kendi işimi kendim görürüm," dedi. Artık sesi buz gibiydi. "Git buradan."

Tam kapıyı kapatacağı ki elimle kapıyı tuttum, güç kullansa şansım kalmazdı ama bunu yapmıyordu. Hem söyleyeceklerimi merak ediyor gibiydi hem de ilgilenmediği açıkça ortadaydı. Gözlerinin içine baktım, fotoğraftaki gözlerle ne kadar da farklıydı...

"Sen bir erkeksin," diyerek mantığımı konuşturdum. "Ben bir kızm. Bir erkek mi daha çok dikkat dağıtır yoksa bir kız mı?" Gözlerimi bile kırpmadan vereceği tepkiyi merakla bekledim.

"Sana neden güveneyim?" diye sordu bir süre sonra.

"Bana güvenmen için bir sebep yok," dedim dürüstçe. "Ama ailem söz konusuysa oyun oynamam." Bana o kadar dikkatli bakıyordu ki beni kaçırdığı güne döndüğümüzü sandım bir an.

"Atalay'ı öldürmeyeceğim, öyle mi?" diye sordu. Gözlerini kasmıştı.

"Baban suçsuzsa emin ol cezasını çekecek." Derin bir nefes aldım. "Ki zaten suçluysa da bilerek öldürmediğini çok iyi biliyorum."

Dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi, gözlerinde de soğuk bir alay. "Belki seni kullanacağım ve sonunda gidip Atalay'ı öldüreceğim. Sen bana nasıl güveneceksin?" Bu gerçeği hiç düşünmemiştim ama açıkçası düşünecek bir pozisyonda da değildim.

"Güvenmeyeceğim," dedim boş bir sesle. "Ama en azından ailem için savaşmış olacağım."

Bir süre yüzümü inceledi. "Yani ne istersem yapacaksın, öyle mi?" Hafifçe başımı salladım, bu riskli bir anlaşmaydı ama başka bir yol bulamıyordum. Başımı kapının kenarına yasladı, gözüme ilk defa yorgun görünmüştü. "Yani... demek istediğim, söylediğim her şeyi yapacaksın?"

"Evet."

"Rahatlamak istediğimde altına girebilecek misin?" Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve onun da yüzünde eğlendiğini belli eden bir gülümseme belirdi. Ardından başını kaldırdı ve yüzümdeki ifadeye baktı.

"Ciddi değildim," dedi içeri geçerken. Sonra aklıma bir şey gelmiş gibi durdu ve bana döndü. "Nasıl bir belaya bulaştığımı anlamamı sağlayacak bir durum ama... Yapabileceğinden emin misin?"

ÖZNR YILDIRIM

“Benden çok ağır şeyler istememeni umuyorum,” diye mırıldandım. Derin bir nefes aldı. “Kusura bakma güzelim, en az benim kadar canın yanacak.”

Tekrar ilerlemeye başladı, botlarının çıkardığı sesi duyabiliyordum. Bir odaya girdi ama odanın kapısını kapatmadı. Önümde iki seçenek vardı, arabaya binip kaçabilirdim veya burada kalabilirdim. Bir şeylerin bedelini ödemekten bıkmıştım ama diğer yandan uğruna başkalarını feda edebileceğim güzel bir yaşantım da yoktu.

İçeri girip kapıyı kapatırken solgun yüzümle dışarı baktım. Beni ne bekliyordu bilmiyordum ama canımın acıyacağını şimdiden görebiliyordum. Yapabileceğim tek şey bekleyip görmektir. Neler olacağı hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Belki sadece canımız yanmayacaktı. Belki de birbirimizi parçalara ayıracaktık.

5. BAŞLANGIÇ

İçimdeki huzursuzluk, yağın yağmuru takip eden gök gürültüsüyle daha da güçlenirken karanlığa eşlik eden bu kasvetli havaların uyandırdığı düşüncelerin üzerime çöktüğünü hissedebiliyordum. Yalnızlığın ağırlığıyla nasır tutan ruhun sancısı, bu kapalı havalarda kendini belli etse de her daim duyguları canlandıran bu kasvete karşı bir açlık beslerdim.

Ama bu gece değil. Yağın yağmurun geride bıraktığı o tok sesler uykuya dalmamı engelleyip aldığım kararın sonuçlarıyla beni baş başa bırakırken bu mümkün olmuyordu.

Dağ evinin boydan boya cam olan duvarının ardına, karanlığa baktım. Ediz nereye gitmişti bilmiyordum ama birkaç saattir burada yalnızdım.

Belki havanın kötü olup olmamasını umursamadan kaçmam gerekiyordu, hatta belki de bana arabanın anahtarlarını verdiğinde tereddüt bile etmemem gerekirdi ama hâlâ burada, bu koltukta, intikam ateşiyle alev almış bir adamı bekliyordum. Benden ne isteyeceğini bilmediğim için huzursuzluğun içimde çırpman kanatları bütün olumlu düşünceleri yok ediyordu.

Küçük anlaşmamızı geride bırakalı üç gün olmasına rağmen benimle tek kelime konuşmamıştı, öyle ki ilk geldiğimde beni hapsettiği odasından çıkmak istemiyordum. Beni görmezden gelen bakışlarına her geçen gün daha da alışmış olsam da kaderimin iplerini eline alan bu adamın sessizliği yorucuydu. Bazen o boş bakışları gözlerime dokunduğunda ondan asla kurtulamayacağım gerçeği tüm ağırlığıyla içime çöküyordu. Böyle anlarda ondan kurtulmamın tek yolunun bir şekilde onu öldürmek olduğunu görebiliyordum. Aslında cesaretim olsa belki her şeyi böyle sonlandırabilirdim ama o cesareti bir an bulsam bile sırtıma yüklenen bir ruhun ağırlığıyla hayatımı devam ettirmeye cesaret edemezdim.

Tüm bunları bir kenara bırakacak olursam banyo yapmama izin vermesi çok büyük bir jestti. Saçlarım beni rahatsız edecek kadar kirlenmeden banyo yapabilmiş, beni rahatsız eden bu sorundan kurtulabilmişim; her gün kendini suyun altına atan biri için banyo yapamamak büyük ıstıraptı.

Diğer büyük jest ise uyandığında yanımdaki komodinin üstünde birkaç parça kıyafet bulmam olmuştu. Etiketleri hâlâ üzerinde duran kot ve tişörtleri hangi ara almıştı bilmiyordum ama kaç gündür üstümde duran şort ve kazaktan kurtulmak iyi gelmişti. Bunları düşünürken kot pantolonu inceledim, biraz dar geliyordu ve bedenine bile bakmadan eline geçen ilk şeyi aldığı belliydi. Yine de beni düşünmesi hoşuma gitmişti. Aranıyor olmasına rağmen nasıl dışarıda dolaşabildiğini anlayamasam da hoştu işte.

Bir kez daha patlama sesini andıran gök gürültüsünü duyduğumda endişeyle dışarıya baktım. Normalde yalnızlıktan ve gök gürültüsünün eşlik ettiği bu havalardan korkan biri değildim fakat şu anki durum çok farklıydı. Oturduğum yerden kalkıp mutfığa doğru ilerlerken duvardaki saate baktım, dokuzu geçiyordu.

Dağ evi büyük odalardan, iki banyo, bir mutfak ve kocaman bir salondan oluşuyordu. Odalardan birinin kapısı hiç açılmıyordu, ben de açmak için bir girişimde bulunmamıştım. Büyük ihtimalle oda babasına aitti, bu yüzden kapısının önünden bile geçmemeye dikkat ediyordum.

Mutfak bizim evin mutfağının iki katıydı, daha doğrusu buradaki her şey benim yaşadığım eve kıyasla iki kat daha büyüktü. Buzdolabı enine iki kapaklıydı ve ağzına kadar doluydu, onun yanında duran derin dondurucunun üstünde dokunmaktan çekindiğim çok güzel kedi bibloları vardı. Çekiniyordum çünkü el yapımı gibilerdi. Evin içindeki odaların biri atölye olduğu, içeride de boya ve kil gördüğüm için bu tahminim güçleniyordu.

Tezgâha yaslanıp kendime su doldurdum ve mutfağı incelerken yavaşça yudumlamaya başladım, belki içeride gördüğüm raflardan bir roman alıp okusam zaman daha çabuk geçebilirdi. Sıkıntıyla çevreme bakarken tezgâhın ucunda duran eski bir radyo gözüme takıldı. Bardağı tezgâha koyup radyonun yanına gittim ve antikayı incelemeye başladım. Zamana uygun döşenen bu mutfakta geçmişin bir lekesi gibi duruyordu, en az yirmi yaşında olmalıydı. Temiz ve güzeldi, yanma konulan kavanozlarla aynı renk tonlarına sahipti, garip bir şekilde konulduğu yere uyum sağlamıştı. Müzik dinlemek iyi gelebilirdi ama çalışacağından

BAŞLANGIÇ

emin değildim, hem çalışsa bile burada frekans yakalayamazdım. En azından bu havada.

Gereğinden fazla bir dikkatle açma düğmesine basınca çalışması şaşırmama sebep oldu. Acaba neyle çalışıyordu? Düğmesini çevirip frekanslarla oynamaya başladım, hep cızırtı vardı ama kırmızı ibre sonlara doğru gidince bir kanal bulabildim. Cızırtı hâlâ vardı ama TRT'nin her yerde çeken kanalı olmalıydı bu.

Radyonun antenini çıkarırken ampul göz kırptı, elektriklerin gideceğini düşünüp korkuya kapıldım ama bir şey olmadı. Fakat hemen ardından çakan şimşeğin ışığı pencereyi kapladı ve etraf birden karanlığa büründü. Işıktan daha geç gelen gök gürültüsü dev bir kayanın parçalanmasını andırıyordu, şaşkınlıkla karanlığa bakarken irkildim.

Hâlâ çalışan radyoyu elimle yoklayarak buldum, radyonun karanlığı delip geçen pes sesi beni korkutmuştu. Arada cızırdıyordu ve bu uğursuz ses kötü düşüncelere davetiye hazırlamıştı. Panik yaptığım için kapatacağım yerde sesini daha çok açınca bir an ürktüm ama neyse ki sonunda kapatmanın bir yolunu bulmuştum.

Gözlerim karanlığa tam olarak alışmamış olsa da umursamayıp mutfak kapısına yöneldim. Ediz bu havada gelemezdi, o yüzden geceyi tek geçirecekmişim gibi görünüyordu. En güvenli yol bir an önce yorganın altına girip uyumaya çalışmaktı ki Ediz'in odası çok da uzakta değildi. Evi çözmek zor olmadığı için karanlığa aldırmadan ilerlemeye devam ettim. Ta ki sert bir şeye çarpıncaya kadar. Sert, nefes alan bir şeye...

Dudaklarımdan şu zamana kadar attığım en tiz çığlık döküldü. Çığlık kısa sürmüştü çünkü demir gibi bir el ağzımı kapatıp beni susturmuştu. Gözlerim korkudan yuvalarından fırlayacakmış gibi açılmıştı.

"Şşş!" dedi tanıdık bir ses. "Benim."

Kalbim resmen boğazıma kadar çıkmış, orada çarpıyordu. Ediz'in sesi panik duygusunu alıp götürse de hâlâ korkunun ve adrenalinin etkisini taşıyan vücudum dehşet içindeydi. Ağzımdaki el geri çekildi.

Elim kalbimde, "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye çıktım. "Ödümü patlattın!"

"Evet," dedi alaycı bir sesle.

"Niye ses vermedin?" Ve Doğa Güngör, Ediz Çağıran'ı azarlıyordu. Bu cesaret gösterim kesinlikle tarihe geçmeliydi.

"Sessiz gelmedim ki," diye açıkladı ki bu beni gerçekten şaşırtmıştı. Kaç gündür yüzüme bile bakmayan adamın şimdi bana açıklama yapması ilginçti.

Karanlığa iyice alışan gözlerim bana yakın duran yüzünü seçebiliyordu, gözleri karanlıkta simsiyahtı. Bakışlarındaki ifade, elektrik akımı yayıyormuş gibi etkiledi beni, bu garip bir duyguydu.

Ediz benden uzaklaşıp, "Ben bir mum bulayım," dedi. "Elektrikler ne zaman gitti?"

"Çok olmadı," dedim. Sesim kısık çıkmıştı. Cevap vermedi.

Ne yapacağımı bilemediğim için bir süre öylece durdum, ardından odaya gitme kararımın arkasında durup odaya yöneldim, ne de olsa Ediz gelmişti. Genellikle o evdeyken odadan çıkmadığım için geleneği sürdürmek en doğrusuydu.

Tam kapının kulpunu tuttuğum sırada, "Bekle," dedi. Ardından odanın içine hafif, turuncu bir ışık yayıldı, bakışlarımı ona çevirdim. Pupadaki mumu yüzüne yakın bir mesafede tutuyordu ve alevlerin dans ettiği gözleri yeşil rengine geri dönmüştü. Dağınık saçlarının bazı yerleri aydınlık, bazı yerleri gölgeliydi. Kirpiklerinin gölgesi de elmacık kemiklerine düşmüştü. Güzelliği karşısında bir kez daha bozguna uğradım. "Seninle konuşacaklarım var."

Anlaşmamızdan dolayı ne istiyorsa yapmam gerekiyordu. Bu durum olumsuz duygularımı sürekli tetikte tutsa da benden isteyebileceklerini düşünmemeye, felaket senaryoları üretmemeye çalıştım. İfadesiz bir yüzle peşinden gittim, mumu kenara koyduktan sonra koltuğa yayılarak oturdum.

Ben de karşısındaki koltuğun kenarında durmuş ona bakıyordum, çenesinin ucuyla karşısındaki koltuğu gösterdi.

"Otur." İkiletmeden söylediğini yaptım, gözleri her hareketimi takip ediyordu. "Yarın yola çıkıyoruz," dedi gözlerini yüzüme dikerek. Ona anlamaz gözlerle bakınca açıkladı: "Hatay'a gideceğiz." *Hatay mı? Kaşlarım hafifçe çatıldı ama yorum yapmadım.* "Anlaşmamızın maddelerini yürürlüğe sokmanın vakti geldi."

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum.

"Her şeyden önce babamın adını temize çıkarmak istiyorum." Gözlerini bile kırpmadan yüzüme bakıyordu. "Ne kadar davaya baktıysa hepsinin üzerinden geçeceğim, sen de bana yardım edeceksin."

"Ne kadar davaya baktıysa mı?" Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Bu çok uzun sürmez mi?"

"Ben sabırlı bir adamım." Sesi buz gibiydi. "Özellikle söz konusu intikamsa."

Gözlerinde sarsılmaz bir kararlılık ve intikama karşı olan inancının soğukluğu vardı.

“Hatay’da ne yapacağız peki?”

“Senden yapmanı isteyeceğim şeyler olacak.” Oturduğu yerde öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine yaslayarak tam gözlerimin içine baktı, gözlerindeki ifade mum ışığının gölgesinde siyah alevlerle yanıp tutuşuyordu. “Sana güvenmem için hiçbir sebep yok ve madem bir anlaşma yapmak istiyorsun, ilk önce bu güveni kazanacaksın. Piyon olmak da senin elinde, şahın yanındaki vezir olmak da. Eğer yanlış bir şey yaparsan seni bir piyonu harcar gibi rahatlıkla harcarım.”

Sesindeki o ölümcül ifade kalbime ulaştığında bir örümcek gibi kalbimin içinde korku ağları örmeye başladı.

“Beni bir sınavdan geçireceksin,” dedim sakın bir sesle ama huzursuzluk hissettiğim bütün duygularımın rahmine düşmüştü.

“Çabuk öğreniyorsun.” Bir an bile gözlerini gözlerimden ayırmıyor, ruhumu gözlerinin mahzenlerine zincirliyor, beni sadece bedenen değil ruhen ve zihnen de esir alıyordu.

“Peki ben sana nasıl güveneceğim?” Gözlerini kıstı.

“Özellikle bir şey yapacağımı düşünmüyorsun umarım?” Sesi alaycıydı. “Bu bir kumar güzelim. Ve oyunu sen teklif ettin. Risk almayı da bileceksin.”

Bir an susarak bulaştığım bu işin tehlikesini ve bana mal olabileceği bedelleri sindirmeye çalıştım. Ardından derin bir nefes alarak kararlı gözlerimi gözlerine sabitledim.

“Ne yapmamı istiyorsun?”

“Bir okula kaydımızı yaptırdım, Hatay’da dikkatini dağıtmanı istediğim biri var. İki arkadaşım da bize katılacak.” Öylece yüzüme bakıp tepkimi bekledi ama ne kadar şaşırısam da tepkisiz kalmayı başardım. Okula mı gidecektik? Hem de aranırken... Bu kesinlikle beklediğim bir şey değildi. Gerçekten, derdi neydi? Akıldan neler geçiyordu?

Dilimde biriken onca soruyu yutup en gereksiz şeyi sordum. “Kaç yaşındasın?”

Bana ifadesiz bir suratla baktı. “Yirmi dört.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Okula gitmek için biraz fazla büyük değil misin?”

“Sorun çıkmayacak,” diye güvence verdi, tüm bunları çok önceden planlamış gibiydi. Gözlerimi kısarak yüzünü incelemeye başladım. Bu kadar dikkatli bakmam gözünden kaçmamıştı, hatta bir an rahatsız olacağını bile düşündüm ama bu Ediz Çağıran’dı. *Rahatsız olmak* diye bir kavramdan haberi dahi olmayabilirdi.

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Yanıt vermesini bekledim ama hiçbir şey söylemeden kenardaki sigara paketini aldı, muhtemelen bir şeyleri yumruklamaktan moraran parmak boğumları bir kez daha gözüme çarptı. Sigarayı paketinden çıkarırken onu dikkatle izledim. Yüzü, derinlerinde ölümcül canavar barındıran durgun bir deniz gibi ifadesizdi. Sigaranın ucunu yanındaki muma tuttu ve mumun güçsüz alevi sigaraya can verdi. Sigarayı dudaklarına götürdü ve dumanını içine çekerken kostığı gözleriyle beni inceledi. Oturduğu koltuğun kenarında bir dosya yığını olduğunu fark ettim.

“Hâlâ ne yapacağımızı anlatmadın,” dedim. Sigaranın dumanı yavaşça yayılırken yanındaki dosya yığınının en üstündeki dosyanın kapağını açtı ve içinden bir fotoğraf çıkardı.

“Çok zor bir şey değil,” dedi fotoğrafı orta sehpaye koyup önüme sürerken. Fotoğrafı alıp baktım. “Kutay Keskin. Bu piçi kendine bağlamamı istiyorum.”

Fotoğrafta kumral bir çocuk vardı, gözlerinin rengi kahverengiydi ama daha çok sütlü kahve gibiydi. Dudaklarındaki gülümseme *ben belayım* diye bağırıyordu fakat kendini beğenmişlikten kaynaklanan çocuksu bir tarafı da vardı. Ediz’in yüzündeki gülümseme ise hiçbir zaman çocuksu değildi. Bir an niye ikisini kıyasladığıma anlam veremeyip kendime kızdım.

Fotoğrafı tekrar sehpaye koyarken, “Kendine bağlamamı istiyorum derken?” diye sordum.

“Âşık etmeni istiyorum,” dedi daha keskin bir sesle.

“Çok zor bir şey olmadığım söylemiştin,” dedim yüzümü buruşturarak.

“Değil zaten.” Bunu gözlerimin içine bakarak söylemişti. “Kendine rahatlıkla âşık edebilirsin.”

“Öyle mi?” diye sordum meydan okurcasına. “Nereden biliyorsun?”

“Çok fazla bir şey yapman gerekmeyecek çünkü güzelsin.” Bu cümleyi kurarken yüzüme bakmamıştı. Bana iltifat etmesi beni neden bu denli şaşırtmıştı bilmiyordum ama hiç beklemediğim bir şeydi. Zaten ne demesi gerektiğini pek kestirebilen bir insan değildim, böyle bir durumda ise ne demem gerektiğini hiç seçemedim. Sustum.

“Uygar ve Gece de bizimle gelecek,” dedi.

Gözlerimi yüzüne diktim. “İkimizin de arandığına eminim. Yakalanırsın. Beni de bulurlar. Sen dememiş miydin ortalık ayağa kalktı diye... Böyle bir risk alacak kadar acemi değilsin sanıyordum.”

Ruhsuz bir sesle güldü.

“Olay basına yansıtılmadı.”

“Ne demek basma yansıtılmadı?” Buna gerçekten de çok şaşırtmıştım.

BAŞLANGIÇ

“Bir tehdit her şeyi çözer.” Dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. “Ailen biricik kızların kendi elleriyle ölüme itmek istemedi. Aksi olsa bile kimse bu riski almaz çünkü bu olayın altında sandığından daha çok şey var.”

“Anlayamıyorum,” dedim kaşlarını çatarken. “Ailem kaçırıldığımı saklıyor mu yani?”

“Eğer bu olay basma düşerse ve insanların haberi olursa seni öldüreceğime dair aileme ufak bir uyarıda bulundum.” *Ufak* derken tek kaşını kaldırmıştı. “Kimse kaçırıldığımı bilmiyor.”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken söylediklerini kafamda tarttım, beni her açıdan köşeye sıkıştırıyordu.

“İsimlerimiz ne olacak peki?” diye alakasız bir soru sordum. Konuyu saptırmama pek bir anlam veremiyor gibiydi.

“Anlamadım?”

Boğazımı temizledim. “Diyorum ki Hatay’da gerçek isimlerimizi mi kullanacağız?”

“Evet,” dedi omuz silkip. “Sadece soy isimlerimiz farklı olacak. Gece ve sen sahte kimlik üzerinde akrabasınız, Uygur, Gece’nin sevgilisi ve ben de yakın bir arkadaşınız olacağım.” Gözlerinden sabırsızlandığını görebiliyordum.

“Kendi isimlerimizi kullanmamız riskli değil mi?” Ne de olsa sistemde yapılan ufak bir taramada bu durum dikkatlerini çekebilirdi.

“Yaptığımız kayıt sisteme düşmeyecek,” diye açıkladı. “Kurumun sahibiyile ufak bir görüşme yapmış olabilirim.” Gözleri, hoş bir görüşme olmadığını belli eden bir tehlikeyle sertleşti. “Herhangi bir sorun çıkması durumunda hepimizin sahip olacağı farklı kimlikler olacak. Yeri gelecek Doğa Güngör kimliğinden değil Doğa’dan da sınırlacaksınız, unutma.”

Kaşlarını çattım. “Farklı kimlikler derken ne demek istedin?”

“Eğer olur da şüpheli bir durum olursa ve herhangi biri, herhangi bir sebepten dolayı okulu araştırmaya kalkarsa bizi temsil eden kimlikler farklı olacak.” Sigarasına baktı. “Hakkında kayıp ilanı verilmemiş, muhtemelen bir köşede ölen ve cesedi bulunamayan çok fazla genç var. Ne arıyorlar ne de nüfus üzerinde ölü görünüyorlar. Bu yüzden kimsenin bilmediği ve dikkat çekmeyecek, sahihsiz kimlikler bunlar. Biri okulun sistemine bakarsa, araştırırsa onların kimlikleriyle karşılaşacak. Bizim isimlerimize kimse ulaşamayacak.”

“Tüm bunları ne zamandır planlıyorsun?” Zihninin içi tuzaklarla dolu gibiydi. Öne doğru eğildi ve ölümün gölgesi çökmüş gözlerini sehpada

duran fotoğrafa dikti, ardından sigarasını fotoğrafın üzerine bastırarak söndürdü.

Kuru bir sesle, "Uzun zamandır," dedi.

"Peki bu işin sonunda..."

"Bu işin sonu hakkında şimdi konuşmak anlamsız olur. Bekleyip neler olacağını hepimiz göreceğiz." Gözlerini fotoğraftan bana çevirdi. "Ama sana garantisini verebileceğim tek bir şey var, o da bu işin çok uzun süreceği."

"Yani uzun süre beraberiz, öyle mi?" diye sordum gözlerimi boşluğa dikerek. Ondan neden nefret edemiyordum? O benden bu denli nefret ederken ben niye vicdanımın sesini bastıramıyordum? Elinden her şeyi alınmış, acı ve nefret dolu bir genç adam... Bunun hayattaki en acılı tablo olmadığı doğrudu ama hüznün duygusunun pençesine yakalanan ve kanla lekelenen bir güzelliği vardı.

"Evet," dedi oturduğu yerden kalkarken. "Uzun süre beraberiz."

Geceyi uykusuz geçirmemin sebebi dışarıdaki fırtına değil Ediz'in söyledikleri oldu. Bana emir verilmesi durumunda sakinliğimi korumak adına irademim gücüne güvenemiyor, bu yüzden Ediz'in emirlerine karşı ne kadar sabırlı olacağımı kestiremiyordum. Diğer yandan gözlerinin ve yüzünün bıraktığı etki beni ürpertiyordu, gözlerini yüzüme diktiğinde dilimde biriken bütün cümleler dağılıyor, konuşamıyordum. Gözlerinin yeşili o kadar koyu ve yoğundu ki bu tonu hayatımda hiçbir gözde görmemiştim. Huzursuzca yattığım yerde diğer tarafıma dönüp gözlerimi karanlığa diktim. Onun sert kokusu yastıktan yayılıp algılarıma saplandı, ben onun odasında uyuduğuma göre o nerede uyuyordu?

Genellikle ben uyandığımda o çoktan kalkmış olduğu için bu soru hiç aklıma gelmemişti fakat şu an içeriden bir ses gelmiyordu. Acaba bir yere mi gitmişti? Onun o delici bakışlarından arınmak bile bana iyi geliyordu. Kaşlarını çatarak yattığım yerden doğruldum ve odanın kapısına baktım. Ardından yorganı kenara iterek yataktan çıktım, zeminin soğukluğu çıplak ayaklarımın tabanına yayılırken saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Su içmek için odanın kapısına yönledim ve bir an duraksayıp elim kapının çerçevesinde, gergin bir şekilde salona göz attım. Ediz salonda, üçlü koltukta uyuyordu; bu görüntü dudaklarımın yavaşça aralanmasına sebep oldu.

Neredeyse beraber geçirdiğimiz bir haftada onu hiç uyurken görmemiştim, o kadar farklı görünüyordu ki insanı hazırlıksız yakalayan bir tabloydu. Yüzünde yine huzursuzluğunu ve mutsuzluğunu belli eden

duygu kırıntıları olsa da nefret ve kin teninin altında yok olmuştı. Ediz Çağırın masum görünüyordu.

Belki zamanın o şiddetli dalgası bizi bir katil ve kurban olarak bu dağ evine sürüklemeseydi ve sıradan bir günün dakikalarını geride bırakıyor olsaydık oturup saatlerce bu yüzü incelerdim. *Ediz Çağırın*. Ailesini kaybetmiş, elinde intikam isteğinden başka hiçbir şeyi kalmamış bir adam...

Bakışlarımı yüzünden çekip mutfğa yöneldim.

Bir bardak alıp dalgın bir şekilde su doldururken zihnim de Ediz'in yüzündeki o tanımsız ifadelerle dolmuştu. Parmaklarımın sardığı bardağa bakarak bir an öylece durdum, ardından iç çekerek başımı iki yana salladım ve tekrar hücreme yöneldim.

Ediz'in görüntüsü beni yine durdurduğunda ikilemde kalsam da hemen ardından elimdeki bardağı kenardaki yüksek sehpaye bırakıp Ediz'e yöneldim. Her ne kadar sürekli inkâr etsem de içten içe benim de varlığından haberdar olduğum hassas bir yanım vardı, üstünü örtersem biraz rahatlardım. Hoş, neden rahatlayacağımı da bilmiyordum ya. Yere düşmek üzere olan battaniyeyi alıp uyanmasından çekinerek yavaş yavaş üstüne örttüm.

Ve tam o sırada kapı çaldı, zaten huzursuz bir uykuda olan Ediz'in çimen yeşili gözleri aralandı. O an üstünü örttüğüm için kolum yüzüne yakındı, daha benim kim olduğumu kavrayacak kadar ayılamadan çelik gibi güçlü eliyle bileğimi kavradı. Hangi ara hamle yapmıştı bilmiyordum ama kendimi birden koltuğun üstünde sırtüstü yatar halde buldum. Saçlarım koltuğun kenarından sarkmıştı ve Ediz de üzerimde sayılırdı. Ancak savunma eğitimi alan biri böyle çevik olabilirdi.

Ediz alt ettiği kişinin ben olduğumu görünce bir an şaşırır gibi olsa da öfkenin gözlerindeki yerini alması uzun sürmedi ve hemen ardından, "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye kükredi.

"Seni öldürmeye çalışıyordum," dedim kinayeli bir sesle ama iğneli kelimeleri anlamayacak kadar ayılmadığım bildiğim için, "Üstünü örtüyordum," diye ekledim. Sahi niye onun üstünü örtüyordum ki? Bir an söylediğim şeyi idrak edememiş gibi boş gözlerle suratıma baktı. "Ediz. Bırak beni, canımı yakıyorsun."

"Üstümü mü örtüyordun?" dedi sesi yine ifadesizleşirken. Yüzü de sesi gibiydi ama gözlerinden şaşırıldığı belli oluyordu. Beni serbest bıraktı.

Bir yandan kendime kızarken, "Evet," dedim. O sırada kapı ikinci defa çaldı. Ediz ancak bir saniye kadar gözlerimin içine baktı ve geri çekilip kapıya yöneldi.

Takındığı tavır yüzünden sanki üstünü örterek çok büyük bir kabahat işlemişim gibi utanmıştım. O sırada Ediz kapıyı açtı ve içeriye Uygur ve Gece girdi, Uygur'ı bir süre önce tekrar görmüştüm fakat Gece'yi kaçırıldığı gün dışında hiç görmemişim. Beni koltuğun üzerinde öylece görünce şaşırды ve daha da çok utandım. Hiçbir şey olmamış gibi odaya gitseydim ne olurdu sanki? Şimdi utanç beni kemirecekti. Hoş, şu durumda utanmam gerekir miydi onu bile bilmiyordum ama yine de utanıyordum işte.

“Ne oldu burada?” diye sordu Uygur ovuşturduğum bileğime bakarak. Ediz öyle bir sıkılmıştı ki kızarmıştı, hatta parmak izlerinin olduğu yerler bile belli oluyordu.

“Hiçbir şey,” dedi Ediz buz gibi bir sesle. “Yanlış anlaşılma.”

Ben doğrulurken Uygur hâlâ bana bakıyordu. “Ne zaman çıkıyorsunuz yola?”

“Siz hazır mısınız?”

“Evet,” dedi Gece. Geldiğinden beri bana bakmamaya özen gösteriyor gibiydi. “İkimiz de üniversite kayıtlarımızı dondurduk.” Oturduğum yerden kuşkuyla Ediz'e baktım, bu çok dikkat çekmez miydi? Ediz'in arkadaşları onun kaybolduğu sırada kayıtlarını donduruyordu. Attıkları adımlar yakalanmaktan başka hangi yola çıkarabilirdi ki onları? Açıkçası ben de buradan bir an önce gitmek istiyordum ama planı mahvolduğu takdirde Ediz'in çok daha tehlikeli olacağını biliyordum.

“Dikkat çekmez mi?” diye sordu Ediz aklımı okumuş gibi.

“Herkes yurt dışına çıktığımızı sanıyor,” dedi Uygur. “Dikkat çekecek bir durum yok, merak etme.”

Ediz hafifçe başını salladı. “O zaman birazdan çıkalım.” Gözleri kısa bir anlığına beni bulduğunda Gece de ilk defa dönüp bana bakmıştı, buz mavisi gözlerinde garip bir ifade vardı.

“Ya sorun çıkarırsa?” Gece bunu rahatsız olduğunu belli eden bir sesle sormuştu.

“Çıkarılmayacak,” dedi Ediz. “Kaçsaydı şimdiye kadar kaçardı.”

“Onu öldürmekten neden vazgeçtin?” diye sordu Uygur. Burada değilmişim gibi konuşmaları sinirlerime dokunuyordu, keşke dikkat çekmeden Ediz'in odasına gitmenin bir yolunu bulabilseydim. Cevabını bilmeme rağmen ben de dudaklarından dökülecek cümleleri bekledim ama bir şey söylemedi. Söz konusu ben olduğumda olabildiğince az konuşuyor, az fikir belirtiyor, elinden geldiğince bana bakmamaya çalışıyordu. Bu

BAŞLANGIÇ

yabancımn benden tiksınmesi neden beni üziyordu? Gerçekten de buna takılmam çok anlamsızdı.

Uygar, Ediz'in cevap vermeyeceğini anladığında, "Biz arabada bekleyelim," dedi.

"Siz kendi arabanıza binin," dedi Ediz. "İki ayrı arabayla gidelim. Eğer bir sorun çıkarsa gaza basar gidersiniz. Kız benimle."

Gece ve Uygar bakiştılar.

"Adana civarlarında dikkatli olmalısın. Dikkat çekmemeye çalış, gerekiyorsa şapka ve gözlük kullan." Uygar Ediz'i uyarırken Ediz de o sırada kendi odasına gidiyordu, bir an durdu ve omzunun üzerinden baktı.

"Tamam." Sesi mesafeliydi, arkadaşıyla konuşurken bile. "Niğde'de mola vereceğiz, o zamana kadar hiçbir yerde durmamamız lazım. On beş dakika sonra da yola çıkmış oluruz."

"Tamam." Uygar bir elini Gece'nin sırtına yerleştirdi. "Biz arabadayız."

Ediz hafifçe başını salladı ve gözleri bir an yüzüme dokundu. Uygar Gece'yi yönlendirerek dağ evinden çıkardığında Ediz de gözlerini benden çekti ve odasına girdi, koskoca salonda tek başıma kaldım. İtiraf etmek gerekirse Uygar ve Gece beni tedirgin etmişti. Ne tür bir belaya atılıyordum? Ne yapacağımı bilemediğim için bir süre öylece durdum fakat dayanamayıp Ediz'in yanına gitmem uzun sürmedi.

Kapıyı açtığımda Ediz yarı çıplaktı. *Yine*. Benim geldiğimi fark etmemiş gibiydi, hafifçe boğazımı temizledim.

"Söyle," dedi soğuk bir sesle. O sırada dolaptan çıkardığı siyah bir kazağı üstüne geçiyordu, saçları iyice dağılmıştı. Bir an ne söylemek istediğimi bilmediğimi fark ettim, sadece onu görmek istemiştim. Uygar ve Gece'den daha... Daha neydi? Güvenli mi? Bu çok saçmaydı.

"Gece ve Uygar..." dedim dürüst olmayı seçerek ama devam etti-remedim. Kazağı bedenini örterken bana baktı ve tek kaşını kaldırdı.

"Evet, şu hayattaki tek arkadaşlarım. Ne olmuş onlara?" Onun gözlerine baktıkça kendimi küçük bir çocuk gibi hissediyordum. Ne işim vardı benim bu odada? Başımı iki yana salladım.

"Hiç," dedim odadan çıkmak için dönerken. "Boş ver."

Uygar ve Gece'nin varlığından rahatsız olmuşum, Uygar kılını bile kıpırdatmadan beni arkasında bırakıp gitmişti. Tamam, beni hiç tanı-ıyordu ama en azından arkadaşını durdurmaya çalışabilirdi. Ne de olsa Ediz gözlemediğime göre başına buyruk hareket eden biriydi, doğru bildiğinden şaşmaz, ona göre yanlış olanı göz ardı ederdi. Fakat Uygar

öyle birine benzemiyordu; Ediz can borcu olduğunu söylemişti ama yine de bunu bir başkasının canı üzerinden nasıl ödeyebilirdi?

Ben odadan çıkamadan Ediz beni durdurdu.

“Bir sorun mu var?” Ediz’e şaşkınlıkla baktım, sanki yine düşüncelerimi okuyordu.

“Hayır, yok,” dedim ifadesiz bir sesle. Üsteleyeceğini sanmıştım ama hiçbir şey söylemedi, ben de odadan çıktım. Aptaldım işte, aptal! Amacım neydi ki?

Uzun bir yolculuğa çıkacaktık. Ailemle çıktığımız yolculuklarda tuvalet molası vermek için yakınıp dururdum ama bunu Ediz’e yapamayacağımın farkında olduğumdan lavaboya girdim. Kararımdan ve anlaşılmadan dolayı içten içe pişman olmaya başlamıştım. Bazı anlarda keşke çekip gitseydim diye düşünüyordum ama artık çok geç olduğunu biliyordum.

Lavabodan çıktığımda dağ evinin kapısı açıldı, Ediz de çıkmış olmalıydı. Ayaklarımı geri geri gitse de dışarı çıktım, soğuk bir rüzgâr beni karşıladı ve Gece ile Uygur’ın olduğu tarafa özellikle bakmayıp arabasının kaportasına kalçalarını yaslayan Ediz’in yanına gittim. Bakışları üzerimdeydi ve neden bu kadar rahatsız olduğumu merak ediyor gibiydi ancak ben bile neden bu kadar rahatsız olduğumu bilmiyordum, aslında dengesiz ruh halimi göz önünde bulundurursak bu o kadar da sıradışı değildi.

Ediz’in yanına gittiğimde bana atıştırmalık bir şeyler uzatınca eline sanki akrep tutuyormuş gibi baktım. Ediz’in beni aç bıraktığı yoktu ama o mutfaktan çıkınca fare gibi sessizce mutfığa girer, bir şeyler atıştırırdım.

“İstemiyorsan Gece’ye geri vereyim?” diye sordu. Bakışlarım refleks olarak ona doğru kaydı, gözlerinde garip bir ifade vardı ama şaşkınlığım onu eğlendirmemişti. Boğazımın düğümlendiğini hissettim ve hiçbir şey söylemeden elindekileri aldım. Beni ilk kaçırdığı gün bana davranışlarını düşündüm, bu anlaşma gerçekten aramızdaki o kızgın nehrin akan suyuna yeni bir yön mü verecekti? Bir an kendimi çok çaresiz hissettim.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. Bu bana yaptığı üçüncü jestti.

Bir an bakışları delip geçse de cevap vermeden yaslandığı yerden doğruldu ve arabanın sürücü koltuğuna geçti. Ben de onun yanındaki koltuğa geçerken Umay ve benim için kapıyı tuttuğu anı hatırladım, olacaklardan habersizken her şey ne kadar güzeldi... Keşke Umay’ın hayatındaki misafirlerden biri olsaydı, eminim o zaman hayatımda daha hoş bir yeri olurdu. Fakat bu düşünceme inanamadım. Hayatımdaki konumu çok mu önemliydi sanki? Çok mu umursardı bunu? Beni kullanıp atacak, belki de işin sonunda öldürecekti.

BAŞLANGIÇ

Ediz motoru çalıştırırken profiline baktım, yüz hatları sertti, üstündeki siyah montunun önü kapalı değildi ve içindeki kazak görünüyordu. Altında siyah bir pantolon, onun altında da botları vardı.

Vitesi geri aldı ve arabayı geri geri çıkarp patika yola döndü, ardından vitesi sert bir şekilde ileri aldı ve gaza bastı. Tekerlekler çığlık atarken benim düşüncelerim de çığlık çığlığaydı. Doğru mu yapıyordum? Ediz bu dağ evinin çok özel olduğunu, kimsenin bilmediğini söylemişti. Oysa şimdi beni, bir doktoru, Uygur ve Gece'yi bu evle tanıştırmıştı.

Öyle ki kapıyı açık bırakmıştı. Arabanın dikiz aynasından baktığımda Uygur'ın kapıyı kapattığını ve kilitletiğini gördüm. Bu kadar mı umurunda değildi? Babasıyla belki de en özel anılarını paylaştığı ev bile bu kadar anlamsız mı geliyordu ona? Elinde sadece intikam isteği kalan biriyle aynı arabada durarak ne kadar büyük bir hata yapıyordum? Benden daha neler isteyecek, benden daha neler alacaktı?

Sorular dönüp duruyor, zihnimi tahrip ediyordu. Ama bana en çok acı veren, işkence gibi bir soru gözümün önünde uçuşuyordu.

Ediz Çağırın hayatımda en çok önem verdiğim şey olan özgürlüğünden daha ne kadar kan akıtacaktı?

6. SABIR

“Biraz kendinden bahsetsene Doğa.”

Uzun zamandan sonra adımın dile getirildiğini duymak bir an duraksamama sebep oldu. Kaçırıldığım günden bu yana Ediz bir kere bile adımla ağzına almamış, benden bir şeymişim gibi bahsetmişti. Bu durumu artık sindirmeye başlamışken Uygur’un yönelttiği bu soru boş bakışlarımı üzerine çekti.

Kendimden bahsetmeyi sevmezdim.

Bir zamanlar hayallerimi besleyen romanların çevirdiğim her sayfası, o hayallere çarpıp onları parçalamıştı. Bir hayal, sayfanın en üst satırından kendini aşağı bıraktığında umut, o hayali saran kefen oluyordu ve ikisi beraber toprağa gömülüyorlardı. Bakışları canlı tutan duygunun umut olduğunu fark ettiğim gün ile o umudu kaybettiğimi anladığım gün aynı gündü.

Ve o gün, gözlerim varlığını sadece görmek için sürdürür olmuştu.

Bu gözleri hemen karşımda oturan Ediz’e çevirdim. benimle ilgilenmekten çok önündeki yemeğe bakıyordu. Yolculuğumuzun bitmesine birkaç saat kalmıştı ve mola vermiştik. Açıkçası onunla yolculuğa çıkmak tahmin ettiğimden daha zordu, beni öyle bir görmezden geliyordu ki kendi varlığımdan şüphe duyuyordum. Sessizliği, normalde suskun olan bana bile taş çıkaracak türdendi.

“Ne öğrenmek istiyorsun?” diye sordum Uygur’a. Normalde bana kendim hakkında soru yöneltildiğinde cevapsız bırakırdım fakat sonu gelmeyen düşüncelerimin içinde boğulmaya başladığım şu son birkaç günde konuşmaya ve kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı.

“Kaç yaşındasın mesela?” Gözlerim yine Ediz’e kaydı. Acaba sesini duymak ona ne hissettiriyordu? İç geçirmemek için kendini zor tutup kaşığımla önümdeki çorbanın içinde gezdirdim. Bu kolay bir soruydu

"On sekiz." Ediz bana baktı. Zaten bu sorunun cevabını bildiklerini biliyordum, Uygur benden *on sekiz yaşında bir çocuk* diye bahsetmişti.

"Nerelisin?" Ben de bir an Ediz'in gözlerinin içinde baktım fakat bakışlarım orada oyalanmadı.

"Ankaralıyım."

"İlginç birine benziyorsun," dedi omuz silkerek. "Geride bıraktığın bir sevgilin var mı?"

Tam daha önce hiç sevgilim olmadığını söyleyecektim ki Ediz'in elindeki kaşığı gürültülü bir şekilde tabağa koymasıyla irkildim ve anında dilime kilit vurdum. Ediz arkadaşına ters bir bakış attı ve ardından o güzel gözleri çirkin bir duyguyla bana döndü.

"Soru sorma şuna," dedi Uygur'a. Bakışlarımı Ediz'e çevirdim. Bunca zamandır bana kötü davranmıştı, özellikle beni kaçırdığı ilk günler çok daha kötüydü fakat anlaşmamızdan sonra biraz yumuşadığını sanıyordum. "Onun hakkında bir şey bilmek istemiyorum."

Ağzından dökülen kelimeler iştahımı kaçırırken onun aksine yavaşça ve sessizce kaşığı tabağın kenarına koydum. Uygur da şaşırılmış görünüyordu. Bir an masadaki gerginliği takip eden sessizlik ve duraksama ağır geldi, bu değersizlik hissi içimde bir şeylerin çökmesine sebep oldu.

"Ben bir lavaboya gideyim," dedim yerimden kalkarken. Ediz gözlerini demir gibi bir ifadeyle bana dikince duraksadım. "Yani, gidebilir miyim?" diye ekledim.

"Git." Ediz bunu tükürür gibi söylemişti.

Genellikle kendi kararlarımı kendi veren, bir şey yaparken izin alma ihtiyacı hissetmeyen bir insandım. Bunun temel sebebi belki de ailemin umursamazlığında yatıyordu. Hep hatalar biriktirir, o hatalardan kendi doğrularımı bulurdum; kendimi kendim eğitip büyüt müştüm ve bunu başarabilmişken şimdi bir yabancından tuvalet izni almak kanıma dokunuyordu. Ayrıca ciddi anlamda beni şaşkına uğratmıştı. Hata tamamen bendeydi, beni öldürmek için yanıp tutuşan bir adamın bana karşı biraz da olsa yumuşamasını beklemek aptallıktan başka bir şey değildi. Bana karşı hissettiği nefret hâlâ damarlarını kavuruyor olmalıydı, belki de bu nefret artık daha yoğundu.

Lavaboya gittiğimde bir dinlenme tesisinde olduğumuz için içerisi kalabalıktı, kalabalığa rağmen temiz bir yerdi burası. Tavana gömülü, belli aralıklarla yerleştirilmiş lambalar vardı. Ellerimi yıkamak için musluğa yöneldim, tam bulunduğum yerin tavanında o lambalardan biri vardı. Sarı ışık saçlarına dökülürken aynadaki yansıma baktım. Işıktan

dolayı saçlarım olduğundan daha açık renkte görünüyordu; normalde siyaha yakın olan saçlarım, kahverenginin açık tonlarına bürünmüştü. Görüntümden beni rahatsız eden bir şeyler vardı ama bunun giydiğim kıyafetle veya saçımın şekliyle alakası yoktu. Zaten üstümdeki kıyafetler de saçım da gayet düzgündü. Sorun yüzümdeki ifadeydi.

Üzgün görünüyordum.

Bunu değiştirmeye çalıştım, Ediz'in beni üzdüğünü görmesini istemiyordum. Bu büyük ihtimalle ona zevk verirdi; sözleri ve gözleri yeterince kırıcıken benim üzüntümden memnun olmasını görmek istemiyordum. Ama maalesef üzüntü yüzüme sinmiş gibiydi ve dudaklarım ters yönde kıvrıldığında bile işe yaramıyordu.

Pes edip içeri geri dönmeye karar verdiğimde yüzümden her şey okunuyordu. Normalde duygularımı saklamakta usta sayılırdım ama şu an duyduğum çaresizlik ve üzüntü o kadar fazlaydı ki bu mümkün olmuyordu.

Sessizce masaya oturduğumda yeni yemeklerin geldiğini gördüm. Bu yemekler daha çok benim gibilerin yediği yemeklerdi, Ediz ve iki arkadaşının dış görünüşünden bile daha lüks ortamlara ait oldukları anlaşılıyordu Ediz'in seçimi beni şaşırtmıştı. Umay ve beni götürdüğü kafeyi anımsadım, orası da daha çok benim gibilere hitap ediyordu. Acaba böyle yerleri seçmesinde benim bir payım var mıydı?

Bu saçma düşünceme gülecek gibi oldum. Neyse ki ruh halim çok kasvetli olduğu için kendi kendine gülen bir deli gibi davranmadım ve yemeği yemeyeceğimi bildiğim için kendime bir bardak su doldurdum. Artık masadaki kimse benimle ilgilenmiyordu, Ediz'in o aşağılayıcı bakışları da yoktu.

Önümdeki yemek soğumaya başlamıştı ama ben hâlâ elimi bile sürmemiştim. Bakışlarımı masanın beyaz ahşabına dikmiş öylece bekliyor ve düşünüyordum. Bu süre içinde masadaki sessizlik hiç bozulmuştu. en azından kendi aralarında konuşurlar sanıyordum ama hayır. Sadece yemeklerini yiyorlardı. Göz ucuyla yemeği ilk bitirenin Ediz olduğunu görmüştüm, tam karşımda oturduğu için istemesem de görebiliyordum.

"Acele edin," dedi Ediz masadaki tabaklara bakarken. "Uğramamız gereken bir yer var."

Ediz'in gözleri benim tabağımı buldu, ardından yüzüme baktı. Ben de o sırada ona baktığım için göz göze geldik. İçimden kendime küfredip anında bakışlarımı ahşap masaya geri çevirdim, çimen yeşili gözlerini yüzümde hissedebiliyordum.

Kısa süre içinde Uygur ve Gece de yemeklerini bitirdi ve ben de masadan kalktım. Ediz masaya konulan fişi alıp hesabı ödemeye giderken onlarla baş başa kalmak garip hissetmeme sebep oldu.

“Nereye gideceğiz?” diye sordu Gece, Uygur’a. “Sana bir şey söyledi mi?”

“Hayır,” dedi Uygur yüzünü buruşturarak. Gece kollarını bedenine sararak hoşnut olmadığını belli eden bir ifadeyle etrafına baktı, bir ara gözleri bana değdi ama hemen kaçırdı. Ediz gelene kadar bir köşeye sinmemek için zor tuttum kendimi.

Ediz üstüne geçirdiği ceketinin yakasını yukarı kaldırıp, “Siz benim arabayı takip edin,” dedi. “Birini görmem gerekiyor.”

Bana kısa bir bakış atıp restoranın çıkışına yönelirken peşinden gitmem gerektiğini anlayıp yürümeye başladım. Arkamdan gelen Uygur ve Gece'nin konuşmalarında geçen, “Ediz'in annesi Hataylı değil miydi?” cümlesini duyunca bu zamana kadar Ediz'in annesini hiç düşünmediğimi fark ettim. Ediz'in babasından başka kimsesi olmadığını biliyordum ama annesi konusunda hiçbir bilgim yoktu. Hem annesini hem babasını kaybettiğini düşününce içimden soğuk bir ürperti geçti.

Restoranın önüne park edilmiş arabaya doğru ilerlerken Ediz'in sırtına bakıyordum. Sanki karanlık hava onun aksesuarı gibiydi, siyah başka hiç kimseye bu kadar yakışmazdı. Hareketlerinde ve adımlarında üzüntüye dair bir iz yoktu, intikam arzusu üzüntüyle biçimlenmiyordu sanki. Daha derin bir şeyden doğuyordu.

Arabadaki yerimizi alırken karanlıkta birbirimizi göremediğimiz için memnundum. Arabayı çalıştırırken ön farların yanması karanlığa balta indirdi ama yapacak bir şey yoktu. Ediz arabayı geri geri çıkarırken kendimi alamayıp ona baktım ve anında pişman oldum. O da o sırada bana bakıyordu fakat o daha hızlı davranıp hemen bakışlarını kaçırdı, dikkatini arabayı çıkarmaya verirken çenesinin kaskatı olduğunu görebiliyordum.

Bakışlarımı pencereye çevirdim ve Ediz arabayı düz yola çıkarırken dışarıyı izlemeye başladım.

Kendimi daha önce bu kadar boş hissetmemiştim.

Yolculuk boyunca Ediz'in bir şeyler sormasını bekledim, neden yemek yemediğimi merak edip sorabilirdi mesela. En azından benden ne kadar nefret ettiğini dile getirebilir, bana bağırıp çağırabilirdi. Benimle eski alaycı tavriyle konuşabilir, istediği kadar ifadesiz gözlerle bakabilirdi. Ama hiçbir şey yapmadı.

Sanki ben yoktum.

Önümüzde birkaç saat daha olduğunu biliyordum, uyumaya çalıştım fakat o kadar huzursuzdum ki uykuya dalamadım. Sürekli dilimi ısırarak kelimeler vardı, konuşmayı sevmesem de onunla konuşmak istiyordum. Neyse ki Hatay'a kadar geçen süre boyunca susmayı başarabilmiş, onun beni tamamen görmezden gelmesini kabullenebilmişim.

Hatay tabelasını gördüğümde ilk hissettiğim şey korku oldu. Ediz'in neden bu kadar aceleli davrandığı konusunda bir fikrim yoktu ama sadece on iki saat sonra bir kolejde, hiç alışık olmadığım bir ortamda olacaktım. Evet, bu ürkütücüydü. Sorun benim kendi içine yönelik bir insan olmamdan kaynaklanmıyordu, asıl mesele kendi çevremdeki insanların arasında bile yer edinmemişken hiç bilmediğim bir şehirde, hiç bilmediğim insanların arasında yer edinmek zorunda olduğum gerçeğiydi.

Yolculuk bir gecekondu mahallesinde son buldu. Bir an arabayı neden durdurduğunu düşündüm çünkü Ediz'in burada işi olmazdı. Benzin mi bitmişti? Ediz el frenini çekip arabanın kapısını açarken ona anlamayan gözlerle bakıyordum.

Öylece durduğumu görünce gelmemi işaret etti. Dediğini yapıp arabadan çıktım ve yanına gittim. Ondan olabildiğince uzak durmaya çalışıyordum fakat ne yapmam gerektiğini bilmediğim için beni yönlendirmesine izin vermem gerekecekti. Bu da içine düşmekten hiç hoşlanmadığım durumlardan sadece bir tanesiydi.

Uygar arabasını Ediz'inin hemen arkasına park etti. Arabadan çıkan Uygar ve Gece benim aksime neler olduğunu merak ediyor gibi değillerdi, sanki neden burada olduğumuzu biliyorlardı. Yanımıza geldiklerinde Uygar, Ediz'in omzunu destek olur gibi sıvazladı. Ediz, arkadaşının yüzüne bakarken gözlerinde ne hissettiğini ele verecek hiçbir duygu yoktu.

Uygar temkinli bir sesle. "Biz bekleyelim istersen kardeşim." dedi. O sırada yanında durduğumuz gecekonduyun perdesinin altından altı yedi yaşlarında bir kız çocuğu başını uzattı. Gözleri hepimizin yüzünü sırayla incelerken en son Ediz'i gördü. Gözleri ilk önce şaşkınlıkla, ardından sevinçle parladı.

Bir şey söyledi ama duymadık.

"Sorun değil," dedi Ediz. "Siz de gelin."

Gecekonduyun kapısının açıldığını gördüm, bir an sonra az önce gördüğüm kız bize doğru koşuyordu. Doğrudan Ediz'e yönelirken neşeyle, "Ediz abi!" diye bağırdı. Ediz onu kucaklamak için eğilirken kız da kollarını Ediz'in boynuna sıkıca doladı. Kızla birlikte gülümsediğini gördüm. Gerçek, sıcak bir gülümsemediydi bu.

Tıpkı o fotoğrafta gördüğüm adam karşımda duruyordu.

“Ediz, oğlum!”

Yaşlı kadının sesini duyunca bakışlarımı tekrar gecekondun kapısına yönlendirdim, saçlarını kapatan eski bir tülbendi ve eski kıyafetleri vardı. Kadın yetmişli yaşlarının ortalarında olmalıydı, ağır adımlarla bize doğru yürürken Ediz küçük kızı bırakıp yaşlı kadına yöneldi.

“Anneanne,” dedi saygılı bir sesle.

Kadın tülbendinin ucunu ağzına kapatıp yaşlarla dolan gözleriyle Ediz'e baktı. Gözlerinde gerçekten çok zor günlerden geçtiğini belli eden bir ifade vardı ama beni asıl şaşırtan Ediz'in kadına anneanne diye hitap etmesi olmuştu.

“Ah oğlum benim!” dedi kadın, Ediz'e sıkıca sarılırken. “Bahtsız yavrum benim, daha gencecik yaşta hem annesiz hem babasız kaldı!”

Gözlerimi Ediz'den ayırmıyordum, ifadesiz yüzünden ne düşündüğü belli olmasa da temastan rahatsızlık duyduğunu hissettim. Gece, kollarını Uygur'un beline sarıp ona sokulurken bakışlarım onlara kaydı, Gece'nin gözleri dolu dolu olmuştu ama Uygur soğukkanlılığını koruyordu. Kadın uzun bir süre Ediz'i bırakmadı.

Kadın, küçük kıza, “Emel, kızım, abin ile babanı çağır,” dedi. Kadının gözleri Gece ve Uygur'ı buldu. “Siz de mi geldiniz kuzularım?”

Uygur ve Gece kadına doğru yönelirken onları da tanıdığını anladım. İkisi de kadının elini öpüp ona sarılırken tek başıma kalıvermişim. Ediz'in zengin olduğunu biliyordum, babası tanınan biriydi ama karşımda fakir olduğu her halinden belli olan kadın duruyordu. Burada Ediz'in akrabaları vardı. Hâlâ anlam verebilmiş değildim fakat boğazıma bir yumru otururken burada durmaya bir hakkım olmadığını biliyordum.

Arabaya binsem Ediz memnun mu olurdu, yoksa kızarmıydı? Bilemiyordum. Burada durmak istemiyordum, Atalay'm o adamı bilerek öldürmediğinden emindim fakat yine de vicdan azabı yakama yapışmıştı. Ediz gibi para içinde yüzen biri, gecekonduda yaşayan yaşlı bir kadına sarılabiliyordu. Anneannesinin elini tuttuğu elinde bir başkasının kanı vardı, bir katilin eliydi o.

Kadın, Uygur ve Gece'ye sorular sorarken Ediz'in bana baktığını gördüm. Ne yapacağımı bilmez halde gözlerinin içine baktım, gözlerini bile kırpmıyordu. Ne yapmam gerektiği konusunda ufak bir ipucu verse biraz rahatlayacaktım ama hiçbir şey yapmadı. İstenmediğimi hissettiğim için arabaya yöneleceğim sırada yaşlı kadın, “Kızım, sen niye duruyorsun orada?” diye seslendi.

Kadının gözlerine baktım. O kadar mutlu görünüyordu ki.

“Merhaba,” diye mırıldandım ama hâlâ yanlarına gitme cesaretinde bulunamıyordum.

“Bu güzel kız kim evladım?” diye sordu Ediz’e. “Sözlün falan mı yoksa? Pek güzelmiş maşallah.”

Utanmasam ya güler ya ağlardım. Ediz hâlâ bana bakıyordu, gözlerini kaçırmadan, “Babamın katilinin kardeşi,” dedi. Kadın yüzüme bakakaldı, yüzündeki gülümseme donmuştu.

“Katilin kardeşi mi?” Gelip bana tokadı bassa şaşırılmazdım. “Bir polis öldürmedi mi, oğlum?”

“Evet.”

“Bu hanım kızın seninle ne işi var?” Kadın öylece suratıma bakıyor, anlamaya çalışıyordu. “Gelsene kızım.”

Tabii ki gitmeyecektim. Ediz’in o bakışları ve kadının meraklı, ısrarcı gözleri bende oradan hemen kaçma isteği uyandırmıştı. Anlaşmadan bu yana ilk defa gerçek anlamda kaçmayı düşündüm. Ürkek bir şekilde bir adım gerilediğim anda bacaklarım arabaya değdi ve tekrar ürktüm.

“Ediz, oğlum sen ne yaptın bu kıza?” diye sordu kadın şaşkınlık içinde. “Korkma kızım, gel.”

“Dediğini yap,” dedi Ediz buz gibi bir sesle. Benimle yüzleşmek istemediğim bir durum üzerinden mi oynuyordu? Daha dün kadar davranışları çok daha yumuşaktı, yine önemsiz bir nesneye mi dönmüştüm? Ediz bana doğru atılınca neredeyse arkama bakmadan koşacaktım fakat demir gibi güçlü el bileğimi kavradığı gibi beni kadına doğru itince düşüncelerim de yıkılıverdi.

Ayaklarım birbirine dolandı ve kadının önüne düştüm.

“Oğlum ne yapıyorsun sen?” diye sordu kadın hayretler içinde. “İyi misin kızım?”

Kadının bana uzandığını görünce korkuyla geri çekilmeye çalıştım. Kadın da anında durdu. Karanlık hava, Ediz’in tutumu ve şu bir haftada yaşadıklarım yüzünden sinirlerim altüst durumdaydı ve içimde deli gibi bir ağlama isteği vardı.

“Abisi babamı öldürdü,” dedi Ediz.

“Kendin de söylüyorsun oğlum.” Kadın hâlâ şaşkındı. “Bu güzel kızın ne suçu var?”

“Güzel deyip durma şuna,” dedi Ediz.

Elime batan ufak taşların acısını bile hissedemeyecek durumdaydım. ağlamamak için kendinizi tutarken birinin size ne olduğunu sorması gibi

bir şeydi bu. Gözyaşlarımın akmaması için yavaşça nefes alıyordum ama aslında ağlamanın iyi geleceğinin farkındaydım.

“Oğlum, öfke gözünü kör etmiş senin,” dedi kadın ama bu sefer bana yaklaşmadı. “Geçelim içeriye, konuşalım. Olmaz bu böyle.”

Ediz yerinden kıpırdamayınca, “Biraz hatırım varsa,” dedi. Bu cümle Ediz’e yetmişti, bana doğru uzandığını gördüm. Yine kaçmama fırsat vermeden bileğimi kavradı ve beni ayağa kaldırdı. Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama izin vermedi, bileğimi kelepçe gibi saran parmakları canımı yakıyordu. Beni önüne alıp gecekonduya yöneldi.

Biz küçük salona geçerken bir odadan kapalı bir kadın çıktı, gözleri uykuluydu ama Ediz’i görünce iri iri açıldı. Kadın kırklı yaşlarının başında gibi görünüyordu.

“Ediz?” dedi kadın şaşkınlık içinde.

“Teyze,” demekle yetindi Ediz. Kadın bizimle birlikte salona geçerken Ediz de beni eski koltuklardan birine itti, bu kaba tavrı karşısında teyzesi şaşkına uğrasa da sesini çıkarmamıştı. Herkes küçük salona doluşunca yaşlı kadın bana ifadesini çözemediğim gözlerle baktı.

“Fatma, bir bardak su getir.”

“Bu kız kim anne?” dedi kadın gözlerini yüzüme dikip. Kendimi başka bir gezegene düşmüş gibi hissediyordum, keşke oturduğum koltuğa karışıp yok olabilseydim.

“Ah bir anlasam.” Herkes bana bakıyordu. Ediz’in teyzesi salondan çıktı ve elinde bir bardak suyla geri döndü. Yaşlı kadın bardağı alıp bana doğru gelirken Ediz’e baktım. Nedense ondan daha az korkuyordum, asıl korkmam gereken o olmasına rağmen onun yanında daha iyiydim. Bu çok hastalıklı bir düşünceydi ama inkâr edemiyordum.

Kadın bardağı bana uzatıp, “İç şunu kızım,” dedi. Bakışlarımı kırışık yüzüne çevirdim, bardağı almak gibi bir niyetim yoktu. Kadın öyle tedbirliydi ki kendimi korkutulduğu takdirde arkasına bakmadan kaçan bir ceylanmışım gibi hissettim.

“Korkma kızım. Al, iç.”

“Onu buraya getirmemeliydim.” Ediz bunu kısık sesle söylemişti, kendi kendine söyleniyordu. Yine gözlerimi ona diktim ve kollarımı bedenime sarıp suyu almayacağımı daha açık bir şekilde belli ettim. Kadın sonunda pes edip doğruldu ve bardağı kenardaki eski vitrine koydu.

“O polislerin niye gelip seni sorduğu anlaşıldı.” Kadın sıkıntıyla iç geçirdi. “Ah be oğlum, ne işlere karıştın sen?”

Ediz cevap vermek yerine bana bakmaya devam etti.

“Annenden sonra babanı da kaybetmek zor geldi sana ama acını bu kızdan çıkarman niye? Senden küçük birine, hele böyle gencecik bir kıza zarar vermek hak mı, reva mı? Sana hiç yakışıyor mu be oğlum?”

Kadının konuşmasında yoğun bir köylü aksanı vardı. Ediz’in kelimeleri kullanışı, düzgün Türkçesi karşısında insan bu çelişkiye anlam veremiyordu. Nasıl akraba olabiliyorlardı? Hâlâ tam olarak inanamıyordum, belki de bana oyun oynuyorlardı.

Ediz yine cevap vermeyince kadın sustu ve tekrar bana baktı. Gözlerimdeki soru işaretlerini görür gibiydi. Yavaşça yanıma oturdu; bir eliyle de belini tutuyordu. Kadından uzaklaşmaya çalıştım ama zaten eski kanepenin ucunda oturduğum için bu pek mümkün olmadı. Kadın diğer eliyle çenesini sıvazlarken tekrar bana baktı.

“Ediz’in annesi, yani benim Nazlım, son çocuğumdu kızım. Bu ailede okuyan bir tek o vardı, ne zorluklarla okuttum ben onu. Avukat olacaktı benim kızım, bize hiç benzemeyecekti. Bu sefil hayatı çekmeyecekti. O bizim gibi cahil değildi, oturup kalkmasını bilirdi. Ah, yavrum... İstanbul’a gönderdiydim mektep okusun diye. Orada tanıştı Levent oğlumla, daha on sekizindeyken gelinlik giydi. Ama daha okulu bile bitirmeden kefeni de giydi yavrum.”

Kadın iç geçirdi, Ediz’in öfkesini görebiliyordum.

“Ona bir şey anlatma,” diye soludu kontrollü bir öfkeyle. Anneannesini gerçekten sevdiğini görebiliyordum, sanırım kendisini tutmasının sebebi buydu.

“Geride Edizimi bırakıp gitti Nazlım. Bakma bu halimize. Allah mekânını cennet eylesin, Levent oğlum bizi yanına almayı çok istedi. Ama biz neyleyelim koskoca Ankara’da?” Kadın durdu ve yüzüme baktı, ardından Ediz’e döndü. “Oğlum, bu kıza dokunduğunu görse Nazlım ne hale gelirdi? Kemikleri sızlar kızımın, yapma.”

“Yeter,” dedi Ediz. “Bunları dinleyemem. Sadece seni görmeye gelmiştim, anlaşılan hata etmişim.”

Ediz bana doğru ilerlerken korkudan oturduğum yere sinecektim neredeyse. Gözlerinde öyle güçlü bir nefret vardı ki beni parçalara ayıracak sandım. Beni sertçe oturduğum yerden kaldırıırken kimse onu engellemeye çalışmadı. Yaşlı kadın bile.

“Oğlum, yapma,” dedi kadın. “Başını belaya sokacaksın. Seni de kaybetmeye dayanmamam.”

Ama Ediz kadını umursamadan, beni de peşinde sürükleyerek gece kondununun kapısına ilerledi. Kaçırıldığı ilk günlerde olduğu gibi tökez-

lememe aldırılmıyordu, sanki düşsem beni yerde sürükleyerek de olsa götürmeye devam edecekti.

Dışarı çıktığımızda bir adam ve Ediz'in yaşlarında bir çocuk eve doğru geliyorlardı. Beni görünce duraksadılar ve anlam veremeyen gözlerle bana baktılar fakat Ediz onları da umursamadan beni arabaya götürdü. Kapıyı açıp beni bir eşyaymışım gibi itti ve daha yerleşmeden kapıyı sertçe kapattı.

Dışarıdan konuşma sesleri geldi ama dikkat kesilemeyecek kadar şaşkındım. Oturuşumu düzeltirken ellerimi kulaklarıma bastırıp öylece durmamak için zor tutuyordum kendimi. Dışarıda bir şeyler oluyordu ama hiçbirisiyle ilgilenmiyordum, belki de umursamam gerekirdi ama bu saatten sonra ne işime yaracaktı ki?

Ediz tahmin ettiğimden daha kısa bir sürede arabaya bindiğinde burnundan soluyordu. Saçlarımı sol omzumda toplayıp yüzümü saçlarımla arkasına sakladım ve gözlerimi kapatıp bu kâbustan uyanmayı diledim. Tüm bunlar gerçek olamazdı, olmalıydı. Bana çok daha uzunmuş gibi gelse de aslında sadece bir gecemi alan bir kâbus olmalıydı.

Arabayı çok hızlı kullanıyordu. Korkmam gerekirdi belki ama korkmuyordum, aksine aklımdan geçen düşünceleri de hesaba katarsak bana çok cazip geliyordu. Belki kaza yapsak ve ikimiz de hurdaya dönmüş arabadan sağ çıkamasak daha iyi olurdu. Ediz beni kaçırdığında sıkıcı hayatım da çalınmış gitmişti, artık ölüp ölmemem çok da önemli değildi. Ama o ölürse tüm bu felaketler son bulurdu.

Gözlerimi Ediz'in yüzüne çevirdim ve bir gün bu adamı öldürecek cesaretimin olması için dua ettim.

Keşke hemen bu gece, bir bıçağı kalbine veya nefes boşluğuna saplayabilseydim... O zaman belki her şey daha kolay olurdu. Kim beni suçlayabilirdi ki? Ama o cesaretin içimde yeşermeyeceğini biliyordum.

O, topraklarıma gömdüğü ölüm tohumlarını intikam cinayetinin kanyla sulayacaktı. Kayıp, karanlıkta yetişirdi. Şehvet, karanlıkta can bulurdu. Ölüm satırları, karanlıkta kaleme alınırdı. Yenilginin çılgınlığı, karanlıkta duyulurdu.

Ve o benim üzerime çöken karanlığımıdı.

7. KOLEJ

Derin yaraların ruhta bıraktığı izlerden oluşan haritayı ezbere bilen yine o ruhun sahibiydi, bu yüzden insanın en güçlü düşmanı kendisiydi. Ve ben kendimi, kendime karşı olan nefretimin sayıklamalarıyla büyümüş, en zorlu mücadeleyi kendime karşı vermiştim. Ardımda bıraktığım kanlı zaferlerim vardı, gecelerce süren katliamlarım. Ben bu savaşında kendimi bile yenebilmişken bir yabancınn zehir yeşili gözlerine yenilmek istemiyordum. Ama buzdun duvarlarımmın ardına gizlenen, ruhumun yara haritasını ezbere bilen ve en güçlü düşmanım olan Doğa, nefretin ninnisiyle büyümüştü ve beni pençesine alan düşmanımın tarafını tutuyordu.

Ve bu düşmanı tanımak imkânsızdı, o kadar değişken bir ruh hali vardı ki ona ayak uydurmak mümkün değildi. Gözlerinin içine bakmaya korkar olmuştum. Dün gece bana sergilediği tutumdan sonra ne yapacağımı, ne hissedeceğimi şaşırılmışım. Sabah olduğunda da bu durum devam eder sanıyordum ama hayır. Ediz hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Bana iğrendiği bir şeymişim gibi bakmıyordu, kaba davranmıyordu; sadece ben yokmuşum gibi hareket ediyordu.

Bu tavırları, düşüncelerimin arasına yerleştirdiği mayınlar gibiydi. Onu anlamaya çalıştıkça sanki o mayınlara basıyordum ve düşüncelerim parçalara ayrılıyor, hepsi farklı yerlere dağılıyordu.

İskenderun'a yakın, zengin bir kesime gelmiştik. Çevrede apartman görmek mümkün değildi, bütün evler müstakildi. İtiraf etmek gerekirse hayallerimi süsleyen bir yerdi burası. Hep böyle bir yerde yaşamak istemiştim ve bu isteğime ulaşmak için iyi bir meslek sahibi olmayı beklerken Ediz yalnızca iki telefon görüşmesi yaparak benim yıllar sonra ulaşabileceğim hayalime dakikalar içinde sahip olmuştu. Tıpkı yıllardır başıma buyruk bir kız olarak hareket eden beni, dilinde can bulan birkaç cümleyle bastırabilmesi gibi.

Müdürün odasının önünde beklerken yanımdaki üç kişiden başka her şeye bakıyordum. Ediz duvara yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirmiş bekliyordu, Gece ve Uygur da bir şeyler konuşuyorlardı. Gözlerimi karşı duvarın panosuna asılan tuvalere diktim. Bunlar resim kulübünün çalışmaları olmalıydı ve oldukça estetik görünen, güzel çalışmalardı. Resim çizmeye ayrı bir merakım olmasa da bir zamanlar tasarladığım, kendimi anlatmam istenmesi üzerine kâğıda döktüğüm bir ağaç çizimim vardı ve çizimi hatırlamamla birlikte o ağacın gölgesinin zihnime çöktüğünü hissettim. Kaşlarım çatılırken gözlerimi tuvalerden çekip başka tarafa baktım, hatırlamak istediğim bir anı değildi bu.

Atalar Koleji İskenderun'da, sahil kıyısında bulunan bir okuldu. Pencereden baksam denizi görebilirdim, konumu gerçekten de çok iyiydi. Okul neredeyse bir üniversite kampüsü gibiydi ve beklediğimden çok daha güzeldi. Gördüğüm kadarıyla her türlü sosyal aktivitenin yapılabileceği bir kurumdu.

İç geçirip burada ne yapacağımı düşündüm. O sırada gözlerim yanlışlıkla bir çift yeşil göze değip geçti ama onun bana baktığını görünce tekrar bakmaktan kendimi alamadım. Yüzünden bir şey okumak imkânsızdı, bakışları ifadesizdi ama gözlerini bile kırpmadan bana bakıyordu. Ne düşünüyordu? Tekrar gözlerimi kaçırdım, çok rahatsız edici bir durumdu. Kafasından kimbilir nasıl senaryolar geçiyordu.

Ben gözlerimi ondan kaçırmanınca Ediz, "Ne?" diye sordu.

"Ne ne?" diye saçma bir karşılık verdim.

"Bana ters ters bakmayı kes de git şu müdürün işi ne zaman bitecekmiş öğren." İç geçirerek yaslandığım duvardan doğrulup müdürün kapısına yöneldim. Kendisini de bu oyunun parçası haline getirdiğimiz için müdür derse girmeden önce onu görmemizi istemişti ama böyle giderse son derse ancak yetişirdik. Tamam, sadece on dakikadır bekliyorduk ama yine de çok sabırsızdım. Bana emir vermesinden hoşlanmadığım için istemeye istemeye elimi kaldırdım ve tam tıklatacakken kapı açılıverdi.

İçeriden biri öyle bir hışımla çıkıp bana çarptı ki dengem bozuldu, daha şaşırma bile fırsat kalmadan düşmemem için bir çift el kollarımı sertçe kavradı. Bir an neye uğradığımı şaşırsam da öfkeyle bakan kahverengi gözleri görünce kafam iyiden iyiye karıştı.

"Kusura bakma," dedi tok bir sesle. "İyi misin?"

Belirgin çene kemikleri, sert yüz hatları, dağınık kumral saçlar ve düz bir çizgi gibi duran dudaklar... Birden zihnimde Ediz'in iki parmağıyla

sehpaya yaslayarak önüme ittiği o fotoğraf canlandı. Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım, benim ve ailemin hayatının kaderi önümde duruyordu.

“Ben...” Bu çocuğu mu kendime âşık edecektim? Ben? Bu çocuk? Hadi oradan! Rüyamda bile gerçekleşmesi imkânsızdı böyle bir şeyin. Ediz benimle oyun mu oynuyordu? Benden istediği şeyi yapabilmem mümkün değildi. Çocuk benim şaşkın ifademe bir an baktıktan sonra ellerini çekti.

“Neyse, boş ver,” dedi keskin bir sesle ve yanımdan öfkeyle geçip hızlı, kendinden emin adımlarla yürümeye devam etti. Ben olduğum yerde kalakalmışken üç çift göz beni izliyordu. İnanamıyordum, karşılaştığım kişi fotoğraftakinden çok daha farklıydı. Ben de kalkmış başkalarının duygularıyla oynamaktan endişeleniyordum ama iki cihan bir araya gelse bu çocuk bana âşık olmazdı.

“Kızların niye peşinde deli divane oldukları belli oldu,” dedi Gece. “Fotoğraflarda görüldüğünden daha iyi.”

“Hadi oradan,” diye homurdandı Uygur. “Pisliğin teki.”

“Aksini mi iddia ettim?” Gece, Uygur’a pis pis baktı ama Uygur başını sinirle diğer tarafa çevirince gülümsedi. Uygur kıskanmış mıydı? Oysa Gece’nin kendinden küçük erkeklerle ilgilenir gibi bir yanı yoktu.

“Kesin şunu,” dedi Ediz. “Abartılacak bir yanı yok.” Gergin çenesiyle bir süre hızlı yürüyen Kutay’ın arkasından baktı, ardından boş bakışlarını bizlere yöneltti. “Hadi müdürün odasına gidelim.”

Ediz hiçbir şey olmamış gibi yanıma geldi ve bana bir kez bile bakmadan kapıya yöneldi. Onu durdurdum. Aslında sadece adını söylemem yeterli olurdu fakat parmaklarım bileğini sarıvermişti. Bu cüretkârlığı ben bile kendimden beklemiyordum. Bir an ne yaptığımı düşündüm ama sonra umursamadım. Ediz ifadesiz gözlerini yüzüme çevirdi.

“Benden onu kendime âşık etmemi mi istiyorsun?” Sesimde dehşete kapıldığımı belli eden bir tını vardı.

“Evet.” Elimi geri çektim ve sıkıntıyla çevreme bakındım, keşke beni kurtarabilecek bir ilahi güç olsaydı.

“Bunu nasıl başarmamı bekliyorsun?” Bu sorunun cevabını cidden merak ediyordum.

“Anlamadım?”

“Diyorum ki bunu nasıl başarmamı bekliyorsun?” Bir an yüzüme baktı ve sonra güler gibi oldu ama duruşundan taviz vermeyip hemen kendini topladı. Nasıl görünüyordum acaba?

“Ne oldu, gözün mü korktu yoksa?” Cevap vermeden ona bakmaya devam edince bana bıkkın bir bakış attı. “Bunda zor olan ne var ki? Diğer ilişkilerin nasıl başladıysa bunda da öyle davran. Nasıl yapacağını da mı ben anlatacağım? İlkokul öğrencileri bile bu işlerden anıyor, on sekiz yaşındaki bir kız mı anlamayacak? Önceki sevgililerini düşün.”

Cevap vermeme beklemeden tekrar kapıya döndü. “Benim hiç sevgilim olmadı,” dedim.

Ediz’in kapıyı tıklamak için kalkan eli donup kaldı. Çimen yeşili gözlerinde ilk defa öfke veya tiksinti görmüyordum. Ama bu kadar şaşırılacak ne vardı? Dışarıdan bakılınca çok rahat, sürekli sevgili değiştiren bir tip gibi mi duruyordum? Aslında tam tersi olduğumdan emindim. Ediz’in şaşkınlığı aşığılayıcıydı.

“Hiç mi?”

“Hiç.” Gözlerimi kısıp neden bu kadar şaşırdığımı sormamak için kendimi zor tuttum. Ama birden gülmeye başlayınca şaşkınlığım, isteğimin önüne geçti. Cidden akıl sağlığının yerinde olup olmadığını sorguluyordum.

“Hiç sevgilin olmadı.” Bunu soru sorar gibi söylemişti. “Yani...” Bir an gülmeyi bırakıp duraksadı. “Hiç öpüşmedin de, öyle mi?” Tekrar gülmeye başlayınca kıpkırmızı kesildim. Bunun bu kadar utanç vereceği aklımın ucundan dahi geçmezdi, insanı her durumda utandırmayı nasıl başarabiliyordu?

“Biraz daha bağır istersen,” diye tersledim. “Megafon vermeme ister misin?”

“Yok yok gerek yok,” dedi sanki gerçekten bunu yapacakmışım gibi. “Kendim hallederim.” Yüzünü yüziime yaklaştırdı ve gözlerimin içine baktı. Bu ani yakınlaşmayı beklemediğim için kıpkırmızı kesildiğimi hissettim, hatta yüzüm bordoya yakın bir renk bile almış olabilirdi. “Hiç sevgilin olmadı ve hiç öpüşmedin mi?”

Onu hızla ittim, öyle bir bağırmişti ki!

“Gerizekâlı mısın sen?” Kimseyi umursadığımı yoktu, daha önce sevgilimin olmaması utanılacak bir şey değildi ama benimle böyle dalga geçmesi tepemin tasını attırıyordu. Ona öfkeyle baktım. “Ne o, dalga geçecek başka şey bulamadın mı?”

Sırıtarak başını iki yana salladı ve sadece dudaklarını oynatarak, “Bulamadım,” dedi. Sonra yine duraksadı. Düşünüyormuş gibi kafasını yukarı kaldırdıktan sonra başını iki yana salladı. “Ve hayır. Gerizekâlı falan değilim.”

“Tam bir çocuksun.”

“Hayır çocuk da değilim ama sen öylesin.”

İyice sinirlenmiştim, dişlerimi sıktım ve bizi izleyen Uygur ile Gece'ye baktım. Anında bakışlarını başka tarafa çevirmişlerdi, kaşlarını çattım ve tekrar Ediz'in çimen yeşili gözlerine baktım. Artık buna katlanmak istemiyordum. Hem zaten bu anlaşma saçmaydı, bir ömür geçse de bana söylediği şeyi yapamazdım.

“İyi. Git kendine olgun birini bul o zaman. Ben gidiyorum.”

Arkamı dönüp yürümeye başladım, anlaşmayı iptal edersem bana karşı kullanacağı bir şey kalmazdı. Hızlı adımlarla boş koridorda ilerlerken arkamdan geldiğini biliyordum. Kendimi olacaklara hazırlarken bir kaçış yolu düşünmeye başlamıştım bile. Daha iyi bir çıkış yolu bulana kadar onu oyalayacaktım. Daha koridorun yarısını bile geçememiştim ki demir gibi eli kolunu kavradı, o kadar hızlı hareket etti ki hareketlerini ayırt bile edemedim. İlk önce beni kendine çekti, vücudum onun gövdesine çarpınca beni duvara itti ardından kolunu boğazıma yapıştırdı.

“Kafana göre hareket edebileceğini mi sanıyorsun?” Eski Ediz geri dönmüştü işte.

“Ne o artık eğlenmiyorsun samırım?” Onu daha da çok kızdırdığım farkındaydım ama ağızımdan çıkan kelimeleri kontrol edebileceğim durumda değildim.

“Kaçabileceğini mi sanıyorsun?” *Hayır.*

“Amacım kaçmak olsa koşardım.”

“Koşu... Hım. Sabah sabah iyi olurdu, zihnini açılırdı.” Yine benimle dalga geçiyordu. Onu itmeye çalışınca kolunu daha da sert bastırdı. “Bu kadar şeye tanık olduktan sonra gitmene izin verir miyim sence?”

“İsteddiğini yapmayacağım!” diye bağırdım. Çünkü başarısız olacaktım. Çünkü boşu boşuna zavallı gibi görünecektim. Çünkü böyle bir şeyi yapamazdım! Bu zamana kadar gerçekten hoşlandığım birinin bile dikkatini hiç çekememiştim, adım atacak cesareti bulamamıştım.

“Ne istediğinin önemi yok,” dedi dişlerinin arasından. “Bu işe bu laştın bir kere. Artık kafana göre hareket edemezsin.”

“Boşuna çabalıyoruz. Onu görmedin mi? Peşinde kaç kız vardır kim bilir! Nasıl dikkatini çekebilirim ki?”

“Dert ettiğin şey buysa sorun yok. Kutay'm dikkatini çekeceksin.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Beni güzel bulmazsa elimden ne gelir ki?”

"Sana güzel olduğunu söylemişim," dedi Ediz net bir sesle. "Kendini neden bu kadar alçaklarda görüyorsun anlamıyorum. Hem aşktan bahsediyoruz, aşk dış görünüşle alakalı değildir."

"Sen aşktan ne anlarsın ki?" Bu cümleyi daha kurduğum anda pişman oldum. Birden kelimeler suçlayıcı, buz gibi bir havayla dökülürmüştü dudaklarımdan.

"Senin asla göremeyeceğin yanlarım da var," dedi Ediz. Sesini alay bürümüştü. "Herkes hak ettiği muameleyi gördüğü için bilmemen çok da şaşırtıcı değil."

İşte bu ağır gelmişti. *Hak ettiği muamele*. Benim ondan, onun benden nefret ettiğinden daha çok nefret etmem gerekirdi, masum olmama rağmen bana türlü oyunlar oynaması, onun gibi ruhsuz davranmama sebep olmalıydı. Fakat farklı bir şeyler vardı.

Diyecek bir şey bulamadığım için sessizliği tercih ettim. Kırılmamam gerekiyordu. Hem ne diye kırılıyordum ki? Ne bekliyordum?

Beni bırakıp geri çekildi ama gözlerini gözlerimden ayırmamıştı. "Sakin saçma sapan bir şey yapmaya kalkışayım deme. Seni uyarıyorum." Beni orada bırakıp tekrar müdürün odasına doğru ilerlemeye başladı.

"Gece, siz gidin sınıfa. Biz Uygur'la müdürü hallederiz."

Gece belli belirsiz başını salladı ve bana doğru yürümeye başladı. Ediz'in her istediğini hiç sorgulamadan nasıl yapabiliyorlardı? Ediz borçları olduğunu söylemişti, keşke bu can borcunu kendi canlarını ortaya koyarak ödemeyi deneselerdi, başkalarınınkini değil.

"Gidelim," dedi Gece.

Hiçbir şey söylemeden onu takip etmeye başladım. Zihnimin içinde düşünceler kaynıyordu, bana böyle davranmasına haklı bir sebep bulmaya çalışıyordum. Bir insan nasıl bu kadar nefret dolu olabilirdi? Yaşananların yükünü bana yüklemeye daha ne kadar devam edecekti?

Belki gerginlikten belki içimde biriken duygulardan belki de üzüntüden... Sebebini bilmiyordum ama midem bulanıyordu.

"Gece?"

"Evet?" Derin bir nefes aldım.

"Yüzümü yikasam iyi olacak," dedim. "Sen sınıfa git, ben geliyorum." Boş koridorda bana tereddütlü bir ifadeyle baktı.

"Kaçacak halim yok," diye çıktım. "Biraz yalnız bırakamaz mısınız? Gidip Ediz'e ispiyonlayacak değilim." Son cümleyi söylerken sesimde istem dışı bir iğneleme vardı. Oysa öfkemi ondan çıkarmam saçma olurdu. Derin bir nefes aldım. "Bak, sadece biraz yalnız bırak, olur mu?"

ÖZNUR YILDIRIM

Gece bana ters bir bakış atsa da hafifçe başını salladı. “İşi zorlaştıracak bir şey yapma.”

Her ne kadar dilimde bir ton laf birikse de hepsini yuttum ve lava-boya doğru yürüdüm. Sanırım bir süredir adamakıllı bir şey yememem iyi olmuştu, yoksa bu gerginlikte çoktan kusardım.

Tuvalete gittiğimde içimden gelen tek şey kapıyı kilitlemek ve orada öylece durmak oldu. Her şey üst üste geliyordu: Ediz’in tavırları, yaptığımız anlaşma, Uygur ve Gece, şu an üstümdeki mini elbise, rahat spor ayakkabılarımın yerini alan dolgu topuk ayakkabılar, saçlarımdan yayılan ve bana oldukça yabancı gelen şampuanın kokusu...

Bir kolejdeydim. Evet, çok büyük bir olay değildi ama burada bulunma sebebim ecelle aynı masaya oturup kumar oynamak gibiydi. Geciktiğimiz için herkes dersteydi ve koridorlar boştu. Bu yüzden ilanlarla dolu panoları, duvarlara belli aralıklarla yapıştırılmış yarışma afişlerini ve öğrencilerin yaptığı resimleri rahatlıkla görebilmiş, kumarı oynayacağı masayı inceler gibi okulu inceleyebilmişim. Her şey ne kadar da yabancıydı...

Burası fazla düzenli ve lükstü. Sanki büyük bir alışveriş merkezinin tuvaletindeymişim gibi hissettiriyordu.

Musluğu açıp avucuma soğuk suyu doldurduktan sonra yavaşça yüzümü yıkadım. Midemin bulantısına pek bir faydası olmasa da ferahlatıyordu. Artık gitmem gerektiğini anlayana kadar yüzüme su çarpmaya devam ettim ama kaçış yoktu. Birazdan gidip derse girmem gerekiyordu.

Musluğu kapatıp kenardan bir tomar peçete aldım ve ellerimi, yüzümü sildim. Aynadaki yansımamda korku dolu küçük bir kız çocuğu görmek istemiyordum.

“Kendine gel,” dedim peçeteyi çöpe attıktan sonra. “Ne kadar kötü olabilir ki?”

Ediz ve Uygur farklı sınıftalardı, Gece ve ben sözde kuzendik ve aynı sınıfta okuyorduk. Tabii bunu Ediz’in ayarladığım hepimiz biliyorduk, beyefendi kırk beş dakika da olsa yüzümü görmekten kurtulmak istiyor olmalıydı. Bunu düşünüp dururken 12-A’nın önüne gelmişim bile.

Ne olacaksa olsun düşüncesi, zihnimin ön koltuklarında yerini alırken kapıya hafifçe vurdum ve içeri girdim. Her biri bana yabancı olan bakışlar üzerime çevrilirken umursamaz görünmeye çalışıp, “Geç kaldığım için özür dilerim,” dedim.

Saçları kırlaşmaya başlamış, orta yaşlı adam bana şöyle bir baktı ve, "Geç bakalım," dedi. Nedense içimden bir ses onun fizik öğretmeni olduğunu söylüyordu.

Yeni gelenler ne yapardı? Gözümü sınıfta gezdirip boş bir yer ararken kendi okulumu düşünüyordum. Hiçbir zaman sınavlarından yüksek not alamadığım eski öğretmenim olsa, ki kendisi saygıyla anılan öğretmenlerden biriydi, büyük ihtimalle gelenin ayağını birbirine dolandırırdı.

Söyle bakalım kızım, annenin babanın mesleği ne? Nereden geldin, kimlerdensin, hangi okuldansın, bir önceki fizik öğretmenin kimdi, ne olmak istiyorsun, YGS-LYS denemeleri nasıl, en sevdiğin ders ne, notlar nasıl, kuşlar böcekler, bu evren, bu tabiat neden var? Tabii bu sorulardan sonra meşhur sorusunu önümüze sererdi: Bu kılık kıyafet ne, plaj mı sandın burayı?

Ben arka sırada boş bulduğum yere doğru giderken en azından ön taraflarda oturmak zorunda kalmadığım için seviniyordum. Etrafa dikkat kesilmemeye çalışsam da birilerinin aralarında bir şeyler söyleyip güldüğünü duydum. Pimpirikli biri olduğum doğrudu. İnsanlardan mümkün olduğunca uzak durmaya o kadar alışmışım ki birinin herhangi bir hareketinde bulunması beni rahatsız ediyordu.

"O çenelerinizi kapatmazsanız duvarda fotokopinizi çıkarırım," dedi hoca sert bir sesle. "Evet kızlar, isimlerinizi alayım?"

Sırama oturmadan önce ifadesiz bir sesle, "Doğa," dedim. Gece bir kızın yanına oturmuştu ama benim oturduğum sıranın yanı boştu. Yanıma otursa ne olurdu sanki? Ben yerime otururken Gece de ismini söyledi.

"Pekâlâ, Doğa ve Gece, benim adım Semih. Fizik öğretmeninizim."

Hemen yan sırada oturan erkek grubundan biri, hocanın duymayacağı bir şekilde, "Fotokopici Semih," dedi ve aralarında sessizce güldüler.

"Ve eğer dersime engel olursanız duvarda fotokopinizi çıkarırım." Semih Hoca az önceki esprinin üzerine bu cümleyi kurunca erkek grubundan biri öyle bir kahkaha patlattı ki sınıfın hep böyle olup olmadığını merak ettim.

Hoca sinirlenmişti. "Gökalp, Kutay!" Kutay ismini duymak şaşkınlık içinde o tarafa bakmama sebep oldu. "Neye gülüyorsanız söyleyin biz de gülelim." Tipik öğretmen yanıtı. Gruptakiler üzerinde gözlerimi gezdirirken ona dair ilk fark ettiğim şey kumral, dağınık saçları oldu. Güldüğü için gözleri kısılmıştı ve yayılarak oturduğu sırada öğretmeni ciddiye almadığı belli oluyordu.

“Aramızda bir espri hocam.” On dakika önce duyduğum sesteki bu. Kalbim korkuyla atarken ağzımın kurduğunu hissettim. Mide bulantısı yok oluvermişti, oturduğum yere sinmemek için zor tutuyordum kendimi. Bu işten kurtulmamı sağlayacak kişi orada oturuyordu. *İlk görevim. Anlaşma maddesi. Güven sınırı.*

Ben çocuğa bakarken kahverengi gözleri bir an beni buldu, bakışlarımı hızla başka yöne çevirirken içimden kendime kızdım. Muhtemelen yine kıpkırmızı olmuşum. Yapamayacaktım işte, ben ne anlardım ki? Girişken biri olmanın yanından bile geçmiyordum..

“E güzel o zaman,” dedi adam yapmacık bir şekilde gülümseyerek. “Sınıfımıza iki yeni öğrenci geldiğine göre yeni bir oturma düzeni yapabiliriz.” Ah, hayır... “İşe şu her ders gülüp durduğunuz espriyi dağıtarak başlayabiliriz.”

“Hocam yapmayın ya!”

“Tamam hocam, bir daha söz gülmeyeceğiz.”

Hoca onları sinek kovalarmış gibi geçiştirirken bu lafları önceden çok duyduğunu görebiliyordum. Hoca o gruba doğru yürürken, “Egemen, sen kalk oradan. Doğa, kızım, sen de Gökalp’in yanına geç,” dedi. “Ve sen Egemen. Doğru Yeliz’in yanına.”

Sınıftan itiraz sesleri yükseldi. İtirazlardan anladığım kadarıyla Yeliz ve Egemen şeytan ve melek kadar birbirine zıt iki insandı. Kavgalarıyla meşhurlardı ve ilk defa yan yana oturmadıkları belliydi. Yine de hoca aldırmadı bile. “Gece, sen Kutay’ın yanına geç kızım.”

Kutay’ın yanına benim oturmam gerektiğini biliyordum ama bunu şu durumda nasıl başaracağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Cam kenarındaki sıralarda oturan Gece ayağa kalkıp duvar kenarına doğru yürürken göz göze geldik. O benim aksime ne yaptığını biliyor gibiydi, ben de ona uymaya karar verip Gökalp’in yanındaki sıraya doğru yürümeye başladım. Ama Gece benden önce davranarak Gökalp’in yanına oturduğunda sadece benim anlayacağım bir bakış attı bana.

Arkaya geç.

Hiç bozuntuya vermeden Kutay’ın yanına otururken bana baktığını görünce ben de hafifçe gülümsedim. Her ne kadar tam bir gülümseme sayılmasa da sonuç olarak bir karşılık vermiştim. Kahretsin, böyle durumlarda gülümsenmez miydi? Ama o gülümsemedi. Açıkça beni inceliyordu, oturduğum yerde huzursuzca kıpırdamamak için zor tuttum kendimi.

“Kızlar, bunlar konuştukları takdirde acımayın bir tane indirin.” dedi Semih Hoca. Gece’nin Gökalp denen çocuğun, benim de Kutay’ın

yanına oturmama takılmamıştı. Gökalp ve Kutay bakışıp sırtırken ben şimdiden pes etme noktasındaydım. Tahmin ettiğimden daha beter bir durumun içine düşmüştüm.

Normalde yeni gelen öğrencilerle pek ilgilenmeyen yeni sınıf arkadaşlarım hoca derse başlayacağını söylediği an bizimle ilgilenir olmuşlardı. Tabii Semih Hoca onlara aldırmadığını gösterip derse geçtiğinde ilgi de yok oldu. Yine de arada bize özellikle bakan birkaç kişiyi yakalayabiliyordum.

Göz ucuyla baktığımda Kutay'ın da bana baktığını gördüm ama tam bir korkak gibi görmezden gelip başımı o yana çevirmedi. İçimden kendimi azarlıyordum, ona bakmam gerekiyor, belki de sınırlarımı biraz zorlayıp onunla konuşmam gerekiyordu. Cesaretimi toplamaya çalıştım. Ediz'le bir anlaşmamız vardı. Ediz... Nefretle bakan yeşil gözlerini hayal edince iyice halsiz hissettim kendimi.

Ne demişti? Herkese hak ettiği muamele...

"Hep böyle şaşkın mı bakarsın sen?" Kutay'ın sesini duyunca yutkunmamak için zor tuttum kendimi. Bütün oyunculuk yeteneğimi kullanarak anlamamış gibi ona baktım.

"Efendim?"

"On dakika önce de şaşkın şaşkın bakıyordun." Beyaz dişlerini göstererek sırttı ama gözlerinde, yüzünde oluşan samimiyetin onda biri yoktu.

"Sağ olsun, on dakika önce bana çarpan biri yüzünden büyük tehlike atlattım da." Kendimi zorlayıp gülümsedim ama bunun ne kadar samimi bir gülümseme olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Kutay güldü.

"Tekrar affedersin. Biraz acelem vardı."

"Sorun değil."

"Solgun görünüyorsun." Sanki benimle konuşmak istemiyormuş da nezaketen konuşuyormuş gibi hissettim. Belki de bu sadece benim kuruntumdum. Normalde olsa konuşmayı kestirip atardım ama Ediz'in sözleri ve yüzü gözümün önünden gitmiyorken bu pek mümkün değildi.

"Biraz midem bulanıyor," dedim gerçeği söylememde bir sakınca olmadığını düşünerek.

"Hımm." Elindeki kalemi ustalıkla çeviriyordu. "Gergin gibisin."

"Hayır," diye yalan söyledim. "Hava değişimi pek iyi gelmedi. Bu aylarda havanın bu kadar sıcak olmasına pek alışık değilim."

Gülümsedi. Tamam, kabul etmeliyim ki çok yakışıklydı. İlk olarak saçlarının rengi kendine özgüydü ve gamzeleri sert yüz hatlarıyla zıtlık oluştursa da ona çok yakışıyordu. Tabii Ediz'le kıyaslarsak biraz daha sarıydı ama... Neden onu Ediz'le kıyaslamaya kalkışmıştım ki şimdi?

“Buralı değilsin sanırım.”

“Değilim, Ankaralıyım.”

“Eh, biraz sıkıntılı bir durum tabii,” dedi aldırmaz bir tavırla. “Ama sana yardımcı olacak bir şeyler biliyorum.” Kaşlarını kaldırıp baktı bana. Normal iki insanın konuşacağı gibi konuşuyordu ama benim ona karşı yaklaşımım daha farklı olmalıydı. Dirseğimi masaya yasladım ve başımı elime yaslayıp sahte bir ilgiyle ona baktım.

“Neymiş bu?”

“Kantinde çalışan kadın has Antakyalı. Buralı insanlar acıya bayılır, o yüzden isteğe göre siparişlerin üzerine acılı bir sos ekliyor. Acıyı seviyorsan bir dene derim.” Göz kırptı.

Güldüm. Acıyı severdim ama fazlasına katlanabileceğimden emin değildim. “Denerim.”

“Bu arada tam olarak tanışamadık... Ben Kutay.”

“Doğa,” dedim gülümseyerek. O da hafifçe gülümsedi ve başını tahtaya çevirdi. Ders dinleyecek bir tipe benzemiyordu ama yine de konuşmanızın sonlandığını anlamamı sağlamıştı. Dikkatimi ondan alıp tahtaya çevirdim.

Ve bu durum zil çalana kadar böyle devam etti.

Çantamı sıraya koyup ayağa kalktım, ders esnasında çıkardığım defteri ve kalemi çantama koyarken Kutay’ın geçmesi için kenarda duruyordum. Kutay yanımdan geçip gitmeden önce yüzüme baktı ama o herhangi bir tepki vermediği için ben de bir şey yapmadım. Oysa gülümsemem gerekirdi, değil mi? Bu işten daha şimdiden sıkılmıştım.

Fermuarımı kapattığım çantayı sıraya tekrar koydum ve sıranın kenarına yaslanıp Gece’ye baktım. Bu işlerden hiç anlamayan ben bile iyi bir başlangıç yapamadığımı farkındaydım. Ne bileyim, okulu gezdirmeyi teklif edemez miydi? Ama sonra bu düşünce saçma geldi, ben olsam kimseye böyle bir davette bulunmazdım.

Ben kafamda kendi kendime bir tartışma yürütürken Gece beni inceliyordu.

“Hadi gidelim,” dedi herhangi bir yorumda bulunmadan. Ne de olsa bu benim sorunumdu, bana niye yardım edecekti ki? Bu korkunç işte yapayalnızdım. Keşke Umay’ı dinleyip birkaç çocukla çıksaydım. En azından şimdi bu kadar ne yapacağımı bilmez halde olmazdım. Hoş, birileriyle çıkma işini de beceremezdim ya neyse.

Gece’yle birlikte kantine giderken çevremdeki kızların kılık kıyafetlerini inceliyordum. Çoğunun üzerinde kot ile tişört vardı ama benim gibi

giyinenlerin de olduğunu fark ettim. Bu elbiseyi giymemi Ediz istemişti, ilk başta liseyi üniversite mi sanıyor diye düşünmüş olsam da bu koleji gördükten sonra fikrimi değiştirmiştım.

Kantinde Uygur ve Ediz'in oturduğu masaya otururken Ediz beni inceliyor, Uygur da bir şeye katıla katıla gülüyordu.

"Ne oldu be?" diye sordu Gece.

"Sınıfta bir şey oldu da..."

Ediz hâlâ bana bakıyordu, ben de inatla gözlerimi ona diktim. "Ne yaptınız?" diye sordu sonunda gözlerini benden çekip Gece'ye çevirirken.

"Kutay'ın yanında oturuyor." Berbat bir başlangıç yaptığımı söylediğinde Ediz ne yapacaktı acaba? "İyi bir başlangıç oldu. Doğa'yla konuştu, ben konuşmaz sanıyordum, şaşırđım."

Uygur benim konuşulanlara anlam veremediğimi anlatan bakışlarımı görünce, "Buzdolabının tekidir normalde," diye açıkladı. Sanırım Uygur'ı sevmeye başlıyordum, en azından ne olursa olsun beni insan yerine koyuyordu. Ona hafifçe gülümsedim.

"Daha ilk gün, ilk ders." Ediz cüzdanını çıkardı ve önüme bir ellilik koydu. "Neler olacak zamanla göreceğiz. Ve sen. Şuradan bize tost ve çay al."

Kaşlarımı çatarak, "Kölen mi var burada?" diye sordum.

"Evet, ne istersem yapacağına dair söz veren bir kölem var. Tost sıcak olsun, çayın şekerlerini de yanında getir."

Abartılı bir şekilde yavaş hareket ederek yerimden kalktım ve Ediz'e gözlerimi bile kırpmadan bakıp parayı aldım. Kantin sırasına doğru yürürken sinirden katil olacaktım gibi hissediyordum.

"Üç kaşarlı tost, üç çay verir misiniz?" Görevli kadın hızla elime üç tost tutuşturdu ama çayları nasıl taşıyacağıma dair bir fikrim yoktu.

Keşke çayı Ediz'in başından aşağı dökebilseydim. Sanırım şu an en çok bunu istiyordum. Önce tostları götürdüm, daha sonra da kenara koyduğum çayları taşıdım. Tabii pislik Ediz ilk önce çayı beğenmediğini, daha sonra da tostun soğuk olduğunu söyleyerek beni tekrar gönderdi.

"Kusura bakma," dedim sinirden köpürürken. "Şu masada tescilli pisliğin teki oturuyor da, eğer sıcak tost götürmezsem beni sürekli buraya yollayacak. Şu tostun biraz ısıtabilir misin?"

Sonunda Ediz'e istediği gibi bir tost verip yerime oturdum. Ama o bana tip tip bakıyordu.

"Yine ne var?" diye çıktım.

"Sen niye kendine bir şey almadın?"

“Canım istemiyor.” Kantine girip çıkanları izlemeye başladım. Açıkçası karnım gerçekten de çok açtı ama o istedi diye bir şeyler yemek istemiyordum. Eve gidince gizlice mutfağa gidip bir şeyler atıştırdım.

“Git kendine bir şeyler al.” Yerimden kıpırdamayınca Ediz gözlerini yüzüne dikti. “Bir şeyi ikilemekten nefret ederim. Ayrıca kölem değil misin? Bir şeyler yemeni emrediyorum.”

“Cidden şaka gibisin,” dedim gözlerimi devirirken. “Gerçekten.”

Tekrar kantine gittiğimde kadın, “Yine neyi beğenmedi kızım?” diye sordu. Güldüm.

“Bu sefer kendime bir şey almak için geldim. Bir kaşarlı tost verir misin?”

“Üstüne de acılı sosundan sür Hafize Sultan.” Kutay’ın sesini kulağımın dibinde duyunca ödüm koptu. Şaşkınlıkla ona baktım ama o bana değil kantindeki kadına bakıyordu. “Bu kız Ankaralı. Antakya acısıyla tanıştıralım onu.”

“Öyle mi?” Kadın bana samimi bir şekilde gülmüsedti. “Ağır gelmesin, dur sana tadımlık vereyim.”

“Sorun değil, acı beni etkilemez.”

“Bu bildiğin acılara benzemez ama.” Kadın küçük bir ekmeğe parçasına kıpkırmızı sostan sürmüştü, Kutay’ın eğlendiğini belli eden bakışlarına aldırmadan ekmeği ağzıma attım. İlk başta normal geldi ama sonradan resmen alevler ağzıma yayıldı. Çiğnemeyi bırakınca Kutay yüzümdeki ifadeye gülmeye başladı.

“İyi misin?” Ağzımdaki lokmayı zor yuttum, boğazım yanmaya devam ediyordu.

“Sanırım yanıyorum.”

Kutay bir kez daha güldü ve elindeki ekmeği bana uzattı. “Mide bulantın devam ediyor mu? Biraz daha ister misin?” Acı yüzünden mi yoksa gerçekten işe yaradığından mı bilmem ama mide bulantımı unutmuşum bile. Kutay’ın elini iterken ben de gülüyordum.

“Uzak tut onu benden.” Elimi yelpaze gibi sallayıp dururken bu çabam Kutay’ın iyice gülmesine sebep oldu. “Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?”

“Bu, sosun hafifletilmiş hali,” dedi benimle dalga geçerek. O sırada bir şey daha söyledi ama bir çift yeşil gözle göz göze gelince ne dediğini anlayamadım. Gözlerini tam yüzüme sabitlemiş, derin bakışlarla inceliyordu. Ona baktığımı görünce başıyla kantinin çıkışını gösterdi ve zarif bir şekilde ayağa kalkıp kantinin çıkışına doğru yürümeye baş-

ladı. Üstündeki kotla ve ona gerçekten yakışan gömlekle bile bir ölüm meleğine benziyordu.

“Şey...” dedim Kutay’a dönüp. “Benim gitmem gerek.” Birden ne olduğunu anlamamıştı. “Bir işim vardı da şimdi aklıma geldi.”

Kutay yalan söylediğimi anlamış mıydı, bilmiyordum ama aniden değişen tavrımdan şüphelenmiş gibiydi. “Tamam.”

“Yardımanın için çok teşekkür ederim,” dedim samimi olduğuna inandığım bir sesle. “Derste görüşürüz.”

Bir şey söylemedi. Telaş yapmamaya çalışıp kantinin çıkışına yöneldim. Ediz’in yüzünden kolay kolay düşünceleri okunmadığı için ne hissettiğini tahmin etmekte zorlanıyordum. Beni böyle birden dışarı çağırması pek hayra alamet değildi.

Ediz beni kantin çıkışında bekliyordu. Yanma gittiğim an eli kolumu kavradı ama ilk defa o kadar sert değildi, hatta nazik olduğunu bile söyleyebilirdim. Beni öğrencilerin olmadığı bir köşeye çekerken anlam veremeyen gözlerle ona bakıyordum.

“Kutay niye öyle davranıyor?”

“Tesadüfen karşılaştık orada. Daha önce bir şey söylemişti de.” Ediz açıklamam karşısında gözlerini kıstı. “Hem niye buna takıldın ki? Bak, benimle biraz da olsa ilgilendi işte. Bu iyi bir şey.”

“İyi bir şey değil.” Artık yeşil gözlerinde sert bir ifade vardı.

“Benden ne istiyorsun?” Bu sorunun cevabını gerçekten merak ediyordum. “İsteddiğini yapıyorum işte. Daha ne?”

“Benim istediğim sana değer vermesini sağlaman. İki numarayla kandırıp tuzığa düşüreceği, sonra istediğini alıp bir köşeye atacağı bir oyuncak olman değil. Bu ikisi arasında fark var. Kendini küçük düşürecek bir şey yapma.”

“Kendimi küçük düşürecek şeyler yapmayayım mı?” Ona karşımda bir duvar varmış gibi baktım. “Sen zaten yeterince küçük düşürüyorsun beni.”

Ediz üstüme yürüdü, kimsenin olmadığı bu koridorda hemen çaprazımızda bir kapı vardı. Temizlik odasının kapısı olduğunu tahmin ediyordum ama yine de risk almak istemiyordum. Her an biri gelebilirdi. Ancak Ediz’in buna aldıracağı yok gibiydi.

“Senin sorunun ne biliyor musun?” Ediz tam dibimdeydi. “Kendine güvenin yok senin. Tuttuğunu koparabileceğine inanmıyorsun. Neden hiç sevgilin olmadı? Neden doğru düzgün bir arkadaş çevren bile yok? Sen farkında değilsin ama şu kabuğunu biraz kırsan insanlar seninle

ÖZNUR YILDIRIM

arkadaş olmak için çaba harcar, çevrendeki erkekler farkına varır. Sanki yoldan geçen biri sana hakaret etse o hakareti kendine yakıştıracağını. Neden kendini sevmiyorsun?”

Ediz'in şu ana kadar yaptığı en uzun konuşma buydu sanırım.

“Neden benim yaptıklarına göre kendini bir kalıba sokuyorsun?” Söyledikleri ve yakınlığı beni rahatsız edince bir adım geriledim, sırtım duvara değdi. Ediz anında o mesafeyi kapatarak ellerini iki yanına, duvara yasladı.

“Bana öyle kırgın bakma.” Sesinde emreden bir ton vardı. “Sana gerçekleri söylüyorum.”

“Yaptıklarını telafi etmeye çalışıyorsan boşuna uğraşma,” dedim gözlerimi kısarak. “Kırgın falan değilim.”

Ediz'in yüzü yalnızca birkaç santim uzağımdaydı. Kalbim acıyla burkuldu, kırgın değil miydim? Sözlerimin aksine paramparça hissediyordum kendimi. Ediz bir süre öylece durup gözlerimi izledi, ardından geri çekildi.

“Senden istediğim şey emin ol benim de hoşuma gitmiyor,” dedi ve yüzüme son kez bakup beni orada yalnız bıraktı. Arkasından bakarken zihnimden bir dolu sitem cümlesi geçiyordu. Duvara iyice yaslanıp gözlerimde birikmek için bana sataşan gözyaşlarım yok saymaya çalıştım.

Madem hoşuna gitmiyordu, o zaman niye bana işkence ediyordu?

8. YALANLAR

Kötülüğün bir temeli vardı ve bu temelde her şey olabilirdi; çaresizlik, acı, hatta *iyilik* bile. Belki de bunu bilmek, kötülüğün bir zehir gibi yayıldığı o yeşil gözlerde acıyı görmek benim cezamdı. Tıpkı, bana gözlerindeki o acımasızlıkla büyümeyi öğreten babamın, geçmişin o acı gölgesinde kaybolduğunu görmem gibi. Nedenini bilince sizi boğan o kırgın dalgalardan hesap soramıyordunuz.

Sanki yoldan geçen biri sana hakaret etse o hakareti kendine yakıştırıracaksın. Neden kendini sevmiyorsun?

Saniyeler dakikaların, dakikalar saatlerin üzerine devrilip önümde birikirken Ediz'in konuşması aklımdan çıkmadı, harfler kafamın içinde bir belirip bir kayboluyordu. Bu durum bir yere kadar kabul edilebilirdi ama sürekli haklı çıkıyor olması beni huzursuz ediyordu. Gözlerini yüzüme her çevirdiğinde benimle ilgili bir özelliği, basit bir bulmacayla oyalanıyormuş gibi çözüveriyordu.

Ve bu benim en büyük kâbuslarımdan biriydi.

Bu zamana kadar insanlar yüzüme her baktığında bu bedenim altında yaralı bir ruh taşıdığımı tahmin edebilse de akıllarına düşen sorular hep yanıtız kalmıştı. Her geçen gün daha da kalınlaşan duvarlarımı kimse aşamamıştı, bunu içten içe arzuladığım zamanlarda bile yapabilen olmamıştı. Ruhumu çevreleyen ve onu ayakta tutan bu duvarlar yıkıldığında ben de dağılacaktım belki de. Bu karanlıkta yaşamaya öyle alışmışım ki sanki aydınlığa atacağım tek bir adım beni kör edecekti.

Sanki tüm hayatım böyle geçecekti.

"Lise çağlarımızı özlediğimi fark ettim," dedi hemen karşımda oturan Gece. Öğle arasında, kantindeydik. "Uzun yıllar sonra tekrar bu ortamlara dönmek... Keşke hiç büyümeseydik."

Ediz, Uygur ve Gece'yle birlikte oturduğum masada yaklaşık on beş dakikadır devam eden bir muhabbet vardı, genellikle yok sayıldığım için konuşmalarını bile dinlemiyordum ama düşüncelerim kabuk bağlayan yaralarımı kanatmaya başladığı için onlara kulak verdim. Kafamı dağıtacak bir şeylere ihtiyacım vardı.

“Liseye dair özlediğim tek şey çaprazımda oturan Melis'in kısa okul eteği.” Ediz bunu söylerken başımı yemeğinden kaldırmamıştı. Onun eski zamanları özler gibi bir hali yoktu zaten, o her yaşa, her ortama ayak uydurup dolu dolu yaşayanlardandı. Geçmişini özlemeyecek kadar iyi yaşayan... Yani en azından uzaktan öyle görünüyordu.

Gece tabağındaki üzümünden bir parça koparıp Ediz'e atarken, “Pislik,” dedi. Ediz de pis pis sırıttı.

“Seni bilmem ama ben de özledim.” Uygur bana baktı. “En azından aramızda buraya ait biri var. Okulu beğendin mi Doğa?”

Uygur benimle konuştuğu için ona kızacağını bildiğimden dolayı çekingen bir tavırla Ediz'e baktım ama o başını kaldırıp gözlerime bakmaktan başka bir şey yapmadı.

“Bildığımız okul işte,” diye geveledim. Kesinlikle konuşacak havada değildim, iştahım yoktu ve kendimi kötü hissediyordum. Yine de Ediz'in taktiğini kullanıp ifadesizliğimi takınıyordum ama onda da ne kadar başarılı olduğum tartışılırdı.

“Lisenin tadını çıkarmaya bak,” diye öğüt verdi Uygur. “Emin ol sonra çok pişman olursun. Kim ne derse desin, gerçekten en güzel yıllar lise yılları.”

“Pişman olacak kadar yaşayacağımı sanmıyorum,” dedim boş bir sesle. “O yüzden sorun yok.”

Uygur'm gözleri bu açık sözlülüğüm karşısında yüzüme kilitlendi. Niye böyle bir şey söylediğimi ben de bilmiyordum, sadece olaylar nasıl gelişirse gelişsin bu işin sonunun kötü biteceğini söyleyen bir his vardı içimde. Ediz de bana bakıyordu ama özellikle ona bakmadım. Sandalyeni geri itip ayağa kalktım.

Kaçmak için, “Ben biraz okulu dolaşacağım,” diye bahane uydurdum ve ilk defa Ediz'in onayını beklemeden yanlarından ayrıldım. Gerçekten temiz havaya ihtiyacım vardı, düşüncelerim içten içe beynimi kemiriyordu. Ayağımın alıştığı dolgu topuk ayakkabılarla okulun çıkışına yönelirken gözlerimin gördüğü hiçbir şeyde takılıp kalmıyordum.

Kolej sahile çok yakın olduğu için dışarıdaki trafiğin sesi olmasa kıyıya vuran dalgaların seslerini bile duyabileceğimizden emindim. De-

nizin kokusu her yeri sarmıştı, su korkusu olan bir insan olmama rağmen denizin o sakinliği düşüncelerimi dizginliyordu; bazen o derinliğe bakarken geçmişimin usul usul geleceğimin koynuna girdiğini ve orada kaybolduğunu hissederdim.

Voleybol filesinin yakınındaki bir banka oturup dalgın gözlerle voleybol oynayanlara baktım. Voleybolu severdim, Umay'ın ısrarlarıyla tanıştığım voleybol sahası kütüphanelerden ve kitapçılardan sonra sevdiğim tek yerdi. Geldiğim okulda Umay'm ısrarlarıyla takıma girmek zorunda kalmıştım. Bunları düşünürken deniz özlemine, bileklerime çarpan topun özlemi karıştı.

Takım kaptanı gibi görünen sarışın kız oldukça sinirliydi. Saçlarının rengi doğal değildi, boyattığı belliydi ama beyaz tenine ve mavi gözlerine o kadar yakışmıştı ki doğal halinden daha iyi olduğuna emindim. Kızın harika bir fiziği vardı, takımdaki herkes gibi şort giymişti ve böylelikle güzel bacakları ortaya seriliyordu.

Karşı takımdaki kız topa sert bir smaç bastı, karşılanması en zor toplardan birisiydi bu. Manşeti vuracağın noktayı iyi ayarlamazsan top yönünü şaşırırdı. Sarışın kız öne ilerleyip topu karşılamak için eğildi.

Ve bir kız da onun önüne atlayıp topu kendi karşılamaya çalıştı.

Top dışarı çıktı ve birkaç kez sektikten sonra yuvarlanarak benim oturduğum bankın yanına kadar geldi. Uzanıp topu alırken kimsenin topa ilgilendiği yoktu, dikkatler bağırmağa başlayan sarışın kıza yöneldi ben de ayağa kalkıp voleybol sahasına doğru ilerlemeye başladım.

“Çık takımından Cemre!” Kızın gözü dönmüş gibiydi. “Senin yüzünden maçları batırıyoruz! İyi oynamak her topun önüne atlamakla olmuyor!”

Adının Cemre olduğunu öğrendiğim esmer kız, “Ama Başak...” diye itiraz edecek gibi olsa da Başak lafları ağzına tıkadı.

“Çık dedim sana!”

Cemre itiraz etti ama Başak onu umursamayınca öfkeyle sahadan çıkıp okulun girişine doğru ilerlemeye başladı. Kız parmaklarını uzun, sarı saçlarına daldırırken oldukça gergin görünüyordu.

“Sadece beş kişiyle hiçbir maça katılamayız!” diye öfkeyle soludu. “Koskoca okulda adamakıllı oynayan bir kişi çıkmadı ya!” Kız topu tuttuğumu gördü ve göndermemi söyleyen bir hareket yaptı. Topu ona attım, gösteri buraya kadarmış gibi görünüyordu. Banka geri dönmek için harekete geçtim ama bir düşünce ilk önce beni yavaşlattı ardından durdurdu.

ÖZNUR YILDIRIM

Geride dönerken, "Bakar mısın?" diye seslendim sarışım kıza. Kızın buz gibi mavi gözleri bana yöneldiğinde ben de aynı soğuk ifadeyle karşılık verdim.

"Altıncı kişi olabilirim," dedim kararlı bir şekilde. Kız bana anlamaz gözlerle bakınca, "Takımınızda yani. İyi oynarım," diye ekledim.

"Senden önce gelen üç kişi de aynısını söylemişti ve üçünü de işin sonunda takımdan attım. Beni uğraştırırsan..." Ediz'i haksız çıkarma düşüncem olmasa bu cümlesi karşılığında ters bir cümle kurar, ardından çeker giderdim ama sabrettim. Yine de sevecen bir şekilde cevap vermeme kimse bekleyemezdi.

"Başka şansın var mı?" Alaycı bir ifade takınmamak için kendimi zor tuttum. "İyi oynadığımı söyledim."

Mavi gözleriyle bir süre beni inceledikten sonra topu bana uzattı ve geri çekildi.

"Göster o zaman." *Hodri meydan.*

Bunu seve seve yapardım ama üstümdeki elbise bir yana ayağımdaki ayakkabılar izin vermezdi. Daha şimdiden kuma batmışken bir de bununla top peşinde koşmam imkânsızdı. Rahat spor ayakkabılarımı şimdi daha da çok özlüyordum.

"Bu ayakkabılarla mı?" diye sordum.

Kılık kıyafetimi yeni fark ediyormuş gibi beni süzdü. Üstümdeki elbisenin kısıklığı ona pek de sıradışı gelmemişti, yüzündeki ifade aynıydı.

"Ayakkabılarını çıkar," dedi. İlk başta bu öneriye pek sıcak bakmasam da diğer yandan bir şeyler kanıtlama ihtiyacı içinde olduğumdan ayakkabıları çıkardım. Uzun zaman önce bir kenara bıraktığım duyguları uyandıracak kadar büyük bir etki bırakan bu adam beni şaşırtıyordu, şu an bunu yapmamın tek bir sebebi vardı: Ediz Çağırın.

Herkes yerini alırken bu anı onun da görmesini diledim. Zayıf yönlerimi keşfedip zamanı gelince bana karşı kullanacağı bir silah haline getirmesini istemiyordum. Belki bir çelişki yaratırsam kafasını karıştırabilirdim. İçten içe bunun mümkün olmayacağını bilsem de sonucu değiştirmek için çabalayacak, öylece kabullenmeyecektim.

Servis atmak için çizginin dışına, beton zemine çıktığımda elimi alıştırma amaçlı topu birkaç kez sertçe sektirdim. Ardından topu karşı takıma yolladığımda iyi bir başlangıç yaptığının farkındaydım. Kıvrak bir hamleyle yerime geçtim, Başak nasıl oynadığını görmek için beni ortaya almıştı. Karşı taraftan top geldiğinde parmak pasıyla topu pasöre attım. Pasör topu kaldırırken herkesin kolay kolay yapamayacağı bir şeyi

yaparak sıçradım ve smaç bastım. İlk sayıyı kazanırken zil çalana kadar maçı devam ettirdiler.

Maç bittiğinde iki seti de biz almıştık ve bu da takımın uyum içinde hareket etmesiyle gerçekleşmişti.

Başak'a dönüp, "Eee?" dedim. "Sence diğer üç kişi gibi takımdan atılacak, seni uğraştıracak mıyım?"

"Sözlerimi geri alıyorum," dedi. İğneleyici konuşmama takılmamıştı bile. Takımındaki eksiği tamamlamam onu tahmin ettiğimden daha çok sevindirmişti. "Takıma hoş geldin. Seni daha önce görmüş müydüm?"

"Okulda yeniyim."

"Yeni kızın uğuru," dedi gülümseyerek. "Bu arada, ben Başak."

"Doğa," derken bana uzattığı elini sıktım. Başak beni takımdaki diğer kişilerle tanıştırtırken herkes sıcak karşıladı. Pek arkadaş edinmediğim için aslında bu tür şeyler bana çok garip geliyordu. Ve açıkçası birkaç dakika sonra hepsinin ismini karıştırmaya başlamıştım.

Ayakkabılarımı almak için sahanın kenarına yürürken Ediz'i görmek bir an duraksamama sebep oldu. Sahanın biraz ilerisinde durmuş beni izliyordu. Yüzünde her zaman takındığı o ifadesizlik vardı, ne düşündüğünü kestirememiştim. Belli belirsiz iç geçirek ilerlemeye devam ettim.

Ayakkabılarımı giyip yanma gittiğimde, "İlk günden voleybol takımına mı girdin?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Lisenin son yılı," dedim alayla. "İyi değerlendirmek gerek."

"Evet," dedi gözlerimin içine bakarak. "İyi değerlendirmek gerek. Ama bence daha önemli bir problemin var."

"Neymiş?"

"Bacakların." Gözlerim refleks olarak bacaklarıma indi. Sahil şehirlerinin güzel yanlarından biri de plaj kumuydu, okul hemen kumsalın yanında olduğundan voleybol sahası için plaj kumu getirilmişti. Tabii voleybol oynarken bu kumlar her yerime bulaşmış olmasa daha hoş olabilirdi.

"Harika," diye homurdandım. Sonra bakışlarımı ona çevirdim. "Sen niye buradasın?"

"Voleybol oynadığımı duydum." Göz kırptı. "Seni izlemeye geldim."

"Sende kişilik bozukluğu falan mı var?" diye sordum ciddi bir şekilde. Ruh hali öyle değişkendi ki ona ayak uyduramıyordum. Bir sır veriyormuş gibi bana doğru eğildi.

"Neredeyse bütün katillerde kişilik bozukluğu vardır," dedi. "Birine zarar vermekten çekinmemek, saf kin ve nefret beslemek, aşırı tepkiler..."

Ona anlamadığımı belli eden gözlerle baktığımı görünce, "Eşit ağırlık öğrencisiydim," diye açıkladı. "Psikoloji dersi."

"Delisin sen," dedim yüzüne garip garip bakarak. Ardından başımı hafifçe iki yana sallayıp okula doğru yürümeye başladım. Peşimden geliyordu.

"Şimdi takıma girdiğine göre sen de mi o şortlardan giyeceksin?" Vücudunu iyi kullanabilen biri sayılmazdım, her ne kadar fiziğim güzel olsa da diğer konularda olduğu gibi bu konuda da geride kalmaya çalışırdım fakat artık istemesem de ön planda olacaktım.

"Evet."

"O sarışın kız senden daha güzel oynuyor." Yorumu üzerine bir an duracak gibi oldum ama zor da olsa hislerimi açık etmeden ilerlemeye devam ettim. Voleybol benim işimdi, sanırım adamakıllı yapabildiğim tek şeydi. *Güvenini kırmaya çalışıyor*, dedim kendi kendime.

"Ne güzel işte."

"Rakibin ama." Omzumun üstünden ona ters bir bakış attım, o sırada okula giriyorduk.

"Öyle mi?" diye sordum sahte bir korkuyla. "Aman Tanrım! Şimdi ne yapacağım ben? Daha güzel voleybol oynayan biri çıktı karşıma, dünya yerinden oynayacak."

Ediz bana tuhaf tuhaf baktı. "Evet, voleybolda da rakip ama bahsettiğim şey o değil. Kız Kutay'a âşık."

Duraksadım.

"Yok artık!" Başımı arkaya atarak memnuniyetsizlikle inledim. "Lütfen benden Kutay için kavga etmemi istediğini söyleme. Bir erkek için asla kavga etmem."

"Bilemeyeceğim," dedi düşünüyormuş gibi yaparak. "Ama ne demiş atalarımız, büyük lokma ye büyük söz konuşma." Kantine yöneldi ve bir ıslak mendil aldı. Mendili bana uzatırken ona dik dik baktım.

"Mendil alacağımı nereden bildin?"

"Düşüncelerini okuyabiliyorum," dedi kaşlarını kaldırarak. En yakınımızdaki masaya oturup bacak bacak üstüne attım ve paketten mendil çıkardım.

Bir yandan bacaklarımı silerken dalga geçercesine, "Güneşe çıkınca da parlıyor musun bari?" diye sordum. Cevap vermedi, kafamı kaldırdığımda bacaklarıma baktığımı gördüm. Bakışlarını yakaladığımı gördüğünde hiç istifini bozmayıp bakmaya devam etti.

“Niye buradasın?” diye sordum yüzüne bakarak. “Git sınıfına hadi. İkimiz de rahata kavuşmuş oluruz.”

“Anlamadım?” dedi tek kaşını kaldırarak. Sırtını kantin tezgâhına yaslanmıştı ve dağınık siyah saçlarına uyum sağlayan keskin, çimen yeşili gözleriyle rahatsız edecek kadar rahat görünüyordu.

“Yüzümü görmeye tahammülün yok sanıyordum,” dedim kaşlarımı kaldırarak. Hâlâ bacak bacak üstüne atmış duruyordum ama bu sefer onun rahatsız edici bakışlarına aldırmayacaktım. Özellikle baktığını biliyordum, sırf diken üstünde olmam için yapıyordu böyle.

“Zili duymadınız mı?” Başımı, konuşmamızı bölen nöbetçi öğretmene çevirirken Ediz hâlâ bana bakıyordu. “Çabuk sınıflarınıza.”

Aramızdaki sessiz bakışmanın payına düşen birkaç saniyenin ardından hiçbir şey söylemeden oturduğum yerden kalktım ve onun önünden geçerek kantinin çıkışına doğru yürüdüm. O da sessizce beni takip ederken gözlerini dahi kırpmadan bana baktığını hissedebiliyordum. Öğretmen biz merdivenleri çıkana kadar kantin girişinde bekledi, açıkçası öğretmenin gelmesine memnundum, Ediz’in kalbimi kırmaya yönelik cümlelerinin dozunu daha da artıracığını biliyordum. Ağır konuşmak istediğinde bunu çok iyi beceriyordu.

“Çıkışta gecikmeyin.” Benim sınıfım koridorun hemen başındaydı, ben sınıfın kapısına yönelirken söylemişti bunu. Ona baktım; cevabımı beklemeden kendi sınıfına doğru yürümeye başlamıştı bile.

Sınıfa girdiğimde kimse bana aldırmadı, henüz öğretmen derse girmediği için çoğu öğrenci ayaktaydı. Kimi pencere kenarına geçmişti, kimi sırasına oturmuş arkadaşıyla sohbet ediyordu. En arka sıraya doğru ilerlerken Gece’nin Gökalp’in yanında sessizce oturduğunu gördüm.

Yerime otururken Gökalp’le sohbet eden Kutay bana bakmadı bile, somurtmamaya özen gösterip ifadesizliğimi takınmaya çalıştı ve konuşmalarına kulak kabarttı. Şakacı bir tavırla bir şeyler tartışıyorlardı.

“Bu sefer o kadar basit bir şey koymayalım ortaya.” Bunu söyleyen Gökalp’ti. “Daha büyük, daha eğlenceli bir şey olsun.”

“Oğlum kendi zararını benimle konuşuyorsun,” dedi Kutay alaycı bir sesle “Her şekilde seni yeneceğim.”

“İddia büyük olursa oyun da iyi olur, sen merak etme.” Ne konuşuyordu bunlar?

“PES oynamak ince iştir,” dedi Kutay. Neredeyse gözlerimi devirecektim. Sanırım kolej veya devlet okulu hiç fark etmiyordu. Kurallar

ne olursa olsun erkekler hep aynıydı ve beyinlerinin büyük bir bölümü ancak PES oynamaya basıyordu.

“Uzatma lan işte.”

“Tamam, bakarız,” diyerek geçiştirdi onu Kutay. Ne kadar gereksiz bir konuydu! Keşke biraz olgun biri olsaydı karşımda. Hoş, yirmi sekiz yaşındaki abim Atalay bile hâlâ bu tarz oyunlar oynuyordu ya, orası ayrı konuydu.

Onlara aldırılmamayı canı gönülden istesem de Ediz’le yaptığım anlaşma yüzünden Kutay’la bir sohbet konusu bulmak için düşünmeye başladım. Ne olurdu sanki sohbet etme konusunda biraz becerikli olsaydım?

“Senin acı sos uğurlu geldi.” Kutay’ın dikkati bana yöneldi ve yüzüme baktı. Gülümsedim. “Daha ilk günümde voleybol takımına girdim.” Keşke onu kendime âşık edebilmek de voleybol takımına girmek kadar basit olsaydı. Ediz ne istiyorsa ilk günden yapar, ben de bu işkenceden kurtulurdum.

“Başak’ın takımına mı?” Şaşırmış görünüyordu. “Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Tebrik ediyorum,” dedi gülererek. Şaşırmıştı. “Voleybolda gerçekten iyi olmalısın o halde. Artık maçlara davet edersin.” Göz kırptı. Bu bir flört işareti miydi?

“Tabii ki,” dedim hemen. Çok mu hevesli görünmüştüm? Yapmacık mı duruyordum acaba? Doğal halimle etkilemeye çalışsam duvarlarım bana pek yardımcı olmazdı. Sanırım beni asıl halimle kolay kolay seven de çıkmazdı.

“Güzel,” dedi gülümseyerek. O sırada sınıfın kapısının açıldığını göz ucuyla gördüm. Öğretmenin geldiğini sandıklarından olsa gerek tüm sınıf bir an duraksadı ama boynunda nöbetçi öğrenci kartı asılı bir çocuk içeri girince uğultular devam etti.

Zavalı çocuk bin bir çabayla sınıfı susturdu, alt sınıflardan bir öğrenci olduğu her halinden anlaşılıyordu.

“Öğretmenler toplantısı olduğu için öğleden sonraki dersler boş geçecek. İsteyen evlerine gidebilir.”

Tipik bir yarım gün de olsa *tatil gören öğrenci* sevincini ortaya seren sınıf, halinden hiç olmadığı kadar memnundu. Normalde benim için pek fark eden bir şey olmazdı, YGS sınavına hazırlandığımız için aynı tempo evde de devam ederdi. Ama burada işler farklı bir boyuttaydı.

Ediz’i görmek istemiyordum. Bana ne yaptığı konusunda tek bir fikrim olmasa da tüylerimi ürpertiyordu. Ayrıca dengesiz ruh hali benim

YALANLAR

de dengemi bozuyordu ve bana bağıracacağı ya da normal bir şekilde konuşacağı zamanları kestiremiyordum. Anneannesinin evinde bana karşı sergilediği tutum ile bugün okuldaki davranışları arasında dünya kadar fark vardı.

Gece'nin telefonunu çıkardığını ve birine mesaj çektiğini gördüm.

"Bugün şanslı günündesin," dedi Kutay kahverengi gözleriyle içtenlikle gülümseyerek. "İlk günden voleybol takımı, tatil. Hayat sana güzel..."

Evet, eminim hayat bana güzeldi. Kafayı yemiş olsa daha az korkutucu olacak bir katilin bir numaralı hedefiydim, sırf ailemin başını daha da büyük bir derde sokmamak için karşımda oturan çocukla ilgili ömrüm boyunca yapmadığım planlar yapıyordum ve hayatım bir türlü kavrayamadığım bir hal almıştı. Okulda normal bir gün nasıl geçerci? Ya da yeni kaydolunan bir okulda ilk gün nasıl olurdu? Bunun birçok cevabı olabilirdi ama o cevaplar arasında bugünün yer almadığına emindim.

"Eve gitmek istediğimden pek emin değilim," diye itiraf ettim. Evde beni bekleyen işkenceyi düşündükçe karnıma kramp giriyordu. Ediz'in davranışları bugün daha kabul edilebilirdi ama ne zaman karakter değiştireceği belli olmuyordu. Bazen sanki ben yokmuşum gibi davranırken bazen de esip gürlüyordu.

"Eve gitme o zaman," dedi Kutay.

"Hatay'da yeniyim, pek bir yer bilmiyorum," diye hatırlattım ona. Ayrıca asla yalnız kalmama izin vermeyecek Ediz'i ve onun yandaşlarını da unutmamak gerekirdi.

"O zaman sana bir teklifte bulunacağım," dedi. Merakla kaşlarını kaldırdım. "Sana bir şey göstermek istiyorum, istersen bizim grupta gel. Takılırız hep beraber, hem arkadaş edinmiş olursun."

Gece'nin söylediğine göre Kutay kızları peşinden koşturmaya bayılırdı, daha doğrusu güzel kızları. Bu şekilde ulaşılmaz çocuk profili çiziyor, kendine bir hava katmaya çalışıyordu. Ancak şimdi beni davet etmesi, hakkında anlatılanlara pek de uymuyordu. Yoksa beni güzel mi bulmamıştı?

"İstemiyorsan gelmeyebilirsin tabii," dedi yüzümdeki ifadeyi gördüğünde. Yüzü düşmüştü.

"Gelmek isterim," dedim gülümseyerek. Mutlu değildim ama mutlu gibi davranabiliyordum en azından. "Ne göstereceksin?"

"Gittiğimizde görürsün." Gelecek olmama mutlu olmuştu. Allah aşkına, biri bana bu erkeklerin kafasının nasıl çalıştığını açıklayabilir miydi? Daha önce hiç biriyle flört etme girişiminde bulunmadığım için şu

an iyi gidip gitmediğimi bilmiyordum ama ilk günden beni davet etmesi güzel bir şeydi. Yine de anlayamıyordum, Ediz bana güzel olduğumu söylüyordu. Ve başka birinin söylemesiyle değil, sadece onun söylemesiyle kendimi güzel hissetmişken... Evet, düşüncelerim yine karmakarışık bir hal almaya başlamıştı.

“Ben bir arkadaşlarla konuşayım,” dedi ayağa kalkarken. Geçmesi için yana doğru kaydım. “Hepsi kafa tipler, bayılacaksınız.”

Hafifçe başımı sallayıp gülümsediğimde Kutay cam kenarına doğru gitmeye başladı. Gökalp, Kutay’dan önce gittiği için Gece ve ben yalnız kalmıştık.

“Ediz direkt eve geçmemiz gerektiğini söyledi,” dedi bana dönüp.

“Konuşmayı duydun, benim Kutay’la gitmem gerek.”

“Ediz ne der?” Tereddütlüydü.

“Bilmiyorum.” Omuz silktim. “Ama benden istenilen bu değil mi? Bak, yapıyorum işte. Ses çıkaracağımı sanmıyorum.” Ashında Ediz’in benden istediği bu değildi, o boş koridordaki konuşmamızda derdini çok iyi anlatmıştı. Onun istediği Kutay’ın bana değer vermesiydi, kullanması değil. Ama beni davet etmesindeki niyeti çözebilmiş değildim, o yüzden gidip görmek ve sonuca öyle ulaşmak en mantıklısıydı.

“Yine de Ediz’le bu konuyu konuşmamız lazım.” Ayağa kalktı. “Ben lavaboya gidiyorum. Geldiğimde Ediz ve Uygur’ın yanına gideriz.”

Hafifçe başımı salladım. Gece sınıftan çıkarken gözüm ağız açık kol çantasına takıldı. Sıranın üstüne rastgele koymuştu ve içindeki telefonun ekranı görünüyordu. Şeytana uymamaya çalışıp dikkatimi başka yöne çevirdim. Tüm bunlardan kurtulup kaçmak için Atalay’a kısa bir mesaj çekmem yeterli olurdu ama diğer yandan bu onların hayatlarına da mal olabilirdi.

Tabii telefonun ekranı yanıp sönünce ve telefon titreyince şeytan hemen önümdeki sıraya oturup bacak bacak üstüne attı. Gece, Ediz’in direkt eve geçmemiz gerektiğini söylediğini hatırlatmıştı. Yani bu demek oluyordu ki Ediz’le mesajlaşıyordu.

Ne konuştuklarını çok merak ediyordum.

Gözlerimi telefondan uzaklaştırdım, büyük ihtimalle bana oyun oynuyorlardı. Çünkü Gece’nin telefonunu burada bırakmasının mantıklı bir açıklaması yoktu, ne yapacağını görmeye çalışıyor olabiliyorlardı.

Diğer yandan bir şey yapmadığım takdirde sorun olmayacağını da biliyordum. Şeytana uyup yerimden kalktım ve Gece’nin sırasına geç-

tim, telefonunu alırken güvenlik şifresinin olmamasını diliyordum. Ama maalesef vardı, yine de desen kilidi olduğu için çözmek kolay olmuştu.

Üçüncü denemede ev çizerek şifreyi buldum ve hızla gelen mesajı girdim. Umay'ın telefonunun aynısı olması işini kolaylaştırmıştı. Okunmadı olarak işaretlediğim takdirde bir sorun olmayacaktı. Konuşmanın başına gittim.

'Dersler boşmuş. Ne yapıyoruz?' diye sormuştu Gece.

'Direkt eve gidiyoruz. Uygur sınırlarımı bozmaya başladı. Gözünü kızın üzerinden ayırma.' Mesajı okurken Ediz'in sert yüz hatları gözümün önüne geldi.

'Neden?'

'Kıza karşı yumuşadığımı, ona zarar veremeyeceğimi söylüyor. Sözde onun masum olduğunu kabul etmişim.' İşte bunu beklemiyordum.

'Neden böyle bir şey düşünüyor?'

'Bilmiyorum. Kızın beni etkilediğini söylüyor. Bana kırgın baktığında yelkenleri suya indiriyormuşum. Sevgilin delirdi mi dersin? Kıza yaptıklarımı siz de görüyorsunuz.' Yelkenleri suya indirmek mi? Yelkenleri suya indirmiş hali buysa gerçekten ayvayı yemiştim. Diğer yandan Uygur'a gerçekten kızmıştım. Ediz zaten bana zarar vermek için yer arıyordu, bir de onun eline malzeme vermenin mantığı neydi?

'Kızma ama itiraf etmek gerekirse ben de yumuşadığımı düşünüyorum. Tamam, Doğa'ya kötü davranıyorsun, hele ki Seliha Teyze'nin yanındaiken yaptıkların çok ağırdı ama bize ilk geldiğin günü hatırlıyor musun? O zamanki öfkeni. Umay denen kızdan bahsetmiştin, Doğa'ya karşı nefretin o kadar büyüktü ki onu bile gözün görmeyecekti. Kıza yapacaklarını hiçbir şey engelleyemezdi falan. Fakat şimdi kız arkamda oturmuş, Kutay denen o şerefsizle sohbet ediyor.' Bunlar anlaşmayı bilmiyor muydu? Benim ölüm fermanımı mı yazmaya çalışıyorlardı? Zaman kısıtlı olduğu için hızla Ediz'in mesajına geçtim.

'Kızla bir anlaşmamız olduğunu söylemiştim. Beni tanıımıyormuş gibi konuşmayın.' Nedense içimden bir ses kıyametin yaklaştığını söylüyordu çünkü bu cansız kelimelerde bile öfkesini görebiliyordum.

'Farkında olmadan yaptığın bir şey bence.' Gece'nin attığı son mesaj buydu. Yeni gelen mesajı geçerken ağzımda kötü, metalik bir tat vardı.

'Anlaşmayı unut. Atalay denen o piç de kardeşi de ölecek.'

Elim ayağım buz kesti. Bir an mekân kavramını unuttum, sanki sınıfta değildim. Ediz'in yazdığı mesajı bakarken kendimi toplamam zor olmuştu ama birazdan Gece'nin geleceğini biliyordum. Mesajlarını

karıştırdığımı öğrenmesinden çekinmeyip telefonu yerine koydum ve tekrar yerime geçtim.

Bunların dertleri neydi? Gerçekten ölmemi mi istiyorlardı? Ediz'i etkileyebilecek son insan bile değildim. Bana biraz da olsa merhamet göstermemiştir. Anlaşma sebebi bile bir çıkar ilişkisinden ibaretti.

Gece sınıfa geldiğinde düşüncelerimin yönü değişmişti. Okuduklarımın etkisi yeni yeni geçerken yerinde acı bir his kalmıştı. Ama niye acı çekiyordum ki? Açıkçası mesajlaşmada geçenlerin doğru olmasını dilerdim.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Gece yanıma geldiğinde. Yüzümün bembeyaz olduğunu tahmin edebiliyordum. Başımı hafifçe iki yana salladım. Gece telefonuna bakmadan sıradan çantasını aldı ve fermuarını kapatıp koluna taktı. Şüphelenmemiştir bile, orada özellikle bırakmadığını o an anladım.

"Hadi gidelim o zaman. Sen Kutay'a haber ver, Ediz'le konuştuktan sonra gidersin yanma."

"Konuştum ben," diye yalan söyledim. "Aşağıda buluşacağız."

"Tamam." Sınıfın kapısına yöneldi. "Hadi gel."

Sessizce onu takip ederken kulakların uğulduyordu. Ölümüm yakın mıydı? Ölmek istemiyordum. Kim ölmek isterdi ki? Nefes almak her şeye rağmen güzeldi. 12-D'nin önüne geldiğimizde durduk, kısa bir süre sonra Ediz ve Uygur sınıftan çıktılar. Ediz'in gözlerinde demir gibi sert bir ifade vardı ama bana bakmamıştı bile.

"Kutay, Doğa'yı bir yere davet etti," diye açıkladı Gece. Hiç selamlaşmamışlardı bile.

"Nereye?" diye sordu.

"Bilmiyoruz. Bir şey göstermek istiyormuş."

"Gitsin," dedi Uygur hemen. Ediz'le aralarında garip bir bakışma geçti, normalde bu bakışmayı fark etmezdim bile ama şu an neler döndüğünü bildiğim için hemen gözüme batmıştı. Ediz'i sakinleştirmek için zaman mı kazanmaya çalışıyordu? Her şeyi batırmışlardı, farkında değil miydi?

"Gideyim o zaman ben?" dedim sesimin bir şeyleri açığa vurmadığını umarak.

"Plan tam olarak ne?" diye sordu Ediz.

"Dışarıda buluşacağız, o arkadaşlarıyla konuşuyor şu an. Sonra beni bir yere götürecekmış, neresi olduğunu bilmiyorum. Hem arkadaşlarıyla tanıştırmak hem de bir şey göstermek istiyor."

"Seni davet etti, öyle mi?" Ediz'in sesi kuşkuluydu.

"Evet," dedi benim yerime Gece cevaplayarak. "Ben de şaşırdım."

"Tamam o zaman," dedi Ediz. "Git. Ama tam okul çıkış saatinde burada olacağım. Eğer burada olmazsan külahları değiştiriz." Hafifçe başını salladım. Bir an önce buradan gitmek istiyordum.

"Gidiyorum o halde," dedim. Ediz belli belirsiz başını salladı ama ifadesi hâlâ sertti. Hiçbir şey söylemeden arkamı dönüp yürümeye başladığımda ellerim buz gibiydi. Hâlâ beni öldürme planları yaptığına inanmıyordum. Tamam, anlaşmaya uymasının garantisi yoktu ama yine de inanmıştım. Bir katile nasıl bu denli güvenebilmişim?

Merdivenlerden inerken aklımda bir ton soru vardı. Şimdi ne yapacaktım? Kaçacağım bir gerçektir, Kutay'la olduğumu düşündükleri için birkaç saat boyunca yokluğumu fark etmeyeceklerdi. Bu benim yararımdaydı. Fakat cebimde beş kuruş para yokken, telefonsuzken ve Hatay'la ilgili hiçbir şey bilmiyorken ne yapacaktım?

Panikledikçe hareketlerim de hızlandı. Koşarak merdivenleri inerken şu an tek yapmam gerekenin bir an önce buradan uzaklaşmak olduğunu biliyordum. Buradan uzaklaştıktan sonra bol bol düşünecek zamanım olacaktı zaten. Avcımın pençelerinden kurtulursam iş daha kolaylaşacaktı çünkü hayatımı garantiye almış olacaktım.

Atalar Koleji'nin çıkışına doğru giderken şimdilik nereye sığınmam gerektiğini biliyordum. Yokluğumu fark ettiklerinde her yeri aramaya başlayacaklarından emindim ve göz önünde olmaya cesaret edemedim. Okulun yakınındaki kumsalda bir yerde saklanırsam kimse oraya bakmazdı. Çünkü beni ya polis merkezlerine yakın bir yerde ya da kalabalıkta arayacaklardı.

Güvenliği geçip kumsala doğru yürümeye başladığımda zihnim paramparçaydı, nefret ya da korku bile yoktu. Sadece tüm bunların bir an önce bitmesini istiyordum. Hatta içimde bir yerlerde teslim olmamı söyleyen bir taraf bile vardı.

Boş ver, diyordu o taraf. Son gördüğün şey çimen yeşili gözler olsun, ne yazar?

Ama pes edemezdim. Bu oyunda ortaya sürülen sadece benim hayatım değildi. Kaybedersem sadece benim elimdekiler alınmayacaktı. Bu düşünce bacaklarıma güç verdi.

Öğle güneşinin altında kumsala doğru hızla ilerlerken başarısız olan ilk kaçma girişimimle karşılaştırılacak olursa ikincinin başarılı olduğunun farkındaydım.

Ben, Doğa Güngör, beni öldürmeye yemin etmiş bir katilin, Ediz Çağırın'ın elinden kaçmıştım.

9. RÜYA

Bir müzik.

Karanlığın içine notaları akıyordu. Nerede olduğum konusunda bir fikrim yoktu ama güzel bir yerdi. Hava sıcak değildi, soğuk da değildi. Karanlıktı ama zifiri karanlık değildi. Hafif bir esinti pencereden içeri giriyor, masadaki kâğıtları dağıtıyordu; kâğıtlar umurumda değildi.

Bir piyano sesi, sonu acıyla biten bir masalı anlatır gibi evin içinde usulca dolanıyordu. Birbirini takip eden notalar o kadar güzeldi ki tene düşen her bir parmak izi kadar eşsiz bir melodiye canlandırıyorlardı.

En son nerede olduğumu düşündüm, ne yaptığımı. Ama düşüncelerimin önü tıkanmıştı sanki, zihnime yerleşen bir çift çimen yeşili gözden başka bir şey yoktu.

İçimde bir boşluk vardı, şarkının taşıdığı acı o boşluğa dökülüyordu. Sanki hayatıma dair tüm ayrıntılar hislerini de yanında götürüp yok olmuştu. Kim olduğumu biliyordum ama neler yaşadığım konusunda bir fikrim yoktu. Gözlerimi içinde bulunduğum odada gezdirirken bir yatak olduğunu gördüm, yatakta biri yatıyordu.

Kim olduğuna bakmak için yatağa yöneleceğim sırada bir rüzgâr daha esti ve bu sefer masada duran kâğıtların birkaç tanesi yere düştü. Ne olduklarına bakmak için eğilip bir tanesini aldım. Siyah bir kalemle belli yerler vurgulanmıştı, biraz göz attığımda Türkiye Cumhuriyeti Anayasası olduğunu gördüm. Bir şeyler karalanıp çizilmişti, hatta siyasi içerikli cümleler bile vardı.

Kâğıdı tekrar masaya koyup yatağa yöneldim. Nedense o kâğıdı görmek içimi kemirmeye başlamıştı, tanıdıkta.

Yatakta yatan bir erkekti, sırtı bana dönüktü ve derin bir uykuda gibi görünüyordu. Bu, içimdeki boşluğu daha da derinleştirirken yine

aklımda çimen yeşili gözler vardı. Ellerim tereddüt etmeden yatakta yatan adamı uyandırmaya çalıştı.

Artık sorular vardı zihnimde. Burada ne yapıyordum? Adam uyanmadı. Üstündeki yorganı ittim ve omzundan tutup çekerek sırtüstü yatmasını sağladım. Yüzünün tanıdık gelmesiyle şaşırısam da beni dehşete düşüren onun yatakta olması değil, çimen yeşili gözlerinin açık olması ve bomboş, cansız bir şekilde bakmasıydı. Evet, Ediz'di karşımdaki.

Önümde cesedi uzanıyordu.

Bembeyazdı, dudakları morarmaya başlamıştı ama tüm bunlara rağmen güzelliğinden bir şey kaybetmemişti. Hatta daha güzel olduğunu bile söyleyebilirdim, eline ölümün bile yakıştığı bu adamın güzelliğinden ölüm kendine bir pay alamamıştı. Aksine, o ölümden birçok şey almış gibi duruyordu.

İlahi bir güzelliği vardı sanki.

Diğer yandan ruhsuz bakan gözler için aynı şey geçerli değildi. Alay yoktu, ifadesiz bakışlar yoktu, nefret yoktu. Hiçbir şey yoktu. Sadece hiçlik. O, gitmişti. Bu niye boğazıma bir şeyin düğümlenmesine sebep olmuştu? Ayrıntılar yerlerine oturup zihnimdeki tabloyu tamamladı, gidebilirdim. O boş, kabuğuma çekildiğim, adına yaşamak bile denilemeyecek o hayatı yaşayabilirdim. Kurtulmuşum.

Kalbimden yükselen acı, cevabı beynime haykırdı âdeta: Kurtulmak istemiyordum.

“Ediz.” Sesim fırtına öncesi sessizliği fisıldar gibi kuru çıkmıştı. Ruhsuz bedeni dürttüm. Karanlıkta bir cesetle birlikteyken korkmam gerekmez miydi? Hayır, zerre kadar korku yoktu içimde. Endişe, telaş, acı. Başka hiçbir şey yoktu. “Ediz!”

Uyanmadı. Kalbim deli gibi çarpmaya başlarken piyanodan yükselen ses havaya karışmış gibi içime çektiğim her nefesle ağızda metalik bir tat bırakıyordu. Bu melodi artık bir ağıt gibi kulaklarımdan süzülüyor, içimi titretiyordu.

“Durdurun şunu!” diye bağırdım. Tüylerim diken diken olmuştu. Neler oluyordu? Anlam veremiyordum. Ediz'i tekrar tekrar ve tekrar sarstım, ta ki öldüğünü kabullenene kadar. *Gitmişti.*

Gerileyerek kapıya doğru giderken gözlerimi onun yüzünden ayıramıyordum. Yine mi bana oyun oynuyordu? Oysa bedenindeki soğukluk oyun olamayacak kadar gerçekti. Kapısı açık olan odanın çıkışına geldiğimde arkama bakmadan uzun koridorda koşmaya başladım. Amacım kaçmak değildi, amacım birilerine ulaşmaktı. Kaçamazdım ki zaten.

ÖZNUR YILDIRIM

Nasıl kaçabilirdim? O hep bana kaçmam için fırsatlar sunmuştu, şu an da sunuyordu. Ama gidemiyordum. *Niye gidemiyordum?*

“Yardım edin!” diye bağırdım evin boş olduğunu hissetmeme rağmen, sesim piyano tuşları gibi feryat etmişti. Biri beni bu andan sıyrılmalıydı, bu kadar canımın yanması bana yanlış geliyordu.

İki katlı evin merdivenlerinden soluk soluğa inmeye başladım, karanlık gitgide koyu bir kıvam mı ahyordu, yoksa bana mı öyle gelmişti? Piyanoyu kim çalıyordu? Kafamın içinde sorular birbirine çarparak parçalanırken salona gelmişim. Evin salonu gerçekten büyüktü, gölgelerin arasında kalsa bile duvardaki dev Atatürk portresini ve önündeki masayı görebiliyordum. Bir çalışma köşesinden çok ofise benziyordu.

Bir avukatın ofisine.

Tam telefonu kullanmak için masaya yönelecektim ki bir kararlı gördüm. Hiç ses çıkmamış olsa bile yalnız olmadığımı hissetmişim ve bu garip olmaktan çok tüyler ürpertici bir duyguydu. Hızla arkama bakarken yanılmadığımı gördüm. Ediz merdivenleri inmiş, ilk basamakta durmuş bana bakıyordu.

“Ediz?” Şaşkınlığım, hissetmem gereken korkunun önüne geçti. Nasıl burada olabilirdi? Öldüğüne emindim, cesedine kendi ellerimle dokunmuş, teninin ellerime bulaşan soğuşunu hissetmişim.

Artık korkuyordum.

“Ediz, sen...” Üzerime yürüyünce ürkererek geri çekilmeye başladım. Dağınık saçlarından bir tutam alnına düşmüştü, üstünde vücudunu ortaya çıkaran siyah bir tişört, altında siyah bir eşofman vardı. Onu hiç bu kadar korkutucu görmemişim.

Ediz bana yaklaşmaya çalıştıkça ben ondan uzaklaşıyordum. Adımları telaşsızdı ve yüzünde tek bir kas dahi oynamıyordu. Sırtım duvara değene kadar geriledim, kaçacak yerim kalmayana kadar beni takip etti. Korkuyla ona bakarken âdeta nutkum tutulmuştu. O, ölmüştü! Aramızdaki mesafeyi kapatmaya birkaç adım kala elinde metal bir şeylerin parladığını gördüm. Bir bıçaktı bu.

Kalbim deli gibi çarpmaya başladığında gözlerimle çevremde ona saldıracak bir şeyler aramaya başladım. Beni gerçekten öldürecek miydi? Hem de ben onun ölümüne karşı tarif edilemez, anlam veremediğini bir acı hissetmişken?

“Ediz, dur!” dedim korku içinde. Ama o aramızdaki mesafeyi iyice kapattı ve bıçak tutan eli havaya kalktı. tam kalbime gelecek şekilde lızaladı. Dehşetin yayıldığı gözlerimi bir an o boş gözlerden ayıramıyordum.

Tan gözlerimin içine bakıyordu, çimen yeşili gözler yine bomboştu ama bu sefer yaşadığını belli eden bir ışık parlıyordu. Sanırım cesedi ile canlı hali arasındaki en büyük fark buydu.

“Ediz...” Artık sesim bir fısıltıdan ibaretti, hayal kırıklığım somutlaşmış gibi sesimle beraber dökülmüştü.

“Çektiğim acının nasıl bir şey olduğunu tatmak zorunda,” dedi gözlerini bile kırpmadan. “Babam benim arkadaşım. Bir gün gideceğini biliyordum ama bu kadar erken... Ölmek zorundasın.”

“Hayır, bunu yapamazsın.” Bir fısıltıdan ibaret olan sesim gitgide kuvvetlenen piyano sesine eşlik etti. “Seninle konuşmuştuk. Bir anlaşmamız vardı. Sana güvenmiştim!” Yüzünde hiçbir ifade yoktu. “Lütfen... Ölmek istemiyorum. Henüz değil.”

“Ben güveneceğin biri değilim,” deyince ruhuma sanki bir bıçak saplandı. Kalbim, göğüs kafesimi parçalarcasına çarparken yüzüne bakmaya devam ettim, son gördüğüm yüz onun güzel yüzü olacaktı.

Her şeye kendimi hazırlarken bir an gözlerimin önüne annem geldi, yokluğumda ne yapardı? Ölümün o soğuk korkusu beni ürperttiğinde Ediz’in suratındaki ifade donup kaldı. Hızla çarpan kalbimin sancıcığımı hissettim, gergin yüz hatları acıyla gevşerken ve insanın, karşısında hayran kalmaktan kendini alamayacağı yeşil gözleri kısılrken parmaklarının tutmadığını gördüm. Tıpkı yüzü gibi bıçağı sıkıca kavrayan parmakları da çözüldü ve bıçak elinden kayıp gürültülü bir şekilde ahşap zemine düştü.

Ediz yere yığılmadan hemen önce gözlerimin içine baktı. Orada nefret, kin ve intikam isteyen bir adamın ruhunun yansıması vardı. Bu nefret o kadar yoğundu ki içimdeki adrenalin seline eklenince kulaklarım uğuldamaya başladı. Ve Ediz tam ayaklarımın dibine düştü. Sırtına bir bıçak saplanmıştı.

Korkuyla ona bıçak saplayan kişiye bakarken ikinci bir şok yaşadım. Ediz karşımda duruyordu.

“Ne?” diye sordum dehşetle. Nefesim kesilmişti, bu nasıl mümkün olabiliirdi? Yeşil gözler tam gözlerimin içine bakıyordu. Yine aynı kıyafetler vardı üzerinde; yine aynı güzel yüz soluk kesen çekiciliğiyle karşımda duruyordu; yine sert yüz hatları vardı ama bu sefer çimen yeşili gözler bambaşka bir ruha kapılarını aralıyordu.

Bu gözlerde tereddüt vardı, bu gözlerde nefret yoktu, bu gözlerde kin ve öfke görülüyordu. Bu gözlerde acı vardı sadece, ne yapacağımı şaşırılmış bir adam bana bakıyordu. Yerde yatan Ediz’le aynı olmasına

rağmen bu Ediz çok daha farklıydı. Onun bu hali dünyadaki en hüznü tablo gibiydi, hâlâ yenilmez duruyordu ana...

“Git buradan.” Sesi de gözleri kadar acı doluydu.

Nefes nefese uyandım. Hafifçe esen sonbahar rüzgârına rağmen saç diplerime kadar terlemiştim, göğsüm korkuyla inip kalkıyordu. İlk başta ne olduğunu anlayamamıştım ama şaşkınca etrafıma bakarken ne Ediz’in cesedini ne yere yığılan ya da gitmemi söyleyen Ediz’i gördüm. Korkunun büyük kısmı buharlaşarak uçup giderken biraz olsun rahatlamıştım. Bir kâbustu. Sadece kâbus...

“Aptal,” diye azarladım kendimi. “Kafayı yiyorsun.”

Saklanmak amacıyla iskele yakınlarındaki bir kulübenin içine girmiştim. Daha doğrusu kulübe bile denilmezdi buraya, kapısı ve pencereleri yoktu, çok küçük bir yerdı ve ahşaptan değil betondan yapılmıştı. Etraftaki şezlonglardan bir plajda olduğumu anlamıştım ve kulübenin etrafındaki büyük hoparlörlerden bu kulübeyi müzik yayını yapmak için kullandıklarını tahmin ediyordum. Ama şimdi yaz sezonu bittiği için ölü bir yer gibi duruyordu burası.

Sakinleşmek için biraz daha zaman geçmesini bekledim, kalp atışlarım hâlâ düzene girmemişti. Ne zaman uykuya daldığım konusunda bir fikrim yoktu ama burayı bulduğumda çok yorgun olduğumu hatırlıyordum. Sahil boyunca yürümüşüm ve okulla arama güvenli olduğunu düşündüğüm bir mesafe koyana kadar durmamıştım.

Şaka gibi geliyordu ama gerçektı, onun elinden kaçmıştım.

Bir süre kendimi toparladıktan sonra pürüzlü duvardan destek alıp ayağa kalktım. İçeriye de plaj kumu girmişti, bacaklarıma yapışan kumu silkelirken aklımın baş köşesine yerleşen Ediz’in cansız görüntüsü de bu kumlar gibi dökülmeye başladı.

Gördüğüm kâbustan daha büyük dertlerim vardı; ne yapacağımı bilmiyordum, nereye gideceğimi bilmiyorum, en yakın polis merkezi nerede onu bile bilmiyordum. Bir an pişmanlıkla kavruldu içim, keşke Gece’nin telefonunu elime aldığımda Atalay’a da bir mesaj yollasaydım. Bunca olaydan sonra önemsiz bir ayrıntıya dönüşüverirdi yaptığım.

Sahile çıktığımda duyulan tek ses kıyıya vuran dalgaların sesiydi. Gündüzleri ne kadar sıcak olsa da geceleri havanın serin olduğunu anlamıştım ve benim üzerimde kısacık bir elbise vardı. Kumsalın yukarısına, yola doğru yürürken kollarımı bedenime sardım ve ellerimle kollarımı sıvazlayarak soğuktan korunmaya çalıştım.

Terlediğim için sırtım da saç diplerim de ıslaktı ve bu daha da çok üşümeme neden oluyordu. Ama diğer yandan da tek derdimin üşümekten ibaret olmasını diliyordum, iyice dibe batmıştım. Şimdi ne yapacaktım? Ankara'ya gitmediğim her saniye Atalay'ın hayatının biraz daha tehlikeye girdiğinin farkındaydım.

Düşünceler o kadar yoğundu ki sakın kalmamı engelliyordu. Gece'nin telefonundaki o mesajlar, Ediz'in buz gibi bakan yeşil gözleri, beni aşağılayışı, elinden kaçmam, gördüğüm rüya... Hepsi birbirine karışmış renkler gibiydi, ortaya çıkan nihai renk ise siyahtan başka bir şey değildi.

Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama etrafın ıssızlığına bakılırsa oldukça geç olmuştu. Ediz kaçtığımı anladığında ne tepki vermişti acaba? Hâlâ beni arıyor muydu? Yoksa direkt Ankara'ya mı gitmişti? İçimde bir taraf kaçarak hata ettiğimi söylüyordu. Plansız, programsız kaçarken aklıma bu duruma düşeceğim hiç gelmemişti, keşke biraz daha sabredip bir plan yaparak kaçsaydım, pusulasız ormana dalmış gibi hissediyordum.

Keşke demenin artık bir faydası yoktu ama açıkçası pişman olmuş-tum. Yola çıkıp kaldırım kenarında yürümeye başlarken kendimi o kadar ucuz hissediyordum ki sanki bir fahişe gibi gecenin koynuna atılmış-tım. Aslında normalde kıyafet seçimlerinde cesur davranan biriydim ama gecenin bir yarısı, kaldırım kenarında yürürken kendimi bu kadar tedirgin hissetmem kaçınılmazdı. Ağlamamıştım ama makyajımın da aktığına emindim.

Caddeyi bulabilmek için uzun bir süre yürüdüm ama çabalarım bir sonuç vermedi. Hatay sokakları karışık olmasa da birbirine açıyordu, bir sokak bitiminde başka bir sokak vardı. Oysa Ankara'da bir sokak takip edildiğinde bir caddeye kapı aralanıyordu ya da ben Ankara'yı çok iyi bildiğim için bana o kadar kolay geliyordu.

Yine de yapacak bir şeyim olmadığından açık bir kafeye rastlayana kadar yürüdüm. Kafenin sadece bar bölümü açıktı, orada da bir kutlama yapıldığı belli oluyordu. Benim yaşlarımda görünen gençler dağılmaya başlamışlardı, kullandıkları arabalara ve kıyafetlere bakılırsa oldukça zenginlerdi. Yine de bu ayrıntıya takılmadım, büyük çoğunluğu gitme-sine rağmen hâlâ birkaç grup insan vardı ve işte bu kurtuluş anahtarım olabilirdi.

Hızla kafeye doğru yürürken bar bölümünden çıkan bir grubun arasında Kutay'ı görünce olduğum yerde durdum. Onun burada ne işi vardı? Beni görmemişti, yanındakilere bir şey söylüyordu ve gülüyorlardı. Şimdi oraya girersem Kutay'a açıklama yapmak zorunda kalacaktım,

ayrıca bugün onunla gideceğime söz vermeme rağmen ortadan kaybolmuşum. Sorular soracaktı.

Beni görmemesi için arkamı döndüm ve ters istikamete doğru yürümeye başladım. Onun yanına gidip neler olduğunu anlatabilir, yardım isteyebilirdim ama nedense Ediz'e ihanet edeceğim gibi bir his uyanıyordu içimde bu düşünce. Ne kadar komikti, öyle değil mi?

"Doğa?" Tabii Kutay'ın beni tanımayacağını düşünmek de ayrı bir saçmalıktı. Bugün gördüğü kıyafetler üzerimdeydi ve ne kadar hızlanırsam hızlanayım o beni görmeden yeterince oradan uzaklaşamayacağımı tahmin etmem gerekirdi. Adımlarımı hızlandırdım, onunla konuşmak istemiyordum.

Peşimden geldiğini bana yetişmek için hızlanan adımlarının zeminde bıraktığı tok seslerden anlayabiliyordum ve kaçışım olmadığını farkındaydım ama yine de durmadım. Ona ne söyleyecektim? Berbat görünüyordum, ne tür bir açıklama yapacaktım? Kayboldum mu diyecektim? İnanırdırıcı değildi. Evde biraz tartışma çıktı? Hayır, bu da çok saçmaydı.

"Doğa!" Kutay artık bana yetişmişti, uzun parmaklar kolumu kavrayıp beni durdurduğunda refleks bir hareketle kolumu kurtarmaya çalıştım. Hiçbir şeyle yüzleşmeye hazır değildim, hele ki beni tanıyan ve yardım isteyemeyeceğimi bildiğim biriyle konuşmaya hiç hazır değildim ama tahmin ettiğimden daha güçlüydü ya da ben gücümü kullanamayacak kadar yorgundum.

Kutay yüzümü yüzüne çevirdiğinde her şey için çok geçti. Ne durumdaydım bilmiyordum ama kahverengi gözleri şaşkınlıkla açıldı, tekrar sonuçsuz bir çabayla kolumu kurtarmaya çalıştım.

"İyi misin?" diye sordu endişeyle. O sırada telefonunu çıkardığını gördüm.

"İyiyim," dedim soğuk bir sesle. Kaçarak anlaşmayı bozduğumu bildiğim için artık ona karşı maske takma zorunluluğu hissetmiyordum. "Yalnız kalmak istiyorum. Oradan eve geçeceğim zaten."

Bugün ne kadar da çok yalan söylemiştim! Kutay inanmadığını belli eden bir bakış attı bana, bir numara girmiş, telefonu kulağına götürmüştü bile. Ne yaptığını anlamadan ona baktım, boşta kalan eli kararlılıkla kolumu tutuyordu.

"Alo?" dedi karşı taraf telefonu açtığında. "Sahil kıyısı boyunca ilerleyince bir kafe var. Orada. Onu buldum, pek iyi görünmüyor."

"Ne yapıyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla. Kiminle konuşuyordu?

“Buraya yakın bir mesafede teyzemin yazlığı var, istersen oraya bırakayım, geceyi teyzemle geçirsin?” Soru sorar gibi yüzüme baktı. “Tekrar dönmek istiyor gibi durmuyor.”

“Kiminle konuşuyorsun?” Kolumu bir kez daha kurtarmaya çalıştım.

“Gece...” dedi Kutay benim gözlerim yuvalarından fırlarken. “Bence gelmeseniz daha iyi olur gibi görünüyor.”

Başımdan aşağıya kaynar sular dökülmüş gibi hissettim. Bu da bir kâbus olmalıydı, resmen Ediz’e yerimi bildiriyordu. Ama nasıl... Fakat şimdi bu sorularla oyalanacak vaktim yoktu, panik ve Ediz yüzünden hissettiğim korku birleşince tüm gücümün koluma aktığını hissettim. Kutay’ın elinden hızla kurtulurken koşmaya başlamıştım bile.

“Doğa!”

Dolgu topuk ayakkabıların çok da yardımı dokunduğu söylenemezdi ama zaten Kutay’ın peşimden geldiği yoktu. Büyük ihtimalle Kutay’ın önüne bir senaryo koymuş, ona bu senaryoyu inandırmışlardı. Yine de bu dağılmış halim onu durdurmuş olmalıydı. Kutay’ı sadece bir gündür tanışsam da anlayışlı biri olduğu izlenimini edinmiştim ama belki de sadece numara yapıyordu, bilemezdim. Yine de peşime düşmemesine sevinmiştim.

Öyle bir çıkmazın içindeydim ki boğazıma kadar çaresizliğe batmıştım, içimden ağlamak bile gelmiyordu. Bir şeyleri düzeltebileceğime öyle inanmıştım ki hayat kurtarma yolunda Ediz’in istediği her şeyi yapacaktım. Benden istediği her şeyi yapmaya hazırdım, sadece birilerinin canını yakmaktan vazgeçmesini istiyordum.

Çocuk. Anlamını bilsem de tadım bilmediğim bir kavramdı bu, bedenim ruhumun yaşına hiçbir zaman yetişememişti. Çocukluğuma hiçbir zaman özlem duymazdım ve bunda büyük payı olan abimi korumak uğruna feda ettiklerim içimde yarım kalan o çocuğun izlerini gitgide yok ediyordu. Yine de biliyordum ki ben uğruna mutlu olunacak şeyler aramayı bırakalı çok olsa da her şeyi olacağına bırakmış olsam da Atalay benim gibi umursamaz ve dik başlı değildi. Onun yaşama tutunmak için belirlediği hedefleri vardı.

Bir an beni ne hale düşürdüğünün farkında olup olmadığını merak ettim. Onun yüzünden düştüğüm kaçınıcı çukur, saplandığım kaçınıcı bataktı bu? Hâlâ babam için hayırsız bir evlat mıydım? Acaba onlar için benliğimi, kendi hayatımı ortaya koyduğumu anlayabiliyorlar mıydı?

Kutay yüzünden beni buralarda arayacaklarından emindim artık. Her yer ıssız olmasa saklanmam daha kolay olabilirdi ama geçtiğim her

yer sessizliğe terk edilmişti. Adımlarımı hızlandırırken ara sokaklardan birine saptım, burada sokak sayısının fazla olması izimi kaybettirmemi kolaylaştırabilirdi, bir labirentin içinde beni arıyorlardı.

Ayakkabılarının çıkardığı o keskin ses, sessizliği bozan tek şeydi. Herkes uykuda olmalıydı, saatin kaç olduğunu merak ediyordum. Bu kadar ıssızlık ürkütücüydü.

Sokağı loş bir ışıkla aydınlatan lambaların altında ilerlerken artık acele de etmiyordum. Her açıdan yorgun hissediyordum: zihnen, bedenem, ruhen... Ne saklanmak için mantıklı karar verecek ne de kaçacak kadar güçlü hissediyordum kendimi. Tek umudum Ediz'in beni bulamamasıydı, hava aydınlanıp insanlar işe gitmeye başladığında buranın bu denli ıssız olmayacağını biliyordum.

Kollarımı tekrar bedenime sardım.

Terim çoktan soğumuştü, elbisemin içine giren serin hava Ankara'nın soğuğunun yanında bir hiçti ama yine de bana onu hatırlatıyordu. Evet, maalesef neye baksam onu görüyor gibiydim. Şimdi yeşil gözlerini saran duyguları tahmin edebiliyordum, öfkeyle, hiddetle bakıyor olmalıydı. Hiddetinin bana yönelik olduğunu düşünmediğim zaman onu böyle hayal etmek güzeldi.

Topuklu ayakkabılar ayağımı yorduğu için çıkardım ve elime aldım. Kemer bölümünü iki parmağıma takarken yürümeye devam ediyordum, çıplak ayaklarımın altında soğuk betonu hissetmek güzeldi. Kafamdaki düşüncelerin yoğunluğuyla baktığım yeri bile görmüyor gibiydim. aklım da en az bu sokak kadar boş ve ıssızdı.

Sokağın ilerisinden bir araba sesi duyuldu ve köşeden bir araba çıktı; farları loş sokağı aydınlatınca boşa olan elimi gözüme siper ettim, parlak ışık gözlerimi almıştı. Arabayı göremiyordum ama yardım isteyebileceğim biri olması için dua ediyordum. Belki de gelen Kutay'dı. Artık kaçmaya mecalim kalmamıştı.

Gözlerim ışığa yeni yeni alışmışken araba yavaşlayarak yanımda durdu, farları kapanırken gözlerim kısılmıştı. Elim gözüme önünden çekip arabanın sürücü koltuğundan inen kişiye baktım. Çimen yeşili gözler anında bakışlarımı yakaladı.

Taşıdığı öldürücü ifadeye rağmen gözlerini bile kırpmadan gözlerine bakmaya devam ettim. Tahmin ettiğimden daha sinirli görünüyordu. Kapıyı sertçe kapatması bir an irkilmeme sebep oldu.

"Bin arabaya." Sesi tehlikeli bir şekilde sakindi ama tam olarak kendinde olmadığını da görebiliyordum. İçmiş miydi? Çakırkeyif görüntü-

yordu. Tepki vermeden öylece durdum. Ediz bana yaklaştı, ayakkabıları çıkardığım için aramızdaki boy farkı yine açılmıştı.

“Eğer binmezsen...”

“Ne olur?” diye sordum dişlerimin arasından. “Öldürür müsün binmezsem?”

İçimdeki öfke kaynamaya başlamıştı, onu görene dek sakindim ama o çimen yeşili gözlerini görünce her şey yine kargaşa yaratmaya başlamıştı. Cevap vermedi.

“Attığın mesajı gördüm,” dedim meydan okuyan bir sesle. “Bana oyun oynuyorsun. Ne o, güçsüz olduğumu sanıyorsun, değil mi? Aptal bir kızım ne de olsa sana göre. Beni öldüreceksin, öyle mi? Binmiyorum arabaya! Ne yapacaksan yap, bitsin hepsi!”

“Konuşacağız,” dedi dikkatle bana bakarak.

“Benim konuşacak bir şeyim yok.” Kollarımı iki yana açtım, iki parmağımın ucundaki ayakkabılar sallandı. “Hadi öldür.”

“Ne söylediğini bilmiyorsun.”

“Ne söylediğimi de ne istediğimi de biliyorum,” dedim öfkeyle. “Dirim bir işe yaramıyor, ölümüm yarasın bari. Öldür ve bitsin içindeki nefret!”

Ediz kolumu kavradı, yüzü kaskatıydı. İyice sinirlendirmiştim onu, beni arabaya doğru çekmeye çalıştı ama direndim. Sarhoş olduğu için hareketleri tutarsızdı, elinden kurtulmam zor olmamıştı. O arabaya ne olursa olsun binmeyecektim.

“Zor kullandırma bana,” dedi tehlikeli bir sesle. “Benimle geleceksin.”

“Artık anlaşma buraya kadar,” dedim. Bir yandan da ona belli etmeden koşacağım yönü belirlemeye çalışıyordum. Ayağımdaki ayakkabıları önceden çıkardığım için şanslıydım. “Tek başınasın. Bana veya aileme zarar veremezsin. Artık değil.”

Ayakkabıları elimden bırakıp koşmaya başladığımda Kutay’ın aksine şimdi Ediz’in peşime düştüğünü tahmin etmek için dâhi olmaya gerek yoktu. Yine de onun sarhoş olduğunu gördüğüm an elimde bir koz olduğunu anlamıştım.

Bu kez ben daha hızlıydım. Ayrıca sokakların ıssız olması şimdi işime yarıyordu. Sanırım bu da benim yararına olan bir ayrıntıydı. Olabildiğince hızlı koşup mesafeyi açarken diğer yandan etrafı tarıyordum, sonunda beni gizleyebilecek bir apartman girişi bulduğumda karanlığın kollarına sığındım.

Ediz sokağı geçerken âdeta bedenimi duvarla bütünleştirmiş ve nefesimi tutmuştu. Onun zayıf noktasıyla karşılaşmıştım sonunda,

sarhoşken hata yapabiliyordu. En azından bu gece. Beni ikinci kere elinden kaçırmıştı.

Bir süre öylece durup sessizliği dinledim, yanıma ihtimalim de vardı. Belki de ne yaptığımı anlamıştı ve beni ölüm kokan tehlikesiyle bekliyordu. Tüm bunları nasıl başarıyordu, bilmiyordum ama her defasında başarmanın bir yolunu buluyordu. Tedbirli, ağır ağır hareketlerle saklandığım yerden çıkıp hızla etrafı taradım.

Sokak boştu.

Hızlı adımlarla tekrar yola çıkarken bu sefer ters istikamette koşmaya başladım. Normalde kendimi çok yorgun hissediyor, kaçacak gücü kendimde bulamıyordum ama Ediz öyle bir şey yapıyordu ki gözlerinin içine baktığım an uzun zaman önce kaybettiğim bütün duygulara can veriyordu. Hissettirdiği öfke, hissettirdiği nefret, hissettirdiği çaresizlik bile umudu yeşertiyordu, kurtulma umudunu. Oysa geride bıraktığım yıllar, kanın çekildiği damarlar gibi bu kurtulma umudunun tükenmesiyle kurumuştu.

İşte bu yüzden midir bilmem, uzunca bir süre koştum. Belki daha da devam edecektim fakat bir grupla karşılaşınca durdum. Normalde bu saatte karşılaştığım herkesten şüphe etmem gerekirdi ama başka çarem kalmış mıydı? Hem öyle tinerci, serseri tipler de değillerdi. Daha çok zengin tiplere benziyorlardı. Her ne konuşuyorlarsa beni görünce yarıda bırakıp susmuşlardı.

"Yardıma ihtiyacım var," dedim koşmaktan nefes nefese kaldığım için kesik bir sesle. "Lütfen, yardım edin."

Gruptan iki kişinin bakiştığını gördüm, aralarında yalnızca biri şaşırmadan beni inceliyordu. Hepsinin yaşları benim yaşına yakındı, olsa olsa bir iki yaş büyük olabilirlerdi. Belki de sadece büyük gösteriyorlardı, bilmiyordum.

"Sorun ne?" diye sordu gözlerini benden ayırmayan çocuk. Gözlerinde bir art niyet, oradan da kaçmak istememe neden olacak karanlık bir bakış aradım ama yoktu. Zihnimde bir şeyler çığılk çığılğa koşup gitmemi haykırsa da risk almadığım takdirde bu geceden nasıl sağ kurtulabilirdim?

"Peşimde," dedim hemen. "Bir katil. Lütfen, telefon açmam gerekiyor."

"Katil mi?" diye sordu kuşkuyla. Hızla başımı salladım. Cebinden telefonunu çıkarıp bana doğru yaklaştı. Açıkçası ondan uzaklaşmak istesem de telefona ihtiyacım vardı. O yüzden olduğum yerde durdum ve her hareketine karşı tetikte durup kendimi hazırladım.

“Polisi mi arayacaksın?” diye sordu telefonu bana uzatırken. “İstersen biz arayalım.”

“Hayır, teşekkürler,” dedim telefona uzanırken. Arayacağım kişi Atalay’dı. Tam telefona uzanmıştım ki çocuk telefonu yukarı kaldırdı, anlamayan gözlerle ona baktığımda alaycı alaycı yüziime baktığını gördüm.

“Ne gerek var canım polise?” dedi bileğimi kavrarken. “Biz seni koruruz. Hem ne bu hal, üşümüşsündür. Isıtalım mı seni?”

“Bırak beni yoksa avazım çıktığı kadar bağırırım,” diye bir tehdit savurdum. Ama hiç şansım yoktu. Güçlü elleri daha sıkı kavradı bileğimi ve beni grubun ortasına doğru çekti.

“Biz seni bağırtırız,” dedi iğrenç bir sesle. Soğukkanlılığımı nasıl koruduğumu bilmiyordum ama koskoca Ediz Çağran’ın elinden kurtulmuşum. Şimdi bu sapık pisliklerin elinden mi kurtulamayacaktım? Kasıklarına tekme atmak için en uygun zamanı ayarlamam gerekiyordu ama açıkçası diğer eli uslu durmayacağını belli edecek şekilde bana uzandığında boşta kalan elimle kolunu ittim ve bir tekme savurdum. Tekmem tam hedefini bulurken adam boğuk bir inlemeyle bileğimi bıraktı, ben de anında kaçmak için harekete geçtim.

Ama arkamı dönmeme etten bir duvara toslamam bir oldu. Ben daha ne olduğunu anlamadan sırtım duvara çarptı ve çarpmanın etkisiyle nefesim kesildi.

“Demek uslu durmayı bilmiyorsun ha?” dedi beni duvara iten adam. “Güzel. Sert kızları severim.”

Öfkeyle dudaklarımı birbirine bastırdım ve tüm gücümle elinden kurtulmaya çalıştım. Bana dokunmasına izin veremezdim. Kocaman ellerini sırtımda hissettiğimde hiçbir şey yapamadım ama ağzımı kapatmadığı için en azından çığılığı basabildim.

Ağzımı kapatmaya çalıştığımda elini ısırp ona bir tekme savurmaya çalıştım. Kasıklardan başka bir yere vurursam hiçbir etki yaratmayacağını biliyordum ama yine de denemekten zarar gelmezdi. Adam beni tekrar duvara yapıştırırken ikinci kez var gücümle bağırdım.

“Bırak beni!” diye haykırdım. Adamın yüzüme yaklaşan yüzüne elimi geçirmeyi çalıştım ama o beni rahatlıkla engelledi.

“Bırak diyor, duymuyor musun?” Bu tanıdık sesi duyunca donup kaldım. “Ellerini hemen çekmezsen o elleri söküp sana yedireceğim.”

Ediz bize doğru yürüyordu. Herkes şaşırıp kalmıştı. Ediz o kadar korkutucu görünüyordu ki donup kaldım.

“Ne diyorsun lan sen?” dedi telefonunu istediğim kash çocuk. “Şu kılık kıyafetle bu saatte dışarı çıkana el atılmaz da ne yapılır?”

“Kız benimle,” dedi Ediz. Beni tutan adam bırakmıştı ama hâlâ önümde duruyordu.

“Fahişeni sokağa salıp sonra da adam numarası mı yapıyorsun lan?” İki tarafın da kafası yerinde değildi, bu gayet ortadaydı ve sebep olduğum şeyden dolayı kendimle kesinlikle gurur duyamıyordum. Çocuklar kalabalıktı, Ediz ise tekti. Ama bu Ediz'in öne atılıp kash olana sert bir yumruk indirmesine engel olamamıştı.

“Lafım geri al lan!” diye kükredi. “Ona sadece ben hakaret edebilir, ben zarar verebilirim, duydun mu?”

Ediz bize doğru yürüdü, alnında bir damar seğiriyordu. Az önce adamın tuttuğu bileğimi daha sıkı bir şekilde kavradı ve beni sertçe kendisine doğru çekti. Ediz'in yumruğu indirdiği adam yere kan tükürürken öfkeli gözlerle Ediz'e bakıyordu. Ediz yürümeye başlamadan önce herhangi bir kavga girişiminde bulunan var mı diye gruba baktım ama kimse hareket dahi etmiyordu.

Beni de peşinde sürükleyerek hızla yürümeye başladığında öfkesi dalga dalga bana çarpıyordu âdeta. Arabanın yanına gelene kadar ağzımı bıçak açmadı, ben de korkumdan kaçma girişiminde bile bulunamadım. Arabanın yanına geldiğimizde beni sertçe kaputa itti.

“Aptal, aptal, aptal!” diye bağırdı üstüme doğru gelirken. “Senin derdin ne? Senin derdin ne lan?”

Cevap vermedim. Zaten öyle öfkeliydi ki cevap verecek olsam da cesaret edemediğimden susardım.

“Gecenin ikisinde, bu halde sokaklarda ne arıyorsun?” Deli gibi bağırıyordu.

“Beni öldürecektin...” diye fısıldadım ama alev alev yanan gözleri bana döndüğünde devam edemedim. Çenesi kaskatıydı, onu hiç böyle gözü dönmüş görmemiştim. Kaputa iyice yaklaştı ve bana iyice sokuldu. Kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı. Ne yapıyordu? Birden onu bacaklarımın arasında, bana doğru eğilmiş bir halde bulunca gözlerim iri iri açıldı.

“Ne yapıyorsun?” diye soludum korkuyla.

“Orada o itlerin seni...” Cümlesini devam ettirmedi. “Eğer ölmek yerine birinin seni düzmesini istiyorsan, tamam. Ben bunu seve seve yaparım. Ama bir daha böyle bir aptallık yapayım deme. Sana neler yapabilecekleri hakkında en ufak bir fikrin bile yok.” Elleri sırtıma kaydı, yüzü yüzüme nefesimi kesecek kadar yakın duruyordu. Gözleri... O göz-

RÜYA

lerin üzerinde olmasını istemiyordum. “Emin ol onlardan daha az canını acıtırım, ikimiz de zevk almış oluruz.”

Tavrı ve kurduğu cümleler karşında kanım donmuştu. Elleri belime kaydı, ardından tamamen çekildi. Benden uzaklaşırken gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmamıştı, yeşil gözlerinde bir canavarın kana susamışlığı gizliydi.

“Şimdi bin arabaya. Seninle görülecek hesabımız var.”

10. ŞAHMERAN

Bütün dikkatimi verdiğim top, tam bileklerimin birleştiği yere çarparken acı tenimin altında yayılarak gözlerimdeki dalgın ifadeyi dağıttı. Ediz topu havada yakalarken ifadesiz gözleri kısıldı ve gün boyunca sadece iki üç cümleden fazlasını ağırlamayan dudakları gerildi, kemikli yüzündeki ifade sertti. Huzursuz olsam da sessizliğine ayak uydurmaktan başka bir şey yapmadım.

Öğle arasındaydık. Nasıl oldu da Ediz'le birlikte spor salonuna geldikimizi ve onun beni voleybol çalıştırdığını ben de bir türlü idrak edemiyordum. Hiçbir şey olmamış gibi nasıl devam ediyorduk? Beni manşetlere çalıştırdığı spor salonunda bizden başka kimse yoktu. Kollarım, Ediz'in tüm gücüyle yüklendiği voleybol topuna çarptığı için kıpkırmızıydı.

Dün gece hata ederek Ediz'e karşı duyduğum korkuya yenilip o sapıklardan yardım istemem ve Ediz'in bana alışılmadık bir biçimde yaklaşması dışında hiçbir şey olmamıştı. Aslında olacaktı, kıyametin kopacağıнын farkındaydım ama yaşadığım duygu karmaşası, adrenalin, korku ve saatlerce yürümemin verdiği yorgunluk gözkapaklarına çökünce uyuyakalmıştım.

Ediz beni hiç de kibar sayılmayacak bir şekilde uyandırmaya çalışsa da anlamsız şeyler mırıldanarak tamamen uyanmayı reddeden bedenime ayak uydurmuşum. Hafifçe açtığım gözlerimin ardından gördüğüm son şey hâlâ soğumamış öfkesiyle yüzüme bakan gözleri olmuştu. Son hatırladığım şey ise birinin beni kucağında taşıdığı ve bir süre sonra yumuşak bir yatağa yatırdığıydı.

Gözlerimi açtığımda Ediz odanın kenarında duran koltukta oturmuş, bütün gece uyumadığını belli eden kızarmış gözleriyle bana bakıyordu. Koltuğun kenarında bir viski şişesi vardı, yine mi içmişti?

Onun sabahki hali aklıma gelince dikkatim dağıldı ve Ediz'in attığı topu düzgün karşılayamadım. Top gereğinden fazla yükselerek Ediz'in ulaşamayacağı bir yere geldi ve uzaklaşarak yere çarptı. Bir süre sekererek, sonrasında da hızını kaybedip yuvarlanarak spor salonunun diğer ucuna kadar gitti. Ediz'in gidip almasını bekledim ama tepkisiz kaldı, hâlâ yüzüme bakıyordu.

Ben de bir şey yapmadım. Buraya gelmemizdeki amacın farklı olduğunu biliyordum, bütün gün konuşmuşken öğle arası gelip spor salonuna gitmeyi ve voleybol çalışmayı teklif ettiğinde anlamıştım.

"Öğle arasının bitmesine az kaldı," dedim dikkatle ona bakarak. "Niye buradayız?"

"Voleybolda iyisin ama daha iyi olabilirsin." Sesi bomboştu. "Seni çalıştırmak için buradayız, neden olacak?"

Gözlerimi kıstım. "Voleybol umurumda bile değil," dedim. "Senin benden istediğine ulaşmam için sadece bir araçtı. Yoksa ilk günden takıma girme meraklısı değilim."

"Evet," diye onayladı. "Hızlısın. Ama ağırdan alman gerek, farkındasın, değil mi? Aksi dikkat çeker."

"Ne önemi kaldı ki?" diye sordum. "Elinden kaçarak anlaşmayı bozdum."

Gözlerinde aşağılayıcı bir ifade oluştu ve bana yaklaşmaya başladı. Her ne kadar artık onun bana yaklaşmasından ürksem de olduğum yerde kalmayı başarabildim. Tam dibime girip gözlerimin içine baktı, yeşil gözlerinde yine katran karası alevler vardı.

"İkimiz de voleybol takımına anlaşmamız yüzünden değil de bir şeyler kanıtlama ihtiyacında olduğundan girdiğini biliyoruz." Nefesi yüzüme çarpmıştı, her ne kadar sarhoş gibi görünmese de nefesi alkol kokusuyla keskinleşmişti. Ona dik dik baktım, artık benim hakkımda bu kadar iyi tahminde bulanabilmesine şaşırıyordum. Hatta tahmin bile değildi, Ediz bir şekilde benim yaptığım şeylerin altında yatan asıl sebebi görebiliyordu.

"Belki..." dedim itiraz etme gereği hissetmeden. Neden nefesimi tüketecektim ki? "Ama bu hâlâ anlaşmamıza nokta koyduğumuz gerçeğini değiştirmez." Öylece gözlerimin içine baktı. "Artık beni istediğin gibi öldürebilirsin."

Karanlık bir ifade geçti yüzünden.

"Anlaşmamızın şartı seni öldürmemem değil, abini öldürmememdi. Anlaşma bittiyse gideceğim ilk kapı Atalay'ın kapısı olur." Güçlü insan-

ların neden zaafı olmadığını anlıyordum, eğer bir zaafın varsa gücünü elinden almak için o zaafı kullanıyorlardı.

Tıpkı şimdi olduğu gibi.

“Anlaşma geçerliyken de öldürmeyi planlıyordun,” dedim içime düşen kurtları umursamamaya çalışırken. “Yani benim ortaya koyduklarımı beğenmemiş gibisin. Ne o, yoksa âşık olunacak biri olmadığımı mı karar verdin? Kutay için yeterli değil miyim? Güven sınavını geçemedim mi?”

Birden elleri sertçe iki bileğimi de kavrayınca neye uğradığımı şaşırardım. Gözlerindeki alevler daha da yükseldi.

“Eğer senin işe yaramayacağını düşünsem o anlaşmayı asla kabul etmezdim,” dedi dişlerinin arasından. “Ayrıca ölmeni isteseydim çoktan ölmüştün. Sinir anında çektiğim bir mesaj yüzünden bu kadar hır gürc çıkaracağını bilseydim seninle uğraşmazdım bile.”

“Uğraşma o zaman!” Bağırılmışım. Ediz’in gözleri biraz daha karardı.

“Sen hiç akıllanmaz mısın?” Artık o da bağırıyordu. “İçinde bulunduğun durumun ciddiyetinin farkında değil misin?”

“Kusura bakmayın hazretleri,” diye tısladım. “İşe yaramazın teki olduğum kadar şımarığımdır da.”

Bugün tamamen kendim gibi giyinmişim. Dolaba koyulan onca mini elbiselerin, kısa şortların arasında siyah bir tayt bulmuştum. Üstüme de siyah atlet, onun üstüne de ince, siyah bir kapüşonlu hırka giymişim. Ayağıma geçirdiğim spor ayakkabı da öyle rahattı ki. Kızıl kahve saçlarımı düzleştirmişim ve gözüme çektiğim koyu göz kalemiyle tamamen eski Doğa’ya dönmüştüm.

“İşe yaramadığını ve şımarığın teki olduğumu düşünen sadece sensin,” dedi Ediz. “Daha nasıl hareket etmen gerektiğini bile bilmiyorsun.” Hâlâ elleri kelepçe gibi bileğimi kavrıyordu. Yüzü yüzüme bu kadar yakinken ve bedenlerimiz neredeyse birbirine değiyorken dışarıdan bizi gören biri, durumu kesinlikle yanlış yorumlardı.

“O zaman neyi beğenmiyorsun?” Öfkeyle solumdum. “Kendimi ucuz göstermememi söyledin, senin uyarından sonra elimden geleni yapmaya çalıştım. Beceremiyorum işte. Gece’nin söylediğine göre güzel kızları peşinde koşturana birinden bahsediyoruz ama bana ilk günden nasıl davrandığını biliyorsun. Beni arkadaş grubuna davet etti. Demek ki güzel değilim.”

Ediz ciddi olup olmadığını sorgular gibi yüzüme bakıyordu. Ardından benden biraz uzaklaşıp sabır dilenirmiş gibi spor salonunun tavanına baktı.

“Bu kadar saf olma kızım,” dedi sert bir sesle. “Saflığından yararlanıp seni kullanır zaten. Sence güzel bulmadığı biriyle niye ilgilenirsin.

bir yerlere davet etsin? Peşinden koşmanı bekleme riskini alamayacak kadar çok beğendi seni.”

Ediz’in bana iltifat ettiği nadir anlardan biriydi bu, yine kendimi çok garip hissetmişim. Kaşlarımı çattım.

“Ama Gece demişti ki...”

“Bırak Gece’yi,” diye keskin bir sesle lafları ağzıma tıkadı. “Bence sende iletişim problemi var.”

“Ne büyük tespit öyle,” diye iğneleyici bir sesle konuştum. Bu kadar zaman geçmesine rağmen bu gerçeği şimdi mi görüyordu? Oysa o kadar dikkatli bakıyor ve o kadar yerinde tahminlerde bulunuyordu ki.

“Bir erkek bir kıza yüz verirse ne olur?” diye sordu bana. Allah aşkına, bunu ben nereden bilebilirdim? Hayatımın hiçbir bölümünde ikili ilişkiler hakkında düşünmemişim çünkü ne düşünmemi sağlayacak bir durumla karşılaşmış ne de bir erkekle flört etmişim.

“Ne bileyim ne olur,” diye tersledim onu. Bana kulaklarına inanamıyormuş gibi baktı. Ne olmuştu yani hiç tecrübem yoksa? Bu kadar şaşırması aşağılayıcı oluyordu.

“Sanki üç yaşındaki çocukla konuşuyorum,” diye homurdandı. Ters ters ona bakarken dil çıkarmamak için zor tuttum kendimi. Aptal erkekler! Akılları sadece bir kıza yatağa nasıl atabileceklerine çalıştığından diğer şeylere yer kalmıyordu. Ayrıca kaçtığım için bana kızmayacak mıydı? Aslında dün geceki hareketi ağzımın payını vermesi için yeterli olmuştu ama yine de daha ağır şeyler bekliyordum. Ama şu an oturmuş bir erkeğin nasıl etkileneceğini tartışıyorduk.

“Kocan olacak adama acıyorum.”

“Evleneceğimi kim söyledi be?” Evleneceğim varsa da erkeklerin ne kadar iğrenç olduklarını böyle şeyler yaşayarak gördükten sonra bitmişti. Ne erkek arkadaş ne evlilik... Tabii bunlar bu işten sağ çıktığım takdirde geçerli olacak maddelerdi.

“Eğer bir erkek bir kıza yüz verirse kız anında yelkenleri suya indirir. Aslına bakarsan vermezsen de indiriyor. Siz kadınlar... biraz aptalsınız.” Ona bu zamana kadar attığım en sert bakışı attım. Hemen şimdi, burada Birinci Cinsiyetler Savaşı’nı başlatabilirdim. “Ufacık bir güzel söze çok çabuk kanıyorsunuz.”

“Aptal olan sizsiniz,” diye homurdandım. “Bir kadın tek bir kişide takılıp kalmaz. Gerçekten yürekte gelerek sever ve ilk âşık olduğu erkekte işler yolunda gitmezse aynı derecede güçlü bir duyguyu başka bir erkekte yaşayabilir. Çünkü bizde şefkat var. Ama siz erkekler tek bir

kıza takılıp kalıyorsunuz çünkü aptalsınız. Hayatınızda sadece bir kere gerçekten âşık oluyorsunuz.”

Son cümleyi kurduğumda bana anlamını çözemediğim bir bakış attı ve bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Neden o tek kız olmaya bakmıyorsun?” diye sordu.

“Sanki istediğin şey çok basitmiş gibi konuşup durma!” Sinirlerim iyice gerilmeye başlamıştı. Spor salonunun diğer ucuna topu almaya gittim. Ediz’in bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

“Diğer yandan bir kız bir erkeğe yüz verirse...” diye devam etti beni duymazdan gelerek. “O erkek âşık olmaz, şımarır. Kutay’a çok fazla yüz veriyorsun.”

Eğilip topu aldım ve Ediz’e doğru döndüm.

“Kuyruk sallamamı siz söylediniz!”

“Benim sana söylediğim tek şey sana değer vermesini sağlamandı.” Ediz topu atmamı işaret etti. Topu mekanik bir hareketle ona gönderirken kafamda sorular dönüyordu. “Daha ilk günden seni her çağırışında kuyruk gibi peşine takılmanı söylediğimi hatırlamıyorum.” Topu sektirdi. “Ayrıca orada dikilip duracağına gel buraya, bu kadar sorun arasında işe yarayan bir şeyler çıksın bari.”

Ona itaat etmek gibi bir zorunluluğum kalmamıştı ama yine de söylediğini yapıp ona doğru ilerlemeye başladım.

“Ne yapmam gerekiyor peki?” diye sordum onunla polemiğe girmek yerine. Çünkü onunla didişip durmak beni gerçekten yoruyordu.

“Gel buraya,” dedi beni daha da yakınına çağırarak. Ona bıkkın gözlerle baksam da dediğini yaptım. “Arkanı dön.” Ne demek istediğini anlamadığım için duraksadım. “Arkanı dön.” diye tekrar etti. Birkaç saniye gözlerinin içine bakıp öylece dursam da ısrarcı tavrı karşısında söylediğini yaptım.

“Derin bir nefes al ve nefesini tut,” dedi emredercesine. Nefes tutmanın bir erkeği kendine âşık etmekle ne alakası vardı? Yine de sabredip dediğini yaptım, bana iyice yaklaşıp bir elini karnıma yerleştirdiğinde nefesim kesilince bunu yapmak daha kolay olmuştu.

“Sakin ol,” dedi gerildiğimi fark edince. “Voleybol bilek gücüyle alakalıdır ama pozisyonu iyi ayarlamazsan sorun çıkarır.” Varlığını oldukça belli eden eli, karnıma biraz daha baskı yaptı. “Kendini salına.” diye uyardı beni.

“Ediz...”

"Hafifçe dizlerinin üstüne doğru eğil ve manşet pozisyonunu al. Oynarken nefesini tutman aptallık olur ama sen alışana kadar nefesini tutsan daha iyi olur." Karnıma dokunduğu yer yanıyordu sanki. Bu neydi böyle? Dediğini yapıp hafifçe eğildim ve ellerimi birleştirdim. Boşta kalan eliyle dirseklerime baskı uyguladı ve kolumu dikleştirdi. Ardından elini bileğimin biraz üstüne koydu.

"Tam bu noktayla vurman gerekiyor."

"O noktayla vuruyorum zaten." Bana bu kadar yakınken ve kokusunu duyuyorken düşüncelerimi toparlayabilmem ve konuşabilmem sanırım bir mucizeydi.

"Gücünü orantısız kullanıyorsun," dedi. Gözlerimi devirdim.

"Küçüklükten beri voleybol eğitimi alıyorum ve takımında oyuncuyum. Ve sen gelmiş bana nasıl manşet atıldığını öğretmeye çalışıyorsun. Benim de iyi olduğum konular var Ediz Bey." Nefesimi bıraktım.

"O zaman top neden yamuk gidiyor? Eğitim alman, gücünü iyi ayarlayamadığın gerçeğini değiştirmez."

"Çünkü top yerine senin kelleni düşünüyorum," diye homurdandım. "Elimde senin kafan olduğunu düşünmek maalesef nazik davranmama engel." Bir an gülecek sandım ama bir heykel kadar hissiz davranmaya devam etti. "İyi olduğumu biliyorum. Senin düşüncelerin bunu değiştirmez. Beni biraz küçümsemeyi bıraksan benim de iyi olduğum konular olduğunu görürsün."

"Evet, görüyorum." Yüzünü görmesem de yeşil gözlerini kıstığını hissettim. "Kendini, seni sömürecek serserilerin önüne atmakta üstüne yok." Evet, bu konunun bir yerden patlak vereceği zaten ortadaydı ama bunu bilmeme rağmen gerildim.

"Doğru," dedim boş bir sesle. "Senin de onlardan farkının olmamasından anlayabiliriz bunu... Salak gibi seninle bir anlaşma yaptım bir de."

Karnımdaki eli kaydı ve kolu sert bir şekilde belimi kavradı. Beni birden kendi bedenine yapıştırdıncaya nefesim kesildi. Dudakları, saçlarımın üzerinden kulağıma yönelince tüylerim diken diken oldu.

"Eğer biraz da olsa onlara benzeseydim..." diye fısıldadı. "Her gece benim için çalışırdın. Belki de haklısındır, onlar gibiyimdir. Ama onların gördüğü gibi görseydim seni, pozisyondan pozisyona sokardım." Elleri tehlikeli bir şekilde vücudumda yukarılara çıktı. "Beni sinirlendirme," diye uyardı. "Ne yapacağım belli olmaz."

Bir süre şaşkınlıktan kilitlenip kalsam da kendimi toparlamam uzun sürmedi. Ediz'in kollarından kurtulup hızla ona dönerken gözlerim ya-
nyordu.

"Bir daha bana dokunursan..."

"Ne yaparsın?" dedi alayla.

"Dün gecenin acısını böyle alçak yöntemlerle çıkaramazsın," diye tısladım. "Hadi vur! Yine ben yokmuşum gibi davranmaya devam et! Yine almıya bir silah daya! Yine oradan oraya savur, yine boğazıma yapış!"

Öylece gözlerimin içine baktı. Öfkeyle ittim onu, bir adım geriledi ama benim tüm gücümü kullanmam karşısında zerre kadar etkilenmemişti.

"Ben bu tavırlarımı hak edecek hiçbir şey yapmadım!" diye bağırdım. "Gör artık şunu!"

Daha kusacak bir ton cümle vardı ama spor salonunun kapısı açılınca hepsi dilimin ucunda kaldı. Refleks olarak başımı kapıya çevirdim, Kutay başım içeri uzatmış bize bakıyordu. Yüziünden ne düşündüğü belli olmuyordu ama bakışları sertti. Öğleden önce derslerde yoktu, dün gece geç saatlerde onu dışarıda gördüğüm için uyuyakaldığımı tahmin etmek zor olmamıştı.

"Doğa?" diye sordu düz bir sesle. Bakışları Ediz'e yöneldi ama Ediz ona değil, bana bakıyordu. Kutay'a açıklama yapmak zorundaydım ve açıkçası ne yalan uyduracağımı bilmiyordum.

"Kutay?"

Ediz'in, "Her yerden fırlamasa olmaz sanki," diye homurdandığını duydum ama Kutay'ın duyamayacağı kadar kısık sesle konuşmuştu. Bakışlarım kısa bir an Ediz'e kaydı.

"Bugün okula gelmezsin sanıyordum." Kutay'ın sesinde tedbirli bir hava vardı. Elimde olsa hiç gelmezdim tabii. Bıkkınlıkla iç geçirmemek için zor tuttum kendimi.

"O kadar da kötü hissetmiyorum," dedim. "Senin ne işin var burada?"

"Fatih Hoca'yı arıyorum. Beden öğretmeni," dedi hocaları henüz tanımadığım için. "Ne zaman gitti?"

"Hiç burada değildi ki," dedim. Ediz'le öğle arasından bu yana baş başaydık. Kutay'm bakışları tekrar Ediz'e kaydı.

"Birazdan ders zili çalar," dedi Kutay. "İşin yoksa beraber gidelim?" İki erkek de birbirini tamamen yok sayıyordu. Ediz'e bakmamak için zor tuttum kendimi, onun her teklifini kabul etmemem gerektiğini gayet açık bir şekilde belirtmişti. Ama burada onunla kalmak istemiyordum. çok sinirliydi ve sinirliyen yaptıkları beni korkutuyordu.

“Olur,” dedim her ne kadar Kutay’la konuşmak istemesem de. “Bizim çalışmamız da bitmişti zaten.” Ediz’e aldırınadan yürümeye başladım, tanıyanından geçip Kutay’ın yanına gidecektim ki beni durdurdu. “Hayır,” dedi tehlikeli sayılacak kadar sakın bir sesle. “İşimiz bitmedi.”

Ediz gözlerini Kutay’a çevirdi. Gözlerinde öyle bir ifade vardı ki neden burada olduğumuzu ve Kutay’ı kendine âşık etmeye çalışmamın asıl sebebini bir kez daha merak ettim. Daha on sekiz yaşındaki biri ona ne yapmış olabilirdi?

Ediz’in zihninin nasıl işlediğini unutmamak gerekirdi. Ben de ona bir şey yapmamıştım ama sanki yapmışım gibi benden nefret ediyor, bana zarar veriyordu. Kutay’ın yüzündeki ifade değişmedi, onun resmini ilk gördüğüm andan itibaren bela bir tip olduğunun farkındaydım.

“Doğa işinizin bittiğini düşünüyor,” dedi Kutay. Ben umurunda olmasam bile Ediz düşmanca bir havaya bürünmüştü, Kutay’ın da buna sessiz kalmayacağı zaten ortadaydı.

“Sorun değil, Kutay,” dedim olay çıkmasını istemediğim için. “Ediz’in konuşması gereken bir konu daha var sanırım.”

“Hayır, bal gibi de sorun,” dedi Kutay kulaklarına inanamıyormuş gibi. “Dün gece o sokakta ne yapıyordun? O kılıkla gecenin bir yarısı başına gelebilecekleri düşünmüyorken şimdi seninle konuşmayı mı düşünüyor?”

Ediz ona doğru döndü. İşte şimdi işler kızışacaktı.

“Doğa seni neden ilgilendiriyor?” diye sordu Ediz dümdüz bir sesle. Benimle ilgilenmesine sevinmesi gerekmez miydi? Hangi anlamda olursa olsun Kutay bana ilgi duyuyordu ve sonuç olarak Ediz’in istediğini yerine getirmiş oluyordum. Hem de daha ikinci günden!

“Dün gecedен sonra...”

“Her tartışmamızda yaptığı bir şey,” diye lafını kesti Ediz. Sesi demir gibi sertti. “Kaçmaya çalışması ilk kez olan bir şey değil.”

“Ben onun arkadaşayım,” dedi Kutay.

“İki gün içinde arkadaş mı oldunuz?”

“Dünkü halini gördükten sonra arkadaşım olmasa bile beni ilgilendirir.” Kutay’ın gözlerindeki ifadenin, Ediz’in sert bakışlarından aşağı kalır yanı yoktu. “Orada başına kötü şeyler gelebilirdi.”

“Evet,” diye onayladı Ediz. “Gelebilirdi. Ama gelmedi.” Ediz spor salonunun kapısına doğru yürüdü, bileğimi tuttuğu için ben de peşinden sürüklenmiştim. Yine de Kutay müdahale etmesin diye adımlarımı olabildiğince normal tutuyordum, kendi isteğimle yürüyormuş gibi hareket ediyordum.

Ediz, Kutay'a aldırmadan beni oradan tutup götürcekti ama bu sefer ben Ediz'in kolunu çekiştirerek yavaşlattım ve Kutay'ın yanında durdum.

"Dün gece için teşekkür ederim," dedim. "Ve cidden kusura bakma. Derste görüşürüz."

Kutay'ın bir şey söylemesine fırsat kalmadan Ediz beni tekrar çekiştirmeye başladı. Tepki göstermemek için zor tuttum kendimi, bu kabalığına katlanamıyordum. Aslında bu en hafif hareketlerinden biriydi ama başka birinin önünde yapması sınırimi bozuyordu.

"Dün gece için teşekkür ederim," dedi Ediz sesimi taklit ederek. Cidden sesimi o kadar inceltmiş, o kadar kibar mı konuşmuştum?

"Ha ha," dedim gözlerimi devirerek. "Çok komik."

"Asıl komik olan ne biliyor musun? *Ve cidden kusura bakma.*" Yine beni taklit etmişti. Ona hırsla baktım.

"Senin kadar dengesiz, kendini bir şey sanan, ukala, bir dediği bir dediğini tutmayan bir insan görmedim," diye çıktım. Ediz tekrar omzunun üstünden bana baktı ve alaycı alaycı gülümsedi. Yine ruh hali değişmişti. *Dengesiz herif!*

"Teşekkür ederim," dedi sanki hakaret etmemiş de iltifat etmişim gibi. Yanında uzun süre kalırsam kesinlikle aklunu kaçırdım.

Ediz beni nereye götürüyordu, bilmiyordum ama yine nöbetçi öğretmenlerden birine yakalanmıştık. Özel okullar ne kadar rahat olursa olsun yine de Türkiye'deydik ve öğretmen, kolumu tutan Ediz'in eline uyarı dolu bir bakış attı. Ancak Ediz aldırılmamıştı bile.

"Kaçınıcı sınıfınız siz?" diye sordu biz yavaşlayıp durunca.

"On iki hocam," dedim Ediz'in ne kadar rahat durduğunu görünce. Sanki, "Sana ne?" deyip geçecekmiş gibi duruyordu.

"Ne arıyorsunuz o zaman burada?" diye sordu hoca. "Doğru kütüphaneye. Semineri duymadınız mı?"

"Ne semineri?" diye sordum her şeyden habersiz olduğumu belli eden bir sesle.

"YGS için bilgi veriliyor. Hadi, doğru kütüphaneye." Ediz'in, öğretmeni zerre kadar umursadığı yoktu. Tabii, yirmi dört yaşındaki adam neden umursayacaktı ki? Burada asıl liseli olan bendim.

"Tamam hocam," dedim. İçimden de Ediz'in beni yeniden çekiştirmemesi diliyordum. "Ama ilk önce Fatih Hoca'yı görmemiz gerekiyor." Kutay'ın spor salonuna gelmesi bir işe yaramıştı en azından.

"Tamam, acele edin." Tekrar yürümeye başladığımızda Ediz'in beni nereye götürdüğünü cidden merak ediyordum.

Huysuz görünmek istemiyordum ama, "Ben açım," dedim. "Sabahtan beri bir şey yemedim. Beni aç bırakırsan bir işe yaramam." Kantin biraz ilerimizdeydi ve dışarıya çok güzel tost kokusu geliyordu. "Bana bir tane kaşarlı tost alır mısın?"

Normalde kendim de gidip pekâlâ alabilirdim ama tek kuruşum yoktu. Ediz beni duymazdan gelip yürümeye devam etti ve okulun çıkışına doğru ilerledi. Sanırım yine beni bir hiç olarak görmeye başlamıştı. Neyse ki bu hali o kadar da tehditkâr değildi.

Biz okuldan çıkarken diğer öğrenciler okula giriyordu. "Ne yapıyoruz?"

"Açım demedin mi?" diye sordu. "Bir şeyler yemeye gidiyoruz." Beni görmezden gelmesini o kadar kolay kabul etmişim ki kurduğu cümle şaşırma sebepleri oldu. Anlamadığımı belli eden gözlerle baktım ona.

"Kaçarken gördün mü, bilmiyorum ama..." dedi kinayeli bir sesle. "İskele yakınlarında bir restoran var."

Beni yemeğe mi götürüyordu yani? O kadar şaşırmışım ki verecek bir cevap bulamamışım. Belki de bana yine oyun oynuyordu. Ediz'in dengesiz hareketlerini az çok çözmüş gibiydim, ne zaman iyi davranırsa bu benim zararına oluyordu.

Okuldan çıktığımızda bileğimi tutan elini çekti ve ellerini koyu renk kotunun ceplerine koydu. Konuşmaya pek istekli görünmüyordu, yürüdüğümüz kaldırımın taşlarına bakıyor, bir şeyler düşünüyordu. Ne düşündüğünü öğrenmek için neler vermezdim...

"Ne yiyeceğiz?" diye sordum sırf konu açmak için.

"Cevizli havan köftesi," dedi.

"Ha?" diye kaba bir tepki verince bana baktı. Yeşil gözleri güneşin altında çok daha güzel görünüyordu.

"Cevizli havan köftesi," diye tekrar etti. "Antakya'ya özel bir şey."

"Siz Hataylıların yöresel yemeklere takıntısı falan mı var?"

"Birincisi ben Ankaralıyım. Hataylı olan annemdi. İkincisi, bunu nereden çıkardın?" Kaşlarını kaldırmıştı.

"Kutay da dün bana acı sos yedirdi de."

Ediz bana ters bir bakış attı. "O acı sosu götüne soksun."

"Çok kibarsın," dedim alçak sesle. "Beni zehirlemeyi düşünüyor musun? Cidden. Neden yemek yemeye gittiğimizi anlamıyorum."

"O kadar basit yöntemlere başvurmayacağımı artık anlamışsındır sanıyordum," dedi bıkkın bıkkın. "Seni öldürecek olsam haberin olur. Avın korkusu avcıya zevk verir. Ayrıca o saçma sapan sınav seminerini

dinlemek istemiyorum. Hem seni yalnız bırakmamam gerektiğini de çok iyi anladım.”

“Saçma sapan dediğin o sınav beni kurtaracak olan şey,” diye mırıldandım kendi kendime ama beni duymuştu.

“Neyden kurtaracakmış?”

Ailemden.

Sanki soruyu hiç sormamış gibi etrafıma bakılmaya başladım ve cevap vermedim. Siyahlar içinde olduğum için güneşi çekiyordum ama üstümdeki hırkayı çıkarırsam da üşüyeceğimin farkındaydım. Ediz sorusunun üstünde durmadı.

Restorana geldiğimizde bu küçük, sıcak mekâna hayran kalmaktan kendimi alamadım. Ediz’in seçimleri insanı şaşırtıyordu, önceki tercihlerine oranla burası oldukça moderndi. Duvarlar beyaz renge boyanmıştı, lacivert masaların üzerinde yuvarlak kavanozlar vardı ve içlerinde küçük balıklar yüzyordu.

Ediz’in seçtiği masalardan birine otururken, “Burası çok güzelmiş,” dedim. Yüzünde tek bir ifade yoktu ama gözünü bile kırpmadan benim verdiğim bütün tepkileri inceliyordu. Cevap vermedi. Garson gelirken ben pencerelerden görünen masmavi denizi hayranlıkla izliyordum.

“İki cevizli havan köftesi,” dedi Ediz siparişi verirken. Sonra bana döndü. “İçecek bir şey ister misin?”

“Sen bilirsin,” dedim omuz silkerek. Artık benim yerime karar vermesine alışmaya başlamıştım. Ediz söylediğim cümle üzerine bana garip garip baktı, arımdan garsona dönüp, “İki tane de vişne suyu,” dedi.

Garson siparişlerimizi aldıktan sonra yanımızdan ayrıldı. Burada Ediz ve benden başka kimse yoktu. En son Hatay’a gelirken, mola verdiğimiz yerde karşılıklı oturup yemek yemiştik ama orada da yiyeceğim iki lokmayı bile boğazıma tıkamıştı. O gün bana karşı takındığı tavrı hatırlayınca suratımın düştüğünü hissettim.

“Ne oldu?” diye sordu beni dikkatle inceleyen Ediz.

“Hiçbir şey.” Onunla aramızda duvarlar, dağlar, demir parmaklıklar vardı ve hiçbir zaman oturup adamakıllı konuşmamıştık. Zaten kim onu öldürmek isteyen biriyle oturup konuşurdu ki? Ediz gözlerini kısarak bakmaya devam etti.

“Sana bir şey soracağım,” dedim dirseklerimi masaya yaslayıp yüzümü avuçlarımın içine alırken. Ediz dikkat kesilmişti. “Neden buradayız? Tamam, semineri istemiyorsun, acıktım falan... Ama ben şu an beni evin bodrum katına kilitlemiş olacağımı düşünüyordum.”

Ediz gözlerini gözlerime dikti. "Niye?"

"Çünkü bana hiçbir şey yapmadığımda bile çok kötü davranıyorsun." Sesim onun sesi gibi ifadesizdi. "Kaçma girişimimden sonra bana işkence edersin sanıyordum."

Kaşlarını çattı. Bir süre söylediklerimi düşünüyormuş gibi cevap vermedi, o süre zarfında bakışlarını masadaki peçeteliğe indirmiş, bir peçete koparıp onunla oynamaya başlamıştı. Sonra o güzel çimen yeşili gözlerini bana çevirdi.

"Şahmeran efsanesini biliyor musun?" Bunun konuyla ne alakası vardı? Ediz sorduğu sorunun cevaplanmasını beklemeden devam etti: "Yarı yılan, yarı kadın. Şahmeran öyle güzel bir kadın ki Tahmasp onu ilk gördüğünde karşılaştığı en güzel kadın olduğunu düşünüyor. Zehirli olmasına ve dünya düzeninin kurulduğu zamandan bu yana var olmasına rağmen Şahmeran zararsız. Güvenmemesi gerektiğini bilmesine rağmen Tahmasp'a güveniyor ve onun için birçok şey yapıyor. Zamanla Şahmeran, Tahmasp'a âşık oluyor, tabii Tahmasp da gözünün gördüğü en güzel kadına. Ama Tahmasp, ailesi uğruna Şahmeran'ı yüzüstü bırakıyor. Şahmeran, Tahmasp karşısında çaresiz, adamın isteğini kabul ediyor. Ve Tahmasp yeryüzüne geri dönüyor."

"Ve kralın hastalandığı haberi geliyor," diyerek lafını tamamladım. "Şahmeran'ın eti tek şifa. Şahmeran ölmek zorunda. Ama nasıl yapacaklarını bilmiyorlar. Şahmeran'ı gören kişi hamama girdiğinde derisi pullanıyor. Bütün herkesi hamama sokuyorlar ve Tahmasp'ı buluyorlar. Adam yapılan işkencelere dayanamıyor ve sevdiği kadını bulup öldürüyor. Ve dünya üzerindeki en güzel kadın, aşkın gözünü kör etmesinden dolayı mantıklı hareket etmediği için yüz binlerce yıllık ruhunu kaybediyor."

"Evet," dedi Ediz. "Biliyorsun."

"Biliyorum," dedim kavanozdaki üç tane turuncu balığa bakarken. "Ne olursa olsun Tahmasp'a kızamıyor Şahmeran." Bakışlarımı tekrar Ediz'in yüzüne çevirdim. "Nereden çıktı bu efsane?"

Çenesinin ucuyla arkamdaki duvarı gösterdi. Gösterdiği yere bakınca Şahmeran'ın resmini gördüm. Yılan kadın.

"Etin tek şifa," dedi ben tabloyu incelerken.

"Ben Şahmeran değilim," dedim düz bir sesle. Bakışlarımı ona çevirdiğimde hâlâ yüzümü inceliyordu.

"Zaten Şahmeran bir efsaneden ibaret," dedi içinde balıkların olduğu kavanozu önüne çekerken. Elini kavanoza daldırıp balığı avucuna aldı ve sudan çıkardı. Telaşla Ediz'e bakarken, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

ÖZNUR YILDIRIM

“Aslında Şahmeran bu balık kadar çaresiz.”

“Ediz. Bırak o balığı suya. Öldüreceksin.”

Bir şeyi öldürebileceği gerçeği beni dehşete düşürmüştü. Beni öldürmek istediğinde de bu denli soğukkanlı olacak mıydı? Yüzündeki dehşet dolu ifadeyi izledi, ardından balığı suya geri bıraktı.

“Dün gece...” dedi bıraktığı balığa bakarken. “Eğer uyuyup kalmasaydın sana birçok şey yapabilirdim.” Yüzümü buruşturarak arkama yaslandım.

“Nefretin içinde boğuluyorsun,” dedim gözlerinin içine bakarak.

“Neler olduğu hakkında bir fikrin yok.”

“Anlat o zaman,” dedim öfkeyle.

“Anlatılacak bir şey de yok,” dedi. Yine o ruhsuz tavrına geri dönmüştü. Ona öfkeyle bakarken bir süre öylece durduk. Ardından siparişlerimiz geldiğinde ne açlık kalmıştı ne iştah. Ediz yine beni yok sayarak önündeki yemeğe baktı.

Ben de kendi tabağımla ilgilenmeye başlarken Şahmeran efsanesinde okuduğum satırlar gözümün önündeydi. Şahmeran'ın aşkı öyle büyüktü ki adam, aşkın büyüklüğü karşısında acısından ölmek istemişti.

“Ey sevdiğim, üzülme! Biliyorum ki sen bana kendi canın için ihanet etmedin ama ben de sana dememiş miydim, bu topraklarda aşklar ölümünedir diye? Bak, şimdi anladın mı? Ben ölürüm ama sen yeter ki üzülme.”

11. BAHİS

Sanki akrep ve yelkovan düşüncelerime takılmış, zaman durmuş ve ben o katilin yeşil gözlerinde, o anda, bahsettiği o kuyunun içinde hapis kalmıştım. Kafam öyle yoğun, öyle doluydu ki ne dersleri dinleyebilmiş ne de yanımda oturan Kutay'la iki üç cümle dışında bir şey konuşabilmişim.

Bana Şahmeran demişti, bu dünyaya gelebilecek en güzel kadın. Şahmeran derken eninde sonunda öleceğimi vurgulamış olmalıydı ama yine de bana hitap etmek için seçtiği bu isim içimde bir yerlere dokunmuştu.

“İki derstir dalgınsın,” dedi Kutay ben çantama eşyalarımı koyarken. “Bir sorun yoktur umarım.”

Düşünceli bakışlarımı yüzüne çevirdim. “Hayır, sadece bir şey düşünüyordum.”

“Öğretmenin gözüne çok battın,” dedi. “Biraz gıcık biridir, haberin olsun.”

“Öğretmenler umurumda değil,” dedim iç geçirerek. Gerçekten de öyleydi. Belki de hazır bir koleje gelip gidiyorken öğretmenlerinden yararlanmam iyi olabilirdi fakat şu durumda ne aylar sonra gireceğim üniversite sınavı ne de hedeflediğim üniversite umurumdaydı; geri dönüş biletim bir yana, beni geri götürecek bir şey bile yoktu ortada.

Sınıf arkadaşlarım tek tek sınıftan çıkarken o kadar esmerin arasında sıyrıtan sarı saçlar gözüme takıldı. Hemen ardından Başak bana doğru yürümeye başlamıştı. Yanımıza geldiğinde Kutay'a kısa bir bakış atıp tekrar bana döndü.

“Hadi,” dedi aceleyle. “Çalışmamız var.”

“Ne çalışması?” dedim anlamayarak.

“Çarşamba ve cuma günleri çıkışta antrenman yapıyoruz.” Suçlu olduğunu gösteren bir tavırla dudaklarını büktü. “Sana söylemeyi unuttum, kusura bakma. Bir işin yoktu değil mi?”

“Hayır yok ama haberim olsa daha iyi olurdu.” Şimdi bir de Ediz’le konuşup onu ikna etmem gerekiyordu. Aslında ikna olmasa daha iyi bile olabilirdi, hiç voleybol oynayacak havamda değildim.

“Ya, aslında haber vermediğimden bu haftaki antrenmanlara seni çağırılmayacaktım ama Ediz bana birkaç konuda yetersiz olduğunu söyledi.” Şaşkınlıkla baktım ona, kulaklarıma inanamıyordum.

“Ne? Yetersiz olduğumu mu söyledi?” diye sordum şaşkınlığımı gizleme zahmetine girmeden. “Ediz’le konuşuyor musunuz siz?”

“Evet,” dedi Başak şaşkınlığıma gülererek. “Çok kafa biri. Aynı sınıftayız. Zaten seninle birlikte o da burada kalacak.” Kan beynime sıçramıştı. Çok kafa biri derken ne kastediyordu? Aynı sınıfta olduklarını bilmiyordum. Başak ile Ediz’i yan yana konuşurken düşünmek midemin burkulmasına sebep oldu. Ediz, Başak’a, hem de rakibim olarak gördüğü kıza gidip benim yetersiz olduğumu mu söylemişti? Sinirden delirecektim.

“Ee, ne diyorsun?” diye sordu Başak ben cevap vermeyince.

“Tamam, kalalım. Ama şey diyorum... antrenman yerine maç yap-sak?” Cevabımı beklemeden Kutay’a döndüm. “Voleybol oynamayı biliyor musun?” Kutay bir an şaşırsa da başımı olumlu anlamda salladı. “Güzel.” Tekrar Başak’a döndüm. “Sen ve Ediz, ben ve Kutay. Bir maç yapalım.”

Normalde insanların düşüncelerini ve söylediklerini umursayan bir insan değildim ama söz konusu altında Ediz’in imzası bulunan cümleler olunca sinirleniyordum. Başak getirdiğim tekdife ve birden kontrolü elim alıp plana yön vermeme şaşırsa da bir şey söylemedi. Ayrıca Kutay’ı benim davet etmemden hoşlanmamış gibi görünüyordu. Yine de kabul etti. Ediz’e ağzının payını verecektim. O ukala, kendini bir şey sanan aptala gününü gösterecektim. Neden bu kadar sinirlendiğimi bilmiyordum ama kanım kaynıyordu resmen. Başak, Ediz’i çağıracağını söyleyip sınıftan çıktı. Kutay’a döndüm.

“Daha tanışılabilir bir iki gün oldu ama senden bir şey rica edebilir miyim?” Ashında her şey çok hızlı ilerliyordu. Böyle şeyler oluyor muydu normal hayatta? Biri bana hiç bilmediğin bir şehirde bir katille okula gideceksin, ilk günden kendi isteğiyle voleybol takımına gireceksin, bir çocuğu kendine âşık etmen gerekecek ve o çocukla muhabbeti hemen kuracaksın dese boş bakışlarımı yüzüne dokundurmakтан öteye geçmezdim ama şimdi gerçek oluyordu hepsi, daha günler önce fotoğrafta gördüğüm çocuk yanımda durmuş bana bakıyordu.

“Tabii.”

"Genellikle eğlenmek için her türlü yola başvuracak bir tipe benziyorsun." Bu lafım üzerine Kutay şaşırdı. "Kötü anlamda söylemedim. Daha önce yaptığın, seni eğlendiren ama çok da tehlikeli bir şey söyle-sene mesela."

"Sana neden güveneyim?" diye sordu gözlerini hafifçe kısararak.

"Güvenmen için bir sebep yok," dedim omuz silkerek. Aniden gardımı alması, kendimi geri çekme arzumu kamçılanmıştı fakat yapamazdım. "Ama öğrenmek istiyorum." Sıramızın üstüne çıkıp bağdaş kurdum ve Kutay'm gözlerinin içine baktım. Çarpıcı bir şekilde gülümsedi.

"Genellikle kızlar benim macera dolu hayatıma girmek isterler ama bu kadar hızlısını görmemiştim." Benimle şakalaşıyordu ama kurduğu cümle beni yine de rahatsız etmişti, maalesef ortada *can* olunca insan ağırdan alamıyordu. "Ama peki. Genellikle insanlar en çok uyuşturucunun keyif verdiğini söylerler ama ben o işlere hiç bulaşmadım. Belki bir iki nefeslik ot ve bol sigara. Bence en eğlencelisi şehrin dışında yapılan yarışlar."

"Ne yarışı?"

"Motosiklet veya araba. Sınır bölgesinde yapılıyor. Son zamanlarda Reyhanlı'da olan patlama ve siyasi durumlar yüzünden bir süre ara verildi. Duyduğuma göre aldırın yokmuş, bizim gibileri durdurmak pek mümkün değil anlayacağın." Bizim gibiler derken kendisini ve beni göstermişti.

"Bizim gibiler derken?" diye sordum.

"Bizim gibiler işte. Paraya para demeyenler. Birkaç kez tutuklandım ama babam anında polislerin pençelerini çekti üzerimden." Göz kırptı. Ona dik dik bakmamak için zor tuttum kendimi. Zengin değildim, bu tür şeylerin varlığından bile haberim yoktu. Dahası, ben sizden değilim, diye bağırılmak için zor tutum kendimi. Ankara'nın Keçiören ilçesinde, normal bir apartman dairesinde yaşayan orta gelirli bir ailenin kızıydım. Birçok aileye göre maddi durumumuz oldukça iyi olsa da onlarla kıyaslanacak olursa fakir bile sayılabılırdim.

"Yasal değil yani?"

"İşin eğlenceli kısmı o zaten kızım." Yüzümü süzdü. "Bence tam senlik bir yer. Sert yani. Ama aklın varsa bulaşma derim."

"Neden?"

"Otobanda araba sürmeye benzemez. Virajlı yollarda oluyor. Eğer aklından öyle bir şey geçerse hemen bana gel. Yarışlara katılmana izin vermem ama benimle birlikte durabilirsin. Hem ilk önce ortam yapman gerekiyor, yoksa seni çiğner geçerler."

Tüm bunlar o kadar yabancı geliyordu ki bana, hayretler içindeydim.

“Bu tür şeyler hep oluyor mu?” Sanki karşısında çocuk duruyormuş gibi baktı bana.

“Eh, insanoglu nefesine düşkündür. Gecekondu mahallelerinde bile altlarına aldıkları Şahin arabayla sokaklarda yarışıyorlar. Hiç mi görmedin? Dünyanın her yerinde olan bir şey. Yaşın veya konumun ne olursa olsun.”

Dünyanın her yerinde olan bir şey miydi, bilmiyordum ama benim geldiğim okulda kesinlikle böyle işler dönmüyordu. En fazla yaptıkları, öğretmenlerin görme riskinin olduğu bir yerde sigara içmeleri idi. Onun dışında öğle aralarında top peşinde koşturup duruyorlardı işte.

“Bu okuldan kimler katılıyor?”

“Fazla kimse yok.” Sınıf çoktan boşalmıştı. “Buradakilerin çoğu inek. Yarısı da burslu. Kafa dengi çok az öğrenciyle karşılaşsın ama onlarda da her halt vardır.”

Anlaşılan bir belayla konuşuyordum ama bu tür şeyleri umursayan biri değildim, madem oyun oynuyorduk, biraz risk almak gerekmez miydi? Böyle şeylere asla bulaşmazdım, hatta varlığından bile haberim yoktu. Şimdi durup kendi huylarımdan taviz verebilir miydim? Aslında Ediz’i biraz korkutmak istiyordum. Ya da sinir etmek. Ya da ikisi birden. Hiç fark etmezdi.

“Beni bir gün bu yarışlara götürür müsün?” Kutay cevap vermeden Ediz ve Başak sınıfa girdiler. Kutay gözlerini onlara çevirmemişti bile, tekrar ona baktığımda yüzünde belli belirsiz bir gülümseme gördüm. Benim üzerimden uzandı ve çantasını aldı. Geri çekilirken saçlarının kenarında duraksamıştı.

“Zevkle,” dedi ve tamamen geri çekildi. Ben de çantamı alıp sıradan inerken Ediz’in bana baktığını gördüm. Bakışlarımız bir süre birbirimizin gözleri üzerinde oyalandı, sanki bir şeyler anlatmak istiyor gibiydi ama anlatmak istedikleri diline düşmedi, gözlerinde kaldı.

“Ne konuşuyordunuz?” diye sordu Başak sınıftan çıkarken.

“Hiç,” dedim kaçamak bir cevapla. “Kutay’a bir soru sormuştum da.”

“Ne sorusu?” diye sordu Ediz. Ona yalan söylemenin anlamsız olduğunu biliyordum, anında yalan söylediğimi anlıyordu. O yüzden benim yerime Kutay cevap verince sesimi çıkarmadım.

“Maç için ortaya bir bahis koyalım mı dedi.”

“Güzel fikir,” dedi Başak. “Hem daha eğlenceli olur.”

“Bahis ne?” Ediz yine sesine ifadesizliği takınmıştı.

“Eğlenceli bir şey olsun.” Başak sarı saçlarını karıştırdı. “Mesela yenilen taraf, yenen tarafın bir gecelik masrafını ödesin.”

“Bir gecelik deyince aklıma başka şeyler geliyor,” dedi Ediz sırıtarak. Başak gülerken ben de sertçe omzuna vurdum. Ediz bana baktı ama kızmış veya ona dokunmamdan tiksinişmiş gibi durmuyordu, hatta aramızda garip bir bakışma geçti.

“Al benden de o kadar,” dedi Kutay.

“Kanınız bozuk sizin,” diye homurdandım. “Aklımız bir tek o işlere çalışıyor.”

“Biz erkekler zevkimize düşkünüzdür.” Ediz’e bir tane daha indirecektim ama açıkçası cesaret edemedim. Ne de olsa beni kurbanı olarak görüyordu, bu yüzden arkadaş olmadığımızı kendime hatırlattım.

Voleybol sahasına geldiğimizde havanın sıcak olduğunu fark ettim. Güneş hâlâ etkisini gösteriyordu ve ben de siyahlar içindeydim, elimi gözlerime siper edip güneşe bakmaya çalıştım.

“Ben bu halde oynayamam ki,” diye homurdandım. “Hava çok sıcak.” Başak’ın üstünde voleybol takımmdakilerin giydiğini tahmin ettiğim kırmızı bir şort, üstünde de beyaz bir tişört vardı. Aslında takımdaki herkes buradaydı. Başak antrenmanın iptal olduğunu söyleyip bana döndü.

“Yeliz’in bedeni tam sana uygun.” Başak, Yeliz’e döndü. Bu kız sınıfta tanıdığım sayılı kişilerden biriydi. Yanında oturan Egemen’le sürekli tartışıyorlardı ve ilkökul çocukları gibi sıralarına çizgi çiziyor, kullanacakları alanı bölüşüyorlardı. “Yeliz, üstündekileri Doğa’ya verirsin.”

Yeliz başını sallayıp bana doğru yürümeye başladı, sürekli sorun çıkaran birine benziyordu, açıkçası biraz çekinmiştim. Ama beraber soyunma odasına giderken hoşsohbet olduğunu fark ettim. Anında muhabbete dalıp bir şeyler anlatmaya başlamıştı.

“O yeşil gözlü olan akrabam mı?” diye sordu soyunma odasına gittiğimizde. Sonunda dikkatimi çeken bir şey söylediği için memnundum ama Ediz’i sorması beni rahatsız etmişti.

“Ediz mi?” Başımı iki yana salladım. “Hayır.” Ne de olsa sadece Gece ve ben kimlikte akrabaydık, en azından Ediz öyle söylemişti. Umarım pot kırmamışımdır, diye düşünürken Yeliz ela gözlerini bana çevirdi.

“Taş gibi çocuk,” dedi kıkırdayarak. Gözlerimi devirmemek için zor tuttum kendimi. “Aslında büyük de gösteriyor.”

“Öyle,” diye cevapladım.

Yeliz üstündekileri çıkarıp bana verdi, ben de hızlıca şortu ve tişörtü üzerime geçirdim. Yeliz’in şort ve tişörtü aslında üzerimde güzel durmuştu. Ama yine de... Farklıydı. Aynanın karşısına geçip bakarken

boyumun uzun, vücudumun şekilli olmasına şükrettim. Düiz, uzun saçlarımı da seviyordum.

Eşyalarımı soyunma odasında bırakıp voleybol sahasına geri döndüm. Beni ilk gören Ediz olmuştu, gözleri üzerimde takılı kaldı ve o sırada başka birinin ıslık çaldığını duydum. O da Kutay'dı.

"Bu kız hepinizi ezer geçer," dedi Başak'a. "Yok artık kızım, yavaş gel."

O yavaş gel deyince ben de gülerек adımlarımı yavaşlattım. Bu esprili hareketim karşısında Ediz ilk defa güldü ve Kutay da kalbinden vurulmuş gibi yaptı. Normal adımlarıma dönerken Başak'm yüz ifadesinin değiştiğini gördüm ancak bunun sebebi kıskançlık değildi, ilk geldiğimde beni gerçekten beğendiğini gösteren bir bakış atmıştı ama Kutay'ın bana olan ilgisi moralini bozmuş gibiydi. Bir an kendimi suçlu hissettim.

"Bize bir gecelik yaşatmaya hazır olun," dedi Ediz ben sahaya geldiğimde çapkın çapkın gülümseyerek. "Bu maç bizimdir."

"Çok konuşma da yazı tura at," dedim. Ediz de cebinden bir bozuk para çıkardı.

"Hanımlar?" diye sordu centilmenlik yapıp. Ben tura derken Başak yazı dedi. Ediz havalı bir şekilde parayı fırlattı ve para döne döne Ediz'in avuçlarına düştü. Ediz yazı olduğunu söyleyince somurttum. Topun bizde olması daha iyi olabilirdi ama saha seçmek de bir ayrıcalıktı tabii. Güneşi sırtımıza aldığımız kısmı seçtim.

Servisi Başak kullandı. İtiraf etmek gerekirse bileği oldukça güçlüydü ve gerçekten iyi oynuyordu. Top bize doğru gelirken Kutay yumuşak bir şekilde bana pas attı, ben de tekrar ona gönderirken o anında karşı tarafa göndermişti. Bir süre paslaşmalarla devam etti oyun. Ama Ediz bir yerden sonra topa öyle bir abandı ki top alev alacak sandım. Yine de onun bana öğrettiği gibi manşetle vurdum ama Kutay dengesiz giden topu karşı tarafa gönderemedi.

Harika.

"Helal olsun," dedi Başak. "Ben o topu karşılayamazdım." Kollarımı ovuştururken Ediz'e bakıyordum. O da kollarına bakıyordu.

"Delirdin mi sen?" diye sordum kaşlarını çatarak. "Ne alıp veremediğin var topla?"

"Elimin ayarı kaçtı," dedi tatlı bir şekilde ama öyle olmadığı açıktı. Topu karşılayıp karşılayamayacağımı merak etmişti ve gayet iyi karşılamıştım. Takımlar iki kişilik olmasa arkada duran oyunculardan biri oyuna devam edebilirdi fakat Kutay'ın bir anda oraya gidemeyeceği ortadaydı.

Servisi yine Başak kullandı ama aceleci davrandığı için top fileye çarptı ve kendi sahalarına düştü. Topu Ediz alırken alaycı bir şekilde ona göndermesini işaret ettim. Topu bana attığında farkı açacağımdan emindim.

Topu birkaç kez sektirip bileğimi alıştırdıktan sonra sert bir servis kullandım. Top, Başak'ın kucacağına gitmesine rağmen karşılamakta zorlanmıştı, Ediz yamuk giden topa ayak uydurup bize gönderdi. Kutay'la paslaşıp topu karşı tarafa gönderirken Kutay sırtıyordu. İkinci sayıyı da kazanınca Kutay'la yumruklarımızı tokuşturduk.

"Paraları hazırlayın," dedi Kutay kendini beğenmiş bir şekilde.

"Daha oyunun başındayız," diye homurdandı Ediz. Hâlâ kendine güveninden bir şey kaybetmemişti ama ben o zırhı delecektim. Bugün olmasa başka bir gün... Her konuda mükemmel olmadığını anlayacaktı.

Zaman geçtikçe skor ilerledi; yine de aradaki farkı çok açamamıştık. Kutay ve benim 14, Ediz ve Başak'm 11 olduğu sırada iki takım da inadından bir şey kaybetmemişti. Tabii Ediz'in geride kalmaktan hoşlanmadığı ortadaydı, servis atmak için çizginin dışına geçerken dikkatle hareketlerini inceliyordum.

Topu sertçe gönderdi, top ne Kutay'a ne de bana geldi, ortaya doğru ilerlerken hangimizin karşılamaya gideceği belli değildi. Topa atıldığım sıra Kutay'm da ileri atıldığını gördüm. Artık çarpışma kaçınılmazdı, zaten hepsi bir saniye içinde olmuştu. Kutay'la öyle bir çarpıştık ki bir an gözlerim karardı ve yere düşeceğimi anladım. Yumuşak kumu sırtımda hissettiğim an üstümde büyük bir ağırlık vardı.

Bu ağırlığın nefes aldığımı fark edince şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Kutay tam üzerimdeydi.

Kendini toparlayıp hızla kalkarken hiç de hoş bir pozisyonda düşmediğimizi fark ettim. Bir yerimin acıdığı yoktu ama o kadar şaşırmıştım ki ayağa kalkmam için bir iki saniyenin geçmesi gerekmişti. Ediz bizim sahaya girmişti.

Kalkmama yardım ederken çimen yeşili gözlerdeki delici ifadeyi gördüm. Elimini kavrayışı çok sertti, ayağa kalkar kalkmaz elimi çekti. Kutay'a baktığımda onun da şaşkın olduğunu gördüm.

"İyi misin?" diye sordu yanımıza gelirken.

"İyiyim," dedim ama açıkçası Ediz'in bakışları beni korkutmuştu. "Kum yumuşak zaten. Sen iyi misin?"

“Sorduğın soruya bak,” diye homurdandı Kutay. “Altımda kalan sensin.” Ediz *altımda* kelimesini duyduğu an yeşil gözleri öfkeyle parladı. Başak ise filenin diğer ucundan bize şaşkın şaşkın bakıyordu.

“Hadi devam,” dedim kenardan topu alıp Ediz’in eline tutuştururken. “Ufak bir kaza işte canım.”

Ediz bir şey söylemeden topu alıp kendi sahasına geçse de bakışları hâlâ üzerimdeydi. Bacağımdaki kumları silkelirken huzursuz oldum. Allah aşkına, alt tarafı düşmüştük, ne vardı bunda bu kadar sinirlenecek?

Ediz servis attı ama bu sefer ortaya atmak yerine bana atmıştı, özellikle çarpışma tehlikesinin olmadığı yerlere attığını fark ettim. İlk başta anlamasam da aynı pozisyonda Başak ve Ediz’i düşününce beni şaşırtacak bir öfke hissettim. Başak altında o mini şortla kuma uzanmış, üstünde de Ediz... Bir an öfkenin getirdiği şaşkınlıkla dikkatim dağıldı ve bir sayı daha aldılar.

Seti onlara kaptırdık. Daha maç bitmemişti tabii ama gerginlik içindeydim. Başak ve ikisi çok iyi bir takım olmuşlardı. İkinci sette top bizde olduğu için avantajlıydık. Bu sefer servisi Kutay atmıştı. İkinci sette kazasız belasız bir oyun geçirdik ve beraberlik sağlandı. Ben Kutay’la beşlik çakarken Ediz’in gözünde âdeta şimşekler çakıyordu.

Üçüncü set çok daha zordu. Sırf kendimi gösterebilmek için bütün servisleri ben kullanmış, kendi başıma kahramanı oynamaya çalışmışım. Set sayısına kadar yarım saat geçirmiştik. Topun yere dakikalar boyunca değmediği zamanlar olmuştu.

Ama en sonunda bir sayı daha alıp seti kazandığımızda Ediz’e gururlu bir ifadeyle bakmaktan kendimi alamadım.

“Bize *bir gecelik* yaşatmaya hazır mısınız?” dedim Ediz’i taklit ederek. “Hem ne oldu? Yetersiz miymişim Ediz Bey?” Ona lafım yedirmek paha biçilmezdi.

“Tebrikler,” dedi Başak. “İyi oyun çıkardınız.”

“Peki kazancımız ne?” diye sordu Kutay. Yüzünde zafer dolu bir sırıtma vardı.

“Bir akşam dışarı çıkalım,” dedi Başak. Bunu söylerken Ediz’e bakmıştı. “Bütün hesabı ben ve Ediz ödeyeceğiz.”

Kutay’la baktık. “Güzel.”

Maç bitmiş, eve gitme zamanı da gelmişti. Kutay’la vedalaşma amacıyla yumruklarımı tokuştururken, “İyi oynuyorsun,” diye iltifat ettim. Kahverengi gözlerini kocaman açıp şebek gibi bir hareket yaptı.

“Senin kadar olamaz.”

Nedense aklıma Ediz'in, "Ona iltifat etme," diyen acımasız sesi gelmişti. Acaba şimdi de tam olarak bunu mu düşünüyordu? Keşke ne düşündüğünü anlamamın bir yolu olsaydı, bunu çok merak ediyordum.

Kutay gittikten sonra Başak'la beraber soyunma odasına gittik. Başak sessizliğini koruyordu, birkaç cümle dışında konuşamamıştık. Bir şeyler düşünüp duruyordu belli ki. Bugün Kutay'la biraz daha yakınlaştığımızın farkındaydım ve Başak da aptal değildi, farkında olmalıydı. Düşündüğü bu muydu acaba? Yine suçluluk hissine kapıldım.

Başak'la vedalaşıp Ediz'in yanına gittiğimde bana ters ters bakıyor, gözlerini bile kırpmadan her hareketimi büyük bir dikkatle inceliyordu.

"O kadar da kötü değilmişim, ha?" diye sordum onun yanına otururken. Okul sınırlarını belirleyen duvara oturmuştu. Okulun bahçesini incelemeye başladı, ben de profilini inceliyordum. İki kaşının ortasında bir kıvrım vardı.

"Sana kötü olduğunu söylediğimi hatırlamıyorum," dedi ifadesiz bir sesle. "Bazı konularda yetersiz olduğunu düşünüyorum. Bugün oldukça iyiydin. Hatta Başak'tan bile iyiydin."

"Kıyafetler uğurlu geldi sanırım," diye mırıldandım. Bakışları bana döndü. "Anlamıyorum. Nasıl bu kadar rahat olunabiliyor? Bizim okul elinden gelse kara çarşaf giydirecek kızlara."

"Mantıklı," dedi Ediz beni şaşırtarak.

"Efendim?" diye sordum inanamayarak.

"O şortlar çok tehlikeli." Gözlerinin rengi mi koyulaşmıştı yoksa bana mı öyle geliyordu? "Hele ki fiziği çok iyi olanlarda."

"Durumdan şikâyetçiymişsin gibi konuşma." Gözlerimi devirdim. "İçten içe bayram ediyorsunuzdur."

"Doğru," dedi itiraz etmeden. "Ama milletin seni gözüyle becermesi çok da hoş bir şey olmasa gerek." Ona hayretle baktım.

"Senin yaptığın bu mu?" diye sordum beni ilk şortla gördüğündeki bakışlarım düşünerek. Bir an tenimin ısındığını hissettim, utanmıştım. Ediz güldü ama bir şey söylemedi. Bazen gerçekten de iğreniyordum erkeklerden.

"Rezilsiniz," diye homurdandım.

"Git de normal bir şeyler giymeyi öner o zaman takıma," dedi arkasındaki tellere yaslanarak. "Biz erkekler buyuz. Bizi baştan çıkarmak da siz kadınların suçu."

Sanırım önceden planını yaptığım savaş fikrini gözden geçirebilirdim. Erkeklerin her suçu kadınlara atması kadar saçma, sinir bozucu bir şey yoktu.

“Sen onu git Başak’a söyle,” dedim ifadesiz bir şekilde. “O değiştirsin. Ayrıca selamı vardı.”

“Bana ne Başak’tan?” deyip bana bakmayı sürdürdü. Ardından bir şey söylememe fırsat bırakmadan ayağa kalktı. “Hadi gidelim.”

Ben de bir şey demeden ayağa kalktım, Ediz çoktan yürümeye başlamıştı bile. Onu takip ederken, “Bana dondurma alır mısın?” diye sordum. Evet, şu durum farenin kediden peynir istemesi gibi bir şeydi. Ne halde olduğumuzu Ediz de fark etmiş gibi bana baktı, gözlerinde garip bir ifade vardı.

“Ne istiyorsun?” diye sordu.

“Çikolatalı bir şeyler,” dedim sipariş verir gibi.

“Tamam,” dedi itiraz etmeyip beni şaşırtarak. “Gel sahile inelim o zaman. Orada açık bir yer buluruz.”

Sessizce onu takip ettim, bugün ikinci kez sahile gidiyorduk. Ama bu sefer kaldırımdan yürümek yerine kumlara inmiştik. Ben suyun kenarına doğru giderken Ediz, “Ben dondurma alıp geliyorum,” dedi. “Uslu dur. Yaramazlık yapma.”

Bana çocuk muamelesi yapmasına aldırmadan suyun kenarına kadar yürüdüm. Kıyıya vuran küçük dalgalar ve deniz kokusu o kadar güzeldi ki... Özlemle yere oturup bağdaş kurarken suyu izledim. Bir süre sonra Ediz elinde iki dondurmayla geldi.

“Sağ ol,” dedim dondurmaya alırken. Ediz gözlerini devirip yanıma oturdu ve kendi dondurmasını açtı. Ben de açarken, “O reklamlardaki kadınlar nasıl o sesi çıkarabiliyor?” diye sordum. “Çok denedim ama bir türlü o ses çıkmıyor.”

Ediz güldü. “Çok seksi. Isır bakalım.”

Sanki çok önemli bir görev üstünde yoğunlaşmış gibi dondurmaya baktım ve televizyondaki kadınlar gibi ısırılmaya çalıştım. Çikolata ön dişlerimin arasında çatlarken hafif de olsa ses çıkmıştı ama çikolata kırıldıktan sonra birkaç parçaya ayrıldığı için pes ettim ve parçacıkları elime alıp öyle yedim.

“Yok,” dedim yüzümü buruşturarak. “Olmuyor.”

Ediz bir şey olmuş gibi bakışlarını kaçırdı. Ne olduğunu anlayabilmek için ona bakmama rağmen dönüp bana bakmadı ve ben de ne olduğunu sormadım. Sessizce dondurmalarımızı yerken onu izliyordum.

“Biraz kendinden bahsetsene.” Bakışları bana kaydı, yine ifadesizdi.

“Ne öğrenmek istiyorsun?”

“Doğum günün ne zaman?” diye sordum bana hafif de olsa araladığı kapıya doğru bir adım atarak.

“8 Kasım.” Ediz’i doğum günü partisi verirken düşündüm, bir partide, çevresinde büyük bir kalabalık var. Hayır, bu görüntü çok yabancıydı.

“Kutluyor musun doğum gününü?”

Bakışlarını denize çevirdi. “8 Kasım aynı zaman da annemin öldüğü gün. Genellikle mezarlıkta oluyorum.”

Bir an ne diyeceğimi şaşırdım. Diğer yandan benimle bu bilgiyi paylaşmasına da inanamıyordum. Genellikle bana karşı kapıları sınıksız kapalı tutardı. Ama belki de bu işin sonunu gördüğü için bilip bilmememi umursanmıyordu.

Bu cümleden sonra soru sormadım. Ben de sessiz kalmayı tercih edip yerdeki kumla oynamaya başladım.

“Ne olmak istiyorsun?” diye sordu. Beni şaşırtmaya devam ediyordu. Bakışlarımı ona çevirdim, gözlerimde sitem vardı.

“Seninle karşılaşmadan önce mi?” Başımı iki yana salladım. “Hep veteriner olmak istedim. Hayvanları çok severim ama bana doğum yaptır- mam için bir hayvan getirseler yapamam. Bir hayvanı ameliyat edemem. Kan tutuyor zaten.”

“Evet,” diye onayladı. “Hayvanları seviyorsun.”

“Sen nereden biliyorsun?”

“Seni ilk gördüğüm gece...” diye açıkladı. “O kitapçı dükkânının önünde seni öldürmek üzereyken gördüm. O beyaz kedi... Hatırlıyor musun?” O geceyi ve yaşadığım korkuyu hatırlayınca ürperdim.

“Hatırlıyorum,” diye mırıldandım. Zavallı hayvan çiselemeye baş- layan yağmurda ve Ankara soğukunda yardım bekliyordu. Ediz başka bir şey söylemedi. Dondurmasını benden çok daha önce bitirmişti ve ben de bitirince kalktık.

İlerledikçe karşı kaldırımında bir kadının telefonla konuştuğunu gör- düm. Küçük bir çocuk kaldırım kenarında oynuyordu ve annesi ondan uzaktaydı. Onlar ve hızla geçen arabalar dışında kimse yoktu.

Biraz daha ilerledik ama çocuğun iyice yola yaklaştığını görünce huzursuz oldum. En fazla üç yaşında olmalıydı. Annesini uyarsak iyi olacaktı.

“Ben arabayı getireyim,” dedi Ediz. “Sen burada bekle.”

“Ediz,” dedim gözlerimi çocuğun üstünden ayırmadan. “Şu çocuğun annesinin yanına gidiyorum. Yoksa çocuğa araba çarpacak. Haberin olsun.”

Ediz çocuğun olduğu yere baktıktan sonra hafifçe başını salladı. Ben de o sırada karşı tarafa geçmek için kaldırımdan yola indim ama aynı anda çocuk da inmişti. Ben şaşkınlıkla olduğum yerde dururken çocuk bana gülerek el salladı ve bana doğru gelmeye başladı. Gelen arabayı görünce düşünmeden kendimi yola attım. Araba hızlıydı, çocukla ikimizi yolun kenarına çekmeye çalıştım ama tek yapabildiğim çocuğu kaldırıma itmek oldu.

Çocuk yere düşüp ağlamaya başladığında içinde bulunduğum durumu geç fark ettim. Yolun ortasında kalmıştım. Bana korna çalan araba çok yakınımıydı, kilitlenen bedenim ve fal taşı gibi açılan gözlerimle öylece dururken biri beni yoldan hızla çekti. O kadar hızlı hareket etmişti ki çeken kişiyle beraber yere yapıştık ama ben yere değil, sıcak bir şeyin üstüne düşmüştüm.

Şaşkınlıkla gözlerimi açınca çimen yeşili gözlerle burun buruna geldim. Göğsü hızla inip kalkıyordu, yüzümüz birbirine o kadar yakındı ki nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Bir an yaşadığım şokla öylece Ediz’in üstünde kalakaldım. O da çok şaşkın görünüyordu. Beni sıkıca saran kollara kilitlenip kalmıştım.

“Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun?” diye mırıldandı.

“Ben...” Allak bullak olmuştum. Ondan uzaklaşmaya çalıştım. “Sadece...”

“İyi misiniz?” Başka bir adamın sesi konuşmamızı bölmüştü. Başımı kaldırıp çevreme bakarken bana çarpmak üzere olan arabanın durduğunu gördüm. Bizimle konuşan kişi, o aracın şoförü olmalıydı.

Ediz ayağa kalkıp beni de kaldırırken, “İyiyiz,” dedi. “Sorun yok.”

Adam hastaneye gitmeyi teklif etse de Ediz onu ikna etti. Adamı tekrar arabasına yönelirken çocuğunu yeni fark eden kadına bakıyordum. Kadın ayağa kalkıp teşekkür etmek için bana döndü ama ben, “Manyak mısın sen?” diye bağırardım. “Küçücük çocuğu bırakıp telefonla mı konuşuyorsun?”

Ashında bir ton şey daha söyledim ama Ediz kolumu tutup beni sürüklemeye başlayınca hepsi içimde kaldı. Somurtarak onun peşinde sürüklenirken, “Bir daha sakın yapma bunu,” diye azarladı beni.

Ve sonrasında yine o ifadesiz, ruhsuz haline geri döndü.

12. KUKLA

Zayıf bir mum ışığıyla zihnimin mahzenlerine dalıyormuşum gibi hissetti-ren kâbuslar, her gece kapalı gözkapaklarımda sahne alıyordu. Tuttuğum pupadaki mumun titreyen alevi, anılarımı hapsettiğim o mahzenlerdeki gölgeleri huzursuz ettiğinde kâbuslarım, zihnimde bir sancı, uykusuz bir gecenin izlerini taşıyan gözlerimin beyazında küçük, kızıl çatlaklar bırakıyordu.

Vücuduma ağır gelen başımı yana eğerek önümdeki kitaba baktım. Elimdeki kalemin, kâğıdın üzerinde bıraktığı ses puslu düşüncelerime çarpıp dağılıyordu.

Bir haftanın sonunda iyice alıştığım bu anlaşmalı esir hayatında Egemen'den bir türlü çözemediği test kitabını almıştım. Kutay sayesinde artık birçok kişiyi tanıyordum.

Egemen dağınık saçları olan, esmer ve yapılı bir çocuktur. Yaşından büyük gösterdiği gibi, düşünceleri de oldukça ciddi ve olgundu. Sözel zekâsı baskın olsa da babasının mesleğini, yani mühendisliği devam ettirebilmesi için ailesi tarafından sayısal okumaya zorlanmıştı. Kimya öğretmeninini ödev olarak verdiği bu test kitabı, sanki başına gelen en korkunç şeymiş gibi tepki verdiği gülerek önündeki kitabı almıştım. Biz de bunun üzerine bir anlaşma yapmıştık: O benim sözel derslerimi hallederken ben de onun sayısal derslerini halledecektim.

Yeliz sürekli konuşma ihtiyacı hisseden bir kızdı. Çoğu zaman huysuzlansa da bu karşısındaki insanın enerjisini sömürecek değil daha çok neşe katacak türden olurdu. Çocuksu fikirleri onu daha da masumlaştırıyordu, çok saf ve temiz bir kızdı. Egemen'le anlaşmamalarının nedenlerinden biri de onun bu çocuksu yanıydı samırım. Egemen her daim mantığını konuşturan biriydi ve temelinde mantık olmayan hiçbir şeye katlana-

miyordu. Ama Yeliz gün geliyor sınıfa girdiğinde, "Acaba gerçekten kurt adam diye bir şey var mı?" gibi sorular sorabiliyordu.

Gökalp. A2 ehliyeti vardı ve çok iyi motosiklet kullanıyordu. Kutay'ın bahsettiği tip bu olsa gerekti çünkü sürekli akşamdan kalma gibi dolaşiyor, hiçbir şeyi takmıyordu. Genellikle grubun içinde hayalet üye olsa da bir espri patlattığında bütün sınıf gülmekten yerlere yatıyordu. Açıkçası Ankara'da yaşasa ankarasosyete.com'a girebilecek kadar zengin ve havalı bir tipti.

Ve Sıla. Süt beyazı teni, saçlarına ve gözlerine tezat oluşturuyordu. Çok masum bir görüntüsü vardı ve Gökalp'le sevgililerdi. Tamamen zıt iki karakter olsalar da sanki birbirlerini tamamlayan iki parça gibilerdi ve birbirlerine olan sevgileri, saygıları takdir edilesiydi.

Önümdeki soğumaya yüz tutmuş kahveden bir yudum daha alırken içine mol kavramını da kattıkları, bir hayli zor bir gaz problemiyle uğraşıyordum. Ödevin teslimi için daha vakit vardı ama yine üç günde yarısından çoğunu çözmüştüm, bir şeylerle uğraşmak kafamı dağıtıyordu. Acaba Ediz'e söylesem bana matematik test kitabı alır mıydı?

"İlk önce ilk durum, son durum diye ayrır," dedi Ediz'in sesi tepemde. Korkuyla yerimde sıçrarken kahve boğazıma kaçtı ve öksürmeye başladım, saatlerdir hâkim olan sessizliğe o kadar alışmıştım ki sesi irkilmeme sebep olmuştu. Ediz bu kadar korkmama gülerken ben de kendimi toparlamaya çalıştım.

"Bu kadar sessiz olmak zorunda mısınız?"

"Sessiz değilim ki," dedi kaşlarını kaldırarak. "Bütün dikkatini soruya vermişsin, duymadın beni."

Dudaklarımı büktüm, haklı olabilirdi. "Seni de mi uyku tutmadı?" diye sordum tekrar soruya bakarken. Sandalye çekip yanıma oturdu ve soruya baktı. Ona daha dikkatli bakınca gözlerinin hafifçe kanlanmış olduğunu gördüm.

"Evet." Üzerinden keskin bir koku geliyordu ama bu seferki daha sertti, daha önce kokladığım hiçbir şeye benzemiyordu. Biraz daha dikkatli kokladım, gözlerini kırpmadan beni izliyordu. Kokunun ne olduğunu anladığımda hayretle gözlerine baktım.

"Yine mi içtin?" diye sordum ama neden bu kadar şaşırdığını anlayamıyordum, her zaman tekrarladığı bir şeydi sonuçtu. Ediz dağınık saçlarını karıştırıp hafifçe esnedi. Güneş, zihnimizin kabuklarını çatlatan gece hiç yaşanmamış gibi yine aynı parlaklığıyla doğmuştu.

"Biraz fazla kaçırırım sanırım," dedi soruya bakarken. Ardından elimden kalemi alıp soruyu çözmeye başladı.

“Eşit ağırlık okuduğunu sanıyordum,” dedim homurdanarak. “En son baktığımda sayısal dersleri görmüyorlardı.”

“Ek ders almıştım.” Omuz silkti. “Ne de olsa bir iki soru binlerce kişinin önüne geçiriyor seni. Benim amacım da en iyiler arasına girmekti.”

“Girdin mi bari?” Bunu sormam bile saçmaydı.

“Evet.” Yorgun bakan çimen yeşili gözleri tekrar beni buldu. “Babam eğitimime çok önem verirdi. Hukuk istediğim için eşit ağırlık seçtim ama iyi bir derece yapabilmeme engel olabilecek sayısal öğrenciler vardı. Bu yüzden açık bırakmak istemedim.”

Sol dirseğimi masaya yaslayıp başımı koydum ve Ediz’e baktım. Onu avukat olarak düşünmek çok güzeldi, üstünde şu avukatların giydiği cübbe şeklindeki o siyah şey... Etkileyici sesini kullanarak savunma yapması...

“Ne oldu?” diye sordu bakışlarımı fark ettiğinde.

“Çok başarılı bir avukat olacaksın,” diye itiraf ettim. Gözlerimin içine baktı ama bir şey söylemedi. Bir süre öylece, sessizce durduk. O kadar yorgun görünüyordu ki bu hali garip hissetmeme sebep oldu.

“Uyumalısın,” dedim. “Bugün okula gelme istersen.”

“Yine kaçmak için kendine ortam hazırlamaya mı çalışıyorsun?” Espriyle *cık cık* etti. “Hayatta olmaz. Bari adamakıllı kaçmayı becerebilersen... Çok düşüncesizce hareket ediyorsun.”

“Kaçmayacağım.”

“Sana güvenmiyorum.” Ediz arkasına yaslanıp bana baktı. “Ayrıca bugün bahis günü. Akşam dışarı çıkmamız gerekiyor.”

“Planı akşam yaparız,” dedim. “Git yat sen. Ben de gitmem okula. Şu kitabı bitirip rekor kırmak istiyorum.”

“Kaçmayacağına emin misin?” diye sordu bana dikkatle bakarak. Yalan söylediğim takdirde bunu gözlerimden okuyacağını biliyordum. Hem yalan söylemeye veya rol yapmama gerek yoktu. En son kaçmaya teşebbüs ettiğimde ağzımın payını almıştım.

“Eminim,” dedim dürüstçe.

“Tamam o zaman. Eğer okul saati gelene kadar uyuyabilirsem okula gitmeyiz ama uyuyamazsam kalmamıza gerek yok. Boşuna evde beklemeyelim.” Ben hafifçe başımı sallarken Ediz masadan kalktı ve tekrar mærdivenlere yöneldi. Sonra bir an duraksadıktan sonra omzunun üstünden bana baktı. “Sen de uyumamışsın.”

“Bazen uykusuzluk daha tercih edilir bir durum.” Kaşları çatıldı ve gözleri gözlerime kilitlendi.

“Kâbuslar,” dedi anladığında. Onaylama ihtiyacı hissetmedim, o da onay beklemedi. Çatık kaşlarıyla önüne döndü ve merdivenlerin basamaklarını ağır ağır çıkmaya başladı. Bir süre arkasından baktıktan sonra dikkatimi tekrar önümdeki kitaba verdim.

Ediz bir kolunun altına sıkıştırdığı yastıkla ve diğer elinde tuttuğu içki şişesiyle aşağı indiğinde yorgun bir şekilde kalemin ucuyla başımı kaşıyarak ona baktım. İçki şişesi siyah camdandı.

“Burada uyuyacağım,” dedi koltukları göstererek.

“Horlamayacağına emin misin?” Bana ciddi olup olmadığını sorgular gibi boş boş baktı.

“Ben horlamam.” Gülerек önüme döndüm ama sonra aklıma bir fikir gelince tekrar ona baktım. Yastığını rastgele koltuğa atarken ne kadar havalı görüldüğünün farkında mıydı acaba?

“İçkinin tadına bakabilir miyim?” Daha önce ağzıma içki sürmüşlüğü yoktu, hiç sigara içmemiş, damarlarımı ve ciğerlerimi zehirleyecek hiçbir tecrübe edinmemiştim. Ediz bana ters ters baktı.

“Hayır,” dedi kesin bir sesle. “Bu tür şeylere bulaşma.”

“Sen içiyorsun ama,” dedim kaşlarımı kaldırarak. Bana yine ters bir bakış atan yeşil gözlerindeki delici ifade ben ona ısrarla bakınca daha da keskinleşti.

“Ben yirmi dört yaşındayım,” dedi düz bir sesle. “Sen daha yeni reşit oldun.”

“Kendin de diyorsun işte. Reşit oldum. *Reşit olmak*.” Bana karşısında küçük bir kız çocuğu varmış gibi bakınca bıkkın bir ifadeyle omuzlarımı düşürdüm. “Bir tadına baksam ne olur sanki?” Asla kabul etmeyeceğini belli eden bir şekilde kafasını salladı ve kendini koltuğa bıraktı.

“İyi ben de Kutay’la içerim o zaman,” diye mırıldandım onun duyabileceği bir şekilde. Ediz uzandığı yerden aniden doğrulunca zafer kazanmış gibi sırtımamak için zor tuttum kendimi.

“Ne dedin sen?” diye sordu tehlikeli sayılacak kadar kısık bir sesle.

“Hiçbir şey,” dedim ve önümde çözülmeyi bekleyen soruya baktım. Kalemin ucunu hafifçe masaya vurdum, dev bir paragraf eşliğinde verdikleri yorum sorusu kaşlarımı çatmama sebep olmuştu. Yorum sorularından nefret ettiğim kadar Ediz’in soğuk tavırlarından nefret etmiyordum sanırım.

“Kutay’la oturup içtiğini duyarsam seni doğduğuna pişman ederim.” Ediz başımı tekrar yastığa bıraktı. İlk maddenin yanına tik atarken, “Hum,” dedim. İkinci maddeyi okumaya başlarken daha ilk kelimedem

pes edip aşığıdaki soruya geçtim. Neyse ki formül ve işlem gerektiren bir sayısal sorusuydu.

“Çok ciddiğim.” Ediz’in sesi sertti.

“Uyu artık Ediz. Şu soruyu çözmek istiyorum.” Ediz ağzının içinde bir şeyler homurdanıp sessizliğe gömülürken konuyu uzatmadı. Yine de daha sonra gündeme getirmek üzere zihninin raflarına kaldırdığına emindim. Onu dinlemek istemiyor, en beklenmedik anlarda ruhumu çarmıha geren anılarımı sersemletmek istiyordum. Geçen zamanın bana miras bıraktığı her şey son zamanlarda yaşanan olaylarla beslenip güçleniyordu. Artık savaşmaktan yorulmuştum.

Sadece bir an da olsa sarhoşluğun getirecek olduğu o unutmaya dür-tüsü sürekli kendini belli ediyordu.

Uyumak istemediğim için saatlerimi ve dikkatimi önümdeki kitaba harcadım, ta ki beynim isyan bayrağını çekene kadar. Yorgun bir şekilde arkama yaslanırken arasına kalemi koyduğum kitabı yavaşça kapattım.

Bedenim uykuya dalamasa da düşüncelerim zihnimin köşelerine kıvrılarak derin bir sessizliğe bürünmüşlerdi, gözlerimi kapatarak bu ıssızlığın tadını çıkardım; genellikle bir karmaşanın üzerime kapanan vahşi kanatları arasında çırpınırdım.

Sonunda iç çekerek gözlerimi açıp ayağa kalktığımda bir an bakışla-rım koltukta uyuyan Ediz’e kaydı. Yüzüstü yatıyordu, bir kolunu yastığın altına koymuştu ve buradan sadece dağınık saçlarını görebiliyordum.

Biriken kahve bardaklarını mutfığa götürdükten sonra üzerimi değiştirmek ve akşam giyeceğim elbiseyi seçmek için odama çıktım. Kollarımı yorgun bedenime sararken her çeşit kıyafetin askılara dizil-diği gardıroba yöneldim. Kapağını sürüyerek açtığım gardırobun içine düzenli bir şekilde dizilen askılarda boş bakışlarımı gezdirerek birkaç dakikayı öylece harcamıştım.

Hava bugün, önceki günlere oranla daha sıcaktı, bu yüzden gece dışarı çıkarken elbise giymeyi planlıyordum ama o kadar çok elbise vardı ki seçim yapamıyordum. Yanaklarımı şişirerek bir kez daha dolaba bak-tım ve pes edip çıplak bacaklarıma kısa bir kot şort geçirdim. Üstüme ince, dar ve uzun kollu siyah bir tişört giyip dolabın kapağını gürültüyle kapattım. Elbise seçme işini daha sonraya bırakıp odamdan çıktım, nasıl olsa bir saatten fazla zamanım vardı.

Soğuk zeminin çıplak ayaklarımda bıraktığı hislere odaklanarak dal-gın bir şekilde merdivenlerden indim ve salondaki üçlü koltukta uyuyan Ediz’e, hemen yanındaki orta sehpadaki alkol şişesine ve sigara paketine aldırılmadan mutfığa yöneldim. Sabahtan beri bir şey yememiştım, hâlâ

iştahım yoktu ama uykusuzluğun getirdiği sersemliğe bir de açlık eklensin istemiyordum. Dolapları karıştırıp kendime beyaz porselenden derin bir kâse buldum ve sade mısır gevreği ile sütü içinde karıştırdım. Son derece modern tarzda döşenmiş mutfakta o kadar çok çekmece vardı ki saçma sapan bir kaşığı bulmak için bile savaş vermem gerekmişti.

Bu ev çok güzel olsa da gözlerimi mutfakta gezdirirken hayatımın herhangi bir döneminde bu büyüklükte bir evde yaşamımı sürdürmek istemeyeceğimi fark ettim. Yalnızlığın belli bir hacmi yoktu ve bulunduğu ortamın şeklini alıyordu, yaşanılan ev ne kadar büyük olursa hissedilen yalnızlık da o kadar büyük olurdu.

Salona geçip tekli koltuğa kuruldum. Kâsemi orta sehpa koyduğumda alkol şişesi ve sigara paketinin yanında o kadar aykırı durmuştu ki bir an duraksadım. Bakışlarım hemen yanımda uyuyan Ediz'e kaydı, o da benim gibi zor bir geceyi geride bırakmış gibi görünüyordu. Normalde televizyon izlemeyi tercih eden biri değildim fakat kendimle baş başa kalmak istemiyordum. Bu yüzden kumandaya uzanarak gözlerimi Ediz'den çektim ve dikkatimi ekrana verdim. Kanallardan birinde bir animasyon filmine denk gelince kâseme uzandım ve yumuşak koltuğa gömülüp mısır gevreğimi kaşıklayarak izlemeye başladım.

Filmin ortalarına doğru mısır gevreği çoktan bitmişti, film de komikti ama Ediz'i uyandırmak istemediğim için sesli gülmek yerine kendimi tutup kıkırdıyordum. Bu durum üzerime çöken sisi dağıtıp beni içinde bulunduğum durumdan soyutlasa da diğer yandan somut gerçekleri önüme seriyordu. İzlediğimiz her animasyon filminde annemin gözlerinde, başını uzatıp bakan bir çocuk görürdüm. Evet, annemin capcanlı dünyasında hâlâ seke seke ilerleyen küçük bir çocuk vardı. O şefkatli gözleri gözlerimin önüne gelince bir an durgunlaştım ve bakışlarım hemen yanımda derin uykuda olan Ediz'e kaydı. Yüzündeki acılı ifade beni tamamen hazırlıksız yakaladı.

Kaşlarını hafifçe çatmış, yüz hatlarına huzursuzluk çökmüştü. Benim de kaşlarım çatılırken bakışlarımı dev ekran LCD'ye çevirdim, onun bu hali beni ilgilendirmiyordu. Daha doğrusu ilgilendirmemeliydi, değil mi?

"Hayır." Bu keskin ve korkulu ses düşüncelerimi böldü ve şaşkınlıkla ona baktım. Kül rengine dönen yüzünde bir dehşet ifadesi belirmişti. "Hayır." Sesi kısık olsa da sesindeki yakarış tüylerimi diken diken etmişti. Onu uyandırmalı mıydım?

"Baba?" Bu tek kelimeyle âdeta yerle bir oldum. Bakışlarımı kilitlerken vicdanıma yakıcı bir zehir yayılmaya başladı, hissettiği acı altında

ezildiğimi sandım. O, artık zamana gömülüp çürümeye terk edilen babasının anılarından arta kalanları görürken ben annemi düşünmüştüm. Hâlâ nefes alan, sarılabileceğim ve gözlerinde o şefkati tekrar görebileceğim annemi... Benim bile yüreğim paramparça olmuşken Ediz göğüs kafesinin altında nasıl bir enkaz taşıyordu?

"Baba!" Bu sessiz ama yırtıcı bir feryattı, hemen yerimden kalkıp yanına gittim. Hata yaptığımı çok iyi bilsem de yolunu kaybetmiş gibi duran elini, elimin içine aldım.

"Ediz, uyan." Sesimdeki korku barizdi, ne yapacağımı şaşırılmıştım. "Kâbus görüyorsun." Uyanmayınca tereddütle omuzlarını sarstım, gözleri anında açılrsa da güre kırpiklerin arasından bakan çimen yeşili gözleri odağımı bulamadı. Bir an gözkapaklarındaki görüntüleri dağıtmak, onu kurtarmak istedim. Elimi o kadar sıkı tutuyordu ki kemiklerimin kırılacağından korkar olmuştum ama aldırmadım.

"Kâbustu," dedim ne diyeceğimi bilemez halde. Şaşkın bakışları etrafı taradı ve sonra gözleri, elimi sımsıkı tutan eline kaydı. Parmakları gevşerken elini çekecek sandım ama beni şaşırtıp tutmaya devam etti.

"Ah," diye mırıldandı ve boşta olan elini dağınık saçlarına geçirdi. Ardından elini elimden çekti ve elim açık, boş kaldı. Göğsü hızlı hızlı soluk alıp verdiği için inip kalkıyordu, o gördüğü kâbusu sindirmeye çalışırken yavaşça ayağa kalktım. O kadar berbat görünüyordu ki içimde bir şeylerin sızladığını hissettim. Yavaşça doğrulurken yorgun gözlerle bana baktı. Bu haliyle bile bu kadar güzel görünmeyi nasıl başarıyordu? Gözleri televizyona kaydı, bir an dudaklarında bir gülümseme görür gibi olsam da emin olamadım. Yüzü hâlâ kül rengindeydi.

Ayağa kalkarken, "Bir duş almam lazım," diye homurdandı. Hiçbir şey söylemeden öylece ona bakıyordum, delici yeşil gözleri gözlerimi bulduğunda orada saklanan acı, vicdanımı tırmaladı.

"Niye öyle bakıyorsun?" diye sordu ifadesiz bir sesle. Oysa onu uyardığımız, elini tuttuğum ve ona dokunduğum için kızacağını sanıyordum. Omuz silkip bakışlarımı kaçırdım ve hâlâ animasyon filminin oynadığı ekrana döndüm. Ayağa kalkıp tekrar ekrana baktı, yüzünde alaycı bir gülümseme belirmişti. Gerçekten kâbusun etkisinden sıyrılmış mıydı yoksa bir maske miydi, bilmiyordum.

"Animasyon ha?" dedi yüzündeki alay sesine yansıdığında. Ardından bana baktı, sessizliğimi korumaya devam ediyor, ifadesiz gözlerle ekrana bakıyordum. Az önce gördüğüm Ediz Çağran bir yabancıydı. Aslında Ediz Çağran'ın kendisi bir yabancıydı, o kadar farklı kişiliklere bürünebiliyordu ki onu her şeyiyle tanımak imkânsızdı. "Film gecesi yapmalıyız."

"Film gecesi mi?" Kaşlarını kaldırarak baktım ona. Gözlerindeki ifade hâlâ yorgundu ama yüzünün rengi daha sağlıklıydı ve gözleri parlıyordu. Bu Ediz Çağırın kesinlikle daha iyiydi.

"Evet," dedi. "Korku filmi gecesi."

Ben yüzümü buruştururken göz kırptı ve merdivenlere yöneldi. Bu hareketi beni şaşkına çevirirken tekrar kendimi koltuğa bıraktım. Gözüm televizyon ekranında olsa da dikkatim orada değildi, merdivenleri çıktığımı göz ucuyla görebiliyordum. Acaba rüyasında ne görmüştü? Tamam, babasını gördüğünü anlamıştım ama ne şekilde görmüştü ki? Babasının vurulduktan sonra cesedimi görmüş müydü? Bu düşünce somurtmama sebep oldu.

Düşüncelere daldığım sırada evin kapısı açıldı, Uygur ile Gece'nin sesini duydum. Film reklam arasındaydı, zaten izlediğim söylenemezdi. Ben girişe doğru bakarken Uygur da basket atar gibi evin anahtarlarını anahtarlığa attı ve sırttı.

"Doğal!" Beni görünce içtenlikle gülümsedi. "N'aber iseli?"

"Animasyon izliyorum," dedim ben de elimde olmadan gülümseyerek. Salona girdiğinde elini üçlü koltuğun başına yasladı ve zıplayarak az önce Ediz'in yattığı yere uzandı. Beni görmek için başını arkaya yatırdı.

"Film gecesi yapmalıyız." Yüzümü buruşturdum. "Doğru düzgün, kaliteli bir film izlemek için," diye ekledi.

"Neyi varmış animasyonun?" diye homurdandım.

"Çocuklar için," dedi sanki çok bariz olan bir şeyi göremiyormuşum gibi. "Korku filmi bizim geleneğimizdir." Gece, salona Uygur'dan daha sonra girmişti. Buz gibi mavi gözleri gözlerimi buldu, bana başıyla hafifçe selam verirken bakışlarımı kaçırdım. Beni hâlâ huzursuz ediyordu ve sebebini çözemiyordum. Gece, Uygur'ın uzandığı koltuğun başında durup ona baktı.

"Bir şey içecek misin?" diye sordu biçimli, ince kaşlarını kaldırarak. "Ben bir bira alacağım."

Uygur, "Bana yemek yap kadın!" dedi şakacı bir sesle. Gece de gözlerini devirip kenardaki yastığı Uygur'a attı ama Uygur yastığı rahatlıkla tutup ona geri gönderdi. Gece kıkırdayarak yastıktan kaçarken Uygur ona öpücük attı. Onların bu tatlı haline gülümsemeden edemedini. Uygur sırtarak bana baktı.

"Gerçekten hiç sevgilin olmadı mı?"

"Hayır," dedim ve ayağa kalktım. Bu konu hakkında pek konuşmak istemiyordum ve Uygur'ın sorgulayıcı tavrı da gereksizdi. Konuyu ka-

patmadığım takdirde nedenini irdeleyecekti. Ruhumun etrafını saran o buzdan duvarın daha da katılaşmasını, ruhumdaki yaraları kanatmasını istemiyordum. “Ben hazırlansam iyi olur.”

Ben merdivenlere doğru ilerlerken, “Hey, bekle!” diye seslendi. Ona anlamadığımı belli eden gözlerle baktım. “Kutay numaranı istedi. Bu akşam dışarı çıkma meselesi var ya... Biz de Ediz’in numarasını senin numaranmış gibi verdik. Ediz’in telefonunu bulsan iyi olur.”

“Tamam,” dedim ama kafam karışmıştı. Bunu yaparken Ediz’e sormuşlar mıydı acaba? Çünkü bana pek iyi bir fikir gibi gelmemişti.

Yukarı çıktığımda Ediz ortak banyodan çıkıyordu, beline sardığı havlu dışında tamamen çıplaktı. Saçlarından damlayarak göğsüne düşen su damlacıkları teninin tadına bakıyor, ardında izini bırakarak karnına doğru süzülüyordu. Bu görüntü karşısında bir an yutkunamadım. Her tepkimi dikkatle inceleyen Ediz gözlerini hafifçe kısınca kızardığımı hissettim.

“Telefonunu alabilir miyim?” dedim bütün irademi kullanıp ifadesiz bir tavır takınmaya çalışarak. Elindeki havluyla saçlarını kurulamaya başladığında dikkatle hâlâ bana bakıyordu.

“Neden?” diye sordu. Şimdi gözlerinin yeşili daha koyu bir hal almıştı. Zar zor yutkundum, bu kadar çekici olmak zorunda mıydı?

“Kutay numaramı istemiş,” diye açıkladım. “Gece ve Uygur da benim numaram diye senin numaramı vermişler. Arayabilir.”

Gözlerini kısarak bana baktı.

“Eğer ararsa telefonu sana veririm,” dedi. Belli ki telefonu bana vernenin güvenli olmayacağını düşünüyordu. Omuz silktim ve odama doğru yürümeye başladım. “Çabuk hazırlan.” Bana emir vermesi üzerine ona dönüp alaycı bir şekilde baktım.

“Çabuktan kastın kaç dakika?” diye homurdandım. “Çünkü işime yarayacak bir elbise seçmem gerekiyor da.”

İçinde rahat ama şık hissedeceğim bir elbise seçmek istiyordum ve bu ikiliyi bir araya getirmek zordu. Ediz düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi sırttı.

“Yardım ister misin?” Ashında çok iyi olurdu ama şu haliyle bu çok ama çok tehlikeliydi.

“Gerek yok,” dedim ama aldırmadı ve bana verdiği odaya doğru yürümeye başladı. Gözlerimi devirip peşinden gittim. Onun benden tam olarak ne istediğini anlayamıyordum, hareketlerine hâkim olan çelişki kafamı karıştırıyordu. Bir yandan Kutay’a yaklaşmamı isterken, yaklaştığımda da kızıyordu. Bu işin sonu nereye varacaktı? Sanki bir paradoksun

içine hapsolmuştuk ve ne kadar koşarsak koşalım hep aynı kapıdan aynı rüzgâra çıkacaktık.

Dolabın kapağını açarken çok sakın görünüyordu ve içimdeki bir ses, *fırtına öncesi sessizlik* diye tanımlamıştı bu halini. Babasını rüyasında görmesi amacını ona hatırlatmış olmalıydı, bunun için bana olan nefretini ve öfkesini katlaması gerekirdi. Ürperdim. Aklımdan neler geçiyor, taktığı maskenin altında ne tür bir canavar saklıyordu acaba?

Uzun bir süre dolabımda oyalandıktan sonra bir elbiseyi askısıyla beraber çıkardı. Gözüme çarpan ilk şey elbisenin siyah olduğuydu, bu seçimi hoşuma gitmişti. Ama elbisenin ne kadar kısa olduğunu görünce yüzümü buruşturarak Ediz'e baktım. Mini elbiselerle bir sorunum yoktu fakat aşırısı tercihlerim arasında değildi.

"Çok kısa bu."

"Bütün gece yanımda olacağın için sorun yok," dedi umursamaz bir sesle. "Bakmaya cesaret edeceklerini sanmıyorum."

Gözlerimi kısarken kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Öyle mi?" diye sordum huysuz huysuz. "İlk olarak bütün geceyi senin değil Kutay'ın yanında geçireceğim, sen de Başak'la olacaksın. İkinci olarak, sırf sen yanımdasın diye kimse bana bakmayacak, ha? Dünyanın hâkimi değilsin Çağırın."

Bana kaşlarını çatarak baktı. Bir anda mesafeli görünmeye başlamış, sert bir kalkanın arkasına geçmişti. Dudakları da düz bir çizgi halinde gerilmişti.

"Bundan emin misin?" diye sordu yakıcı bir sesle. "Deneyelim istersen? Hem Kutay'la baş başa kalmayı mı düşünüyorsun?"

"Bilmem," dedim umursamaz görünmeye çalışarak. Ve başarmıştım da. "Belki de düşünüyordumdur. Bir sorun mu var? Çünkü verdiğin tepki çok anlamsız. Benden istediğini yapıyorum. Anlaşmamız bu yöndeydi."

"Anlaşmamız Kutay'ı kendine âşık etmen değildi." Şimdi gözleri âdeta yanıyordu. "Anlaşmamız ne istersem yapacağın yönündeydi. Ve isteklerimden biri de Kutay'ı kendine âşık etmendi. Canım isterse bundan vazgeçebilirim. Bu gece yanımdan ayrılmayacaksın. Anladın mı?"

"Hayır, anlamadım." Sesim istediğimden daha sert çıkmıştı. "Benimle oyun mu oynuyorsun?"

Ediz elbiseyi yatağın üzerine koydu ve beni duymazdan gelip odanın kapısına doğru ilerledi. "O elbiseyi giy." Ben çıplak sırtına dik dik bakarken odadan çıkmıştı bile, gözlerimin içine bakıp kapıyı kapattı.

“Piç kurusu.” diye tısladım ve yatağa koyduğu elbiseye düşmanımın gibi bakarak kollarımı vücuduma sardım. İşte yine ruhsuz haline dönmüş, benim bir kukla olduğumu, iplerimin de onun ellerinde olduğunu göstermişti.

Üzerimdeki kıyafetleri çıkardığımda bir an odanın kenarındaki boy aynasına düşen yansıman gözüme takıldı. Duraksayarak aynadaki görüntüme baktığımda ruhumun en tenha köşelerinde saklanan hissizlik serbest kaldı, tenimin altında yayılmaya başladı.

Aynaya doğru yaklaşırken üzerimde siyah külottan başka hiçbir şey yoktu. Uzun, koyu renk saçlarımı omuzlarımdan geriye atarken pürüzsüz tenimi inceledim. Sanki bir ressamın kara kalemle vurguladığı kavisli bir gölgeymiş gibi görünen göğüslerim, belirgin göğüs kafesime garip bir uyum sağlıyordu. Zayıftım. Bazen bu bedenim, bu ruhu nasıl taşıdığımı merak edecek kadar zayıf...

Gözlerimi yansımandan kaçırarak başka bir yöne baktım, ardından yataktaki elbiseyi alarak üzerime geçirdim. Uzun kollu, bisiklet yaka, sırt dekoltesi olan mini bir elbiseydi.

Odanın kapısı çaldığında saçlarımı düzleştirmiş, makyajımı yapmıştım ve siyah topuklu ayakkabılarımı giyiyordum. Ediz benim bir şey söylememi beklemeden kapıyı açtı ve içeri girdi, gözleri duygusuzdu ve elinde telefonunu tutuyordu.

“Kutay telefonda,” dedi dudaklarını oynatarak. Sağ ayağıma da hızla ayakkabıyı geçirdim ve ayağa kalkıp telefonu aldım.

“Evet?” dedim telefonu kulağıma götürdüğümde.

“Doğa? Benim, Kutay.”

“Merhaba Kutay.” Gözlerimi Ediz’in gözlerinden ayırmıyordum, o da dikkatli bir şekilde öylece gözlerimin içine bakıyordu. “Nasıl?”

“İyiyim. Telefonun Ediz’de ne arıyordu?” Beni mi sorguluyordu yoksa bana mı öyle gelmişti?

“Onun odasında unutmuşum,” diye bir şeyler geveledim. Ediz gözlerini kısmış, dikkat kesilmişti. Bu esnada onu inceledim, siyah bir kot ve siyah, uzun kollu bir tişört giymişti. Ayağında da botları vardı. Saçları nemli ve dağınıktı, gözlerinde garip bir ifade vardı. Her zamanki gibi mükemmel görünüyordu. Bu düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım.

“Bu akşam ne yapıyoruz?” diye sordu Kutay.

“Bir saat belirleyelim. Sen Başak’la konuştun mu?”

“Ben Başak’la konuştum,” dedi Ediz. Bir an ona bakakaldım, Başak’la mı konuşmuştu? Nasıl? Hangi ara? “İskenderun’a gidiyoruz. Orada büyük bir bar var, yerini biliyordur. Söyle oraya gelsin.”

“Konusmadım,” dedi Kutay. Boğazımı temizleme ihtiyacı duydum, ağzımın içi kurumuştı.

“Yarım saat sonra İskenderun’da olabilir misin? Orada büyük bir bar varmış, Ediz ve Başak oraya gitmeyi kararlaştırmışlar.”

“Evet, biliyorum orayı. O zaman yarım saat sonra görüşürüz?” Birden keyfim kaçmıştı. “Görüşürüz,” diye mırıldandım ve telefonu kapattım. Hiçbir şey söylemeden Ediz’e telefonunu verdim ve özellikle gözlerinin içine bakmadan odadan çıktım. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ama hiçbir şey söylemedi. İfadesiz bir yüzle merdivenlerden indim, Ediz de peşimden geliyordu.

“Çıkalım mı?” dedi salona geçtiğimizde.

Omuz silktim. “Fark etmez. Hazırım ben.” Beni dikkatle süzdü, bana baktığında yüzü ifadesizdi ama gözleri koyulaşmış gibiydi.

“Çıkalım o zaman.” O kapıya doğru giderken bir süre ona baktım, ardından isteksiz isteksiz peşinden gittim.

Oturduğumuz yer neresiydi bilmiyordum ama bana Ankara’nın Batıkent semtini anımsatıyordu, tabii tablodan deniz manzarasını silersek. Her yerde dubleks evler vardı, zenginlerin oturduğu bir kesim olduğu belliydi. İskenderun’a on beş dakikalık bir uzaklıkta bir yerdi ve bu on beş dakikalık araba yolculuğunda bize eşlik eden üçüncü bir yolcu daha vardı: sessizlik.

Sahil kıyısı boyunca uzanan gösterişli binaların arasında kendini belli eden barm önünde durduk, Ediz el frenini çekerken yüzüme baktı. Gözleri ve yüzü ifadesizdi, ben de boş boş yüzüne bakarken hafifçe kaşları çatıldı.

“Bu gece saçma sapan bir şey yapma,” diye uyardı beni. Saçma sapan bir şey yapmamak mı? Ruhsuz bir ifadeyle gülümsedim.

“Elbette,” dedim mesafeli bir sesle.

“Ben ciddiyim.”

Elim kapı koluna giderken ona kısa bir bakış attım. “Biliyorum.”
Ama umurumda değil.

İçerisi çok kalabalık olduğu için Kutay ve Başak’ı dışarıda bekledik. Ediz huzursuz görünüyordu, bir ara bana bir şey söyleyecek sandım ama vazgeçip sessizliğine tekrar büründü. Tabii Başak görününce yüzüne bir gülümsemenin yayılması, boğazıma bir yumrunun oturmasına sebep olmasaydı daha iyi olurdu.

“Çok beklettim mi?” diye sordu doğrudan Ediz’e. Tamamen yok sayılmıştım. Başak’a karşı hissettiğim olumlu hisler tuzla buz olup cam parçaları gibi yere saçıldı.

Ediz, "Hayır," derken ben, "Evet," dedim. Soğukluğum karşısında Başak bana şaşkın şaşkın, gözlerini kırpıştırarak baktı ancak ben ona mesafeli bir şekilde gülümsedim. Ediz de tepkime şaşırılmıştı ama Kutay'ın sesi araya girince kimse herhangi bir yorumda bulunamadı.

"Doğa?" Kutay'a baktım, üstünde sadece kot ve tişört vardı ama dağınık saçları ve hoş gülümsemesiyle bu kombini iyi bir şekilde tamamlamıştı. "Vay be, çok güzel olmuşsun!" Bu iltifat karşısında gülümsemekle yetindim. Yanıma geldiğinde, "Nasılsın Başak?" diye sordu ve, "Ediz," diyerek kısaca onu da selamladı.

"İyiyim," dedi Başak ama Kutay'ın bana karşı olan ilgisinin onu rahatsız ettiğini görebiliyordum.

"Hadi o zaman! Niye burada dikiliyoruz?" Kutay sempatik bir şekilde göz kırptı. "İçeri girelim."

Hep beraber güvenlikten geçip içeri girdik ve köşede bir masaya oturduk. Bu gece bütün hesap Başak ve Ediz'dendi, o yüzden siparişi onlar verecekti. Bir keresinde Umay'ın sevgililerinden biriyle bir bara gitmiştik ama portakal suyunu alkole tercih etmiştim. Acaba yine portakal suyu içsem sorun olur muydu? Kendime kızdım, niye tercihim bundan yana kullanacaktım ki? Bir birayla gecenin açılışını yapabiliyordum. Ediz'in dikkatle bana baktığını gördüm, hemen çaprazımda oturuyordu. Önümüzdeki masanın boyu, oturduğumuz koltukların boyundaydı. Elbisenin kışağından dolayı bacak bacak üstüne atmaya cesaret edemiyordum.

Başak, "Ne içersiniz?" diye sordu.

"Bir bira," dedim hiç düşünmeden. Ediz bir an bana bakakaldı ama onunla göz göze gelmeye cesaret edemiyordum. Açıkçası gözlerinde göreceğim ifade beni biraz korkutuyordu.

"Ben de," dedi Kutay, onun Ediz gibi nutku tutulmamıştı. Gerilsem de cesaretimi toplayıp Ediz'e bakabildim. Barın içindeki loş ışıkta yeşil gözleri simsiyah görünüyordu ve öyle bir ifade vardı ki olduğum yere sinmemek için zor tuttum kendimi. Bakışlarımı kaçırdım.

"Dört bira," dedi Başak.

"Ben bira içmem," dedi Ediz buz gibi bir sesle, gözleri hâlâ üzerimdeydi. "Viski istiyorum."

"Pekâlâ," diye mırıldandı Başak. "Üç bira, bir viski."

Garson hafifçe başını sallarken, "Buz atma içine," diye keskin bir emir verdi Ediz. Genç garson bir an Ediz'e baksa da hemen gözlerini kaçırdı ve tekrar başını sallayarak masadan uzaklaştı.

Birkaç dakika sonra dev gibi bira bardaklarında biralarımız ve Ediz'in kehribar rengindeki viskisi geldi. Pek cazip görünmüyordu; ayrıca alkol bana çok yabancıydı. Yine de yüzümdeki ifadeyi bozmadan durmayı başarabildim. Çoktan başlayan muhabbete Kutay öyle hâkimdi ki kendine olan güveni beni hayran bıraktı.

"Ee?" dedi Kutay bana dönüp. "Annen ve baban nerede? Ankara'dan sonra Hatay beklenmedik olmuştur."

Güldüm, bu soru çalışmadığım yerden gelmişti. Zaman kazanmak amacıyla bira bardağını elime alıp bir yudum içtim ve yardım ister gibi Ediz'e baktım. Ama o cevap vermeden içkiye vereceğim tepkiye baktı, iğrenç sıvı boğazımı yakıp geçerken yüzümü ekşitmemek için kendimi zor tuttum. Ediz bir an eğlenir gibi oldu, gözlerinde yumuşak bir ifade vardı ama yüzü hâlâ sertti.

"Tahmin dahi edemezsin..." Kutay'a bakıp çekingen bir şekilde gülümsedim. "Bu pek konuşmak istediğim bir konu değil. Tadımızı kaçırmayalım."

"Sevgilin var mı?" diye sordu Başak. Bana bakışları artık neredeyse art niyetli sayılırdı. Biramdan ikinci bir yudum aldım, daha büyük bir yudum. Odak noktası haline gelmek hoşuma gitmediği gibi beni geriyordu da.

"Hiç sevgilim olmadı," dedim komik bir şeymiş gibi.

"Şaka?" Başak bunu aşağılar gibi söylemişti. Üçüncü bir yudum aldım. Gittikçe tadına alışıyordum ve boğazımdaki yanma hissi hoşuma gitmeye başlamıştı. Başak devam etti: "Dışarıdan bakınca erkeklerle çok samimi görünüyorsun."

Ediz hafifçe kaşlarını kaldırdı ama Kutay'ın tepkisini göremiyordum. Biradan bir yudum daha aldım ve Başak'a baktım. Genellikle tepkisizliği tercih eden biri olsam da bir an için kendimi Ankara'daymış gibi hissettim. Umay beni zorla bir bara götürmüş, ben de sırf denemek için bir bira almışım gibi. Karşımda Umay'm kaltak arkadaşlarından biri oturuyormuş gibi düşündüm.

Sadece kırk beş dakika önce bu kıza karşı hissettiklerim ile şu an hissettiklerim arasında dünya kadar fark vardı. Ama ben zaten dengersiz tekiydim. "Öyle mi?" diye sordum. "İnsanın fikri neyse zikri de odur derler." Güldüm. "Bu sözü kanıtlamış bulunmaktasın."

Başak'ın gözlerindeki bilmiş ifade yerini buz gibi bir dehşete bıraktırken Kutay gülmesini öksürerek saklamaya çalıştı. Ediz de eğleniyor gibiydi, yüz hatları yumuşamıştı ve gülmek için viskisini yudumladı.

Ortada yine bir muhabbet dönmeye başlamıştı ama ben aldırıyordum bile. Ediz'in kendime gelmemi söyleyen tehditkâr bakışları yüzünden kendimi tuhaf hissediyordum. Bu ben değildim. İlk defa bira içiyor, kasten rahat davranıyordum. Bir an boğazımdan acı bir tat yükseldiğini hissettim.

"Ben biraz dans edeceğim," dedi Başak. Sonra Ediz'e döndü. "Bana eşlik etmek ister misin?"

Gerginlik içinde biramdan bir yudum daha alırken Ediz hafifçe başımı sallayıp onayladı ama pek de istekli görünmüyordu. Hiçbir şey söylemeden gideceğine emindim ama beni şaşırttı ve kulağıma eğildi: "Yapmayı düşündüğün şeyi yapma Şahmeran."

Kulaklarıma dokunan sıcak nefesi beni ürpertti; ona boş gözlerle baktım. Onun da gözlerine ifadesizlik hâkim olsa da dudakları düz bir çizgi haline gelmişti. Telaşlanmış mıydı? Birazdan Başak'la dans edeceğini düşünmemeye çalışıyordum.

"Biz de dans edelim mi?" diye sordu Kutay. Ona baktığımda gözlerinde sıcak bir ifadenin olduğunu gördüm, enkaz gibi hissetmeme rağmen ona gülümsemeyi başarabildim.

"Tabii," dedim kısaca. "Ama ilk önce lavaboya gitmem gerek."

"Tamam." Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Ben bardayım."

Hafifçe başımı sallayıp ayağa kalktım, birkaç yudum birayla sarhoş olacağımı sanmıyordum ama yine de kalbimin üstüne kara bulutlar çökmüş gibiydi. Belki de böyle hissetmeme neden olan şey benliğimi kaybediyormuş gibi davranmamdı. Belki de Ediz'di. *Şahmeran*. Bana böyle seslenmesi hoşuma gitmemişti.

Sevdiği adama olan bağlılığı son nefesinin sıcaklığıyla damgalayan, hatta ölümün o geri dönüşü olmayan mahzenlerine adım atan, gücün ve güzelliğin sembolü olan kadın... *Şahmeran*.

Tuvalete girdiğimde bütün kabinler doluydu ve sıra vardı. Acil tuvalete girme ihtiyacım olmadığı için yanaklarımı soğuk suyla biraz ıslatmakla yetindim, sıra bekleyecek halde değildim. Başımı kaldırıp aynaya bakmaya cesaretim yoktu ama yine de baktım.

Kahverengi gözler donuk bir ifadeye bürünmüştü, hissettiğimin aksine o kadar da yabancı değildim kendime. Kanıma karışan alkol henüz hiçbir belirti göstermiyordu ama anında ruhumdaki boşluklara sızarak, beni psikolojik olarak etkilemeye başlamıştı. İçimde zincirlerini kırmaya çalışan bir şeyler vardı ve karanlığın içine, gölgelerin arasına saklanmışlardı. O zincirler kırıldığı takdirde ne olacağını ben de bilmiyordum. Kaşlarım çatılırken saçlarımı sol omzumda topladım ve tuvaletin çıkışına yöneldim.

ÖZNUR YILDIRIM

Kutay bar taburelerinden birine oturmuş, tezgâha yaslanmış beni bekliyordu. Biradan daha ağır bir şeylere geçtiğini elindeki kristal kadehten anlamıştım. Dudaklarımı birbirine bastırırken yavaşça yanındaki tabureye oturdum. Bana yandan bir bakış attı, dudaklarında çarpık bir gülümseme vardı.

“Doğal olmanı seviyorum,” dedi yüzümü incelerken. “Hep çok az makyaj yapıyorsun.”

“Pek sevmediğimden,” derken gözlerim dans pistini tanyordu. Fazla hareketli bir parça yoktu ama yine de dans edilebilirdi. İnsan kalabalığının arasında ara ara sarı bir kafa ve Ediz’i görebiliyordum.

“Başak’ı da pek sevmedin sanırım.” Açık sözlülüğü karşısında ona şaşkınca baktım, yüzümdeki ifadeyi görünce özür diler gibi gülümsedi.

“Hayır, aslında buna sevmemek denemez.” Kaşlarım çatıldı. “Buna karar verecek kadar tanımiyorum sonuçta fakat aramızda bir gerilim olduğu gerçek.”

Omuz siltti. “Hakkı sebepleri var.” Gözlerinin içine baktım. “Her şeyden önce sen masumsun.”

“Masum mu?” Bunu kulaklarıma inanamıyormuş gibi söylemiştim.

“Erkekler hakkında sıfır tecrübe...” Sıfır kelimesini bastırarak söylemişti. Gülümsedi.

“Hiç sevgilim olmaması masum olduğum anlamına gelmez.” Şaşırmıştım. Masum kelimesi pek bana göre değildi.

“Biriyle yattın mı?”

“Hayır,” dedim kaşlarımı kaldırarak. Yüzünde çelişkili bir gülümseme baş gösterdi, gözlerinde ise yumuşak bir ifade vardı.

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Keşke masumiyet bu söylediklerinle sınırlı olsaydı,” diye mırıldandım ama sesim barın o karmaşasına karışarak yok oldu. İç geçirdim, Kutay beni duymamıştı. “Ben de ağır bir şeyler istiyorum.”

Bana bundan pek emin olmadığını belli eden bir bakış attı.

“Az önce ilk defa bira içtiğin yüzünden belli oluyordu. Çok hızlı gitmiyor musun? Sarhoş olmak dışarıdan görüldüğü kadar eğlenceli bir şey değil.” Piste, Ediz’e baktı. “Ayrıca bu Ediz’in hoşuna gitmez gibi geliyor bana. Kavga çıkarmasın sonra?”

Bakışlarım kalabalığın içine kaydığında bar tezgâhına yaslandım.

“Ediz’i sinirlendirmek mi? Hum...” İçten içe daha da büyüyen gerçeği bir tek ben biliyordum. “Belki de amacım zaten budur.”

13. SARHOŞ

Sessizlik, eylemsiz bir kötülüktü. Bir insanın hatalarını yüzüne vurmak ne kadar acımasızlıksa, o hatalara ses çıkarmayıp göz yummak da o denli bir kötülüğü içinde barındırıyordu. Bir katilin vicdanını yavaş yavaş ele geçiren sessizlik, aslında bir cinayet çılgılığının en tiz haliydi. Ve bu sessizlik bir ruha bulaştığında her şey susuyor, geriye sadece geçmişin kuru gürültüsü kalıyordu.

Kollarımı Kutay'ın boynuna doladım ve elimden geldiğince ona ayak uydurarak hareketlerime yön verdim. Gece yarısını geride bırakan akrep ve yelkovan iyiden iyiye kalabalıklaşmaya başlayan barın gürültüsüne ayak uydurmak ister gibi telaşla ilerliyordu. Müziğin sesi o kadar yüksekti ki hemen dibimdeki Kutay'a bile sesimi duyurmak için bağırمام gerekiyordu.

Evet, sarhoş olmuştum.

Saniyede bir tepede yanıp sönen ışık yüzünden bütün hareketler ağır çekime alınmış gibiydi, kanımdaki alkolün de etkisiyle başım dönüyordu. Sanki kafamın içine bir sis bombası atılmıştı. Ayaklarımın bastığı zemin altımda kayıyormuş gibi hissediyor, dengemi sağlayamıyordum ve Kutay'm kolu belimi sıkıca kavırıyor olmasa yere yapışırdım.

Kutay bana margarita adında bir kokteyl ismarlamıştı, ilk başta tekilanın o yakıcı tadına alışmasam da daha sonra içimdeki alevleri söndürmek yerine körüklediğini fark ettiğim an daha da fazla içmiştim. Bir yangını söndürmenin yolu yoksa o yangını güçlendirmek daha mantıklıydı. Bazen yavaş yavaş yanmaktansa verdiği birden yanıp kül olmak gerekirdi.

Kutay'ı saran kollarım alkolün getirisi olan cesareten dolayı kararlıydı ama düşüncelerimin üzerindeki sis dağıldığında bu hareketimin yaratacağı utanç ve pişmanlığı şimdi düşünmek istemiyordum. Daha önce hiçbir

erkeğe sarılmamıştım, aslında bu güzel bir duyguydu. Özellikle sarıldığım kişi bu kadar güzel kokarken. Yine de yapay bir kokuydu bu, tamamen parfüm kokusu. Oysa Ediz'in kokusu onun tenine özgüydü, eşsizdi.

Ediz'i düşününce duruldum. Şu an kollarında olduğum erkek Kutay'dı ve tam istediğim yerdeydim. Daha doğrusu benden istenen yerdeydim. Kutay'ın beni sahiplenircesine sarması zafere doğru bir adım daha ilerlediğini gösteriyordu. Gerçekten başarıyor muydum?

Omzumda bir el hissettim ama umursamadım. Belki de umursamam gerekirdi çünkü hemen ardından Kutay'ın sıcak göğsünden koparılmıştım. Gitgide daha da hızla yanıp sönmeye başlayan ışık, temposu artan müziğin nabızı gibiydi. Dengem yine altüst oldu, neredeyse yere yapışacaktım ama demir gibi sert bir kol belimi kavradı ve düşmemi engelledi.

"Ne için sen?" Ediz'in keskin sesini o kadar gürültüye rağmen seçebilmişim. Ayakta duramayacak halde olduğum için Ediz beni kendisine yaslamıştı, başımı göğsüne yasladım. Burnum hafifçe boynuna değiyordu. Sisli gözlerim, yüzündeki ifadeyi zar zor seçebiliyordu. Sürekli yanıp sönen ışıktan dolayı sanki kanımda yüksek dozda uyuşturucu varmışçasına onu farklı bir boyuttan izler gibiydim, oldukça sinirliydi. Sinirli bir melek... Belli belirsiz gülümsedim, o kadar güzeldi ki.

"Belli olmuyor mu?" dedim alaycı bir sesle.

"Bu kadar içmesine izin mi verdin?" Ediz'in göğsündeki kaslar gerildi, Kutay'la konuştuğunu görebiliyordum.

"Yanında olacağım için sorun olacağımı düşünmedim," dedi Kutay. "Ayrıca ısrar etti."

"Onu bu pis işlerden uzak tutmaya çalışıyorum." Bu cümlesi üzerine öyle bir kahkaha koyuverdim ki uzun zamandan sonra ilk defa güldüğümü fark ettim. Beni pis işlerden uzak tutmaya mı çalışıyordu? Hadi oradan, demek için nelerimi vermezdim ama içimde bir yerlerde hâlâ ayık olan bir taraf vardı ve o tarafın yoğun ısrarlarıyla çenemi kapalı tutmayı başarabildim.

"Sabah içmeme izin vermeliydin," dedim tatlı tatlı. "O zaman sadece tadına bakacaktım."

"Gidiyoruz." Sesi, itiraz istemediğini kanıtlayacak kadar sert olsa da aldırmadım.

"Ama gece daha yeni başladı!"

"Başak da sızmış durumda," dedi Ediz, Kutay'a. Bana aldırılmamıştı. "Onu evine götürebilir misin?"

Kutay bir şeyler söyledi ama gürültüden dolayı sesini duyamadım. Ediz beni iyice kendine yaslayıp barın çıkışına doğru yürümeye başladı. Her ne kadar kolu düşmeme asla izin vermeyecekmiş gibi beni tutsa da adımlarımı doğru düzgün atamadığım içim kollarımı beline sardım. Gözlerim yarı kapalıydı.

Işık yanıp sönüyor, yanıp sönüyordu. Sanki suyun üzerinde yürüyordum.

Bir süre sonra temiz ve soğuk hava yüzüme çarpmaya başladı, ışıklandırmanın yerini yıldızsız gökyüzü aldı; alkol ve ter kokusunu da geride bırakmamız üzerine Ediz'in kokusunu daha yoğun almaya başlamıştım.

“Çok güzel bir kokun var,” diye mırıldandım.

“Ne?” diye soludu şaşkınlıkla.

“Çok güzel bir kokun var,” diye tekrar ettim. “İnsanı büyülüyor.”

Ediz bir an duraksar gibi oldu. Ona iltifat etmem hoşuna gitmemişti, elbette gitmezdi. *Ben kimdim ki?* Bu zamana kadar bana adımla bile hitap etmemişti. İçimdeki o kor ateş boğazıma sıçradı. Kanımda dolaşan alkolden cesaret alıp durduğumda o da benimle birlikte durdu ve yeşil gözlerini ne olduğunu sorgular gibi yüzüme dikti. Belini saran kollarımı çözdüm.

“Gözlerinin rengi çok güzel,” diye itiraf ettim. “Yüzün de çok güzel.” Duraksadım, harfler puslu zihnimden uyum sağlayarak kendiliğinden dökülüyordu. “Ben...” Zihnimdeki büyük karmaşayı dağıtmak ister gibi elimi şakaklarıma götürdükten bir an sonra ona kararlılıkla baktım. “Dokunabilir miyim?”

Bana şoka girmiş gibi bakıyordu, hiç tepki vermemesinden cesaret alıp elimi kaldırdım ve sakallarının yeni yeni çıktığı yüzüne, parmak uçlarımla ürkekçe dokundum. Bu... çok güzel bir histi. Ediz bu hareketimle nefesini tutmuştu.

“Yapma,” diye fısıldarken buldum kendimi.

“Neyi yapmayayım?”

Elimi yüzünden çektim ve güzel gözlerinin içine baktım.

“Ona bu kadar benzeme.” Sesimde acı ve yakarış vardı.

“Kime benzememeyim?” Gerilmişti. Ruhsuz bir ifadeyle güldüm.

“Babama...” Kaşlarım çatıldı. “Senin kadar güzel değil. Hatta yüzünden düşürmediği o sert ifade ona hiç yakışmıyor bence. Ama huylarınız... Ne kadar çok benziyorsunuz. Daha yeni fark ettim.” Sesimden şaşkınlığım belli oluyordu. “Bir suçum olmadığı halde beni cezalandırmaya çalışıyorsunuz.”

“Sarhoşsun,” dedi kaşlarını çatarak.

“Beni kaç kere öldürmekle tehdit etti, biliyor musun?” Histerik bir şekilde güldüm. “Ah, o beylik tabancası. Sözde beynimi kaç kere dağıtacak.” Bir kez daha güldüm. “Benden nefret ediyor. Tıpkı senin gibi.” Ediz’in yeşil gözleri koyulaştı. “Nedenini sormayacak mısın? Onun istediği kişi olmadım çünkü. Bana hep bir şeyler yapmamı söyledi, onun istediği gibi biri olmamı... Ama yapmadım. Bugün de sen bana saçma sapan bir şeyler yapmamamı söyledin ama ben yaptım. Anlaşmamız saçmaydı. Bana bir şeyler dayatılmasından nefret ederim.”

“Konuşmanı istemiyorum,” dedi sert bir sesle. “Kes şunu.”

“Vay!” dedim kakhaha atarak. “Sesim seni tiksindiriyor mu?” Suratıma boş gözlerle baktı.

“Kafan yerindeyken anlatmak istemediğin şeyleri anlatıyorsun.” Sesinde uyarı vardı. “Durmanı istiyorum. Eve gidelim, sert bir kahve iç.”

Beni tekrar yönlendirmek istedi ama irademi güçlü tutmaya çalışıp onu durdurdum. Gözlerimin içine baktığında kendime hâkim olmak için çabaladım. “Anlatmak istemediğimden değil. Anlatmaya cesaretim olmadığından. Alkol beraberinde cesareti getiriyor.” Bir an duraksadım. “Korkmuyorum.”

Yeşil gözlerindeki tedbirli ifadeyle bana bakıyordu. “Neyden korkmuyorsun?”

“Geçmişimden.” Dalgın gözlerimi yüzüne çevirdim. “Utandığımdan değil ama çevremdeki insanların ailem hakkında bir şeyler çözmesini pek istemem. Belki de utandığımdandır. Çünkü her kız çocuğu, babası tarafından yere yatırılıp ayağındaki botlarla tekmelenmez.” Ediz’in yüzündeki ifadeler bir an gerildi. “Bakma öyle, Atalay benden çok daha kötü muamele görmüş. Ama o, babama hâlâ saygı duyuyor.” Atalay ile aramda, o hayatı tecrübe ederken ben küçücük yüreğimle izleyeceğim kadar fazla yaş farkı vardı. Babam ona bağırırken Atalay susardı, bu duruma hep hayret etmiştim. Aramızda on yaş olmasına rağmen benim içimdeki öfke günden güne zehir gibi birikirken o hiçbir zaman babama karşılık vermemişti. Bana bağırduğunda verdiğim tepkiyi hatırlayınca sanki o günlere geri döndüm.

“Eve gidelim, tamam mı?” diye soludu hızla. “Bunları bana anlatmak istediğini sanmıyorum.”

“Anlatmak istiyorum ki anlatıyorum.” Gözlerimi kıstım. “İntikam için cehenneme çevirmeye çalıştığın hayatlar var. Atalay’ın hayatı, babamın hayatı... Bizim hayatımız zaten cehennem. Boşuna uğraşıyorsun

Çağırın.” Zihnime süzülen soğuk düşünceler içimdeki eğlenen tarafı da bastırmıştı. “Üzdüğün tek kişi annem olacak. Bir anneyi intikam oyununa alet edebilir misin?”

Anne lafını duyar duymaz Ediz'in gözlerinde savunmasız bir ifade belirir gibi oldu ama ruhuna çöken gölge biraz daha büyüyüp o ifadeyi kapattı. Yüzü kaskatı olurken onun adına içimde bir sızı hissettim. Annesiz büyüyen bir çocuk. *İri, yeşil gözleri olan ve hayatını babasına bağlayan bir oğlan çocuğu.* Derin bir nefes aldım.

“Pekâlâ,” diye mırıldandım. “Susuyorum.”

İnsanlarla arama ilk kez yıllar önce, daha küçük bir çocukken duvar örmeğe başlamıştım. Garip bir şekilde hayatının her döneminde insanlarla aramda bir mesafe vardı, söz konusu arkadaşlık ilişkileri olunca hep geri adımları atardım. Pek sevilen bir insan değildim, genel olarak çevremdeki insanlar benden uzak durmayı tercih ederdi.

Apartmanın arkasında açık bir otopark vardı, diğer çocuklar hep orada oynarlardı. O gün evde kimse yoktu, annem ve babamın arada geciktikleri oluyordu. Ben de bir cesaret aşağıya inmeye karar vermiştim. Üstümdeki mavi önlüğü hatırlıyordum, o kadar temiz ve öyle düzgün ütülüydü ki. Babamın disiplin merakını yansıtıyordu. Düzen, disiplin, başarı, tutarlılık, terbiye. Babamın hayat anlayışı bu kelimelerden ibaretti ve bize de olabildiğince bunları aşıları.

Ne olduğunu bile tam olarak hatırlamıyordum. Bir kız vardı, kızın ailesi bir hayli tutucuydu. Kız huysuzun tekiydi ve o zaman bir kavga çıktığını hatırlayabiliyorum. Hafızamda olayın başlangıcıyla ilgili hiçbir şey kalmamıştı, ne de olsa on yıldan daha fazla bir süre önce olmuştu ama o kızın mahalle bakkalından aldığı ucuz bir topu olduğu aklımda kalmış. İki küçük çocuğun kavgası nasıl olurdu ki? Mal, öküz, gerizekâlî, benim babam senin babanı döver, gibi kelimelerden ibaret olurdu ancak.

Ama bunlardan daha ağır bir şey söylemişim, büyük ihtimalle Atalay'dan duyduğum bir şeydi. Kızın ağlamasını zerre kadar umursamamıştım, ta ki babam geldiklerini haber vermek için otoparka inene ve kız da babamın bacaklarına yapışana kadar. Kız dallandırıp budaklandırarak olayı anlattığında babamın ateş saçan gözlerini korkuyla izlediğimi hatırlıyorum. Belki ne kadar korksam da ne yapacağımı merak ettiğimden, belki de dilim tutulduğundan söylediğim kötü sözü inkâr edememişim.

Ve babama olan saygımı, sevgimi parçalara ayıran bir tokat, o kalabalığın içinde yüzümde patlamıştı. Ama o saygıyı, sevgiyi yerden topalayamamamın asıl nedeni bana ne olduğunu dahi sormamış olmasıydı.

Belki kız iftira atıyordu? Belki asıl suçlu ben değildim de oydu? Fakat o umursamamıştı bile.

O gün beni yere yatırarak tekmelemeye başladığımda öylece izleyen gözler yüzünden insanlardan ürkmeye başlamıştım. Ve bir de insanların babamı gerçekten iyi biri olarak bilmesi ve benim hayırsız evlat konumunda olmam... Beni asıl dehşete düşüren buydu. İkiyüzlü bir babam vardı ve ondan bu yaşına kadar hep utanmıştım. Zaten bir daha asla *normal* bir kız çocuğu gibi olamamam onun suçuydu ve bir girdaba kapılıp gitmemde katkısı büyüktü.

Atalay'ı kendi istediği kalıba sokabilmişti ama ben? Ben asla onun istediği kişi olmamıştım.

Kafamın içinde dönen düşünceler ve sanki zehirmiş gibi ağızda acı bir tat bırakan kötü anılardan habersiz beni arabaya götüren Ediz'i yine durdurdum. Babamı ve hayatımın en belirleyici, kötü anlarından birini hatırlamak midemin kaynamasına sebep olmuştu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Ediz yüzümdeki ifadeyi görünce. Başımı iki yana salladım.

"Sanırım kusacağım," dedim ama içimden böyle bir şeyin asla gerçekleşmemesi için yalvarıyordum. Onun önünde kusmak istemiyordum.

Ediz belimi sıkıca tutup beni ağaçların gölgelediği karanlık, kuytu bir köşeye götürdü.

"Kus," dedi sanki doğal bir şeyi yapmamı istiyormuş gibi. "Rahatlırsın."

"Sen git," dedim yalvarır gibi ama gözlerini dikip bana baktı. Gitmeyecekti. Gerildiğim için midem iyice altüsttü ve içinde ne var ne yok dışarı dökülmeden önce karanlığa çöktüm. Ediz anında saçlarımı arkaya doğru çekerken etrafın karanlık olmasına şükrediyordum. Her öğürmemle birlikte bacaklarımdaki güç de tükeniyordu sanki, titreyen ellerimle yerden destek aldım. Kendimi berbat hissediyordum. Sonunda midemdekileri, o harap edici anılarımla birlikte çıkardıktan sonra biraz daha iyi hissetmeye başladım ama ayakta duramayacak kadar halsizdim hâlâ. Geçmişimin en büyük mirası olan titreme gitgide bedenime yayılıp şiddetini artırdığında Ediz'in, ceketini omuzlarıma astığını hissettim.

"Daha iyi misin?" diye sordu Ediz beni kendine çevirip uzun saçlarımı omzumun arkasına iterken. Yorgun ve sarsılmış gözlerle yüzünü inceledim, hiç de tiksiniş gibi durmuyordu. Benim yanımda biri kussa öyle fena olurdum ki ben de onunla birlikte kusardım.

"Midem iyi," diye mırıldandım. Ediz bunun üzerine beni kustuğunu yerden uzaklaştırıp kaldırım kenarına oturttu.

“Burada bekle.”

O giderken bastığım zemin ayaklarımın altında dönüyormuş gibi hissettiren başımı bacaklarımın arasına aldım ve titrememi kontrol etmeye çalıştım. Kutay’la geçirdiğimiz vakit çok güzelken niye Ediz’in yanında her şey hüzne ve gerginliğe gömülüyordu? Bu tür titreme krizleri geçirdiğimde, önüne geçmek için tırnaklarımı avuçlarıma saplardım. Sanki oradaki acı, zihnimdeki acının yerini alacakmış gibi öyle çok sıkardım ki geriye bu zehirli düşüncelerin biriktiği tırnak izleri kalırdı.

Güçlü bir el ellerimi tutarken kendime zarar vermeme engelleyip, “Yapma şunu,” diye azarlardı. Ardından bana bir şey uzatana kadar öylece durdum. Yarı baygın gözlerle pet şişeye, ardından Ediz’e baktım. Yüzünden hiçbir ifade okunmuyordu. Elini elimden çekti.

“İç.” Suyu elinden alıp bir yudum aldım ama ağızımdaki tat o kadar iğrençti ki Ediz’i umursamadan ağzımı çalkalayıp suyu geri çıkardım. Evet, bugün berbat işler yapıyordum ama elimden başka ne gelirdi? Ardından suyu içerken onun yeşil gözlerini üzerimde hissettim. Suyun yarısını içip pet şişeyi kenara koydum ve ayağa kalktım ama bir an zemin ayağımın altında döndü ve dengemi kaybettim. Ben düşmeden Ediz beni yakaladı.

“Teşekkür ederim,” diye bir mırıldanırken ben de ellerimi omuzlarına yerleştirmiştim.

“Seninle ne yapacağımı cidden merak ediyorum,” dedi beni kucağına alırken. Birden yerden yükselmek midemi sarstı ama zaten ne var ne yok çıkarmıştım. O yüzden tekrar kusmam mümkün değildi.

“Sarhoş bir kurbanla ne yapılırsa onu yap.”

“Çok zekisin,” dedi gözlerini devirerek.

Bütün kötü ve iyi anıları zihnimin en karanlık odalarına saklamaya çalıştım. Gözlerimi kapatarak başımı onun omzuna yasladım ve iç geçirdim. “Kutay çok ilgiliydi.”

Ediz’in kollarının sertleştiğini hissettim. “Öyle mi?” Sesi buz gibiydi.

“Öyle.” Benim sesimse yorgundu.

“İçki içtiğin için sana kızgın olduğumu biliyorsun, değil mi?” deyip konuyu değiştirdi. Başımı kaldırıp yüzüne bakmak istesem de halim olmadığı için yapamadım. Derin bir nefes aldım.

“Sadece nasıl bir şeymiş merak ettim,” diye yalan söyledim.

“Benim oyunum, benim kurallarım.” Sesinde ürkütücü bir sakinlik vardı. “İçki yok.”

Kanımdaki alkolün, sözcüklerimi ele geçirmesinden korktuğum için sessiz kalmayı tercih ettim. Ediz'in sinirli ve bana bir ders vermeye kararlıymış gibi görünen hali hiç de hayra alamet değildi.

Ediz beni arabasına bindirip emniyet kemerini takmama yardımcı oldu, ardından sürücü koltuğuna geçti. Başımı yana yatırarak yorgun gözlerle ona baktım, dışarıdan gelen ışık hafifçe yüzünü aydınlatıyordu ve bu haliyle beni dehşete düşürecek kadar güzel görünüyordu. Dış görünüşü bir kenara, onu bu denli güzelleştiren yüzüne sinen o ifadeler ve gözlerine çöken karanlıktı.

Araba hareket etmeye başladığında motordan gelen boğuk ses dışında çıt çıkmıyordu. Bir şeyler söylemesini beklesem de sanki ben yokmuşum gibi öylece arabayı sürmeye devam etti.

"Kutay'ı neden kendime âşık etmemi istiyorsun?" diye sordum dayanamayarak. Kısa bir an başını çevirip bana baktı, ardından dikkatini yine yola verdi.

"Nedeni seni ilgilendirmez," dedi düz bir sesle. "Sadece istediğimi yap."

Kaşlarımı çattım. "Yine mi buz adama dönüş yaptık?"

Bakışları bir kez daha yüzüme değdi ama bu sefer daha uzun durdu. "Yine derken neyi kastettin? Çünkü senin tabirinle buz adamdan başka bir şey olduğumu sanmıyorum."

"Anneannenin evindeyken nasıl davrandığımı hatırlatırım," dedim gözlerimi kısarak. "Son zamanlardaki Ediz'in o Ediz'le alakası yok."

"Öyle olmamı tercih ediyorsan olurum." Sesi ifadesizdi. "Benim için problem yok."

Gözlerimi ondan çekerek ön camdan yolu izlemeye başladım. "Masum olduğumun farkındasın."

"Masum olduğunu başından beri biliyorum zaten." Omuz silkti. "Ama umurumda değil. Senin anlamadığın bu."

"Piçin tekisin." Küfür etmem karşılığında Ediz'in donup kaldığını görebiliyordum. "Babanın masum olup olmadığını bile bilmiyorsun. Aslında ne var, biliyor musun? Sen hiçbir halt bilmiyorsun. Kafanın içinde bir dünya kurmuşsun, oranın kurallarına göre hareket ediyorsun."

"Şu çeneni kapat. Emin ol sabırlı değilim ve sırf sarhoşsun diye sana ufacık bir tolerans gösteriyorum. Eğer hemen şimdi sustmazsan..."

"Ne yaparsın?" İçimde volkan gibi yükselen bir öfke vardı. "Kapatun üstünde beni becerir misin?"

Sorumu tamamlamamla Ediz'in frene basması bir oldu. Emniyet kemerim takılı olmasa ön camdan fırlayabilirdim, bu ani hareket karşı-

sında hazırlıksız yakalanmıştım. Ben daha toparlanamadan Ediz arabanın kapısını açmıştı bile. Hızla arabanın önünden dolandı ve yanıma geldi. Kapımı açıp emniyet kemerimi açtı ve sertçe kolumu tutarken bile bile onu bu noktaya getirdiğimin farkındaydım. Beni kaba bir şekilde dışarı çıkarırken canımı yakmıştı.

Ağzımda acı bir tat birikirken sarhoşluğum yüzünden gerektiği gibi telaşlanamıyordum bile. İçimdeki yorgun ses, bırak istediğini alsın, nasıl olsa onun ellerinde ölüp gideceksin, diyordu ama neyse ki onu susturacak kadar kendimdeydim.

“Sanırım sana fazla iyi davranıyorum,” diye hırladı öfkeyle.

“Fazla iyi,” dedim ruhsuz bir ifadeyle yüzüne bakarken. Gözleri daha da kararırken arada yoldan geçen arabaların farları sayesinde onu görebiliyordum. Bir eli belimin kıvrımına kaydı ve bedenimi kendi bedenine sertçe çekti.

Yüzü tehlikeli sayılacak derecede yakındı ama aldırmadım. “Ediz Çağırın!” dedim alaycı bir sesle. “Türkiye’nin en iyi avukatlarından Levent Çağırın’ın biricik oğlu sarhoş ve bakire bir kızı altına almak istiyor!” Tutarsızca güldüm ve alnımı onun omzuna yasladım. Alkolün etkisi geçtiğinde bunları hatırlarsam muhtemelen kendimi bir yerlerden atmak isteyecektim ama şu an umurumda bile değildi.

“Kes şunu.”

“Ama niye?” Sesimde ilk defa şımarık bir çocuğun gizlenen o tınısını duydum. Ki zaten yanında çocuk gibi kahyordum, bir şişe bira ve birkaç kokteyle kafayı bulmuştum. Benden sadece altı yıl kadar öndeydi ama onun küp gibi içmesine rağmen bu derece kendinde olması ve hâkimiyetini yitirmemesi beni savunmasız hissettiriyordu.

“Beni kıskırtmaktan vazgeç artık!” diye kükredi. “Biraz daha sinirlendirirsen emin ol durmayacağım.” Ne yapacaktı ki? Gözlerimi kıstım ve dikkatle yüzünü incelediğimde geri adım atma ihtiyacı hissettim.

“Belki de biraz daha içmeliydim.” Belimdeki kolundan kurtulmaya çalıştım, zaten fazla mücadele etmem gerekmemişti. Ediz ona karşı koyduğum an ellerini üzerimden çekti, buna şaşırmıştım. Biraz uğraştırır sanıyordum.

“Bir daha içki kelimesini ağzına alırsan saçlarından sürüklemem gerekse bile seni bir hücreye kapatırım.” Yeşil gözleri hiddetle parlıyordu. “Anladın mı?”

“Söz, son olacak,” dedim ona en masum bakışımı atarken. “Kusma kısmı dışında sarhoş olmak hoşuma gitti.”

“Yarın sabah başının ağrısından durabilirsen bu laflarını hatırlatırım sana.”

Dudaklarım keyifle yukarı kıvrıldı. “Hadi ama,” diye ısrar ettim. “Sadece birkaç kadeh!”

Asla kabul etmeyeceğini gösteren bir yüzle bana baktı ve kollarım göğsünde kavuşturdu. Mücadeleye hazır görünüyordu, onun karşısında şansım olmadığını farkındaydım. İç geçirdim. O eve gitmek istemiyordum, sadece içimde hâlâ aykır olan tarafı da susturmak istiyordum. Belki o zaman buzdan duvarlar erirdi. Belki de sorun buydu, fazla düşünüyordum. Hiç düşünmezsem duvar da kalmazdı.

“Eve gitmek istemiyorum,” diye inledim.

“Ne istediğinin pek bir önemi yok.”

“Pekâlâ,” dedim huysuz bir şekilde. “Bir oyun oynayalım. Her kazanışında bir kadeh deviririm. Eğer sen kazanırsan içmek yok.”

“Çocuk gibisin,” diye homurdandı.

“Daha on sekiz yaşına gireli bir iki ay oldu!” Güldüm. “Elbette çocuğum, Bay Yetişkin. Ve sen de benim abim değilsin. Ne olur biraz eğlensek? Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım.”

Gözleri öfkeyle karardı. “Bana bak aptal!” diye bağırdı öfkeyle. “Ben senden değişmeni istemedim! Şu haline bir bak! Kaçırduğım kızla alakan yok, karşımda bambaşka biri duruyor!”

Gözlerimi kırıştırdım. “Değişmemi istemedin mi?” Bu ani çıkışı beni şaşkına çevirmişti.

“İstemedim.” Tükürür gibi söylemişti bunu.

“Öyle mi?” Onun aksine benim sesim daha sakindi. Dikkatle ona baktım. “Benim hiçbir erkekle tecrübem yok, bunu belirtmiştim. Bir erkekle nasıl flört edilir, hiç bilmiyorum. Bir erkeğe nasıl yaklaşılr, bilmiyorum. Senin kaçırığın kız var ya, daha önce bir erkeğe herhangi bir çekim hissetti diye gülümsemedi bile.” Duraksadım. “Ama sen o kıza bir erkeği kendine âşık etmesini söyledin. Nasıl yapılacağına dair bir fikri olmamasına rağmen! Onu altına almakla tehdit ettin, o sokaktaki serserilerin dokunuşları o kıza sarsıntıya uğratsa bile.” Öfke kelimelerime bulaşmıştı, duramıyordum. “Sen benden değişmemi istemedin, öyle mi? Hayır! Sen benden pekâlâ değişmemi istedin!”

Yüzü çelik gibi sertti, içten içe bir şeylerin değiştiğini hissedebiliyordum. Bir süre söyleyecek bir şey bulamamış gibi sessiz kaldı.

“Biraz Atalay’dan bahsetsene,” dedi konuyu tamamen alakasız bir yere çekerek. Ona anlamadığımı gösterircesine baktım ama sarhoş oldu-

ğum için pek kararlı hareket etmiyordum. Bu yüzden fazla düşünmeden cevapladım.

“Atalay... Atalay işte. Baba mesleğini devam ettiren evlat. Benim aksime hayırlı olan.”

“Baban size ne yaptı?” Bardan çıktığımızda anlatmaya çok meyilli olsam da şimdi bunu açık bir şekilde sorması, isteğimi kaçırmıştı. Bakışlarımı başka bir yöne çevirdim ama o sabırla bekledi. Sonunda derin bir nefes alıp iyice ifadesizleşen yeşil gözlerine baktım.

“Bana çok da bir şey yapmadı aslında. En azından Atalay’la kıyaslarsak. Sadece annemin anlattıklarını biliyorum. Babam anneme asla el kaldırmaz ama onun terbiye anlayışı şiddetten geçtiği için biz o kadar şanslı değildik.”

“Mesela?” diye bastırdı. “Örnek ver.”

“Beni en çok mahveden etrafta insanların olup olmamasını umur-samaması. Evde istediğini yapabilir ama insanların bana bir nebze de olsa acıyarak bakması ve hiç tanımadığım insanların evlerine gittiklerinde, ‘Bugün küçücük çocuk babasından bizim önümüzde dayak yedi. O zavallıyı düşün de haline şükret,’ deme ihtimalleri çok kötü.” Bunları söylerken yine kötü bir anı, bir yolculuk anında çeşme başında mola verdiğimizde babamla tartışmamız zihnime süzüldü ama hemen bu hatıranın önünü kestim.

“Hep çocukluğunda mı oldu bunlar?” Ediz’in yüzünden ne düşündüğü belli olmuyordu. “Yoksa sen büyüdükçe azaldı mı?”

Dudaklarımda ruhsuz bir gülümseme belirdi. “Hayır. Ama daha da gurur kırıcı bir noktaya gelmedi. Çünkü ben büyüdükçe öfkem de büyüdü ve ona karşılık vermeye başladım. Belli bir noktadan sonra bana en fazla bağırıp çağırabilmeyi göze alır oldu çünkü en son elle tutulur kavgamızda sinir krizi geçirdim.” Bakışlarımı parmaklarıma indirdim. “O olaydan sonraki kavgalarımız sadece karşılıklı bağırma şeklindeydi ve aile dışında şahit olan tek kişi Umay oldu.”

“Bundan dolayı mı hiç arkadaşın yok?” diye sordu. “Bilmesinler diye?”

Hafifçe başımı salladım.

“Yaşadığın hayattan utanmamalısın.” Ediz bunu söylerken samimi görünüyordu.

“Sen ne anlarsın ki?” diye çıkıştım. “Doğum sırasında annenin ölmesi senin hatan olmamasına rağmen ergen triplerine girip kendinden nefret etmişsin. Şimdi babanı kaybettin ve herkesten nefret ediyorsun. Dünyaya at gözlükleriyle bakıyorsun.”

“Asıl kendinden nefret eden sensin,” diye savunmaya geçti.

“Evet!” diye bağırdım. “Nefret ediyorum! Aksi olsa burada seninle durmazdım. Ne yapıyorsa yapsın bir babaya karşılık vermek kolay mı sanıyorsun? Ben nefret içindeyim çünkü sevginin ne olduğunu bilmiyorum. Umay’la bile arkadaşlığımızın çocukluktan gelen, kısmen zorunlu bir şey olduğunu düşünüyorum! Ama senin için hayatlarını dondurup buralara kadar gelen iki arkadaşın var. Ve baban seni gerçekten seviyormuş. Sen ne diye nefret içindesin?”

Yine yüzünde aynı maske duruyordu, tabii o ifadesizlik bir maskeyse. Keşke onun kadar güçlü durabilseydim, keşke onun kadar kayıtsız ve kendinden emin olabilseydim... Zorla yutkundum, bana acıyan gözlerle bakmıyordu ama yine de bu kadar tepkisiz kalması beni üzmüştü. En azından biraz da olsa sempati gösteremez miydi? Eğilip topuklu ayakkabılarımı çıkarırken bakışları atmaca gibi üzerimdeydi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu düz bir sesle. “Yine mi kaçacaksın?”

Aldırmayıp ayakkabıları kenara koydum ve ona doğru ilerlemeye başladım. Ayağımın altında pürüzlü yolu hissedebiliyordum, soğuk değildi.

“Kalbin yok senin, değil mi?” diye sordum öfkeyle. “Karşıma geçmiş içki içmemi sorguluyorsun! Sence iki saatliğine de olsa düşüncelerimden ve bu boktan durumdan sıyrılmak hakkım değil mi?”

Evet, asıl konuya dönmüştük. Konuşacak gibi oldu ama onu durdurdum.

“Ne kadar ileri gidebilirsin?” Kendi sesim bana yabancı geliyordu artık. “Bana gerçekten intikam istediğini göster. Çünkü sen de benim gibi farkındasın, Kutay bana senin istediğin şekilde değer vermeyecek.” Bakışlarını görünce benimle aynı fikirde olmadığını gördüm. “Biliyorsun,” diye bastırdım. “Buna rağmen niye devam ediyorsun?”

“Şu an kendinde değilsin.” Ediz sanki karşısında vahşi, her an saldırabilecek yırtıcı bir hayvan varmış gibi tetikteydi.

“İnsan sarhoşken aklından geçenleri söyler.” *Evet, sanki daha önce çok sarhoş olmuşum gibi!* Neyse ki replik çalmamın şimdi çok da önemi yoktu. “Kendine gel artık Ediz. Gerçek hayattayız.”

“Bak...”

“Konuşma!” diye bağırdım ve kollarımı iki yana açtım. “Bak işte, tamamen savunmasız bir halde karşıdayım! Ne istiyorsan al ama tüm bu saçmalıklara bir son ver. Lütfen!”

Öylece durduğunu görünce biraz daha içki içmediğim için pişman oldum. Biraz daha içseydim ona sokulurken korkuyla titremezdim. Belki

daha güçlü görünürdüm. Sanki bu ihtimal gerçek olabilirmiş gibi umut etmek saçmaydı. Ondan korkuyordum, çok korkuyordum.

Belki de bu yüzden burnum boynuna değdiğinde gözyaşlarım akmaya başlamıştı.

“Sana karşı koymayacağım,” diye fısıldadım. “Sadece tüm bunlara son ver...”

Kaskatı kesilmişti. Orada öylece durdum ve kokusu içime dolarken korkuyla bekledim. Bir süre sonra, belki birkaç saniye, belki birkaç dakika ardından elleri, kollarımı sımsıkı kavradı ve beni arabaya yapıştırdı. Neredeyse vücudunun tamamı vücuduma değişiyordu. Gözlerimi sımsıkı kapattım, biriken damlalar yüzüme döküldü. İçimden en hafif şekilde bu anı atlatabilmem için dua ettim.

“Gözlerini aç,” diye emir verdi ama ben korkudan yapamadım. “Gözlerini aç!” Öyle bir bağırıyordu ki bu sefer daha da korktuğum için gözlerimi açtım. Sinirliydi. Hem de çok.

“Sabah uyandığında...” diye tısladı. “Bu yaptıkların yüzünden kendinden tiksineceksin.” Yeşil gözleri alev alev yanıyordu. “İşte bu yüzden içmeni istemiyorum! Sarhoş olunca unuttuğunu mu sanıyorsun? Sarhoş olmak en çaresiz yanını ortaya çıkarır! En çaresiz!” Ruhsuz ruhsuz güldü. “Sırf benden kurtulmak için kendinden vazgeçmek mi istiyorsun?”

“Ben... sadece tüm bunlar bitsin istiyorum,” diye fısıldadım çatallaşan sesimle. “Elde edemeyeceğimi bile bile boş yere Kutay’la uğraşıyorum. O iyi biri.”

“İyi biri mi?” Gülse mi ağlasa mı şaşırıyordu sanki. “Onun gerçek yüzünü bilmiyorsun.” Benden bir adım uzaklaştı. “Ayrıca yine yanıyorsun. Sana âşık olacak.”

İçten içe sabır dilenip dişlerimi birbirine kenetledim. “Nereden biliyorsun, Allah aşkına?”

Gözlerimin içine bakıyordu. “Biliyorum işte.” Elleri kirli sakallarının üzerinde gezindi, kendini sakinleştirmeye çalışıyor gibiydi. “Şimdi o arabaya kendi isteğinle biniyor musun yoksa seni zorla mı bindireyim?”

Ona boş boş bakınca çenesinin ucuyla arabayı gösterdi. Bir süre daha gözlerimi dikip ona baktım ama sonra pes ettim. Yanaklarım akan gözyaşlarının ardından hâlâ ıslaktı. Arabaya bindim. O da sürücü koltuğuna geçti. Korkuma baskın çıkan inadıyla son kez karşı geldim ona. “Hayır, bilmiyorsun...”

14. KORKULAR

Samrım hayatımda ilk kez birine bir şeyler anlatması için yalvarıyordum, tabii bunu yaparken komik görünüyor olmalıydım ki kolay kolay istifimi bozmayan Ediz'in dudakları kıvrılır gibi oldu.

"Git başımdan," diye tersledi beni ama eğlendiği ortadaydı.

"Ediz, lütfen." Adımlarına ayak uydurmak için koşuyordum. "Dün gece ne oldu, anlatsana."

Ediz bıkmış olacak ki aniden durdu, bu hareketini beklemediğim için hızımı alamayıp ona çarptım. Sabah uyandığım da dün geceye dair anılarımın üzerine bir çarşaf örtülmüştü âdeta. Olanları kısmen hatırlıyordum ama sebebi hakkında şu an tek bir fikrim dahi olmasa da yanaklarımı ıslatan gözyaşlarım aklımda kalmıştı. Bana önce şaşkınlıkla bakan, ardından yeşil alevlere sarıman o gözler... Bir şeyler anlatmışım ona. Ama ne olduğunu bilmiyordum.

"Dün gece ne olduğunu gerçekten öğrenmek mi istiyorsun?" diye sordu. Ona çarptığım için kafamı ovuşturuyordum. "Yani şimdi sana nasıl kustuğumu tek tek anlatmamı mı bekliyorsun? Emin ol bu benim hatırlamak istediğim bir şey değil Şahmeran."

"Bana Şahmeran deme, bir ismim var benim..." Cümlenin sonlarına doğru sesim gücünü kaybetmişti. Bana kustuğumu söylüyordu ve ben de tutup Şahmeran ismine mi takılmıştım? Gözlerim iri iri açıldı. "Kustum mu?"

Tiz bir sesle bağırırım Ediz'i daha da eğlendirmişti besbelli. Hafifçe başını salladı. "Hem de hemen dibimde."

Yanaklarımın yandığını hissedince kızarmayacağımı ümit ettim. Ediz Çağırın'ın önünde kusmuş muydum? Ellerimi yüzüme kapatıp küçük bir çocuk gibi ondan kaçmak istedim ama bu düşüncelerimi belli etmek istemiyordum, o yüzden istifimi bozmadım.

"Lütfen üstüne kustuğumu söyle," deyip karşı saldırıya geçtim. "Kendimle gurur duyarm."

"Nasıl oluyor da sabahtan beri şu çenen bir türlü kapanmıyor?" Herkes sessizliğimden yakınrken onun yakındığı şey oldukça ironikti, sanki onun varlığı, kontrolümü kaybetmeme yol açıyordu. "O kadar içki içtin, hiç mi başın ağrımıyor?"

Ona hayretle baktım. "Anlatsan susacağım!" Ediz bana dik dik bakınca omuzlarımı düşürdüm, onu sabah sabah delirtmek istemiyordum; aslında sabahtan beri peşinde kuyruk gibi dolanmaktan memnun olduğumu kimse söyleyemezdi ama korkuyordum işte. "Sana ne anlattım?"

Evet, bu sorunun cevabından korkuyordum. Ediz bir süre cevap vermeden bana baktı, garip bir bakışmaydı bu.

"Bir şeyler zıvaladın ama dinlemedim," dedi. "Ama anladığım kadarıyla bir romandan bahsediyordun. Oldu mu? Aldın mı cevabını?" Cevap vermeme beklemedi. "Şimdi beni takip etmeyi kes."

Dönüp yürümeye başladığında boş boş arkasından bakmaktan başka bir şey yapamadım. Yürüyüşü bile *küçük dağları ben yarattım*, der gibiydi. Bir insanın kendine güveninin bu denli yerinde olması nasıl bir şeydi acaba? Bir gün bunu çözersem Ediz'in ciddi anlamda ne hissettiğini anlamış olacaktım.

Ediz gözden kaybolduğunda kantine gitmeye karar verdim, kahve içmek istiyordum. Haklıydı, sanki hatırlayamadığım anılar zihnimde boşluklar açmış ve o boşluklara yoğun bir sancı çökmüştü. Ayrıca o kadar az uyumuştum ki kendimi sersem gibi hissediyordum, gözlerim de kızarmıştı. Dün gecenin şahitliğini yaparcasına gözlerimin altında mor halkalar oluşmuştu ve ben o şahitleri ortadan kaldırmak ister gibi kat kat kapatıcı kullanmıştım.

Artık iyice muhabbeti kurduğum kantindeki çalışandan bir kahve alırken etrafın çok da dolu olmadığını gördüm. Tanımadığım bir grup kız kalorifere yaslanmış heyecanlı heyecanlı bir şeyler konuşuyorlardı. Dumana tüten kahvemle birlikte onlardan olabildiğince uzağa oturdum, çömezlerin dedikodularını dinleyecek havada olmadığım kesindi.

Ediz'in peşinde koşturup dururken o kadar fark etmemiştim ama başımın ağrısı endişe verici derecede şiddetliydi. Henüz ders başlamamıştı, bayrak töreninden sonraki o kıymetli dakikaların içindeydik. Tahminen bir beş dakika sonra ders zili çalacaktı ve o sesin beynime saplayacağı oku düşünmek bile istemiyordum.

Bardağın dibinde kalan kahveyi de içerken kalorifer böcekleri güçlü bir kahkaha patlattılar. Onlara, gördükleri takdirde rahatsız olacakları bir bakış atarken biri tam karşımdaki sandalyeyi çekti ve bacaklarını yayararak oturdu.

“Sanırım bu güzel, yabancı kadın okulumuzun kantinini pek konforlu bulmuyor.” Hemen başımın üstünde sırttan bu ses Kutay’a aitti. Sıkıntıyla iç geçirip arkama yaslandım ve ona haktım. Dudakları çarpık, alaycı bir gülümsemeyle bükülmüştü ama gözlerinde sevimli bir ifade vardı. Onunla beraber gelen Egemen ve Gökalp de boş olan diğer iki sandalyeye oturdular.

“Hap falan mı kullanıyorsun?” diye sordu Gökalp siyah gözleriyle yüzümü incelerken. Ağzında sakız vardı, normalde sakız çiğneyen erkeklerden nefret eder, erkekliğinden şüphelenirdim ama garip bir şekilde onda sempatik durmuştu.

“Hap mı?” diye sordum saf saf.

“Gözlerin kızarmış. Yetmiş iki saat bilgisayar ekranına baksan bile bu kadar kızarmaz.”

“Sadece çok içti,” dedi Kutay. “Herkesi kendin sanma oğlum.”

Elimdeki karton bardağı incelerken konuşmalarına aldırılmıyordum bile. Aklim hâlâ dün gecede idi, Ediz bir şey anlatmadığını söylemişti. Doğru söylediğini düşünüyordum çünkü bir şey anlatmış olsam şu ana kadar çoktan yüzüme vurması gerekirdi. Sonuç olarak Ediz’i bu, bana karşı kullanacağı herhangi bir parçamı bulduğunda o parçayı kendi zehirli cümleleri eşliğinde bana saplardı. Yine de beni huzursuz eden bir şey vardı, dün gece bir şey olmuştu. Fakat Ediz bir şey olmadığını iddia ediyordu. Peki ya... Kutay?

“Kutay?”

“O nasıl ciddi bir ses öyle?” dedi Kutay sırtarak.

“Bir şey soracağım. Dün gece sarhoş olduğumda... saçma sapan bir şey yaptım mı?”

“Bar tezgâhının üstüne çıkıp striptiz yapman pek saçma saçma değildi aslında.” Bir kez daha göz kırptığında benim gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Şaşkına dönmüştüm.

“Ne?” diye bağırdım. Yoksa Ediz’i sınırlendiren bu muydu? Gerçekten de böyle bir şey yapmış mıydım? Ama aklimda belli belirsiz görüntüler vardı ve bu görüntülerden anladığım kadarıyla dün gece Kutay’la sarmas dolaş dans etmem dışında bir şey yapmamıştım. Yoksa yapmış mıydım?

Eyvah!

"Sakin ol," dedi yüzümün aldığı şekli görünce. "Şaka yapıyorum."

Gökalp ve Egemen gülererek beşlik çaktılar ama onlara aldırmandan önündeki boş karton bardağı ona fırlattım fakat birkaç damla kahve masaya saçıldı. "Pislik herif! Ödüm koptu!"

"Dans etmeyi bilmiyorsun ama." Hâlâ otuz iki diş sırtıyordu. Sinirden küplere binmişim. Ona atacak bir şey daha aradım ama bulamayınca pis pis baktım.

"Sarhoştum. Ve evet, danstan hiç anlamam." Umay beni yanında dans kurslarına sürüklemeye çalışmıştı ama ısrarla ve gerektiğinde şiddet kullanarak onu yıldırılmışım. O zaman herhangi bir dans hareketinin bir işime yarayacağını düşünmezdim ama görünen o ki yanılmışım. Babasının intikamını almak için yanıp tutuşan bir katil tarafından kaçırılacağım ve Kutay gibi birini kendime âşık etmek zorunda kalacağım kimin aklına gelirdi ki?

"Öğretebilirim istersen."

"Yok, kalsın." Bu Kutay'la zaman geçirebilmek için iyi bir bahaneydi ama dans etmek... Aslında denge konusunda iyiydim ve öğrenemeyeceğim pek az şey vardı. Yine de dans etmenin ilgi alanıma girdiği söylenemezdi.

"Hadi ama, eğlenceli olur." Ciğerci kediler gibi bana bakmaya başladı ama tam o sırada ders zili çalınca başımdaki ağrı yüzünden kulaklarımı kapatıp yüzümü masaya gömmek zorunda kaldım. Başımdaki ağrı şimdi bir kat daha artmıştı.

Zil sesi durana kadar öylece durdum, hatta bittikten sonra da birkaç saniye daha kendime izin verdim ama ardından istemeye istemeye başımı kaldırdım. Kutay bana hâlâ istekli ve sevimli bir ifadeyle bakıyordu.

"Pek iyi bir öğrenci değilsinizdir," diye yalan söyledim ama aslında istediğimden en zor fizik sorularının bile üstesinden gelebiliyordum.

"İyi bir öğretmenimdir," dedi tek kaşını kaldırırken. Dudaklarının kenarı hafifçe bükülmüştü ve sol yanağındaki gamze ortaya çıkmıştı. Ashında tam Umay'ın tiptiydi; kumraldı, belalı ve sertti. Ashına bakarsanız sertliği bana pek dokunmamıştı ama bazen derste ona baktığımda gözlerinin bomboş olduğunu ve çenesini sımsıkı kastığını görebiliyordum. Ayrıca popülerdi. Hem de fazlasıyla. Umay için bunlar yeterli özelliklerdi.

Ah, Umay... Keşke arkadaşım yanımda olabilseydi.

"Pekâlâ," dedim aklımdaki düşüncelerden bihaber beni izleyen Kutay'a. "Eğlenceli olabilir."

Tekrar sırttı. Böyle yapınca gözleri kısılıyordu ve etrafında birkaç çizgi oluşuyordu. "Aslında buraya sana başka bir şey söylemek için gelmişim."

“Kafam şu anda daha fazla konuşmayı kaldırmaz.”

“Birazdan Fotokopici Semih’in dersine gireceğiz farkındaysan. O adamın motoru hiç soğumaz.”

“Söyle o zaman.”

“Çıkışta sahile iniyoruz.” Masada bana doğru eğildi. “Deniz sever misin Ankaralı?”

Su korkusu olan bir insan olmama rağmen denizi izlemeyi severdim, bana korkularım önümde duruyormuş ve ben onlarla yüzleşiyormuşum gibi hissettirirdi. “Nereden çıktı bu?”

“Sürpriz yumurtadan,” diye iğrenç bir espri yaptı. Ona boş boş baktım.

“Abi bir git işine ya,” dedi Egemen kusuyormuş gibi yaparak. Gökalp istifini bozmamıştı ama Kutay’a gözlerini dikmiş, başını iki yana sallıyordu.

“Yapmacık olarak bile gülemiyorum,” dedim ama o hoşuna gitmiş gibi tatlı tatlı gülüyordu.

Sonunda, “Her yıl yaptığımız bir şey,” diye açıkladı.

“İğrenç espri yapmak mı?” Yüzündeki ifadenin ekşidiğini görünce sırttım.

“Grupça sahile gitmek.” Gözlerini devirdi. “Yağmurlar geliyor. Sıcak havanın son demlerini değerlendireceğiz işte. Bir daha nisan, mayısa kadar denize giremiyoruz.”

“Bak bu hoşuma gitti.” Gerçekten de hoşuma gitmişti, denize girmeyi özlemiştim. “Ama Gece, Uygur ve Ediz’e de haber vermemiz gerekiyor.”

“Gece’yle konuştum ben.” Ona dikkatle baktım.

“Gece’yle oldukça yakın olmuşsunuz bakıyorum?” Kaçtığım gün Kutay, Gece’yi arayıp yerimi bildirmişti. Belki o zaman aramasaydı veya o gün orada Kutay olmasaydı şu an Ankara’da Umay’a olanları anlatıyor olurdum.

Neyi ima ettiğimi Kutay anlamıştı. “Sadece işi düştüğünde geliyor. Aynı şey benim için de geçerli.”

Ben suçsuzum der gibi gülümsedi. Kutay’ın bir suçu yoktu, farkındaydım. Belki de bu yüzden kızamıyordum ona. Başına ne işler açmak üzere olduğunun farkında değildi ya da benim başımda ne işler olduğunu bilmiyordu. Aslında Gece’yi arayarak sadece beni değil kendini de yakmıştı. Ediz’in onun için ne tür bir planı vardı, bilmiyordum ama iyi şeyler olmadığından emindim.

“Pekâlâ, çıkışta gidiyoruz o zaman.” Sandalyemi hafifçe arkaya itip ayağa kalktım. “Hadi derse gidelim. Yoksa duvarda fotokopimiz çıkacak.”

“Hey, dur.” Gökalp benimle pek konuşmazdı ama bugün beni şaşırtıyordu. “Sana bir şey vereceğim.”

Çantasını masaya koyup küçük gözleri karıştırmaya başladı, sonra çıkardığı küçük, plastik şişeyi bana uzattı. Ben anlamayan gözlerle ona bakarak şişeyi alırken, “Bu ne?” diye sordum.

“Visine.” Ona boş boş bakınca, “Visine,” diye tekrarladı.

“Vişne mi?” Başımı arkaya atıp küçük bir çocuk gibi kahkaha attı. O an Sila’nın, Gökalp’e uygun olmamasına rağmen onunla neden sevgili olduğunu anladım, kendini sığdırdığı kalıplara rağmen içinde masum bir çocuk yatıyordu.

“Vi-si-ne,” dedi heceleyerek. “Göz damlası. Kızarıklığı alır. Siz kadınlar güzelliğe önem vermez misiniz? Gözlerin pek hoş görünmüyor.”

Ne yalan söyleyeyim ben vermem, diyecek gibi oldum ama Kutay olduğu için dilimi tutup şişeye baktım. Gökalp ve Egemen de masadan kalktı ve sınıfa doğru yürümeye başladılar. Kutay’la ikimiz onları takip ederken damlanın nasıl kullanılacağını okumaya çalışıyordum.

“Ben bunu nasıl kullanacağım şimdi?”

“Yardım etmemi ister misin?” diye sordu Kutay. Reddedecektim ama sonra bunun gereksiz yere mesafeli bir davranış olacağını fark ettim. Hem çok iyi gitmiyor muydum? Açıkçası Kutay’ı kullandığım için kendimi kötü hissediyordum. Bir yanım onu tersleyip kendimden uzaklaştırmak istiyordu, bu onun için iyi olurdu ama söz konusu ailem olunca bu düşüncem kararlılığımı yitiriyordu. Yine de Ediz eğer onu öldürecek olursa, ki bu düşünce beni dehşete düşürdü, ömrüm boyunca kendimi affetmeyecektim.

Aklımdan geçen düşüncelerden habersiz yanımda yürüyen Kutay’a gülümsedim. “Sevinirim.”

Küçük şişeyi elimden aldı, koridorun ortasında durmak zorunda kalmıştık. Gökalp ve Egemen çıkışta gideceğimiz sahil turu hakkında konuşarak ilerlemeye devam ettiler. Kutay şişenin kapağını açarken ben arkalarından bakıyordum.

“Başımı arkaya yatır.” Dediğini yapıp başımı arkaya yatırdım, aramızda boy farkı olduğu için işi daha kolaydı. Kutay bir elini enseme koyarak duruşumu dengelerken diğer eliyle damlayı gözüme yaklaştırdı. “Kıpırdama sakın.” Damlayı gözümün beyazına damlattı, ben gözlerimi kırptıştırırken o da dikkatli bir şekilde bana bakıyordu. Diğer gözüme sıra geldiğinde huylandım ve gözümü hareket ettirince damla gözümü yaktı.

“Ah!” diye inledim ve başımı kaldırıp hemen elimi gözüme götürdüm.

“Özür dilerim.” Kutay parmaklarını, yüzümü kapattığım elimin bileğine sardı. “İyi misin? Elini çek bakayım.”

“Kör ettin beni!” diye suçladım onu şakayla. Sonra da güldüm.

“Elini çek, hadi!” Elimi zorla gözümünden çektirerek gözüme baktı. “Gözlerin yaşarmış.”

“Büyük hüsrana içindeyim,” dedim gülerek. Amacım yüzündeki ciddi ifadeyi yok etmektir ama o hâlâ ciddiyetle yüzüme bakıyordu. Elini yanağıma koyunca yüzümdeki gülümseme dondu kaldı, baş parmağıyla gözümün altındaki yaşı sildi.

“Özür dilerim.” Şaşkına döndüğüm için ne tepki vereceğimi bilemedim ve öylece bakakaldım. İlk defa bir erkek yüzüme dokunuyordu. “Canın çok acıyor mu?”

“Hayır.” Geri çekilip ona belli belirsiz gülümsedim. “Önemli değil.”

Bir süre garip bir sessizlik oldu. “Sanırım nasıl damlatacağımı anladım.” Şişeyi aldım. “Teneffüste hallederim. Sınıfa gidelim mi?”

Hafifçe başını salladı. Beraber sınıfa gitmek için döndüğümüzde koridorun ucunda Ediz’in durduğunu gördüm. Yüzü ifadesiz, gözleri boştu ama doğrudan bana bakıyordu. Az önceki sahneye tanıklık etmiş gibi görünüyordu. *Aldırma*, diye düşündüm içimden ve onu umursamadan Kutay’la birlikte merdivenlerden çıkmaya başladım.

Öğleden önceki dersler baş ağrısıyla boğuşmakla geçti ama ağrı gitgide azalmaya başlamıştı ve sonunda kendime gelebildiğimde yemekhanede Kutay’ın arkadaşlarıyla birlikte oturuyordum. Hemen yanımdaki sandalyede Ediz sessizce yemeğini yiyordu. Gece ve Uygur ise ortalarda görünmüyordu.

“Siz ikiniz sevgili misiniz?”

Masada dönen muhabbete katılmıyordum ama zamanın geçmesi için onları dinlemeye koyulmuştum. Bu soruyu soran Yeliz’di, kime sorduğunu görmek için başımı kaldırdığımda bir bana, bir Ediz’e baktığını gördüm. Ediz’e baktığımdaysa çimen yeşili gözlerini kısmış, Yeliz’e bakıyordu. Gözlerindeki ifade Yeliz’in oturduğu yere sinmesine sebep oldu.

“Ediz ve ben mi?” dedim umursamaz bir şekilde, hatta eğlenerek. “Değiliz.”

“Akraba mısınız peki?” Bunu genellikle muhabbete katılmayan Gökalp sormuştu. Bugünden itibaren beni arkadaşı olarak görmeyi kabul etmişti sanırım. Kolunu Sila’nın boynuna sarmıştı ve Sila da sırtını Gökalp’in gövdesine yaslayarak garip bir pozisyonda oturuyordu.

KORKULAR

“Hayır,” dedi Ediz. “Ama kan bağıımız olsa bu kadar yakın olamazdık.” Bana tatlı tatlı gülümsedi.

“Ya, sormayın.” Ben de yapmacık bir şekilde Ediz’e gülümsedim. “Abim gibidir. Çok severim kendisini.”

“Abin batsın.” Ediz bunu sadece benim duyabileceğim şekilde söylemişti.

Gökâl p kısı kıs gülerken diğerleri de sırıyordu. O kadar mı komik görünüyorduk? Hem ne bekliyorlardı ki?

“Aileleriniz dost falan mı?” Ediz güldü ama benim içinden somurtmak geldi. Bu soru gerçekten de ironikti. Atalay, Ediz’in babasını öldürmüştü, babam Atalay’ı bu konuda tam manasıyla destekliyordu ve Ediz de beni öldürmek istiyordu. Ne muhteşem aile dostluğu ama!

Ediz, “Evet,” derken ben gözlerimi devirdim ama neyse ki bunu fark eden olmadı. *Kutay dışında*. Kutay’ın fark etmesi de çok önemli değildi, yanlış yorumlamazdı çünkü Ediz’le aramızın iyi olmadığını o da farkındaydı.

Okulda kayda değer tek konuşma bu oldu. Bunların dışında Uygur ve Gece’nin neden ortadan kaybolduğunu sonradan anlamıştım; eve gitmiş ve hepimize birer plaj çantası hazırlamışlardı. Gece bana pembe bir plaj çantası attığında neredeyse baygınlık geçirecektim, pembe rengini sevmeyen bir insan olarak bu renk bana çok ağır gelmişti. Neyse ki bikinim siyah, plaj elbisem de soluk yavru ağzı rengindeydi.

Çıkışta toplanıp deniz kenarında bir villaya gittik, toplam altı araba vardı ve yirmiye yakın öğrenci geliyordu. Ediz parti gibi bir şey olacağını söylemişti ve bunu duyduğum anda hevesim kaçmıştı. Kalabalık ortamları sevmezdim.

Ediz el frenini çekerken ben şaşkınlıkla geldiğimiz yere bakıyordum, o kadar güzeldi ki.

“Zengin olmadığını bu kadar belli etme.” Ediz’in sesi ifadesiz ama eğlendiğini anlayabiliyordum. Ona aldırmadım.

“Burası çok güzel.” Şaşkınlıkla dolu sesime Ediz gülerek karşılık verdi.

“O kadar da güzel değil,” dedi burun kıvrarak. Ona inanamıyormuş gibi baktım.

“Burası mı güzel değil?” Ediz’in yeşil gözleri yüzüme döndü ve bir süre beni inceledikten sonra sırıttı, sonra başını iki yana sallayıp arabanın kapısını açtı ve dışarı çıkmadan önce bana döndü.

“Bir ara güzel mekân nasıl olurmuş sana gösteririm.” Gözlerimi kestüm. Zenginlerden nefret ettiğimi daha kaç bin defa söylemem gerekiyordu

acaba? Ediz dışarı çıkıp kapıyı kapatırken ben de arabadan indim. Nemli hava ve tuzlu su kokusu... Bir elimle arabanın kapısını tutarken dalgın gözlerle önümüzde uzanan denize baktım; esen rüzgâr denizin tenine dokunuyor sanki onunla sevişiyordu. Dalgaların kıyıya vuran seslerini duyabiliyordum. Rüzgârın etkisiyle önüme gelen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken arabanın kapısını kapattım ve Ediz'in arkasından yürümeye başladım.

Normalde bu tablo bir ressamın gri rengiyle kirlenmiş kasvetli fırçasından çıksa hoşuma giderdi ama bugün her şeyi bir kenara bırakmak istiyordum. Normal, sıradan bir gün nasıl olur, bir arkadaş grubuyla nasıl eğlenilir görmek istiyordum.

İçeri girerken şaşkınca etrafıma bakmaktan kendimi alamadım, villanın bahçesini düzenlemek için bile kimbilir ne kadar para harcanıyordu? O kadar büyük ve güzeldi ki! Burası bana ait olsaydı kesinlikle bütün zamanımı bu bahçede kitap okuyarak geçirirdim.

Ediz, "Eğer içki içtiğini görürsem seni saçlarından tutar balkondan sallandırırım, anladın mı?" diyerek tehdit etti beni. "Yine senin sarhoş hallerinle uğraşamam."

Ona somurtarak, ters ters baktım. "Uyuzluk yapmasan olmaz, değil mi?"

"Olmazsa olmaz güzelim." Bana alaycı bir bakış attı. "Olmazsa olmaz."

Gözlerimi devirip etrafı taramaya başladım. Gökalp'i veya Kutay'ın grubundan bir başkasını görürsem Ediz'in yanından uzaklaşacaktım. Mutlaka burada bir yerlerde olmalıydı. Salonun diğer ucunda Yeliz'in elinde altılı bira paketiyle bir yere gittiğinde görünce sırtıttım.

"Deli misin?" diye sordu Ediz. "Ne diye kendi kendine gülüyorsun?"

"Ben Kutayların yanına gidiyorum," dedim ona aldırmadan. Yanından geçtiğim sırada beni durdurdu.

"Gitmiyorsun bir yere."

"Ne?"

"Gitmiyorsun dedim." Bana ters bir bakış attı.

"Nedenmiş?"

"Nedenmiş diye soruyor musun bir de? İlk başta karşı çıktın ama şimdi pek bir istekdisin bakıyorum." Ona sanki iki kaşının arasında bir göz daha çıkmış gibi, inanamayarak baktım.

"Ciddi misin sen?"

"İlk başta somurtup duruyordun. Bakıyorum artık Kutay çağırrsa koşarak gidecek hale geldin." Güldüm. "Sakan Kutay'a karşı bir şeyler

hissedeyim deme. Bak, kulaklarını aç ve beni iyi dinle. Onu kendine âşık etmeni söyledim sana, bir ilişki yaşamanızı değil.”

“Ediz, ne saçmalıyorsun?” Bu ani çıkışımı anlamakta güçlük çekiyordum. “Öyle bir şey yok.”

Tam ağzımı açmış bir şey söyleyecekti ki biri omzuna elini koyunca lafı dilinin ucunda kaldı. İkimiz de aynı anda konuşmayı bölen kişiye baktık. Başak’ı görünce damarlarımdaki kan sanki buz gibi akmaya başladı.

Başak, Ediz’e gülümseyerek, “Gelsene,” dedi. “Bizim sınıftakiler şu tarafta.”

Ediz gözlerimin içine bakarken Başak da bana döndü. “Merhaba Doğa. Sen de gelmek ister misin?”

“Hayır,” dedi Ediz. “İstemez.”

Ediz, Başak’a da aldırmaııp yanımızdan uzaklaştı. Ben Ediz’in bu hallerine alıştım, o yüzden sorun yoktu ama Başak onun arkasından bakakaldı. “Derdi ne bunun? Kavga falan mı ettiniz?”

“Ediz hep böyledir,” dedim boş bir sesle.

“Hah,” dedi Başak gözlerini devirerek. “Şaka gibi.” Yorum yapmadım, bir süre sessizce durduk. “Doğa, çünkü çıkışım için senden özür dilerim.”

Şaşırmıştım. “Evet, hoş değildi.”

“Evet,” diye onayladı. “Sanırım...”

“Doğa!” Gökalp’in sesi Başak’ın lafını keserken Başak da yanımıza gelen Gökalp’e ters ters baktı ama ona aldırmaımış gibiydi. “N’aber Başak?”

“Ne oldu?” diye sordum şaşırarak.

“Niye burada duruyorsun? Yanımıza gelsene.”

“Şey... Ben...” Gözlerimle Ediz’i aradım. Benden olabildiğince uzakta, sırtı bana dönük halde Uygur’la konuşuyordu. Uygur’ın ise yüzü bana dönüktü ve göz göze gelmiştik. Kırmızı bir koltuğun kenarlığına oturan Gece, Ediz’e bir şey söyledi ve Ediz de onunla ilgilenmeye başlayınca Uygur bana göz kırıp onaylarmış gibi başparmağını kaldırdı.

Gülümsedim ve Gökalp’e döndüm. “Hadi gidelim.”

Plajda takılacağımızı sanıyordum ama Kutay’ın yatıyla denize açılacağımızı öğrendiğimde iş eğlenceli olmaktan çıktı. Yüzmeyi bilmiyordum. Aslında bu tam olarak su korkusu değildi, dibini göremediğim ve ayağımın değmediği yerlerde yüzmekten korkuyordum sadece. Bu durumda deniz benim için karanlık bir çukura dönüşüyordu. Sanki bir şey ayağımdan tutup da çekecekmiş gibi hissediyordum.

İçeride inanılmaz bir gürültü vardı. Herkes eğlenceye kendini kaptırmıştı ve dans edip gülüşüyordu. Oldum olası böyle ortamlardan nefret

ederdim. Bu yüzden güverteye çıkmadım ve içeride kahp hizmetçilere yardım etmeye koyuldum.

Yemeğimizi çoktan yemiştik, daha doğrusu benim dışımda neredeyse herkes afiyetle yemişti. Deniz ürünleri sürülmüştü ortaya. Bir İç Anadolu kızı olarak deniz ürünleriyle aram iyi değildi. Balığın hiçbir çeşidini sevmezdim, o yüzden tabağımdakileri didiklemeden başka bir şey yapmadım.

Hem açtım hem de uykusuz. Bu yüzden biraz sersem gibiydim, bütün gün hayalet gibi gezecektim anlaşılan.

Masanın örtüsünü sererken içeriye Ediz'in girdiğini gördüm.

"Nerelerdesin?" diye sordu. "Kaçtığımı düşündüm."

"Yüzme bilmeyen biri denizin ortasında nereye kaçabilir?" Sesim yorgun çıkıyordu.

"Yüzme bilmiyor musun?" Ediz'in sesi şüpheliydi. "Denize hep bir özlemle bakıyordun."

"İzlemeyi severim."

"Birazdan denize girecekler. Gelmeyecek misin yani?"

"Hayır." Plaj çantamın olduğu koltuğa yöneldim. "Size iyi eğlenceler."

"Yüzme öğrenmen için iyi bir fırsat olabilir," dedi Ediz kaşlarını çatarak. "Herkes eğlenirken burada oturmayı mı düşünüyorsun? Gece sana yardım edebilir."

"Panik yapıyorum, herhangi bir boğulma tehlikesi geçirirsem de şoka giriyorum. Böyle şeyler yaşamaktansa burada uyumayı tercih ederim."

"Daha önce boğuldun mu?" Niye ilgileniyormuş gibi davranıyordu ki? Umurunda olmadığı ikimiz de gayet iyi biliyorduk.

"Küçükken boğulmuştum. Pek hatırlamıyorum ama etkisi hâlâ üzerimde. Belki de su beni dibe çektiği için ayağımın değmediği yerlerde biri beni dibe çekecekmiş gibi hissediyorum."

"Hiç mi iyi anın olmaz senin?" Ediz gözlerini bana dikmişti, sanki bu benim suçumdu. Ama bir saniye...

"Başka hangi anımı biliyorsun ki?" Ediz bir an afalladı. "Sana bir şey anlattım, değil mi? Sana ne anlattım Ediz?"

"Bir şey anlatmadın." Yalan söylüyordu. Ona doğru yürümeye başladım.

"Babamla mı ilgili?" İçimi korkunç bir his kapladı. "O kadımdan mı bahsettim yoksa?"

"Ne kadını?" Şaşkınlığından, verdiği tepkide samimi olduğu anlaşılıyordu. Ben rahat bir nefes alırken Ediz kaşlarını çatmıştı. Çimen yeşili gözleri bir şeyler anlamaya çalışır gibi bakıyordu.

“Sana ne anlattım?”

“Ediz!” Dışarıdan biri Ediz’e seslenmişti. “Neredesin? Hadi! Denize giriyoruz!”

“Geliyorum!” Ediz bana döndü. “Bu konuyu daha sonra konuşalım, tamam mı?”

Cevabımı beklemeden arkasını dönüp yürümeye başladı, adımları benden kaçtığını ne kadar da belli ediyordu. Ne anlatmıştım acaba ona? Eğer çok önemli bir şey olsa şu ana kadar bana karşı kullanırdı, değil mi? Önemli bir şey olmasa gerekti. Peki niye içimden bir ses kendimi kandırdığımı söylüyordu?

Sıkıntıyla sandalyelerden birine çöktüm. Herkesin plaj çantası buradaydı, denize telefonla girilemeyeceği için bütün telefonlar da burada olmalıydı. Acaba birini alıp Atalay’ı aramalı mıydım? Acaba Atalay, Ediz’den kurtulmanın bir yolunu bulur muydu? Bir konuda emindim, Ediz girdiği hapisten kurtulmanın bir yolunu bulurdu. Çok zengindi, zenginliğini geçtim, Türkiye’nin en başarılı avukatlarından birinin oğluydu. Dahası bir sürü savcı ve hâkim tanıdığı olmalıydı.

Bu işe hiç kalkışmamalıydım. Gitmem için elime arabanın anahtarını tutuşturduğunda gitmeliydim.

“Aptal,” diyerek kendi kendime kızdım. “Katıksız bir aptalsın sen.”

Şimdi ne yaparsam yapayım Ediz’i daha fazla sinirlendirmekten öteye geçemeyecektim. Dirseklerimi masaya yaslayıp çenemi avucuma koydum. Dışarıdan, suya atlarken bağırان kızların sesleri geliyordu.

Kapının açıldığını duyunca bir umut Ediz mi diye kapıya baktım ama gelen Başak’tı. Şu kızdan da bir kurtulamıyordum, her yerden fırlıyordu. Beni görünce şaşırđı ama bir şey söylemeden çantasına yöneldi. Boynundaki kolyeyi çıkarıp küçük gözlerden birine koydu ve gürültüyle fermuarı kapattı.

“Niye burada oturuyorsun? Sen de gelsene.”

“İyiyim ben böyle.” Kaşlarını kaldırdı.

“Kutay seni arıyordu.” Sesinde herhangi bir kin, kırgınlık aradım ama yoktu. Açıkçası bu biraz tuhaftı. Yine de duruma sevinmişim, Ediz gibi bir düşmanım vardı zaten. Başka birinin daha nefretinin odağı olmak istemezdim.

“Yüzmeyi bilmiyorum. Kutay’a gelmeyeceğimi söylersin.”

“Eh, öğrenmen için fırsat işte.” Başak yanıma geldi ve elimi tutup çekiştirmeye başladı. “Hep burada mı oturacaksın? Hadi gel.”

“Bu kadar derin yerlerde panik yapıyorum.” Elimi kurtarmaya çalıştım. “Israr etme lütfen.”

“Neye ısrar etmesin?” Kutay’ın sesini duyunca ikimiz de girişe baktık. Tek istediğim biraz uyumaktı ama bu gidişle pek mümkün değildi sanırım. Kutay’a baktım, denizden yeni çıktığı için ıslak saçlarından sular damlıyordu.

“Doğa gelmiyor. Su korkusu var sanırım.”

“Yüzmeyi de bilmiyorum,” diye ekledim.

“Öğretiriz.” Niye herkes bugün bana bunu teklif ediyordu? İçimden homurdansam da belli etmeyip gülümsedim.

“Gerek yok.”

Başak ve Kutay’ın arasında bir bakışma geçti, hemen ardından Kutay bana doğru yürümeye başladı. “Ya kendi isteğinle gelirsin ya da seni zorla o suya sokarım.”

“Kutay!” dedim uyarıcı bir sesle ama beni dinlemedi.

“Üçe kadar sayıyorum.” İki seçenek de mümkün olmadığı için kaçmak için ayağa kalktım. “Bir... İki...” Koşmaya başlamıştım bile. “Üç.”

Tabii Kutay benden daha hızlıydı, ben güverteye çıkar çıkmaz güçlü bir kol belimi kavradı. Ardından bacaklarımdan tuttu ve bir an sonra havalandım. Kutay beni omzuna atmıştı. Tabii çığılığı basmadan edememiştim ve bu yüzden bir an denizdeki kalabalık sessizliğe büründü.

“Kutay! Seni öldürürüm!” Tehdidime rağmen Kutay benimle birlikte suya atladı. Birlikte suya batarken son anda nefesimi tutmayı akıl edebilmişim. Ama zavallı plaj elbisem çoktan sıırıslıklam olmuştu. İlk defa renkli bir elbiseyi beğenmişim oysa.

Su bizi yüzeye doğru geri teperken Kutay’a yapışmıştım bile. “Bunun hesabını sonra soracağım senden. Beni bırakırsan çok kötü olur.”

“Korkacak bir şey var mıymış?” diye sordu pişkin pişkin. “Bütün gün orada oturup gününü mahvedecektin. Hem babam bana yüzmeyi nasıl öğretti, biliyor musun? Derin yerlerde beni suya atarak.”

“Kutay, bu çok farklı bir şey.” Şu an pek korktuğum söylenemezdi ama ayaklarımı bir yere basma ihtiyacı içinde olduğum doğruydum.

“Abartma ama.” Gülümsedi. “Su seni zaten taşıyor. Panik yapmadığın sürece sorun yok. Şimdi seni bırakıyorum.”

“Hayır,” diye itiraz ettim. “Olmaz.” Ama beni bıraktı. “Kutay!”

“Panik yapma. Ve üstündekini çıkar.” Ona korkuyla baktım. “Hadi.”

Dikkatle plaj elbisemi çıkardım, Kutay elimden aldığı elbiseyi yata gönderdi. “Savaşın ortasında kalmış gibi bakma bana. Bir şey olmavaacak.

hem boğulma tehlikesi geçersen bile bir sürü insan var burada. Kurtarırız seni." Eliyle arkamda bir yeri gösterdi. "Şimdi, Egemen'e doğru yüz bakahm."

"Orası çok uzak. Ayrıca yüzmeye bilmediğimi söylemiştim."

"Akdeniz'in derin yerlerinde tuz oranı daha yüksek. Su seni taşır, kulaç atman ve ayaklarını hareket ettirmen yeterli."

Bir kurtarıcı arayarak çevreme baktım ama çoğu kişi burayla ilgilenmeyi bırakmıştı. Kutay'ın birkaç arkadaşı ile Gece, Uygur ve Ediz bizi izliyordu. Ediz le göz göze geldik, ne düşündüğü yüzünden anlaşılmıyordu.

"Hadi gel Doğa!" diye seslendi Egemen.

Gözlerimi kapatıp tüm cesaretimi toplamaya çalıştım. Yapmam gereken tek şey panik *yapmamaktı*. Bir şey olmayacaktı, burada bir sürü insan vardı. Bu gerçek, motivasyonumu arttırmasa da öne doğru atıldım ve ilk kulacımı attım.

Gerçekten panik olmayınca sorun olmuyordu, pek yüzebildiğim de söylenemezdi ama ilerleyebiliyordum en azından. Sürekli içimden kıyıda olduğumu tekrarlayıp duruyordum, hiçbir şey olmayacaktı. Belli bir yere gelene kadar ilerledim ama sonra dinlenmek için durdum. Islanan saçlarım sırtıma yapışmıştı, Kutay'la aramızdaki mesafeyi anlamak için gözlerimi kısıtım. Bayağı uzaklaşmıştım, hatta Kutay ile Egemen'e eşit mesafe uzaklıktaydım.

"Devam et!" diye seslendi Kutay. Tam dediğini yapacaktım ki ayaklarımın altında bacaklarımı gıdıklayan bir şey hissettim. Ben daha ne olduğunu anlamadan bir el ayak bileğimi sıkıca tuttu ve beni denizin dibine doğru çekti. Kanım dondu ve öyle bir çığlık attım ki boğazım acıdı ama suya çekildiğim için çığlığın yarısı suyun altında yankılandı. Bir sürü su baloncuğu yüzeye doğru çıkarken ağız dolusu deniz suyunu yutmuşum bile.

Ama en kötüsü, hissettiğim dehşetin getirdiği panik duygusuydu. Bileğimdeki el anında geri çekilmişti ama ben daha da dibe batıyordum çünkü çırpınmaya başlamıştım. Ciğerlerimde hiç nefes kalmadığı ve o an panikten düşünemediğim için bir ton su yutmuşum. Ciğerlerime de suyun gittiğini hissedince ellerimle yüzümü kapattım ve yaşamaya çalışmaktan çok hissettiğim dehşetten sıyrılmaya çalıştım.

Birkaç saniye sonra bir el koluma öyle bir saplandı ki canımın acıdığını hissettim. Ardından yukarıya çekilmeye başladım, yüzümün etrafında yüzen saçlarım yanaklarıma dokunuyordu. Suyun altında kulaklarımın duyduğu her şey uğultudan ibaretti ama bir süre sonra benim hissettiğim

dehşetin yankılarını taşıyan sesler duymaya başladım. Ama hepsinin arasında sadece birini net olarak seçebildim. Hemen dibimden geliyordu.

"Nefes al." *Ediz Çağırın*. "Doğa!" Dudakları ilk defa benim isimle şekilleniyordu. Ciğerlerim nefes alabilmek için mücadele ederken gözlerimi aralamaya çalıştım. "Doğa!"

Ediz'in sesindeki endişe yüzüme çarptı ve burun deliklerimden havanın girdiğini hissettim. Nefes alamamamın sebebi boğulmam değil yaşadığım şoktu büyük ihtimalle ama yine de ciğerlerimi parçalarcasına öksürmeye başladığımda ağzımın kenarlarından su akmaya başlamıştı bile.

Gözlerim yavaşça aralanırken tuzlu su yüzünden gözlerim yanıyordu. "Doğa, beni duyabiliyor musun?"

İlk gördüğüm şey çimen yeşili gözler oldu. "Ediz..."

"Titriyorsun," dedi. Hissettiğim korku yüzünden âdeta bacaklarım uyuşmuştu. Korkuyla çevreme baktım, buradan çıkmak istiyordum. O an Ediz'in kim olduğu umurumda olmadı, beni öldürmek istemesi, benden nefret etmesi... Ona sıkıca sarılırken gerçekten titrediğimi hissettim.

"Beni çıkar buradan," dedim ağlamaklı bir sesle. "Lütfen."

"Şşt, tamam." Ediz'in bir kolu belime sarıldı. "Sakin ol."

Gözlerimi kapatıp tüm bunların bitmesini bekledim. Zaten bir an sonra suyun ağırlığı üzerimden kalktı, Ediz beni kucağına almış bir yere taşıyordu. Çoğu kişinin bizi takip ettiğine emindim, birden ne olduğunu kimse anlamamış olmalıydı. Ediz beni yumuşak koltuğa yatırırken anında iki büklüm olmuştum. Buradan gitmek istiyordum. Yatın içinde olsak da uzunca bir süre deniz lafım bile duymak istemiyordum.

"Doğa, iyi misin?" Bunu soran Kutay'dı. "Çok iyi gidiyordun. Birden ne oldu?"

"Biri bileğimden tutup beni suyun altına çekti."

"Ne?" diye sordu Kutay şaşkınlık içinde. "Böyle bir şeyi kim, neden yapsın?"

Ediz yanımdan ayrılmıştı bile, bir yere doğru gidiyordu. Kutay bana endişeyle bakarken tanımadığım bir kız bana bir bardak su getirdi. Suyu titreyen elimle alırken ciğerlerimdeki korkunç acıyı yok saymaya çalışıyordum. Doğrudum ve tam suyu içecekken bir şeyin kırılına sesi geldi. Ardından Ediz'in öfkeli sesi odayı doldurdu.

"Sen yaptın, değil mi?" Şaşkınlıkla Ediz'e baktığımda Başak'a bağırıldığını gördüm. "Doğa'yla konuşmamızı dinledin! Seni kapının önünde gördüğümde anlamalıydım!"

“Ben yapmadım!” diye bağırdı Başak. “Gökçe yaptı! Zaten amacı sadece şaka yapmaktı, böyle olacağımı nereden bilebilirdik!”

“Benim yüzümden, değil mi?” Bunu söyleyen Kutay’dı. Sesi korkunç derecede sakindi. “Sırf Doğa’yla arkadaşım diye. Senden daha iyi olmasını mı kıskandın Başak?”

“Kasten yaptığım bir şey yok!”

“Kasten yaptığın çok şey var!” Kutay öyle bir bağırmıştı ki ben bile ürkmüştüm. “Senin şımarıklıklarından bıktık artık.”

“Sadece bir şakaydı!”

“Kız ölüyordu be, ne şakası?”

Zayıf bir sesle, “Kutay,” diye araya girdim. “Yapma.”

Kutay hışımla ayağı kalktı. “Bu konunun kapandığını sanma Başak. Geri dönüyoruz.”

Suyu içmeden kenara bıraktım ve sıkıntıyla arkama yaslandım. Başımı arkaya atıp gözlerimi kapattım ve bu zamana kadar ne kadar doğru bir şey yaptığımı fark ettim. İnsanların arasına girmek delilikti. Hiç arkadaşın yoksa böyle endişelerin de olmuyordu. Şu on sekiz yıl boyunca en doğrusunu yaptığımı ancak şimdi anlıyordum.

Deniz yolculuğu yaklaşık yirmi dakika sürüyordu ama ben bu sürenin sadece on dakikalık kısmında gözümü açık tutabilmişim. Aslında tam olarak uyuduğum söylenemezdi ama çok yorucu geçen iki günü geride bırakmışım. Gece de iki saat kadar uyuduğum için bir yanım uykuya dalmıştı bile. Yine de huzursuzdum, bu yüzden çevremdeki sesleri duyabiliyordum. Sadece bikiniyle durduğum için birinin üzerime bir şeyler giydirdiğini, Ediz’in beni taşıdığını, Kutay’ın Ediz’e villada kalmamızı teklif ettiğini, Ediz’in ise beni arabaya taşıyışını hatırlıyordum. Sonrasında geçirdiğimiz araba yolculuğu, uyku ile beni tamamen buluşturdu ve hatırlamadığım türlü türlü kâbusla geçen bir geceye kapılarını açtı.

Uyandıgımda odamdaydım ve yalnızdım. Aslında daha fazla uyurdum fakat birinin öfkeyle bağırması yüzünden uykum yarıda kalmıştı.

Yattığım yerden doğrulurken saate baktım. Sabahın altısıydı, on iki saatten fazladır uyuyor olmalıydım. Gözlerimi ovuşturup bir süre kendime gelebilmek için boş boş etrafa baktım. Ardından yataktan kalkıp bu patırtının sebebini öğrenmek için odamın kapısına yöneldim.

“Canına falan mı susadı bu herif?” diye tısladı Ediz ben merdivenlerden inerken. “Kardeşi elimde, böyle bir şey yapmaya nasıl cesaret edebilir? Sanırım bu kızı öldürüp öldürmemem umurunda değil!”

“Neler oluyor?” dedim merdivenin ilk basamağından inerken. Ediz bana bakmadı bile. Uygur sıkıntılı görünüyordu, Gece'nin yüzünden ise ne düşündüğü belli olmuyordu. Yanlarına gittiğimde Uygur bana bir A4 kâğıdı uzattı.

“Bu ne?” dedim kâğıdı alırken.

Sıradaki sensin Ediz ÇAĞIRAN.

“Bunu nereden buldunuz?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Bir polis, Ankara'daki Çağırıran villasına bırakmış.”

Buna inanamıyordum. “Bir polis mi?”

“Hazırlanın, okula gidiyoruz.” Ediz bana aldırımıyordu. Gece kaşlarını çatı.

“Doğru daha dün boğulma tehlikesi geçirdi. Biraz daha dinlenmesi gerekmez mi?”

“Gerekmez!” diye bağırdı Ediz. “Durumunun nasıl olduğu umurunda değil!”

Bana bir kere bile dönüp bakmamıştı. Evden çıkmasını izlerken ona ters ters baktım. Anladığım kadarıyla bu yazıyı Atalay'ın gönderdiğini sanıyordu.

“Bunu Atalay yapmadı,” dedim kendimden emin bir şekilde. “İlk olarak bu Atalay'ın el yazısı değil. İkinci olarak Atalay sivil polis, polis kıyafeti giymez. Üçüncüsü, ne olursa olsun beni riske atacak bir şey yapmaz. Hele birini ölümlle tehdit etmek? Başından beri söylüyorum. Atalay birçok şey olabilir ama kasten kötülük edecek biri değil. Katil hiç değil. Ediz'in babasını da zorunda kaldığı için öldürmüş olmalı.”

“Atalay'ın olmadığına emin misin?” diye sordu Gece.

“Evet.” Kaşlarımı çatıttım. “Bir başkası olmalı. Çağırıran niye büyük harflerle yazılmış?”

“Bu konuyu Ediz'le konuşmamız gerekiyor. Bunu Atalay Güngör'ün yaptığı fikri benim de aklıma yatmadı.”

“Doğru, hadi hazırlan sen,” dedi Uygur. “Ben de Ediz'in yanına gideyim.”

“Sakinleşince konuş,” diye uyardı Gece. Uygur hafifçe başını salladı ve Ediz'in peşinden evden çıktı. Ben de sıkıntıyla arkasından baktıktan sonra üstümü değiştirmek için odama doğru yol aldım.

İlk ders beden eğitimi olduğu için okuldan verdikleri takımın şortunu ve tişörtünü giydim. Saçlarımı hızla lavaboda yıkadım çünkü dün deniz suyu yüzünden kaskatı olmuştu. Sonra kurutmadan tepemde sıkı bir topuz yaptım. Hava sıcak olduğu için okula kadar kururdu.

KORKULAR

Okula varana kadar herkes sessizdi. Ediz'in yüzündeki ifade beni kaçırdığı günlerde gördüğüm ifadenin aynısıydı. Şu son zamanlarda da biraz olsun yumuşadığını ve ondan eskisi kadar korkmadığını fark ettim. Tabii şimdi durum öyle değildi.

Arabadan inip doğruca okul bahçesine gittiğim için onlarla daha fazla durmanıştım ve bu durumdan son derece memnundum. Hatta Ediz sakinleşene kadar onu görmesem iyi olurdu. Somurarak bahçede toplanan sınıf arkadaşlarımla yanına gittim. Beni gördüklerine şaşırılmış görünüyorlardı. Hangi akıllı boğulma tehlikesi geçirdiğinin ertesi günü okula gelirdi ki?

"Bugün okula gelmeseydin ya," dedi Kutay ben onun yanına, yere otururken. "Dinlenseydin keşke."

"Sorun değil," dedim omuz silkip. "İyiyim ben."

"Keşke dün seni dinleyip yatta kalmana izin verseydim."

İç geçirdim. "Sorun değil Kutay." Bize doğru gelen öğretmene baktım. Sanırım son anda yetişmiştik okula. "Bu konuyu açmayalım bir daha."

Fatih Hoca okullar arası bir voleybol turnuvası olacağından bahsetti ve aynı sınıfta olduğumuz takım arkadaşlarım dışında herkesi serbest bıraktı. Hep beraber voleybol sahasına geçerken Sıla'dan çantamı sınıfa bırakmasını rica etmiştim.

Nedenini bilmiyorum ama artık Fatih Hoca üstümde daha çok duruyordu. Beni ortaya almıştı ve topların çoğunu karşılamam için bana atıyordu. Sabahın köründe, daha kahvaltı bile yapmamışken bu pek iyi gelmemişti açıkçası. Ayrıca kendimi biraz halsiz hissediyordum ve olması gerekenden daha çok terlemiş gibiydim.

"Hocam," dedim dersin ortalarına doğru. "Su içebilir miyim?"

"Gecikme."

Okula doğru giderken elimin tersiyle elimdeki teri sildim. Bugün uğraşmam gereken çok şey vardı ama hiç halim yoktu. Ediz'le uğraşacaktım, Başak sırada bekliyordu ve bir de şu voleybol işi çıkmıştı başıma. Takıma girdiğim için şimdiden pişman olmuşum.

Boş sınıfa girip sırama doğru yürürken hemen oracıkta uykuya dala bileceğimi düşünüyordum. Yıllardır öğrenci sırasında uyuyan biri olarak sıranın sertliğini hiç de sorun etmezdim. Söylene söylene şişemi çıkardım ve suyu kafama diktim. Sınıfın kapısı açıktı, birini görür gibi olmuşum ama dikkatimi verince bunun bir göz yanılması olduğunu sandım.

Suyu içip şişenin kapağını kapatırken çok büyük bir gürültü patladı.

ÖZNUR YILDIRIM

Atalay da babam da polisti. İkisi de sürekli şehrin dışında arabayı durdurur, kimseyi vurmayaçaklarına emin oldukları yerde atış yaparlardı. O yüzden silah sesinin nasıl olduğunu çok iyi bilirdim.

Ve bu sesin de silah sesinden başka bir şey olması mümkün değildi.

15. YARIŞ

Derin bir sessizlik, akıp geçen birkaç saniyeyi dilsiz bıraktı ve sadece bir an hiçbir şey duyulmadı.

Ardından duyulan çığlıklar, paniğin ve kargaşanın somut hali gibiydi. Bir düşünce girdabına takılıp durumu tartmaya çalışırken korku içerisinde kapıya baktım: Kim elini kolunu sallayarak silahla okula girebilirdi ki? Okul, öğrencinin güvenliğine önem verildiği ve bu konuda gerekli önlemlerin alındığı bir yerdi, bir yabancıнын girmesi mümkün değildi. Okuldan biri olmalıydı ve bunu yapabilecek tek bir isim vardı.

Ediz Çağırın.

Elimdeki şeyeyi hızla çantamın içine atıp sınıftan çıktım. Dışarı kaçan öğrencileri kontrol edemeyen öğretmenler ne yapacağını şaşırması gibi görünüyordu. Zaten birkaç dakika sonra okul boşalmıştı.

Herkesin aksine ben koşmuyordum, bana çarpan insanlara aldırmandan ilerliyordum. İşin içinde Ediz olmalıydı, bu işin başka bir mantıklı açıklaması yoktu. Onu bulmam gerekiyordu, zaten işin içinde Ediz yoksa bile beni burada bırakmazdı. Elinde tuttuğu pimi çekilmiş bir bomba gibiydim ben; aileme karşı kullanabileceği tek araçtım. Tüm bunların yanı sıra bana bir şey olursa kozu elinde patlamış olurdu. Ondan başka biri bana zarar vermiş olsa da faturası ona kesilirdi.

Silah sesinin kaynağını ararken boş sınıfların olduğu koridorda yavaşça ilerliyordum. Buralarda bir yerlerde olmalıydı, Ediz'i bulmam gerekiyordu. Saçma sapan bir şey yaptıysa veya yapmak üzereyse onu engellemem gerekiyordu. Sabah hissettiği öfke çok tazeydi, Ediz öfkeliğinde gözü dönen biriydi ve gözünü kırpmadan yapabileceklerini hayal bile edemiyordum.

"Ediz!" Kendi sesimden başka hiçbir ses yoktu. Ne saldırganın sesi ne de Ediz'in sesi. İkisinin de aynı şahsiyet olma olasılığı yüksekti, öfkeyle

gözlerimi kıstım ve merdivenlere yöneldim. Bu adamın derdi neydi? Canı yine oyun mu oynamak istiyordu? Belki de endişelenmem gerekirdi. Ne de olsa gizemli bir not vardı ortada, birinin Ediz'i öldürmek istediği ortadaydı. Belki de vurulan oydu. Bu düşünceyi aklımın ulaşılmayan bir köşesine kaldırdım. Böyle bir şey mümkün olsa şu an Ediz'in yaralı haline ya da cesedine ulaşmam gerekirdi, değil mi?

“Şahmeran.”

Sanki bir düğmeye basılmış gibi durdum ve bana seslenen sesi anlamaya çalıştım. Ediz'in sesi değildi, hatta tanıdık bir ses bile değildi. Bana bir tek Ediz, Şahmeran sıfatıyla seslenirdi. Mekanik bir hareketle omzumun üstünden baktığımda hiç tanımadığım bir yüzle karşı karşıya geldim. Bana dikkatle bakan gözlere kendimi bile şaşırtaçak bir sakinlikle baktıktan sonra elinde tuttuğu silaha baktım: Baretta. Atalay'ın haftada üç gün özenle temizlediği silahın siyah rengi.

“Bir adım var,” dedim kuru bir sesle. Ediz'den çok da büyük görünmeyen adam güldü ve sonra takdir edermiş gibi dudaklarını büküp başını salladı.

“Cesaretinin namım duymuştum Güngör.” Elindeki silahı gösterdi. “Korkup kaçman gerekmez miydi?”

“Ediz nerede?” diye sordum buz gibi bir ifadeyle. “Onunla işbirliği falan mı yapıyorsun?”

Bana ifadesiz bir suratla baktı. “Büyük ihtimalle şu an seni arıyor. Ama okulda değil, dışarıda.”

Anlamayan gözlerle bakınca silahıyla üstümü gösterdi. Bakışlarını üstüme çevirince ilk başta neyi kastettiğini anlamadım ama anladığımda gözlerim iri iri açılmıştı. Ediz benim okulda olduğumu bile bilmiyordu. İlk dersimiz beden eğitimiydi ve havalar sıcak olduğu için spor salonunda değil bahçede ders işliyorduk. Ve sabah bahçeye gittiğimi görmüşlerdi.

“Ediz'e zarar vermedin yani?” Bu işin, Ediz'in başının altından çıkmadığını anladığımda artık onun için biraz da olsa endişelenme hakkını kendimde bulabiliyordum.

Adam düşünüyormuş gibi yaptı, biraz dikkatli bakınca gözlerinin yeşil olduğunu fark ettim. Sanırım benim yeşil gözlü erkeklerle ciddi anlamda bir problemim vardı. Belli ki yeşil en uğursuz rengi; bundan sonra yeşil falan görmek istemiyordum. Orman görsem ateşe verecek hale gelmişim.

"Hayır," dedi rahat bir ifadeyle. "Ama sen neden bu kadar sakınsın anlamıyorum. Çılgık atıp sana zarar vermemem için yalvarman gerekmez mi?"

"Korkmuyorum," dedim yalan söyleyerek. "Çünkü şu an olanların hiçbir mantıklı açıklaması yok. Kime ateş ettin? Havaya mı?"

"Kim bilir?" dedi merdivenlerden yavaşça inip bana doğru gelirken. "Ama planımın değiştiği bir gerçek. Seni Ediz'in elinden kurtarabilirim."

Ona şaşkınlıkla baktım. "Ne? Nasıl?"

"Onu dibe çekmeme yardım et. Ondan kurtulursak özgür kalırsın, ailenin içinde bulunduğu tehlike de ortadan kalkar." Bakışlarından şaka yapmadığı ya da oyun oynamadığı belli oluyordu. "Bu işin içinden en ucuz böyle yırtabilirsin."

"Ediz'e ihanet etmemi mi istiyorsun?"

"İhanet mi?" Küçük bir kahkaha attı. "Ediz senin dostun mu ki ihanet edeceksin? Ediz senin düşmanın kızım. Karşı atağa geçmek derler buna. Seni elinde tutabileceği, zamanla eğitebileceği vahşi bir hayvan olarak görüyor. Ediz sana yüzyılın oyununu oynuyor, farkında değilsin."

"Kimsin sen?"

"İsmimin ne önemi var? Oyum ya da buyum, ne fark eder? Sana hayatının teklifini sunuyorum. Ediz Çağırın'ı alt edelim. Sen içten fet-hedeceksin, ben dıştan sana destek göndereceğim." Tepki vermeden öylece durdum.

"Bıraksana lan beni!" Ediz'in sesini duyunca şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım.

"Oğlum, içeri giremezsin!" diye bağırın tok bir ses duydum. Kimdi? Okulun kel müdür yardımcısı mıydı?

Ben dikkat kesilmiş, iki kat aşağıdaki koridorda yankılanan sesleri dinlerken bana dikkatle bakan adam silahını beline sıkıştırdı. Ardından kenardaki danışma masasına yürüyerek oradaki çantayı karıştırdı ve büyük defterden yamuk yumuk küçük bir parça kopardı. Ardından seri hareketlerle bir şeyler karaladı ve kâğıdı elime tutuşturdu.

"Söylediklerimi iyi düşün." Merdivenlerden ayak sesleri geliyordu. "Sana özgürlüğünü teklif ediyorum. Bence bu geri çevrilmeyecek kadar iyi bir teklif Şahmeran."

"Bana Şahmeran demeyi kes!" diye tısladım ama o sırada Ediz merdivenlerde görüldüğü için adam bana aldırmandan tabanları yağ-ladı. Aslında amacı beni görene kadar çok farklıymış gibiydi. Nasıl bir

insan okulun göbeğinde silah patlatıp sonra da kaçırdı ki? Gördüğüm kadarıyla kimse yaralanmamış, ölmemişti.

Ediz yanımdan geçip adamın peşine düşecekti ki onu durdurdum. Ellerimi göğsüne dayamıştım ve gerilmiş bütün kaslarımı avucumun içinde hissetmiştim. Ediz beni tabiri caizse tam bir canavar gibi iterek engellemeye çalıştı ama bu sefer koluna yapıştım.

“Delirdin mi?” diye bağırdım sinirlenerek. “Silahı var!”

“Bana diyene bak sen!” diye tısladı Ediz dişlerinin arasından. “Ne işin var senin burada? Kafayı mı yedin kızım?”

“Su içmeye çıkmıştım!” dedim. Bu kadar sinirlenmesine anlam veremiyordum.

“Bütün okul boşaltıldı, dışarı çıkmak aklına gelmedi mi?” Öyle bir bağırıyordu ki yutkunma ihtiyacı hissettim.

“İşin içinde sen varsın sandım!” Hâlâ kolunu sıkıca tutuyordum, adamın derdinin Ediz’le olduğu belliydi. Eğer gitmeye kalkışacaksa tüm gücümle engelleyecektim.

“Ben böyle çocukça şeylere kalkışır mıyım, salak?” Gözleri eziciydi.

“Benimle böyle konuşma. Hem ne olmuş buradaysam?” Öfkeyle kolunu bıraktım. “Beni çekip vursa, beynimi akıtsa sanki sevinmeyeceksin! Peşinden mi gitmek istiyorsun? İyi, git o zaman!”

Tam hızla yürümeye başlamıştım ki bir anda ayağım burkuldu. Sinirlenince sakarlaşurdım, o yüzden bu çok da şaşırtıcı bir şey değildi.

“Ah!” Eğilip acıyla bileğimi tutarken içten içe lanet okuyordum.

“Sen iyi misin?” Ediz yanıma gelip eğilmişti bile.

“Sana ne ya?” diye bağırdım. “Sana ne?”

“Neresi acıyor?” Beni yok sayıp parmaklarıyla bileğimi yokladı ama incinen yere dokununca inledim. Elini çekip bana karşısında küçük bir çocuk duruyormuş da onu azarlamak üzereymiş gibi baktı. “Bravo.”

“Gitsene sen,” diye dikbaşlılık ettim. “Benim gibi bir salakla ne diye uğraşıyorsun?”

Gülecek gibi oldu ama kendini anında toparladı. “Alındın mı yoksa?”

“Ne alınacağım?” dedim hırslanarak. “Senin laflarının bir değeri ni var sanki?”

“Yok mu?” Kaslarını kaldırdı. “Berbat bir yalancısın. Neyse, keşke haber verseydiniz hanımefendi. Çay, kahve bir şeyler getirmek için daha erken davranırdım. Malum muhabbet bayağı koyu görünüyordu da.”

“Ne saçmalıyorsun sen?” Bana gözlerini kısarak baktığı için tepki olarak ayusını yaptım ve gözlerimi kısarak ona meydan okudum.

“Kimdi o adam?” diye sordu.

“Bizim mahalle bakkalının oğlu. Çok özlemiş de beni. İşte, ne yaparsın. Uğruma torpil patlatmış.” Keyiften yoksun, sabır dilenircesine güldüm. “Ne bileyim kim olduğunu? Nüfus müdürüne falan mı benziyorum?”

“Sana ne söyledi?” Yine gözlerimin içine bakıyordu; ona yalan söylememin mümkün olmayacağı anlardan birindeydik. O böyle bakınca ruhumu çıplak hissediyordum. Dişlerimi birbirine kenetledim ama neyse ki Ediz’in telefonu yardımına yetişti. Ayağa kalkıp telefonunu çıkardı.

“Durum nedir? Polisler mi geldi? Peki ya gazeteciler? Tamam, siz alın arabayı, hemen gidin... Sakın ama sakın polislere görünmeyin, hele kameralardan uzak durun... Evet, yanımda... İyi, bir şey olmamış... Tamam, biz de geliyoruz.” Telefonu kapattı ve bana döndü.

“Acilen buradan çıkmamız gerekiyor. Yürüyebilecek misin yoksa seni taşıyayım mı?”

“Yürürüm.”

“İyi. Acele et hadi.”

Kenardan destek alıp ayağa kalkmaya çalıştım ama ağrı saplanınca donup kaldım. Beni bilmiş gözlerle izleyen Ediz’e kısa bir bakış atmam cesaretimin kırılmasına sebep oldu. Bu halde yürüsem bile acele etmem imkânsızdı. Zaten ne yapacağımı düşünmeme fırsat kalmadan kendimi Ediz’in omuzlarından sarkarken buldum.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdım.

“Senin kaplumbağa hızını beklersek polislere yakalanacağız. O yüzden uslu dur.” Ağız dolusu homurdansam da onun gazabından korktuğum için çırpınmadım.

“Kaç kilosun sen?” diye sordu okulun arka girişine yönelirken. “Doksan falan mı?”

“Fıtık ol inşallah!” diye beddua ettim.

“Oldum zaten,” dedi homurdanarak. “Az ye biraz.”

“Sen kime şişko diyorsun be?” dedim. İşte şimdi şakayı bir kenara bırakmıştım.

“Senden başka kim var burada?” Gözlerini devirdi.

“Şişkoyum yani, öyle mi?” Sinirle dudaklarımı büktüm.

“Fıtık oldum diyorum.”

“Geber.”

Hiç de zorlanıyormuş gibi görünmüyordu. Ayrıca gayet zayıftım. Ediz okuldan çıktıktan sonra bir taksi çevirdi. Tabii taksiyi bulana kadar bizi gören herkes dönüp bir daha bakmıştı ki bu da utanç verici bir durumdu.

ÖZNUR YILDIRIM

Kendimi babası tarafından taşman bir kız çocuğu gibi hissediyordum. Taksiye bindiğimizde taksi şoförü garip garip baksa da bir şey söylemedi.

“Gece ve Uygur Ankara’ya dönüyor.” Ediz bunu telefonuyla uğraşırken söylemişti. “Bir süre orada görünecekler, sonra geri dönecekler. Bu demek oluyor ki yemeği ve temizliği sen yapacaksın.”

“O kadar paran var, temizlikçi tutmak bu kadar mı zor?” Bir de onun yemeklerini yapıp temizliğini halledecektim öyle mi? Hayatta işim olmazdı.

“Ben senin yapmanı istiyorum.” Bana dik dik baktı. “Bir itirazın mı var yoksa?”

Başımı iki yana sallayıp somurttum. Şimdi onunla uğraşacak değildim. Düşünmeyi ertelediğim bir ton konu vardı ve bunların başını şu anda cebimde duran kâğıt çekiyordu. Gerçekten kimdi o adam? Ediz’in düşmanı olduğu kesindi ama neden benimle ittifak kurmak istiyordu ki? Ediz’i nasıl içten çökertebilirdim? Hayır, bu imkânsızdı. Bunu yapabilecek son insan bile değildim.

“Sevgilin beni taciz edip duruyor,” dedi Ediz. Ona anlamayan gözlerle baktım. Yüzüme bile bakmadan telefonunu uzattı. “Kutaycığın,” dedi aşağılayan bir sesle. Telefonu aldım ve ona aldırılmadan gelen mesajlara baktım. Tam mesajlarına cevap yazacaktım ki telefon çalmaya başladı.

“Efendim Kutay?”

“Neredesin?” diye sordu anında.

“Taksideyim. Eve gidiyorum. Okulda olanlar korkunçtu, o ortamda daha fazla kalmak istemedim,” diyerek bir şeyler geveledim.

“İyi yapmışsın. Silah patladığında sen içerideydin. Gördün mü kimin yaptığını?”

“Hayır.”

“Karşı karşıya gelmemenize sevindim. Bugün okul tatil edildi. Seni bir yere davet edecektim. Akşam müsait misin?” Ediz’in bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum.

“Müsaitim. Nereye?”

“Sıkı dur,” dedi gülerek. “Yarışlara. Bu akşam yarış yapılacakmış. Gelip izlemek ister misin?”

“Yarış mı?” dedim şaşkınlık içinde. “Nerede yapılacak?”

“Sınırdadır.”

“Sınır mı?” Kaşlarımı çattım. “İyi de... Suriye bu kadar karışıkken ve bu karışıklıktan sınırlar da etkileniyorken... tehlikeli değil mi?”

“İşin eğlenceli kısmı da o ya. Risk var.” Güldü. “Merak etme. Yarışmayacağı için sorun olmayacak. Bu yarışanların sorunu.”

"Sen de yarışacak mısın?" Aslında bu sorunun cevabını zaten biliyordum.

"Elbette."

"Pekâlâ," dedim Ediz'e kısa bir bakış atarak. "Sen bana adresi mesaj olarak at, gelebilirim gelir, seni bulurum."

"Tamam, görüşürüz."

"Görüşürüz." Telefonu kapatıp Ediz'e uzattım. Gözlerini yüzümden ayırmadan telefonu aldı ve öylece bakmaya devam etti. İlk başta umursamasam da zamanla sinir bozucu bir hal almaya başladığı için hışımınla ona döndüm.

"Ne bakıyorsun?"

"Nereye gideceğini açıklamamı ve izin almanı bekliyorum," dedi sinir bozucu bir tatlılıkla.

"Çok sevgili sahibim, bana emrettiğiniz üzere Kutay'la vakit geçirmem lazım. Bu yüzden beni davet ettiği yarışlara gitmem gerekiyor. O çok değerli izninizi bahşeder misiniz?" Yapmacık bir tatlılıkla Ediz'e baktım.

"Senin dilin bayağı uzadı," dedi bana dik dik bakarak. "Evi temizle, bana yemek yap, sonra nereye istersen git."

"O koca evi temizlememi mi bekliyorsun?" Kulaklarıma inanamıyordum. O evi iki günde ancak temizlerdim.

"Evet," dedi omuz silkerek. Ona ters ters bakıp arkama yaslandım ve sonra dönüp yolu izlemeye başladım. Aslında içim şu yarış konusunda hiç rahat değildi. Genellikle odasından çıkmayıp kitap okuyan ya da eski bir kitapçada yarım gün çalışan biri olarak öyle bir ortama uygun olmadığım kesindi. Ayrıca filmler dışında böyle bir şeyi ne görmüş ne de duymuştum. İçimden bir ses kötü şeyler olacağını söylüyordu ama o sese aldırmadım. Büyük ihtimalle korkaklık ediyordum.

Eve gittiğimizde Ediz sabah duş almadığını söyleyip banyoya gitti ve ben de burkulan ayağımı bandajla sardıktan sonra bir ağrı kesici içip üstüme gündelik bir şeyler giydim. Eğer akşam o yarışa gitmek istiyorsam hemen temizliğe başlasam iyi olacaktı.

Ediz banyodan çıktığında ben salonun parkelerini siliyordum. Başımı kaldırıp saçlarımm arasından, merdivenlerden inen Ediz'e baktım. Altına sadece siyah bir pantolon giymişti, onun dışında çıplaktı. Havluyula saçlarını kuruluyordu ve buradan bakınca bir romanın sayfalarından fırlamış gibi görünüyordu.

"İyi sil," dedi koltuklara yönelirken. "Pırl pırl olsun."

Ona ters ters baksam da bir şey söylemeden silmeye devam ettim. Temizliğin her anında Ediz bir yorum yaparak beni sinir etmeyi ihmal etmedi ama tüm bunlara rağmen birkaç saat içinde temizliği bitirebildim. Umduğum kadar zor değildi çünkü ev zaten temizdi. Ayrıca kendi odamı temizlememe gerek yoktu, Gece ve Uygur'ın odalarına da girmemiştin, Ediz kendi odasını temizlememi de istememişti. Salon, mutfak ve banyoyu temizlemem yetmişti. Yine de bir hayli yorulmuştum.

“Makarna mı yapacaksın?” diye sordu Ediz ben erzak dolabından makarna paketi çıkarırken. Ona baktığımda kaşlarını kaldırmış, inanamaz gözlerle bana bakıyordu. Paketi gürültüyle tezgâha bıraktım ve gözlerimi ona diktim.

“Yemek yapmayı bilmiyorum.”

“Kocan olacak adama cidden acıyorum,” dedi başını iki yana sallayarak. “Yemek yapmayı bilmeyen kadına kadın mı denir?”

“Kadın değilim ben, on sekiz yaşında bir genç kıyım.” Kaşlarını çattım. Ediz yanıma gelip tezgâhtan makarna paketini aldı ve dolabı tekrar açtı.

“Doğru ya, bir de bakiresin.” Gülerek paketi dolaba geri koydu. “Hatta hiç öpüşmemiştin, değil mi?”

“Bunun neresiyle dalga geçiyorsun?” Tavrı anlamsızdı. Türkiye'nin dört bir yanının benim yaşında bakire kızlarla dolu olduğuna emindim. Ediz düşünüyormuş gibi yaptı, sonra dolaptan patates filesini çıkardı.

“Doğru. Dalga geçilecek bir yanı yok aslında.” Patatesleri lavaboya döktü. “Ama nedense konu seninle ilgili olduğu için dalga geçesim geliyor.”

“Hastasın sen,” diye homurdandım.

“Bu hasta adam akşam yemeği için patates pürelili mantarlı tavuk sote yapacak.” Bana ifadesiz bir şekilde baktı. “Ama akşam yemeğinden yırttığını sanma. Doğru kilere. Soğan getir ve rendelemeye başla.”

Aslında sessiz kaldığı sürece Ediz'le bir şeyler yapmak eğlenceliydi. Yaptığı işin hakkını veriyordu ve bir şeylerle uğraşırken çok daha güzel görünüyordu. Mantarları ustalıkla doğrarken hiç de katile benzemiyordu. Babası ölmeden önceki halini düşündüm. O arabada bulduğum fotoğraftaki Ediz, şu an gördüğüm Ediz'e benziyordu aslında.

“Güzel koktu,” diye itiraf ettim onu dikizlemeyi bırakıp ama o bana aldırmandan ezdiğim patateslere baktı.

“Çok az süt ekle, karabiber koy ve patatesleri ez.” Haşlanmış patateslerin üzerine dediklerini ekledim ve ezmeye başladım. Hayatımda böyle

bir yemek görmemiştim, ilk defa adamakıllı bir yemek yapıyordum. Ya da adamakıllı yemek yapımına yardım ediyordum da denebilir.

Sonunda mutfaktan çıkabildiğimizde Ediz gayet dinç duruyordu ama ben oldukça bitkindim. Bileğimin ağrısı geçmişti ama dün boğulma tehlikesi geçirmem, bu sabah olanlar ve Ediz'in temizlik merakı bir araya gelince kendimi iyice halsiz hissetmeye başlamıştım.

"Nereye?" diye sordu Ediz salondaki masayı hazırlarken.

"Duş alıp hazırlanmam gerekiyor. Sana afiyet olsun." Bana tek kaşımı kaldırarak baktı.

"Sen yemeyecek misin?"

"İştahım yok." Cevabını beklemeden merdivenlerden çıktım. Uzun süre küvette oyalanmak isterdim ama hızlı bir duş alıp saçlarımı yıkamaktan başka bir şey yapmadım. Bir an önce dolabın başına geçmek istiyordum çünkü o dolap zamanı dahi yutan bir kara deliğe dönüşmeye başlamıştı.

Açıkçası böyle bir ortam için ne giyileceğine dair hiçbir fikrim yoktu ama biraz dikkat çekmek çok da sorun olmaz diye düşünüyordum. Zenginlerin çekici olmak için neler yaptığını şu kısacık kolej hayatımda açık ve net bir şekilde görmüştüm. O yüzden önceki tercihlerime oranla daha da kısa olan krem rengi bir elbise seçtim. Elbisenin kolları uzundu, zaten akşamları da hava daha serin oluyordu.

Elbiseyi hızla üzerime geçirirken upuzun topukları olan siyah ayakkabıyı gözüme kestirmiştim. Neyse ki çok fazla topuklu ayakkabı giymememe rağmen denge problemim yoktu, o yüzden düşüp bir yerimi kırma ihtimalim pek yüksek değildi.

Saçlarımı düzleştirdim ama maşayı kullanarak alt kısımlarına bukleler yaptım. İş makyaja gelince... İşte bu kısım biraz sıkıntılıydı. Göz makyajında sorun yoktu ama dudaklarıma da bir şeyler sürmeli miydim? Rujların yanına gittim ve rastgele bir ruj alıp kapağını açtım ve çevirdim.

Kırmızı.

Aynadaki yansımama kararsız gözlerle baktım, ben parlaticı sürdüğünde bile rahat edemeyen biri idim. Bu kadar cesur bir rengi taşıyabilir miydim? Gözlerim kısıldı. Zaten Hatay sınırları içerisinde hiç de benim tarzım olmayan şeyler yapıyordum. Bir rujdan kimse ölmezdi, değil mi?

Aşağı inerken elimin tersiyle dudaklarımı silme isteğiyle baş etmeye çalışıyordum. Bu halde yarım saat dayanabilirsem rekorlar kitabına adımın yazılması gerekirdi. Sınıırım bir insan kendini ancak bu kadar rahatsız ve değişik hissedebilirdi. Ediz o sırada o meşhur kristal kadehinde viski

ıçıyordu. Başını kaldırıp bana bakınca son anda ağzındaki içkiyi püskürtmeden yuttu ve öksürmeye başladı.

Sanırım biraz abartmıştım.

“Bu ne hal?” diye sordu şaşkınlıkla. İstifimi bozmadım.

“Ne varmış halimde?” Sanki kafamın üstünde iki tane anten çıkmış gibi baktı bana.

“Aynaya bakmadın herhalde. Ya da her türlü serserinin bulunduğu bir yere gittiğinin farkında değilsin.”

“Bu benim sorunum.” Sadece gözümü korkutmaya çalışıyor olmalıydı. “Hem yanımda Kutay olacak.”

“Seni baştan uyarayım da...” dedi beni süzerek. “Sonra hamile kaldım diye gelip bana ağlama.”

“Sen...”

“Al, Kutay adresi mesaj attı,” dedi konuşmama izin vermeyip. Ona öfkeyle baksam da bir şey söylemeden yanma gittim ve hissimle elinden telefonu aldım. Özellikle bana bakmıyor gibi görünüyordu. “Eğer yine kaçmak gibi bir işe kalkışırsan ya da fırsattan istifade polise falan gidersen sadece aileni değil, şu ana kadar tanıdığın herkesi ölmüş bil. Anladın mı?”

Telefonu masaya koydum ve Ediz’e buz gibi bir bakış attım. “Anladım.”

Ediz’den bir miktar para aldıktan sonra evden çıktım ve bir taksi çevirdim. Kutay’ın verdiği adres inşaatı durdurulmuş bir siteden başka bir yer değildi. Yarıda bırakılmış evlerin olduğu bu yerden sınırı ve ötesini görebiliyordum. Bir an geri dönme isteğine kapıldım ama korkaklık ettiğim için kendime kızarak taksiciye parasını verip gönderdim. Güneş batmıştı fakat hava tam olarak karararmıştı. İnşaatın içine park edilen arabaları görebiliyordum, biraz ileride de toplanan kalabalık vardı. Yüzümü ifadesiz tutmaya çalışarak yürümeye başladım. Topuklu ayakkabılarım inşaatın beton zemininde tok sesler bırakıyordu.

Kalabalığa yaklaştıkça çoğu kızın benim gibi giyindiğini görmek içimi rahatlatmıştı, tahmin ettiğim gibi Ediz gözümü korkutmaya çalışıyor olmalıydı. Sadece yarışı izlemeye gelmiştim, bir şey olmayacaktı.

“Doğa!” Gökalp’in sesini duyunca rahatlayarak ona doğru yürümeye başladım. Kaşlarını kaldırıp ışık çaldı. “Ooo! Ne olmuş sana böyle?”

Gülümsedim. “Teşekkür ederim. Sen de iyi görünüyorsun. Kutay nerede?”

“Buralardadır.” Grubun yanına gelmiştik.

“Selam millet.” Övgü dolu birkaç tepki yükselince güldüm ve onları geçiştirdim. İltifat alınca ne yapacağımı bilemiyordum.

YARIŞ

"Kutay'ın yanında mı olacaksın?" diye sordu Gökalp. Ne dediğini anlamadığımı gösterircesine baktım. "Yarışanların yanına genellikle karşı cinsten bir partner biner."

"Yok, hayır." Sanırım böyle bir riski göze alamazdım. "Sadece izlemek için geldim."

"İyi, yanımızdan ayrılma o zaman," dedi Egemen. "İt kopuk dolu burası." Demek ki Ediz gözümü korkutmaya çalışmıyordu.

Kim var kim yok görmek için çevreme bakırken Başak gözüme takıldı. Yanında tanımadığım bir kızla neşeli bir şekilde sohbet ediyordu. Sanırım onunla görmem gereken ufak bir hesap vardı. Ediz kapımızı dinlediğine dair onu suçlamıştı, yani yaptığı şaka falan değil kasıtlı bir şeydi.

Daha yarış başlamadığı için grubun yanından ayrılıp Başak'a doğru yürümeye başladım. Yüzümü ifadesiz tutmaya çalışıyordum, Ediz böyle yapınca çok etkili oluyordu. Belki onun kadar iyi görünemezdim ama aynı etkiyi verse yeterliydi.

"Merhaba güzelim." Biri birden önüme geçince neye uğradığımı şaşırđım. Esmer bir çocuk bana gülümsüyordu. "Seni burada ilk defa görüyorum. Yalnız mısın?"

Tam ağzımı açmış onu tersleyecekken kolumda bir el hissettim ve birisi arkama geçti. "Değil."

Çocuk yüzüme baktı ve ardından sırttı. "Şanslı adamsın."

"Öyleyim."

Çocuk uzaklaşırken şaşkın bir yüzle çimen yeşili gözlere baktı. Ediz dik dik bana bakıyordu. "Senin ne işin var burada?" diye sordum.

"Evde tek başıma canım sıkıldı." Belli belirsiz gülümsedi. "Uğraşacak biri olmayınca bunaldım. Ve canım oyun oynamak istedi."

"Ne?" dedim şaşkınca. "Ne oyunu?"

Ediz iki parmağıyla çenemin ucunu tuttu ve gözlerim gözlerine sabitlenecek şekilde çevirdi. "Doğa Güngör'ü uslandırma oyunu. Dilin çok uzadığı için ufak bir ceza. Ayrıca iplerin her zaman benim elimde olduğunu anlaman ve kafana göre hareket etmemen için küçük bir uyarı."

Gözlerindeki bu ifadeye alışkıktım ama yine ne oluyordu böyle? Elini çenemden çekti ve kotunun cebine koydu. Dudaklarını dişlerinin arasına alıp etrafına baktı, tek kaşını kaldırmıştı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Yarım saat sonra yarış başlayacak," dedi. "Ve sen yarışı izleme-yeceksin."

"Bunu ben buraya gelmeden önce de söyleyebilirdin," diye tersle- dim onu. "Aklından geçenleri okumak gibi bir yeteneğim yok maalesef."

“Evet, yok.” Eline uzanıp parmaklarını parmaklarına kenetleyince büyük bir elektrik akımına kapılmışım gibi hissettim. Ama şaşımama bile fırsat vermeden yürümeye başladı, elimi tuttuğu için ben de gitmek zorunda kaldım. Bir arabanın yanına geldikimizde durdu.

“Bu ne?” diye sordum.

“Araba.” Ona boş gözlerle baktım.

“Yemin et!”

“Porsche 911. Yarışa katılacağız.”

Bir an tepki veremedim. “Ne demek yarışa katılacağız?” Ne saçma-
hyordu gerçekten de? “Kafayı mı yedin?”

“Yarışı düzenleyen adamla görüştüm bile.”

“Ediz, bilemiyorum. Bu iyi bir fikir değil bence.” Arabaya yaslanıp
ruhsuz ruhsuz güldü.

“Sence fikrini soruyor gibi mi duruyorum? Dediğimi yap yeter.”

Dişlerimi birbirine bastırıp etrafa bakındım. Bu sabah okulda gör-
düğüm adamın teklifini ciddi anlamda düşünmeli miydim acaba? Verdiği
numarayı saklamıştım ve sadece Ediz'den, Kutay'la konuşmak istediğimi
söyleyerek telefonunu almama bakardı. Ediz beni resmen bunu yapmaya
teşvik ediyordu. Sırf bu yüzden ona öfkeyle baktım.

“Hiçbir zaman kabullenmeyeceksin, değil mi?” diye sordum kuru
bir sesle. Bana anlamayan gözlerle baktı. “Hayat bu Ediz. Herkes sev-
diklerini kaybediyor. Elinden daha kimbilir neler alınacak? Her şeyin
intikamını alamazsın.”

“Elimden her şeyim alındı zaten,” dedi duygusuz bir sesle. Duygusuz
bir şekilde gülerken başımı iki yana salladım. *Yetişkin ergen* diye bir kelime
türetilmeliydi. Asi bir ergen gibi davranmaktan başka ne yapıyordu ki?

“Neyse,” diye homurdandı. “Bin arabaya.”

Hiçbir şey söylemeyip dediğini yaptım ve sadece fotoğraflarda
görebileceğim ve babamın ömürlük maaşının toplamıyla ancak satın
alabileceği arabaya bindim.

Kendi çaplarında belirledikleri yarış pisti boş bir araziden ibaretti,
geldikimizde hava çoktan kararmıştı. Birkaç tenekeye ateş yakılmıştı ve
tahmin ettiğimden daha büyük bir kalabalık vardı. Hatta okulda karşı-
laştığım, böyle şeylere dâhil olacakları asla aklıma gelmeyecek insanlar
bile buradaydı.

“Bundan emin misin?” diye sordum son kez Ediz'e.

“Korkuyor musun?” Garip bir şekilde korkmuyordum ama o bunu
görmedi. “Korku iyidir. Ama merak etme. Bir şey olmayacak.”

YARIŞ

“Yasal olmayan şeyler bunlar.”

“Sahte bir kimlikle, yasal olmayan bir amaç için okula gidiyorsun. Seni öldürmeye teşebbüs eden birinin yanındasın ve ona yardım ediyorsun. Bir yarış mı seni geriyor?”

Nefesimi hızla dışarı verdim. “Dikkatli sür bari.”

Güldü ama bir şey söylemedi. Zaten yarış başlamak üzereydi, beş tane araba yan yana durmuştu. Şu an gerçek anlamda burada ne yaptığımı sorguluyordum. Yarışa Ediz ve benim katılacağımı duyunca Kutay da şaşırmişti ama Ediz eğleniyor gibiydi ve dikkatli dinlesem aklımda dönen çarkların sesini duyabilirdim.

Ediz arabanın motorunu çalıştırdı, Porsche sessiz bir şekilde çalışmaya başlamıştı. Ama debriyaj ve gaza birden yüklenince arka tekerlekler olduğu yerde dönmeye başladı ve çığlık attı.

Yarışı başlatacak olanın Başak olduğunu görünce ayrı bir şaşırım. Minicik bir kot şort giymişti, üstünde bol, belini gösteren bir tişört vardı. Saçları dalgahydı ama doğal hali olmadığı belliydi. Dudaklarında da benim dudaklarımdaki gibi kırmızı bir ruj vardı.

“Yuh,” dedim şaşkınlıkla.

“Senin halin farklı sanki,” diyerek dalga geçti Ediz. “Seni gördüğünde aynı tepkiyi onun da verdiği eminim.”

“O kadar da açık giyinmedim,” diye homurdandım. Ediz ilk önce yüzüme, sonra kabak gibi ortada olan bacaklarıma bakıp gülümsedi. Elimle yüzünü tutup yola çevirdim.

“Dikkatini yola ver,” diye azarladım onu.

“Bu durumda ne mümkün,” dedi dalga geçerek ama Başak’ın havaya attığı fular yere düşer düşmez ayağını debriyajdan çekti ve birden öne fırladık. Şaşkınlıkla oturduğum koltuğa sinerken Ediz gayet rahat görünüyordu. Yarışa en önde başlamamıştık ama bizim gerimizde iki arabanın olduğunu görebiliyordum, hepsinin arasında çok az bir mesafe vardı.

En önde Gökalp’in arabası, onun arkasında da Kutay’ınki vardı. Ne kadar iyi olurlarsa olsunlar on sekiz, on dokuz yaşında, ehliyet alalı bir yıl olmamış sürücülerdi. Ama Ediz yirmi dört yaşındaydı ve soğukkanlılığı ürkütücüydü. Yine de Kutay ve Gökalp’i geçmek adına bir şeyler yapmıyordu.

Arkadaki arabalardan biri bizi sollamaya çalıştı ama o direksiyonu sağa kırdığında Ediz de sağa kırdı, sola kırdığında Ediz de aynısını yaptı. Bunu her yapışında tekerlekler feryat etmişti.

Kutay yavaşlar gibi olduğunda Ediz de yavaşlıyordu, onun önüne geçmesi için birçok fırsat yakalamıştı ama o Kutay'ın arkasında kalmayı tercih etmişti. Derdi neydi, bilmiyordum ama bu durum gerçek anlamda şüphe uyandırıyordu.

“Niye sollamıyorsun?” diye sordum. “Aklından neler geçiyor?”

“Görürsün,” dedi gülerek. “Ama ilk önce arkamızdakilerden kurtulmam gerek.”

Vitesi beşe alıp direksiyonu kırdı ve hemen arkamızdakinin önüne geçti. Yollar gitgide daralıyordu ve virajlar ortaya çıkmaya başlıyordu. İri iri açtığım gözlerimle uzakta olan ama buradan görünen viraja baktım. “Ediz, dikkatli ol. İleride viraj var.”

Ediz hiç beklemediğim bir anda gaza yüklendi ve hem Kutay'm hem de Gökalp'in önüne geçip mesafeyi açmaya başladı. “Şimdi ne yapıyorsun?” diye sordum ama ayağım gaz pedahndan hafifçe kaldırdı. Hızımız yavaşlarken birden direksiyonu sertçe kırdı ve arabanın arka tarafı yolda daire çizerek döndü. Şimdi diğer yarışçılardan ters yöneydik. Ben şaşkınlık içinde Ediz'e bakarken o arabayı geri geri sürmeye başlamıştı bile.

“Viraja geldiğimizde haber ver,” dedi Ediz. “Bir şey denemek istiyorum.”

Vitesi geri alıp gaza iyice yüklendi. Araba hızla geri geri ilerlerken Ediz yine Gökalp ve Kutay'ın bizi geçmesine izin vermişti, hatta diğer arabanın da. Ama diğer kırmızı arabanın sollamasına izin vermedi, arabayla burun buruna ilerliyorduk ve iki arabanın da far ışığı birbirine vuruyordu.

“İkimizi de öldürmek mi istiyorsun?” diye bağırdım ama bana aldırmadı bile. Gözlerinde eğlendiğini belli eden bir ifade vardı. Telefonu çalmaya başladı, ilk başta telefonunu umursamadım bile ama açtığını görünce neredeyse küçük dilimi yutacaktım.

“Alo?” dedi sanki bir yarışım içinde değilmiş gibi. En azından araba düz gittiğinde açsaydı, diye geçirdim içimden. Geri geri deli gibi bir süratle bir viraja doğru ilerliyorduk. Araba yoldan çıkarsa ne olacaktı?

“Fazlalıklardan kurtulmaya çalışıyorum.” Ediz güldü. “Eğlenceli. Bir beş dakika sonra hepsinden kurtulmuş olurum, o zaman haber ver.”

Kurtulmak derken? Ediz telefonu kapatıp radyonun önüne koydu ve kendi kendine sırttı. Aklından neler geçiyordu? Aklından geçenlerin beni şu anki durumdan daha çok korkuttuğunu fark ettim. Bir şeyler planlıyordu.

“Onları öldürecek misin?” diye sordum yeterince güçlü çıkmayan bir sesle.

“Hayır,” dedi. O sırada kırmızı arabayı kullanan çocuk bizden kurtulmak için direksiyonu sağa kırdı ama Ediz yine onu takip edip önüne geçti. “Birazcık aklı varsa ölmek yerine yarıştan çekilmeyi düşünür.”

Ona inanamayarak baktım ama sonra virajı görebilmek için arka tarafa döndüm. “Ediz, viraja iyice yaklaşıyoruz. Ve sen arabanın far ışığını engelliyorsun, önümüzde viraj olduğunu görmüyordur! Onu öldürecek-sin! Kes şunu!”

Ediz bana ters bir bakış attı ama sonra tekrar direksiyonu çevirdi. Bu sefer hızını hiç yavaşlatmadığı için eylemsizlik kuvveti yüzünden koltuğa yapışmışım. Ediz kasten arabanın arkasını, kırmızı arabanın ön tarafına çarptı. Kırmızı araba çok hızlı gittiği için kontrolünü kaybetti ve arabayı kullananın, direksiyonu kırdığını gördüm. Araba yoldan çıkarken toprak yola girdi ve kendi etrafında daire çizerek durdu.

“Çok sıkıcsın,” dedi Ediz.

“Onu öldürecektin!” dedim Ediz sert virajı rahatlıkla geçerken. “Onu da geçtim, ikimizin de canını tehlikeye attın!”

“Doğa!” Şimdi Ediz de bağırıyordu. “Sana kaç defa söyledim, çocuk değilim ben! Ne yaptığının farkındayım, anladın mı? Beni azarlayıp durmayı kes artık!”

“İnsanların hayatları senin oyuncağın değil!” O kadar sinirlenmişim ki. “Bizler senin istediğinde atıp istediğinde oynayacağın kuklaların değiliz!”

“Öyle mi?” dedi Ediz tehlikeli bir sakinliğe bürünerek. “İzle ve gör o zaman.”

Ediz tekrar gaza yüklendi, araba yolda su gibi akıp giderken beyaz arabanın peşine düşmüştü. Yol daraldığı için sollaması da bir o kadar zordu ama Ediz yapabileceği en tehlikeli şeyi yaptı ve sollamak için arabayı yoldan çıkardı, toprak yolda ilerlemeye başladı.

“Sürtünme arttıkça arabanın takla atma ihtimali de artar,” diye mırıldandı. “Bir toprak yolda süratle ilerlemek alabileceğin en büyük risktir.” Gaza daha da yüklendi. “Şu an ikimizin de hayatı saçma sapan bir sürtünme kuvvetine bağlı.” Güldü.

“Ediz yola geç,” dedim korkuyla.

“Niye?” dedi alayla. “Belki şansın yaver gider de arabadan sağ çıkar-sın. Ve bak sen şu işe... Canın şansa bağlı. Şanslı biri misin Şahmeran?”

“Ediz yola geç!” Araba bir an sarsılır gibi olunca nefesim ciğerlerime battı. Ciddiydi ve açıkçası ölmeye niyetim yoktu. Sırf kendi hayatım, aile-min hayatı için nelere katlanmışım. Aptal bir yarışta mı ölecektim? Bari yaşadıklarına değecek bir ölüm olsaydı. Hayır... buna izin veremezdim.

“Ediz, lütfen,” diye yalvardım.

“İleride bir bariyer var.” Ediz bana aldırılmıyordu bile. “Ona çarptığımız takdirde ikimizin de hayatı biter.”

“Sen manyaksın,” diye fısıldadım titreyen sesimle. Gözlerimin dolğunun farkında bile değildim. Genellikle kolay kolay ağlamazdım ama soğukkanlılığı ve ölümünden, kendi ölümünden bu denli basit bir şeymiş gibi bahsetmesi...

“Niye ağlıyorsun ki?” dedi boş bir sesle. “Yaşamaya geçecek bir hayatın yok, bunu kendin itiraf ettin. Benden kurtulunca ne olacak? Çok sevgili babanın yanma mı gideceksin? Sana ölümü teklif ediyorum. Şu an ölmeye ne dersin?”

Gözlerimi kapattım. “Ölmek istemiyorum.”

“Sadece üç saniye sonra bariyerlere çarpmış olacağız.” Ediz gözlerini yoldan çekip bana baktı. “Bir...” Gözlerimi açıp ona baktım. “İki...”

Yana atılıp direksiyonu çevirdim, araba sarsılarak son anda yola geçerken elim ayağım titriyordu. Bir an iki kişi direksiyona hâkim olmaya çalışınca araba sarsıldı ama ben geri çekilince Ediz toplamıştı. Ellerimle yüzümü kapattım ve huçkırmaya başladım. Bana bunu neden yaşıtıyordu? Sanki yaptıkları yeterince kötü değilmiş gibi.

“Senden nefret ediyorum.” Ellerimle yüzümü kapattığım için sesim boğuk çıkmıştı. Ellerimi yüzümden çekip ona baktım. “Ölmek istiyorsan git öldür kendini. Arkandan üzülecek, ağlayacak kimsen yok zaten. Eminim sevincinden dört köşe olacak insan sayısı çoktur ama. O listenin başını çekiyor olacağım.”

Ediz bana değil, gözlerini dikmiş yola bakıyordu.

“Doğru,” diye onayladı. “Ama beni kendinden farklı görmün tuhaf. Senin arkandan üzülecek olan kim?”

“Benim en azından bir ailem var!” Ediz ona tokat atmışım gibi bana baktı. Bunu söylediğim an pişman olmuşum ama geri almak imkânsızdı, biliyordum. Belki özür dileyebilirdim ama o kadar kızgındım ki. Öfkeyle yola baktım.

O sırada karanlık gökyüzünü delen tehlikeli siren sesleri çalmaya başladı. Refleks olarak arabanın arkasına baktım ve beş altı tane polis arabasının bize doğru ilerlediğini gördüm. Yüzümdeki bütün kan çekilirken şaşkınlıkla Ediz’e baktım ama o dalgın gözlerle yola bakıyordu.

“İşte yarış şimdi başladı,” diye mırıldandı kendi kendine. Önümüzdeki beyaz arabanın başka bir yola saptığını gördüm, Kutay ve Gökâlöp de hızlarını artırarak başka bir yön çizmişlerdi kendilerine. Herkes polisten

kaçarken Ediz kalını bile kıpırdatmıyordu. Bir şeyler söyleme ihtiyacı içinde hissettim kendimi ama beni duyacağından bile şüpheliydim.

“06 CH 6878. Arabayı durdur.”

“Ediz...” diyecek gibi oldum ama lafımı kesti.

“Konuşma.” Gaza yüklenip polislerle arasındaki mesafeyi açmaya başladı. İki ayrı siyah araba önümüze geçmek için hızlandılar ama Ediz onlardan daha deneyimliydi. Önlerine geçmelerine engel olmak için yolda yılan gibi kıvrılıyordu ama yine de iki arabayla baş etmek imkânsızdı. Arabalardan biri önümüze geçerken korkuyla Ediz’e baktım.

“Ne duruyorsun?” diye sordu Ediz. “Üstüme atılıp durdursana arabayı. Al sana istemediğin kadar polis. Benden kurtulman için şans.”

“Araba yoldan çıksın da ikimiz de ölelim, değil mi? Ben senin gibi değilim. Atlat onları.”

“06 CH 6878. Arabayı durduramazsan müdahale edilecektir.” Ediz aldırmadı bile. Yüzünde tek bir kas dahi oynamıyordu. Ben korkuyla ne yapacaklarını anlamaya çalışırken öndeki siyah arabanın camından birinin sarktığını gördüm. Beylik tabancasını bize doğru uzatmıştı, daha doğrusu arabayı hedef alıyordu.

“Siktir,” diye tısladı Ediz ve direksiyonu kırdı. Tam o sırada silah patlamıştı; Ediz arabayı durdurmalarını sağlayacak herhangi bir kurşun darbesini engelledi ama arabanın konumunu değiştirdiği için kurşun cama saplandı ve ön cam binlerce parçaya ayrılarak etrafa saçıldı. Kucağıma düşen cam parçalarına dehşetle bakarken hızla Ediz’e döndüm. Kurşun nereye gitmişti? Bir an Ediz’e saplandı sandım ama yüzünde buna dair hiçbir iz yoktu.

Ediz vitesi ileri alıp gaza bastı, Porsche buradaki bütün polis araçlarından katbekat iyi olduğu için hiç zorlanmadan onları geçmeyi başarmıştı. Ayağını gaz pedalından hiç çekmeden ilerlemeye devam etti.

“Kucağıma otur.” Ediz bunu çimen yeşili gözlerini yoldan ayırarak söylemişti.

“Ne?” diye soludum şaşkınlıkla. Aklımı mı kaçırmıştı? Ediz bir an gözlerini bana çevirdi, gözleri şimdi gölgede kaldığı için simsiyah görünüyordu. Dudakları düz bir çizgi halindeydi ve yüzü hayalet gibi bembeyaz olmuştu. Korkuyor gibi görünmüyordu, endişeli de değildi. Peki ne olmuştu?

“Kucağıma otur,” diye emretti daha sert bir sesle. “Arabayı sen kullanacaksın. Kolum uyuşuyor, bu halde araba kullanamam. Yer değiştireceğiz.”

İlk başta ne dediğini anlamayarak ona baksam da geçtiğimiz cadenin ışığı bir an için arabanın içine vurunca dehşetin metalik o tadı ağzımı doldurdu. Kanın yoğun kırmızı rengi... Ediz yaralanmıştı. Yorum yapamayacak kadar şaşkındım, Ediz'in ısrarcı yeşil gözleri gözlerime sabitlenince zorla yutkundum ve Ediz'in kucağına geçmek için arabanın el verdiğiince ayağa kalktım.

"Dikkat et, başım vurma." Ayağımdaki ayakkabıları çıkardım ve vitesle çarpmamaya özen göstererek Ediz'in tarafına geçtim. Her ne kadar kucağına oturmak garip gelse de dediğini yaptım ve kucağına yerleştim.

"Ediz, sen iyi misin?" diye sordum yüzüne bakarak. Yüzlerimiz birbirine çok yakındı şimdi.

"Dikkatimi dağıtma," diye uyardı beni. "Direksiyonu tut." Dediğini yaptım. "Ayağımı gaz pedalından çekeceğim, aynı saniye gaz pedalına yüklenmen lazım. Üç kadar sayıyorum. Bir... İki... Üç." Ayağımı çektiği an çıplak ayağımla gaz pedalına yüklandım. "Şimdi yan koltuğa geçeceğim, gözlerini yoldan ayırma."

Ona olabildiğince yol açmaya çalıştım ama direksiyon yüzünden birbirimize yapışmış haldeydik. Ediz yana geçmek için hareket edince bir an altımda dondu kaldı. Anlamıyormuş gibi ona baktım. "Sen iyi misin?"

"İyiyim," dedi boğuk bir sesle ve o da hızla yan koltuğa geçti. Gözlerinde garip bir ifade vardı.

"Polisleri atlatman gerekecek." Ediz bunu bana bakmadan söylemişti.

"Ediz, yalnız bir problem var. O kadar iyi araba kullanamıyorum. Arabayı bu hızda nasıl kontrol edeceğim?"

Ediz bana endişeyle baktı. Onun endişesi beni de adamakıllı korkutmuştu. İkimizin hayatı da benim elimdeydi. Daha on sekiz yaşında olduğumu şimdi hatırlamış gibiydi.

"Panik yapma," dedi temkinli bir sesle. "Gözlerini yoldan ayırma. Panik yaparsan bu iş biter. Su korkun olmasına rağmen dün yüzmüştün. Bunu da onun gibi düşün. Araba sana sıkıntı yaşatmayacaktır, en son model."

"Ya ikimizi de öldürürsem?" diye fısıldadım dehşet içinde.

"Öyle bir şey olmayacak, güven bana." Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. "Kendini ve duygularını çok iyi kontrol edebilen birisin ve güçlüsün. Sadece peşimizdekileri atlatana kadar."

Yutkundum ve direksiyonu daha sıkı kavradım. Hep bir yarışa katılmak istemiştim, hep bu hızda araba kullanmak isterdim. İşte sana fırsat, diye düşündüm ve bu işkencenin bir an önce bitmesi için gaza

tüm kuvvetimle abandım. Araba daha da hızlanırken dikiz aynasından polislerle mesafeyi iyice açtığımızı görebiliyordum.

"Aferin." dedi Ediz. "Sakın kontrolünü kaybetme. İleride bir patika var. oraya sapmanı istiyorum."

"Ediz," dedim korkuyla. "Bu hızla dönüş yapabileceğimi sanmıyorum."

"Yapacaksın. Doğa, bana bak." Gözlerimi yoldan ayırmak istemesem de ona bakmaktan kendimi alamadım. "Ölmek istemiyorsun. Bunu düşün."

Evet, ölmek istemiyordum. Kendimi geçtim, Ediz Çağıranı öldürmek istemiyordum. Şimdi roller değişmişti, birinin hayatını avuçlarımda tutuyordum. Ediz'in bahsettiği patikaya yaklaştığımızda bir şey olmaması için dua edip direksiyonu kırdım.

Bir an arabanın kontrolünü kaybedecek gibi oldum, araba sarsılırken Ediz'in eli boşta olan kolumu kavramıştı. Onun varlığından güç alıp son anda arabayı toparlarken araba biraz sarsılmıştı ama bütün bedenim buz kesilmesine rağmen her şey yolundaydı.

"İşte bu kadar," dedi Ediz ama onun da gerildiğini hissedebiliyordum. Kolumdaki elini çekti. "Şimdi farları kapat ve biraz daha ilerledikten sonra yavaşla."

Dediğini yapıp farları kapattım ve belli bir mesafe uzaklaştıktan sonra yavaşladım.

"Doğa, ölü gibisin şu an," dedi Ediz. "Atlattık, sakın ol."

"Sen iyi misin?" diye sordum titrek bir sesle. "Nerenden yaralandın?"

"Omzumdan," dedi umursamaz bir şekilde. "Beni boş ver."

"Ne demek boş ver?" diye bağırdım. "Sana yarışa katılmayalım demiştim! Bir şeyler olacağı belliydi."

Hissettiğim korkunun acısını eve gidene kadar Ediz'den çıkardım. Bir yerde arabayı bırakıp taksiye binmiştik. Ediz arabanın peşine düşeceklerini söylemişti. Tüm ısrarlarıma rağmen Ediz'i hastaneye götürmemiştim. Daha önce de başına böyle bir şey geldiğini, kendisinin halledebileceğini söylemişti. Eve gittiğimizde omzuyla ilgilenmesi için onu odasına çıkardım ama kolunu hareket ettirdikçe canının acıdığını görünce ona yardım etmeye karar verdim.

İstemese de ona aldırmadım. Ben onun üstündeki tişörtü çıkarırken bana dikkatli gözlerle bakıyordu. Yine ona aldırılmayıp güzel vücuduna baktım. sol omzu ve göğsü kanlar içindeydi. Bir bir Ediz'in dediklerini yapıp omzundaki kurşunu çıkardım. İşkence gibiydi; normalde yüzündeki ifadeden ödün vermeyen Ediz bile acıyla yüzünü buruşturuyordu. Tabii bir de deriyi dikmek zorunda kalmıştım ki bir an onu bırakıp, kaçıp

ÖZNUR YILDIRIM

gideceğimi sandım. Ama onu bu halde bırakıp gidememek de tuhaf bir duyguydu.

Sonunda bu katlanılmaz iş bittiğinde odama geçtim. Henüz ellerimi bile yıkamamıştım ama bundan önce yapmam gereken bir şey vardı. Komodinin çekmecesine koyduğum kâğıdı aldım ve pencerenin önüne geçtim. Kâğıdı yırtıp atarken Ediz'in odasından çıkmadan önce bana söylediği şeyler aklımda dönüp duruyordu. Bugün okuldaki adamın verdiği kâğıdın parçaları yere döküldü.

“Aslında çok güçlü görünüyorsun, yenilmezi oynuyorsun ama sen hâlâ sevgiye muhtaç, masumiyetini kaybetmemiş bir kız çocuğundan başka bir şey değilsin.”

16. FİLM GECESİ

Zihnim sanki duman altındaydı, bir bulutun içinde kalmışım gibi etrafım beyaz dumanlarla doluydu. Aslında daha çok, fazla sigara içilmiş kapalı bir alanda gibiydim: loş ışık, derin bir sessizlik ve havaya dolan sigara dumanı. Kulaklarım uğulduyordu ve tenimi yalayıp geçen yakıcı bir acı vardı. Üşüyordum. Hayır, yanıyordum. Bu garip bir duyguydu, aşk ve nefreti birbirine karıştırmak kadar garipti hem de.

Benim kızım çok başarılı olacak.

Babamın sesi. Babamın saçlarını okşayan eli. Akrep ve yelkovanın dansı durmuş gibiydi. Neredeydim, kaç yaşındaydım, hiçbir fikrim yoktu. Ama babamın sesini duymak içimin buz kesmesine ve nefret duymama sebep olmamıştı. Küçük bir çocuk gibi hissediyordum kendimi, ne kadar kızarsa kızsın, ne kadar vurursa vursun yine bir dondurma için ona şirin gözükmeye çalışan bir çocuk...

Babam aslında her zaman aynıydı ama beni yönetmeye çalıştığını anlamadan önce daha bir farklıydı gözümde. Beni sevdiğine inanırdım. Zaten sevginin varlığını hissedince diğer olumsuzlukların bir önemi kalmıyordu. Bağırıyordu, kızıyordu, yeri geliyor vuruyordu. Yine de beni kucağına aldığı zaman bunları unuttuyordum.

Annem, babamın hep bir kız evlat istediğinden bahsederdi. Daha ben annemin karnındayken bile tutumunun, Atalay'a davranışlarından çok daha farklı olmaya başladığını anlatırdı. Babam belki de gerçekten seviyordu beni. Bana ne kadar kızsın da bağırsa da benim onu sevdiğim gibi o da beni, ne kadar sinirlense de el kaldırabilse de seviyordu.

Ama bir noktadan sonra bunu hissedemez olmuştum. Bana bağırıldıktan sonra gelip özür dilese de ses tonunu ve laflarını unutamıyordum. Beni yönetmeye çalıştığını anladıktan sonra onun için bir evlat değil de kuklaymışım gibi hissetmişim kendimi. Küçük bir kız çocuğuna benzeyen

bir kukla. Yine de o kadar çok kavgamız olmuştu ki istemesem de bir noktadan sonra bana sarf ettiği sözler uçup gidiyordu aklımdan. Ama ona dair, ömrüm boyunca unutmayacağım tek bir anı vardı.

On altı yaşındayken babamla ilişkimiz o kadar kopuktu ki aynı evde yaşamamıza rağmen aynı sofraya oturmuyorduk. Bir akşam annem ve babam film izliyordu, ben de odamdaydım. Bir ara su içmek için mutfağa gittim. Babam gülüyordu, zaten ya filmlere ya da diğer insanlara gülerdi. Salondan gelen seslere aldırınamıştım, ta ki filmde geçen bir replik üzerine annemin yönelttiği soruya kadar.

“Hiç âşık oldun mu?” diye sordu annem, babama.

“Olmuşumdur,” dedi babam garip bir sesle.

“Kime?” diye sordu annem gülerek. Gülmüştü ama bunu öylesine soruyormuş izlenimi vermek için yaptığına emindim.

Ama babam *sana* demedi. Sustu. Sonra duyabildiğim tek şey televizyonun sesi oldu.

Gözlerim açılmadan hemen önce bilincim yerine geldi. Şaşkınlıkla karanlık odaya bakarken duman altında kalan odayı bulmayı bekliyordum ama burası gayet temiz havayla doluydu. Ense kökümde bir ağrı vardı, dilim damağım kurumuştu ama en kötüsü karnımın ağrısıydı. Kaşlarımı çatıp karnımı tutarken bu ağrının tanıdıklığı karşısında şaşkına uğradım.

“Allah kahretsin,” diye inledim. Rüyamda hissettiğim o yanma ve üşüme çelişkisinin sebebini anlamıştım. Odamın penceresi açıktı ve yağmur yağıyordu. Üstüme hiçbir şey örtmeden öylece yatağa yatmıştım, üstümde yarışta giydiğim o mini, ince elbise vardı. Resmen donuyordum. Yataktan destek alıp doğruldum ve komodine uzanıp gece lambasını açtım.

Kaç saattir uyuyordum acaba? Kendimi hiç de dinlemiş hissetmiyordum. Ayrıca eklemelerim sızlıyordu. Karnın ağrısından bahsetmeme gerek bile yoktu, her ay böyle işkence çeken biri olarak hiç de bağışıklık kazanmamıştım. Biri kaslarımı tek tek kesiyormuş gibi bir histi. Hele bazen öyle bir sancı saplanıyordu ki nefes almayı unutuyordum.

Endometriozis adında, gebeliği zorlaştıran, hamile kalsam bile riskli bir dönem geçirmeme neden olabilecek, neredeyse her ay hastaneye yatma sebebim olan bir hastalığım vardı. İlk iki gün kanama normalden daha fazla olurdu ve ağrı herhangi bir kadının hissettiği ağrıdan katbekat fazlaydı. Aslında bu hastalığın hafif safhaları da vardı ama ben o hafif safhada değildim, bu kesindi.

En kötüsü de bu dönemi tek başıma atlatmak zorunda olduğum gerçeğiydi. Ankara'dayken annem vardı. Babam, hatta Atalay bile has-

FILM GECESİ

talüğünden haberdardı. O yüzden ben bilmem kaçınıcı serumumu yerken bile yanımda durup bana yardımcı oluyorlardı. Hastaneye gitmediğim zamanlarda hayatım resmen cehenneme dönüyordu.

Burada hastaneye gidemeyeceğim bir gerçektir. Neyse ki önümüzdeki iki gün hafta sonuydu, yatağıma girip orada kıvrınmayı düşünüyordum. Ediz'e rahatsız olduğumu söylemem yeterliydi, beni zorla bir yere götürmemesini umuyordum çünkü ölsem de ona açıklama yapamazdım. Utancımın ölürdüm herhalde.

Ona bu durumu anlatma düşüncesi bile kızarmama sebep olurken zar zor yataktan çıktım ve pencereye doğru gittim. Havanın birden soğumasını hiç sevmiyordum ama zaten ekim ayına gelmiştik. Asıl bu zamana kadar günlük güneşlik olması sıradışıydı.

Artık Hatay için sonbahar vaktiydi.

Ne durumda olduğumu kontrol etmek için tuvalete giderken evin fazla sessiz ve karanlık olduğunu fark ettim. Ediz uyuyor muydu acaba? Daha da önemlisi saat kaçtı? Banyonun ışığını açarken banyodan yansıyan ışıkla koridordaki saate baktım. Saat akşamın sekiziydi. Şaşkınlıkla saate bakakaldım, şimdi ben yaklaşık yirmi saattir uyuyor muydum? Hem duygusal hem de fiziksel yönden ne kadar yorgun olduğumu düşünürsek çok da şaşılacak bir durum değildi aslında bu.

Ama neyse ki temizdim. Karnımdaki ağrıya rağmen henüz asıl işkencem başlamamıştı ve üstümün başımın batmasını istemiyorsam bir an önce bir markete gitmem gerekiyordu. Tabii bunu Ediz'in yanında nasıl yapacağımı merak ediyordum. Peçete falan beni idare eder miydi acaba? Sıkıntıyla iç geçirdim, hiç sanmıyordum.

Şu an bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu, o yüzden bu sıkıntılı konuyu rafa kaldırıp Ediz'i aramaya başladım. Yarasının ne durumda olduğunu merak ediyordum. Evet, kan tutardı beni ama görünce öyle hemen bayılanlardan da değildim. Yine de Ediz'i kesip diktiğime hâlâ inanamıyordum. O anki panik ve endişeyle muhtemelen her şeyin üstesinden gelebilecek durumdaydım ama Ediz yol göstermese ne yapacağımı bilemeyip öylece kalakalırdım.

"Ediz!" diye seslendim karanlığa ama cevap gelmedi. Odasına doğru ilerlerken iki büklüm olmamı sağlayacak bir sancının gelmemesini umuyordum. Kapısını tıklattım. "Ediz?" Yine ses gelmedi. "Ediz? İçeri giriyorum." Yine ses gelmeyince kapısını açtım ve elimle duvarı yoklayıp ışığı açtım. Her şey yerli yerindeydi, yatağı bozulmamıştı. Işığı kapatıp odasından çıktım ve evi turladım. Ediz yoktu.

ÖZNUR YILDIRIM

Nereye gitmiş olabileceğini düşünerek salonun ortasında, karanlıkta dikilirken saatin daha erken olduğu geldi aklıma. Hazır Ediz evde yokken para bulursam markete gidebilirdim. Bu anı düşünceyle tekrar Ediz'in odasına doğru gittim.

Ediz'in odasına girip ışığı açtım ve etrafı karıştırmaya başladım. Para dışında bir şeye dokunmak, kurcalamak gibi bir amacım yoktu, başımı belaya sokamazdım. Zaten öyle kurcalanacak çok bir şey yoktu. Yani... sanırım. Bir çekmecede bir sürü dosya vardı ve önemli gibi duruyorlardı ama çekmeceyi açmam ve kapatmam bir olmuştü. İçinde varoluşun sırrı olsa bile Ediz'le başımın belaya girmemesi için bakmazdım.

Şifonyeri karıştırırken son çekmecede Ediz'in içki zulasını buldum. Yanında beyaz, sahte deriden bir kutu vardı. Kutunun kenarında da bir miktar para. Rahat bir nefes alıp kutudaki para tomarları arasından bir yirmilik aldım. Kutu bayağı hafifti ama öyle küçük bir şey de değildi, bir ayakkabı kutusu boyutundaydı. Birden karnıma sancı girince parmaklarım çözüldü ve kutu elimden kayıp yere düştü. Kutunun kapağı açılırken ve içindekiler etrafa saçılırken ağrım yüzünden ilk başta dökülenlere dikkat edemedim.

"Hay ben senin!" Dişimi sıkarak yere eğildim ve düşen fotoğraf karelerine baktım. Her şeyi beklerdim, hatta itiraf etmek gerekirse pornografik fotoğraflar görmeyi bile, ama bulmayı beklediğim şey benim fotoğraflarım değildi. Yere saçılan onlarca fotoğrafıma şaşkınlıkla bakan birini elime aldım.

Üstümde eski okulumun forması vardı. Elimde bir kâğıt tutuyordum ve çantamı tek omzuma asmış kâğıda bakıyordum. Saçımın bir tutamı önüme dökülmüştü, gömleğim de eteğimin dışındaydı ve garip bir şekilde güzel görünüyordum. Habersiz çekilen bir fotoğraftı ve tamamen doğal halimdi.

Ediz beni yakalamıştı, bunları hâlâ neden saklıyordu ki?

Kendime kızdım. Düşünmem gereken şey şu anda bunlar değildi. Fotoğrafları hızla kutuya koyarken kutunun içinde ne olduğunu gördüğümü fark etmemesini umuyordum. Ediz bir kâhin gibi her şeyi biliyordu ya da burnu iyi koku alıyordu, yine de özellikle bir şeyleri karıştırmadığım için sorun olacağını düşünmüyordum.

Odasından çıkıp kendi odama gittim ve dolabımdan bir ceket alıp üstüme geçirdim. Bacaklarım açıktaydı ve bu havada donacağım belliydi ama bir de üstümü değiştirerek zaman kaybetmek istemiyordum. Ediz gelmeden önce hemen markete gidip gelmeliydim.

FİLM GECESİ

Evin anahtarını alıp dışarı çıktım ve yağın yağmura aldırmadan yürümeye başladım. Yürüyüş mesafesiyle on dakika uzaklıkta bir market vardı. Oraya gidip gelene kadar iç çamaşırlarım bile ıslanacaktı ama buna aldırmadım.

Neyse ki market açtı, hızla bir paket ped alıp kasaya ilerlerken kasiyerin erkek olduğunu görmek de utanmama sebep olmuştu. Daha tanımadığım bir adamdan bile utanıyordum, Ediz fark etse yeri kendi ellerimle kazar içine girerdim herhalde.

Kasiyer bana, "İyi akşamlar," dediğinde utana sıkıla cevap verdim ve hızla marketten çıktım. Uzun bir süre bu marketin önünden geçmeyeceğim belli olmuştu. Koşar adımlarla eve gitmek istiyordum ama karnımın ağrısı beni engelliyordu, o yüzden yağmurun altında resmen duş alır gibi eve gittim. Salonun ışığının açık olduğunu görünce bir an duraksar gibi oldum. Ediz mi gelmişti? Nasıl olur da yirmi dakika içinde eve gelirdi ki? Şansıma küfredip bahçeye girdim ve kapıya kadar ağır ağır yürüdüm. İsteksiz bir şekilde kapıyı açarken bir yandan da Ediz'in beni bulamayınca verdiği tepkiyi merak ediyordum.

İçeri girip kapıyı kapattığımda tahmin ettiğim gibi ortalıkta volta atmıyordu. Koltuğa oturmuş çalışmayan televizyona dik dik bakıyordu. Son derece sakindi. Ama sinirlenmişti. Hem de çok. Elimdeki poşeti kenara koyup içeri yürüdüm.

"Geldin mi?" diye sordum sanki sinirlendiğini fark etmemişim gibi normal bir sesle.

"Neredeydin?" dedi bana aldırmayıp. İşte başlıyorduk.

"Ufak bir işim vardı." Tabii ki o işi asla ona açıklamayacaktım. Ediz çimen yeşili gözlerini bana çevirdi ve yavaşça oturduğu yerden kalktı. Bana doğru ilerlerken iki parmağımın arasında tuttuğu fotoğrafı kaldırdı; benim fotoğrafım olduğunu görünce bir an rengimin attığını hissettim.

"O ufak işinin benim odamı karıştırmakla bir ilgisi var mı acaba?"

Olamaz.

"Amacım eşyalarını kurcalamak değildi," deyince keyifsiz bir şekilde güldü.

"İnkâr etmiyorsun yani?"

"Bir suçum yok ki inkâr edeyim. O kutuyu yanlışlıkla düşürdüm. Markete gitmem gerekiyordu, para almam lazımdı. Belki bana birazcık para versen böyle bir şeye kalkışmazdım." Ona ters ters baktım.

"Para yerinde duruyordu," dedi kuru bir sesle.

ÖZNUR YILDIRIM

“İhtiyacım olduğu kadar aldım.” Cebimden paranın üstünü çıkardım ve üstüne doğru yürüyüp elini tuttuğum gibi avucuna bıraktım. “Oldu mu?”

“Arkamdan bir iş çevirmiyorsun, değil mi?” diye sordu gözlerini kısarak. Güldüm. Karnımın içinde korkunç bir ağrı vardı, ensemin kökü sızlıyordu, kendimi halsiz hissediyordum ve büyük ihtimalle ateşim vardı. Şimdi bir de Ediz’in dengesizliklerini çekemeyecektim.

“Biraz para aldım ve markete gittim diye arkandan iş çeviriyor oldum, öyle mi?”

“Sana güvenmem için hiçbir sebep yok,” dedi gözlerini bir kez bile kırpmadan.

“İkiyüzlüsün!” diye bağırdım, zaten gerilen sinirlerim patlama noktasına geldi. “Kime benziyorsun, biliyor musun? Babama! Hatta benzemiyorsun, onun tıpatıp aynısısın! İşine gelince nasıl da sakınsın! Dün yarışta da böyle üstüme gelseydin ya! Seni beyinsiz! Arkandan iş çevirecek olsam arabayı bana verdiğin gibi polise teslim ederdim seni! O adamla bir olur seni dibe batırırdım, duydun mu? Bir markete gittim diye arkandan iş çeviriyorum, öyle mi?”

Birden bağırmanın şaşırması gibiydi; kurduğum her cümlede gözleri biraz daha şaşkınlıkla doldu. Özellikle de babama benziyorsun dediğimde...

“Hangi adamla bir olup da beni dibe batırırdın?” diye sordu. Sonradan bunları söylediğime pişman olacaktım ama sinirlerim altüst olmuştu. Tek istediğim onu da sinir etmekti.

“Okuldaki adam,” dedim onu kızdıracak bir tatlılıkla ama hâlâ ateş püskürüyordum.

“Yanılmamışım...” diye mırıldandı çenesi kaskatı olurken. “Ne olduğunu anlat bana.”

“Bana emir verme,” diye tersledim onu. “Anlatmıyorum.”

“Anlat.” Sesi itiraz kabul etmeyecek bir tondaydı. Karnıma müthiş bir ağrı girdi ama gerçekten büyük bir iradeyle kıvrınmadım ve sesimi çıkarmadım. Dişlerimi birbirine öyle bastırılmışım ki çenem kırılacaktı neredeyse.

“Anlatmıyorum,” dedim dişlerimin arasından.

“Sinirlenmeye başlıyorum,” dedi Ediz. “Anlat.”

Ona aldırmadan yanından geçtim ve yürümeye başladım. Bu tam bir işkenceydi, ayağı incinen birinin topallamadan yürümeye çalışması gibi bir şeydi karnımdaki sancıyla dik yürümek. Buna rağmen katlanmaya çalışıyordum, ta ki Ediz kolumdan tutup beni duvara çarpana kadar.

Dudaklarımdan inlemeyle çığlık karışımı bir nida döküldü. Ashında Ediz tüm gücünü kullanmamış, sadece beni engellemek istemişti fakat şu an vücudum aşırı duyarlıydı. İki büküm olup karnımı tutarken nefesim ciğerlerimde sıkışıp kaldı.

“Ah!” diye inledim acı katlanılmaz hale geldiğinde. Duvardan destek alıp yere çöktüm ve dizlerimi karnıma çekip kıvranmaya başladım. Ediz ne olduğunu anlayamadığı için bir an donup kaldı ama hemen ardından önüme eğilerek bana bir şeyler söylemeye başladı.

“Karnım,” diye inledim gözlerime yaşlar dolarken.

“Doğa, neler oluyor?” diye sordu Ediz şaşkınlıkla. Az önceki siniri bir anda kayboluvermişti. Daha da kıvranarak gözlerimi sımsıkı yumdum. “Doğa!”

“Senden nefret ediyorum,” dedim dişlerimin arasından, gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı bile. “Senden nefret ediyorum.”

“Kes şunu da ne olduğunu söyle.”

“Git başından,” diyebildim sadece. Sesim zar zor çıkıyordu.

“Seni bu halde bırakıp mı gideyim?” Gülmek istedim ama yapamadım. Acının geçmesi için dua ederken bana müdahale edilmeden iki günü nasıl atlatacağımı düşünüyordum. Bu berbat bir şeydi. Cehennem gibiydi. Sanki doğum yapıyormuşum gibi acı çekiyordum.

“Git,” diye tısladım.

“Karnının neresi ağrıyor?” diye ısrar etti. “Doktora ihtiyacın var mı?”

“Hayır,” diye itiraz ettim. Ediz’in eli sırtımdaydı. Cenin pozisyonunu aldığım için olduğumdan daha küçük görünüyordu bedenim. Ediz’in yanında ne kadar da savunmasız görünüyordum. Onun yardımına ve şefkatine ihtiyacı olan küçük bir kız çocuğu gibiydim.

“Ne olduğunu açıklamazsan çok fena olacak,” diye tehdit etti beni Ediz.

“Açıklayamam.” Düşüncesi bile kıpkırmızı kesilmeme sebep olmuştu. Ediz de bunu fark etmişti ve bana dikkatle bakıyordu. Bir kız neden utanırdı ki? Mide bulantısı, herhangi bir hastalık... Bunlardan kimse utanmazdı ve Ediz de zekiydi. Ne olduğunu anladığını yüzündeki ifadeye bakınca fark ettim. Yüzümün aldığı rengi görünce Ediz de şaşkına dönmüştü.

“Niye bana söylemedin?” diye azarladı beni. “Bundan mı utanıyorsun? Gayet doğal bir durum.”

“Beni daha fazla utandırmasan?” diye sordum gözlerimi kapatıp.

“Utanılacak bir durum yok,” diye bastırdı. “Senin için ne yapabilirim?”

Ediz ve benim için bir şey yapması! “Hiçbir şey.”

“Bak, ben babamla büyüdüm ve uzun süreli bir ilişkim olmadı. Yani kadınlar hakkında bilgim yok, bana yardımcı olmazsan sana yardım edemem.”

“Birazdan geçer,” dedim, ona bilgi vermemeye kararlıyım. Ediz nemli saçlarını geriye doğru çekip yüzümü açıkta bıraktı ve bir an sonra eli yüzümde durdu.

“Ateşin de var,” dedi kaşlarını çatarak. “Şu haline bak, sırlıslıklamsın. Üstünü değiştirmen gerek. Yürüyebilecek misin?”

“Yürürüm.” Ediz’in yardımıyla ayağa kalktım ama daha bir adım bile atmadan tekrar kıvranmaya başladım. Ediz de bir an beni kucağına almaya karar verince bunu hiç beklemediğim için omuzlarına yapıştım.

“Başımın belası,” diye homurdandı Ediz beni taşırken. “Tam bir baş belasısn.”

Onunla atılacak durumda değildim, beni sarsmamaya özen göstererek odama taşıdı ve yatağına yatırdı. Üstümdeki ceketi çıkarırken yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Eli elbisemin fermuarına gidince onu durdurdum. “Ne yapıyorsun?”

“Üstünü değiştiriyorum.”

“Kendim yaparım,” diye itiraz ettim.

“Bu halde mi?” diye sordu. Ona dik dik bakınca, “Merak etme, daha önce de seni iç çamaşırlarınla gördüm,” diye açıklayınca neredeyse boğulacaktım. “Sarhoş olduğun gece. Kusmuşsun. Sonra da sızdın. Seni o elbiseyle mi yatırıyordum? Midem el vermedi.”

Niye hep rezil oluyordum ki? Niye, niye, niye? Bir kez daha kızarıırken Ediz’in elbisemi çıkarmasına itiraz etmedim. Ediz elbiseyi kenara atarken, “Tam bir baş belası,” diye homurdanıyordu. Yüzümü buruşturarak ona baksam da karın ağrısı yüzünden bunun üzerinde duramadım.

Ediz üstüme bol bir tişört, altına da siyah taytını geçirirken henüz regl olmadığım için içimden şükrediyordum. Bir an önce önlemimi almam gerekiyordu ama poşeti aşağıda bırakmıştım. Ediz saçlarını tişörtün içinden çıkarırken ona masum gözlerle bakıyordum.

“Ne?” diye sordu Ediz bakışlarını görünce. “Ne oldu?”

“Şey...”

“Ne?”

“Aşağıda bir poşet var,” dedim utana sıkıla. “Rica etsem onu getirebilir misin? Ama içine bakma.”

Ediz hafifçe başını sallayarak odadan çıktı. Ellerimle yüzümü kapatıktan sonra yatağı yumruklamaya başladım ama ağrı saplanınca durdum.

“Ah,” diye inlerken elim karnıma gitti ve yatakta yine cenin pozisyonunu aldım.

“Kendini zorlama,” dedi Ediz içeri girerken. Ona baktığımda paketi poşetinden çıkarıyordu. Gözlerim iri iri açılırken o da paketi açtı ve içindeki mavi pedden bir tane çekip bana attı. “Git işini hallet.”

Boyun köküme kadar kıpkırmızı olurken yüzümü yastığa gömdüm ve çığlık attım. Sesim yastığın içinde boğuk çıkmıştı. Ediz’e bakamıyordum ama gülmemek için kendini zor tuttuğunu hissedebiliyordum. Bana bıçak fırlatsa daha iyiydi. Ben kalkmayınca Ediz kolunu belime sardı ve beni yataktan kaldırıp yürümeye zorladı.

“Onu da mı ben yapacağım?” diye sorunca karnıma saplanan acıya rağmen koşar adımlarla banyoya kaçtım. Karnımın ağrısı yüzünden inleyerek klozet kapağının üstüne otururken utançımdan ağlayacaktım neredeyse. Ömür boyu bu banyoda kalmak istiyordum.

Bir süre sonra istemeye istemeye banyodan çıktım. Yavaş adımlarla odama giderken Ediz’in orada olmadığını görmek beni rahatlamıştı. Yatağa girip Ediz’i düşünmeyi kendime yasakladım. Bir sinirli, bir sıradan, bir umursamaz, bir alaycı olan bu dengesiz karakterinden bıkmıştım.

Yaklaşık yirmi dakika Ediz ortalıkta görünmeyince benimle uğraşmaktan vazgeçmiştir diye düşündüm ama elinde bir tepsiyle içeri girince yanlışlığımı anladım. Bir yandan da cep telefonunu başı ile omzu arasında tutmuş, birisiyle görüşüyordu.

“Ya geçmezse?” diye sordu tepsiyi komodine koyup yatağıma otururken. “Tamam. O zaman sürekli suyu değiştireceğim. Hangi ağrı kesici demiştin? Gece’nin odasından buldum bir şeyler.” Karşı tarafı dinledi. “Tamam, teşekkür ederim.” Telefonu kapattı.

“Neler oluyor?” diye sordum.

“Başıma bela açıp durma diye uğraşıyorum,” dedi tepsideki suyu ve ağrı kesiciyi alırken. “Sabaha kadar inleyip durmam çekemem.”

Elime suyu tutuşturdu ve ilacı verdi. “İç. Gece’nin odasında buldum. Sanırım bu durumlarda içiliyor.”

İtiraz etmeden ilacı içtim. Ayrıca içim yandığı için suyun da hepsini içmiştim. Ediz bardağı aldı ve bana etrafı yumuşak, siyah bir tüyle kaplanmış sıcak su torbasını verdi. “Neren ağrıyorsa oraya koy.”

Dediğini yaptım. Ardından bana bir fincan uzattı. “Nane limon,” diye açıkladı. “Hastalanıp başıma dert açma, yine doktorlarla uğraşamam.”

Fincanı alırken, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. Bana sert bir bakış attı.

“Sanki sana iyilik yapıyormuşum gibi teşekkür etme,” diye homurdandı. “Senin için değil kendim için yapıyorum.”

Ne için olursa olsun yapıyordu işte. Nane limonu hiç sevmezdim ama zorla içtim. Ediz de odamı inceliyordu. Sonunda dibine geldiğimden fincanı ona uzattım. Aldı ve tepsiyeye koydu.

“Gece’yi böyle sancı çekerken hiç görmemiştin,” dedi Ediz.

“Ben rahatsızım,” diye açıkladım. “Hastalığım var. O yüzden her ay böyle sıkıntılı geçiyor.”

Bana garip bir bakış attı. “Her ay böyle kıvranıyor musun yani?” Hafifçe başımı salladım.

“Hastalığın tehlikeli mi?”

“Hamile kalmadığım sürece hayır.”

“O ne demek?” diye sorunca iyice kızardım. Niye üstüme geliyordu ki?

“Yani vücudum bir bebeği taşımak için uygun değil. Düşük yapma ihtimalim yüksek olduğu gibi bebeğin karnımda ölmesi ve ölü bebeği düşürememem de yüksek ihtimal.”

“Kocan olacak adama gerçekten acıyorum,” diye burun kıvrırdı Ediz. Ona ters ters baktım, bu benim elimde olan bir şey değildi ki. “Sana bir zararı yok mu yani?” diye sordu.

“Eğer karnımda ölü bir bebek taşırsam beni ölüme kadar götürebilir,” dedim ona bakmayarak. Bir süre sessiz kaldı, ben de sesimi çıkarmadım. Ardından eğildi ve ayakkabılarını çıkardı. Üstümden geçip yatağın diğer tarafına geçti ve ellerini başının altına koyup uzandı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum şaşkınlıkla. Aramıza olabildiğince mesafe koymuştu ama yine de aynı yataktaydık. Gözlerini tavandan ayırmadı.

“Şimdi gece bir şey olur, kalkayım veya yardım çağırayım derken etrafı kırıp dökersin. Hiç uğraşamam. Bir şey olursa beni uyandırırın.” Ne yani, benimle mi uyuyacaktı?

“Benim için bunu yapmana gerek yok,” dedim şaşırarak. Benimle aynı yatağı paylaşmak zorunda hissetmesini istemiyordum. Dudağının kenarı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı.

“Senin için yapmıyorum. Kendim için. Ve evim için. Şimdi kapat gözlerini ve uyu.”

“Pekâlâ,” diye mırıldandım. “Sen uyu. Ben bu halde uyuyamam.”

Başını çevirip yüzüme baktı ama ardından omuz silkip üstündeki tişörtü çıkardı ve bir kenara attı. Sonra da yorganın altına girip bana sırtını döndü.

FILM GECESİ

“Sakın ufak bir şeyde beni uyandırma,” diye uyardı beni. “Kendini ölecek gibi hissedersen o zaman uyandır.”

“Tamam,” dedim sessizce.

Bir saat geçmesine rağmen ilaç etkisini göstermemişti. Ediz çoktan uyumuş olmalıydı, hatta bilmem kaçınıcı rüyasına geçmişti kim bilir. Dışarıda yağmur durmuştu ve sıcak su torbasının içindeki su soğumuştur. Gözlerimi kapatıp bu işkencenin bitmesini diledim. Ama dakikalar geçtikçe daha beter bir hale geliyordu.

Ben de Ediz’e sırtımı döndüm ve artık soğuk olan su torbasına sarılıp sessizce ağlamaya başladım. Bu ağrının geçmesini istiyordum. Bir an içimi çekince Ediz’in kıpırdadığını duydum.

“Ağlıyor musun?” diye sordu şaşkınlıkla. Ben de şaşırmıştım.

“Uyuyorsun sanıyordum,” diye mırıldandım çatlak sesimle.

“Uyuyordum,” dedi ifadesiz bir sesle. “Uyandırdın.”

“Ne yaptım ki?” dedim yanağumdan yaşlar süzülürken. “Özür dilerim.”

Ediz iç geçirdi, ardından doğrulduğunu hissettim. “Özür dileme. Teşekkür etme. Anladın mı?” Tekrar iç geçirdi. “Çok mu ağrıyor?”

“Hayır,” diye yalan söyledim.

“Bence doktora gitmeliyiz.” Başımı iki yana salladım, sırtım hâlâ ona dönüktü.

“Bir işe yaramıyor,” dedim. “Serum takıyorlar ama ağır bir ağrı kesici vermedikleri sürece çok bir faydası olmuyor. O dozda ağrı kesiciyi sürekli kullanmak da zararlı. Kendi başımın çaresine bakarım. Uykundan olma sen.”

Bir süre sessiz kaldı, ben de o sırada ağlamaya devam ediyordum. Yastığım göz yaşlarımla ıslanmıştı. Sinirlerim çok bozuktur ve uykum olmasına rağmen uyuyamıyordum.

“Baş belası,” diye homurdandı Ediz. Elini kolumda hissettim ve beni çevirip kendine çekti. Kızarmış gözlerimle, şaşkınlıkla ona baktım. “İnternette sıcak tutulması gerektiği yazıyordu,” diye açıkladı. Kolumu başımın altında koydu ve beni iyice kendine çekti. Yüzüm boynunun girintisine girerken bedenim çıplak göğsüne değiyordu. Ben üşüyordum ama o sıcacıktı.

“O yağmurda dışarı çıkarsan böyle hastalanırsın işte,” diye azarladı beni. “Benim başıma da bir sürü iş açıyorsun. Böyle olacağımı bilseydim direkt Atalay’ı kaçırdım.”

Bir şey söylemedim. Bana sarılması neden bu kadar güvende hissetmemi sağlamıştı? Ediz’in diğer eli belime kayarken sıkıntıyla iç geçirdi.

“Eğer uyuman için sana masal anlatmamı falan bekliyorsan daha çok beklersin küçük kız. Bugünlük sabır kotam taşmak üzere.”

Hâlâ ağlıyordum ama bu engelleyebildiğim bir şey değildi. “Teşekkür ederim.”

“Sanki sana iyilik yapıyormuşum gibi bana teşekkür edip durma,” dedi Ediz ters ters. “Kendim için yapıyordum. Ağlayarak uyumamı engelliyorsun.”

“Uyuzluk etmek zorunda mısın?” diye mırıldandım. Sesim titremiştir. Ediz’in bir an gülümsediğini görür gibi oldum.

“Olmazsa olmaz güzelim,” dedi. “Olmazsa olmaz.”

Garip ama bir süre sonra gevşedim ve karnımın ağrısı tamamen geçmese de uykuya daldım. İlk defa böyle bir ağrı çekerken bu kadar uzun süre uyumuştum. Deliksiz bir uyku olduğu söylenemezdi, arada sancılar yüzünden uyandığım olmuştu. Bazen Ediz’le uyuduğumu idrak edemiyordum ama o mışıl mışıl uyuyordu. Uyurken o sert ifadesi yok oluyor, tamamen normal biri gibi oluyordu. O kadar güzeldi ki.

Sabah da ondan önce uyandım. Ama bunun sebebi bu sefer ağrı değil, sıcaktı. Ediz bana sıkıca sarılmıştı, kolları arasında neredeyse ezilecektim. Derin uykuda olduğu belliydi, yoksa sarıldığı şeyin ben olduğumu fark etse beni yataktan atardı herhalde.

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Ediz hep uyumalıydı bence, sadece bu zamanlarda tehlikeli görünmüyordu. Yeni yeni çıkmaya başlayan kirli sakallarını bu kadar yakından çok iyi görebiliyordum. Elimi yüzüne götürdüm ve yanağına dokundum.

“Fırsatçı.” Ediz’in dudakları kıpırdayınca neredeyse çığlık atıyordum. Ödüm kopmuştu. Artık nasıl bir dikkatle adamın yüzüne bakıyorsam.

“Sen uyanık mıydın?” diye sordum dehşet içinde.

“On dakika önce su torbana sıcak su doldurdum bayan zekâ,” dedi ters ters. “Kıpırdanıp durma, uyumaya çalışıyoruz şurada.”

“Bana sarıldığının farkında mısın peki?”

“Evet,” dedi umursamaz bir sesle. “Saçunun kokusu hoşuma gitti. Ayrıca sana sarılmak şişko, oyuncak bir ayağı sarılıp uyumak gibi. Güzel yani.”

Kollarından kurtulmaya çalıştım. “Şişko mu?”

“Hı hı,” dedi uykulu bir sesle. Tam ağzımı açmıştım ki Ediz’in telefonu titremeye başladı. “Şu telefonu bulsana,” dedi gözlerini açmadan. “Yatağın içinde bir yerlerde.”

Söylediklerine sinirlensem de dediğini yapıp telefonu buldum. “Mesaj gelmiş.”

“Aç bak,” dedi. Mesajı açtığımda Kutay’dan geldiğini görünce şaşırđım. *Akşama bir şey lazım mı?*

“Ne diyor bu?” diye sordum. Hiçbir şey anlamamıştım.

“Ne demiş?”

“Akşama bir şey lazım mı diyor.”

“Hayır, teşekkürler diye yaz.” Ediz’in dediğini yapıp mesajı gönderdim. “Akşam film gecesi yapıyoruz. Senin adına Kutay’ı ve birkaç kişiyi daha davet ettim.”

“Delirdin mi?” dedim şaşkınlıkla. “Ne zaman yaptın bunu? Halimi görmüyor musun?” Onu itip uzaklaştım ama o gözünü bile açmadı. Yastığımla ona vurdum. Bunu yapınca karnımdaki ağrı da güçlendi.

“Ne nankör bir şey çıktın sen ya?” diye homurdandı Ediz. Yüzünün yarısı yastığa gömülmüştü ve gözleri kapalıydı. Sesi boğuk çıkıyordu, hâlâ yarı uykudaydı. Ona dik dik bakmaya devam edince tek gözünü açıp bana baktı ve biraz doğruldu. “Senin yüzünden hayatımda asla yapmam dediğim şeyler yaptım dün. Anneannemi aradım ve sana yardımcı olabilmek için bir şeyler sordum. Onu geçtim, internetten de araştırdım. Doğa hazretlerinin huzuruna kendi ellerimle ilaç getirdim, ateşi düşsün diye uğraştım, ona nane limon kaynattım. Bütün o gereksiz mızımızlanmalarım çektim. Ha, bir de bebek gibi üstünü değiştirdiğimi de atlamayalım. Şimdi kes şu sesini ve gel şuraya yat.”

Bunları söyledikten sonra kendini yatağıma bıraktı ve gözlerini kapattı.

“Ediz...” dedim uzaylı görmüş gibi ona bakarken. “Senin kafana saksı falan mı düştü?”

“Bugün hafta sonu,” dedi homurdanarak. “Uyumak istiyorum.”

Ona bir kez daha yastıkla vurunca karnıma kramp girdi. “Ah,” diye inerken Ediz beni bileğimden tutup yanına çekti. “Kapat gözlerini, uyu,” derken ses tonu gerçekten de tam bir psikopat katil gibi çıkıyordu. “Yoksa seni saçlarından tutup balkondan sallandırırım.”

Homurdansam da dediğini yaptım ve sürekli bölünen uykuma devam ettim.

Uyandıığımızda akşam olmak üzereydi. Şu son iki günde ne kadar çok uyumuştum! Neyse ki kıvranıp durmaktan daha iyiydi. Ediz bana aldırmayıp yataktan kalkınca vücudunun ne kadar iyi olduğunu bir kez daha gördüm. Kenardaki tişörtünü alıp bana baktı.

“Karnın nasıl?” diye sordu umursamaz bir tavırla.

“Daha iyi,” dedim. Teşekkür de edecektim ama sonra bunu yapmama sinir olduğunu hatırladım.

“İyi.” Odadan çıkıp banyoya gitti, kapıyı gürültüyle kapattıktan sonra su sesi gelmeye başladı. Esneyerek yatağa baktım, aslında uzanmak en mantıklı fikirdi ama çok acıkmıştım. Yavaşça yataktan çıkıp ağır ağır yürümeye başladım.

Mutfığa gittiğimde buzdolabına bir süre boş boş baktıktan sonra böğürtlen reçeli kavanozunu alıp ekmek sepetinin yanına oturdum. Sepetteki ekmekleri didiklerken Ediz aşağıya inmişti bile. Üstündeki gri tişörtün bazı yerleri yaştı, yani kurulanmadan üstüne geçirivermişti. Ne acelesi vardı ki?

“Ne yapıyorsun?” diye sordu bana dik dik bakarak.

“Kahvaltı ediyorum.”

Başını iki yana salladı. “Kocan olacak adama cidden acıyorum,” dedi ve elimden kavanozu çekip aldı. Ona şaşkınlıkla bakarken kaşlarımı çattım.

“Hep aynı şeyi söyleyip duruyorsun,” diye homurdandım.

“Sıcak bir şeyler yiyip içmen gerek,” dedi beni duymazdan gelerek. “Çay mı içersin kahve mi? Ya da dur. Kahvede kafein var, eğer altlara iniyorsa uyuşturur.” Ben kızarıp bozarken Ediz bana alaycı bakışlarından birini attı.

“Benim canım krep istiyor, sana da yapıyorum bir tane,” dedi ve ben de hafifçe başımı salladım.

Nasıl bu kadar hamarat olabiliyordu? Ben şaşkınlıkla onu incelerken Umay’ın Ediz hakkında söylediği şey geldi aklıma. “Umay çok güzel yemek yaptığından bahsetmişti.”

“Evet, üstüme yoktur,” dedi. *Ukala şey.*

“Bunun annenden kalan bir şey olduğunu söylemiştin,” dedim. İşin püf noktasını bana söylediği için şaşırmıştım.

“Evet, annem hep yaparmış. Elinden hiç yemedim ama babam hep onun gibi yaptığımı söylerdi.”

Sustum, nedense ne zaman baba mevzusu geçse Ediz’e karşı suçlu hissediyordum kendimi. O da uzatmadı zaten. Krepin yanına birkaç şey daha koyup tabağı önüme getirdi ve ardından da bir bardak sıcak süt verdi. Sonra dolaptan kahve çıkarırken ben de dikkatle onu izledim. Acaba babası ölmeden önce nasıl biriydi?

Yemeğini benden önce bitirip bulaşığı lavaboya bıraktı. “Ben markete gidiyorum, istediğin bir şey var mı?”

Bunu sorarken pis pis sırtmıştı. Beni utandırmaya bayılıyordu. Yüzüm kıpkırmızı olsa da anlamamış gibi yaptım. “Baklava alır mısın?”

“Baklava mı?” dedi kaşlarını kaldırarak. Sonra alaycı bir şekilde güldü. “Tabii, benimle uyuyunca canın baklava çekti, değil mi?”

Kaslarının havasını atıyordu pislik. Ona ters ters bakmama aldrmadan evden çıktı. Ben de büyük bir zevkle bulaşıkları Ediz’e bırakıp ayağa kalktım ve ağır ağır odama çıktım.

Akşam için bir kot şort, bir de ince bir kazak giymiştim. Havaalar artık soğumuştü. Ayaklarını ve karnımı sıcak tutmam gerekiyordu, o yüzden sporcu çorabı giyip üstüne de dolabımda bulduğum pelüş ev ayakkabılarını geçirdim. Winnie the Pooh’daki eşeğin şekindeydi ve ben yürüdükçe kulakları oynuyordu.

Ediz geri döndüğünde beni bu halde görünce gülüp, “Ufaklık,” diye dalga geçti.

Ben pek bir iş yapmadım tabii. Salondaki koltukta otururken Ediz yüzüme kabaca bir battaniye fırlattı.

“Öküzün önde gidenisin!” diye bağırmaama rağmen umursamadı. Yine de keyfim yerindeydi. O çerezleri, kolaları, içkileri ve cipsleri hazırlarken ben de televizyon karşısında keyif çattım.

Hava kararınca Ediz’in benim adıma davet ettiği herkes geldi. Kutay, Gökalp, Egemen, Yeliz, Sıla. Hepsi buradaydı. Başak’ın da geldiğini görünce Ediz’e ters ters baktım. Herkes içeri geçerken kapının orada ben suçsuzum der gibi ellerini kaldırdı.

“Ayakkabılara bak sen,” diye dalga geçti Gökalp.

“Bu ne hal kurtarıcı meleğim?” dedi Egemen. “Betin benzin sapsarı.”

“Biraz rahatsızım,” dedim gülümseyerek. Sıla ve Yeliz bana sarıldılar.

“Geçmiş olsun hayatım,” dedi Sıla. “Neyin var?”

Ediz’e baktığımda gülmemek için dudaklarım birbirine bastırıyordu. Yine kıpkırmızı olurken, “Biraz üşütmüşüm,” dedim.

“Dikkat et kendine,” dedi Kutay. Ardından Ediz’e döndü. “Yarıştta polise yakalanmak için yapmadığın kalmadı. Hareketlerin çok tehlikeliydi. Tek olsan hadi neyse, yanında Doğa da vardı.”

Ediz artık eğlenmiyor gibiydi. “Doğa beni ilgilendirir, seni değil.”

“Hangi filmi izleyeceğiz?” diye sordum ortamın gerileceğini anladığımda. Ediz bana buz gibi bir bakış attı. Başak’ın, Ediz’in yanında olduğunu fark edince şaşırđım çünkü Ediz en son ona bağıırıyordu. Başak da bana tuhaf tuhaf bakınca ona alaycı bir bakış attım.

“*Dabbe: Bir Cin Vakası.*”

“Hayatta izlemem,” diye itiraz ettim.

“Korktun mu?” dedi Başak alayla.

“Evet, korktum,” dedim ama ona tehditkâr bir bakış attım.

“Biz buradayız,” dedi Kutay. “Eğlenceli olacak.”

Pes edip, “Pekâlâ,” dedim.

Ben üçlü koltukta oturuyordum, yanımda Kutay, onun yanında da Gökalp vardı. İkili koltukta ise Başak ve Ediz oturuyordu, Başak bacak bacak üstüne atmıştı ve bacağı Ediz’in bacağına değiyordu. Sila, Gökalp’in yanına oturmıştı. Egemen ve Yeliz diğer üçlü koltukta oturuyordu ama birbirlerinden olabildiğince uzak duruyorlardı.

Kesinlikle birbirlerinden hoşlanıyor olmalıydı.

Kucağıma bir çerez tabağı aldım ve içecek olarak kolaya uzandığımda Ediz beni durdurdu. Ardından mutfağa gitti, geri döndüğünde dumanı tüten bir fincan vardı elinde. Kahveyi bana uzatırken sadece dudaklarını oynatarak, “Baş belası,” dedi.

Ediz gerçekten zekiydi. Kafein ağrıma iyi geliyordu, bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Filme odaklanan Ediz’e baktım ama sonra suç işliyormuş gibi hissedip başımı öne eğdim ve filmi izlemeye devam ettim.

Ashında filmin genelinden korkmamıştım ama bazı sahnelerde Kutay’a yapıştım. Kutay kolunu omzuma atmıştı, böylece korktuğum bir sahne olursa rahatlıkla yüzümü göğsüne saklayabiliyordum. Hele kadın ile kocasının yatak odası sahnelerinde kalkıp gidecektim neredeyse.

Ben dehşetle televizyona bakarken, ki yine yatak odası sahnesi çıkmıştı, Ediz bana çerez attı. Ona baktığımda pis pis sırtarak ekranı gösterdi. Kadın bir öne bir geriye sallanıp duruyordu, alttaki saatin gösterdiğine göre saatlerdir uykusunda ayağa kalkıp sallanıyordu. Sonra birden kameraya doğru yaklaşınca Kutay’a sığındım. Kutay bıyık altından bana gülse de çaktırmamaya çalışıyordu. Odada korkan bir tek ben vardım. Ha, bir de Sila. Ama o, Gökalp’in boynunun girtisine yüzünü gömmüştü ve filmi izlemiyordu.

Onları böyle görmek bana dün geceyi hatırlattı. Ediz’in bana sarılması harikaydı, garip bir şekilde güvende hissetmişim kendimi. Başımı iki yana salladım. Niye şimdi dün geceyi düşünüyordum ki?

Başak, Ediz’e yılışıp duruyordu ama beni asıl şaşırtan bir ara Ediz’in ona dönüp göz kırpması oldu. Başak benim düşmanımdı. Benim düşmanım onun da düşmanı olmalıydı! Ağzıma sinirle bir avuç çerez tıktım ve inadına gözümü kırpmadan, hatta korkunç yerlerde Kutay’a sakanmadan filmi izledim.

Başak tabii ki korkmazdı. Film izlediği yoktu ki. Tamamen Ediz’le ilgileniyordu. *Düşünme Doğa. Düşünme!*

Sonunda film bittiğinde derin bir nefes aldım.

“Bir an öleceksin sandım Doğa,” diye takıldı Kutay bana. Eliyle saçlarımı karıştırmıştı.

“Türkiye’de çekilen korku filmleri ayrı bir korkutuyor,” dedim dudaklarımı bükerek. O da dudağımı sıkarak güldü. “Ya, acıttın!” dedim ama ben de gülüyordum. Bir ara ani hareket edince karnıma bir ağırlık saptı ama yüzümdeki gülümseme donup kalırken sırf çaktırmamak için karnımı tutamadım.

“Ne oldu?” diye sordu Kutay. Zar zor gülümsemeye çalıştım.

“Bir şey yok.”

“Hadi bir şeyler yapalım,” dedi Yeliz.

“Şişe çevirmeceye ne dersiniz?” diye bir öneri attı ortaya Sıla.

“Çok klasik,” dedi Başak huysuzluk ederek.

“Bence güzel fikir,” dedim. Bunun üzerine Yeliz de bana gülümsedi.

“Olabilir aslında...”

“Bence ruh çağırılım,” dedi Ediz.

“Olmaz!” diye itiraz ettim. “Ben olayın şokunu atlatana kadar benimle uyumak zorunda kalırsın yoksa!”

“Benimle de uyuyabilirsin,” dedi Kutay göz kırparak.

“Tamam,” dedi Ediz, Kutay’a ters ters bakıp. “Şişe çevirmece.”

Herkes orta sehpanın etrafında toplanıp otururken biraz zorluk çekmiştim ama sonunda hallolmuştu. Sehpa boşaltılmıştı ve boş bir bira şişesi kalmıştı. Oyunu Yeliz başlattı ve Gökalp ile Kutay arasında durdu şişe.

“Doğruluk mı cesaret mi?” diye sordu Kutay. Gökalp biraz düşündükten sonra, “Cesaret,” dedi.

“Sıla’yı bizim önümüzde öp.” Sıla anında kıpkırmızı olsa da Gökalp omuz silkti ve benim de gözlerimi kaçırmama neden olacak şekilde Sıla’yı öptü.

“Böyle şeyler isteniyor mu ya?” diye söylendim kendi kendime.

“Ne o gözün mü korktu rahibe?” diye sordu Başak. Ona ters ters baktım. Gökalp bize aldırmadan şişeyi çevirdi ve şişe bu kez Egemen ile Başak’ta durdu.

“Doğruluk mu, cesaret mi?” diye sordu Başak.

“Doğruluk.”

“Şu anda bu oyunu oynayanlar çift olsa kimle kim birlikte olmalıydı sence?” Klasik soru. Egemen herkeste tek tek göz gezdirdi.

“Kutay ve Doğa,” dedi. “Bence çok yaklaşıyorlar.”

Kutay bana bakarken Başak da sinirli sinirli beni izliyordu. "Ediz ve Başak." Aynı sinirli bakışı ben de Başak'a attım. "Gökalp ve Sıla zaten yakışıyor."

"Yeliz ile de sen kaldın," dedim gözlerimi Başak'tan çekip. "Çok yakışıyorsunuz."

Yeliz'in kızarması ve Egemen'in gözlerini kaçırmasıyla birbirlerinden hoşlandıklarını tam olarak anlamıştım. Egemen aceleyle şişeyi çevirdi ve şişe benim önümde durdu. Diğer kişinin kim olduğuna bakmak için başımı kaldırdığımda Ediz'in çimen yeşili gözleriyle karşılaştım.

"Doğruluk mu, cesaret mi?" diye sordum.

"Doğruluk," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. Bir süre soracağım soruyu düşündüm.

"Varsayalım baban öldürüldü ve babanın intikamını almak uğruna bir katil oldun. İntikam uğruna masum olduğunı bildiğin ama yine de intikam almak adına iyi bir malzeme olan birini öldürdün."

"Pişmanlık duyup duymayacağımı mı merak ediyorsun?" diye sordu Ediz alayla. Başımı iki yana salladım.

"Cesedine ne yapacağını merak ediyorum," diye sorunca Ediz'in yüzündeki ifade dondu. Şöyle bir düşününce bunu gerçekten merak ediyordum. Beni öldürse aileme mi gönderirdi? Ediz kendimden bahsettiğimi anlamıştı. Boğazını temizledi.

"Nasıl bir katil olacağıma bağlı," dedi gözlerini benden ayırmadan. "Eğer nefretim yoğunsa onu gömmem bile, bir yere atar yoluma bakarım. Masum olup olmaması umurumda olmaz." *Çöp gibi yani.*

Ediz şişeyi çevirdi ve gecenin geri kalanı saçmalıklarla geçti.

Sonunda herkes gittiğinde Ediz ortalığı toplarken ben de odama çıktım. Gece olunca ağrı daha mı beter oluyordu yoksa bana mı öyle geliyordu? Ediz'in sözleri berbat bir tat gibi ağızda duruyordu. yutkunamıyordum. Yorganın altında kıvrılırken gözlerim yanmaya başlamıştı.

Ediz'in nefreti yoğundu. Bunu çok iyi biliyordum. Bana yaptıkları aklımdaydı. Anneannesinin evinde bana bir pislikmişim gibi davranmıştı. Bu akşam da aşağıda söyledikleri...

Ediz'in cesedimi bir yolun kenarına attığını hayal ettim. Her zamanki muhteşem görünümlü Ediz, üstündeki kıyafetler pahalı ve düzgün, yüzündeki ifade sert. Beni öylece atıp gidişi ve hayatına kaldığı yerden devam edişi... Bu garip bir şekilde bana acı vermişti. Flimi yunruk yapıp yastığımı sıktım ve ağlamaya başladım.

“Yine çok mu ağrıyor?” diye sordu Ediz. Odama girdiğini bile fark etmemiştim. Yine tepsiyi kenara koydu ve yattığım yerin yanına oturdu. Ona bakmadan ağlamaya devam ettim. Ediz eline bir bardak su ile ilaç tutuşturdu. Doğrularak gözyaşlarımın arasından ilacı içtim ve tekrar yatıp ağlamaya devam ettim. Ediz iç geçirip ayakkabılarımı çıkardı, ardından benim pelüş ayakkabılarımı da çıkardı ve yanıma yattı. Üstündeki tişörtü çıkardıktan sonra beni kendine çekti.

“Birazdan ağrı hafifler, ağlama.” Ama ben ağlamaya devam ettim. “Siz kadınların bu dönemde gerçekten hassaslaştıklarınızı duymuştum da inanmamıştım.”

Bana sarılınca ben de ona sarıldım. Şu anda bana sarılmasında bile bir çıkarı vardı, benim için yaptığı bir şey yoktu. Daha şiddetli ağlamaya başladığımda kendimi durduramıyordum. Bunun acı vermesi garipti, belki de karnımdaki acı ile kalbimdeki acının yerini karıştırmıştım?

“Ağlama ama,” diye çıkıştı Ediz. “Hadi uyu. Dün olduğu gibi olacak ve birazdan ağrın hafifleyecek.”

Ona aldırmadım. *Lütfen*, diye düşündüm. *Lütfen beni öldürdükten sonra sanki hiç var olmamışım gibi hayatına devam etme.*

Ve yine katilimin kolları arasında uykuya daldım.

17. DİLEK

Nefret tarafından terk edilen intikam kadar, yenilginin topraklarına sığınan bir savaşçı kadar içimdeki çaresizliği, aldığım her nefeste biraz daha büyütüyordum. Acı benim içimde miydi yoksa acı içinde miydim, bilmiyordum ama bir katil, her şeyi yakacak olan o yangını benim ruhumda başlatmıştı.

Ve ben alev alev yanıyordum.

Sıcak bir nefesin saçlarımın arasında süzüldüğünü hissedebiliyordum ve burnuma hoş bir koku geliyordu. Dün gece yatmadan önce duş almıştı, duş jelinin kokusu hâlâ tazeydi. Birbirimize sarılır vaziyette değildik ama kafam hemen çenesinin altındaydı ve yüzümü onun teni kapatıyordu. Uzun boyluydum ama Ediz'in yanında dizlerimi karnıma çekince küçük bir kız çocuğu gibi kalıyordum.

Ediz'den uzaklaşıp dirseğimden destek aldım ve doğruldum. Derin bir uykuda olduğu belliydi, huzurlu görünüyordu. Neredeyse bir haftadır beraber uyuyorduk ve varlığına o kadar alışmıştım ki aksini düşünemiyordum. Yavaş yavaş içimde birikmeye başlamıştı; kokusuyla, sıcaklığıyla, nefretiyle, uyurken yüzünde sahne alan duygularıyla... Varlığı ölümün notalarından can bulan bir melodi gibiydi, yılların bile yenemediği içimdeki o huzursuzluğu yok ediyordu.

Ama bundan sonra beraber uyuyamayacağımızın da farkındaydım.

Yataktan kalkıp gerindim. uykunun verdiği sersemlikle banyoya giderken Ediz'in uyanmamasını umuyordum. Ona bir teşekkür borcum vardı ama doğrudan teşekkür edemediğimden onun için bir şeyler yapmak istiyordum. Ve aklıma gelen tek şey güzel bir kahvaltı hazırlamaktı.

Bir haftadır yanımda olmuştu, hatta bir ara dayanamayıp ağlama krizine girdiğimde hastaneye gitmiş ve bana ilaç yazdırmıştı. Tabii ilacı düzgünce vermek yerine kucığıma fırlatmıştı ama umursanmamıştım bile.

Yüzümü yıkadıktan sonra banyoda bulduğum lastik tokayla saçlarımı dağınık bir topuz yaptım, ardından banyodan çıkıp koşar adım merdivenlerden indim. Ne güzel bir şeydi istediğim gibi hareket edebilmek! Neyse ki bir ay daha rahattım, bir dahaki sefere önlemimi alacak ve Ediz'in başına iş açmayacaktım.

Salondan Ediz'in laptopunu alıp mutfağa geçtim, laptopu masaya koydum ve açılmasını beklerken iki kapaklı buzdolabına yöneldim. Yemek işlerinden hiç anlamadığım gibi tek yapabildiğim yumurta kırabilmektir. Dolabın içine kaygıyla baktım, oradaki garip sebzenin adı neydi acaba?

Dolabın kapaklarını söylenerek kapattım. En iyisi planladığım gibi internette yardım almaktı. Ediz bilgisayarımı uykuya almıştı, bilgisayarı açtığımda internet sekmesinin açık olduğunu gördüm. Gözlerim şaşkınlıkla açıldı, regl dönemi sancısını ve hastalığını araştırmıştı. Yanaklarımın yandığını hissederken hızla sekmeyi kapattım.

Sonra kahvaltı tariflerine baktım, normal bir kahvaltıdan farklı bir şeyler hazırlamak istiyordum. Klasik omlet, yumurta, peynir ve zeytin-den başka bir şey. Sonuçta bunu ona teşekkür etmek için yapıyordum.

Yaklaşık bir on beş dakikayı internet başında geçirdim. Hazır internet elimdeyken yerim hakkında bir ipucu verebilirdim ama bunu yapacaksam da şimdi yapmak istemiyordum.

İlk gözüme çarpan tarif yumurta dolması oldu. İlk başta yüzümü buruştursam da malzemeleri ve kolay yapılıyor olması aklıma yatmıştı. Ediz'in ne zaman uyanacağını bilmediğim için hızlı davranmak istiyordum, seri hareketlerle dolaba yöneldim ve dört tane yumurtayı kaynaması için ocağa koydum.

Ediz benimle gerçekten dalga geçecekti ama ikinci tarifim zeytin penguenler oldu. Normalde Ankara'da olsam bu tür şeylerle ilgilenmezdim bile, böyle şeyler bana tamamen zıttı ama bir katilin önüne zeytin penguen koymanın garip bir esprisi vardı ve kesinlikle yüzünde oluşacak olan ifade görülmeye değerdi. Tarifte yazdığı gibi on sekiz tane iri, on sekiz de tane küçük zeytini ayırdım. Dolapları karıştırıp kürdanları buldum ve diğer malzemeleri de çıkarıp işe koyuldum.

Bir saat içinde yumurta dolması, zeytin penguenler, salçalı sosis ve ekmek pizzasıyla bir kahvaltı sofrası hazırlamıştım. Tabii tatları nasıl olmuştu, bilemiyordum ama sofraya gerçekten hoş görünüyordu. Ortaya da beğenmemesi halinde yemesi için reçel, peynir, zeytin ezmesi, domates, salatalık gibi daha sıradan şeyler koyup ortaya çıkan tabloya baktım. Dışarıdan oldukça güzel görünüyordu.

İlk defa birine yaptığım bir şeyi beğendirmeye çalışıyordum. Garip bir şekilde heyecanlanmıştım. Yemek yapmak hoşuma gitmişti.

Ediz'in laptopunu yerine koyup yukarı çıkarken neşeliydim. Bir hafta boyunca Ediz bana kendi kriterlerine göre iyi sayılabilecek hareketlerle yaklaşmıştı. Azarladığı, kızdığı ve sürekli başının belası olduğumu söylediği anlar olmuştu ama bunlar da onun olmazsa olmazlarıydı.

Odama çıktığımda yatağa girip Ediz'i dürttüm. İlk başta tepki vermedi ama ben sertçe dürtünce homurdandı. "Yine mi karnın ağrıyor?" Birden beni bileğimden tutup kendine çekince ona yapıştım. "Birazdan geçer." "Ediz."

"Sana ölecekmişsin gibi hissetmedikçe beni uyandırma dememiş miydin?" dedi huysuz huysuz. "Şu an hiç de ölüyormuş gibi görünmüyorsun. Zıbar. Uyumak istiyorum."

"Karnım ağrımıyor," dedim başım göğsünde, şaşkın şaşkın. "Bugün son günüm."

Ediz beni bırakıp yatağın kenarına itti. "Git başımdan o zaman."

Ona şaşkınlıkla bakarken yastığımı alıp ona vurdum ama aldırmadı bile. İkinci kez, bu sefer yüzünü hedef alarak vurduğumda iç çekerek uyandı ve doğrularak bana o psikopat katil bakışını attı. "Ne var başımın belası?"

"Sana kahvaltı hazırladım."

"İstemiyorum," dedi huysuz bir şekilde. "Uyumak istiyorum. Git artık."

"Ama çok uğraştım," diye mırıldandım. Ediz cevap bile vermeden yastığa başını koydu ve uykusuna geri döndü. Ona ters ters baktım. Beklediğim tepki bu değildi. Tamam, teşekkür etmesini beklemiyordum ama en azından gelir de dalga geçer sanıyordum ancak umursamıyordu bile. Hiçbir şey söylemeden yataktan kalktım ve yine ayaklarımı sürüye sürüye mutfağa doğru yürümeye başladım.

Eski kaba haline geri dönmüştü. Saçlarımı açıp tutam tutam omuzlarımdan aşağıya dökülmesini izin verdim. saçlarımı bağlamayı pek sevmiyordum. Tokayı tezgâha atarak sandalyeye çöktüm ve o kadar uğraşarak hazırladığım kahvaltı sofrasına baktım. Salçalı sosisten bir parça alıp yavaş yavaş çiğnedim. Gayet güzel olmuştu.

Yumurthanın da tadına bakacaktım ki Ediz'in telefonu salonda çalmaya başladı. İlk başta umursamamaya karar versem de sonra dayanamayıp bakmaya gittim. Ekranında Kutay'ın ismini gördüm. Buna cevap verebilirdim, değil mi? Ne de olsa Kutay bu numaranın bana ait olduğunu sanıyordu.

"Efendim?"

"Doğa? Nasılsın?" Ediz ben ve kendisi için beş günlük rapor aldığından okula gitmemişti. Yine hafta sonu çatıp gelmişti, Kutay'ı da en son geçen haftaki film gecesinde görmüştüm.

"İyiyim, iyileştim." Gülümsedin. "Sen nasılsın?"

"Daha iyi." Onun da gülümsediğine emindim. "İyileştiysen Gedik Yaylası'nda düzenlenen projeye katılabilirsiniz sanırım."

"Proje mi?" İlgini çekmemişti, okulda yapılan etkinliklerden nefret ederdim.

"Almanca Yollarda projesinin yaptığı bir şey. Birkaç Alman da bizimle gelecekmış. Öğretmenler son sınıfların katılmasını istiyor, sınav stresini atmak için. Hem pazartesi sınavlar başlıyor ya, onun öncesinde kamp yapacağız."

"Pazartesi sınavlar mı başlıyor?" dedim acı acı. Söyledikleri arasında bir tek buna takılmıştım.

"Maalesef. Takma kafaya, kopyayla hallederiz. Hem hocalar son sınıf olduğumuz için bakmıyorlar bile. Aç kitabı geçir kâğıda." Eh, bu iyi bir haberdi en azından. "Ee? Gelecek misiniz kampa?"

"Sanmıyorum," dedim isteksizce. "Şimdi orada bir sürü böcek vardır. Ayrıca daha önce hiç kamp yapmadım, ormanda bir gece geçirmek istemiyorum."

"Hadi ama güzellik," diye ısrar etti. "Eğlenceli olacak. Hem herkes gelmeni istiyor." Telefondan bir hışırtı geldi, sonra bağırışlar yükseldi.

"Doğa, kampa gel!" diye bağırıyordu Kutay'ın grubu. Bu hoşuma gitmişti, mutlulukla gülümsedin. Bu daha önce yaşamadığım bir şeydi. Samırım artık onlar da gerçekten arkadaşımды. Hepsini de ayrı ayrı seviyordum.

"Doğa, edebiyat sınavın benden," diye teklifte bulundu Egemen.

"Ot, sigara, alkol ne istersen gel bana Doğa!" Tabii bu da Gökalp'in sesiydi.

"Hadi ama kız kıza takılırız işte," dedi Yeliz. Sıla da tatlı sesiyle bağırarak onu onayladı. Yüzümdeki gülümseme silinmiyordu. Bunu kötü hissettiğim şu bir hafta içinde yapsalardı muhtemelen oturur ağlardım ama neyse ki o duygusal dönemi geride bırakmıştım.

"Sizi seviyorum çocuklar," dedim.

"O zaman gel!" diye bağırıldılar. Gerçekten de bu çocukların hepsi deliydi. Umay hep bir arkadaş grubuna dâhil olmamız gerektiğini söylerdi ama ona aldırılmazdım. Şimdi ne demek istediğini anlıyordum.

Sonunda dayanamayıp, "Ediz kabul ederse geliriz," dedim. Kesin bir şey olmasa da bağırtıldılar. Kutay'la vedalaşıp telefonu kapattıktan sonra telefona bakıp aptal aptal sırttım. Her ne kadar ben onlara bir yalanı yaşıyor olsam da onlar benim arkadaşım ve hepsini çok seviyordum.

Telefonu yerine koyup tekrar mutfaka gittim. Neşeli bir şekilde penguenlere bakarken gözüme en sevimsiz gelen penguenin kürdanını ucundan tutup havaya kaldırdım ve gözlerimi kısarak baktım. "Seni kahrolası katil," diye kızdım pengueneye. "Sen böyle yaparsan ben de seni yerim."

Pengueni ağzıma attım ve kürdanını çekip hırsıyla çiğnemeye başladım.

"Benim yerime koyduğuna göre oldukça lezzetli olmalı." Ediz'in sesi hemen arkamdaydı. Kaşlarını kaldırmış bana bakıyordu. Üstüne bir tişört geçirmişti ve hâlâ uyuklu görünüyordu. Bana doğru yürüdü ve masanın kenarına koyduğum servis tabağını alıp karşımdaki sandalyeye oturdu.

"Uyuyacağını söylemiştin?"

"Şimdi de kahvaltı yapacağımı söylüyorum." dedi umursamaz bir tavırla. "Ne olmuş yani?" Kahvaltı masasına baktı. "Penguen yapmak nereden aklına geldi, sorabilir miyim? Çocuk musun sen?"

"Bence gayet şekerler."

"Senin şeker şeylerle işin olmaz," dedi. Aslında çok doğru bir noktaya parmak basmıştı. "Şeker şeylerle işin olsa pembeyi seversin, eşcinsel kılıklı erkeklerin peşinde koşarsın, meyve aromalı parlatıcılar sürer, siyahtan uzak durursun." Yumurta dolmasını gösterdi. "Bu nasıl bir yumurta böyle?"

"Bildığın yumurta işte. Sadece ortadan ikiye böldükten sonra sarısını krem peynir, kekik ve pul biberle karıştırıp içine geri koydum." Ediz şüphyle yumurtayı aldı ve ısırıldı. Ben de dikkatle ona baktım. Çiğnedi, çiğnedi, çiğnedi.

"Yenmeyecek gibi değil," dedi ama yansından çoğunu yedi. Ben de bir tanesinin tadına baktığımda gerçekten hoş olduğunu anladım. Sonuçta yaratıcı bir tarif. Masadaki diğer şeylerin tadına da bakarken ashnda elimin lezzetli olduğunu fark ettim. Annem gerçekten lezzetli yemekler yapardı, belki de ondan geçmişti? Kimbilir.

Ediz, "Bir işi de tam becerersen şaşırtırım," deyince ona boş gözlerle baktım. "Çayım nerede?" diye sordu. Dudaklarını büzüp kahvaltı sofrasına göz attım. Pekâlâ, çay sevmeyen bir insandım. Ve bu benim kahvaltı soframdı.

"Kahve yapayım," dedim yerimden kalkarken. "Hiç çay yapmadım, demini nasıl tutturacağımı kestiremem."

Ediz arkasına yaslanıp başını iki yana salladı. "Kocan olacak adama acıyorum."

"Ben hazırlıyorsam o da benim yaptıklarımı yemek zorunda kalacak," dedim homurdanarak. "Beğenmiyorsa kalksın kendisi yapsın. Ayrıca benim kocama niye kafanı taktın sen?"

"Erkek dayanışması," dedi ve sonra da parmaklarını havada çapraz yapıp kaşlarını kaldırdı.

Ona yüzümü buruşturarak baktım ve su ısıtıcıya su koyup kahve fincanı çıkardım. Su ısındıktan sonra kahveyi yapıp Ediz'in önüne koydum ama o bana bakmadı bile. Kahveden bir yudum alırken ben de kendi yerime geçmiştim.

"Kamp varmış," dedim yüzünü incelerken. "Gidebilir miyiz?"

"Sosyalleşmeye mi karar verdin?" diye sordu alayla. "Aylarla arkadaşlık edip özünü mü bulacaksın?"

Ona umursamaz bir bakış attım. "Senin özünü bulman için de öküzlere arkadaşlık etmen gerekiyor o halde."

"Senin ağzın iyice laf yapmaya başladı küçükhanım. Ayrıca o meseleyi unuttuğumu sanma. Bülbül gibi öteceksin, gerekirse zorla ağzından laf alırım." Söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştım. "Şu işbirliği yapıp beni dibe batıracağın adamdan bahsediyorum. O konuyu unuttuğumu sanma," diye açıkladı.

Harika. "Bana Şahmeran diye sesleniyordu. Senin yaşlarındaydı, yüzü belirgin olarak aklımda değil ama yeşil gözlüydü. Seni içeriden fethetmemi söyledi. Bunu nasıl yapacağsam artık. Senin elinden kurtuluş olmadığımı, ailemi kurtarmak istiyorsam onunla işbirliği yapmam gerektiğini söyledi."

"Şahmeran mı?" dedi Ediz şaşırarak. "İyi de sana böyle seslendiğimi bir tek sen biliyorsun." Böyle bir şey beklemediği açıktı. "İçeriden fethetmek..."

"Saçma, değil mi? İçeriden fethetmekten kastı ne? Hiç anlamadım." Ediz bir an dikkatle bana baktı ama sonra omuz silkti.

"Boş ver. Beni iyi tanıyan biri olmalı. İşbirliği nasıl olacak? Seni bulacak mı?"

Başımı iki yana salladım. "Bana bir telefon numarası verdi." Ediz alay dolu bir sesle güldü.

"Eminim çeyizin gibi özenle saklıyorsunuzdur."

"Yırtıp attım," dedim kuru bir sesle. Şaşırma sırası ona geçmişti.

"Yırtıp attın mı? Neden?"

“Benden istediklerini halledip bir an önce kurtulmak istiyorum. Kim olduğunu bilmiyorum, amacı ne bilmiyorum. Ama daha fazla senin bataklığında çamura bulaşmayacağım. Birinin seninle derdi varsa kendi başına halletsin. Bu oyunlara daha fazla bulaşmayacağım.” Ediz kaşlarını çattı. “Kutay’dan da ne istiyorsun bilmiyorum ama istediğini yapınca bu iş bitecek, değil mi?”

“Seninle anlaşmamız Kutay’dan ibaret değil. Kutay’ı gözünde çok büyütüyorsun ama o sadece bir piyon. Bizim şaha ulaşmamız lazım.”

“Bu da ne demek?” diye sordum şaşkınlık içinde. Ediz çatalını yavaşça tabağına bıraktı ve ayağa kalktı.

“Şu demek güzelim, seninle daha çok yolumuz var.” Kahve fincanını alıp mutfak kapısına doğru yürüdü. “Hadi kalk, alışverişe gidelim.”

Daha çok yolumuz mu vardı? Kutay’dan başka oyunlar da mı oynayacaktık? Yerimden kalkıp peşinden gittim. Tembel tembel merdivenlere doğru yürüyordu. “Daha çok yolumuz var derken?”

“Hazırlan Doğa,” dedi beni duymazdan gelip.

“Ne alışverişine çıkacağız?” Derin bir nefes alıp bana bıkkınlıkla baktı.

“Az önce kamp dememiş miydin sen? Kampa öylesine bir çanta hazırlayıp gidilmez. Hadi çabuk ol, bekletme beni.”

Ediz, büyük bir alışveriş merkezi ve ben.

Palladium Antakya’ya gittiğimizde etrafta hangi dükkânlar olduğunu bilmediğim için saf saf çevreme bakarak Ediz’in arkasında dolanmaya başladım. Tabii Ediz bana aldırmandan yürüdüğü için peşinden koşar adım gitmem gerekmişti ama sonunda bıkp ona yetişmeye çalışmadan geriden yürümeye başladım. Alışveriş zaten sevdiğim bir şey değildi, ne gerekiyorsa o alsın ne olurdu sanki?

Bir de Ediz’i görünce kıkrdayan kızlar vardı, bu kızların arasında daha ilköğretim öğrencisi olduğu her halinden belli olan çocukların da bulunması sinir bozucuydu. Sanki hiç erkek görmemişlerdi. Ellerimi lacivert yağmurluğumun cebine soktum. Hiç dikkatimi çekmese de bir mağazanın vitrininin önünde durdum ve siyah bir elbiseyi incelemeye başladım. Ediz beni bulamayınca ne yapacaktı acaba? Tabii çevresinde o kadar kız varken benim yokluğumu fark ederse...

Elbiseyi incelemeyi bıraktım ve vitrin camından görünen soluk yansımama baktım. Kısa, lacivert yağmurluğumun altına beyaz bir elbise giymiştim. Ayaklarımda da şu son moda Ugg çizmeler vardı, görünüşü hoşuma gitmese de sıcak tutuyordu. Saçlarımda da üst kısmı düz, uçları dalgalıydı. Eh, kötü görünmüyordum en azından.

Ayrıca elbise de hoşuma gitmişti.

Vitrin camının soluk yansımada bir başkası belirdi ve yağmurluğumun kapüşonundan tutup beni çekmeye başladı. Dengemi zar zor sağlarken bana aldırış etmeyen Ediz'e baktım. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Bir mağazada duracaksan haber ver. Birden ortadan kaybolmak da ne demek?" Sinirli görünüyordu. Kapüşonuma asılması garip bir görüntü oluşturduğu için biraz zorlansam da elinden kurtuldum. Hâlâ birkaç kız bizi izliyordu. Başka işleri yok muydu bunların?

"O kadar hızlı yürüme sen de," diye homurdandım. "Ne yapayım? Sana megafonla mı sesleneyim? Ayrıca çevrendeki kızlardan yokluğumu fark etmezsin diye düşündüm."

Tekrar çekiştirmeye başladı beni. "Şu tatlı kızlardan mı bahsediyorsun? Ya da şurada bana ateşli şekilde gülümseyen mini etekli kızdan mı? Ya da şu oyuncak dükkânının önünde durmuş çaktırmadığını sanarak beni dikizleyen kızdan mı? Evet, hepsi çok güzel ama yanımda işe yaramazın teki olduğu için hiçbirine pas veremiyorum."

Bir kez daha elinden kurtuldum ve, "Ha, ben olmasam pas vereceksin yani? İyi, gidiyorum o zaman, sen de ne halin varsa gör," dedim.

Tam gidecektim ki beni yine tutup kendine çekti. "Aptal."

"Sensin aptal," diye ciyakladım. Ama Ediz o anda elimi tutunca şaşkınlıktan cümleye nasıl devam edeceğimi unuttum. Elimden çekip beni zorla yürütmeye başlayınca bir an kolum kopacak sandım, parmakları elime sıkıca kenetlenmişti.

"Canımı acıtiyorsun!" diye tısladım.

"Amacıma ulaşıyorum o zaman," diye mırıldandı kendi kendine. Birkaç kez daha kurtarmaya çalıştım ama parmakları, elimin üzerine kerpeten gibi kapanmıştı. Pes edip ona ayak uydurmaya çalışarak yürümeye başladım. Zaten zamanla eli gevşemişti. Beni bir mağazaya soktuktan sonra elimi bıraktı ve kıyafetlere yöneldi.

Sonunda alışveriş merkezinden çıkabildiğimizde sırtımda ağzına kadar dolu bir sırt çantası vardı. Ediz aldığı eşyaları bagaja yerleştirirken ben de sürücü koltuğunun yanındaki yolcu koltuğuna oturup sırt çantamı arabanın arkasına attım. Bu alışverişte pek söz hakkım olmamıştı, her şeyi Ediz beğenmiş, hepsini o almıştı. Böyle yapacaksa beni niye buralara sürüklemişti, bilemiyordum.

Ediz arabaya binip motoru çalıştırırken hiçbir şey söylemeden alışveriş merkezinin ışıklandırmasına baktım. Nedense içimde garip bir sıkıntı vardı. Bu gece Ediz'le beraber uyuyamayacaktık, içimden onunla uyu-

mayı alışkanlık haline getirmemiş olmam için dua ediyordum. Umarım olmadan uyuyabilirdim. Hem gerçekten saçmalamaya başlamıştım, kim kendisini öldürmek isteyen birini alışkanlık haline getirirdi ki?

Gece, pençesini güneşin üstüne vururken başımı cama yaslayıp yolu izlemeye başladım. Keşke bazı şeyler farklı olsaydı. Annemi çok özlemiştim ve ne durumda olduğunu bile bilmiyordum. Bir aydan fazladır benden haber alamadıklarını biliyordum, babamın tavrını az çok tahmin edebiliyordum ama Atalay ile annemi kestiremiyordum. Annemin benim arkamdan kendini çok hırpalamamış olmasını diliyordum.

“Ankara’daki evimizde küçük bir odam vardı,” dedim özlemlerle. “Bir yatak, bir dolap, bir de çalışma masası. Hiçbir zaman gereksiz eşyaları sevmemdim. Boşta kalan duvarın birine kendim raflar yaptım ve romanlarla doldurdum. Tabii bunu yarım gün çalıştığım işten aldığım maaşla yaptım.”

“Bunu bana neden anlatıyorsun?” dedi Ediz umursamaz bir sesle. Ona döndüm; yola bakıyordu ve yüzünden ne düşündüğü belli değildi. Özur diler gibi gülümsedim.

“Hep bir iç mimar olup bir kütüphaneyi düzenlemek istemişimdir. Burada seninle kaldığım süre boyunca oyalanacak bir şeyler yapmak istiyorum. Çok paran var. Evdeki odalardan birini kütüphane yapabilir miyim?”

Ediz bana anlamını çözemediğim bir bakış attı. “Çok mu istiyorsun?”

“Evet,” dedim hemen ama Ediz kaşlarını çatıp yola baktı. “Ne diye çok isteyip istemediğini soruyorsam... Umurumda değil, çeneni kapalı tutup artık beni rahatsız etmeyeceksen istersen Antakya’yı bile kütüphaneye çevirebilirsin.”

“Yani odalardan birini kullanabilirim, öyle mi?” dedim sevinçle.

“Tepeme çıkmadığın sürece, evet.”

“Teşekkür ederim,” dedim mutlulukla ona bakarken. Bana ters bir şekilde baktı.

“Bana teşekkür etme demedim mi sana?” Homurdandı. “Sanki senin için bir şey yapıyor muyum gibi! Çeneni kapat diye izin veriyorum sana.”

Bu kütüphane işi beni çok mutlu etse de eve gidip yatma vakti gelince sevincim yavaş yavaş sönmeye başladı. Ev karanlığa bürünüp odamda tek başıma yatağa girince yine huzursuz olmuştum. Korktuğum gibi Ediz’in varlığı yatağa işlemişti ve uyku bana hâkim olmak için önce onun varlığını bekliyordu.

Ama alışmak zorundaydım, bu çok saçmaydı. Bir iki gün zor olabirdi ama eninde sonunda alışacaktım. Yüzüstü yatıp yüzümü yastığa

gömerek koyunları saymaya başladım ama uykum gelse de bir türlü dalamıyordum.

Yatakta sürekli dönüp uyumaya çalıştım ama sonunda pes edip kalktığımda bir saat geçtiğini fark ettim. Sertçe gözlerimi ovuşturup merdivenlerden inerken bu gece uykunun bana haram olduğunun farkındaydım. Belki televizyon karşısında uyuyakalırım umuduyla mutfaktan geçen hafta Ediz'in aldığı cips paketlerinden birini kapıp salondaki rahat koltuğa yayıldım. Televizyon izlemekten nefret ediyordum ama yapacak başka bir şey yoktu.

Romantik bir filmin verildiği kanalda durup cips paketini açtım. Açıkçası film birazcık bile dikkatimi çekmiyordu, kadın erkeğin ardından ağlıyor, erkek de onu sevmesine rağmen öküzü trenine baktığı gibi bakıyordu. Neymiş efendim? Gurur. Bu işleri anlamıyordum.

Cipsin çıtırtıları arasından televizyonun sesini duyamadığım bir sırada merdivenlerden birinin indiğini görünce çiğnemeyi kestim. Birkaç saniye sonra Ediz görüldü, uykulu bir şekilde saçlarını karıştırıyordu. Sonra o da beni gördü ve bir an şaşırır gibi oldu.

"Sen yatmadın mı hâlâ?" dedi sinirli sinirli. Gözleri de kızarmıştı ve bir an önce uykusuna dönmek istediği belliydi.

"Uyku tutmadı."

"Yarın başıma dert açmayı mı düşünüyorsun?" diye kızdı bana. "Uykusuz bir şekilde dağda yürüyüp nasıl kamp yapacaksın? Madem uyumayacaksın, ne diye kamp diye tutturursun ki?"

"Ne yapayım?" diye tersledim onu. "Seninle uyumaya alıştığım için oldu, bir iki güne geçer."

"Doğru yatağa," dedi gözlerini dikip bakarak. Beni küçük bir çocukmuşum gibi azarlıyordu. Ama ben inat edip yerime oturdum. "Doğru yatağa dedim!"

Sinirle televizyonu kapattım ve yerimden kalkıp hırsıyla merdivenlere doğru yürüdüm. Ediz'e bir kere bile bakmadan yanından geçtim ve hızla merdivenlerden çıktım. Biraz anlayışlı olamaz mıydı? Çok fazla bir şey istemiyordum. Odamda uyuyamadığım ortadaydı, belki televizyon karşısında uyuyabilecektim.

Başımı yastığın altına koyup yastığı kafama bastırdım. Belki yeni yöntemler bulursam uykuya dala bilirdim. Ankara'da uykuya dala mayınca okuduğum bir kitabı düşünürdüm ve kendimce o kitabı yeniden kurgulardım. En son hangi kitabı okuduğumu düşünürken yastık kafamdan çekiliverdi. Ardından tanıdık bir his yaşadım, bir kol belimi kavradı ve

beni kendine çekti. Şaşkınlıkla Ediz'e bakarken o çoktan başını yastığa koymuş, gözlerini kapatmıştı.

"Bakmayı kes ve uyu," dedi uykulu bir sesle. Hâlâ ona dik dik bakınca başımı her zamanki yere, hemen boynunun olduğu yere bastırdı. Aslında biraz kaba davranmıştı. "Seninle ne yapacağımı gerçekten merak ediyorum."

Uykulu ve sitemkâr sesine rağmen bir an gülümsediğimi fark ettim. Bu gece de rahat bir uyku çekebilecektim. Gevşeyip Ediz'e sokuldum, bu sefer tişörtünü çıkarmamıştı. Gözlerimi kapatıp kokusunun beni uykuya çekmesini bekledim. Zaten çok beklememe gerek kalmamıştı, Ediz'in düzenli nefes alışverişleri ve kokusuyla dalıp gittim.

* * *

Ediz bir dağ çantası, ben de orta boy bir sırt çantası taşıyordum. Yine annesini takip eden ördek yavrusu gibi Ediz'in peşindeydim ve bu kadar geride kalmam onu sinir ediyordu. Bu sefer elimi tutmak yerine bileğimi kavramıştı, tökezlememe aldırmandan hızlıca yürüyordu.

Bu sabah Kutay'dan aldığımız bilgiler ışığında çadırlarımızı hazırlamış, eşyalarımızı alıp okulun yolunu tutmuştuk. Başımızda gözetmen olarak Fatih Hoca ve Almanca öğretmenimiz Muhammed Hoca olacaktı. Onun dışında Almanya'dan gelen iki öğrenci ve iki Alman öğretmen de vardı. Öğretmenler de öğrenciler de erkekti. Sarışın, mavi gözlülerdi ve öğrenciler de gerçekten yakışıklıydı. Normalde umurumda bile olmazdı ama çocuklardan biri bana asılıyordu.

Normalde erkekler benden uzak dururdu, bunun sebebinin güzellik ya da çirkinlikten çok soğuk davranışlarım olduğunu biliyordum. Ama nedense burada durum farklıydı, aslında ben kendimi çok da farklı hissetmiyordum ama insanlara farklı görünüyor olmalıydım. Çocuk bana iltifat etmişti ve ben de teşekkür etmiştim, bu ayrıntı Ediz'in gözüne batmıştı.

"Ediz, biraz yavaşlasak?" diye sordum. Bana aldırmandan yürümeye devam edince gözlerimi gökyüzüne çevirip sabır dilendim ama ayağımı bir taşa takılınca dengem bozuldu. Tam yere yapışacakken Ediz beni tuttu.

"Dikkat etsene," diye azarladı beni. Kolumu çekip ondan kurtuldum ve öfkeyle baktım.

"Derdin ne senin?" diye tersledim ve yanınızdan geçen Gökâlöp ve Sıla'nın peşine takıldım. Gökâlöp kolunu Sıla'nın omzuna atmıştı ve aşık kuşlar gibi sarmaş dolaş ilerliyorlardı.

"Kim sıktı canımı?" diye sordu Gökalp yüzündeki ifadeyi görünce.
"Ediz'le mi tartıştınız?"

Sıla'ya bakıp hafifçe başımı salladım.

"Zor bir çocuk, değil mi?" diye sordu Sıla. "İşin zor olmalı. Ama boş ver, abi kardeş gibisinizdir zaten. Hep didişmeler olur, düzeltirsiniz."

Hiçbir şey söylemeden yanlarında yürümeye devam ettim.

Herkes kendi arasında gülüşüp eğlenerek kamp alanına doğru yürüyordu. Bir ara gerçekten güldüğüm tek olay, Egemen'in bir solucanı Başak'ın omzuna koyması olmuştu. Başak öyle bir çılgık attı ki ağaçlara konan bütün kuşlar sürü halinde uçuşmaya başladı, başımı iki yana sallayarak gülerken Egemen bana göz kırptı.

Sonunda kamp alanına geldiğimizde gözüüm bir an Ediz'i aradı ama bulamadı. Çantamı kenara bırakıp etrafa bakındım ama yoktu. Yüzüm düştü; beni burada bırakıp gitmiş miydi yoksa? Ondan beklerdim böyle bir şeyi. Zaten bugün sınırları tepesindeydi ve bir tuhaftı, aklına eseni yapabiliirdi.

Fatih Hoca çadırları kurmaya başlamamızı söyledi ama Ediz ortada yoktu. Ayrıca hava da gerçekten soğuktu, çantamdan Ediz'in uzun kollu tişörtlerinden birini çıkarıp üzerime geçirdim. Kıyafetler bendeydi ama çadırlar Ediz'in çantasındaydı.

"Sorun ne Doğa?" diye sordu Gökalp.

"Ediz'le biraz tartıştık, sanırım gitti. Çadırlar ondaydı." Özür diler gibi çocuklara baktım. "Ben de dönsem iyi olacak."

Üzülsele de itiraz edemediler çünkü kalacak yer yoktu, Yeliz ve Sıla beraber kalacaktı, erkeklerden biriyle de kalamayacağım için gitmem gerekiyordu. Çantamı tekrar sırtıma taktım ve Kutay'ın beni geri götürme teklifini kabul etmeyip yürümeye başladım. Yerdeki kurumuş yaprakları inceleye inceleye yürürken biriyle çarpışınca refleks olarak özür diledim ama sonra o kişinin Ediz olduğunu gördüm.

"Nereye gidiyorsun?"

"Gittiğini sanmıştım." Ediz herkesin çadır kurduğu yere doğru ilerlemeye başladı.

"Gitmiş gibi mi görünüyorsun?" Ben olduğum yerde durunca ters bir bakış attı. "İkimizin çadırını da benim kurmamı beklemiyorsun herhalde. Gel şuraya da yardım et."

Çadır kurmak gerçekten eğlenceliydi. En azından benim açımdan. Ediz'in isteyince gerçekten sabırlı olabildiğini görmüştüm. Yine de çadırın ucundan uzun süre tutmak kolumu ağrıttığı için bir noktadan sonra

pes ettim. Son olarak çadır Ediz'in başının üstüne düşünce Ediz beni yanından kovdu.

Sonunda herkes çadırlarını kurduğunda mangal yakıldı, kırmızı eti hiç sevmeyen bir insan olarak kara kara mangallara bakıyordum.

"Ne oldu?" diye sordu Ediz bakışlarımı görünce.

"Kırmızı eti hiç sevmiyorum." Ediz kenardan bir paket çıkarıp elime tutuşturdu. Ben anlamayan gözlerle ona bakınca gülümsedi.

"Tavuk," diye açıkladı. "Güzelce kes ve sosunu hazırlayıp ızgaraya dizdikten sonra bana ver."

"Sos mu?"

"Şaka bir yana, gerçekten ama gerçekten, bütün samimiyetimle, kalbimden gelen bir üzüntüyle söylüyorum ki kocan olacak adama acıyorum! Bak, şurada malzemeler var. Salça, çok az yoğurt, kekik, kırmızıbiber, karabiber, yağ ve tuzu karıştır sonra de tavukları içine at. Oldu mu?"

Neyse ki sonuç olarak elimdeki ekmeğin içinde kırmızı et değil, beyaz et vardı. Kamp ateşinin etrafına oturmuş karnımızı doyuruyor, bacaklarımızı dinlendiriyorduk. Almanların akıcı bir Türkçesi olmasa da bizimle anlaşacak kadar iyi konuşuyorlardı. Ekmeğimi ısırırken Ediz'e baktım, sanki yanında kimse yokmuş gibi kendi halinde takılıyordu. Ateşin öbür tarafında, çaprazıma oturmuştu.

"Kampın en heyecanlı yanı, korku hikâyelerinin anlatılmasıdır," dedi Yeliz.

"Ve hemen ardından yapılan saklambaç oyunu." Başak bunu sırtarak söylemişti.

"Çocuklar, hava kararmışken böyle bir şey yapmanıza izin veremem," dedi Fatih Hoca. "Hepiniz Muhammed Hoca'ya ve bana emanetsiniz."

"Hocam bir şey olmaz, merak etmeyin" dedi Gökalp. "Söz fazla uzaklaşmayacağız."

Fatih Hoca itiraz etse de ben ve Ediz dışında herkes ısrar edince kabul etmek zorunda kalmıştı. Şimdi itiraz edersem Fatih Hoca birimiz bile itiraz ettiği için izin vermeyecekti ve gecenin eğlencesini bozan da ben olacaktım. Bir umut Ediz araya girer diye ona baktım, dikkatle bana bakıyordu ama istemediğimi apaçık görse de hiçbir şey yapmadı.

"Başlıyorum," dedi Egemen sırtarak. "Bu anneannemin anlattığı bir hikâyedir ve gerçek olduğuna inanıyor."

Gerginlikle kamp ateşine baktım, birden hava da daha da soğumaya mı başlamıştı? "Anneannem der ki... cesedi gömülmeyen bir insanın ruhu toprağa karışır ve çürüyen cesette böceklerin yemediği tek yer dili

olur. Toprak insanın kelimelerini yutar ve çığlığını besler. Bir zamanlar Hatay'ın bir köyünden bir çiftlik hayvanının peşinden ormana giden ve bir daha dönmeyen bir kızın hikâyesi... Arada avlanmak için bu ormana gelen köylüler hâlâ kızın çığlığını duyuyor, hatta bazıları kızın kendisini gördüğünü bile iddia ediyor. Soğuk bir ürperti, belki bir esinti geçtikten sonra sanki arkanda biri varmış hissi uyandıran bir gerçek bu. Arkanda gerçekten biri var ama gözlerin onu göremeden toprak onu tekrar kendine çekiyor. İşte o kızın hikâyesi..."

Egemen anlattıkça kulaklarımı kapatma isteğim güçlendi. Artık kamp ateşinin gölgesi bile korkunç geliyordu bana. Korkmuyormuş gibi görünmeye çalışıyordum ama gerçekten ödüm patlamıştı. "Hatta gece ormanda kaybolan bir genç kız..." diye devam etti Egemen hikâye bitince. "...beraber ormana geldiği kişinin onu bulduğunu ve bir gariplik olduğunu anlatmış. Ona hiç seslenmiyormuş, sadece ona bakıyormuş. *Gözlerinde bir gariplik vardı*, diye anlatmış kız. Ama onu asıl dehşete düşüren tanıdığını sandığı adam karşısındayken o adamın sesinin başka bir taraftan ona seslenmesi olmuş."

"Ya, çok korkuyorum..." dedi Sila mızızlanarak. Gökalp'e sokulmuştu, Gökalp gülse de şefkatle onu kollarının arasına almıştı.

"Asıl korkan Doğa oldu bence," diye atladı Başak. "Geçen film izlerken de ödü kopmuştu. Suratına baksanıza. Hayalet gibi."

"Hayır," dedim kuru bir sesle. "İyiyim ben."

"O zaman saklambaç oynamamızdan da rahatsız olmayacaksın, öyle mi?" Omuz silktim.

"Eğlenceli olacak bence," diye yalan söyledim. Yalnız kaldığım an korkuya kapılacağımanın farkındaydım ama Başak'ın ağzına sakız olmak istemiyordum. Ediz dikkatle bana bakıyordu, ne hissettiğimi görüyordu. Neden bir bahane bulup beni çadıra sokmuyordu ki? Bu kadar umursamaz olması sinirimi bozuyordu.

Taş, kâğıt, makas oyunuyla ebe seçildi. Maalesef ebe Kutay'dı, oysa ben onun peşine takılmayı düşünüyordum. Sıkıntıyla iç geçirip kendime kızdım. Sadece uydurma bir hikâyeydi bu, korkmama gerek yoktu. Neden sıkıntı yaptığımı anlamıyordum, artık on sekiz yaşındaydım, kendimi aşmam gerekiyordu.

Birilerinin peşine takılabilirdim ama sırf kendime başarabileceğimi kanıtlamak için Kutay saymaya başladığında tek başıma karanlık ormana daldım. Zaten amacım çok uzaklaşmak değildi, insanlarla arama biraz mesafe koyacaktım sadece. Yine de kalbim sanki ağzımda atıyordu ve

diken üzerindeydim. Kamp ateşini göremeyecek kadar uzaklaşınca durdum etrafıma baktım. Çok karanlık ve çok sessizdi.

Olduğum yerde durdum ama bir an sonra rüzgâr esmeye başlayınca cesaretim toz gibi uçup gitti. Panik yapmaya başlıyordum.

“Pes etmek yok,” diye azarladım kendimi. Aklımın verdiği emre karşılık yavaşça ilerlerken gözlerimi kapatıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Gözlerimi açtım ve sakin gözlerle etrafıma baktım. İşte bu kadardı. Aklıma korkunç şeyler getirmenin mantığı yoktu.

Ama ilerledikçe kamp ateşini görmem gerekmez miydi? Oysa ben daha da derinleşen karanlıktan başka bir şey görmüyordum. Geldiğim yönde ilerlediğime emindim, ayrıca çok fazla uzaklaşmamıştım bile. Endişeyle etrafıma baktım, buradaki bütün ağaçlar birbirine benziyordu. Tek ışık kaynağım gökyüzündeki dolunaydı.

Geldiğim yönde ilerlediğime emin olduğum için umursamadan devam ettim. Ta ki ileride bir karaltı görene kadar. Olduğum yerde donup kaldım ve şaşkınlıkla karaltıya baktım. Bir insandı bu. İçim rahatlarken ona doğru ilerlemeye başladım ama ben ilerledikçe o benden uzaklaştı. Siyahlar içinde bir erkekti.

“Ediz?” diye sordum ama cevap gelmedi. Oysa bugün böyle giyinen bir tek Ediz vardı. “Ediz. Hiç komik değil.”

Öylece duruyordu orada, ses vermiyordu. Bunun hesabını ondan soracaktım ama şimdi içimden bir ses buradan uzaklaşmanı söylüyordu. Ben sağa doğru yürümeye başlayınca Ediz de benimle birlikte sağa yürüdü.

“Ediz, hiç komik değil!” diye bağırdım. “Beni korkutuyorsun! Cidden bu tür şeylerden çok korkarım.”

Ama ben durmama rağmen Ediz yürümeye devam etti ve gözden kayboldu. Zar zor yutkunup etrafıma bakındım. Artık kesinlikle sakin değildim! Bu hiç komik değildi, niye özellikle bana işkence ediyordu ki? Hızla yürüyüp onu bulmaya çalıştım, kendimi güvende hissetmeye ihtiyacım vardı ve bu da sadece Ediz’in yanında olduğumda gerçekleşiyordu. Bana oynadığı şu saçma oyuna rağmen hem de.

Ama Ediz’i bulamadım. Hangi cehenneme gitmişti? “Ediz!” diye seslendim ama ayak seslerinden başka bir şey duymadım. Ayak sesleri...

“Yanlış tahmin Şahmeran.” Arkamda hissettiğim ses, boğazımda yankılanan çığlıkla son bulurken sanırım sesim bütün ormanda yankılanmış olmalıydı. Nabzım deli gibi hızlanmıştı, dehşetle arkama bakarken tanıdık bir yüzle karşılaştım. Alaycı bir ifadeyle gülüyordu bana.

“Amacım sadece sizi takip etmektir ama sizinle oynamak birden çok eğlenceli göründü bana.” Okulda gördüğüm adamdı bu. “Gerçekten o deli saçması hikâyelere inanıyor musun?”

Küçük dilimi yutmuştum sanki, cevap veremiyordum.

“Bu kadar korkma Şahmeran.” Güldü. “Gerçekten eğlenelisin.”

Dehşete kapılmıştım. “Deli misin sen?” diye sordum titreyen sesimle. “Ne istiyorsun benden? Sana yardım falan etmeyeceğim.”

“Farkındayım,” dedi omuz silkerek. “Ama seni ikna etmek için çok iyi yöntemlerim var.”

Titreyen ellerimle onu itip koşmaya başladım. Nereye gittiğimi bile bilmiyordum, önüme bakmadan koşmaya başlamıştım. Doğru yönde ilerlemek artık tamamen şansa kalmıştı. Neyse ki bir süre sonra sesler duymaya başladım, hepsi bağıyordu. Bana sesleniyorlardı. Egemen, Yeliz, Sıla, Kutay, Gökalp, öğretmenler, Başak ve Ediz. Ediz. Ayaklarım, kontrolüm dışında Ediz’in sesini takip etti. Koşuyordum ama bulamıyordum. Nefesim kesik kesikti.

Ne kadar koştum bilmiyordum ama bana bir ömür gibi gelmişti. Artık pes edecektim ama sesi çok yakından gelince koşmaya devam ettim.

Onu bulduğumda neredeyse dizlerimin bağı çözülecekti.

“Doğa!” Ediz’in sesinden ne düşündüğünü anlayamıyordum. Umur-samadım. Koşarak onun kollarına atılırken ağladığımı bile çok sonra fark ettim. Belki de onun kollarının arasına girince ağlamaya başlamıştım. Bedenim şiddetle sarsılıyordu.

“O buradaydı,” dedim hıçkırıklarım arasından. “Okuldaki adam. Ediz, benden ne istiyor? Beni bataklığına çekme demiştin. Senden nefret ediyorum!”

Ediz beni iyice kendine çekti. Ardından birden ayaklarım yerden ke-sildi. Yüzümü Ediz’in boynuna gömmüştüm ve burası beni rahatlatıyordu. Evet, ondan nefret ediyordum ama beni bir tek o sakinleştirebiliyordu işte! Ankara’daki hayatıma geri dönmek istiyordum. Az önce olanlar saçmalıktan başka bir şey değildi. Kimin başına böyle bir şey gelirdi ki? Buradaki kızlardan hiçbiri böyle bir şey yaşamazdı.

“Onu buldum,” dedi. Sonrasında bir karmaşa yaşansa da herkes duruldu. Ediz bir ağaç kütüğüne oturdu ve beni kucağından indirmede. Herkes telaşla başımda toplanırken Başak’ın bile endişelendiğini gördüm. Biri bana şekerli su içirdi.

Egemen, ben Ediz’in kucağındaiken çenemi okşarken, “Korktuğunu söyleseydin ya,” dedi. “Anlatmazdım öyle şeyler.”

ÖZNUR YILDIRIM

“Benim aptallığım.”

Ediz çok düşünceli görünüyordu. Zaten bir süre sonra beni bırakıp ortadan kayboldu. Herkes etrafımda olmasa onu takip ederdim ama insanlar ne olduğunu sorgulayıp duruyordu. Kim olduğunu bilmediğim bir adam peşime takıldı desem inanırlar mıydı? Tüm bunlar bana olduğu kadar onlara da saçma görünür müydü acaba?

Bir süre sonra sakinleştim, zaten Ediz de beni iyice endişelenmeyi bırakıp nereye gittiye geri dönmüştü. Özellikle Gökalp beni güldürmeyi iyi biliyordu, yaklaşık bir saat sonra da olay unutuldu. Tabii kimse işin aşını bilmiyordu.

Üzerimdeki ilgi dağılınca Ediz’in yanına gittim.

“Seni böyle çocukça işlere alet etmelerine vermemelisin,” diye kızdı bana.

“O kim Ediz?”

“Bilsem şu an yaşıyor olmazdı,” dedi buz gibi bir ifadeyle. “Ayrıca niye buradayız biz? Niye bu saçmalıklara katlanmak zorundayım? Geçenin bir yarısı ormanda saklambaç oynamak da nedir?”

Tam ağzımı açmıştım ki Fatih Hoca’nın lafları bana engel oldu. “Gençler, gelin hadi!”

Ediz bana aldırmandan yanımdan geçti ve Fatih Hoca’nın yanına gitti. Arkasından bakarken Ediz’in canının gerçekten sıkın olduğunu görebiliyordum. Yavaşça onu takip ettim. Fatih Hoca elime yeşil bir balon tutuşturdu, Ediz’e de sarı vermişti. Herkesin elinde bir balon vardı. Hani şu yolcu balonları vardı ya, ateşle yükselen. Onlar gibiydi. Bunlarla birer dilek dileyecektik.

“Herkes bir dilek dilesin ve balonu gökyüzüne bıraksın,” dedi Alman Hoca. Balonların üstünde Almanca yazılar yazıyordu. Ediz’e baktım, ilk balonu bırakan o olmuştu. Bunların saçmalık olduğunu düşündüğü her halinden belliydi ve bir dilek dilemediği ortadaydı.

Gözlerimi kapatıp dileğimi diledim ve diğerleriyle birlikte balonumu bıraktım. Rengârenk ateşler gökyüzüne yükselirken hayranlık duyamadan edemedim. Çok güzel bir görüntü çıkmıştı ortaya.

“Herkes poz versin,” dedi Muhammed Hoca. Elinde bir fotoğraf makinası vardı. Hepimiz poz verirken Ediz kareye girmedi bile. “Ediz, Doğa’nın yanına geç oğlum!”

Ediz isteksiz isteksiz yanıma geçip bir kolunu omzuma attı. Ben de kolumu onun beline sarıp poz verdim. Berbat bir gün olsa da garip bir şekilde tuttuğum dilek yüzünden kendimi huzurlu hissetmiştim.

“Hadi şimdi herkese çadırlarına!”

Herkes isteksizce dağılırken Ediz’i durdurdum. “Ne diledin?”

“Bir şey dilemedim tabii ki,” dedi burun kıvrarak. “Bu tür saçmalıklara inanmıyorum. Bir balon sana ne verebilir ki?”

“Benim dileğimi duymak ister misin?” diye sordum. Gözlerime baktı ama cevap vermedi. Ona masum masum baktım. “Dalga geçme ama o psikopat adamdan çok anlatılan hikâyeden korkuyorum. Birinin yanında uyuyabilmeyi diledim o yüzden.” Aslında bundan sonra hep Ediz’le uyuyabilmeyi dilemiştim.

“Tam Doğa Güngör’lük bir dilek. Ama hayır, uyuyamazsın.”

“Neden?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Hadi başka kapıya,” dedi. Pekâlâ, keyfi bilirdi. Herkes çadırlarına girmişti, o yüzden ben de tüm çadırlara göz attım.

“Kutay’m çadırına gideyim madem.” Ediz’in yüzündeki ifade anında değişti ama ona aldırmayıp Kutay’ın çadırına doğru yürümeye başladım. Beni durdurmaya çalışsa da direndim. Ama sonra birden beni omzuna atınca çığlık atmamak için zor tuttum kendimi.

Ediz beni kendi çadırına sokarken ondan kurtulmaya çalışıyordum. Ediz beni zapt etmeye çalışırken çadırın fermuarını kapattı. Bana ölümcül bakışlar attı ama sonunda durulup uzandı ve bana sırtını döndü. Ben de sırtımı döndüm ama bilerek omzumu ona çarptım.

“Eh,” dedim alayla. “Dilek balonları o kadar da saçma değilmiş bence.”

18. ÇIPLAK

Zamanında zihnime ektiğim yalnızlık düşüncesi yıllandıkça filizlenmiş, dalları beniğime yayılarak ruhumu ele geçirmişti; bu yalnızlığa eşlik eden şey ise başka hayatlar olmuştu. Kitap, film veya dizi olsun, hiç fark etmezdi benim için. Yaşayamadığım bir dünyanın içine adım atmak benim için kurtuluşun kapısıydı.

Ben buydum.

Hayatım kitap raflarında, filmi çeken kamerada saklıydı. Aslında hiç sevgilim olmadığı için tecrübesiz olduğumu düşünmem yanlıştı. Onlarca sevgilim olmuştu, onlarca aşkı tatmıştım, karakterlerle beraber öpüşmüş, hatta sevişmişim. Saf olan bedenimdi, üstümdeki siyah kıyafetler de bedenimi değil ruhumu yansıtıyordu. Bedenim her zaman ruhuma ters düşmüştü, bazen bana ihanet edip kızaran yanaklarım gibi.

Elimde tuttuğum kitabın kapağında parmaklarımı gezdirirken bir an Ediz'le karşılaşmadan önceki hayatımı yaşıyormuş gibi hissettim. Ankara'nın sokaklarının birinde küçük bir kitapçı dükkânı. Orada işe girmemin sebebi gerçekten paraya ihtiyacım olmasıydı, dükkân sahibi Atilla abinin daimî müşterisi olduğum için onu çok iyi tanıyordum. Beni seve seve işe almıştı. Hafta sonu her sabah tepsisiyle dolaşan çaycı yerine ben götürürdüm çayını.

O dükkân şu anda bulunduğum yere göre oldukça döküntü olsa da daha güzeldi. Kocaman, ferah bir yer değildi, aksine küçücük bir alana bütün kitaplar sığdırılmıştı. Kışın hava soğuk olunca ısıtıcı çalışıyor, ısı sayfaların kokusuyla buluşunca etrafa hoş bir koku yayılıyordu.

Şimdi ise kokan tek şey yanımdaki kadının pahalı parfümüydü. Çalışanı peşine takmış, kitap isimleri söyleyerek ondan kitapları çıkarmasını istiyordu. Oysa kitap öyle mi seçilirdi? Kapağına dokunmak gerekirdi, sayfalarını koklamak, hatta açıp bir iki sayfa okumak.

Kadına, gördüğü takdirde rahatsız olacağı bir bakış attıktan sonra seçtiğim kitaplarla birlikte kasaya doğru yürümeye başladım. Ediz bana nasıl güvenmişti, bilmiyordum ama kredi kartını ve şifresini vermişti. Bir de elime son model bir telefon tutuşturmuştu, sürekli açık bulunduracaktım ve aradığımda açacaktım.

Ve beni en az on kere aramış olmasına rağmen hiçbirinde açmamıştım.

Ona kızdığım veya sinirlendiğim için yapmıyordum bunu, daha çok kendime verdiğim bir tepkiydi bu. Sadece kitapların arasında dolaşmak bile zihnimi açmıştı, bulanık değil de berrak bir suya bakıyormuş gibi görebiliyordum her şeyi. Kitaplardan birini elime alırken aklımdan geçen ilk soru şu oldu: *Ne yapıyorum ben?*

Ediz'in boynuna yaslanmak bana güven veriyordu, onunla birlikte uyuyor ve tüm bunlar yetmezmiş gibi onunla gülüp eğlenebiliyordum.

"Hanımefendi?" Aklımdaki düşünceler kafamın etrafında uçuşmaya başlayıp dağıldı. Gözlerimi kırıştıtarak kasiyer kıza baktım, bana dik dik bakıyordu. "Toplam 134 lira 90 kuruş. Peşin mi taksit mi?"

Boğazımı temizledim. "Peşin."

Elimdeki telefon bir kez daha titremeye başlamadan hemen önce kartı uzattım. Kız narçiçeği renginde ojeli parmaklarıyla kartı alırken elimdeki telefon ısrarla, Ediz'in öfkesini yansıtırçasına çalmaya devam ediyordu. Ekranı bakmakla yetindim, niye rahat vermiyordu ki? Açmak istemiyordum işte, onun saçmalıklarını duymak istemiyordum. Zamanla yumuşar sanmıştım ama yumuşayan ben olmuşum. Neredeydi benim pençelerim? Bu kadar iradesiz biri değildim ki ben.

Kadın kredi kartıyla birlikte birkaç gereksiz fişi de bana uzatıp poşeti önüme koydu. İçinde romanlarımın bulunduğu poşeti alıp mağazadan çıktım ve nereye gideceğime karar vermek için etrafıma bakındım. Belki bir kahve içebilirdim. Biraz gevşemeye ihtiyacım vardı, belki kaskatı kesilen duygularımın arasından mantıklı bir açıklama bulabilirdim kendime. Buralarda bir yerde bir kahve içebileceğim bir yer olmalıydı. Elimdeki telefon bir kez daha çalmaya başlasa da aldırmaıyıp alışveriş merkezinin içinde ilerlemeye başladım.

İçimde garip bir sıkıntı vardı, keyfim yoktu ve buzdun duvarlarımın üstüne oturmuş bana dik dik bakan diğer Doğa'yla tartışıyordum. Burada kalmaya devam ettiğim her saniye Ediz ve onunla ilgili alışkanlıklarını ~~tem~~ime işliyordu. Ama onun umurunda bile değildim, bana aldırılmıyordu ~~hile~~. Onun için sadece sapacağı kestirme bir yoldan ibarettim. İçimde

hâkimiyeti ele geçirmeye çalışan taraf bana bunları sık sık hatırlatıyor ve bu da bana hiç yardımcı olmuyordu.

Tabii bir de Umay ve onun, neler döndüğünü bilmediğim iç dünyası vardı. İçimdeki sıkıntı balon gibi şişti ve yaptığım bütün planlar dağılırken olduğum yerde durdum. Ediz, Umay'm sevgilisiydi, en azından Umay'a soracak olursanız öyleydi. Ediz'e karşı ne hissettiğini oturup boylu boyunca konuşmamıştık. Onu son gördüğümde yüzünde bana ve kendine karşı duyduğu endişenin izleri saklıydı. Arkasını dönüp koşmaya başlamış ve kalabalığın içinde kaybolmuştu.

Elimdeki telefona baktım. Acaba nasıldı? Kendini suçladığını ve bulunamadığım her gün kendini yiyip bitirdiğini tahmin edebiliyordum. Onu hep uyarmıştım, takıldığı erkekler bir gün başına bela açacaktı. Ama yanılmıştım, onun değil, her zaman yanında sürüklediği benim başıma bela açmıştı. Umay'ın bunu farkında olduğunu biliyordum. Arkadaşımı tanıyordum.

Ani bir kararla, kendime düşünme fırsatı vermeden Umay'ın numarasını tuşladım ve telefonu kulağıma götürdüm. Telefon çaldı, çaldı ve tam vazgeçeceğim sırada karşı taraftan Umay'm sesi geldi. "Efendim?"

Ellerim birden buz kesti ama diğer yandan tam tersine kalbim ve gözlerim yanmaya başladı. Bir an ne hissedeceğimi şaşırdım. düşüncelerim birbirine karıştı ve ortada karman çorman bir duygu yumağı kaldı. Yutkunup boğazımdaki düğümü çözmeye çalıştım.

"Alo?" diye ısrar etti Umay. "Kimsiniz? Alo?"

Konuşmak için ağızımı açtım ama yaptığım tek şey hava yutmak oldu.

Ve böylece telefon kapandı. Bir kez daha zar zor yutkunurken gözümde biriken yaşlar yüzünden etrafı bulanık görmeye başladım. Ardından yaşlar gözkapaklarımdan engelini aştı ve iri bir damla yaş, yüzümde kendine bir yol belirledi. Telefonu kulağımdan çekip ekrana baktım. *Benim*, dedim içimden. *Benim. Ve yardıma ihtiyacım var.*

Telefonu sınıksıkı kavrayıp yürümeye başladım. Acaba annemi arasam sorun olur muydu? Onun sesini duymak istiyordum. belki o şefkatli sesi zihnimdaki kaosu bastırırdı. Dilim bana ihanet ediyordu, kelimeler zihnimden uçup gitmişti.

Yine ekranda Ediz'in ismi çıktı ve telefon ısrarla titremeye başladı. Onu çok sinirlendiriyor olmalıydım ama açıkçası umurumda bile değildi, onun yanındayken ben, ben olamıyordum. Beni bir kalıba sokuyordu, istediği kıvama getiriyordu. Sadece biraz kendim olmaya ihtiyacım vardı. Düşünceler beni çekiştirmeyi bıraksa daha kolay olacaktı belki de.

Önüme bakmadan yürüdüğüm için biriyle çarpıştım, boş gözlerle çarpıştığım kişiye baktığımda benden bir iki yaş büyük, hafif sakallı bir üniversite öğrencisiyle karşı karşıya geldim. “Önüne bak.”

“Affedersin,” dedim kuru bir sesle. Çocuk bana ters bir bakış atıp yoluna devam ederken yere düşen telefonumu almak için eğildim ama bir el benden önce davrandı. Kaşlarım hafifçe çatılırken başımı kaldırdığımda karşılaşmayı beklediğim şey, Ediz’in insanın içini titretecek çimen yeşili gözleri değildi. Gözlerimin içine baktı ve mekanik bir hareketle doğruldu. Ben de onu takip edip ayağa kalktım. Bir süre sadece birbirimize baktık; kavisli kaşları, gür kirpiklerinin çevrelediği çimen yeşili gözleri, kemikli çenesi ve sert yüz hatları... Kusursuz bir burun ve ince bir çizgi halinde gerilmiş, rengini kaybetmiş dudaklar. Her zamanki gibi harika görünüyordu. Tekrar gözlerine baktığımda bana verdiği telefonu kaldırdı ve havada salladı.

“Aradığımda mutlaka açmam söylememiş miydin sana?” Sesi bir kırbaç gibiydi, çalan tehlike çanlarını duyabiliyordum neredeyse.

“Söyledin,” dedim kuru bir sesle. *Ee, neden açmadın*, der gibi kaşlarını kaldırıncı, “Ama ben açacağımı söylemedim,” dedim.

Keyifsiz bir sesle güldü. “Öyle bir lüksün olduğunu mu sanıyorsun?”

“Ne istiyorsun Ediz?” Sesim yorgun çıkıyordu.

“Ağladın mı sen?” diye sordu gözlerini kısarak. “Sorun ne?” Sesindeki umurumda değil ama soruyorum tınısı ve rahat tavrı, içimdeki kara bulutları dağıtmama hiç de yardımcı olmuyordu. Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı iki yana salladım. Hata yapıyordum. Burada ne arıyordum ki ben? Bu benim hayatım değildi.

“Ne istiyorsun Ediz?” diye bastırdım.

“Telefonunu açsaydın kendine bir elbise almanı söyleyip kapatacaktım,” dedi homurdanarak. “Önemli bir işim vardı, senin yüzünden buraya gelmek zorunda kaldım. Senin aklımdan zorun mu var?”

Ne giydiğine ilk defa dikkat edip ona baktım. Siyah bir takım elbise giymişti, koyu gri bir kravat takmıştı ve o kadar resmî görünüyordu ki.

“Ne elbisesi?” Cevap vermeden önce gözlerimin içine baktı ama bu bakış daha çok neler olduğuna dair bir cevap arar gibiydi. Daha iki gün önce Ediz’e gıcıklık yapıyor, ona laf yetiştiriyordum. Fakat şimdi ilk günlere dönmüş gibiydik.

“Doğum günü partin var.”

“Doğum günü mü?” dedim yarı şaşkın yarı alaycı bir sesle. “Benim doğum günüm yakın bir zamanda değil ki.”

Ediz bana kendimi aptal gibi hissetmemi sağlayan bir bakış attı. “Zaten senin hakiki doğum gününü kutlamak gibi bir derdim yok. Sahte bir parti olacak. Oraya davet edeceğim birkaç kişi için bahane. O yüzden iyi hazırlanmanı istiyorum.”

“Dolaptaki elbiselerden birini giyerim,” dedim aldırmadan.

“Alışveriş yapmam istiyorum,” dedi ısrarla. “Git yeni bir elbise al.”

Ona dik dik bakınca gözlerini devirdi ve bileğimden tutup yürümeye başladı. Adımlarına ayak uydurmaya çalışarak onunla sürüklenmeye başlarken şaşkınlıkla baktım. Ama ben yokmuşum, sanki bileğimi tutup beni sürüklemiyormuş gibi ilerlemeye devam ediyordu.

“İstersen mağara adamı gibi davranıp saçından tutarak yerde sürükle, ha? Ne dersin?” dedim somurarak. Bir adım arkasında yürüdüğüm için gülümsediğini belli belirsiz görebiliyordum.

“Onu eşlerine yapmıyorlar mıydı?” diye sordu muzip bir sesle.

Bir an düşündüm. “Bilmem, öyle mi?”

İç geçirerek başını iki yana salladı. “Sadece yürü Doğa.”

Bana adımla hitap edince çok tuhaf hissediyordum, onun ağzından ismimi duymak garip bir duygu uyandırıyordu içimde. Sonra beni mağazalardan birine soktu. Bu his olumlu mu olumsuz mu bilmiyordum ama bana yanlış geliyordu. Ediz’e Umay’ı aradığımı söyleyecektim, belki olayı saptırır ona blöf yapardım.

“Ediz,” dedim mekanik bir sesle. “Ben...”

“Şu sesini kes artık,” dedi lafımı ağzıma tıkayıp. “Gerçekten yapmam gereken işler var ve seninle uğraşmak beni yeterince ahkoyuyor.”

“Uğraşma o zaman,” dedim elbiselerin olduğu kısma geldiğimizde. “Git işine bak, ben bir şekilde hallederim.”

“Şimdi, senin zevkin büyük bir sorun. Ayrıca dediklerimi yapmıyorsun ve bu da gerçekten can sıkıcı.”

Ediz yardım için gelen görevliyi başından savıp askuların yanında ilerlemeye başladı. Ardından hızlıca askıları karıştırdı ve elime gece mavisi bir elbise tutuşturdu. Onunla laf dalaşma girmek mümkün olmayacağı için sustum ve o elbise seçerken ben de etrafa bakmaya başladım. Bugün hava gerçekten çok kötüydü ve dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Genellikle renk olarak gri ve tonlarını sevmeme rağmen gri bulutlardan nefret ederdim. Ruh halimi olumsuz yönde etkiliyordu.

“Şunu da al,” dedi gri bir elbiseyi bana uzatıp. Bıkın bir tavırla askılardan birine yaslanarak onu izlemeye başladım. Her zamanki gibi ciddi halinden taviz vermiyordu.

"Ben şunu da denemek istiyorum," dedim gözüme çarpan siyah elbiseyi alıp.

"Kesin berbattır," dedi Ediz bana bakmadan. "İyi, dene bakalım. Zaman kaybından başka bir şey değil ya, neyse."

Sinirden yanaklarımı ısıırıyordum ama o bana aldırılmıyordu bile. İki askı daha çıkarıp kucağımdaki yığının üstüne koydu ve beni sırtımdan hafifçe itip kabinlere yönlendirdi. Kendim güç kullanmıyordum bile, o beni hareket ettiriyordu.

"Acelem var diyorum kızım," dedi ters ters. "Hızlan biraz."

Hiçbir şey söylemeden elimdeki poşetleri ve çantanı ona verip kabine girdim, elbiseleri askılığa asarken beyaz elbiseyi gözüme kestirmiştim bile. Her yerinde ufak delikler vardı ve süper miniydi. Zaten Ediz'in seçtiği bir şey başka nasıl olabilirdi ki? Dolabımdaki kıyafetleri görünce de bunu sorgulamıştım, acaba bedenimi nereden biliyordu? Kıyafetlerimden teker teker kurtulup elbiseyi ayaklarımdan geçirdim. Aynadaki yansıma bakarken elbisenin kollarını omuzlarıma yerleştirdim, yüzümde bana yabancı olmayan bir ifade vardı. Mutsuzdum ve çelişki içerisindeydim. Nefesimi hızla verip fermuara uzandım ama sırtımdaki fermuarı kapatamayınca başımı dışarı çıkardım, Ediz kabinlere en yakın askılarda kıyafetlere bakıyordu.

"Fermuarımı kapatmama yardım eder misin?" diye sordum bana bakınca. Hiçbir şey söylemeden yanıma geldi ve benimle birlikte kabine girdi. Daracak yerde onunla bu kadar yakın olmak bana garip hissettirse de bir şey belli etmemeyi başardım. Ediz sırtıma dökülen saçlarını omzuma doğru itti ve fermuarı kapattı. Bunu yaparken eli tenime değmişti, dokunduğu yerden kıvılcım çıktığını sandım bir an.

Apar topar kabinden çıktım, Ediz de garip garip yüzüme bakıyordu ama o da kabinden çıkıp gözleriyle beni baştan aşağı süzünce yüzündeki ifadenin yerini alay aldı. "Beyaz kesinlikle sana göre değil."

Aynaya bakıp kendimi inceledim. Bence gayet hoş olmuştu ama haklıydı. Bu elbiseyi taşımak için daha esmer olmak gerekiyordu. Ama umurumda mıydı? Hayır. "Olsun, elbisenin güzelliği yeter."

"Diğer elbiseyi dene," dedi beni tekrar kabine doğru iterken. İtiraz ettim ama beni dinlemiyordu bile. Neyse ki fermuarımı açıp işimi kolaylaştırmıştı. Kıyafet denemekten gerçekten nefret ediyordum. Üstümdeki elbiseden kurtuldum ve diğer askıdaki gece mavisi elbiseyi alıp üstüme geçirdim. Fakir kol, üstüme tam oturan bir elbiseydi. Sırt dekoltesi vardı

ama derin değildi. Kabinden dışarı çıkarken, “Bu fazla resmî kaçıyor.” dedim.

Ediz bir an beni inceledi. “Haklısın,” derken sesi düşünceli çıkıyordu. kafasından neler geçiyordu acaba? “Diğeri.”

Ona itiraz etmek üzere olduğumu anlayınca, “Diğeri,” diye ısrar etti. Ayaklarımı yere vura vura kabine girdim ve ufak çaplı bir savaştan sonra elbiseden kurtulup hızla krem rengi elbiseyi denedim. Straplez, etek kısmı bol olan mini bir elbiseydi. Sadeydi ve göğüs kısmı büyük bir fiyonktan oluşuyordu. Hoşuma gitmişti ama fazla sevimliydi. Böyle cici kız kıyafetleriyle işim olmadığı aşikârdı. Kabinden çıkıp Ediz’in karşısına geçtim.

“Sana zıt bir elbise,” dedi Ediz kafamdaki düşünceleri okuyormuş gibi. Çenesinin ucuyla kabini gösterdi. “Diğeri.”

“Sana bir şey söyleyeceğim,” dedim gözlerinin içine bakarken. Umur-samaz bir tavırla tek kaşım kaldırdı. “Bence senin, benim elbisemden daha büyük bir problemin var. Telefonun son aranan numaralarına bakar mısın?”

Vereceği tepkiyi beklemeden kabine girdim, görünce ne yapacaktı acaba? Ayrıca niye kalbim bu kadar sert çarpmaya başlamıştı ki? Korkacak bir şey yoktu, onun karşısında dik durmalıyım. Yine de bana inat titreyen ellerimle krem rengi elbiseyi çıkardım. Hızla üzerime gri elbiseyi geçirdim ve aynadan yüzüme baktım. Suratım kül rengine dönmüştü. Saçlarımı düzelttim ve omuzlarımı dikleştirip kabinden çıktım. Elindeki telefonu çevirip duruyordu, yüzünden ne düşündüğü belli değildi ama bir değişiklik olduğunun farkındaydım. İfadesi, olumsuz bir duyguyla buz tutmuştu. Bir süre beni inceledi.

“Kendi seçtiğin elbiseyi giyer misin?” dedi kuru bir sesle. Telefonu hâlâ elinde çeviriyordu. Hiçbir şey olmamış gibi mi davranacaktı yani?

“Bana bağıırıp çağırılmayacak mısın?” diye sordum biraz şaşırarak. “Ya da ne yaptığımı anlamadın mı? Ankara’yı aradım.”

Ediz sadece çok kısa bir an gözüme yorgun göründü ama bu o kadar kısa sürdü ki sadece bir göz yanılması olduğunu düşündüm. “Kendi seçtiğin elbiseyi giyer misin Doğa?”

Onunla zıtlaşabilirdim ama şu an ne düşündüğünü, ne hissettiğini bilmediğim için bunu göze alamadım. Tekrar kabine dönerken düşüncelerim beni yine dürtüyordu. Niye içimde ona karşı hissettiğim tüm çelişkiler sebebiyle bana sinirlenen bir taraf vardı? O tarafı susturmak istiyordum.

Hızla gri elbiseden kurtuldum ve kendi seçtiğim elbiseyi giydim. Açıkçası askıdan alırken sadece yaka kısmına dikkat etmişim ama mini bir elbiseydi bu. Boğazına kadar kapalıydı fakat boğaz ve göğüs kısmı arasında bir boşluk, hafif bir göğüs dekoltesi vardı. Bunlar sorun değildi ama sırtı... Sırtım tamamen açıktaydı, sırt dekoltesi o kadar baskındı ki elbiseyi hemen çıkarmak istedim. Ayrıca sutyenimi de çıkarmak zorunda kalmışım.

İstemeye istemeye kabinde çıktım ve Ediz'in karşısına geçtim. Gözleri buz gibiydi, sanki o yeşillik de is çökmüş gibi bir kat koyulaşmıştı. Beni baştan aşağı ağır ağır süzdü.

"Arkanı dön," diye emretti alçak bir sesle. Dediğini yapıp arkamı döndüm. Bana yaklaştığını göz ucuyla görünce gerilmişim, kabindeki deneme amaçlı koydukları topuklu ayakkabıyı giydiğim için aynı boydaydık. Yüzü, yüzüme çok yakındı, elleri saçlarıma dokundu ve sırtımı kapatan saçlarımı önüme itti. Kollarını belime sarıp sırtımı göğsüne, yanağını da başıma yasladı ve karşımdaki aynadan bize bakmaya başladı.

"Sana ne yaptığımı anlat," diye mırıldandı sessizce. Ben kolları arasında gerilirken o gayet rahattı. "Anlat hadi."

"Ne yapıyorsun?" dedim kupkuru sesimle.

Güler gibi oldu. "Sana ne yaptığımı anlatır mısın?" diye ısrar etti. Aynaya baktığımda göz göze geldik, dışarıdan bakılınca gelecek hayali kuran bir çift gibi görünüyor olmalıydık ama ben mutlu bir genç kadına göre fazla korku doluydum. Dişlerimi sıkıp çenemi hafifçe kaldırdım.

"Beni değiştiriyorsun," diye hırladım neredeyse.

"Örnek ver." O bana öyle bakarken nasıl cevap verebilirdim? Ne yapmaya çalışıyordu? Ama beyaz bayrağı çekmeyecektim.

"Sen... beni ve ailemi öldürmek istiyorsun," diye ayak direttim. "Ama ben seninle uyuyorum."

Güldü ve bana daha sıkı sarıldı. "Şu ateşli görüntüne rağmen çok safsın. Saf kızlar genellikle şeker, tadından yenmeyen tipler oluyor ama sen öyle biri de değilsin. Çok ilginç bir kızsın Doğa."

"Niye böyle konuşuyorsun?" dedim ama zihnim kurduğu cümlelerin ateşli kısmında takılıp kalmıştı. Beni ateşli mi buluyordu? Ne diyeceğimi şaşırılmışım. Bu oyunbaz halleri beni ürkütüyordu. Bu konuşma nereye gidiyordu? Kuruyan dudaklarımı ıslattım.

"Seni nasıl değiştirdiğimi anlatır mısın?"

Gözlerimi kırıştırdım. "Ediz..." Bana ısrarla bakınca, "Bana iyice bak," dedim. "Şu an gördüğün kız senin kaçırdığın kız mı? O gece namıluyu

uzattığın kız yerinde duruyor mu sence? Atalay için savaşıyor kız duruyor mu? Seni bir alışkanlık haline getirdim. Niye seninle uyuyorum?”

Ediz beni bırakıp önüme geçti ve yine ruhsuz ruhsuz güldü. Ardından yavaşça elimi tuttu ve beni kabine doğru çekti, ben daha ne olduğunu anlamadan kabinin içerisindeydik. Ediz beni geriye doğru adım atmaya zorladı, gözlerinde patlamaya hazır bir volkan vardı âdeta. Yutkunup biraz daha geriledim, o da üstüme geliyordu. Sırtım kabinin duvarına çarparken Ediz ile duvar arasında hapsolüp kalmıştım. Yine onu sinirlendirmiştim ve hata yapmıştım. Akıllanmayacak mıydım?

“Seninle uyudum diye bir şeyler değişmedi Doğa.” Sesinde yanıltıcı bir tını vardı. “Ben hâlâ seni öldürmek istiyorum ve sen hâlâ bir kurbandsın. Bunu farklı açılardan yorumlaman tam da sana göre bir şey. Bir hareketin içinde bir duygu veya kendini suçlayacak bir pürüz bulmak zorunda değilsin. Ama eğer ısrarla seni değiştirdiğimi düşünüyorsan, yanılıyorsun.”

“Ben bu değilim,” diye açıkladım. “Bu elbiseler bana göre değil. Geziler, partiler, kolej hayatı, bu lüks yaşam...”

“Saf!” diye tısladı dişlerinin arasından. “Sen hâlâ o kaçırdığım kızsın. Bana ihtiyacın olduğunu söylüyorsun ama bana değil, seninle ilgilenecek birine ihtiyacın var. Bana ihtiyacın nasıl olur, biliyor musun?” Dudakları yüzüme yaklaşınca ciğerlerimdeki hava sıkıştı. Dudağıma çok yakın bir yere yavaşça dudaklarını bastırdı. “Böyle,” diye fısıldadı sıcak nefesi tenimi yakarken. Dudakları çeneme indi ve beni çenemden öptü. “Ve böyle.” Yavaşça boynuma inerken öylece kalakalmıştım. Tenime yumuşacık öpücükler bırakırken, “Böyle,” diye fısıldadı. Dudakları omzuma ulaştı ve tüylerimi ayaklandıran bir öpücük kondurdu. “Böyle.”

“Ediz,” diye fısıldadım.

“Şşt.” Beni susturdu. Elleri sırtımda sabitlenirken dudaklarını, kulaklarımın hemen altındaki boşluğa bastırmıştı. “Sana öyle güzel şeyler yaşattırdım ki benimle kalmak adına her şeyi silip atardın.”

Elleri sırtımdan aşağı kaymaya başlarken titredim. “Ediz, dur.”

“Senden isteyebileceklerimin farkındasın, değil mi?” dedi yüzünü yüzüme kilitleyip acımasız bir alayla bana bakarken. “Senden alabileceklerimin farkındasın, değil mi? Gitmene izin vermeyeceğimi Doğa. Benimlesin.”

Onu itmeye çalıştım ama yerinden kıvıldamadı. “Beni rahat bırak artık. Kafamı karıştırmayı kes!”

Onu itmeye çalıştığım kollarımı bileklerinden tutup başımın iki yanına bastırdı ve beni engelledi. "Benimle olmamı istiyorsam benimlesin. Benimle öpüşmeni istersem öpüşeceksin. Seninle yatmak istersem yatağuma gireceksin." Yeşil gözleri artık ateş püskürüyordu. "Bana ihtiyaç duyduğunu sanma, beni kabullen. Ben artık hayatının merkezindeyim. Artık sen diye bir kavram yok."

"Niye böylesin?" diye fısıldadım gözlerim dolarken.

"Beni böyle olmaya mecbur ettiler. Ve benim için artık geri dönüş yok." Gözleri demir gibi sertti. "Benim ellerimde kan var. Öldürürken cennetin yasak duygularını hissettiklerimin kanı. Ben buyum Doğa."

Gözlerimi kapattım, tüm bunların bir kâbus olmasını diliyordum. "Umay'ı aradım ama sadece sesini dinledim." Yanaklarımdan akan yaşın soğukluğunu hissedebiliyordum. "Lütfen artık bunun intikamını almaya çalışma."

Bileklerimi kerpeten gibi kavrayan parmakları gevşedi ve parmaklarının dokunuşunu yüzümde, gözyaşlarının üstünde hissettim. "Ağlamandan nefret ediyorum." Yanağımdaki yaşları sildi. "Senin masumluğun bile beni bu karanlıktan çıkaramaz artık. O yüzden beni ilgilendiren konularda attığın adımları iki kere düşün. Yoksa sen zararlı çıkarsın."

Beni tamamen dağılmış ve çaresiz bir halde bırakıp kabinden çıktı ve kapıyı üstüme kapattı. Bir süre kalbimi paramparça eden sözlerinin bıraktığı enkazdan sıyrılmaya çalıştım. Sonunda az da olsa kendimi toparlayabildiğimde titreyen ellerimle üstümdeki elbiseyi çıkardım ve kıyafetlerimi üzerime geçirdim. Kabinden çıktığımda Ediz beni bekliyordu, dalıp gitmişti ama ne düşündüğü belli olmuyordu.

Benim çıktığımı fark edince kabinde bıraktığım siyah elbiseyi aldı. "O kadar da zevksiz değilmişsin. Bunu alıyoruz." İşte onun için bu kadar kolaydı, hiçbir şey olmamış gibi davranabiliyordu. Ama emindim ki benim yüzümden her şey okunuyordu, ne kadar kırıldığım ve aşağılandığım ortadaydı.

Beraber kasa sırasına girdiğimizde ben gözlerimi belli bir noktaya dikmiş öylece bakıyordum, bir ara yüzümü Ediz'e çevirdiğimde göz göze geldik. Yeşil gözlerinin arkasında farklı bir duygu yakalar gibi oldum ama hemen gözlerini çevirdiği için ne olduğunu kestiremedim. Acıma mıydı? Büyük ihtimalle şu sefil halime acıyordu. Ben onun yanında kedinin tırnaklarını geçirdiği bir fare gibiydim.

Bir avcı avına merhamet hisseder miydi? Hiç sanmıyordum.

Alışveriş merkezinin çıkışına doğru ilerlerken ellerimi yağmurluğumun cebine koymuş, sessiz bir şekilde Ediz'i takip ediyordum. Her zamanki gibi onu takip edip etmediğime bile bakmıyordu ama bir gözü sanki üzerimdeymiş gibi hissediyordum. Sanki birazcık yavaşlasam bile fark edecekti. İfadesiz gözlerle onu izlemeye devam ettim.

Ediz bakışlarını fark etmedi, etse de anlamıyormuş gibi davranıyordu. Sadece döner kapıdan geçerken dönüp bana baktı ama kısa bir bakıştı bu, sanki bir şey söyleyecekti de son anda vazgeçmişti. Ağzından çıkabilecek kelimeleri düşünmemek için kendimi zorladım ve bakışlarını yağın yağmura çevirdim. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu.

"Arabayla mı gideceksin?" diye sordum gökyüzüne bakarken. Arada şimşek çakıyordu. Yutkundum, içerideyken hiçbir şey belli olmuyordu. "Arabayla gideceksen aldıklarımı sen götürür müsün? Ben biraz yürüyeceğim."

"Bu havada mı?" diye sordu Ediz kaşlarını çatarak.

"Ev o kadar da uzakta değil. Hem biraz kafamı dağıtmış olurum. Merak etme, telefon, kredi kartı hepsi sende." Ona boş bir bakış attım. "Kurallarının dışına çıkmayacağım."

Yüzünde derin bir ifade vardı ama ona aldırmandan yürümeye başladım. Daha birkaç adım atmamla birlikte sınırlıklam olmuşum ama yağmura kucak açtım, içimde yanan her kelimenin kurtarıcısı oluyordu damlalar. Dilimde zehir gibi biriken ama dudaklarımdan kaçamayan kelimeler... Ben kuralsız yaşayan biriydim, ana göre ne istersem yapardım. Birini öldürmeden önce düşünenlerden değil de öldürdükten sonra düşünenlerdendim. Ve bu işin sonunda Ediz'den intikamımı alacaktım.

Gözlerim, peşimden gelip gelmediğine bakmak için bana savaş açsa da kendimi küçük bir kız çocuğunu azarlıyormuş gibi azarladım. Peşimden gelip gelmemesi neden önemliydi? Onun bana sarf ettiği kelimelerin ağırlığı kalbimin üzerine gece gibi çökmüştü, yaptıkları canımı yakıyordu. Ne kadar acımasızdı. Benimle öpüşeceksin, yatacaksın demesinden çok benim ilgiye muhtaç olduğumu yüzüme vurması canımı yaknuştı. Sarhoşken ona hayatımdan bahsetmişim, her ne kadar tam olarak ne anlattığımı hatırlamasam da buzdun duvarlarımdan bir kısmını aşmasına izin vermişim. Dahası, belki de artık buzdun duvar diye bir şey bile kalmamıştı ortada.

Artık yıkmaya başladığı şey buzlar değil, bendim belki de.

Adımlarımı hızlandırdım. Eve gidip bir an önce yorğanın altına girmek ve saatlerce uyumak istiyordum. Belki de oturur sadece ders

çalışırdım. Her ne kadar aldığım notların bir geçerliliği olmayacak olsa da ders çalışmak kafamı dağıtıyordu. Tabii Ediz'in dudaklarının değıdiği yerler bana kafa tutmasa kitap okuyarak da bunu yapabiliirdim.

Kötü olan şey ise korkunun ve endişenin yanında tiksinti veya başka bir olumsuz duygunun olmamasıydı. Dudakları bana değıdiğinde gerçekten korkmuş ve ürkmüştüm ama midem bulanmamıştı. Tiksinmemiştim. İşte beni, Umay'ı aramaya iten de bunlardı, diğere durumlarda da aynı şeyi hissetmemdi. Fakat bunu nasıl açıklayacağıma dair tek bir fikrim yoktu.

Düşünceli bir şekilde kaldırım kenarında yürürken tam arkamdan korna sesi yükseldi. Omzumun üstünden geriye baktığımda Ediz'in yeni arabasını gördüm, yağmur yüzünden zar zor seçtiğim yüzü ifadesiz görünüyordu ama gözleri sertti. Bir süre ona baksam da aldırmadan yürümeye devam ettim.

Ediz bir kez daha kornaya bastı ama bu sefer uzun sürmüştü. Kornanın sesinde Ediz'in sesini duyar gibi olmuşum, beni azarlıyordu. Ama onu görmek istemiyordum ve belki yağmurun saflığı beni bu hastalıklı düşüncelerden kurtarırdı. Ki zaten bu hastalıklı düşüncelere bir yenisi daha eklenmişti: İçimde bir yerlerde bir başka Doğa zıplayarak el çırpıyor, Ediz'in peşimizden geldiğine seviniyordu.

Ediz çevredeki insanların bize bakmasına neden olacak şekilde bir kez daha kornaya bastı, kenarda şemsiyenin altında duran çift bizi izliyordu. Aldırmadan yürümeye devam edecektim ama arabanın kapısının kapanıp açılma sesini duydum, birkaç saniye sonra Ediz kolumdan tutup beni durdurdu.

"Derdin ne? Geberip de başıma iş açmak mı istiyorsun?" diye sordu yağın yağmurda ıslanırken. Tam ağzımı açmış karşılık verecekken o kadar gürültülü bir şimşek çaktı ki ürkmekten edemedim. Ediz korktuğum için daha dikkatli bakıyordu bana. "Bin şu arabaya."

"Yürüyerek gitmek istiyorum." Sesimdeki kararlılık yok olmuştu, tereddüt vardı. Şimşegi duyduktan sonra yürümek artık o kadar da iyi bir fikir gibi gelmemeye başlamıştı. Ediz kaşlarını çatı.

"Çocuk gibi şimşekten korkuyorsun," diye alay etti benimle ama sesi ciddiydi. Sırılsıklam olmuştu, yağmur suyu dudaklarını ıslatınca dudaklarına renk gelmişti ve konuşurken arada alt dudağını istemsiz bir şekilde ağzına çekiyordu, bir saniye bile sürmüyordu bu hareket ama çok dikkat dağıtıcıydı.

Bilinçaltım çılgık çılgına bağırıyordu. Ne düşünüyordum ben? Gözlerimi kırıpıştırarak belli belirsiz kafamı iki yana salladım. "Ediz, beni rahat bırak."

Aldırmayıp beni çekiştirmeye başladı ama ellerinden kurtulup onu ittim. Çevredeki insanlara iyi gösteri çıkarıyorduk ama kimse müdahale etmiyordu. Beni kaçırdığı gece, o kafede de kimse müdahale etmemişti. Bizi sevgili sanıyorlardı, şu an bir çiftin kavgasını izliyormuş gibi izliyorlardı bizi. "Sana beni rahat bırak dedim!"

Ediz bana yarı şaşkın yarı öfkeli bir şekilde baktı. "Senin derdin ne bugün?"

"Bir derdim yok." *Derdim sensin, aptal. Sen ve o dengesiz hareketlerin. Sen ve içinde tuhaf hisler uyandıran yüzün!*

"Seni tanıyorum Doğa." Tam gözlerimin içine bakıyordu. "Sende bir sorun var bugün. Sabahtan beri bir garipsin. Umay'ı arıyorsun ama yerini söylemiyorsun. Belki de söyledin ama beni oyalamaya çalışıyorsun."

Ruhsuz ruhsuz güldüm. "Tabii canımı, sana yalan söylemem çok mümkün ya zaten!"

"O zaman sorun ne?" Elimi başıma götürdüm ve ilahi bir müdahale bekler gibi çevreme bakındım. Yağmur yüzünden her şey pusluymuştu. Ona cevap vermeyip başımı iki yana salladım. Ediz bir cevap arıyormuş gibi yüzüme bakıyordu, normalde beni rahatlıkla çözerdi ama şimdi ne olup bittiğini anlamakta güçlük çektiğini görebiliyordum.

"Sorun ne kızım?" diye üsteledi öfkeyle. Gerçekten sinirlenmeye başlıyordu ve birazdan patlayacağı ortadaydı. Alt dudakımı dişlerimin arasına alıp bir kez daha başımı iki yana salladım. Ediz o kadar öfkeli bakıyordu ki beni ürkütüyordu, bana doğru bir adım atınca korkuyla bir adım geriledim ve elimi kaldırıp durmasını işaret ettim.

"Sorun sensin!" diye bağırardım. "Sen! Bana söylediğin onca şeye rağmen senin için üzülüyor olmam!" Ellerimi enseme götürdüm ve ağlamaklı bir şekilde güldüm. "Seni asla öpmem, seninle asla yatmam, duydun mu? Benim bedenim hakkında kararlar verir, enirler yağdırırsan bu oyun tersine döner."

Ediz dişlerini sıkıp yüzüme baktı ama daha da öfkelenmiş görünmüyordu. "Baban için sana üzülüyorum," diye itiraf ettim. "Haklı olduğumu biliyorum, ben olsam ne yapardım diye düşünüyorum ama benim bir babam bile yok! Çok iyi biliyorsun, değil mi? Benim kimsen yok! Kendimi senin yerine koyamıyorum, o yüzden ne yapmaya çalıştığımı kavrayamıyorum."

"Sorun bu mu yani?" diye sordu sakın bir sesle ama gözleri hâlâ sertti. "Sorun benimle huzurlu bir şekilde uyuyabilmen, benim için üzülmen mi?"

"Sorun bu çelişki!" diye tısladım. "Babam gibisin. Beni hep çelişkide bırakıyorsun. Tüm yaptıklarına rağmen seni anlayıp sevmeye çalışmak mı yoksa nefret etmek mi?"

"Sevmek mi?" Ediz şimdi gerçekten afallamış görünüyordu.

"Senin söylediğin gibi beni seven, ilgilenen biri olmaması bende o duyguların olmadığı anlamına gelmiyor." Yağmurun sözlerimi alıp götürmesine izin verdim. "Ashında benim sana olumlu bir duygu beslemem ünkânsız ama en azından kendimi kandırsam ve bu işte sen istediğin için değil de kendim istediğim için olsam böyle olmazdı. Bana yaptıkların... Sen bir zavallısın Ediz."

Ediz güldü ama keyiften yoksun bir sestti bu. "Bu konuşma da ne şimdi?"

"Ne anlıyorsan," dedim kuru bir sesle.

"Zavallı olan ben miyim Doğa?" Ediz bana doğru yürüdü ama bu sefer geri çekilmedim. "Yoksa sen misin? Ben senin gibi nefretin arkasına saklanmıyorum. Seni ayakta tutan nefret, değil mi? Sen kendine bir yol bulmuşsun ve bu yolda ilerliyorsun. Söylesene, sevgiden bahsediyorsun ama sen sevmek nedir gerçekten biliyor musun?"

Sözleri canımı yakıyordu. Hele sarf ettiği cümlelerin doğruluğu... Yutkundum. "Ben nefretin arkasına saklanıyor olabilirim. Ama sen nefretin ta kendisisin."

"O zaman sen benim arkamdasın güzelim." İki parmağıyla çenemi kavradı ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "O zaman ben yoksam sen bir hiçsin. Senin hissettiğin tek şey benim, seçtiğin tek yol ve seni ayakta tutan tek şey..." Ediz gülümsedi. "Bunu aklından çıkarma, olur mu?"

Ben ona şaşkınca bakarken elimi tuttu ve boş bir anımdan yararlanıp beni arabaya doğru çekmeye başladı. "Ediz..."

"Bir an önce eve gidip ütü yapman gerekiyor," dedi. "Yani zatürre olman falan umurumda değil. Ütü yapmayı bilmiyorum."

"Ne?" diye bağırdım. Yolcu kapısını açtı ve beni kaba bir şekilde arabaya bindirdi.

"Ütü," dedi göz kırparak. "Hani şu kıyafetlerdeki kırışıklıkları gideren alet."

Az önce hiçbir şey olmamış gibi davranması kafamı daha da karıştırırken şaşkın bir şekilde yola baktım. Bu iş nereye varacaktı? Ediz sürücü koltuğuna binip arabayı çalıştırdı ve ısıtıcıyı açtı. Bana kısa bir

bakış attıktan sonra arabayı sürmeye başladı. Daha fazla konuşmak istemediğim için radyoyu açtım ve yabancı bir kanalda durdum. Bilmediğim bir şarkı çalıyordu ama onun ardından Madonna'nın *Beautiful Killer*¹ şarkısı çalmaya başlayınca inanamayan gözlerle radyoya baktım. Şaka mıydı bu?

Sen güzel bir katilsin... Kendine zarar versen de usla ölmezsin... Sokakta durup dikildiğinde... Ateşle baş edebilirsin, tıpkı bir samuray gibi... Güzel bir katilsin ve taktığın maskeyi seviyorum... Geçmiş değiş-tiremeyiz, iyi insanlar hep geride kahr. Peki ne oluyor şimdi? Bilmem gerek, hikâye nasıl gidiyor? Beraber miyiz?

"Hadi canım," diye mırıldandım. "Yok artık."

"Madonna hana söylemen için sana şarkı yazmış," dedi Ediz alayla.

"Kes sesini," diye homurdandım. Bugün daha fazla ne kadar şaşırabilirdim acaba? Ediz alaycı bir ifadeyle yola bakarak arabayı sürmeye devam etti, keyfi yerine gelmiş gibi görünüyordu. Dengesizliğinin sınırı yok gibiydi.

Eve gidene kadar Ediz gıcıklık olsun diye şarkıyı mırıldandı durdu. O eğleniyor olabilirdi ama ben kesinlikle eğlenmiyordum. Her şey bu kadar mı ters olurdu? Ana rahmine düşen en bahtsız ve şansız insan olarak adımı tarihe yazdıracaktım.

Arabadan çıkıp eve doğru yürürken yağmur biraz hafiflese de yağmaya devam ediyordu. Üşüdüğüm için koşar adım eve doğru yürüdüm ama kapının önünde Kutay'ı bulunca şaşkınlıkla durdum. "Kutay?"

"Doğa?" O da sınısıklandı. "Neredeydin? Seni aradım ama açmadın telefonu."

Bize doğru yaklaşan Ediz'e ters ters bakış attım. Büyük ihtimalle bilerek açmamıştı. Ben bir yalan uydurmaya çalışırken Ediz, "Doğa'nın hattı değişti," dedi. "Eski hattım ben kullanıyorum artık." Sonra Kutay'a hiçbir şey söylemeden yanımızdan geçti ve eve girdi.

"Neden buradasın?" diye sordum. Ediz'in davranışından dolayı ona özür diler gibi bakıyordum.

"Yarıncı sınav için fizik notlarımı istemiştin ya." Elimle alınma vurdum. İşte şimdi gerçekten de çok kötü hissediyordum kendimi.

¹ (İng.) Güzel Katil.

“Özür dilerim ya,” dedim hemen. “Aklımdan çıkmış. İçeri gelsene. Sıcak bir şeyler vereyim sana.”

“Rahatsız etmeyeyim?” diye sorunca ona imalı imalı bakmakla yettindim. Gülerken benimle birlikte içeri girdi ve montunun altına sakladığı defteri kenara koydu. İçeri geçerken Ediz de üstündekileri çıkarıyordu. Gömleğinin düğmelerini açarken bize tuhaf bir ifadeyle baktı.

“Git odanda soyun,” dedim. Ediz son düğmede durdu ve bir an gözlerim gözlere takıldı. Sonra da gözlerini bile kırpmadan son düğmeyi de açarak gömleği çıkardı, dudakları kibirli bir gülümsemeye sahne oldu. Hiçbir şey söylemeden montunu alıp merdivenlere yöneldiğinde gözlerimi kısarak arkasından baktım.

“Sen o öküzü kusuruna bakma,” dedim sevecen bir şekilde. “Hoş geldin.”

“Yok, önemli değil,” dedi hemen.

“Sen otur, ben sana havlu ve giyecek bir şeyler getireyim.” Hafifçe başımı salladı. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp banyodan el havlusunu kaptım ve Ediz’in odasına yöneldim. Kapı açık olduğu için müsaittir diye içeri girdim ama tam o sırada pantolonunun kemerini çıkardığını görünce donup kaldım. Ediz bana kaşlarını kaldırarak baktı ama aldırmadan pantolonunun düğmelerini açmaya başladı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum şaşkınlıkla. “Dur, bekle. Bir şey alıp çıkacağım.”

“Ne alacaksın?”

“Tişörtlerinden birini.” Bana ne olup bittiğini anlamıyormuş gibi baktı ama sonra ne yaptığımı fark edince gözleri kocaman açıldı. Çıplak göğsü, nemli saçları ve yüzündeki ifadeyle gerçekten çok güzel görünüyordu. *Kes şunu Doğa*, diye azarladım kendimi.

“O piçe benim giysilerimden vermeyeceksin, değil mi?”

“Şşşt,” dedim dolabına yönelirken. “Duyacak. Çok ayıp.” Dolabından bir tişört alıp kapıya doğru yürümeye başladım ama tişörtün diğer ucundan kavradığı gibi çekmeye başladı. Ona şaşkınlıkla baktım ama ben de tişöрте sıkıca tutunmuşum.

“Hayatta olmaz!” diye tısladı. “Ver şunu. Gebersin pezevenk.”

“Ediz!” dedim sessizce. “Ayı bile evine gelen misafire hoş davranır. Türlerini örnek al biraz.”

“O senin türün,” dedi inatla tişörtü çekiştirirken.

“Öküzlere özel bir söz de vardır eminim,” dedim gözlerimi kısarak. “Ver şunu!”

“Vermem.”

“Sen inatçıysan ben de inatçıyım!” Tüm gücümle çekiştirdim ama buradan bakınca bile gayet net görünen gücü karşısında hiç şansım yoktu. Cılız kollarımla ne yapabilirdim ki? Ama yine de tişörte yapışmıştım. Ediz de tüm gücünü kullanarak çektiğinde bırakmadığım için sonunda olan oldu. Ediz’in hayvani gücü yüzünden sertçe ona çarptım, ben çarpınca doğal olarak dengesini kaybetti ve hemen arkasındaki yatağa sırtüstü düştü. Ben de onun üstüne düşerken neredeyse kendimi kaybedecektim. Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırırken Ediz’le dudaklarımızın arasında bir santimetre kadar bir mesafe olduğunu fark ettim. Gözlerini hiç bu kadar yakından görmemiştım, böyle bakınca iki gözü birleşiyor, ortada tek göz varmış gibi görünüyordu ama buna rağmen güzeldi. Yağmur kokusuyla karışmış parfümü burnumu, çıplak göğsündeki kaslar da avuçlarımın içini dolduruyordu ve gerildiğini tenimin altında hissedebiliyordum.

Nefesimin tıkandığını hissettim. O kadar şaşırmıştım ki gözlerimi bile kırpamıyordum.

Bir an birbirimize bakakaldık ve öylece durduk. Ediz öne doğru hareket etse dudaklarımız birleşecekti ama buna fırsat bırakmadan hızla üstünden kalktım. Anın şaşkınlığından yararlanıp tişörtü kaptığım gibi kaçmaya başladım. Kalbim resmen boğazımda çarpıyordu, zaten aşağıya indiğimde Kutay’ın bana tuhaf gözlerle bakması benim de yüzümdeki ifadenin ne olduğunu merak etmeme sebep oldu.

“Al,” dedim tişörtü ve havluyu ona uzatırken. Uzattıklarımı alırken tişörte baktı.

“Bu tişörte ne oldu?”

“Ediz biraz gıcıklık etti,” dedim. Anlamıyormuş gibi baktı. “Boş ver. Uzun hikâye. Ben odama çıkıp üstümü değiştireyim, sen de burada rahatça giyin.”

“Tamam,” dedi Kutay ama şimdi o da şaşkıncı. Zaten bir tişörtü ben de öyle görsem ben de şaşkına dönerdim.

Belli bir saate kadar Kutay’la oturup salonda ders çalıştık. Ashında onu odama çıkaracaktım ama Ediz huysuzluk yapınca salonda kaldık. Ediz gözlerini dikip bize bakıyordu ve bu rahatsız edici bir durumdı. Bakışları pek hoş değildi. Sonunda çalışmamız bittiğinde Kutay ayaklandı.

Ediz içkisini yudumlarken Kutay’a ölümcül bakışlar atıyordu. Nevse ki Kutay, Ediz’e bakmamıştı bile. Onu geçirmek için arkasından giderken sadece dudaklarımı oynatarak Ediz’e, “Öküz,” dedim. Ediz pis pis

gülümseyerek kristal kadehini şerefe dermiş gibi bana kaldırdı. Ona dil çıkardım.

Kutay gittiğinde Ediz'i azarlamak için salona gittim, madem benden bir şey istiyordu, o halde işimi zorlaştırmayacaktı. Kutay bir gün arkasına bakmadan kaçacaktı herhalde bu psikopat yüzünden.

"Senin derdin ne?" diye hırladım ama o bana aldırmadan kadehi orta sehpaye koydu ve gerinerek esnedi.

"Çok uykum olması dışında mı?" Ayağa kalktı. "Hiçbir şey. Hadi iyi geceler."

"Seni pislik," diye azarladım onu. "İşimi ne diye zorlaştırıyorsun?"

"İyi geceler," dedi tekrar ve bana aldırmadan merdivenleri çıkmaya başladı. Arkasından dişlerimi bilerken kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bir gün cinnet geçirecek ve onu öldürecektim, olan bu olacaktı.

Ediz'in arkasını toplamaya başlarken ütünün nerede olduğunu düşünüyordum. Beyefendi uyuyacaktı ama ben onun ütüsünü yapacaktım, aman ne hoş! İÇki kadehini alıp mutfağa gittim ve sonra da işe koyuldum.

Ertesi gün okul olaysız geçti, fizik sınavına girdik. Sonra da Ediz beni okuldan âdeta sürükleyerek götürdü.

Çünkü bugün benim doğum günümdü. Pardon, sahte doğum günüm.

Evde kutlayacağımızı sanıyordum ama Ediz sahil kenarında bir kafe kiralamıştı. Bütün hazırlıklar tamamlanıyordu, davet işini de Ediz halletmişti zaten. Neredeyse bir ordu gelecekti doğum günüm. Hayatımda daha önce doğum günüm için pasta kesmemiş insandım, doğum günlerinden nefret ederdim ama bugün dört katı bir pastayı kesecektim.

"Kimleri çağırдың?" diye sordum Ediz'e. Aynada kravatıyla uğraşıyordu, yine takım elbise giymişti ve çok yakışıklı görünüyordu.

"Kutay'ın bir iki arkadaşı," dedi umursamaz bir sesle. Aynadan ona baktım.

"Bana Kutay olayını anlatacak mısın?" dedim kaşlarını çatarak. "Bu iş can sıkıcı olmaya başladı. Neler döndüğünü bilmiyorum."

Ediz kenardaki dava dosyasını alıp bana gösterdi. "Hepsi bunun içinde," dedi bana ifadesiz gözlerle bakarak. "Yakın bir zamanda bu dosyayı okuman için sana vereceğim zaten. Fakat daha zamanı gelmedi."

"Umarım Kutay benim gibi masum değildir ve ailesinin faturasını ona kesmiyordur." Bunu söylediğimde Ediz bana sert bir bakış attı.

"Senin bir dava dosyan var mı Doğa? Git üstünü giy, sinirlerimi bozuyorsun."

Ona ters bir bakış atıp merdivenlere yöneldim ve ağır ağır çıkarak odama gittim. Kalabalık ortamlardan nefret ediyordum, hele bir de gecenin odak noktası ben olacağım için hepten kâbus gibi geliyordu bana. Üstümdekileri yavaşça çıkardım. Sırtı açık bir elbise olduğu için sutyenimi de çıkardım ve kenara attım. Elbiseyi giymeden önce aynanın önüne geçtim ve saçlarımı geriye atıp kendime baktım. Daha önce çıplak halime bu kadar çok dikkat etmemiştim, göğüslerim çok dolgun değildi ama küçük de değildi. Belim ince ve uzundu, bacaklarım da öyle. Aslında genel olarak bakarsak cılız ve kırılgan görünüyordum. Tabii minyon tipli birinin görünebileceği kadar değil belki ama şu an sahip olduğum güç, bedenimin yansıttığı kadar az değildi.

Giymenin cesaret isteyeceği elbiseye baktım ve kendimi izlemeyi bırakıp üzerime geçirdim. Saçlarımı atkuyruğu yaptım ve kuyruğun ucunu kremle kıvrıdım. Bugün her zamankinden fazla makyaj yapacaktım: hafif bir kapatıcı, kırmızı bir ruj ve masadaki göz makyajı malzemelerinden birkaçı daha.

Sonunda ortaya çıkan görüntü hoşuma gitti. Kendimi yarı çıplak hissediyordum ama bu insanların arasında yarı çıplak giyinmek hiçbir zaman sorun değildi.

Aşağı indiğimde Ediz hazırdı, beni görünce bakışları üzerimde sabitlendi ama yüzünde bir değişiklik olmadı. Yine de gözlerinin karardığını görünce utandım, bana bu elbiseyle ateşli göründüğümü itiraf etmişti. Yavaşça onun yanına giderken özellikle gözlerinin içine bakmıyordum.

"Bu gece dikkat et," dedi homurdanarak. "Erkekler dışlerini geçir-mesinler sana."

"Kendimi korurum," dedim gıcık bir sesle.

"Göreceğiz," dedi bana ters ters bakarak. "Ediz yardımuma koşacak diye bekleme sakın. Taciz etseler dönüp bakmam."

"Çok meraklıydım zaten senin dönüp bakmana. Konuşma da gide-lim." Dış kapıya doğru yürümeye başladım, o da bana yetişip askıdan bir şey aldı ve hemen ardından sırtına bir şey örttü.

"Dışarıso soğuk," deyince ona şaşkınlıkla baktım. Beni mi düşünüyordu? "Ne var? Hastalanıp başıma bela olma diye yapıyorum. Hadi yürü."

Önüme geçip arabaya doğru yürümeye başladı. O sırada elinde kır-mızı kurdeleyle bağlanmış ufak bir kutu olduğunu gördüm. Peşinden koştururken, "Yoksa o da hediyem mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Arabaya bin," dedi beni duymazdan gelerek. Somurttum ama dediğini yapıp arabanın etrafından dolandım ve sürücü koltuğunun yanındaki yolcu koltuğuna oturdum.

"Ne aldın?" diye sordum merakla.

"Büyük bir şey değil, heveslenme hemen." Ama on kuruşluk bir sakız bile olsa sevinirdim. Bana doğum günlerimde hediye alan tek kişi Umay oluyordu, ailem bile hatırlamazdı. Gelen herkesin hediye verme ihtimalini düşünürsek hayatımda ilk defa bu kadar çok hediye alacaktım. Sırtarak arkama yaslandım.

"Ne o, çok mu sevindin?" dedi Ediz. Ona baktığımda gözlerine ulaşan bir gülümseme vardı yüzünde.

"Daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı," dedim duygusal bir sesle. "Kendi çıkarın için de olsa teşekkür ederim."

"Dramatize etme hemen," dedi homurdanarak. "İnsan doğum günlerini neden kutlar ki? Nefret ederim."

"Sen hiç doğum gününü kutlamadın mı?" diye sordum ama sordüğüm an pişman olmuştum. Ediz'in doğumunda annesi ölmüştü, bunun için doğum günlerini kutlamadığını bana söylemişti zaten. Alt dudağımı ısırırdım. "Özür dilerim."

"Ne için özür diliyorsun?" diye sordu umursamaz bir tavırla ama üzülüğünü tahmin edebiliyordum. Belki kendini biraz salsa ve güçlü duruşundan sıyrılrsa daha huzurlu olacaktı fakat bunu ona ben yaptıramazdım.

Sahil kenarındaki kafeye geldiğimizde yavaş yavaş kalabalık oluşmaya başlamıştı bile. Ama ben kalabalığa değil şaşkınlıkla kafeye bakıyordum. Her yer ışıklandırılmıştı ve o kadar güzel görünüyordu ki! DJ vardı ve ortam kelimenin tam anlamıyla yıkılıyordu. Kıvırcık saçlı DJ bir an yanımdaki Ediz'e baktı, sonra hafifçe başım salladı. Şarkıyı durdurdu.

Ve Madonna'nın *Beautiful Killer* şarkısı çalmaya başlayınca Ediz bana sırttı.

"İyi eğlenceler doğum günü kıızı," dedi kulağıma fısıldayarak ve yanımdan uzaklaşmaya başladı. Ben arkasından endişeyle bakarken o rahat bir şekilde yürüyordu.

Herkes doğum günümü kutluyor, benimle tanışıyor, iltifat ediyordu. Artık ilgiden bayılacak bir noktaya geldiğimden bizimkilerin masasına gitmiştim bile. Deri koltuğa yığılmadan önce bir de hepsiyle tokalaşmış, sarılmıştım.

“Kızım taş gibi olmuşsun ya,” dedi Gökalp sırtarak. “Dikkat et yemesinler seni. Eğer asılan olursa söyle bize. Kaslarımız yeter.”

Egemen ve Gökalp aynı anda kollarını kıvrıp kaslarını şişirdiler. Onlara gülerek baktım, bu şaşal hallerine diğerleri de gülüyordu. Kutay beni dikkatle inceliyor, Yeliz de bana parti hakkında yorumlarını iletiyordu.

“Bu kızı çağırmana şaşırđım,” dedi birden Gökalp. Bakışlarını takip edince Başak'ı gördüm. Şaşkınlıkla gözlerim açıldı ve Gökalp'e baktım.

“Ben çağırmadım,” diye homurdandım. Sinirle arkama yaslanırken içimden Ediz'e sövüyordum.

“Çağır-san bile gelmez samyordum,” dedi sırtarak. “Voleybol takımının kaptanlığını sana kaptırdı.”

“Ne?” diye ciyakladım.

“Yakında Fatih Hoca seninle konuşur,” dedi Kutay. “Başak'ı kaptanlıktan çıkarmış. Duyduğuma göre küplere binmiş. eminim buraya da sorun çıkarmaya gelmiştir. Dikkat et, geceni mahvetmesine izin verme.”

Ben şaşkınlık içinde onlara bakarken onlar başka bir konuya atlamıştı bile. Voleybol takımı kaptanı mı olacaktım? Bu benim için tamamen beklenmedik bir haberdı.

Ediz bütün gece yanıma gelmemişti, hatta Kutay'la deliler gibi dans etmemize rağmen bir kere bile sesini çıkarmamıştı. Bu durum bana garip gelse de sonra düşünmek için kırıntılarıyla beraber halının altına süpürdüm.

Ediz hiç dans etmemişti. Bar taburesinde oturuyor, içki içiyordu. Bir ara bir adamla konuştuğunu gördüm. Tabii ya, o buraya eğlenmeye değil işini halletmeye gelmişti. Ama biraz ara verse olmaz mıydı? Eğlenmek ona da iyi gelebilirdi. Yüzümü buruşturup bu düşünceyi kafamdan attım. Şimdi onunla ve ters cümleleriyle hiç uğraşamayacaktım. Zaten bu gece biraz tuhaf davranıyordu, niye takım elbise giymişti ki?

“Ediz niye takım elbise giydi?” diye sordu Yeliz aklımdan geçenleri okumuş gibi.

Bilmiyorum desem garipselerdi, ne de olsa aynı evde yaşıyorduk. Ama bunu sormak da aklıma gelmemişti. Ediz'e baktığımda ayağa kalkmış, onun gibi takım elbise giyen iki iş adamı kılıklı heritle el sıkışıyordu.

“Ediz'in ailesiyle benim ailem ortak iş yapıyor,” diye salladım. “Şirketin yarısı Ediz'e kalacak. ailelerimiz yurt dışında ve acil bir görüşme yapılması gerekiyor. Adamlar da sadece bu gece müsait, o yüzden Ediz buraya davet etti. Beni yalnız bırakmak istemiyor ama öyle yeni yetme gibi giyinmek istemedi de.”

"Anladım," dedi Yeliz düşünceli düşünceli. "Hem yakışıklı hem çalıskan. Bal dök yala."

"Neresi yakışıklı?" diye atıldı Egemen. Yeliz ona kulaklarına inanmıyormuş gibi baktı.

"Allah var yani şimdi, çarpılacaksın." Egemen ona ters bir bakış attı ve telefonunu eline tutuşturdu.

"Sen elin adamıyla ilgileneceğine git şu vampirlerle ilgili sitene bak."

Sıla'yla bakışıp sessizce güldük. Bal gibi birbirlerinden hoşlanıyorlardı işte. Bir ara bu ikisine el atmak istiyordum, her şeyi yapmıştım, çöpçatanlığı da yapabiliirdim. O kadar çok yakışıyorlardı ki. Birbirlerine tam zıtlardı ama tencere kapak gibi uyuyorlardı.

"Pasta zamanı!" diye bağırdı Yeliz garsonların tekerlekli masayla getirdikleri pastayı görünce. Ediz'i de Egemen'i de unutuvermişti. "Bu pasta çok güzel!" Çok kelimesindeki o harfini uzatmıştı. "Hadi Doğa!"

Garsonlar on sekiz tane mumu yakarken beni de kolumdan tutup pastanın başına getirdiler. Ediz'in konuştuğu adamların çıktığını gördüm, zaten hemen ardından Ediz de yanıma gelmişti. Kravatını, ceketini bir kenara bırakmış, gömleğini pantolonunun içinden çıkarmıştı. İki düğmeyi açmıştı ve bu haliyle çok can yakıcı görünüyordu.

"Dilek dilemeyi unutma," dedi gülümseyerek. Gözlerimi kapattım ve pastaya eğilip dileğimi fısıldadım.

Sonsuz mutluluk. Ve mumları üfledim. Ben dileğimi dilerken Ediz garsonun elinden çakmağı almış, maytapları yakmıştı. Etraftan alkış sesleri koparken maytaplara derinden hissettiğim bir mutlulukla baktım. Şu an bu anları yaşarken ve canım yanmazken yalnızlığın ne kadar saçma ve gereksiz olduğunu görebiliyordum.

İnsanların arasında olmak güzeldi.

Pastayı kesmem için Ediz elime bir bıçak verdi, bir yerlerde, doğum günüm için tutulan fotoğrafçı sürekli fotoğraf çekiyordu ve flaşlar patlayıp duruyordu. Bıçağı Ediz'e gösterdim. "Beraber keselim mi?"

Bu sorum Ediz'i rahatsız etmişti, birden yüzü düştü. Hafifçe başını iki yana salladı. Ona anlamayan gözlerle baksam da herkes pastanın kesilmesini beklediği için gülümseyerek pastayı kestim.

Herkes *iyi ki doğdun* diye şarkı söylerken Ediz cebinden kare şeklindeki kutuyu çıkardı. Hediye mi ilk o verecekti. Bana hediye vermeden önce kollarını açtı. Gözlerinde garip bir ifade vardı, sanki mutluymuş gibi görünmek için kendini zorluyordu. Bu hali canımı sıkırsa da bozuntuya vermeden kollarının arasına girdim. Bana sıkıca sarıldı, ben de

kollarımı boynuna sararken bunun bir oyun olduğunu biliyordum ama oyun olmadığını düşünmek de güzeldi.

“İyi ki doğdun,” dedi beni bırakıp ve hediyemi verdi. Hevesle hediyemi aldım ve kurdeleyi açtım. Kutuyu açarken herkes merakla bekliyordu, ben bir kolye çıkar sanıyordum ama kutunun içinden bir anahtar çıktı.

Bir araba anahtarı.

Şaşkınlıkla Ediz'e bakarken, “Mini Cooper S'in anahtarı,” dedi. “Güle güle sür.”

“Ben...” Ne diyeceğimi şaşırılmışım. “Ne diyeceğimi bilemiyorum... Çok teşekkür ederim.”

Ediz zoraki bir şekilde gülümsedi ve sırtımı sıvazlayıp yanımdan geçti. Ben arkasından bakarken diğer davetliler birden paketleri uzatınca Ediz'e bakamadım. Ne olmuştu şimdi? Yine mi yanlış bir şeyler yapmışım?

Sonunda hediye işi bittiğinde rahat bir nefes alabildim. Ne kadar çok hediye gelmişti öyle! Hoştu ama bir yerden sonra insanı bunaltıyordu. Neyse ki hareketli bir parça değil, ağır tempolu bir parça çahyordu. Dans edecek halim kalmamıştı ama Kutay beni dansa kaldırıncı da reddetmedim.

Dans pistine geçtiğimizde Gökalp ve Sila da dans ediyorlardı.

“Doğa!” diye seslendi Gökalp. “Senin yerinde olsam kaçıp arabamla tur atardım. Ne arıyorsun kızım burada?”

“Havamı başka bir zaman atacağım,” dedim sırtarak. Bana göz kırptı.

“Bugün çok güzel olmuşsun,” dedi Kutay. Eli çıplak sırtımdaydı ve Ediz'le aralarındaki farkı görmek şaşkına uğratmıştı beni. Kutay bana dokunduğunda öyle vücudumdan kıvılcım çıkmış gibi hissetmiyordum. Gülümsedim.

“Teşekkür ederim.” O sırada gözüm kuytu bir köşede duran Ediz'e takıldı. İlk başta ne olduğunu anlamasam da hemen sonra yalnız olmadığımı fark ettim. Orada ne olduğunu görebilmek için gözlerimi kırıştırtırken Ediz birini duvara yasladı. İlk gördüğüm sarı saçlar oldu, o an donup kaldım.

Ediz'in yanındaki Başak'tı.

Ben merakla ve biraz da korkuyla onları incelerken Ediz yüzünü Başak'm yüzüne yaklaştırdı. O kadar şaşırılmışım ki gözlerimi bile kırpamıyordum. Dudakları yaklaştı, yaklaştı... Tam birbirlerine dokunacakları sıra gözlerimi kaçırdım ve Kutay'ı bıraktım. Kutay bana anlamayan gözlerle baktı.

Bir an elimi ayağımı nereye koyacağımı şaşırđım. Kireç gibi olduğunu tahmin ettiğim yüzümle Kutay'a baktım, dilim damağım kurumuştu.

Konuşmanı için birkaç saniyeyi feda etmek zorunda kaldım. "Gökalp hakkı aslında. Ben gitsem iyi olacak."

"Bir sorun var, değil mi?" Kutay kaşlarını çatı. "Doğa, ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedim gülümsemeye çalışarak. "Bir an Ediz'e verdiğim sözü hatırladım. Küçükken bana araba alacağını ve aldığında ortalığın tozunu dumana katmamı söylemişti. Şimdi gidip hava atmazsam yüzüme vurup durur."

"Doğa... iyi görünmüyorsun."

Güldüm. "Niye iyi görünmeyeyim canım?" Yine güldüm. "Gitsem iyi olacak gerçekten."

Hızla arkamı döndüm ve mekânın çıkışına doğru ilerlemeye başladım. Parmaklarım arabanın anahtarını sınıksız kavramıştı, gördüklerimi sindirmeye çalışıyordum. Ediz, Başak'ı öpmüştü. *Ediz. Başak'ı. Öpmüştü.* Bunu sindirmeye çalışırken iyice midem bulandı. Kafenin çalışanlarına Mini Cooper'ın yerini sordum. Neyse ki buradaydı, ayağımdaki ayakkalılara rağmen koşar adımlarla yeni arabama doğru ilerledim.

Uzaktan kumandayla kilidini açınca çalışanlardan biri benim için kapıyı açtı. Hızla arabaya girdim, kapıyı kapatırken titreyen ellerimle motoru çalıştırmıştım bile. Ayağım gaz pedalına yüklendi ve tekerlekler çığlık attı, bu sesin içeri gittiğine emindim. Direksiyonu kırarak U dönüşü yaptım ve daha çok gaza yüklendim. Araba su gibi akmaya başlarken gözlerim dolmuştu bile.

Bunun mümkün olduğuna inanamıyordum.

Ara sokaktan çıkıp caddeye saptım, bu kadar hız yapmaya cesaret edecek kadar tecrübem yoktu. Geçen yaptığımda yanımda Ediz vardı ama bu sefer yapayalnızdım. Evet, yalnızlık... Yanılmıştım. Yalnızlık kesinlikle en iyi kurtuluş kapısıydı. Niye canım yanıyordu?

Arabalar arkamdan korna çalıyorlardı ama umursamadım. Fakat bir spor arabanın yanından geçince, biraz ilerledikten sonra tekerlek sesi duydum ve dikiz aynasından baktığımda arabanın bana dörtlülere yakarak hızla yaklaştığını gördüm.

Bu ne demektir ki şimdi? Kaşlarını çatılırken gözümde bir damla yaşın aktığını fark ettim, sinirle elimin tersiyle yaşları silerken kendime kıızıyordum. Niye ağlıyordum? Sebebini bile bilmiyordum... Bu gözyaşları ne içindi?

Araba beni sollamaya çalıştı ama Ediz'in taktiğini uygulayarak ben de direksiyonu sola kırdım ve izin vermedim. Caddede başka arabalar da vardı ama umurumda değildi. Vitesi ileri atıp gaza iyice yüklendim.

Motor sorun çıkarmadan araba hızlanırken arkamdaki araba da iyice gaza yüklendi.

Bir süre son hızda ilerledik ama bir yerden sonra acemiliğimi yendi ve beni solladı. Arabayı sürenin bir erkek olduğunu görmüştüm ama yüzünü görememiştim, yine de tanıdığım birine benzemiyordu. Onu sollamaya çalışırken beni rahatlıkla atlatıyordu.

Gözümün önüne Başak ve Ediz gelince direksiyonu kavrayan ellerim daha da sertleşti. Başak benim düşmanım sayılırdı, Ediz nasıl böyle bir şey yapardı? Madem yapacaktı, başka kız mı yoktu? Neden Başak, diye bağırarak istedim. Ediz'den zaten nefret ediyordum ama artık nefretim çok farklı bir boyuta taşınmıştı.

Yine hiç düşünmeden hareket ederek direksiyonu kırdım ve arabayı ters istikamete giden yol ile bizim olduğumuz yolu ayıran kaldırıma çıkardım. İleride bir dönemeç vardı. Eğer turuncu arabadan önce oraya gidersem ben önde olacaktım. Derdim yarışmak değildi ama risk alacaktım. Kendimi cezalandırıyordum.

Ve arabayı benden ters istikamete ilerleyen, üstüme doğru gelen arabaların arasına sürdüm. Kornalar, durmak zorunda kalıp arkandan küfredenler, arabanın hâkimiyetini kaybedenler... Ben de bir ara direksiyon hâkimiyetini kaybedecektim ama sorunsuz bir şekilde ilerlemeyi başardım. Turuncu araba ne yapacağını anlamıştı ve artık daha hızlı sürüyordu arabayı. Kim dönemece daha önce giderse ondan sonrasında da önde giderdi zaten.

Dönemecin olduğu yere kadar bir sorun yoktu ama son anda bir arabanın ışığı gözümü alınca arabanın hâkimiyetini kaybettim. Bir arabayla çarpışmamak için direksiyonu son anda kırarken beni takip eden turuncu araba neredeyse Mini Cooper'ın içine giriyordu. O da son anda direksiyonu kırınca bir çarpma sesi geldi, bütün o karmaşanın içerisinde frene basmayı akıl edebildim. Arabanın arka tekerlekleri yolda daire çizerek durdu, neredeyse öne fırlayacaktım.

Bir an bir sessizlik oldu ama sonra insanların telaşlı seslerini duymaya başladım. Gözümü kapatmış öylece duruyordum, ne olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Düzensiz nefesim kulaklarımda çınliyordu, birinin kapıyı açtığını duydum ve bir el nazikçe kolumu kavradı.

"Kızım?" dedi bir adam. "Kızım, iyi misin?"

Gözlerimden yaşlar akarken başımı iki yana salladım. İyi değildim ama sebebi kaza değildi. Hiçbir yerim fiziksel olarak acımıyordu. İçine bir nefes çektim ve gözlerimi açıp neler olduğuna baktım. Turuncu araba

ÇIPLAK

kaldırma çarpmıştı ama bir sorun yoktu, hatta sürücüsü arabayı geri geri çıkararak kaçtı. Etrafıma bakındım, kimsede bir hasar yok gibiydi, Mini Cooper da sağlamdı.

“Gitmek istiyorum,” diye fısıldadım. Orta yaşlı adam ve diğer kişiler bana şaşkınlık içinde bakıyorlardı.

“Kızım, hastaneye götürelim seni, iyi görünmüyorsun.” Adama aldırmadan kapıyı sertçe kapattım ve motoru tekrar çalıştırıp gaza bastım. Eve gitmek istiyordum. Sadece biraz karanlığa ihtiyacım vardı. Benim hayatımda renklerin yeri yoktu, güneşi kabul edersem tenimi yakar, beni kuruturdu.

Eve gidene kadar histerik bir şekilde ağladım, hatta arabayı doğru düzgün park etmedim bile. Koşarak eve giderken titreyen ellerimle kapıyı açtım. Odama gitmek istemiyordum, o yüzden Ediz’in bana kütüphane yapmam için verdiği boş odaya yöneldim. Hızla kapıyı açtım ve çarparak kapattım.

“Onun hiçbir şeyini istemiyorum!” diye bağırdım anahtarı kenara atarken. Ardından elbiseyi yırtar gibi çıkarıp kenara attım. Ayakkabıları ayağımdan çıkardım, ellerimle yüzümdeki makyajı iyice dağıttım ve saçlarımı açtım. Oda zifiri karanlıktı, hiçbir şey görünmüyordu. Perdeler siyah olduğu için ay ışığı bile girmiyordu içeriye.

Üstümde sadece külotumla odanın köşesine kıvrıldım ve cenin pozisyonunu aldım. Sarsılarak ağlamaya başladığımda kendimi durdurmaya çalışıyordum ama ilk defa kendimi kontrol edemiyordum. İçimden sadece ağlamak geliyordu.

Ne kadar ağladım bilmiyorum ama bir süre sonra gözyaşlarım sessiz iç çekişlere döndü. O sırada kapının sesini duydum, ayak sesleri geldi ve Ediz’in endişeli sesi evin içini doldurdu. “Doğa!”

Hiç yanıt vermedim. Ayak sesleri geldi yine ve birkaç kapının açılıp kapandığını duydum. “Doğa!”

Yine hiç ses vermedim. Ayak seslerinin yaklaştığını duydum, bir süre sonra kapının kulpu aşağı indi ve kapı açıldı.

“Doğa?” dedi şaşkınlıkla Ediz. Hiçbir yerin ışığı yanmadığı için memnundum.

“Işığı açma,” diye fısıldadım çatallaşan sesimle. Ediz kapıyı kapatıp hızla yanıma geldi. Ondan uzaklaşmaya çalıştım çünkü resmen çıplaktım. Ona dair hiçbir şey istemiyordum, sesini bile duymak istemiyordum.

“Uzak dur benden,” diye tısladım.

“Doğa...”

ÖZNUR YILDIRIM

“Bana adımı söylemeyi kes,” dedim. “Üstümde hiçbir şey yok. Çık buradan.”

“Umurumda değil,” dedi Ediz. “Derdin ne senin?”

“Başka zaman azarlarsın,” diye tersledim onu.

“Neredeyse kaza geçirecekmışsin!” diye bağırdı. Bir de bana bağıyor muydu? Tekrar ağlamaya başladım. Sinirlerim o kadar bozuktu ki.

“Git buradan,” dedim ağlamaklı sesimle. Ediz bir süre öylece durdu ve sonra iç geçirdi. Ardından bana yaklaştı, ondan uzaklaşmaya çalıştım ama halim yoktu. Dikkatle belimi tuttu, ardından beni kendine doğru çekti. Kucağına bir bebek gibi oturttu, ardından ceketini omzuma koyduğunu hissettim. Bana sıkıca sarılınca teslim oldum ve sarsılarak ağlamaya başladım.

Ne olursa olsun, ne değişirse değişsin yine günün sonunda kendimi burada buluyordum.

19. HAYAL KIRIKLIĞI

Gözkapaklarım yarı yarıya gözlerimi kapatmış, kirpiklerimin üzerine devrilmek üzere bana savaş açmıştı. Artık soğuk değildi, aksine insanı mayıştıran bir sıcaklık vardı ve Ediz'in mırıldandığı şarkı, ninni gibi geliyordu. İşaret parmağı sırtımın tam ortasında bir aşağı bir yukarı hareket ediyor, uykuya dalmamı engelliyordu.

Kaç saattir burada böylece duruyorduk, hiçbir fikrim yoktu. Onun yanındayken akrep ve yelkovan bana sırtım dönüyordu, zaman nasıl akıp gidiyor, anlayamıyordum. Ama emin olduğum bir şey varsa o da burada gerçekten huzurlu ve güvende hissettiğimdi. Her ne kadar masum sayılmayacak bir pozisyonda olsak da bu halimizin benim için cinsel bir çağrışımı yoktu, onun açısından da aynı durumun söz konusu olduğunu görebiliyordum. Yanlış yorumlayacağım herhangi bir harekette bulunmamıştı, hatta sırtımda dolaşan eli dışında kıpırdamadığını bile söyleyebilirdim.

Bacaklarımı iki yanma alacak şekilde kucağına oturmuştum, başımı yan çevirip omzuna yaslamıştım ve yüzüm, boynunun girintisine denk geliyordu. Ellerim gevşek bir şekilde göğüslerinde duruyordu.

Şarkıyı mırıldanmayı kesti. "Uyudun mu?"

Başımı hafifçe iki yana salladım. Ağlamaktan sesim biraz kısalmıştı ve o kadar yorgundum ki kendimi hasta gibi hissediyordum. Ellerim Ediz'in göğsünden kayıp belini buldu ve ona sarıldı.

"Daha iyi misin peki?" Ediz'in sesi karanlıkta ifadesiz çıkıyordu, şu anki durum hakkında ne düşündüğü, ne hissettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Daha iyiyim," dedim bulanık sesimle.

Benim aksime net bir sesle, "İyi," dedi ve elini sırtıma koyup bana sarıldı. Ona iyice sokulurken bu anın tadını çıkarmaya çalışıyordum,

kendimi bildim bileli hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Bir yabancınn kolları nasıl böyle güzel olabiliirdi?

Yine sessizlik çöktü ama Ediz'in bu durumdan rahatsız olduğu açıktı. Genellikle ya beni azarlardı ya da ben konuşurdum, o susardı. Ama eski kuralını yıkıp sessizliği bozan o oldu.

"Benim için ilk." Sesinde garip bir tonlama vardı. Başımı kaldırmadım ama gözlerimi açıp buradan belli belirsiz görünen, gerilmiş çenesine baktım.

"Neden bahsediyorsun?" Ediz'in gözleri uzaklara daldı. Belli bir noktaya bakıyor, düşünüyordu.

"İlk defa bir kadın kucağımnda çıplak oturuyorken hiçbir şey yapmıyorum. Genelde bu pozisyondayken bambaşka şeyler yapıyor olurdum." Ediz sitem eder gibi güldü. "Pardon, kadın mı dedim? Sadece bir kız çocuğu..."

Ediz'in ima ettiği şey yüzünden tekrar boynunun girintisine saklandım, çoktan utanımdan alev almıştım bile. Beni bu kadar utandırmayı ve bunu yaparken sanki gündelik bir sohbetin içindeymiş gibi davranmayı nasıl başarabiliyordu?

"Ben çocuk değilim," diye itiraz ettim.

"Öyle mi?" Ediz iç geçirdi. "O zaman niye şu an kıpkırmızısın?"

"Karanlıktayız," diye itiraz ettim. "Yüzümü göremezsin ki."

"Yanağın tenime değişiyor ve ısındığını çok rahat hissedebiliyorum. Bir yetişkine bu tür bir şey söyleyen utanmaz ama sen utanıyorsun. Eminim neden bahsettiğimden bile haberin yok. Ancak hayal dünyanın zorladığı kadar tahmin edebilirsin. Kendini zorlama, o temiz düşüncelerle kendini yormaktan başka bir sonuca varamazsın."

Yüzümü buruşturdum. "Yine de ben çocuk değilim."

"Sen daha bir lise öğrencisisin Doğa." Gülümsediğini görsem de hissettim. "Senden üç dört yaş küçük birini düşün. Gözüne nasıl görünüyor?"

Kaşlarımı çattım. "On dört yaşındaki bir çocuğu mu düşünüyüm? Ergenliğe yeni girmiş biriyle benim ne alakam var?"

"İşte bizim olayımız da böyle. Sen hâlâ bir yetişkin değilsin ama ergen de değilsin. Şu durumda ergenliğe yeni giren birini nasıl küçük görüyorsan ben de seni öyle görüyorum."

Söylediklerini düşünerek sustum ve yine bir süre sessizlik hâkim oldu. "Ama ben kendimi çocuk gibi hissetmiyorum. Aksine, bence senin kadar olgunum."

Ediz güler gibi bir ses çıkardı. “Doğa, Doğa, Doğa,” dedi onaylamayarak. “Benim birlikte olduğum kadın sayısı kadar sen erkeklerle konuşmamışsındır. Hatta kızlarla konuştuğundan bile şüpheliyim, çok yabaniisin.”

“Kaç kişiyle yattın?” diye sordum kaşlarım iyice çatılırken.

“Bilmem,” dedi umursamaz bir tavırla. “Saymayı bırakalı çok oldu.”

“Peki ya sevgili?” Ediz iç geçirdi.

“Sence benim o işlerle bir alakam olur mu? Aynı yatağı paylaştığımız çoğu kızın bırak adını, yüzünü bile hatırlamıyorum.” Kafamla hafifçe omzuna vurdum.

“Çok adisin.”

“Teşekkürler,” dedi çapkın bir sesle.

“Peki bu kızların arasına Başak da girecek mi?” Yöneltiğim soru karşısında Ediz bir süre sustu, hatta hiç cevap vermeyecek sandım. Bu sessizliğini nasıl yorumlamalıydım? Evet miydi, hayır mı?

“Bu nereden çıktı?” *Sürpriz yumurtadan*, diyerek Kutay’ı anacaktım ama nedense yapamadım. Onu sinirlendirmek istemiyordum, zaten yeterince kırmıştı beni. Birkaç ağır cümleyi daha kaldırarak durumda değildim.

“Onu öptüğünü gördüm.”

Ediz sustu ve ben bu suskunluğu olumlu yorumlarken o hâlâ itiraz etmedi. Bu tepki karşısında kalbim bir parti balonu gibi söndü ve kullanılmaz bir hal aldı. Zaten neden böyle hissettiğimi de anlamıyordum. İstedikini yapabiliirdi. Onunla yatmak mı istiyordu? Hemen yan odada bu işi halletseler bile umursamamam gerekirdi. Umursayacaksam da gelen sesler midemi bulandırdığı için olurdu bu.

“Teşekkürler,” dedim gülümseyerek ama kendi halime acıdığımдан gülümsüyordum. “İlk defa benim adıma yararlı bir iş yaptın.”

“Anlamadım?” dedi Ediz soru işareti dökülen sesiyle.

“Başak artık kafayı seninle bozar, zaten o potansiyel vardı onda.” İç geçirdim. “Artık Kutay’la işim çok daha kolay. Önümde bir engel yok en azından. Sence ne yapmalıyım? Onunla flört ediyor değil de arkadaşlık ediyor gibiyim daha çok. Bana yol gösterir misin? Onu bir yerlere davet etsem çok mu basit görünürüm?”

Ediz’in beni saran kolları sıkılaştı ve yanağımı yanağıma yasladı. “O kadar tecrübesizsin ki.” Sıkıntıyla iç geçirdi. “Basit falan görünmezsin Doğa.”

“Onu öldürecek misin?”

“Bilmem,” dedi ifadesiz bir sesle. Kaşlarını çattım. “O anki ruh halime bağlı. Bir insanı öldürmek önceden planlanan bir şey olmuyor. Ben kiralık katil değilim. Belli bir plan üzerinde hareket etmem. O an gerekiyorsa öldürürüm, gerekmiyorsa öldürmem. Bu kadar basit.”

Basit mi, diye düşündüm içimden. Ne kadar soğukkanlıydı. “Beni öldürmeyi planlamıştın ama.”

“Evet,” diye itiraf etti. “O gece seni öldürecektim, hiç uğraşmadan. Ama dediğim gibi ben kiralık katil değilim. Ve bir şeyi çok iyi anladım ki tetiğe basacak olan parmağına beynin değil kalbin komut veriyor.”

“Nasıl yani?” Kafam karışmıştı.

“Benim babamdan başka arkadaşım yoktu,” dedi boş bir sesle. “Küçükken onun ofisinde oturur, o işlerini hallederken ben ders çalışırdım. Hep onu örnek aldım kendime; oturuşu, gülüşü, kalemi tutma şekli, insanları etkileyebilmesi, kelimeleri kullanışı, siyasi görüşü, dinî görüşü, her şey... Bir gün onun gibi avukat olacağım düşüncesiyle besledim kendimi. Küçük bir çocuğun hayaliydi o.” Sustu. Bana bunları anlatmasını beklemiyordum, kalbindekileri önüme döküyordu âdeta. “Annem yoktu. Babamın da tek bildiği makarna yapmaktı, ondan etkilenmediğim tek konu bu sanırım. Mutfağımızda annemin mutfak önlüğüyle, üstü başı un olmuş bir fotoğrafı vardı. Yemek yapmayı çok severmiş. Ben de neredeyse ergenliğe girdiğimden bu konuda kendimi geliştirdim. Biz evde yokken gündelikçi gelir, evi temizlerdi. Babamla baş başa kalmak istiyordum.”

“Ediz...” Yüreğim parçalandı, küçük bir çocuğun hayalini alan kişi benim kanımdandı. Ama Ediz beni konuşurmadı.

“Anneannem ve teyzelerimden başka hiçbir akrabamı tanımıyorum. Annemin ailesinden dolayı dedem evliliklerini desteklememiş ve babamı evlathıktan reddetmiş. Zaten annemin benim yüzümden ölmesinin sebebi de bu. Babam beş parasız, annemin karnı burnunda sokakta kalmışlar. İkisi de öğrenci. Son çare Hatay’a gelmişler ama annemin sancısı erken tutmuş. Bir rahatsızlığı varmış sanırım.” Ediz sustu, benim de kaşlarım çatıldı.

“Öleceksen de doğum yaparak ölme,” dedi Ediz birden alaycı bir sesle ama sesinde garip bir ton daha vardı. “O acınası kocana söyle, doğum sırasında ölmek hiç hoş bir durum değil. Babam pek bahsetmez ama bir keresinde onu zorladım, kuru toprağı çamurlaştırarak kadar kan aktığı söylemişti. Ve son ana kadar annemin bilincinin açık olduğundan bahsetmişti. Yani ölümü sonuna kadar hissetti.”

Titredim. Nedense kan kaybından ölme düşüncesi beni dehşete düşürüyordu. Ediz bu tepkime güldü ama sesi alay eder veya bir böceği ezer gibi değildi.

“Babama saygım sonsuzdu, minnettarlığım da öyle,” diye devam etti Ediz. “Benim tapacak kadar sevdiğim bir kadını elimden alan bir çocuğu, kendi çocuğum da olsa asla affetmezdim, yanımda bile tutmazdım. Bu yüzden bir de babam için kendimden nefret ettim.”

Vicdanım bana gözlerini dikip acımasız bir şekilde bakarken kollarımla boynunu sardım, parmaklarım ensesindeki saçları kavramıştı bile. “Bu adil değil. Sen bir şey yapmadın.”

“Boşuna nefesini tüketme,” dedi kuru bir sesle. “Bana acıma da. İstemiyorum. Hele ki senin acımanı...” Sustu. Tekrar konuştuğunda sesi biraz daha anlayışlıydı. “İşte tüm bunlar yüzünden aklımla değil kalbimle hareket edebiliyorum. Birini öldürdüm, babamın davasına baktığı, polislerin peşine düşmesine sebep olan bir pezevengi öldürdüm.”

“Ne hissettin?” diye sordum güçsüz çıkan bir sesle.

“Birçok şey. Hatta pişmanlığı bile hissettim.” Ruhsuz bir şekilde güldü. “Bu bir kızın ilk öpüşme deneyimi gibi bir şeydi. Kararlısın ama ürkeksin.”

“Hiç öpüşmediğim için bu benzetme yerinde olmadı,” diye homurdandım. Güldü ama bu sefer neşelenmiş gibiydi. “Yine de yanlış bir benzetme bence. Bir gün biriyle öpüşebilirim ama birini öldüremem.”

Ediz yavaşça beni bıraktı ve karanlıkta yüzüme baktı. Hemen sonra avucunu kalbimin üzerinde hissettim, kanım damarlarımda ısınırken ve birden heyecanlanıp kalp atışlarım hızlanırken Ediz gülümsedi. “Buna o karar verir.”

“Bu çok saçma,” diye homurdandım.

“Hayır, değil.” Eli hâlâ tenimdeydi ve sanki parmak uçlarının arasından lav fışkırıyormuş gibi tenimi yakıyordu. “Büyük konuşmamak gerekir. Öyle bir gün gelir ki kendini koşarken bulursun. Hava ciğerlerini yakar ama hissetmezsin. Çevrende insanlar vardır ama aldırılmazsın. Tek yaptığın koşmak olur, kalbin duracakmış gibi koşmak.” Eli iki göğsümün arasından aşağı doğru kaydı, bu ani hareketi karşısında ürperdim. Göğüslerime dokunmamak için ayrı bir özen göstermişti. Şimdiyse eli belimdeydi. “Belki sevdiğin birini öldürülmek üzereyken bulursun ya da ölmek üzereyken. Kalbinden öyle bir acı yayılır ki gözün kararır, dizlerin titrer. Bir an bile düşünmeden tetiğe basarsın. Korkuların saçma gelir.

Doğa, sen sudan korkarsın ama öyle bir oyunun içine düşersin ki kendini yüzerken bulursun.”

“Bu mümkün mü?” diye sordum tam gözlerinin içine bakarak.

“Her şey mümkün.”

“Senden bir şey isteyebilir miyim?” diye sordum dalgın bir şekilde.

“Hayır.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Lütfen, dinle,” diye ısrar ettim. Kaşlarını kaldırdı. “Senin yanında sonuna kadar kendi isteğimle dururum. Sen babanın suçsuz olduğuna inanıyorsun ben de Atalay’ın kötü biri olmadığına inanıyorum. Bu olayın altında bir iş var gibi. Bunu çözmene yardım ederim ama lütfen aileme dokunma.”

Ediz’in gözleri karanlıkta kömür gibi siyah görünüyordu. “Söz vermem.”

“Sana güvenmek istiyorum,” dedim yalvarır gibi.

“Bana asla güvenemezsin Doğa.” Başını iki yana salladı. “Daha yarın sabah uyanabileceğin bile kesin değil. Dediğim gibi, akıl değil kalp karar verir...”

“Ben yine de sana inanmayı seçiyorum,” dedim ısrarla. Ediz gözlerimin içine baktı, tamamen ifadesizdi.

“Aptalsın,” dedi yakıcı bir ciddiyetle. “Aptal.”

“Yapsaydın şimdiye kadar bir şeyler yapardın, öyle değil mi?” Ceketine iyice sarılarak ondan uzaklaştım. “Bu işin sonu ölümle bitmemeli Ediz. Ne olursa olsun birinin yaşayamadığı yıllarını sırtında taşımak zor bir durum.”

“Çok romantik konuşuyorsun,” dedi gözlerini devirerek. “Sen duygusalsın Doğa. Ama ben değilim. Bunu aklımda bulundur, olur mu? Benim hakkımda bir şeye karar vereceksen artık hiç kimsem olmadığını, kaybedecek hiçbir şeyimin olmadığını aklında bulundurarak karar ver. Ben artık yaşadığım hayata yabancıyım.”

Yerden destek alarak ayağa kalktım. “Kendini kandırıyorsun.”

Ediz de ayağa kalktı, yüzünde ciddi bir ifade vardı ve gözleri bıçak kadar keskindi. Çenesi kasılmıştı. “Pişman olacaksın,” diye uyardı. “Hayal kırıklığı hiç de hoş bir tat bırakmaz.”

“Bu işin sonu iyi bitecek,” dedim daha çok kendimi ikna etmek istiyormuş gibiydim. “Kutay’ı da öldürmeyeceksin. Biliyorum. Bir an önce onunla aramı yapacağım. Belki de biraz sınırlarımı gevşetmem lazım, ha? Ne de olsa burada insanların canı söz konusu. Benim ilk öpücüğümün çok da bir önemi yok. Onunla öpüşürsem basit biri mi olurum?” Merakla Ediz’e baktım. Cevabını beklemedi. “Ya da dur. Basit biri gibi

görünmemin bir anlamı da yok. Ne olursa olsun. Bir şeyler yapmam gerekiyor. İnsanların hayatları benim elimde şu an. Ben..."

Ediz bana yaklaşır yüzümü iki elinin arasına aldı ve telaşlı cümlelerimin önünü kesti. Ona yolunu şaşırmış bir çocuk gibi baktım. Tam gözlerimin içine bakarak, "Kes şunu," dedi.

"Korkuyorum," diye mırıldandım. Ediz'in elleri yüzümden kayıp iki yanına düştü ve karanlık odaya baktı. Başımı salladığımı belli belirsiz görebiliyordum.

"Seni bu işe hiç bulaştırmamalıydım."

"Hayır, aksine iyi ki bulaştırdın!" diye itiraz ettim hemen. "Eğer bunlar olmasaydı belki de Atalay çoktan ölmüş olacaktı. Belki hata yapacaktın, belki baban gerçekten suçlu çıkacaktı. Belki de suçlu değildi ama altından başka bir şey çıkacaktı! Araştırmadan insanların hayatlarıyla oynayamazsın."

"Araştırmıyor muyum sanıyorsun?" diye hırladı birden sinirlenerek. "Senin için her şey bu kadar kolay ve masum Doğa! Dünyanın adaletiyle karşılaşmamışsın sen."

"Nasıl bir çocukluk geçirdiğimi bilmiyorsun," diye karşı saldırıya geçtim. "Bana dünyanın adaletinden bahsetme. Çok iyi biliyorum o bahsettiğin şeyi."

Bir an özür dileyecek sandım ama Ediz'di bu. Kendinden taviz verirmiydi hiç? Asla. Sınırle elini saçma daldırdı. "Babamın bir suçu yok. Bunu göreceksin."

"Tamam," dedim hemen. "Suçunun olmadığı ispat et, Atalay'ın cezalandırılmasına yardım edeceğim."

"Senin cezalandırma yönteminle benimki çok farklı," dedi buz gibi bir sesle. "Onun ölümünü görmek istiyorum. Ancak o içime su serper, anladın mı? Babamın bir suçu yok. Sana ispatlayacağım."

Tam ağzımı açmış itiraz edecekken Uygur'ın sesini duyunca donup kaldım. Ediz'e sesleniyordu, ardından kapının kapanma sesini duydum. Gözlerimi kırpıştırarak Ediz'e bakarken kaşlarını çatmıştı ama şaşırmadığı ortadaydı. "Bugün mü geleceklerdi?"

"Aklımdan çıkmış."

"Beni bu halde görmesinler," dedim karanlıkta elbisemi ararken. Bulunca da görmeyeceğini bilmeme rağmen Ediz'e sırtımı döndüm ve hızla elbiseyi üzerime geçirdim. Fermuarıyla boğuşmadan önce ayakbılarımı ayağıma geçirmiştım.

“Ediz, Doğa!” Uygar’ın merdivenleri çıkan ayak sesleri geldi. “Evde misiniz?”

“Bana bırak,” dedi Ediz giyinmeme yardım ederken. “Garip bir üzüntü anlayışın var. Üzülünce soyunanlardansın.”

Kızardım.

“Dalga geçmeyi keser misin?” diye homurdandım.

“Yüzünü temizle,” dedi. “Makyajın dağılmış.”

Hızla makyajımı temizlemeye çalıştım ama daha önce pek makyajla uğraşmadığım için daha fazla dağıtmış oldum. Ediz gözlerini devirip yanıma geldi ve yüzümü ellerinin arasına alıp sanki her gün bir kızın yüzünden makyaj siliyormuş gibi yüzümü temizledi. İş bittiğinde parmaklarını birbirine sürttü ve elini belime koyup beni kapıya yönlendirdi.

Biz dışarı çıkarken Uygar da merdivenlerden iniyordu. Bizi görünce olduğu yerde durdu. “Sizi arıyordum.”

“Buradayız işte,” dedi Ediz kestirip atarak. Ardından salona yürüdü ve koltuklardan birine yayılarak oturdu. Gece de salonun ortasında bekliyordu, tek kaşını kaldırarak ilk önce Ediz’e sonra Uygar’a baktı. Uygar da her zamanki hali der gibi omuz silkti ve bana döndü.

“Bu ne hal Doğa?” dedi gülümseyerek. “Yakıyorsun ortalığı.”

“Teşekkür ederim,” dedim gülümseyerek ama benimki cılız bir gülümsemeydi. “Bayağıdır ortalarda yoksunuz.”

Uygar kolunu omzuma atıp bana samimi bir şekilde güldü. “Ankara’daydık. Ne var ne yok, neler oluyor bir bakalım dedik.”

“Sizi takip etmediler veya şüphelenmediler, değil mi?” diye sordu Ediz ciddi bir sesle. Ona baktığımda Uygar’ın omzuma attığı koluna bakıyordu. Uygar’ın veya Gece’nin bana yakın davranmasından kesinlikle hoşlanmıyordu.

“Merak etme,” dedi Uygar beni de kendisiyle birlikte salona sürüklerken. “Adana’da arabayı ve telefonları değiştirdik. Arkamızda da kimse yoktu.”

“İyi,” dedi Ediz ve televizyonu açtı.

“Siz ne yaptınız?” Uygar tekli koltuklardan birine oturunca ben de Ediz’in yanına oturdum. Gece de tepkisiz kalıp ikili koltuğa oturdu, gözleri yüzümdedydi ve bir şeyler olduğunu anlamış gibiydi.

“Sıkıntından patladık,” dedi Ediz gözünü televizyondan ayırmadan. “Hanımefendi çok sıkıcı.”

Uygar bana göz kırptı. “Sorun sende olmasın kardeşim?”

Ediz gözlerini Uygar’a dikti. “Kimin tarafındasın sen?”

Uygar ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, pes. Ankara'dan haberler getirdik."

Ediz'in dikkatini sonunda çekebilmişti. Televizyonla ilgilenmeyi bırakıp kumandayı kenara koydu ve doğrulup dikkatle Uygar'a baktı. Çimen yeşili gözlerinde sert bir ifade vardı.

"O yazıyı oraya koyan kimmiş?" diye sordu hemen.

"Atalay Güngör değil," dedi Uygar bana bakarak. "Aslında gerçekten polis olduğundan bile şüpheliyim. Adam otuzlu yaşlarının başında, ne polis listesinde böyle biri var ne de sabıka lisesinde. Biri kiralamış olmalı."

"Resmi var mı?" diye sordu Ediz.

"E-posta adresine atmıştım. Bakmadın mı?" Uygar şaşırmış gibi görünüyordu.

"Başka işlerle uğraşıyordum."

"Başka işler mi?" Ediz şu son iki haftada olanları anlattı ama hastalığını ve beraber uyuduğumuz zamanları atlamıştı. Tüm bu süre boyunca gözümü televizyona dikip uykumun gelmesini engellemeye çalıştım ama hem zihnen hem bedenen çok yorgundum. Gözlerim yavaş yavaş kapanmaya başlamıştı bile.

Sesler yavaş yavaş boğuklaştı ve bilincim karanlığa büründü ama kafam Ediz'in omzuna düşünce uykum yere düşen vazo gibi parçalara ayrıldı. Yine de gözlerimi açmadım, tekrar uykuya dalabileceğim durumdaydım.

"Doğa'nın ailesini gördük," dedi Uygar düşünceli bir sesle. "Doğa nasıl?"

"İyi sanırım," dedi Ediz umursamaz bir sesle. "En azından uyuyabiliyor."

"Sen hâlâ uyuyamıyor musun?" Gece sormuştu bu soruyu. "Daha iyi görünüyorsun."

"Son zamanlarda uyuyabiliyorum." Ediz iç geçirdi. "İçki de içmedim."

Bir süre sessizlik oldu. "Doğa'nın ailesi parçalanmak üzere Ediz. Babası iyice sinir küpüne dönmüş, Atalay zaten dağılmış durumda. Hatta istifasını vermeyi düşünüyor. Olan annesine oluyor, zavallı kadın perişan. Her gün sorduruyor Doğa'dan bir iz olup olmadığını. Arkadaşı Ümay da heyet raporu almış, uzun süredir okula gitmiyor."

"Bunlardan bana ne?" dedi Ediz hemen.

"Doğa iyi bir kız Ediz." Bunu söyleyen Gece'ydi ve beni gerçekten şaşırtmıştı. "Ayrıca bir sorun olmuş aranızda, belli. Doğa ağlamış, mak-yajı falan da dağılmış. Temizlese de belli oluyor. Üstündeki elbiseye göre saçları da dağınık."

Ediz bir süre sustu. "O sadece bir kız çocuğu. Onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Dışarıdan soğuk, kibirli, insanlarla arasına sırf kendini beğendiği için mesafe koyan birine benziyor ama tanıdıkça öyle biri olmadığını anladım. Yıllardır karanlık bir kuyuda yaşıyor."

"Ve sen bu kuyuya su dolduruyorsun. Onu boğacaksın Ediz."

Onlar bunları konuşuyordu ama benim aklım ailemle ilgili söylenen kısımda takılıp kalmıştı. Ah, annem... Nasıl üzüldüğünü tahmin edebiliyordum, her zaman çok daha iyi bir evlada sahip olmayı hak etmişti ama ben o iyi evlat değildim. Onu gerçekten üzdüğüm zamanlar olmuştu.

"Evet, boğulacak." Ediz'in sesi sert çıkıyordu. "Ama kendi aptallığı yüzünden. Bana güvenmeyi seçiyor. Ben güvenilecek biri değilim. Canımın istediği an o kuyuya bir okyanusu doldurabilirim."

"O zaman ailesine haber versen? En azından tehdit amaçlı arayıp Doğa'nın hâlâ hayatta ve iyi olduğunu söyleyen? O kadına gerçekten üzüldüm. Annesinin bir suçu yok." Gece'nin sesi sertti ama rica eder gibiydi.

"Bakarız," dedi Ediz.

"Saatlerdir yoldayız," dedi Uygur sonunda pes ederek. "Biz uyuyacağız. Var mı istediğin bir şey?"

"Yok," dedi Ediz teşekkür etme gereği duymadan. "İyi geceler."

"İyi geceler," dedi Gece de ve sonra ayak sesleri geldi. Bir süre sonra sadece Ediz'in soluk alıp verişleri ve televizyonun sesi kaldı. Ediz olabildiğince hareketsiz kalarak kumandaya uzandı ve televizyonun sesi kesildi. Ne düşünüyordu, bilmiyordum ama gözlerini yüzümde hissedebiliyordum. Ardından yine kıpırdandı, bir süre sonra konuşmaya başladı.

"Alo?" dedi sert bir sesle. "Benim, Ediz Çağırın. Senden bir şey isteyeceğim. Derya Güngör'ü takip edebilir misin?" Karşı tarafı dinledi. "Ne yapman gerektiğini sana mesaj atacağım. Tamam, dikkatli ol. Haberleşiriz."

Bir süre sonra tuş takımının titreşim sesi geldi, mesaj çektiğini anladım. Sonra bir süre sessizliğini korudu ve ben yine uykuya teslim olacağım bir sıra yerinden kalktı. Ama başımı elinin altına almış sabitliyordu. Ardından kolunun bacaklarımın altına kaydığını hissettim, diğer kolunu da sırtıma koydu ve beni dikkatle kucağına aldı.

Merdivenleri çıkarken sallanmışım ama uyku ile uyanıklık arasında olduğum için aldırmadım. Bir süre sonra altımda yumuşak yatağı hissetmişim zaten. Bedenim anında gevşeyerek uykuya hazırlanırken Ediz elbisemi çıkarmaya başladı.

"Dur," dedim uykulu bir şekilde fısıldayarak.

“Merak etme.” dedi ifadesiz bir sesle. “Işığ ı açmadım. Bir şey görmeyeceğim.”

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama uykulu birkaç kelimedden başka bir şey çıkmadı. Gözkapaklarımın fermuarı çekilmiş gibiydi, tepkilerimi uykusuzluk yutmuştu. Ediz üstümdeki elbiseyi becerikli bir şekilde çıkardı. Ardından dolabın açılıp kapanma sesini duyar gibi oldum. Ediz beni hafifçe kaldırıp üstüme kısa kollu, bol bir tişört geçirdi. Bacaklarıma da eşofman olduğunu tahmin ettiğimi bir şey giydirdikten sonra, “Yanında kalmamı ister misin?” diye sordu.

Bu sorusu üzerine gözlerim hafifçe aralandı. Karanlıkta onu tam olarak göremiyordum, daha gözlerim karanlığa alışmamıştı. Ama gözlerim cevap vermeden geri kapanırken kafam dumanlı olduğu için ne söyleyeceğimi bile toparlayamamıştım. Ediz’in gözlerini devirdiğini görür gibi oldum ve yatağın sağ tarafı, ağırlığıyla çöktü.

“Uyudun, değil mi?” diye sordu derin bir nefes alıp. “Ölümlerden çok etkileniyorsun ufaklık. Ama kayan bir yıldızın altında dilek tutmayı romantik bulursun, eminim. Fakat şunu unutuyorsun. İnsanlar yıldızlar gibidir. Biri yok olur gider ama diğer tüm yıldızlar ışıdamaya devam eder.”

Hatırladığım son şey, Ediz’in ağzından dökülen kelimeler olmuştu. Zaten ertesi gün ilk duyduğum şey de Ediz’in ağzından dökülen kelimeler oldu ama pek de nazik olduğu söylenemezdi. O kadar yorgundum ki yataktan zorla çıktım.

Bugün okulda forma uygulamasına geçilmişti. Ediz’i formayla görmek çok tuhaftı, ona gerçekten çok yakışmıştı. Altında füme rengi, ütülenmiş pantolon, üstünde beyaz gömlek ve gevşek bağlanmış kravat.

“İnsan bize de forma alır,” diye homurdandı Gece. Kendi kıyafetlerinin arasından füme rengi bir pantolon, üstüne de beyaz gömlek giymişti. Aynı şey Uygur için de geçerliydi. Bense aynı renkte bir şort etek, üstüne de okulun kırmızı, uzun kollu tişörtünü giymiştim.

Tişörtün kollarını elime çekip uykulu gözlerle onları izledim.

“Alırsın bugün,” dedi Ediz homurdanarak. “Geç kalıyoruz, hadi.”

Apar topar evden çıktığımızda Ediz bana dün kütüphaneye fırlattığım anahtarları attı. Anahtarları son anda havada kaparken ona anlamayan gözlerle baktım. “Bugün bizi okula sen götür, doğum günü kıızı. Hem uykun açılır.”

Somurarak Ediz’e baksam da fikir hoşuma gittiği için itiraz etmedim. Uzaktan kumandayla arabanın kilidini açtım, Ediz benim yanıma binerken Uygur ve Gece arka tarafa binmişti.

Ediz, Uygur ve Gece'ye, "Bugün edebiyat sınavı var," dedi. "Kopya çekmek bizim zamanımızdaki kadar kolay değil. İyi şanslar."

"Edebiyattan nefret ederim," dedi Gece. "Ne zaman bitecek bu okul işi? Bir an önce kurtulsak şu lise saçmalığından."

"Doğa'ya bağlı," dedi Ediz.

"Vay," dedi Uygur gülererek. "Artık adıyla da hitap ediyorsun, ha?"

Dikiz aynasından Uygur'a ters bir bakış attım. yine mi kızdırmaya çalışıyordu onu? Uygur bakışlarımı görünce anında sustu. Ediz de ona ters ters baktı ama yorum yapmadı.

"Okuldan ayrılmamız Doğa'nın Kutay'ı etkilemesine bağlı."

Gece ve Uygur'ın gözü bana dönünce kaşlarımı çattım. Neden bana bağlı oluyordu ki? "Kutay'a bağlı," dedim.

"Seni öpmedi, değil mi?" diye sordu Gece. "Bir aydır buradayız. Bence yeterli bir süre. Artık beni fark et havalarında değil de ben buradayım, seninleyim havalarına girmelisin. Kutay'ın seni öpmesi için ortam hazırlasan?"

Kaşlarım iyice çatıldı. "Ya beceremezsem?"

"Kabul ediyorsun yani?" dedi Ediz hayret dolu bir sesle. Ona kısa bir bakış atıp omuz silktim. Bu iş bir an önce bitecekse bir öpücüğe katlanabilirdim. Evet, ilk öpücüğüm olacaktı. Evet, benim kitabımda ilk öpücük romantik ve duygulu olmalıydı. Evet, ben bu değildim. Ama bu şartlar bir katil tarafından kaçırılmadan önce geçerliydi. Sanırım gözlerimi kapatıp bir öpüşmeye katlanabilirdim. Ayrıca Kutay hoş çocuktur.

"Belki ben de ondan hoşlanmaya çalışırsam daha kolay olur?" diye bir fikir attım ortaya. "Kutay sempatik bir çocuk."

"Kafayı mı yedin?" dedi Ediz gözlerini bana dikerek.

"Neden kafayı yiyecekmişim?" Kaşlarımı kaldırıp ona baktım.

"Oturur ağlayarak itiraz edersen sanıyordum," dedi arkasına yaslanarak. Sinyal verip sola döndüm. "Öpüşmeye çok meraklısın sanırım."

"Senin kadar olamaz Çağırın," dedim bal gibi tatlı sesimle. "Dün gecedan alıntı yapmamı ister misin? Böyle çakma şarışın, benim boylarımda, eski voleybol takımı kaptanı..."

"Eski mi?" diye sordu Ediz şaşırarak. Ama aynı anda Gece ve Uygur da konuşmuştu.

"Başak'la mı öpüştün?" Arka taraftan gelen soruya aldırılmadan yapmacık bir şekilde gülümsedim. Okula gelmiştik.

"Evet, eski," dedim arabayı boş bulduğum bir yere park etmeye çalışırken. "Yenisi de yanında duruyor."

“Aman.” dedi Ediz alay ederek. “Havanı yesinler. Gören de milli takım kaptanı oldu sanır.”

Ona ters ters bakıp arabadan çıktım ve kapıyı kapattım. Uyuzluk yapmasa olmazdı sanki. Hem başından beri Başak'ın daha iyi olduğunu söylüyordu ama ben daha iyiydim işte. Güvenimi bu sefer kıramayacaktı.

Biz içeri girerken bahçede tek tük öğrenci vardı, havalar artık soğuduğu için pek dışarı çıkılmıyordu. Zaten sınav haftasında herkes neredeyse fotosentez yaptığı için çıkılacağı varsa bile ya ders çalışmaktan ya da kopya hazırlamaktan yerinden kıpırdıyamıyordu.

Okulun merdivenlerini çıkınca kapının önünde toplanmış olan bizim grubu gördüm. Ben gülümseyerek yanlarına giderken Ediz hiç aldırmadan okula girdi, Uygur ve Gece de onu takip etti.

“Okulun en güzel kızı,” dedi Gökalp elimden tutup beni kendi etrafımda döndürürken. “Dün ortalığı yakıyordun.”

Dün geceyi düşünmek istemediğim için tebessüm edip teşekkür ettim. Dün gece benim için tam bir felaketti, içimde fırtınalar kopmuştu. Ediz'in, Başak'ın dudaklarına yönelen dudaklarını düşününce hızla gözlerimi kırıştırdım.

“Kopya düzenini kurduk,” dedi Kutay duvara yaslanıp bana sempatik bir bakış atarken. “Egemen, Gökalp'in yerine geçecek, kâğıtları değiştireceksiniz.”

“Benimsin güzelim,” dedi Egemen göz kırparak. “Sınavdan yüz almazsan adam değilim.”

“Koçum be!” dedim gülerek sırtına vururken. “Bunun karşılığını alacaksın.”

Yeliz ve Egemen için bir plan kurmaya başlamıştım bile. O ikisini sevgili olarak görmeden ölmek istemiyordum. İkisi de birbirinden iyiydi ve çok yaklaşıyorlardı. “Elbette.”

“Fotokopici Semih girecekmiş sınava.” Sıla dudak büzdü. “Ben o adamın gözleri fıldır fıldırken kopya çekemiyorum.” Gökalp kolunu sevgilisinin omzuna attı.

“Bana bırak prensesim, bana bırak.”

“Çok tatlılar,” dedim gülerek Kutay'a. O da gözlerimin içine bakarak etkileyici bir şekilde güldü. Aslında Kutay'la takılmak eğlenceli olabilirdi. Hem yakışıklı hem komik hem de cana yakındı. Aslında bunlar grup içindeyken geçerliydi. Normalde soğuk, kibirli ve sert duruyordu. En azından sadece dış görüntüsü odun gibiydi, Ediz gibi özünde de odunluk yoktu.

Gözlerimi devirmemek için zor tuttum kendimi. Niye yine Ediz'le kıyaslıyordum ki onu?

"Yarın bir şeyler yapalım mı?" diye sordum onun gibi duvara yaslanıp. İlk defa dikkat ediyordum, forma ona da gerçekten yakışmıştı. Kumral saçları dağınıktı ve duş jelinin kokusunu alabiliyordum.

"Bana çıkma teklifi mi ediyorsun?" dedi tek kaşını kaldırıp sırtarak.

"Kim?" dedim etrafıma bakınarak. "Ben mi?" Sonra yüzümü buruşturdum. "Hayır, sadece takılalım mı diye soruyorum." Bir ay önceki Doğa bu hareketi asla yapamazdı. Gülümseyemezdi bile. Kendime gerçekten şaşıryordum. Ediz ve Başak'ın birbirine yaklaşma sahnesi yine gözlerimin önünde canlandı.

"Tamam," dedi sırtarak. "Seni bir yere götüreceğim o zaman."

"Neresi?" Göz kırptı.

"Yarın görürsün." Omzuna şaka maksatlı vurdum. O sırada ders zili okulun bahçesinde ve içeride inledi, bizler de edebiyat sınavının beklediği bir okul gününe başlamak üzeri içeri girdik.

Sınav olduğu için öğretmenler öğrencileri serbest bırakıyordu. Kutay'ın grubu bizim sıranın etrafına toplanmıştı. Gece yerinden kalkmadığı için dış kapının dış mandalı olarak yanımızda duruyordu ama bizimle ilgilenmiyor gibi görünse de bir kulağı bizdeydi.

Hatta ben yapılan esprilere gülerken arada dönüp bana şaşkın şaşkın bakmıştı. Tamamen kendime aykırı davranıyordum ve bunun farkındaydım. Ama başka çarem kalmamıştı, ya uyum sağlamayı öğrenecektim ya ölecektim. Ya uyum ya ölüm. Ne kadar komikti. Bir gün soğukluğumun başıma bela olacağını hiç düşünmemiştim.

Edebiyat sınavında sınıf karması yapılması da hiç beklemediğimiz bir şeydi tabii.

"Hocam yapmayın ya, bu ne saçmalık."

"Hocam, bize güvenmiyor musunuz?"

"İtirazım var hocam! Dün bizim evde sular gitti, çalışmadım."

Fotokopici Semih bizi sinek kovalar gibi eliyle geçiştirdi ve hangi sınıflarda olduğumuzu okudu. Egemen veya Kutay'la aynı sınıfa düşmek için dua etmişim ama maalesef düştüğüm sınıfta ne Egemen ne de Kutay vardı. Boş sıralardan birine geçtim.

Edebiyattan sınıfta kalacaktım. Sahte bir karne üzerinde olsa da. Somurtarak arkama yaslandım ve kalemi elimde çevirmeye başladım. Oldum olası sözel derslerden nefret ederdim, o kadar okuduğum romanı rağmen.

Ki zaten sınıfa Almanca öğretmeni Yaren Hoca girince kopya çekeceğim varsa da yok olup gitmişti. Bu kadının dersinde kopya çekmek imkânsız ötesiydi, kadın nefes aldırılmıyordu. İçimden söylene söylene hocaya bakarken biri yanıma oturdu. Kim olduğuna bakmayacaktım ama tanıdık, o erkeksi koku burnuma çarpınca başımı çevirdim. Ediz yanıma yayılarak oturmuştu ve kalemini sıraya koyuyordu.

“Yine kürkcü dükkânındasın, ha?” diye sordu yarım ağız gülererek. Ona dik dik bakınca bakışlarımı bana çevirdi ve göz kırptı. “Senin beynin bir tuhaf işliyor. Seni ilk gördüğümde bir kitapçıdaydın ama edebiyat sınavında karalar bağılıyorsun.”

“Senden kopya isteyeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun,” dedim somurtarak. Aslında isteyecektim. Benimle dalga geçmeseydi.

“Yeni okul takımı kaptanısın sen.” Yine dalga geçiyordu. “Halledersin, halledersin...”

“Sen beni sinir ederek mi öldürmek istiyorsun?” diye tısladım sesizce. “Tamamı anladık, çok zekisin. Bak işine.”

Yaren hoca kâğıtları dağıtmaya başlamıştı. Duvar kenarında oturduğumuz için ilk alanlar bizlerdik ve daha ilk soruya bakar bakmaz içime kara bulutlar çökmüştü. Test olsa sorun yoktu ama klasik sınav olunca insanın bir şeyler sallama şansı da olmuyordu.

“Kâğıda ismini yazma,” diye fısıldadı Ediz bana doğru eğilerek. Ona anlamayan gözlerle baktım ama o çoktan sınav kâğıdını doldurmaya başlamıştı bile. Her işi yaptığı gibi bunu da büyük bir ciddiyetle yapıyordu.

Bense yirmi dakika kadar süreyi sınav kâğıdını ezberleyerek geçirdim. Arada kafamı kaldırıyordum ama Yaren Hoca atmaca gibi gözlerini açmış bizleri izlediği için anında geri çöküyor, bir şeyler karalıyormuş gibi yapıyordum.

Başımı çevirip Ediz’e baktım, son sorudaydı. Dağınık yazısıyla bir cümle daha yazıp başım kaldırmadan kâğıdını benim sıraya koydu ve önümdeki boş kâğıdı aldı. Ben şaşkınlıkla olduğum yerde kalırken korkuyla Yaren Hoca’ya baktım. Hiç bakmamıştı bile, Ediz anında kâğıtlarımızı değiştirmişti.

Yaren Hoca fark etmemişti bile. Çünkü Ediz o kadar rahattı ki başını bile kaldırmamıştı.

İsim kısmına baktığımda benim adımın yazdığını gördüm. Ediz’e baktığımda sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Ve daha zil çalmadan ikimizin kâğıdını da doldurmuştu. Yazıları değiştirmişti, hatta görebildiğim kadarıyla kurduğu cümleler bile farklıydı.

Yine bana aldırmadan kâğıdını aldı, kalktı ve hocaya verip sınıftan çıktı. Ediz Çağırın hayatımda gördüğüm en garip adamdı. Şüphesiz. Hoş, ben pek insan tanımazdım ya neyse.

Diğer herkes gibi kâğıdını zil çalınca verdim. Çıkışa kadar da bir daha Ediz'i görmedim.

Sınavdan sonraki derslerde öğretmenler konuları işlemiştir ama ben kafamı sıraya dayayıp uyumuştum. Hiç ders dinleyecek havamda değildim, bir an önce eve gidip bir ağrı kesici almak ve uyumak istiyordum. Başım çatlayacak gibiydi.

"Arabayı sen kullanır mısın?" dedim Ediz'e anahtarı uzatırken. "Başım fena ağrıyor."

Hiçbir şey söylemeden anahtarı aldı elimden ve sürücü koltuğuna geçti. Ben de yanındaki koltuğa oturdum ve başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapattım. Gece ve Uygur gülererek bir şeyler konuşuyorlardı.

Ediz radyoda hafif bir şarkı açarken kafamı çevirip ona baktım. Motoru çalıştırırken bana kısa bir bakış attı ama sonra yol boyunca benimle ilgilenmedi. İnsan bir neyin var diye sorardı, değil mi? Öküzdü işte. Umursamazın tekiydi.

Eve geldiğimizde ağır hareketlerle arabadan çıktım.

"Ben arabayı garaja park edip geliyorum," dedi Ediz. "Sen de git bir ağrı kesici iç. Sızlanarak başımı ağrıtmı."

Ona yüzümü buruşturarak baktım ve eve doğru yürümeye başladım. Uygur ve Gece de peşimden geliyordu. Sırt çantamdan evin anahtarını ararken esnedim.

İçeri girdiğimde çantamı tekli koltuğa atıp anahtarı masanın üstüne koydum. Doğruca mutfığa yönelirken Uygur her zamanki gibi televizyon başına geçmişti. Gece odasına çıkmıştı ve Ediz de gelmek üzere olmalıydı.

Bira bardağına su doldurup ecza dolabından bir ağrı kesici aldım ve Uygur'ın yanına gittim. Ayakkabılarını bile çıkarmadan üçlü koltuğa uzanmıştı, kanalları tek tek atlıyordu. Koltuğun arkasında durup televizyon ekranına baktım, diğer yandan ağrı kesiciyi ağızma atmış suyu içiyordum.

Uygur sıkılmış olmalı ki bir yerde durdu. Haberler gösteriliyordu, hiç dikkatimi çekmese de spikerin ağzından ismim dökülünce şaşkınlıkla ekrana bakakaldım.

"Ankara Emniyet Müdürlüğü'nde görev yapan başarılı polis Atalay Güngör'ün kardeşinin de yaklaşık bir ay önce kaçırıldığı haberleri elimize ulaştı." Uygur birden uzandığı yerden doğrulurken ekrana ambulansa bindirilen birinin görüntüleri yansıdı. "Atalay Güngör'ün annesi Derya

Güngör, yaklaşık bir saat önce silahlı bir saldırıya uğradı. Tam bilgi verilmese de öldüğü iddia ediliyor.”

Elimdeki bardak kayıp yere düştü ve parçalara ayrılıp etrafa saçıldı. Hipnoza girmiş gibi ekrana bakakaldım.

“Cinayeti işleyen kişiye emir verenin Atalay Güngör’ün kardeşini kaçıranla aynı kişi olduğu tahmin ediliyor.”

Birden odanın ısısı son hızla düşerken yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. Uygur bana dehşet dolu gözlerle bakarken cam kırıklarının üzerinde bir adım geriledim ve zar zor yutkundum. Bacaklarım ve ellerim uyuşurken şaşkınlıkla etrafıma bakındım.

O sırada evin kapısı açıldı ve Ediz geldi.

Aklım durmuştu sanki. Ne tepki vereceğimi şaşırılmışım, kulaklarım uğulduyordu ve duyduğum tek şey hızlanan kanım yüzünden boynumda patlayan nabzımın sesleriydi. Yere düşeceğimi sandım ama hâlâ ayakta duruyordum. Ediz bize doğru yaklaşırken Uygur ayağa kalktı, en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

“Ediz, ne yaptın?” diye sordu Uygur kulaklarına inanamıyormuş gibi.

“Ne yapmışım?” dedi Ediz rahat bir tavırla ve bu da içimdeki volkanın fışkırmasına sebep oldu. Hızla ona baktım, gözlerim aniden saldıran yaşlarla dolarken deli gibi titriyordum. Annem ölmüş müydü? Bu düşünce kalbimi sökü� aldı resmen.

“Sen,” diye mırıldandım titreyen sesimle. “Sen...”

Bana güvenme, demişti. Hayal kırıklığına uğrarsın. Ve şimdi boğazıma kadar hayal kırıklığı içerisindeydim. Ve en ücra köşelerim bile acıyla dolmuştu.

“Ne oluyor?” diye sordu Ediz yüzümdeki ifadeyi görünce. Ona doğru atılıp ellerimi göğsüne yerleştirdim ve onu ittim.

“Annemi nasıl öldürürsün?” diye bağırdım histerik bir şekilde. Bütün bedenim zangır zangır titriyordu. “Şerefsiz! Sen...”

“Ne?” dedi Ediz şaşırarak. Göğsüne vurdum. Bir kez daha, bir kez daha... Diğer yandan sarsılarak ağlıyordum. Artık baş ağrım dayanamayacak noktaya yükselmişti.

“Bunu nasıl yaparsın?” diye sordum hırıltılı bir nefesle.

“Doğa, sakın ol,” dedi Ediz gözlerini kırıştırarak.

“Senden nefret ediyorum!” diye bağırdım tüm gücümle. “Seni kendi ellerimle öldüreceğim, duydun mu? Seni kendi ellerimle öldüreceğim!”

Midem ağzıma kadar çıkmıştı, kusacak gibi hissediyordum kendimi. Ediz ona vuran ellerimi yakalayarak beni durdurdu. “Sakin olur musun?”

“Sakin olmak mı?” diye bağırdım. “Annemi öldürdün orospu çocuğu! Annem öldü!”

Hızla elinden kurtulup beni tutarken tenime batan anahtar elinden aldım ve tepki vermesine fırsat bırakmadan dış kapıya doğru gittim. O kadar ani hareket ediyordum ki şaşkınlıktan beni engellemeye çalışmak sonradan aklına geldi. O an korkudan, acıdan ve adrenalinden her şey olması gerekenden daha net bir şekilde görünüyordu gözüme. Vestiyer rafındaki silahı görünce hiç düşünmeden aldım ve Ediz’e yönlendirdim. Titreyen ellerimde silah da titriyordu.

“Eğer beni engellemeye çalışırsan seni öldürürüm,” dedim dişlerimin arasından. “Sakin peşimden gelme.”

Ve kapıyı açıp yerin titremesini sağlayacak bir kuvvetle kapattım. Hızla garaja doğru giderken kalbimde bal kıvamında, damarlarımdan geçmek için zonklayan bir acı vardı. Hıçkırarak ağlıyordum ve bu da görüşümü bulandırıyordu.

Ankara kilometrelerce uzaktaydı, saatlerce uzakta. Oraya arabayı son hızda sürsem bile saatler sonra ulaşabilirdim.

Çaresizlik sert bir tekme gibi karnıma indi ve nefesim kesildi. Çimenlerin üstüne diz üstü çökerken gözlerim ağlamaktan şişmişti bile, gözyaşlarım hiç durmuyordu. Elimdeki silahı yere bıraktım. Aklımın köşelerine sığınmış bir canavar kükreyerek üstüme saldırdı. Yavaşça yere kıvrılırken Ediz’in sesi bana yaklaşıyordu ama çok uzaklardaymış gibi geliyordu.

Etimi koparıyorlarmış gibi bir acıyla ağlarken en son ne zaman böyle ağladığımı düşündüm. Aslında yanıt zaten aklımın bir köşesinde duruyordu. Sadece bastırıyordum onu, üstünü kumla örtmüştüm. Şimdi çıkan fırtına o kum tanelerini etrafa savurmuştu ve cevap tam karşımda duruyordu.

Babam annemi aldattığında ve ben bunu bile bile anneme tek kelime edemediğimde bu kadar çok ağlamıştım.

Ve artık annem yoktu.

20. KELEPÇE

Kaderlerini henüz doğmadan önce annelerinin ruhlarındaki o kabuk bağlayan yaralardan okuyan kız çocukları, annelerinin ruhuna kordonla bağlanmış ruhlarıyla hayatı annelerinden öğrenirdi. Bir kadının acımasızlığı, bir kız çocuğunun gözlerine gömülür ve yıllar geçtikçe orada büyüyerek bu acımasızlığın dalları o gözleri kaplardı. Bir kadının şefkati, bir kız çocuğunun yüreğinde ısınır; bir kadının acısı, bir kız çocuğunun hayatına yayılır; bir kadının ruhu, bir kız çocuğuna miras kalırdı.

Bu bir kısır döngüydü.

Bu yüzden kadınların ruhları ölümsüzdü.

O kadar çok üşüyordum ki Gece'nin omzuma örttüğü tüylü battaniye bile beni ısıtamıyordu. İçimdeki dünyada tipi vardı, korkunç bir kar fırtınasıydı bu ve ben bu kar fırtınasında belli bir nokta üzerinde dönüp duruyor gibiydim.

Saniyeler, bedenimin yaşadığı şiddetli depremin etkisini alıp götürmüştü ama oluşan enkaz o kadar kötüydü ki çoğu şey yıkılan betonların altındaydı; buzdan duvarlarım bile yıkılmıştı ve ne olursa olsun tepkisiz kalmayı seçen Doğa, o tuğlaların altında kalmıştı. Hislerim kan kaybediyordu.

Hâlâ nasıl ağlayabildiğimi bilmiyordum, gözlerimin altında biriken acı çürümeye başlamış, morarmıştı. Titreyecek kadar üşümeme rağmen nefesim yakıcı bir sıcaklıktaydı. Ediz elimdeki bardağı alıp yere koydu.

Salonda, üçlü koltuğun ortasında otuyordum. Uygur ve Gece yanımda sessizce oturuyor, Ediz tam karşıma, orta sehpaye oturmuş dikkatle bana bakıyordu. Yüz kasları gergindi ve kaşları çatıktı. İlk defa tam anlamıyla ifadesiz değildi, yüzümü büyük bir dikkatle inceleyen çimen yeşili gözleri şaşkınlık, öfke ve belli belirsiz bir endişeyle parlıyordu.

“Daha iyi misin?” diye sordu Gece ama cevap vermedim. Nasıl olabildim ki? Nasıl iyi olabilirdim? Kendimi boşlukta düşüymüş gibi hissediyordum, yere çakılsam korku da acı da son bulacaktı ama bu boşluğun sonu yoktu. Ve ben kayboluyordum.

“Doğa...” dedi Ediz sehpa önüne gelip bana iyice yaklaşarak. İki parmağı çenemi tuttu ve yüzümü kendi yüzüne hizalayarak beni ona bakmaya zorladı. “Bak, şu an ne hissettiğini çok iyi anlıyorum, tamam mı? Konuşmak istemediğini biliyorum, yalnız kalmak istediğini de biliyorum. Bir an önce Ankara’ya gitmek istiyorsun, bunu da anlıyorum.” Kazağımın kollarını, buz kütlelerine dönüşen parmaklarımın üzerine çektim ve ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırdım. Gözlerimdeki ölü ifadeyle yeşil gözlere baktım. “Hemen kendini salamazsın. Haberler güvenmen gereken son yer, senin kayıp olduğun bile ilk defa haberlere çıkıyor. Annenin ölüp ölmediği kesin değil.”

Bir süre Ediz’in gözlerinin içine baktıktan sonra yüzümü onun elinden kurtardım. Nefesini sıkıntıyla dışarı üfleyerek Uygur’a baktı. Sabahtan beri bir şeyler anlatıyordu ama onu dinlemiyordum bile. Ben dün onun omzunda uyularken o annemin ölüm emrini vermişti.

“Doğa, yeter artık ama,” dedi Ediz bana dik dik bakarak. O gözlerdeki alev içimdeki acıyı tutuşturdu; acı kavruarak öfkeye dönüştü ve saniyeler içinde bütün irademi etkisiz hale getirdi.

“Ne?” diye patladım. “Ne? Ne! Sana güvenmememi söyledin! İstedğim an istediğim şeyi yaparım dedin! Birine annemi takip etmesini söyledin!” Sesim titredi. “Ne yeteri? Ne yeteri, Ediz!”

“Evet,” diye hırladı. Artık o da sinirlenmişti. “İstedğim an, istediğim şeyi yaparım. Canım isterse ölüm emri veririm. Ama baban ve o piç kurusu abin dururken böyle bir şeyi neden annene yapayım?”

Soğuk elimi alınma götürüp ağrıdan çatlayan kafamı düşünmesi için zorladım ama bütün düşünceler çıkmaz bir sokakta köşeye sıkışıyor, hiçbiri bir sonuca ulaşmıyordu. “Senden başka kim böyle bir şey yapar? İnkâr etme bari! Sana inanmıyorum!”

Ediz hiç beklemediğim bir anda ucuna oturduğu orta sehpadan kalktı ve kolumu kavrayıp beni de kendisiyle birlikte ayağa kaldırdı. Sırtımdaki battaniye düşerken Ediz kolumu o kadar sıkı tutuyordu bağırılmak için kendimi zor tuttum. Ben şaşkınlıkla ona bakarken o bana öfkeyle bakıyordu.

Korkutucu bir sakinlikle, “İyi bak bana,” dedi ama dişlerini biliyordu. “Sence yaptığımı inkâr edecek birine benziyor muyum? Söyle, benziyor

muyum? Sen cennetin varlığından gurur duy, ben cehennemini istiyorum.” Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. “Bana bağırp çağırılmazsın kızım, öğren artık şunu. Anneni öldürseydim, öldürdüm derdim. Hem de hiç acımadan, hiç pişmanlık duymadan. Sabahtan beri seni neye inandırmaya çalışıyorum ki? İstedigine inan. Ama şu kapıdan çıkıp gidemezsin, artık mümkün değil.”

Kolumu itip bırakınca tekrar koltuğa oturmak zorunda kaldım. Şaşkınlıkla ağrıyan gözlerimi kırpıştırırken kolumu ovaladım, uyuşmuştu resmen. Bu kadar acımasız olmak zorunda mıydı? Şu an hissettiğim acı sınırlarımı aşmıştı bile.

“Ediz...” dedi Gece uyanan bir sesle. “Şimdi sırası değil.”

“Neyin sırası değil?” diye bağırdı Ediz sonunda öfke kusarak. “Saatlerdir bir çocuğa annesinin ölüp ölmediğinin kesin olmadığını, bunu yapanın da ben olmadığını açıklıyorum! O kadar inatçı ki!”

“Anne bu!” diye bağırdım gözlerim tekrar dolarken. “Ne bekliyorsun? Hiçbir şey olmamış gibi davranmamı mı?”

Ediz neşesiz bir şekilde güldü. “Anne bu, derken kime neyi anlatmaya çalışıyorsun? Ben yirmi dört yıl önce bir anneyi öldürdüm zaten.”

Ona karşı hissettiğim kararlılığa bir balta indiğinde o kararlılığın bir ağacın gövdesinin devrilmesi gibi içimde devrildiğini hissettim; bu kararlılığın dalları düştüğü yerlere saplanmıştı. Odaya sessizlik çöktü, kimse bir yorumda bulunmadı. Zaten saniyeleri takip eden bir melodi salonu doldurduğunda Ediz elini gergin bir şekilde saçlarından geçirdi ve telefonunu sehpadan aldı. Yanıp sönen ekrana baktıktan sonra ruhsuz bir şekilde telefonu kulağına götürdü.

“Efendim?” dedi ifadesiz ve kuru bir sesle. “Evet, dinliyorum.” Uzun bir süre gözünü bile kırpmadan karşı tarafı dinledi. “Anladım. Devam et.” Yine telefonda mırıltılar geldi ama hiçbir şey anlaşılıyordu. Kim aradıysa derdini anlattıktan sonra Ediz hiçbir şey söylemeden telefonu kapattı ve tekli koltuğa rastgele attı. Ardından delici bakışlarını bana yönlendirdi.

“Omzundan ve karnından vurulmuş,” dedi mekanik bir sesle. “Ameliyat sırasında kalbi durmuş ama hayata döndürmüşler. Hayati tehlikesi sürse de hayattaymış. Kan grubu kolay bulunan bir kan grubu olduğu için şanslıymış annen. Yoksa şu an gerçekten ölü olurdu.”

Kalbim sıkışırken tekrar ayağa kalktım ve umutla Ediz’e baktım. “Ölmemiş mi?” Ağız dolusu umut saçıyordu sesim. Görmesem de gözlerimin parladığına emindim çünkü küçük de olsa bir kibrit alevlenmişti

kalbimde. Ediz hafifçe başını salladı. Ellerimi yüzüme götürüp bu sefer mutluluktan ağlamaya başladım.

Sinirlerim altüst olmuştu. Sürekli hissettiğim duygu değişimi yüzünden başım dönüyordu. Bir an ölecek kadar üzgün hissederken sadece birkaç saniye içinde bu tersine dönüyordu, ne zihnim ne de kalbim olumlu tepki verdi buna.

“Sabahtan beri ağlıyorsun,” dedi Ediz homurdanarak. “Yaşıyor işte. Ağlamayı kes. Sinirimi bozuyorsun.” Ona aldırma istemesem de olayın ayrıntılarını merak ettiğim için hıçkırklarımı yuttum ve elimin tersiyle gözlerimi silerek Ediz’e baktım. Hâlâ sınırlı görünüyordu.

“Kim yapmış?” diye sordum ağlamaktan kısık çıkan sesimle.

“Ben yaptım, kim olacak?” dedi Ediz gözlerini bile kırpmadan. “Az önce etiketi basmıştın üzerime, şimdi ne oldu? Kim yapmışmış. Doğa, def ol git odana.”

“Ediz.” Bana donuk bir bakış atsa da hiçbir şey söylemedi, parmakları eline kapanırken bir elini yumruk yapmıştı. Sadece arkasını dönüp merdivenlere yöneldi.

“Alttan al,” dedi Gece sessizce.

“Alttan mı alayım? Neye sinirleniyor ki?” dedim ters bir şekilde. “Olan hep bana oluyor ama hep o sinirli, hep o bağırıyor, hep o zarar veriyor.”

Ediz bize aldırmadan merdivenlerden çıkarken Gece, “Sinirli değil,” dedi. Bütün kaslarının gerildiğini arkasından bakarken anlayabiliyordum. “Sadece gergin. Ediz sinirli olduğunda susar.”

“Gergin olması için bir sebep mi var?” diye sordum kaşlarını çatarak.

“Evet,” dedi kısaca. Kaşlarını kaldırıp soru sorar gibi baktım. Bunu yapmak gözlerimi iyice ağrıtmıştı. Parmaklarıyla gözlerimi ovarken Gece açıkladı. “Ona inanmadığın için. İlk defa birini bir şeye ikna etmeye çalışırken görüyorum onu.” Gözlerimle uğraşmayı bırakıp şaşkınlıkla Gece’ye baktım.

“Ediz’in en hassas noktalarından biri anne konusudur,” dedi Uygur. “Her şeye inanmanı beklerdi ama böyle bir şeye inanmanı beklemezdi. O yüzden böyle davranıyor. Ediz böyledir. Beklentileri karşılanmayınca tepki gösterir, sinirlendiğinde değil.”

Onlara garip garip baktım. Pekâlâ, bu tahmin ettiğim bir şey değildi. Ki zaten şu halimle tahmin etmem çok güçtü. Hâlâ büyük bir şok içerisindeydim ve ne düşüneceğimi şaşırılmış durumdaydım. Birden suçluluk duygusu içimdeki o derin yarada ölümcül bir iltihap gibi birikmeye başladı.

“Amacım onu üznek değildi,” diye mırıldandım. İçimdeki mahkeme anında kurulmuş, düşüncelerimde bir açıklık bulan buzdan duvarların ardındaki Doğa da bu hissi bana karşı acımasızca kullanmaya başlamıştı.

“Biliyoruz,” dedi Uygur. “Söz konusu durum çok farklı. Sakinleşince hak verecektir.”

“Peki ailemle görüşmeme izin verir mi?”

Şimdilik her şeyi zihnimde rafa kaldırdım; gerçekten ne kendime ne de Ediz’e ayıracak bir köşem vardı, her hücrem sadece annemi düşünüyordu. “Ediz bunu kabul etmez.”

Yanaklarımı dişlerken Gece’ye baktım. “Sadece bir telefon görüşmesi.”

“Sinyalden anında yerimizi bulurlar.” Evet, doğrudu bu. Ama umurumda mıydı? Hayır.

“Görüşmezsem kafayı yerim,” dedim Ediz’in telefonuna doğru ilerlerken. Telefonu elime alıp doğruca merdivenlere yöneldim, Uygur ve Gece beni engellemiyordu ama gergin oldukları birbirlerine bakışlarından belli oluyordu.

“Ediz’i sinirlendirirsen ne yapacağı belli olmaz,” dedi Uygur. “Doğa. Sen mantıklı bir kızsın!” Merdivenlerden çıkarken arkamdan seslenmişti. Evet, Ediz’i şu durumda sinirlendirmenin bir anlamı yoktu, anında aramamamın sebebi de buydu. İlk başta şansımı deneyecektim, izin vermezse de sinirlenmesi umurumda bile olmayacaktı.

Odasının kapısının önüne geldiğimde durdum ve yapacağımız konuşmaya kendimi hazırlamak için birkaç saniye tanıdım kendime. Ardından kapısını çaldım ama ses gelmedi.

“Ediz?” diye seslendim. “İçeride misin?”

Ses gelmedi. Bir kez daha kapıyı tıklattıktan sonra cevap beklemeden içeri girdim. Odanın ışığı yanmıyordu ama perdeler açık olduğu için içerisi zifiri karanlık değildi. Yatağın kenarına oturmuş, elini çenesinin altına koymuş düşünen Ediz’i görmem zor olmadı. Başını mekanik bir hareketle bana çevirdi, gözleri bomboş bakıyordu.

“Ne var?” diye sordu kaşlarını hafifçe çatarak. Çenesi gergindi.

“Seninle konuşabilir miyim?” dedim verdiği tepki yüzünden cesaretim kırılrsa da.

“Ne istiyorsun?”

Kapıda dikilmeye devam ettim. “Beni ailemle görüştürebilir misin diye soracaktım,” dedim suç işlemiş bir çocuk gibi. Ama ne yapabilirdim? O kadar katı bir ifadesi vardı ki insanın kararlılığı yok oluyordu. Ediz’dan

gerçekten korkuyordum. Zaten bana öyle bir bakmıştı ki kendimi aptal gibi hissettim.

“Çık dışarı,” dedi tek nefeste.

“Ediz,” dedim anında itiraz edip. “Bu konu öyle geçiştirebileceğim bir şey değil. Annemin durumu hakkında bilgi almam lazım. Herhangi birinden değil, kendi ailemden.”

“Böyle bir şeyin imkânı yok,” dedi ayağa kalkıp bana doğru ilerlerken. “Çık dışarı.”

“Ediz, lütfen,” dedim gözlerine beklentiyle bakarak. Yanıma geldiğinde yüzü kaskatıydı. Ona yalvaran gözlerle baktım, buradan gidemeyecektim, bu ortadaydı. Ama en azından sorun çıkmadan ailemle görüşsem... Vereceği bir dakikaya bile razıydım.

“Olmaz,” dedi kesin bir sesle. “Bana öyle bakma.”

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Gözkapaklarım tekrar açıldığında daha kararlıydım. “Özür dilerim.”

Bir an afalladı ve gözlerini şaşkınlıkla bir iki kez kırıştırdı. “Anlamadım?”

“Özür dilerim,” diye tekrar ettim. “Senin yapmayacağını anlamam gerekirdi. Annenle ilgili durumu bana anlattın ve bu konudaki hassasiyetini biliyorum. Ama sen ne düşünürdün? Bana güvenme diyorsun, aynı gün içerisinde annemi takip ettiriyorsun... Sen ne düşünürdün?”

“Evet,” diye onayladı. “Bana güvenme. Yaptığın en büyük hata olur. Ve anneni takip ettirdim, doğru fakat bu benim intikamım, Doğa. Amacım öldürmek olsaydı, o kan benim elimden akardı. Bir başkasını aracı etmezdim.”

Gözü elimdeki telefonuna takıldı.

“Mesajları aç,” diye emir verdi tekrar yüzüme bakarak. Bir an karsız kalarak öylece gözlerinin içine baksam da ısrarcı bakışları üzerine dediğini yapıp ekran kilidini açtım ve menüye girip mesajlara tıkladım. Tek bir mesaj vardı, onu açarken Ediz gözlerini yüzümden ayırmıyordu. Bir multimedya mesajı, bir de normal mesaj vardı, multimedya mesajında kendi resmimi görünce şaşkınlıkla Ediz'e baktım.

“Bu fotoğrafı ne zaman çektin?” Dün gece çekmediği ortadaydı. İki elimi birleştirmiş, yanağımın altında yastığın üstüne koymuştum ve uyuyordum. Yatağımdaydım, fotoğraf yakından çekilmişti. Bu Ediz'le beraber uyduğumuz zamanlardandı.

“Deneme çekimi yapıyordum,” dedi omuz silkerek. “Silmeye unuttuğum. Ama bir işe yaradı.”

Metin mesajını okuduğumda annemi takip etmesi ve ona fark ettirmeden bu fotoğrafı ona ulaştırması, iyi olduğumun belirtilmesi gerektiği yazıyordu. Saate ve zamana baktığımda mesajın gerçekten dün atıldığını gördüm. “İyilik yap denize at demişler.”

Ediz’in sesi alaycıydı ama yüzü hâlâ ciddiydi. Boğazımı temizledim. “Ama dışarıdan bakınca öyle görünmüyor.”

“İrdelememek aptalların işidir.”

“Dolaylı yoldan bana aptal diyorsun yine,” dedim kaşlarımı çatarak.

“Dolaylı yola gerek yok,” dedi sinir bozucu bir sesle. “Aptalsın.”

Tam ağzımı açmıştım ki elimdeki telefon titremeye başlayınca bütün zehirli kelimeler boğazımdan aşağı harf harf yuvarlandı. Ediz bana aldırmandan elimdeki telefonu aldı ve bana sırtını dönüp yanıtladı.

“Anlat,” dedi telefonu açar açmaz. Ne kadar da kibardı öyle, gözlerimi dolmuştu âdeta. Tırnaklarımı avucuma gömüp gerginlik içinde Ediz’in odasını incelemeye başladım. Keşke buraya gelmeden direkt arasaydım.

“İsim ver bana.” Ediz’in sesi bıçak gibi keskindi. Karşıdaki kişinin sadece iki kelime mırıldandığını duydum. Ardından Ediz öfkeyle telefonu kapattı ve bir küfür savurdu. Vücudundaki bütün kaslar gerilmiş görünüyordu, ürksem de geri çekilmedim. Ediz nefretle parlayan gözlerini bana çevirince dilim kurumuştu.

“Git hazırlan,” diye emir verdi bana. “Gidiyoruz.”

“Ankara’ya mı?” diye sordum umutla. Ediz bana öyle bir baktı ki olduğum yere sinmemek için zor tuttum kendimi.

“Şunu kafana iyi kazı...” diye tısladı. “Uzun bir süre aileni göremeyeceksin. Ki bu uzun sürenin ardından aileni görmeyi amaçlıyorsan da saçmalamayı kes artık. Denizli’ye gidiyoruz. Bir konuda bana yardım edeceksin ve ben de sana ufak bir ödül vereceğim.”

Bir an cevap veremedim, verdiğimdeyse sesim çatlamıştı. “Ne ödülü?”

“Ailenle telefon görüşmesi yapmana izin veririm.”

Ah. Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. “Neye yardım edeceğim?”

“Sadece yanımda duracaksın. Neye yardım edeceğini söylemeyeceğim.” Kaşlarımı çattım, yüzü kaskatıydı ve neden bahsettiğine dair en ufak bir ipucu göremiyordum gözlerinde. Heykel gibiydi. Ruhsuz. Ve bomboş. “Var mısın? Yok musun?”

“Ailemle görüşmeme izin verecek misin gerçekten?” Omuz silktilti.

“Söz.” Bunu bir an düşündüm. Sadece yanında durmamı istiyordu, her ne yapacaksa o yapacaktı, benimle bir ilgisi yoktu, bunu çok da sorun etmezdim. Hafifçe başımı salladım.

“Varım.”

Ediz yanımdan geçip dolabına yönelirken, “İyi,” dedi. Üstündeki tişörtü bir çırpıda çıkarmıştı. “Git hazırlan, rahat bir şeyler giy. Bütün gece boyunca yolculuk yapacağız.”

“Yanıma valiz almam gerekecek mi?”

“Hayır.” Üstüne uzun kollu bir tişört geçirirken birkaç saniye ona baktım, ardından odasının çıkışına yöneldim. Yine neler dönüyordu bilmiyordum ama bunları düşünmek de istemiyordum. Annem her şeyden önce gelirdi ve ne durumda olduğunu öğrenmek istiyordum. Ayrıca tanıdık birinin sesini duymak bana destek olurdu belki.

Ediz’in dediği gibi rahat şeyler seçip altına siyah taytımı, üstüme siyah atletimi, onun üstüne de siyah kapüşonlu hırkamı geçirdim. Kapüşonu kafama geçirirken saçlarımı iki yandan çıkardım ve ayağıma da rahat spor ayakkabılarımı giydim. Olabildiğince hızlı davranıyordum, ne kadar erken biterse bu iş, ailemle de o kadar erken görüşebilecektim.

Merdivenlerden inerken Ediz, Uygur ve Gece salondaki büyük yemek masasının etrafında toplanmış, masanın üzerine yayılan kâğıtları inceliyorlardı. Uygur masanın köşesinde durmuş, kollarını göğsünde birleştirmişti ve çatık kaşlarıyla önündeki kâğıda dikkatle bakıyordu.

“Gözümüzden kaçan bir şey olmalı,” dedi Gece elindeki dosyayı sertçe masadaki kâğıtların üzerine bırakırken. “Bu dosyalara defalarca baktık. O isinde birinin davasına bakmadı baban. Eminim.”

Merdivenin son basamadığında durdum ve Ediz’i inceledim; yavaşça ama tehlikeli bir şekilde doğrulduğunda simsiyah görünen gözlerini Gece’ye çevirdi. O gözlere düşüncelerin gölgesi çökmüştü.

Uygur çenesini sıvazlarken ciddi bir sesle, “Birçok ihtimal olabilir.” dedi. “Dosya kaybolmuş olabilir, bir yerde unutulmuş olabilir, Levent Bey bir yere teslim etmiş olabilir.”

“Çalınmış olabilir,” diye ekledi Gece.

“Ya da...” dedi Ediz sakın bir sesle. “İsmi geçen müvekkil sadece bir hayal ürünü olabilir.”

Gece kaşlarını çatarak, “Bu nasıl mümkün olabilir ki?” diye sordu. “Dosyanın bir kopyası babanın aleyhine kullanılmış. Bu dava gerçek olmasa mutlaka ortaya çıkmaz mı?”

“Avukatlar dokunulmazdır,” diye açıkladı Ediz. “Bir avukat, hakkında vur emri çıkan bir suçluyla birlikte ofisindeyse polis o suçluya bile dokunamaz.” Kaşları çatıldı. “Biz avukatlar adliye veya cezaevine girerken üzerimiz bile aranmıyor.” Zihninin içinde parçaları birleştiriyor gibiydi. “Ortada bir dosya var, hem de gizlenmiş bir dosya. Bu dosyanın gizlenmesini sadece bir avukat başarabilir.”

“Peki aklına gelen bir isim var mı?” diye sordu Gece. Ben merdivenin son basamağından inip yanlarına giderken Ediz sessizliği tercih etti ve hiçbir şey söylemedi.

Uygar, “Ediz, emin misin?” diye sordu. Arkadaşının aklından geçenleri biliyor gibiydi. Ediz mekanik bir hareketle kafasını salladı ve bir an gözleri beni buldu, ardından bana başıyla kapıyı gösterip ilerlemeye başladı. Uygar ve Gece bana endişeyle bakarken kaşlarımı çatıp Ediz’in peşinden gittim. Neler oluyordu? Merakıma rağmen sormaya cesaret edemedim.

Ediz’in yeni aldığı Mercedes’in yanına geldiğimizde bu kadar parayı nereden bulduğunu düşündüm. Acaba hırsızlık da yapıyor muydu? Belki de babası tahmin ettiğimden daha zengindi, sonuç olarak adam Türkiye’nin en iyi avukatlarından biriydi. Sürücü koltuğunun yanındaki yolcu koltuğuna geçtim ve Ediz’in arabayı çalıştırmasını bekledim.

Motor sessiz bir şekilde çalışırken Ediz bir kolunu benim koltuğumun arkasına atıp omzunun üstünden geriye baktı ve arabayı park yerinden kusursuzca çıkardı. Ardından direksiyonu sertçe kırıp gaza yüklendi. Endişeli bakışlarımın rotasını yüzüne yönlendirdim, yüzünde bir kası bile kıpırdamamıştı.

“Neden Denizli’ye gidiyoruz?” diye sordum bu kadar ani bir işin ne olabileceğini düşünürken.

“Orada dedemin at çiftliği var.” Konuyu kısa kesmek istediği belliydi ama ben irdelemek istiyordum.

“Deden mi?” diye sordum kaşlarımı kaldırırken. “Onunla görüşmediğinizi sanıyordum.”

“Nereden vardın bu kaniya?” Üzerimdeki hırkanın kollarını çekiştirdim.

“Dedenin, annenin ailesinden dolayı babanla evliliklerine karşı çıktığını ve babanı evlatlıktan reddettiğini anlatmıştın.” Ediz iç geçirdi.

“Babamla konuşmaması benimle konuşmadığı anlamına gelmiyor. Çağırın Holding ona ait ve oldukça yüklü miktarda para kazanıyor. Babam ölmeden önce onunla görüşüp görüşmemek umurumda bile değildi ama bu işe girişirken çok fazla paraya ihtiyacım olacağını biliyordum. O

yüzden sadece para kaynağım olsun diye onunla iletişim halindeyim.” Bu kadar paranın nereden geldiği açıklanmış oluyordu böylece.

“Onunla mı buluşacaksın?” diye sordum.

“Onunla asla yüz yüze görüşmem.” Sesi öfkeli çıkıyordu. “Çiftlikte şu an kimse yok. Ben başka biri için gidiyorum oraya.”

“Ne olduğunu sorsam?”

“Sorduğunla kalırsın.” Pekâlâ, ısrar etmek zaman kaybından başka bir şey olmazdı, Ediz’i biraz da olsa taniyorsam anlatmazdı. Acaba bu olayın altında ne vardı? Tıpkı Kutay meselesinde olduğu gibi sonu görünmeyen bir deliğe giriyordum Ediz’le. Umarım sonunda kaybolmazdık veya Ediz beni o karanlıkta bırakıp gitmezdi.

“Koltuğun kenarında bir kol var,” dedi Ediz. “Onu indir.”

Elimle koltuğun iki tarafını yokladım ve bahsettiği küçük kolu bulduğumda indirdim. Koltuğum arkaya doğru inmeye başlarken şaşkınlıkla durdum. “Ne?”

Ediz gözlerini devirdi. “Uyuman lazım.”

“İyiyim ben,” dedim koltuğumu tekrar dikleştirirken.

“İyi olup olmadığınla ilgilenmiyorum ama şu an gerçekten korkunç görünüyorsun,” dedi bana bakarak. “Çirkin bir Doğa işime yaramaz.” Uzandı ve kolu kendisi indirdi. Ardından eliyle omzuma bastırıp beni orada sabitledi. “Uyu.”

“Niye bu kadar sinir bozucusun?” diye sordum öfkeyle ama onunla inatlaşmayacaktım. Ediz bir süre bana baktı, ardından gözlerini yola çevirip bir süre sessiz kaldı.

“İyi görünmüyorsun,” dedi. “Çirkinlikle alakalı değil, her an bayılacak gibisin. Uyu Doğa.” Sesi şimdi daha yumuşak çıkıyordu ama yine de Ediz’di bu. Yine emreden bir ton vardı, yine tersti fakat vurup kıracak gibi davranmasından daha iyiydi. Bir süre boş boş ona baksam da sonunda iç geçirip koltukta ona doğru döndüm ve bacaklarımı garip bir açıyla kendime çektim.

“Çocukluğundan bahsetsene biraz,” dedim yorgun bir sesle. “En çok ne yapmayı severdin?”

“Sana uyu demedim mi ben?” dedi kaşlarını çatarak.

“Uyuyacağım,” dedim sakın bir sesle. “Sadece uykuya dalana kadar. Şu an kendi başıma uykuya dalamayacak kadar gerginim.”

“Çocukluğumdan bahsetmeyi sevmiyorum.”

Dudaklarımı büzdüm. “Başka bir şeylerden bahset o zaman.” Biraz düşündü, sonra dudakları kıvrılır gibi oldu ama bunun kaynağının alay mı yoksa başka bir şey mi olduğunu anlayamadım.

“Seni uzun bir süre takip etmek zorunda kalmıştım,” dedi sonunda konuştuğunda. “Hayatımda yaptığım en sıkıcı işti, Umay’la da o zaman tanışmıştık zaten. Ama gülmediğim zamanlar da olmadı değil, bazen sakarlığın tutuyor ve o zamanlar gerçekten komik oluyorsun.”

Kaşlarımı çattım. “Mesela?”

“Mesela kendi ayağına takılıp insanların üstüne düşmen.”

Ona baygın bir bakış attım. “Bu mu yani?” diye sordum boş boş. “Ben de komik bir şey bekliyordum. Bu her insanın başına gelen bir şey, böyle bir şeyi ancak senin gibi bir manyak komik bulabilir zaten.”

“Gel bir de dışarıdan izle, o zaman görürüm seni.” Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu. Bu adam... hayatımda gördüğüm en garip kişiliğe sahipti. Koltukta hareketlenip ona sırtımı döndüm. “O-dukça komik.”

“Uyuyacağım,” diye homurdandım. “Susar mısın artık?”

Uzun yolculuklarda uyumak en nefret ettiğim şeydi. Bir de üstüne zihinsel olarak çok yıprandığım bir gün geçirmiştim. Yine de deliksiz bir uykuya dalabilmişim ama biri beni dürtmeye başladığında huysuz bir şekilde homurdandım. Biraz daha uyumak istiyordum, şöyle bir beş saat daha mesela.

“Uyan,” dedi Ediz’in sesi. “Doğa. Biraz daha uyursan yüzüne tokadı yapıştıracağım.”

Homurdanarak, “Yaparsın sen,” dedim ama dışarı anlaşılmasın birkaç kelime çıktı. Yine de Ediz anlamış gibiydi ve güldüğünü duyar gibi oldum. Ardından beni dürtmeyi kesti, ben de büyük bir istekle uykuma devam ettim. Ta ki göğsümün başladığı yerden itibaren buz gibi bir su akıncaya kadar.

Çığlık atarak yattığım yerden doğruldum ve irileşmiş gözlerime yerleşen o şaşkın ifadeyle etrafıma bakındım. Gözlerim Ediz’in gözlerine değdi, elinde bir pet şişe tutuyordu. Yüzündeki adı gülümsemeye bakınca ne olduğunu anladım ve şaşkınlığım öfkeye dönüştü. Üzerime su dökmüştü.

“Sonunda uyandın,” dedi alayla.

“Derdin ne senin?”

Kaşlarını kaldırdı. “Yeterince açık değil mi?” Ona öfkeyle baktıktan sonra nerede olduğumuzu anlamak için pencereden etrafa bakındım. Bir

benzinlikteydik ve hava aydınlanmıştı ama güneş daha doğmamıştı. Hiç kibar olmayan bir şekilde esneyerek Ediz'in gülmesine sebep oldum.

"Denizli'ye geldik mi?" diye sordum ona aldırmadan.

"Evet," dedi. "Şehrin girişindeyiz. Bir şeyler yeriz diye düşündüm."

"Sen yesen de ben uyusam?" diye teklifte bulundum. "Uyanır uyanmaz bir şey yiyemiyorum."

"Bugün çok işimiz var," dedi başını iki yana sallayarak. "Yiyebileceğin tek öğün bu. Akşama kadar sürekli ayakta olacağız. Bir şeyler ye derim. Açlıktan ölmek istemezsin."

"Sen hiç uyumadın ama?" dedim gözlerimi ovuştururken.

"Alışkınım ben." Arabanın kapısını açıp dışarı çıktı, bu sırada içeriye buz gibi hava dolmuştu. "Hadi gel."

Uyku sersemliğinin getirdiği bir gevşeme vardı üstümde ve rüzgârı hissetmek anında üşümeme sebep olmuştu. Kollarımı bedenime sarak kapıyı açtım ve dışarı çıkıp dağılan saçlarıma üstün körü düzelttim. "Çok soğuk."

Ayrıca Ediz içimdeki çamaşır ıslattığı için birazdan kardan adam olacağımı düşünüyordum. Ediz bagajı açıp bir şey aldı ve yavaşça kapatıp uzaktan kumandayla kapıları kilitledi. Ardından yanıma gelip elindeki montu omuzlarıma astı. Hızla kollarımı kollarından geçirirken füme rengi montun içinde gülünç durduğumu hiç görmeden bile anlayabilmişim. Ediz montunun kuşağını bağladı. "Birazdan ısınırsın."

"Teşekkürler," dedim biraz şaşırarak. Ama Ediz kolunu omzuma atıp beni kendine çekerek yürümeye başladığında daha da şaşırmışım.

"Herkes bizi evliliğe hazırlanan bir çift olarak görmeli," diye bilgilendirdi beni. "Hatay'da nasıl rol yapıyorsak burada da yapacağız ama bu biraz farklı. Nişanlıyız. Sakın yanlış bir tepki verme."

"Nişanlı mıyız?" dedim sanki bana birazdan kurbağaya dönüşeceğini söylemiş gibi. "Bu da nereden çıktı?"

Ama o sırada benzinliğin kafeteryasına geldiğimiz için Ediz cevap vermedi, kapıyı benim için açtı. Ne kadar şaşkın ve hiçbir şey anlamış olsam da yüzümü ifadesiz tutmaya çalışıp içeri girdim. Eh, en azından içerisi sıcaktı, bununla idare edebilirdim. Ediz elimden tutup beni büyük kafeteryanın içine sürükledi, tek tük insanlar vardı.

Orta yaşlı, saçları kırışmaya başlamış bir adam, "Hoş geldiniz," dedi.

Ediz etrafına bakınıyordu. "Tark Bey'in misafirleriyiz."

Adam ilk başta şaşırdı sonra kılıf değiştirdi. "Ah, siz Ediz Bey olmalısınız. Buyurun, bu taraftan. Tark Bey de sizi ve genç hanımefendiyi

bekliyordu.” Adam beni selamladı. Ne yapacağımı şaşırarak beceriksizce gülümsedim ve korkarak Ediz’in elini sıkıca tuttum. Benim oyunculuk yeteneğim çok da iyi değildi, genellikle saf bir gerçek içinde olurdum. Yine de Kutay’la olan durumu kıvrabilmişim, değil mi? Burada niye başaramayacaktım?

Ediz’le birlikte adamın peşinden giderken Ediz’e soru sormak için ona sokuldum. “Neler dönüyor?”

“Şşt.” diyerek susturdu beni. “Sıradan şeylerden bahsediyormuşuz gibi davran.”

“Umarım ne yaptığımı biliyorsundur,” diye fısıldadım.

“Ben her zaman ne yaptığımı bilirim.”

Gözlerimi devirdim. Bir insanın her saniye kendinden bu kadar emin ve kendini bu kadar beğenmesi nasıl bir duyguydu acaba? Bu gerçekten merak ettiğim bir konuydu.

Kırklı yaşlarında bir adamın oturduğu masaya geldiğimizde bizi buraya getiren adam hepimizi sessizce selamlayıp yanımızdan uzaklaştı. Hafif kilolu adam da yerinden kalkarken samimi bir şekilde Ediz’e gülümsedi, gülümseyince gözlerinin etrafı kırışmıştı.

“Uzun süredir görüşmüyorduk, seni yeniden görmek çok güzel Ediz,” dedi Tarık Bey. İki el sıkıştıktan sonra adam bana döndü ve beni açık açık inceleyerek elini uzattı. Yavaşça elini sıkarken memnun bir şekilde gülümsüyordu.

“Merhaba küçükhanım,” dedi nazik bir sesle. “Sonunda bir kadının Ediz’in kalbini çaldığım görmek ne hoş.”

Tamam, bu tür cümleler duymak garipti, hatta o kadar tuhaftı ki adama bir an boş boş baktım ama Ediz elimi uyarır gibi sıkınca anında gülümsedim. “Ah, evet. Ediz’i etkilemek zordur.”

“Onu etkileyenin hep kendinden büyük kadınlar olduğunu sanırdık,” dedi adam neşeli bir şekilde gülerek. “Senin gibi daha küçük birinin bunu başarması... Evet, kesinlikle etkileyici biri olmalısın.”

Kendinden büyük kadınlar mı? Kaşlarımı kaldırıp Ediz’e baktım. “Sadece üç dört yaş büyük kadınlar,” diye düzeltti.

“Aman canım,” dedi adam gülerek. “Neyse ne. Sonunda güzel ve sana uygun bir kız bulmuşsun, önemli olan bu. Otursanıza.”

“Öyle oldu,” dedi Ediz ama sesinin arkasında, *ya, ne demezsin*, tonunu muhtemelen bir tek ben algılamıştım. Gözlerimi devirmemek için bütün irademini kullanarak Ediz’in yanına oturdum ve donatılmış masaya baktım.

“Ee, evlat?” dedi adamı çayından bir yudum alırken. “Evlilik ne zaman?”

“En kısa zamanda,” dedi Ediz gülümseyerek. Zorla kıvrılan dudakları Ediz’in kıvrandığını gösteriyordu ve bu gerçekten eğlenceliydi. Kendi kendime sırttım ama adam bunu yanlış yorumladı ve bana gözleri parlayarak baktı.

“İkiniz de çok mutlusunuz bakıyorum.”

“Evet, çok,” diye onayladım gülümserken. Ediz de bana katıldı ama bu sefer ikimizin de sesinin arkasında, *ya, ne demezsin*, tonu gizliydi. Ediz’le bakiştık. Yanımda Kutay olsa bu rolü yaparken ne kadar rahat olacağımı düşündüm. Oysa Ediz’leyen o kadar gergindim ki işleri batıracağımdan korkuyordum.

Neyse ki çok uzun süre rol yapmam gerekmedi çünkü ben zar zor kahvaltımı yapmaya başladığımda Ediz direkt konuya girdi.

“Dedemin şirketinin girdiği ihalede senden yardım isteyecektim Tarık amca,” dedi Ediz o etkileyici ses tonunu kullanarak. “Biliyorsunuz, okulu daha yeni bitirdiğim için kendi işimi kurana kadar dedemin şirketinde çalışmak istiyorum. Malum, Doğa yakında üniversiteye başlayacak ve evlendiğimizde ona bakmam gerek.” Çayımı yudumlarken kaşlarını kaldırmamak için zor tuttum kendimi. “Hem artık ikimiz de değiliz. Bir kişiye daha bakmamız gerek. Doğa hamile.”

Çayım genzime kaçınca neredeyse ağızımdakileri püskürtecektim. Öksürük krizine girerken Ediz anında ideal bir eş gibi bana döndü ve elini sırtıma koyup bir bardak su uzattı. “Hayatım, iyi misin?”

Kullandığı kelimeler bal gibi tatlıydı ama sesinde sadece benim duyabileceğim bir uyarı vardı. Bardaktaki suyu tepeme diktim ve Tarık Bey’in uzattığı peçeteyi alarak ağızımı sildim.

“Özür dilerim,” dedim Tarık Bey’e. “Sadece biraz şaşırdım.” Toparlamak için Ediz’e döndüm. “Hayatım, hani evlenene kadar kimseye bahsetmeyecektik?”

Tarık Bey samimi bir kahkaha attı. “İlahi çocuk. Benden mi utanıyorsun? Ben Levent’in arkadaşayım, Ediz’in de amcası gibiyim. Söylemeyecek de ne yapacak? Evet, çok erken davranmışsınız ama olan olmuş artık.”

Zoraki bir şekilde gülümsedim. “Gördüğün gibi,” dedi Ediz. “Şu durumda yardımına ihtiyacım var. Bu akşam iş adamlarının verdiği bir yemek var, ona katılmak için buradayız. Eğer sen de yanımızda olursan daha iyi olur diye düşünüyorum.”

“Ama beni bunun için çağırmadın, değil mi?” dedi adam ellerini masanın üstünde birleştirirken. “Bilgi istiyorsun.”

“Evet,” dedi Ediz. “Bu kafeterya kimsenin aklına gelmez, o insanlar da bu tür yerlere uğramazlar zaten. İhaleden önce görüştüğümüzü kimse bilmeyecek.”

Adam bir an düşündü. “Evlat, bana karşı dürüst ol,” dedi adam. “Bu kızı seviyorsun, bunu görebiliyorum ama babandan kalan parayla da geçinebileceğinizi çok iyi biliyorum. Bu işin ucunda babanın intikamı gizli, değil mi?”

Kısa bir sessizlik çöktü, bir şeyler yakalamak ister gibi Ediz adamın yüzüne bakıyordu. Sonunda kabullendi. “Evet.”

“Polis işin içinde mi peki?” diye sordu adam ciddileşerek. “Şu herifin annesinin öldüğünü duydum. Babanı öldüren polis. Senin parmağın var mı?”

“Alakam yok,” dedi Ediz net bir sesle. “Yapsam yaptım derdim. Beni bilirsin. Ve rahat ol, polisin benden haberi yok.”

Bu koca bir yalandı. Türkiye’deki polis teşkilatlarında boy boy fotoğrafları olduğuna emindim. Sadece Ediz’in tehdidi üzerine benim can güvenliğim için ikimizin fotoğraflarını haberlere vermiyorlar, medyaya ve insanlara yansıtıyorlardı. Ediz şu anda, bir zamanlar babasının olduğu gibi arananlar listesinin başını çekiyordu. Tarık Bey yine kendine zaman tanıyıp düşündü ve bir süre sessiz kaldı. Ardından yanındaki laptop çantasından birkaç evrak çıkarıp Ediz’e uzattı.

“Bunları güzelce incele,” dedi Ediz evrakları alırken. “Sana lazım olacak. Ayrıca tamam, akşam yanınızda olacağım. Ama ondan önce halletmem gereken işler var, sizinle yemeğin verildiği yerde görüşelim, olur mu?”

“Tamam,” dedi Ediz evrakları kenara koyarken. Tarık Bey ayaklanarak gülümsedi ve Ediz’e elini uzattı.

“Seni tekrar görmek çok güzel evlat.” Sonra bana döndü. “Seninle tanıştığıma da çok memnun oldum küçükhanım. Levent’in torununa iyi bak.”

Gülümseyerek adamla tokalaştım.

“Hesap benden. Güzelce karnınızı doyurun.”

Ediz her zamanki gibi kabalığından ödün vermeyip bir şey söylemeyi seçtiği için ben devreye girip, “Teşekkürler,” dedim. Adam başıyla selam verip yanımdan uzaklaştı, o gözden kaybolana kadar da ayakta durup arkasından baktık. Ediz sessiz bir şekilde tekrar sandalyesine oturduğunda da ona döndüm.

“Hamile mi?” diye sordum inanamayarak. Ediz cevap vermedi. Yüzündeki ifadenin gitgide karardığını görünce yanına oturup dikkatle ona baktım. Ediz’i ilk defa böyle görüyordum, rengi atmıştı.

“Ediz?” diye sordum temkinli bir sesle. “Neler oluyor? Sen iyi misin?”

Ediz evrakları alıp en üsttekinin kapağına baktı ve sert bir şekilde masaya bıraktı. Ben ürkerek geri çekilirken Ediz öfkeli ve üzgün görünüyordu. “Bu evraklar babama ait.”

“Yani?” diye sordum. Hiçbir şey anlamamıştım.

“Babamın ölümünde payı var,” dedi dişlerinin arasından. “Bu dosyada bahsi geçen adam, babamın baktığı bir davada karşı taraftaydı. Her şey babamın müvekkilinin lehineydi ama birden babamın topladığı bütün kanıtlar, yaptığı bütün araştırmalar ortadan kayboldu. Adam çok güçlüydü. İran ve Arabistan’da çok güçlü şirketlerle ortaklığı vardı ama babam o kadar zeki hamleler yapıyordu ki adamı her seferinde köşeye sıkıştırıyordu. Her şey çok güzel giderken birden tersine döndü, dava babamın aleyhine çevrildi. Türkiye’nin en çok aranan suçlularından biri oldu. Ve bu dosyada yazanlar o adam ile ilgili.”

“Ne?” Bu beklediğim bir şey değildi.

“Duydun işte,” diye tısladı.

“Yanılıyor olmayasın?” diye sordum şaşkınlıkla. “Belki baban ölmeden önce o evrakları ona verdi. Ne de olsa yakın arkadaşı, değil mi? Bir yanlış anlaşılma olduğuna eminim. Ediz, iki evrak yüzünden böyle bir hüküm giydiremezsin.”

“Neden buradayız sanıyorsun?” dedi öfkeyle ayağa kalkarak. Ben de onun ardından ayağa kalkıp gözlerinin içine baktım. Yüzünü ifadesiz tutmayı başarsa da gözlerinin derinliklerinde hayal kırıklığından doğan bir üzüntü vardı. “Bu geceye karşılık ailen. Yanımda duracak ve nişanlım rolü yapacaksın. Bu gecenin sonunda aileni arayabilirsin.”

Aslında ailemi arama fırsatı vermese de yardım ederdim, iki rol kesmek o kadar da sorun olmazdı. “Şimdi ne yapıyoruz?”

“Çiftliğe gideceğiz.” Dosyaları alıp yanımdan geçerken yüzüme bile bakmamıştı. Bu adama ayak uydurmak o kadar zordu ki! Hızla peşinden giderken ona yetişmek için neredeyse koşuyordum. El ele girdiğimiz yerden nasıl çıkıyorduk ama! Gözlerim yaşarmıştı.

Neyse ki çiftlik evi çok da uzakta değildi, zaten uzak olsa da problemi yoktu. Uyku falan kalmamıştı, hepsi dağılıp gitmişti. Ediz nasıl dayanıyordu bilmiyordum ama neredeyse iki gündür ayaktaydı. Ne kadar güçlü olursa olsun o da bir insandı ve nereye kadar dayanacağını merak ediyordum.

Çiftlik evi Denizli'nin tenha yerlerinden birindeydi, çevrede düzlükten ve ağaçlardan başka bir şey yoktu. Rüzgâr o kadar şiddetli esiyordu ki uğulduyordu, itiraf etmek gerekirse ürkütücüydü. Ediz'in yanında çiftliğe doğru yürürken onun koluna girme isteğiyle dolup taşıyordum ama neyse ki kendimi dizginledim. Yanında yeterince korkak, küçük bir kız çocuğu gibi kalıyordum zaten.

Ayrıca aklımda tonlarca soru olsa da soracak cesaretim maalesef yoktu. Ediz çok daha farklıydı bugün, ne tepki vereceğini, neler yapacağını kestiremiyordum. Ruh hali her zamankinden çok daha değişkendi.

Onu izlemeyi bırakıp çiftliği inceledim. Amerikan evlerini andırıyordu ve son derece modern gözüküyordu. Büyüktü, bir orduyu içine alabileceğine emindim ama ordu yerine atları barındırdığını, yaklaştıkça duyulan kişnemelerden anlayabiliyordum.

"Yine bir sürü soru sormayacak mısınız?" diye sordu Ediz sessizliği bozarak. O sırada çiftliğin kapısının önüne gelmiştik, cebinden anahtarları çıkarıyordu. Sessizce ona bakıp omuz silktim, soru sormanın sırası olmadığını çok iyi görebiliyordum. Ayrıca annemi kaybettiğimi sanmak bile beni nasıl mahvetmişti. Ediz'in ne kadar güçlü olduğunu şimdi çok daha net görebiliyordum, birçok kişi böyle bir acıyı kaldıramazdı.

"Hep böyle sussan keşke," dedi kapıyı açıp içeri girerken. Ama sesinde aksini ister gibi bir hal vardı. Yoksa ben mi hata yapıyordum? Susmam gereken yerde konuşup konuşmam gereken yerde susuyor muydum? Belki de kafasını dağıtacak bir şeylere ihtiyacı vardı.

"Bugün seni gerçekten anladığım bir gün," dedim peşinden içeri girerken. "Tamam, tam olarak anlayamam belki. Ne de olsa benim babam seninki gibi önünde saygı duyulacak biri değil."

"Her babaya saygı duyulması gerekir."

"Öz çocuğuna tecavüz etse bile mi?" diye sordum tek kaşımı kaldırmaya çalışarak ama başaramadım. Ediz bana şaşkınlıkla baktı.

"Sana tecavüz mü etti?"

Bir an ona bakakaldım. "Hayır." Şaşırmıştım, gözlerindeki o ifade de şaşkınlığımı artırmıştı. "Hayır, sadece bir örnekti."

"O zaman sorun yok," dedi omuz silkerek.

"Birçok şey yaptı." Omuz silktim, geçmiş bir bataklıkta ve o bataklığa girmeye hiç niyetim yoktu. Bu yüzden şüphe duymaması için yüzeysel bir olay serdim ortaya. "Ve aldattığı kadınla yüz yüze gelmek zorunda kaldım. Bence bunları kendi çocuklarına yaşatmasını bir kenara bırak, böyle bir şeye teşebbüs etmesi bile nefret edilecek bir durum."

Ediz bana dikkatle baktı, sanki o da farkındaydı bir şeylerin ama başlattığım oyunu bozmadı. “O kadınla yüz yüze mi geldin?”

“Hesap sordum. İkisinden de. Ve bunu yaptığımda yaşım çok küçüktü.”

Ediz kaşlarını çattı. “Tam senden beklenecek bir hareket,” diye mırıldandı. “Yine de babandan nefret etmiyorsun. Ona fazla kırgın ve öfkeliisin. Bu iki duyguyu nefretle karıştırıyorsun. Annene, kardeşine ve sana yaptıklarından nefret ediyorsun, ondan değil.”

“Ondan nefret ediyorum,” diye ısrar ettim. Ah, nereden bu konuyu açmıştım ki sanki? Onun kafasını dağıtacağım derken ikimizin kafası da toz duman altında kalmıştı. Sinirlerimin zıpladığını hissettim.

“Büyüdükçe beni anlayacaksın,” dedi ama ona cevap vermedim. O ne anlardı ki? Babası mükemmeldi, tamam annesiz büyümüştü ama bu dramdan başka bir şey değildi. Bir şeyler hakkında yorum yapmak için yaşamak gerekirdi. Ama sanki şu an ben onun yaptığını yapmıyordum. Kendime kızdım, ben de yaşamadan onun hayatını elime alıp irdeliyor. yorum yapıyordum.

Ediz büyük salondaki, yanmayan şöminenin yanındaki tekli koltuğa oturup sessizliğe büründü. Onunla tartışabilirdim ama nedense içimde zerre istek yoktu, hem kendim için hem onun için. İkimiz de çukurun dibindeydik ve bizi çıkaracak halatlar birbirimizin elindeydi.

Uzun bir süre öylece durduk, Ediz’in kafasının içinde dönen çarkların sesini neredeyse duyuyordum. Sürekli bir şeyler planlıyordu ve bu hali açıkçası beni ürkütüyordu. Gözlerimi ondan alıp şöminenin üstündeki çerçevelere çevirdim, bir sürü fotoğraf vardı.

Birden şaşkınlıkla, “O sen misin?” diye sordum. Ediz bakışlarını bana çevirdi ve ardından gözlerimi izleyerek nereye baktığıma baktı. Sonra güler gibi bir ses çıkararak inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı.

“Sekiz yaşındaki halim,” diye açıkladı ben fotoğrafa doğru ilerlerken. “Bu resmin onda olduğuna inanamıyorum...”

Son cümleyi kendisine söyler gibi söylemişti. Çerçeveyi alıp ağzım bir karış resme baktım ve sonra başımı arkaya atıp hafif bir kahkaha patlattım. Normal bir günde olsa yerleri yumruklayarak gülerdim ama bugün hiç de havamda değildim. Ediz tepkime kaşlarını çatı.

“Hayatta inanmam!” dedim kahkahalarımın arasından. Bu durum az da olsa atmosferi değiştirmişti. “Bu sen misin gerçekten?”

“Evet,” dedi Ediz kaşlarını çatarak. “Ne olmuş?”

“Saçlara bak!” Bir kahkaha daha patlattım. “Mantar kesim mi? Amerikan tıraşı!” Kahkahalarımın arasından konuşuyordum. “Sütten çıkmış ak kaşık gibi, tam bir hanım evladı! O bakış da ne öyle!”

“Doğa,” dedi Ediz uyarıcı bir sesle ama ona aldırmadım.

“Şimdi bu beni kaçıran adam mı?” Ediz’e alayla karışık gülerken baktım. “Hayatta inanmam. Şu tatlılığa bak!”

Ediz ayağa kalkıp çerçeveyi elime alırken, “Tatlı mı?” dedi. “Sensin tatlı!”

“Bu bir hakaret mi iltifat mı?” dedim sırtarak.

“Tabii ki hakaret!” Yüzünü buruşturdu. “Kim tatlı olmak ister ki?”

“Sen istemişsin belli ki,” dedim onunla alay ederken. “Şu hale bak ya. Senin çocukluğunu hiç böyle düşünmemiştim.”

“Doğa, bak zaten kafam bozuk, sınırimi senden çıkarırım,” diye tehdit etti beni ama eğlendiğini o da gizleyemiyordu. Bundan cesaret alıp ona aldırmadım ve alay etmeye devam ettim. Hem başka şeylerden bahsetmek içimdeki dumanı biraz da olsa dağıtmıştı. Ayrıca elime Ediz Çağırın’la dalga geçmek için malzeme düşmüştü. Bunu kaçırır mıydım? Asla.

“Komik ama,” dedim omuzlarımı kaldırarak. “Emin ol hiç güleceğim yoktu.”

“Aman aman, ne güzel,” dedi homurdanarak. “Doğa hanımefendinin keyfi yerine gelmiş. Annen için endişelenmiyor musun sen?”

Yüzümdeki gülümseme donup kalırken az önce yaşadığım kısa çaplı rahatlama balon gibi söndü ve yüzüm düştü. Harika. Annemin ne durumda olduğunu bilmiyordum. Sıkıntı tekrar, bu sefer daha yoğun bir şekilde içime çöktü. “Çok sağ ol Ediz.”

“Hemen karalar bağla zaten,” dedi gözlerini devirerek. “Bu kadar olumsuz olmana inanamıyorum.”

“Ya ölürse?” diye sordum bana bile umutsuz gelen sesimle. Ediz birden değişen yüz ifademe baktı ve gözlerini kaçırıldı.

“Ölmeyecek,” dedi ifadesiz bir sesle. “Şansı var, ameliyat başarılı geçmiş. Şu an üzülmen anlamsız, yoğun bakımdan yakın bir zamanda çıkacağına eminim.”

“Ben o kadar emin değilim,” diye mırıldandım.

“Gel,” dedi yanıma gelip bileğimden tutarak. “Kafanı dağıtmak istiyorsan benim çocukluğumla dalga geçerek bunu yapamazsın. Çok daha iyi yöntemler biliyorum.”

Beni sürüklemeye başladığında, “Senin yöntemlerin pek bana göre olmuyor genelde,” diye mırıldandım. “Ne yapacağız?”

“Seni biriyle tanıştıracam,” dedi çiftliğin dışına beni götürürken. “Onu sadece bir kere gördüm, büyümüş olmalı.”

“Kim?” diye sordum şaşırarak ama Ediz cevap vermeden beni de peşinde sürükleyerek büyük adımlarla ilerlemeye devam etti. Kuzeni falan mı vardı acaba? Ya da burada büyüyen bir arkadaşı? Hiç arkadaşı olmadığını söylemişti. Atların olduğu bölüme girerken kaşlarımı çattım.

“Dedem bana bir keresinde doğum günü hediyesi olarak bir tay almıştı. Babam geri göndermeden önce sadece bir kere gördüm. Adı Poyraz. Bayağı hızlı olduğunu duymuştum, zaten hediyesi gördükten sonra atlara bir ilgim oluştu. Ata bindiğinde at ne kadar hızlı olursa o kadar çok rahatlıyorsun.”

“Hızlı bir şekilde koşmayı tercih ederim,” dedim kaşlarımı çatarken. “Hem ciğerlerin yandığı için sıkıntını unutuyorsun.”

Düzenli ahırın içinde ilerlerken, “Bir de bunu dene bakalım,” dedi sakince.

“Düşüp boynumu kırarım ben.”

“Bir şey olmaz,” dedi ve siyah bir atın yanına geldiğimizde durdu. Bileğimi bırakıp ata yönelirken yüzünde hoş bir ifade vardı. Ata baktığımda çok güzel tüyelerinin olduğunu gördüm, siyah tüyleri parlıyordu. Tüylü bir kuyruğu vardı ve orta yaşlı bir attı.

Ediz elini atın yüzünün kenarına yerleştirdi, “Poyraz,” dedi. At yıllardır Ediz’le birlikteymiş gibi kişnedi. Yeşil gözler bana yöneldi. “Dokunmak ister misin?”

Normalde hayvanlara bayılırdım ama büyükbaş hayvanlar beni ürkütüyordu. “Ya elimi ısırırsa?”

Gözlerini devirerek elimi tuttu ve zorla atın yüzüne dokundurdu. Elim çökmeyeyim diye elini, elimin üstüne koymuştu. At herhangi bir olumsuz tepki vermedi, aksine ürkütücü olmayan bir sesle kişnedi. Ediz elime yön verip atın yüzünü okşamamı sağladı. At başını hafifçe kenara kaydırdı. Ediz’in güldüğünü gördüm. “Seni sevdi. Hayvanlarla aranda bir bağ olduğunu biliyordum. Demek ki atlar ve ayılar birbirleriyle iletişim içindeler.”

“Ayılar ve öküzler iletişim içinde değil, bu ortada,” diye homurdandım. Ediz tekrar gülerken başını iki yana salladı ve Poyraz’ın kapisını açıp ipinden tuttu ve dışarı çıkardı.

“İnşallah seni kasıklarından teper,” diye beddua ettim ona.

“Yerde sürüklemesini tercih ederim,” dedi yüzünü buruşturarak.

Ona alaycı bir bakış atmaya çalıştım ama ruh halim iyice üzerime sinmişti, bir türlü içinde bulunduğum kasvetten sıyrılamıyordum.

“Bak o da büyük zevk verir bana.” Ediz bana aldırmadan Poyraz’ı okşadı ve kıvrak bir hareketle atın üstüne çıktı. Ardından bana dönüp elini uzattı.

“Hadi gel.”

“Sen git,” dedim hızla. “Ben gelmeyeceğim.”

Ediz tekrar gözlerini devirdi ve eğilip bileğimden tutarak beni kendine doğru çekti. Direnssem de onun karşısında bir şansım yoktu, bu yüzden pes edip atın üstüne çıktım. Ediz bana yandan alaycı bir bakış attı.

“Beni böyle mi öldüreceksin?” diye sordum kaşlarını çatarak.

“Bir şey olmayacak baş belası,” dedi homurdanarak. “Tabii sıkı tuttuğun müddetçe.”

Ellerim gevşekçe Ediz’in belinde duruyordu, korkuyla beline sarıldım. Bunu yaptığımıza inanamıyordum ama zaten Ediz’den de böylesi beklenirdi. Hep duruma aykırı tepkiler veriyordu. Ata komut verdi ve yavaş yavaş ilerlemeye başladık.

“Bu at mı eşek mi?” diye sordum kollarımı gevşetirken. “Hep böyle gideceksek ayağa bile kalkabilirim.”

Ediz sırttı. “Yerinde olsam bu kadar çabuk karar vermezdim.”

Ve bir kez daha komut verdiği anda öyle bir koşmaya başladı ki Ediz’e tekrar sıkıca tutunmasam kendimi yerde bulabilirdim. At gittikçe hızlanırken topraklı yola çıkmıştık bile.

“Sözümü geri alıyorum,” dedim. “Bu bir eşek olamaz.”

“Gerçekten mi?” dedi Ediz alayla. “Belli olmuyordu zaten.”

Gözlerimi devirip ellerimi karnının üstünde iyice birbirine kenetledim. Bu şekilde kaslarını net bir şekilde hissedebiliyordum.

“Başını kaldır,” dedi Ediz. “Etrafına bak. Gerçekten çok güzel.”

İlk başta aldırmasam da onun güzel bulduğu şeyi görebilmek için başımı kaldırdım ve çenemi omzuna yaslayıp etrafı incelemeye başladım. Yüzüme taze toprak kokusu çarptı, yakın bir zamanda yağmur yağmış olmalıydı.

“Hiçbir şey düşünme,” dedi Ediz. “Ya da annenin iyi olacağını düşün. Şu an özgürsün.”

“Potansiyel katilime sarılıyorken mi?” diye sordum inanamayarak.

“Katilim mi?” dedi Ediz alayla. “Bakıyorum da beni hemen sahiplenmişsin, Güngör.”

Yapmacık bir şekilde güldüm. “Yakında nüfusuma da alırım.”

“Ne çok konuştun!” diye homurdandı. “Sadece biraz rahatlasan? Gerginken hiç çekilmiyorsun. Yok annem ölecek, yok babam şöyle. Yarıda kimse beni anlamıyor diye kapıyı çarparsan hiç şaşırmam.”

“Pislik.”

“Ergen.”

“Yetişkin ergen.”

Ediz bir an duraksadı. “O ne be?”

“Sensin,” dedim yapmacık bir tatlılıkla. “Hani türünün tek örneğisin ya.”

Ediz bir şey söylemeden ata komut verdi ve at daha da hızlanırken ona iyice sarılmak zorunda kaldım ama yine de, o bilmese de dediğini yapacaktım. Başımı ona yaslayıp gözlerimi kapattım ve her şeyin iyi olacağını düşündüm. Yüzüme temiz hava çarparken Ankara’daki hayatıma geri döndüğümü, annem kahvaltı hazırlarken ona yardım etmediğimi ve sonra da bana kızdığını düşündüm.

Evet, bu iyi geliyordu.

Ayrıca öyle korkulacak bir tarafı da yoktu. Her ne kadar Ediz’e pek güven olmasa da nedense benim düşmeme izin vereceğini sanmıyordum. Ya da bir tarafım buna inanıyordu, inanmak istiyordu.

Tekrar çiftliğe döndüğümüzde attan ilk Ediz indi ve benim inmeme yardım etmek için elini uzattı. Elinden tutup inerken ona dikkatle baktım, o da bana bakıyordu.

“Sana bir şey soracağım,” dedim gözlerinin içine bakarak. Tek kaşını kaldırdı. “Babamla aramızda olanlardan dolayı kapıldığım düşünceler abartılı mı?”

Bana boş bir bakış attı. “Sadece takılıyordum Doğa. Kolay şeyler değil. Bir erkek olarak babam beni dövse ses çıkarmazdım, belki Atalay’ın hâlâ saygı duyması da bu yüzden. Erkekler aldırılmaz. Kızlar içinse durum farklı, çok duygusalsınız.”

“Bu canımı yakıyor,” diye itiraf ettim.

“Sadece iyiliğini istiyor.” Başımı iki yana salladım ama hiçbir şey söylemedim. “Daha birlikte yol alacağımız uzun bir yol var. Konuşacak konu kalmadığında sıkılmamak adına sana yardımcı olabilirim.”

Gülümsedim. “Yine kendin için yapıyorsun.”

“Elbette,” dedi alayla.

“Ediz Bey!” Birinin seslendiğini duyunca ikimiz de o tarafa baktık. Yaşlı ama dinç bir adam bize doğru geliyordu. “Hoş geldiniz efendim.”

“Hoş bulduk,” dedi Ediz mesafeli bir sesle. “İstediklerimi yaptınız mı?”

"Evet efendim," dedi adam saygılı bir şekilde. "Küçükhanım için istediğiniz her şey yukarıdaki odada."

Ediz hiçbir şey söylemeden bileğimden tuttu ve beni çiftliğe doğru götürmeye başladı. Ediz'e çaktırmadan kâhyaya gülümsedim ve sadece dudaklarımı oynatarak teşekkür ettim. Ediz'in öküzlüğünden nasibini almıştı zavallı adam. Bana saygıyla gülümsedi.

İçeri girdiğimizde Ediz beni çiftliğin üst katına sürükledi ve bir odaya soktu. Odaya girdiğimde etrafa serilmiş elbiseler ve birçok kadın görünce şaşkınlıkla Ediz'e baktım.

"Merhaba efendim," dedi kadınlardan biri. "İsteğiniz üzerine geldik."

"Tamam," dedi Ediz. "Nişanım Doğa. Onu hazırlamanızı istiyorum."

"Siz bize bırakın." Orta yaşlı kadın elimden tutup beni içeri çekti ve Ediz'e baktı. "Siz gidebilirsiniz."

"İzlesem?" dedi çarpık bir gülümsemeyle. Kadın ona afallayarak baktığında da gülerек odadan çıktı. Kadın şaşkın şaşkın bana baktı ama sonra o da gülerек başını iki salladı ve işe koyuldu.

Onlarca elbise denedim. Saçlarımı kestiler ama boyuna dokunmayıp sadece şekil verdiler. Tonlarca bakım kremi, manikür pedikür ve hiç sevmediğim oje işi... Ayak ve el tırnaklarım mat, siyah ojeyle boyanmıştı. Üstüme siyah, mini bir elbise giydirilmişti ve uzun topuklu ayakkabılarım da siyahtı.

Bir de dudaklarım mat, kırmızı renk ruj sürünce... Hepsi birbiriyle çok uyumluydu. Saçlarıma da kalın dalgalarla şekil verilmişti.

O kadar uğraşmışlardı ki iş bittiğinde saat akşama geliyordu. Neyse ki sonunda odadan canlı çıkmıştım.

Aşağı indiğimde Ediz'in salondaki tekli koltuğa oturmuş olduğunu gördüm. Üstünde jilet gibi ütülenmiş takım elbisesi vardı, bir ayağının bileğini diğer bacağının dizinin üstüne atmış içkisini yudumluyordu. Benim geldiğimi fark edince başını kaldırdı.

"Nasıl olmuş?" diye sordum. Üstümdeki elbise öncekiler kadar mini değildi ama masum da değildi. "Sen çok hoş görünüyorsun."

"Sen de öyle," dedi umursamaz bir tavırla ve yanıma geldi. Cebinden bir şey çıkarıyordu o sırada, bir kutuydu bu. Yanıma geldiğinde kutuyu açtı, içinde iki tane yüzük vardı. Yüzüğün büyüğünü alıp kendi yüzük parmağına taktı, diğerini de benim parmağıma taktıktan sonra kaşlarını çatı.

"Kendimi tasma takılmış gibi hissediyorum," diye homurdandı. Yüzüğe şaşkınca baktım.

“Gerçek değil ki!”

“Olamaz zaten.” Omuz silkti. “Garip yine de. Neyse. Gidelim hadi. Zaten geceyi çok fazla uzatmaya niyetim yok. Ben sana işaret verdiğimde sancın gelmiş gibi yapacaksın, tamam mı?”

Kaşlarını çatsam da hafifçe başımı salladım. Şu sancı rolünü benden iyi kıvıran olamazdı herhalde.

Yemek büyük bir otele veriliyordu. Böyle bir ortam bana o kadar yabancıydı ki bir an nasıl hareket edeceğini bilemez oldum. Hayatımda böyle bir ortama girmişliğim yoktu. Ediz’e iyice sokulurken kendime acıdım, sanki beni bu durumdan kurtarabilirmiş gibi hissediyordum.

“Çok gergin görünüyorsun,” diye fısıldadı Ediz kulağıma. “Rahatla.”
“Ya batırırsam?”

“Sorun çıkmayacak,” diye güvence verdi yemek salonuna geçerken. İçerisi tahmin ettiğimden daha kalabalıktı. Şık kadınlar ve eşleri, piyano eşliğinde sohbet ediyor, içkilerini yudumluyorlardı. Ediz destek vermek ister gibi elimi tuttu ve yüzüklerimiz birbirine çarptı. Bu ne kadar garip bir duyguydu!

“Çağırınların vârisi,” dedi bir adam onlara doğru yürürken. “Aramızda bu kadar genç birini görmek harika.” Gözleri beni buldu. “Daha da genç bir kadınla hem de...” Elimi tutup dudaklarına götürdü ve nazik bir öpücük kondurdu. “Sevgilin mi?”

“Nişanlım,” dedi Ediz.

“Yakında düğün var öyleyse, ha?” Ediz gülümsedi. “Baban da keşke görseydi. Bu küçükhanımla tanışmış mıydı? Kendine uygun birini bulduğun için eminim çok seviniyordur... Çok yaklaşıyorsunuz.”

“Tanışmadı,” dedi Ediz kısaca.

Adam üzülürmüş gibi dudaklarını büzdü. “Gelin bizim masaya.”

Davet edildiğimiz masada adam beni Çağırınların gelini olarak tanıınca bütün gözler bana döndü. Birden bütün vücudum gerildi, Ediz de bunu hissetmiş olacak ki elimi bıraktı ve kolunu belime sarıp bana destek oldu.

Suyumdan bir yudum alırken esmer bir kız açık açık bana ters bakışlar atıyordu. İçimden kendimi sakinleştirmeye çalıştım, böyle şeyler olurdu, değil mi?

Garson herkese içki servisi yaparken Ediz bana su veya herhangi bir içecek getirilmesini rica etti. Garson şaşırda da bir şey söylemedi ve Ediz de bana aldırmadan konuşmasına devam etti. Seçtiği kelimeler o kadar etkiliydi ki adamlar dikkatle Ediz’i dinliyordu.

Esmer kız sandalyesini bana yaklaştırdı. “Ediz’le ne zaman tanıştınız? Bizim üniversitede olsan tamırdım mutlaka.”

Bedenim gerildi. “Üniversite değil, lise öğrencisiyim.”

Esmer kız alçak sesle kahkaha atıp bana aşağılayıcı bir bakış attı. “Ediz ve küçük bir kız... Nasıl oldu da nişanlandınız? Hamile kaldın ve ailen de Ediz’in başına silah dayadı, değil mi?”

“Ediz boyun eğen biri değildir,” dedim gülerek. “Bunu bilmeyecek kadar tanıımıyorsun demek ki onu.”

“Oo! Kızım, emin ol çok yakından tanıyorum.” Göz kırptı. “Onun fantezileri ağırdır. Küçük bir kız olarak bunu kaldırabiliyor musun?”

Karşımda Ediz’in yattığı kızlardan biri duruyordu. “Bu seni ilgilendirmez.”

“Belki de seni küçük bir kediyi eğitir gibi eğitiyordur.” Sırıttı. “Seni zorluyor mu?”

“Seni ilgilendirmez dedim.”

“Ediz’in ağzıyla yaptıkları...” Ani bir mide bulantısıyla kızın masanın üstündeki bileğini sertçe kavradım. *Ah, Tanrım!* Gerçekten... Bana bu tür şeyler iğrenç geliyordu.

“Kes sesini,” diye tısladım bana bile yabancı gelen bir sesle. Kız şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Ardından bileğini bırakıp sandalyemi gürültüyle geri çektim. Ediz’in bu kızla neler yaptığını düşünmek istemiyordum, lavaboya gitmem gerekiyordu. Kendimi hiç masum biri olarak görmezdim ama şu an öyle hissediyordum. Ediz’in bana baktığını anlamıştım ama aldırmadan lavaboya yöneldim.

Lavaboya yaklaştığım sırada Tarık Bey’i görünce durmak zorunda kaldım.

“Doğa,” dedi gülümseyerek. “Bu ne güzellik.”

“Merhaba.”

“Bir sorun mu var?” Kaşlarını çattı. “Rengin atmış.”

“Biraz midem bulanıyor,” diye itiraf ettim.

“Hamilelikte olur böyle şeyler.” Babacan bir ifadeyle gülümsedi. “Ediz nerede?”

Bakışlarım oturduğumuz masaya, Ediz’e kaydı. Bana bakıyordu ve gözleri ifadesizdi. Belli belirsiz başımı salladığında sıramın geldiğini anladım. Ani bir kıvrınmayla bacaklarımı birbirine yapıştırdım ve elimi karnıma götürdüm. Gözlerimi irileştirmiş, hafifçe eğilmiştim.

“Doğa?” dedi şaşkınlıkla adam. “İyi misin?”

“Karnım,” diye fısıldadım. “Ah!”

“Ediz nerede?”

“Bilmiyorum, beni lavaboya götürün.” İnledim. “Lütfen.”

Adam telaşla kolunu belime attı ve beni lavaboya yönlendirdi. Neler olacağını bilmiyordum ve içimde bir sıkıntı vardı ama aklımdaki tek şey Atalay'ı aramak ve annem hakkında bilgi almaktı. Lavaboya girdiğimizde adam ne yapacağını şaşırılmış bir haldeydi ama birkaç saniye sonra Ediz içeri girince rahatlamış göründü.

“Sancısı tuttu sanırım,” dedi Tark Bey. Ama Ediz bana bakmadı bile. tuvaletin kapısını kilitleyip kabinlere tek tek baktı. Kimse yoktu, merakla ve biraz da korkuyla ne yapacağına bakarken Ediz en hızlı hareketleri yakalayan fotoğraf makinesinin bile yakalayamayacağı bir hızla adamın yüzüne yumruğu indirdi.

Adam geriye savrulurken burnundan kan akmaya başladı ve sırtı lavaboya denk geldi. Ediz gerçekten çok korkutucu görünüyordu. Gözlerimi fal taşı gibi açmış ona bakarken Ediz adamın boynuna yapıştı ve bastırarak sırtını lavaboya dayadı.

“O sahte dava dosyalarını polise veren sendin,” diye tısladı Ediz. “Bulamayacağımı mı sandın?”

Adam şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Sen...”

“Senin sülaleni sikerim orospu çocuğu!” Ediz iyice bastırdı boğazına. Adamın rengi kırmızıdan mora dönerken ceketinin iç cebinden bir şey çıkardı. “Benden saklayabileceğini mi sandın pezevenk? Hepinizin ciğerini biliyorum ben.”

“Ediz, dinle...” dedi adam ama Ediz'in aldıracağı yoktu. Elini yana indirip bir şeyin bir düğmesine bastı ve oldukça keskin görünen bıçak bir tık sesiyle ortaya çıktı. Yüzümdeki bütün kan çekilirken olduğum yerde donakaldım.

“Kandan korkarsın sen...” diye fısıldadı Ediz. “Kanını şu lavaboya akıtacağım.”

“Beni öldürme,” dedi adam korkuyla. “Sana bilgi verebilirim.”

“Kendim de o bilgilere ulaşırım, merak etme.” Bıçak adamın boynuna giderken kendimi Ediz'e doğru ilerlerken buldum. Beni bir cinayete karıştırıyordu. Resmen ona yardım etmişim.

“Ediz, dur.” Sesim korkunç çıkıyordu, dehşete kapılmışım. Bıçak adamın şah damarının üzerindeydi. Bana aldırmadı. “Lütfen Ediz...”

Beni duymuyor gibiydi. “Bunu yapma.” Bana aldırmayıp adama yüklenince gözlerim yanmaya başladı. Ediz bu olamazdı. “Bana gelecekte nasıl öleceğimi mi gösteriyorsun?”

KELEPÇE

Ediz'in dikkatini çekmiş gibiydim, bir an duraksar gibi oldu. Bundan yararlanıp koluna yapıştım. "Ediz, sana yalvarıyorum. Yapma."

Beni yanımdan itti. "Git başımdan."

Gözlerim yaşlarla dolarken ona yalvaran gözlerle baktım. "Ben bunu kaldıramam. Birinin ölümünde parmağım olursa kaldıramam. Lütfen. Sana yalvarıyorum. Yapma."

Bıçak hâlâ adamın boynundaydı. Yüzümdeki yaşları siliyordum ama yenisi geliyordu, yaşadığım dehşetin sembolüydü bunlar. "Ediz! Yalvarıyorum!"

Ediz gözlerini kapatıp bir süre bekledi, ardından adamın boynundan bıçağı çekti ve yakasından tuttuğu gibi yanındaki duvara çarpıp bıçağı bacağına sapladı. "Bu iş burada bitmedi orospu çocuğu. Ecelin olacağı, gölgem hep peşinde."

Adam acıyla inlerken bıçağı geri çekti ve kapatıp cebine attı. Ardından beni kolumdan tuttuğu gibi lavabonun kapısına yönlendirdi. Kilidi açıp soğukkanlı bir ifadeyle dışarı çıktı ve beni direkt çıkışa yönlendirdi.

Kafam o kadar bulanıktı ki holden nasıl geçtiğimizi, arabaya nasıl bindiğimizi hayal meyal hatırlıyordum. İşte, katil Ediz'i apaçık görmüştüm.

Çiftliğe gidene kadar buz tutmuş bedenimle olanları sindirmeye çalıştım. Aklım tüm bunları kavramakta güçlü çekiyordu, o kadar hızlı olmuştu ki... Ediz'in ağzını bıçak açmıyordu ve ben de tek bir laf etmeye korkuyordum.

Çiftliğe geldiğimizde Ediz arabanın kapılarını kilitlemeden beni sürüklemeye başladı. Sinirli görünüyordu, hem de çok. Çiftliğin ışıklarını bile açmadan merdivenlere yöneldi ve beni de peşinden sürükledi. Zaten kafam allak bullak olduğu için bastığım yeri görmüyordum. Ediz'in cümleleri ve olanlar gözümün önünde dönüp duruyordu.

Beni yatak odası olduğunu tahmin ettiğim bir odaya sokup yatağa itti ve ışıkları açtı. Ona korkan gözlerle bakarken ceketinin cebinden telefonunu çıkarıp bana atınca neye uğradığımı şaşırardım.

"Kimi arıyorsan ara ve bir daha da sakın böyle bir şey isteme. Bana da seslenme, bir şey söyleme! Ben yokmuşum gibi davran."

Afallasam da ona aldırılmayacak durumdaydım. Telefonun kilidini açıp hızla Atalay'm numarasını girdim. "Hoparlöre al," dedi Ediz dolaptan ağır görünen bir içkiyi çıkarırken. "Ve komodine koy."

Dediğini yaptığımda bir sıkıntı içimi kemirmeye başlamıştı. Telefon çalarken heyecandan ve korkudan ölecektim resmen, şu iki günde yaşa-

dıklarım artık bedenime ağır geliyordu. Telefon çaldı, çaldı... Sonunda Atalay'ın sesi odayı doldurduğunda neredeyse ağlayacaktım.

"Efendim?" dedi yorgun bir sesle.

"Atalay!" Sesim hissettiğimden daha güçlü çıkmıştı. "Abi! Benim, Doğa." Bir an karşı taraftan ses gelmedi.

"Doğa?" dedi şok içinde. "Sen misin gerçekten?"

"Benim!" Gözlerim Ediz'in üzerinde durdu. "Çok fazla sürem yok. Annemin durumunu soracaktım."

"Doğa, iyi misin?" diye sordu beni duymazdan gelerek. "Neredesin? O şerefsiz sana bir şey yaptı mı?" Ediz ifadesiz gözlerle telefona bakıyor, iğkisini yudumlayıp duruyordu.

"İyiyim ben," dedim sabırsızca. "Annem diyorum! O nasıl?"

"Durumu iyiye gidiyor," dedi sessizce. "Doğa, neredesin? O şerefsiz nerede?"

"Nerede olduğumu söyleyemem," dedim. Ediz, Atalay'ın sesini duydukça gözleri daha da kararıyordu. "Yanımda."

"O orospu çocuğunu ver bana." Ediz ruhsuz bir şekilde gülümsedi.

"N'aber Atalay?" dedi oturduğu yerden.

"Eğer kardeşime bir zarar geldiyse, eğer ona dokunduysan seni piç, kendi ellerimle öldürürüm seni. Tıpkı babana yaptığım gibi! Ama bu sefer bir fark olur. Kolunda kelepçenin varlığını hissederek ölürsün. Kelepçeyi öyle sıkarım ki bileğinde kalacak iz benim imzam olur. Babanı nasıl öldürdüğümü duymak ister misin?"

Şaşkınlıkla telefona baktım. Atalay sinirlenince dilini tutamayan biriydi ve şu anda da sınırı aşmıştı. Ediz'in gözlerindeki ifade vahşi bir hayvanı bile ürkütecek türdendi.

"Benim daha iyi bir fikrim var," dedi Ediz ayağa kalkarken. "Kelepçe demişken... Kelepçe deyince aklıma çok güzel bir oyun geldi." Ediz komodine yöneldi ve çekmecesini açtı. İki tane kelepçe çıkardığını görünce anlamayan gözlerle ona baktım. "Biz Doğa'yla oyun oynarken dinlemek ister misin Atalay?"

Ediz bana baktı. Gözlerinin rengi... Daha önce hiç böyle bir ifade görmemiş, böyle bir renkle karşılaşmamıştım.

Gözlerinin rengi zehir yeşiliydi. Ruhunu kaybetmiş bir ifadeyle bakıyordu ve tamamen yabancı birine dönüşmüş gibiydi. Yine aynı güzellik, yine aynı yüz hatları, ama bambaşka bakan gözler... Bakışlar bir insanı bu kadar değiştirebilir miydi?

"Ediz?" dedim korkuyla o üstüme doğru gelirken. "Ediz? Ne yapıyorsun?"

Kelepçeleri kenara koyup birden üstüme atıldı, çılgın odayı inletirken parmakları ensemdaki saçları kavradı ve geriye doğru çekerek yüzünü yüzüme hizaladı. Nefesi dudaklarıma dökülecek kadar az bir mesafe vardı dudaklarımızın arasında. Gözlerine yayılan karanlığı görebiliyordum, o gözlerdeki ifade bir intikam yemininin imzası gibiydi. Tüm itirazlarıma rağmen beni yatağa yatırdı; kendimi savunamayacağım bir haldeydim. Yatağın kenarında durup dizini karnıma yasladı ve hareket etmemi de imkânsız bir hale getirdi. Üzerindeki mini elbisenin eteği yukarı çıkmış, bacaklarım çıplak kalmıştı.

"Dur!" diye bağırdım korkuyla ama Ediz iki bileğimi başımın hemen üstünde tek eliyle sabitledi. Üstümdeki elbiseyi parçalar gibi çıkarırken kalbimin atışları ölüm çanları gibiydi. Ne yapıyordu?

"Doğa!" diye bağırdı Atalay. "Doğa! Dokunma ona!"

Ediz kelepçelerin birini alıp bir ucunu bileğime taktı, o kadar sıkı yapmıştı ki acıyla inledim. Beni yatağın üzerine rahatça kaydırıp diğer ucuyla yatağın başlığına kelepçeledi.

"Ediz!" diye bağırdım korkuyla. Üstümde sadece iç çamaşırlarım kalmıştı. "Ediz, ne yapıyorsun!"

"Dokunma ona!" Atalay çıldırmış gibiydi. Ediz çırpınmama rağmen diğer bileğimi de kelepçeledi ve beni yatağa mahkûm etti, sadece bacaklarımı hareket ettirebiliyordum. Ediz'e korkuyla bağırdım. Ama o kendini kaybetmiş gibi telefona sırttı.

"Daha da açık söyleyeyim Atalay... Ben kardeşine tecavüz ederken sen oradan dinle. Ve çaresizlik nasılmış, saniye saniye tat."

"Ediz, hayır!" diye çılgık attım. "Yardım edin!" Bedenim titremeye başlamıştı bile. "Hayır!"

Ben çırpındıkça kelepçe bileklerime saplanyordu.

Ediz ceketini ve gömleğini çıkardı, ardından kemerini çıkarırken Atalay bir şeyler söylüyordu ama kulaklarım uğuldadığı için duyamıyordum. Kalbim deli gibi atıyordu ve bedenim de kalbime eşlik ederek çırpıyordu. Ediz pantolonunu çıkarmadan viski şişesini aldı ve yanıma geldi. Başımda dikilirken gözlerinde karanlık bir ifade vardı.

Şişeyi havaya kaldırdı ve yavaşça vücuduma dökmeye başladı. Soğuk viski bir an vücuduma bıçak gibi saplandı ve çılgıklarım artık çiftliği inletirken Ediz bütün şişeyi sutyenimin üzerinden göğüslerime, karnıma, bacaklarıma döktü. Boşalan şişeyi kenara atıp yatağa çıktı. Ona

artık yalvarıyordum ama o bana aldırmadan bacaklarımı güçlü kollarıyla kontrol etti, bacaklarımın arasına girdi ve ağlamaya başladığımda bana aldırmadan dudakları boynuma geçti. Döktüğü içkileri tenimden alırken kendini bana iyice bastırıldı.

“Ediz yapma!” diye bağırdım korkuyla. “Ediz, lütfen!”

Atalay telefonun ucundaydı. Bu andan daha korkunç ne olabilirdi? Ediz boynumda dudaklarını gezdirerek yavaşça aşağıya inmeye başladı. İç çamaşırmıdan taşıdığı kadar göğsümde dudaklarını gezdirirken hissettiğim dehşet ve korkudan dolayı başım döndü. Daha kuvvetli bağırdım, bu duyguyu kovmak istiyordum.

Ediz göğüslerimde oyalanırken onu kumaş parçalarının arasında, tam orada hissediyordum ve yaşadığım şey dehşet sınırlarım aştı. Bir an bayılacağımı sandım.

Dudakları aşağıya, karnıma indi ve belli bir yol takip ederek daha da aşağıya ilerledi. O bölgeye yaklaşınca birden nefesim kesildi, bedenim bana ihanet ederek birden durgunlaştı ve sırtım yay gibi gerildi. Bu tepkiler daha çok ağlamama sebep oldu.

Ondan nefret ediyordum.

Parmaklarını külotumun iki ucuna, aşağı çekmeye hazır bir şekilde geçirdi. Atalay artık yalvarıyordu. Ediz’in belli belirsiz gülümsediğini gördüm, ardından telefona uzandı.

“Bundan sonrası tamamen bana özel bir *nîmet*,” dedi Atalay’la dalga geçerek. “Üçüncü bir izleyici istemiyorum.”

Ve telefonu kapattı.

Bir süre tepkisiz kalıp öylece durdu, ardından telefonu fırlattı. Telefonun parçalandığını hayal meyal gördüm. Ediz yüzüme bakmadan üstümden kalktı, artık kriz geçiriyormuşum gibi bedenim hıçkırıklarla sarsılıyordu. Tekrar bana yönlendiğinde deli gibi bağırıp çırpınmaya başladım.

“Uzak dur benden!”

“Kelepçeleri çıkarayım,” dedi ifadesiz bir sesle.

“Ne? Oyun muydu?” dedim ağlamaktan kısılan sesinle. “Seni orospu çocuğu! Uzak dur benden! Siktir git! Başına gelen her şeyi hak ediyorsun! Seni kendi ellerimle öldüreceğim!”

“Doğa!”

“Def ol git, adi pezevenk!”

Ediz bir süre beklese de ardından yerden gömleğini alıp otdan çıktı ve beni öylece bıraktı. İlk başlarda sinir krizi gibi bir şey geçirdiğim

KELEPÇE

için iyice çırpınsam da sonradan fırtına sonrası durulan bir deniz gibi dinginleştim. Önce sadece ağladım, sonra hıçkırıklarım iç çekişlere döndü ve ardından kollarım bağı, öylece tavana bakmaya başladım.

Nefes alıp verişlerim düzene girdi.

Ve gitgide bileklerimdeki acıyı hissetmeye başladım.

Ardından kapının açıldığını duydum ama tavana bakmaya devam ettim. Ediz olduğunu tahmin ettiğim kişi bana dikkatle yaklaştı ve kollarına yöneldi. Kelepçelerin ağırlığı kollarımı terk ederken kollarım cansız bir şekilde yatağa düştü. Kelepçelerin gürültülü bir şekilde yere düştüğünü duydum.

Ediz beni sırtımdan tutup oturttu ama bez bebek gibiydim. Üstüme bir tişört geçirdi, ardından bileklerime bir şeyler yapmaya başladı. Yüzüne boş boş bakıyordum. Kendimi o kadar boş hissediyordum ki... Keşke durmasaydı, durmasaydı ve işi bittiği an beni öldürseydi.

Ediz gözlerimin içine bakmıyordu ama ben ona gözlerimi dikmiş bakıyordum.

Kolları belime kaydı ve sarılmak üzere beni kendine çekince bedenim sanki patlama yaşıyormuş gibi tepki verdi ve onu engellemeye, vurmaya başladı. Ama Ediz aldırmadı, bana sıkıca sarılırken yüzünü boynuma, saçlarımm arasına gizledi.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Özür dilerim.”

Sarsılarak ağlamaya başladığımda onun dudaklarının izlerini vücudumda hissedebiliyordum. Bana sarılmasım engelleyemiyordum çünkü gücü olmayan acizin tekiydim. Tek yapabildiğim ağlamaktı. Ediz bana daha sıkı sarıldı.

“Bana istediğini yapabilirsin,” dedi. “Seni engellemeyeceğim.”

Ediz’in gömleğine soğuk havanın kokusunun sindiğini fark ettim, uzun süredir bu halde dışarıda olmalıydı.

“Senden nefret ediyorum,” diye fısıldadım.

Bu aramızdaki yeminli bir anlaşmamış gibi, “Evet,” diye onayladı. “Nefret ediyorsun.”

Ama bana sarılmaktan vazgeçmedi.

21. BELA

Uzun bir süre acıya maruz kalan kalp katılaşımaya başlar, tıpkı uzun süre soğuğa maruz kalan bir göl gibi. Ve bir gölün üzerine örtülen buz tabakası gibi ben de acımasızlığın örtüldüğü bir kalbin içinde yok oluyordum. Acımasızlığın doğurduğu gözyaşları gözlerimdeki yerini aldıkça şeytanın ruhumda çetele tuttuğunu hissediyordum.

Birden gökyüzü delinmişti sanki. Sabah ezanında çiselemeye başlayan yağmur artık bardaktan boşalırcasına yağıyordu ve hava kapalıydı. Dışarıdan bakan biri için sabahın ilk saatleri olduğu hemen anlaşılacaktı. Öyle kasvetli bir atmosfer vardı ki bulutlar ruh halime ayna tutuyor gibiydi.

Merdivenlerden koşarak çıkarken rüzgâr yüzünden yağmurluğumun şapkası açıldı ve yağmur damlaları yüzüme çarpmaya başladı. Ediz'in bakışlarını yüzümden hissedebiliyordum ama kasten şapkayı geri kapatmayıp hızlandım ve onun önüne geçip ondan önce okula girdim.

Yavaşlamadan ilerlemeye devam ederken bir an önce sınıftan birilerini bulmayı ve Ediz'den kurtulmayı planlıyordum. Hoş, zaten bana aldıracağı yoktu ama yine de yan yana durmak istemiyordum. Hâlâ iki gece öncesinden kalan dehşet tüm tazeliğiyle kalbimdeki bir rafta duruyordu. Ediz'den korkuyordum. Bu olay sebebiyle üstüme gelmemesi beni şüphelendiriyordu, sürekli bir şeyler düşünüyordu ve aklında dönen çarklar beni korkutuyordu.

Biri sırt çantamı tutup beni kaba bir şekilde durdurdu. Şaşkınlıkla bunu yapan kişiye baktığımda Gökalp dağıttığı nemli saçlarının arasından bana bakıyordu. "Selam sabah yok mu?"

"Ah," dedim şaşırarak. "Sizi görmedim."

Gökalp gülerken beni yanlarına çekti, herkes ıslanmıştı ve bir şekilde kurulanmaya çalışıyorlardı.

“Bu yağmur da nereden çıktı?” diye homurdandı Yeliz saçlarını elleriyle dağıtıp kurutmaya çalışırken. “Bir romanda okumuştum, bu derece şiddetli yağmur yağdığına kötü olaylar oluyor ve...”

Egemen, Yeliz’in sözünü kesip, “Vampirler ortaya çıkmayacak,” dedi. “Biraz mantığını çalıştırsan? Alt tarafı bir yağmur. Bundan nasıl oluyor da vampir sonucunu çıkarabiliyorsun? Vampir diye bir şey yok.”

Yeliz ona ters ters baktı. “Vampir demeyecektim ki.”

“Gerçekten mi?” Egemen ilk önce şaşkınlıkla, sonra tebrik eder gibi baktı ama Yeliz, “Kurt adam diyecektim,” deyince gözlerini devirerek inanamayan gözlerle Yeliz’e baktı. Hep böylelerdi işte, Yeliz dış görünüş olarak olgun gibi görünse de çocuksu bir kişiliğe sahipti ama Egemen hep mantıklı düşünürdü, içinde tam bir yetişkin yatıyordu.

Zıt kutuplar birbirini çeker lafına Gökalp ve Sıla’dan sonra en iyi örnek onlar olabilirdi.

Çantamı Kutay’ın yaslandığı yere koyarken gülümsüyordum. Sanırım beni şu iki günde doğru düzgün gülümseten onlardan başkası değildi. Atkuyruğumu açarken Kutay’la göz göze geldim, onun da yüzünde ufak bir tebessüm vardı. “Ediz’le kavga mı ettiniz?”

Tokayı saçımın ucuna kadar çekmiştim ama Kutay’ın sorusu üzerine durunca elim ve tokam saçımda kaldı. Sonra boğazımı temizleyip tokayı çektim ve ıslak saçlarımı serbest bıraktım. “Nereden çıktı bu?”

“Sana bakıyor şimdi,” dedi saçlarımdan yüzüme yapışanları parmaklarıyla çekerken.

“Baksın,” dedim umursamaz bir tavırla. “Kavga etmedik. O kadar bile değeri kalmadı.”

Kutay ıslık çalarak bana baktı. “Durum ciddi ha?”

“Tahmin bile edemezsin,” dedim buz gibi bir sesle. “Ondan konuşmasak?”

Kutay, “Pekâlâ,” deyip konuyu kapattı. Gözleri önce bileğime değdi geçti ama sonra tekrar dikkat kesildi. “Hediyemi takmışsın.”

Gülümseyerek bileğime baktım. Beyaz altından yapılmış, yılan figüründe zarif bir bileklikti bu. “Tabii ki.” Kutay’a baktığımda halinden memnun görünüyordu. “Tekrar teşekkür ederim.”

“Ne demek,” dedi göz kırparak.

“Doğa, sen o ıslak saçlarla zatürre olursun,” dedi Sıla. “Bizimkiler kuruyor ama senin saçların çok uzun. Tuvaletteki el kurutma makinesiyle kurut bence.”

“Doğru dedin,” dedi Egemen. “Doğru lavaboya. Abi sözü dinle biraz.”

“Aynı yaştayız,” dedim dil çıkararak. Egemen tatlı tatlı gülümseyerek burnuma hafifçe vurunca gülerek geriye kaçtım. O sırada Yeliz’e çarptığım için ufak çaplı bir çığlık sesi duyuldu ve daha güçlü gülünce çevredeki insanlar bize baktı.

“Ben on dokuzum güzelim,” diye hava attı Egemen ama o sırada dikkatle bana bakan çimen yeşili gözleri görünce dikkatim dağıldı. Anında gözlerimi kaçırmıştım ama bir anda ruhuma siyah mürekkep dökülmüş gibi hissetmiştim. Yine de ona inat yüzümdeki gülümsemenin dağılmasına izin vermedim.

“Çantam size emanet,” dedim parmaklarımla saçlarımı tararken. Ardından iki parmağımı alınma götürerek baştan savma bir selam verdim ve lavaboya doğru ilerlemeye başladım. Ediz kolonlardan birine yaslanmış duruyordu ama ona bakmadım bile, lavaboya yönelirken dişlerimi birbirine bastırılmışım.

“Böyle yaparsan bir sonuca varamayız,” dedi tam arkamdan bir ses. Bir an duraksayacak gibi oldum ama tüm irademi kullanıp ifadesiz kaldım ve yürümeye devam ettim. Ediz de peşimden geliyordu.

“Sonuç zaten ortada,” dedim buz gibi bir sesle.

“Bu konuyu konuşmadık bile.” Güler gibi bir ses çıkardım, sinirlerim anında gerildiği için adımlarım tutarsızlaştı ve kendi ayağıma takıldım. Neredeyse yere yapışacağım bir sırada Ediz kolumu kavradı, dengemi sağladığım an ilk önce kolumdaki eline, sonra yüzüne baktım. Yüzümde nasıl bir ifade vardı bilmiyordum ama Ediz elini anında çekti. “Doğru düzgün yürümeyi denesen?”

“Başımdan def olup gitsen?”

Ediz güldü ama zoraki bir gülüştü bu. “Benimle böyle konuşamazsın,” dedi kaşlarını kaldırarak. “Bu aptallık olur.”

“Öyle bir konuşurum ki,” diye ayak direttim.

Başını iki yana sallayıp arkamdaki panoya baktı. Gözleri bana döndüğünde ciddi görünüyordu. “Bir sınırımın olmadığını farkına varmadın mı hâlâ? Gerçekten aptal mısın? Hâlâ bir şekilde bana güveniyor musun yoksa? Benimle hâlâ böyle konuşabilmenin bir açıklaması yok.”

“Sana güvenmek mi?” dedim onun aksine neşeli bir şekilde gülerek. “Babama güvenirim de sana güvenmem. Ayrıca durma. Bir insan daha ne kadar iğrençleşebilir göster bana. Umurumda değil. Bu işin sonu benim için yok zaten.”

Tekrar güldüm ve ona omuz atıp yanından geçtim, tuvaletin kapısını iterken ona baktım ama bana sırtı dönük bir şekilde öylece duruyordu.

Taktığım maske, tuvaletin kapısı kapanır kapanmaz paramparça olurken lavaboya yaslanıp aynaya baktım. Bunun altından kalkabilirdim, onunla başa çıkabilirdim. Ben de ona, onun bana davrandığı gibi davranabilir, o yokmuş gibi hareket edebilirdim.

Birkaç saniye öyle durduktan sonra daha kararlı bir şekilde suyu açtım ve yüzümü yıkayıp yağmurun izlerini sildim. Ardından el kurutma makinesine yönelip başımı eğdim ve birbirleriyle itişip kakışan düşüncelerime aldırılmaya çalışarak saçlarımı kurutmaya başladım.

Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Bu tür durumlarda ne yapılırdı? Ediz'den bir şekilde intikam almak istiyordum ama bu intikamı nasıl alacağımı bile bilmiyordum. Ben bu işlerden ne anlardım ki? Kutay'a kuyruk sallamamdan nefret ediyordu. Hoş, ne zaman kuyruk sallamıştım farkında değildim ama sinir oluyordu işte. Belki Kutay'a daha fazla yaklaşmalıydım. Ama bu düşünce de tamamen kişiliğime tersti. Ne olursa olsun bir intikam için bedenimi kullanamazdım. Öyle biri değildim.

Sonunda kafamı kaldırdığımda saçlarım kuş yuvası gibi olmuştu. Hızla elimle tarayarak kabarklığımı indirmeye çalıştım ama bir işe yaramayacağını anladığımda o kadar uğraşarak kuruttuğum saçlarımı hafifçe ıslatarak bir kez daha gözlerimi aynaya diktim. Buzdan duvarlarım bir yandan yıkılırken ben de hemen ardından tuğlaları daha sağlam bir şekilde diziyordum.

Buzdan duvarlar... Aslında duygularımı bir paspasın altına süpürsem de orada öylece duruyorlardı. Ediz'e kızgınmış gibi davranabilirdim, ondan nefret ediyormuş gibi de davranabilirdim. Ama kalbim paramparçaydı ve parçaları etime saplanmış gibi hissediyordum. Daha önce hiç bu kadar kırılmamıştım. Hayır, aslında kırılmıştım. Babamla yaşadığımız her şey beni en az bu kadar derinden parçalıyordu. Sadece bir acı yeterken ikincisi de neyin nesiydi?

Suyu açıp tekrar yüzümü yıkadım. Her seferinde yüzüme yansımak için çırpman acıyı kalbimin derinliklerinde kalması için bastırırken soğuk su iyi geliyordu. Eninde sonunda bitecekti, eninde sonunda tüm bunlardan kurtulacaktım. Biraz daha dayanmam gerekiyordu.

Tuvaletten çıktığımda doğruca Kutay'ın yanına gitmeyi planlıyordum ama öğrencilerin sınıflara çıktığını görünce ben de merdivenlere yöneldim.

Gülüşüp birbirine bir şeyler anlatan, sınav sonuçlarından yakınan öğrencilerin yanından geçerken ellerimi yağmurluğumun cebine koydum. Bir erkek grubu okul çıkışı nereye gideceklerini tartışıyor, bir kız kalın sesiyle bağırarak bir şeylerden yakınıyordu. Sanırım kavga çıkacaktı.

Hemen arkamda bir çocuğun kulaklığından gelen müzik sesini duyabiliyordum. Bir kızın yüzü asıktı. Bir kız mutlu görünüyor, diğer bir kız ifadesiz bir suratla merdivenleri çıkıyordu.

Bunlar normal şeylerdi, değil mi? Ben hayatım boyunca bunlara dikkat etmemiştim. İnsanlardan tamamen kopmuş bir şekilde adımlarımı izleyerek ve kulağımdaki kulaklıkla bütün seslerin önüne bariyer kurarak... En üzgün olduğum zamanda bile insanları incelememişim.

Ediz Çağırın hayatıma girdiğinden bu yana gözüm açılmıştı sanki ama büyük bir tezat oluşturacak şekilde daha da kör olmuşum.

“Doğa!” Adımı telaffuz eden sese doğru başımı refleks olarak çevirdiğimde edebiyat öğretmenin bana baktığını gördüm. Eliyle beni yanma çağırırdı, yüzü ifadesizdi. Hiçbir şey anlamasam da yanımdan geçen öğrencilerin arasından sıyrılarak Handan Hoca'nın yanına gittim.

“Gel kızım,” dedi ben ona yaklaşırken. “Ediz'i de alıp müdürün odasına gelir misin?”

Kaşlarını çatıldı. “Neden?”

“Sen dediğimi yap.”

“Nöbetçi öğrenci çağırır mı?” dedim isteksizce. Ediz'i görmek, onunla muhatap olmak istemiyordum. Handan Hoca bana ters bir bakış attı, o an bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım.

“Kızım,” dedi vurgulayarak. “Dediğimi yap.”

“Peki hocam.” Yanından ayrılıp Ediz'in sınıfına doğru yürürken geldiyimi hissettim. Acaba kopya çektiğimizi mi anlamıştı? Fakat Ediz farklı bir el yazısı, farklı cümleler kullanmıştı. 12-D'nin önüne geldiğimde umursamaz bir tavırla içeri girdim. Ediz'i çağıracak, onun gelmesini beklemeden çekip gidecektim. Tabii bu, Ediz ve Başak'ı bir arada görmeden önceki planımdı.

Başak, Ediz'in yanına oturmuş, kulaklarına kadar gülümseyerek bir şeyler anlatıyordu. Ediz de onu dinliyordu. Bir an olduğum yere çivilenip onlara bakakaldım, gördüklerime gerçekten inanamıyordum. Ardından Ediz'in dudaklarıyla beni taciz etmeden önce Başak'la öpüştüğü gerçeği zihnime süzüldü. Gözlerim anlam veremediğim bir sızıyla yanarken en ön sıraya oturmuş öğrencinin yanına gidip onu dürttüm.

“Ediz'e söyle, müdür çağırıyor.” Sesim bana bile buz gibi gelmişti, göz ucuyla baktığımda Ediz'in başının bana doğru döndüğünü gördüm. “Acele etsin.”

Çocuğun cevap vermesine fırsat bırakmadan girdiğim gibi sınıftan çıktım ve hızlı adımlarla yürümeye başladım. Midem bulanıyordu. Ba-

şak'ın dudaklarına değen dudakları bana dokunmuştu, bu gerçek o kadar dokunuyordu ki bana! Ama ağlamayacaktım. Bir şey için ağlayacaksam bu Ediz olmayacaktı, onun yüzünden üzülmek istemiyordum. Gözyaşlarımı bastırmaya çalışırken hafifçe kuruyan dudaklarımı yaladım ve müdürün odasına doğru hızlı adımlarla yürümeye devam ettim.

Müdürün odasına girdikten bir dakika sonra Ediz de geldi. Yüzü ifadesizdi ama gözlerini kaçırmadan birkaç saniye yüzüme baktı. Ben de inatçı inatçı ona bakarken solduğum nefes bile buz gibi geliyordu.

"Neler oluyor?" dedi Ediz kaşlarını çatarak.

Handan Hoca, Ediz'e yapmacık bir şekilde gülümseyerek, "Senin yanında Doğa'ya birkaç soru soracağım," dedi. Ardından bana döndü ve kaşlarını kaldırdı. Sınav kâğıdından alıntı bir soruyu bana yöneltirken dudaklarım istemdişi aralandı ve bir an neye uğradığımı şaşırđım. "Bu sorunun cevabını çok net ve yalın cümlelerle açıklamışsın Doğa. Bunu bir de sözlü olarak yapabilir misin?"

Çok net ve yalın cümlelerle açıklama yapmak mı? O soru bana daha çok Arapça gibi geliyordu. Ediz'e bakmamak için zor tuttum kendimi. Hocaya boş boş bakmaya devam ederken Ediz'in de gerildiğini hissedebiliyordum. Handan Hoca elindeki kâğıdı orta sehpaye koyup ayağa kalktı ve elini beline koydu.

"Önceki edebiyat notların çok kötü Doğa. Nasıl oluyor da bu sınavdan 100 alabiliyorsun?" Ediz'e yönlendirdi bakışlarını. "Sevgili misiniz siz?"

"Sevgili falan değiliz," dedim kuru bir sesle.

"Doğa, buz gibi bir kişiliğin var, farkındasın, değil mi? Bu ifadesizliğin ve soğukkanlılığın ardından yaptıklarınızı fark etmeyecek kadar aptal mı sandınız bizi?"

"Hocam," dedi Ediz uyarıcı bir sesle ama Handan Hoca ona aldırmadı.

"Kınama cezası alacaksınız." Zaten patlayacak yer arıyorken bu olay bardağı taşıran son damla olmak üzereydi. "Ayrıca ailelerinizi buraya istiyorum. Kimya sınavında da Egemen'le kopya çektiğini duydum Doğa. Biraz disipline ihtiyacın var."

"Kopya mı çekti?" dedi Ediz ölümcül bir sakinlikle. "Sıfır verin gönderin. Umurunda değil, bana da verin, umurumda değil."

"Onun avukatı mısın sen?" diye bağırdı Handan Hoca.

"Evet," dedi Ediz sesini yükselterek. "Avukatıyım."

"Bana bak, seni terbiyesiz..." Handan Hoca bir şeyler söylüyordu ama benim gözlerim çoktan dolmuş, aklım çoktan başka konulara geçiş yapıyordu bile. Handan Hoca'nın laflarını âdeta ağzına tıkayıp müdür

odasının kapısına yöneldim ve kapıyı sertçe açıp dışarı çıktım. Kapıyı tekrar çarparak kapattığımda sessiz gözyaşları akmaya başlamıştı. İşte ağlamak için bir sebep bulmuştum. İçimde biriktirdiğim zehir akarken Ediz yüzünden ağlamadığımı sürekli kendime hatırlatıyordum.

“Doğa!” Ediz’in sesini duyunca tuvalete doğru koşmaya başladım, onun yüzünü görmek istemiyordum. Zaten yeterince üzgündüm, çimen yeşili gözlerindeki ifadenin içimdeki boşluğu daha da büyütmesini istemiyordum. Onun yüzünden hayatımda hiç hissetmediğim kadar aşağılanmış hissediyordum kendimi. Başak’a dokunan dudakları...

Kızlar tuvaletine girdiğim gibi kapıyı kapattım ama kapı anında açıldı ve Ediz içeri girdi. Ona bakmadan kabinlerden birine girip kapıyı kilitledim. Elim kilidin üzerinde dururken Ediz kapıyı yumruklamaya başlamıştı bile. Bir iki adım gerileyerek klozetin üzerine çöktüm ve hıçkırarak ağlamaya başladım.

“Doğa!” dedi Ediz kapıya vurmaya devam ederken. “Kapıyı aç! Doğa!”

Hiçbir şey söylemedim, ona söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Zaten berbat olan hayatıma bir şamar da o indirmişti. Kendimi anaçsızca yaşayan bir insan gibi hissediyordum. Sadece nefes almak için vardım sanki, başka hiçbir işe yaramıyormuşum gibi hissediyordum.

“Ağlayacaksan kapıyı açıp öyle ağla.” Sesi endişeli çıkıyordu. Neredeyse bu duruma gülecektim, sinirlerim o kadar bozuktu ki. Kapıya bir kez daha vurdu. “Doğa, yapma böyle.”

Ona cevap vermek gibi bir niyetim olmadığı için tişörtümün kollarını ellerimin üzerine çekip ellerimi yüzüme götürdüm ve gözyaşlarımı durdurmaya çalıştım. Şu an ağlamam oldukça saçmaydı ama kaç gündür içimde her saniye gözyaşlarıyla dolup şişen bir balon vardı âdeta. Son damla da Handan Hoca’nın çıkışması değil Ediz’in beni savunması olmuştu.

Ediz’in sesinde pes ettiğini gösteren bir ton vardı. “Hadi ama güzelim, çık şuradan.”

Bana *güzelim* diye hitap etmesi ürpermemi sebep olurken aklım beni kaçırdığı geceye kaydı. O günden beri ara sıra bana bu şekilde hitap ediyordu ve bu, bir şeyin daha da farkına varıma sebep oluyordu: Ediz’in elindeki oyuncaktım, bir bez bebek. Ya da bir kukla.

“Pekâlâ,” dedi Ediz. “Gidiyorum, tamam mı? Egemen’i veva Gökalp’i göndereceğim buraya. Onların yanında mutlu görünüyorsun.” Ayaklarının gölgesi kapının altına vuruyordu, bir süre cevap vermemi bekledi ama sonunda gerçekten pes edip tuvaletin içinde yükselen ayak seslerini duyurdu. Ardından kapı açılıp kapandı ve yalnız kaldım

Keşke burada böylece durabilseydim hep. Ediz Çağırın'ın çimen yeşili gözlerinden uzak olabileceğim her yer olurdu aslında. Eski iğrenç hayatımın daha da kötü bir versiyonuna bile razıydım. Tek istediğim kurtulmaktı. Ya da kafamı dağıtmak.

Gözyaşlarının durduğu ve yerini sessiz iç çekişlere bıraktığı bir sırada lavabonun kapısının açıldığını duydum. "Doğa?"

Gökalp'in sesini duymak dikkatimi o yöne çekerken ayak sesleri geldi. "Doğa, neredesin?"

Kabinlerin kapılarını tek tek açtığını duydum, sıra benim olduğum kabine gelince kulp oynadı ama kapı açılmadı. "Hadi aç kapıyı, konuşalım biraz."

"Derse git Gökalp," dedim çatallaşan sesimle. "Ben birazdan gelirim."

"Ne dersi kızım ya?" dedi umursamaz bir tavırla. "Şu sese bak. Bu halde derse falan girme, hadi çık beraber kantine gidip bir kahve içelim. Hem bak Sıla'dan da emir var, senin moralini düzeltmeden gidersem iki gün yüzüme bakmaz."

"Ne yani, Sıla için mi buradasın?" diye sordum tekrar ağlamaklı bir sesle. Hay böyle işe! İyice bebek olup çıkmıştım, en ufak bir şeyde alınıp ağlayan biri değildim ama sinirlerim duyarlaşmıştı anlaşılın.

"Saçmalama," dedi azarlar gibi. "Hadi aç şu kapıyı, yoksa kıracağım ve kurum malına zarar vermekten bilmem kaçınıcı kez benim yüzümden disiplin kurulu toplanacak. Karar senin."

"Sadece yalnız bıraksan?"

"Seçeneklerin arasında böyle bir şık yok ufaklık." Bir süre sessiz kalıp kızaran gözlerimle kapının kilidine baktım. "Hadi ama. Çık artık."

Düşüncelerim ve inadım beyaz bayrak sallarken ayağa kalktım ve kilidi çevirerek kapıyı açtım. Gökalp iyice dağıttığı siyah saçlarıyla, benim berbat halimin aksine o yakışıklı görünümüyle bana bakıyordu. "Çıktım. Oldu mu?"

"Cadılara benziyorsun," dedi yüzünü buruşturarak.

"Çok sağ ol," dedim homurdanarak ve yanından geçip yüzümü yıkamak için lavaboya yöneldim. Suyu açarken hâlâ arada iç çekişliyordum; aynadaki görüntüm gerçekten berbattı. Buz gibi su avucuma dolarken Gökalp dikkatle beni inceliyordu. Yüzümü birkaç kez yıkadıktan sonra kâğıt havluyla kuruladım ve ağrıyan gözlerimle Gökalp'e baktım.

"Seni Ediz'ni gönderdi?" diye sordum öyle olduğunu bilmeme rağmen.

Hafifçe başını salladı. “Handan Hoca’yla tartıştığımızı söyledi.” Alaycı alaycı güldü. “Öğretmenle tartıştığın için mi bu kadar ağlıyorsun ciddi? İnanılmazsın.”

“Sinirlerim bozuk sadece,” dedim homurdanarak.

“Anlatmak ister misin?” diye sordu. “Hadi gel kahve içelim, o zaman da anlatmak istersen anlat. Her zaman dinlerim.”

Bir kahve iyi gelebilirdi ama açıkçası okulda kalmak da istemiyordum. Ediz’den ne kadar uzak durursam o kadar iyiydi. Onu görünce hissettiğim kırgınlık bana ağır geliyordu. Nefretin kırgınlıktan daha baskın olması gerekirken bu durum beni rahatsız ediyordu ve buna izin vermek istemiyordum.

“Ashında beni senin takıldığın ortamlara götürmen daha iyi olur,” dedim kaşlarını çatarak. “Böyle yüksek sesli müzik falan.”

“Benim takıldığım yerler sana göre değil,” deyip itiraz etti.

“Ne tür ortamlara ayak uydurabildiğimi görsen şaşar kalırsın.” Ediz’in nişanlısı rolünü yapmıştım, zaten şu anda da Gökalp’e oyun oynuyordum. Beni yabancı bir kimlik altında tanıyordu ve hiç şüphelenmemişlerdi. Arkadaş ortamları bana göre değildi ama şu an bir sürü arkadaşım vardı. Ediz’in bana tecavüz girişimine rağmen hâlâ buradaydım ve diğer insanlara hiçbir şey belli etmemeyi başarabiliyordum.

“Bundan o kadar emin değilim,” dedi kararsız bir şekilde.

“Bir köşede oturacağım, kimseye bulaşmayacağım. Sana da problem çıkarmayacağım,” diye söz verdim. “Yeter ki götür beni buradan.” Gökalp düşünürken, “Hadi, lütfen,” diye ısrar ettim. Gözlerini gözlerimden ayırmadan bana bakmaya devam etti.

“Problem çıkarmayacağımı zaten biliyorum ama madem kafanı dağıtacağına inanıyorsun... Hadi gidelim. Ediz’e haber verecek misin?”

“Hayır,” dedim burnumu kırıştırarak. “Vermeyeceğim.”

Gökalp umursamaz bir tavırla omzunu silkti ve tuvaletin çıkışına yöneldi. “İyi o zaman. Ama şimdiden anlaşalım, içkiye veya ota şöyle gözün bile değerse seni saçından tuttuğum gibi çıkarırım. Benim verdiğim şeyden başka birinin verdiği şeyi içme. Cidden, uyardığında pek hoş şeylerle karşılaşmazsın.”

“Tamam anne,” dedim ama ciddi keyfim bir nebze olsun yerinde değildi.

Dışarıda hâlâ yağmur yağıyordu ve bunun üstüne Gökalp’in motosikletine binince daha da beter ıslanmıştık. Kafamızdaki kask sayesinde

çok fazla sorun olmamıştı ve üstümüzde de yağmurluk olduğu için çok fazla bir hasar yoktu. Okulun yakınındaki bir bara gelmiştik.

“Yanımdan ayrılma sakın,” dedi Gökalp kaskım çıkarırken. Ben de kaskımı çıkardıktan sonra hafifçe başımı salladım ve etrafa baktım. Saçlarım yavaş yavaş ıslanırken yağmurun görmeme izin verdiği kadarıyla anladığım, ileride bir cadde olduğuydu. Yani ara bir sokakta, gözden uzak bir yer değildi ve öyle tehlikeli bir görüntüsü yoktu.

İçeri girdiğimizde yoğun bir sigara dumanı çarptı yüzüme. Sabah saatleri olmasına rağmen kalabalıktı ve keskin bir uğultu hâkimdi havaya. Gökalp’in yanında bar tezgâhına doğru ilerlerken bana tip tip bakan insanlar olmuştu ama herkese öyle bakıyorlardı sanki.

“Erkeklerle göz göze gelmemeye çalış,” dedi Gökalp alaycı bir tavırla. “Burada o tür şeyler yanlış yorumlanır. Sadece önüne bak, çevreni inceleme.”

“Hiçbir şey olmaz,” dedim homurdanarak. Gayet de gözlerime yerleştirdiğim bir ifadeyle kimseyle ilgilenmediğimi belli edebilirdim, her ne kadar bu tür ortamlara gelmem de burası sanki benim içimi yansıtmış gibi hissediyordum. Bir duman tabakası, belli belirsiz uğultular ve kasvetli hava...

“Otur,” dedi tezgâhın yanına geldiğimizde bar taburesini göstererek. “Sana bir meyve suyu söyleyeyim.”

“Burada meyve suyu var mı ki?” diye sordum garip bakışlarla mekânı incelerken. Karşı taraftaki raflarda her türden alkollü içki vardı. Şişeleri incelerken yanımda içki sipariş edenlere hayret etmeden duramadım, sabah sabah nasıl içebiliyorlardı?

“Sıla yok mu?” dedi barmen, Gökalp’e. “Bu güzel kız kim?”

“Sıla okulda. Bu da arkadaşım Doğa. Sevdiğim bir arkadaşım. O yüzden asılmaya kalkma, kafanı tezgâha gömerim.” Gökalp şaka maksatlı konuştuğu için onlara aldırımıyordum bile. Gözlerim çevremi tarıyordu, kafamı dağıtacak bir şeyler arıyordum.

Biri önüme büyük bardakta bir şey koydu ve ela gözlü barmen şaşkın bakışlarıma gülerek göz kırptı. “Vişne suyu.”

“Teşekkürler,” diye mırıldandım bardağı elime alırken. Gökalp de bir hira sipariş etmişti, su yudumluyormuş gibi rahathkla içiyordu. Her ne kadar hayret etsem de kafam o kadar çok konuyla meşguldü ki buna takılacak durumda değildim. Meyve suyumdan büyük bir yudum aldım.

“Anlat,” dedi Gökalp şişesinin ucuyla beni göstererek. “Dinliyorum.”

“Bu aralar sinirlerim bozuk sadece,” dedim bir yudum daha alırken. Gökalp bana daha da ayrıntıya girmemi ima eden bir bakış attı. Yüzümü buruşturup bardağı tezgâha koydum ve bir yalan üretmesi için beynime emir verdim ama neyse ki buna gerek kalmadan tanımadığım biri Gökalp’e seslenince konu kesildi.

“Bir dakika burada bekleyebilir misin?” diye sordu Gökalp omzunun üstünden ona seslenen adama baktıktan sonra. “Geliyorum hemen.”

Hafifçe başımı salladım. O gelene kadar mantıklı bir açıklama bulabilirdim, belki başıma gelenleri biraz değiştirerek anlatırsam kendimi rahatlamış hissedebilirdim. Bu yöntemi nasıl uygulayacağımı düşünürken, “Canın oldukça sıkkın görünüyor,” dedi barmen. Ona gözlerimi dikerek baktım ama o ışıltılı bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

“Biraz öyle,” dedim isteksizce.

“Daha ağır bir şey verebilirim,” dedi önümdeki meyve suyunu göstererek. “Kafam dağıtmana yardımcı olur.”

“Sağ ol, almayayım,” dedim soğuk bir sesle. Tavırma sınıtarak baktı ve arka cebinden sigara paketini çıkarıp bir sigara çekti. Sigarayı dudaklarına götürüp çakmağı çaktı ve içine dumanı çekip yavaşça dudaklarından kaymasına izin verdi.

“Sigara içiyor musun?” diye sordu çakmağı kenara koyarken.

“Hayır.” dedim. “Ama burada içmiş kadar oldum.”

Güldü ve cebindeki paketi çıkarıp bana uzattı. “Al, dene bir kere. Alkol gibi kafam bulandırmaz ya da ot gibi bağımlılık yapmaz.”

İşte bunda tereddüt etmişim ve adını bilmediğim barmen de bendeki tereddüdü gördüğü için üstüme yürümeye başlamıştı. “Hadi al,” diye ısrar etti. “Emin ol elindekinden daha çok dağıtır kafanı.”

“Yok, sağ ol,” diye itiraz ettim ama diğer yandan aklımdan üstüme sinen sigara kokusuyla Ediz’in yanına gidersem neler olacağını düşünüyordum. Büyük ihtimalle kafayı yedi. Belki de hiç umursamazdı ama sonuç olarak kafayı yeme ihtimali de vardı. Bu yüzden barmen bir kez daha ısrar ettiğinde karşı koymadım ve bir tanesini paketten çekip aldım.

Daha önce hiç içmememe rağmen sigarayı bir tiryaki gibi iki parmağımın arasında tuttum ve dudaklarıma götürdüm. Barmen benim için sigarayı yakarken, “İyice yanması için içine çek,” dedi. Dediklerini yaparken gri dumanın ciğerlerime aktığını hissettim ve anında geri çekilip öksürürken ağızımdan ve burnumdan dumanlar çıktı.

“Yavaş ol kızım,” dedi gülerek. “Dene bir daha.”

Sigarayı bir kez daha dudaklarıma götürdüm ve bu sefer yavaşça içime çektim. Yakıcı hava ciğerlerimde toplanırken yavaşça dışarıya üfledim. Duman dudaklarımdan arasından akarken, “İşte böyle güzelim,” diye sırnaştı barmen.

“Uzaklaş,” dedi tanıdık bir ses. “Yüzünü dağıtmadan önce geri çekil de işine bak.”

Hızla Ediz’e bakarken şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. “Sen...”

Elimdeki sigarayı aldı. “Bu saçmalık da neyin nesi?”

“Ver şunu!” dedim sigarayı tekrar almaya çalışırken. “Nereden çıktın sen?”

“Saçma sapan şeylere bulaşmaman için uğraşıyorum ama sen nerede bela var, oraya gidiyorsun.”

“Ver şunu! Ne yapıyorsun sen ya?” diye bağırdım çevremizdeki insanların bize bakmasını sağlamak için. Elimden aldığı sigarayı içine çekip yüzüme üfleyince başımı çevirdim.

“Sana benden başka kimse zarar veremez,” dedi mekanik bir sesle. “Bir sigara bile.”

Aşağılar gibi güldüm. “Verirse ne olur?”

“Belasını sikerim.” Ona bakakalırken neredeyse kendi tükürüğümde boğulacaktım.

“Sen nasıl bir pisliksin ya?” diye sordum öfkeyle. “Her halt var.”

“Ne o, küfür etmem mi zoruna gitti?” Ruhsuz bir şekilde güldü. “İşine gelince sen de ediyorsun ama, hem de daha beterlerini. Sonra bir keşin peşine takılıyorsun. Bir bakışıyla seni becerebilecek insanların arasına giriyorsun. Buradaki insanların sana yapacaklarının yanında benim yaptığım ne kalır ki?” Tekrar yüzüme üfledi. “Narin vücuduna kondurduğum masum bir öpücük.”

“Senin masum öpücük anlayışın o mu?” diye bağırdım öfkeyle.

“Tüm dünyaya ilan etmek istiyorsan eline bir megafon verebilirim,” diye homurdandı.

“Senden iğreniyorum, duydun mu?” dedim onu duymazdan gelerek. “Senden nefret ediyorum. Midemi bulandırıyor.”

“Duydum,” dedi sigarayı içine çekip üflerken. “Ama yine de bunu içmene izin vermeyeceğim.”

“Benden ne istiyorsun sen?” diye sordum öfkeyle.

“Sadece umursamamanı,” dedi sigarayı tezgâha bastırıp söndürürken. “Umursama. Kaldığın yerden devam et. Hiçbir şey olmamış gibi davran. Bu ne kadar zor olabilir ki? Böyle davranmanı istemiyorum.”

“Senin isteklerine göre hareket etmeyeceğim,” dedim öfkeyle. “Beni yönetmeye çalışma.”

“Evet, benim isteklerime göre hareket edeceksin.” Ediz’in gözleri öfkeyle parlıyordu. “Ne istersem onu yapacaktın, unuttun mu? Bunu en başında kendi ağzınla teklif ettin? Ne sanıyordun ki? İki koşturup oyun oynayacağımızı mı? Bu iş ciddi ve geri dönüşü yok.”

“Bedenimle ilgili kararları sen veremezsin.”

“Seninle seviştik mi?” diye sordu rahatlıkla. “Sana gerçek anlamda tecavüz ettim mi? Sadece Atalay’ın öyle olduğunu düşünmesini sağlayacaktım ve sağladım da. Merak etme, ırzına geçmek gibi bir niyetim yok. Tecavüzden zevk alan bir manyak değilim.”

Öfkeyle dişlerimi birbirine bastırdım. “Niye buradasın?”

“Gitmemiz gerekiyor,” dedi ciddi bir ifadeyle.

“Ne demek gitmemiz gerekiyor?” Ediz gözünü ovaladı, uykusuz ve yorgun görünüyordu. Gözleri hafifçe kanlanmıştı ve göz altlarında mor halkalar vardı. Kaç saat uyuyordu acaba? Daha doğrusu, uyuyor muydu?

“Polislerin izimizi bulma olasılığı var,” diye açıkladı. “Son telefon olayından sonra olaylar patlak verdi, artık gerçekten arananlar listesinin başını çekiyorum. O yüzden çember büyütüldü ve her yerde didik didik arandığımızı eminim. Uygur ve Gece tekrar Ankara’ya gitti ve samrım tekrar Hatay’da arayacaklar bizi. Bir süre ortadan kaybolmamız gerekiyor.”

“Senin gibi bir manyakla bir daha asla baş başa kalmam,” dedim buz gibi bir sesle. “Sen nereye gidiyorsan git.”

“Ben nereye, sen oraya. O yüzden boşuna nefesini tüketme.”

“Seninle gelmek istemiyorum,” dedim gözlerinin içine bakarak.

“Seçme şansın yok.”

Yüksek sesle nefes verip çevreye bakındım. Çırpındıkça dibe batıyordum ama hiçbir şey yapmadan dibe batmaktan daha iyi bir seçenekti bu. Ayrıca haklıydı, seçim yapma şansım maalesef yoktu. O ne derse o oluyordu her zaman. Ama bu sefer onun için bu kadar kolay olmayacaktı, ona asla boyun eğmeyecektim artık.

“Gökalp’e gideceğini söyle ve bir süre ortalarda olmayacağından bahset. Seni burada bekliyorum.” Dik dik Ediz’e baksam da söylediğini yapıp yerimden kalktım ve Gökalp ile adamın konuştuğu köşeye doğru yürümeye başladım. Ayaklarını geri geri gitse de bundan kaçış yoktu.

“Gökalp,” dedim onu dürterek ve sonra da durumu izah ettim. Şaşırsa da bar taburelerinde ölüm meleğini andıran güzelliğiyle oturan Ediz’i gördükten sonra kabul etti. Ediz’in gözü üzerimizdeydi, zaten o yüzden

konusma biter bitmez yanımda bitmişti. İkimiz beraber mekândan çıkarken Ediz'in gözlerini üzerinde hissedebiliyordum.

Yağmur şiddetini azaltmıştı ama hâlâ yağıyordu. Koşar adımlarla Ediz'in arabasına doğru giderken çok fazla ıslanmamıştım ama hava soğuk olduğu için içeri girer girmez kollarımı birbirine sardım. Ediz benim aksime soğuk onu hiç etkilememiş gibi davranıyordu. Sürücü koltuğuna geçti ve motoru çalıştırdı. Bana kısa bir bakış attıktan sonra ısıtıcıyı açtı.

Yağmurun ıslattığı pencereden dışarı bakarken ağzımı bıçak açmıyordu, arada Ediz'in bana baktığını görüyordum ama umurumda bile değildi. Bir an önce nereye gideceksek oraya gitmek ve bana verdiği odaya kendimi kilitlemek istiyordum.

Ediz de ben de sessizliği tercih eden iki insan olarak hiç konuşmadan Hatay'ın dışına doğru yol aldık. Arada Ediz konuşacak gibi oluyordu ama sonra benim takındığım tavırdan dolayı mıdır bilmem vazgeçiyordu. Açıkçası benim açımdan çok daha iyiydi, o konuştuğu sinir katsayım artıyordu.

Ediz bir patikaya saptıktan sonra arabayı durdurdu.

"İn hadi," dedi el frenini çekip arabanın kartını çıkarırken. "Buradan sonrasını yürüyeceğiz."

Nereye gittiğimizi merak etsem de hiçbir şey sormadan, sorgulamadan arabadan indim. Buz gibi hava tenimi yalayıp geçerken arabaya geri binme isteğiyle dolmuştum. Burada yağmur yağmıyordu ama hava çok daha keskindi. Esen bir rüzgâr titrememe neden olurken saçlarımı dağıttı.

"Niye o kadar ince bir şey giydin ki?" diye sordu Ediz homurdanarak. Ardından arka kapıyı açıp Denizli'de bana giydirdiği montu çıkardı. "Giy şunu."

Ona ters ters baktım ve almadan patikada ilerledim.

"Doğa," dedi kızgın bir sesle. "Hastalanacaksın."

Sanki çok umurundaydı ya! Öfkeyle adımlarımı hızlandırdım ve yürümeye devam ettim. Arabanın uzaktan kumandasının sesi duyuldu, ardından adımlarının sesi geldi. Kısa bir süre sonra montu omzuma asınca ani bir hareketle ondan kurtuldum.

"Def ol git," dedim içimdekilerle tezat oluşturan bir sakinlikle. "Senin hiçbir şeyini istemiyorum."

"Tamam, bana ne tavır alıyorsan al ama hastalanacaksın, üstündeki çok ince."

"Umurunda sanki?" diye bağırdım.

“Değil, tamam mı?” diye bağırarak karşılık verdi. “Değil! Ama giyeceksin!”

Gücünü kullanarak zorla üstüme montu geçirdi ama elinden kurtulup montu çıkardım ve yüzüne attım. O inatsa ben de inattım. Ayrıca artık öylece dediklerini kabullenen bir Doğa olmayacaktı karşısında. Güzel bir anlaşmamız vardı ama dün sınırları aşip benim tavırlarımı da kökünden değiştirmişti.

“Hastalandığında sana bakmayacağım,” diye homurdandı Ediz. “Ölsen bile dönüp bakmayacağım.”

“İyi,” dedim kısaca ve yürümeye devam ettim. Ama Ediz önüme geçip yürümeye başladı. Ona tip tip bakarken ellerini ceketinin cebine sokmuş yürüyordu. Bense burada donuyordum.

Patika boyunca birkaç kilometre yürüdük, burnumun ucu kıpkırımızı olmuştu. Ellerimi yağmurluğumun cebine sokup Ediz’in arkadan görüntüsüne baktım ve konuşmak için ağzımı açtım ama bütün kelimeleri ağzıma geri tıkadı.

“Nefret edeceğini söyleyeceksen, ben de sana bayılmıyorum.”

“Konuşacağımı nereden bildin?” diye sordum gözlerimi saçlarına dikerek. Durdu ve bana baktı, çimen yeşili gözleri havadan bile soğuktu.

“Çünkü ne zaman konuşacağımı anlayacak kadar seni tanıyorum.” Önüne döndü. “Sesli bir şekilde nefes alıp verirsen bu sıkıldığın anlamına gelir ki her sıkıldığında benden nefret ettiğini söylüyorsun. Yalan söylediğinde kızarmıyorsun, gözlerini kaçırmıyorsun. Diğer insanlar için gözlerini kaçırmamak dürüstlük anlamına gelse de senin normal olmadığın zaten ortada. Normalde gözlerimin içine dört saniyeden fazla bakamıyorsun ama yalan söylerken inadına bakıyorsun.”

“Gerçekten en fazla dört saniye mi bakıyorum?” dedim buz gibi bir sesle.

“Evet.”

“Ne yani?” Sesim aşağılayıcı bir tondaydı. “Tecavüzcü katilimiz bir de bunu saydı mı?”

Ediz iç geçirip başını iki yana salladı. “Fatmagül modundan çıktığında buna cevap veririm.”

“Bir de Fatmagül olduk,” dedim homurdanarak. “İşe bak sen.”

Bir dağ evi görüş açımıza girdiğinde neredeyse mutluluktan ağlayacaktım, o kadar donmuşum ki bir an önce sıcak bir yorganın altına girmeyi planlıyordum. Yağmurluk giydiğime pişman olmuşum. Ediz’in söylediği gibi yine hastalanacaktım sanırım.

“Burasının bir dağ evi olduğunun farkındasın, değil mi?” diye sordu Ediz. “Isıtıcı yok, bir şey yok. Nasıl ısınmayı planlıyorsun?”

Ona inanamayan gözlerle baktım. “Yakacak bir şeyler vardır mutlaka.”

“Açıkçası hiç odun bulmakla uğraşamam. Öyle çok üşümüyorum da zaten. Kendi başının çaresine bak.”

Ahşaptan yapılma dağ evinin önüne geldiğimizde dişlerimi birbirine bastırdım. “Bakarım.”

Ediz kapıyı açarken yavaşça içeri girdi, peşinden içeri girerken içerisinin de dışarıya kadar soğuk olduğunu fark ettim. Sömüne vardı ama küllerden başka bir şey yoktu. Odun falan da görünmüyordu. Artık soğuktan dişlerim birbirine çarpmaya başladığı için tekrar dışarıya yöneldim.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Ediz. Ona cevap vermeye bile tenezzül etmeden çevreme bakındım ve yakmak için işe yarar birkaç şey aramaya başladım. Bir an önce ısınmazsam donarak ölecektim.

“Şu haline bak,” diye homurdandı Ediz yanıma gelirken. “Geç içeri, üzerimdekileri sana vereceğim.”

“İstemiyorum,” diye ayak direktim.

“Doğa. Gerçekten sinirlenmeye başlıyorum.” Güler gibi bir ses çıkarırken nefesimle ellerimi ısıtmaya çalışıyordum.

“Umurumda değil.” Aslına bakarsanız Ediz’in sınırı ne olursa olsun umursamam gereken bir konuydu. Birden ayaklarım yerden kesilince çığılığı bastım ama Ediz bana aldırmadan beni altı yaşındaki bir çocukmuşum gibi omzuna attı ve eve girdi. Dağ evi tek odalıydı ve odanın ortasında bir yatak vardı. Beni yatağa kaba bir şekilde koyarken öfkeyle bana bakıyordu.

“Üstündekileri çıkar,” dedi kendi üstündekileri çıkarırken. “Benim kıyafetlerimi giy ve yorganın altına gir.”

“İstemiyorum,” dedim inatla.

“Doğa, eğer dediğimi yapmazsan ben zorla yaparım. Duydun mu beni?” Kenardaki küçük çantadan bir kazak çıkarırken hiçbir şey yapmadan öylece ona bakıyordum. Üstündeki ceketini ve kazağını çıkardı, ardından bana yaklaşıncaya kaçmaya çalıştım ama elleri beni sertçe yakaladı ve ilk önce yağmurluğu, sonra bütün itiraz ve çığıklarına rağmen tişörtü çıkardı. Hâlâ sıcacık olan kazağını üzerime geçirdikten sonra montu giydirdi ve yatağın yorganını açıp beni içine zorla soktu. Yorganı boğazıma kadar örterken o hâlâ yarı çıplaktı.

“Ben yakacak bir şeyler bulana kadar böyle dur,” diye emir verdi bana. “Yoksa çok kötü olur.”

Ona öfkeyle baktım. “Bana bir daha dokunma.”

“Merak etme,” dedi tatlı bir sesle. “Daha önce görmediğim yerler değil.”

Ona sırtımı döndüm. “Midemi bulandırıyorsun.”

Gözlerini devirdi. “Yakacak bir şeyler bulup getireceğim.”

Ediz üstüne bir kazak geçirip dışarı çıktı ve uzun bir süre gelmedi. Her ne kadar kendime kızsam da bu kadar geciktiği için bir problem olup olmadığını merak etmiştim. Acaba başına bir şey mi gelmişti? Bir de sadece kazakla çıkmıştı benim yüzümden, donmuş olmalıydı. Başımı iki yana sallayıp kendime kızdım. Geberse bile umursamamam gerekirdi.

Ediz sonunda bir kucak dolusu yakacakla geri geldi. Bana kısa bir bakış atıp doğruca şömineye yöneldi odunları yerleştirip cebinden çakmağını çıkardı. O şömineyi yakarken ben de onu izledim, kulakları kızarmıştı ve nefesinden buhar çıkıyordu.

“Birazdan içerisi ısınır,” dedi odunlar alev alırken. “Sen nasılsın?”

Cevap vermedim. Ellerini çırparken iç geçirdi ve yatağa gelip yorganın üstüne oturdu. “Yatabilir miyim?” diye sorunca ona şaşırarak baktım. Genellikle benden izin istemez, direkt yapardı.

“Keyfin bilir,” dedim mesafeli bir sesle ve o yatağa girerken ben yaktan çıktım. Bana kaşlarını çatarak bakarken ona aldırmadım bile, onunla uyuyacağımı düşünmüş olamazdı, değil mi? Kenardaki tekli koltuğa gidip oraya kıvrıldım, yorganın altı çok daha sıcaktı ama birazdan içerisi de ısınırdı zaten.

Ediz bir süre bana baksa da aldırmadan sırtını döndü ve rahat yatağın içinde, benim ısıttığım yerde keyif sürmeye başladı. Eh, en azından ısınacaktı. Tekli koltukta dizlerimi karnıma çekip top gibi kıvrıldım ve bundan sonrasında ne olacağını düşünmeye başladım.

Hangi ara uyuyakaldığımı bilmiyordum ama gözlerimi açtığımda oldukça rahattım, üşümüyordum ve boynumu gıdıklayan bir şey vardı. İlk başta ne olduğunu anlayamasam da birinin yüzünü boynuma gömüğünü ve bana sıkıca sarıldığını fark edince neye uğradığımı şaşırardım. Koltukta değil yataktaydım.

Yatağın el verdiği kadar Ediz'den uzaklaşırken şaşkınlığım boğazımı düğümlemişti âdeta. Hangi ara buraya gelmiştim?

Ediz'in uykusunda huzurlu bir hale bürünen yüzüne bakarken öfke içimi kemirdi ve yastığı alıp tüm gücümle ona vurdum. Gözleri anında açılırken refleks olarak bileklerime o kadar sıkı yapıştı ki ellerim kopacak sandım. Sonra gözleri beni buldu ve tehlikeli bir durum olmadığını fark

etmiş gibi gözlerini kırıştırdı. Ellerini gevşetirken, "Ah," diye inledi ve tekrar yastığa gömdü başını.

"Senin derdin ne?" diye bağırdım. "Niye senin yanındayım?"

"Sorgulamasan?" diye homurdandı. "Sadece uyusak?"

"Sadece uyusak mı?" diye öfkeyle soludum. "Seni istemiyorum ben. Seni, o iğrenç düşüncelerini... Başak'ın dudaklarına değen dudaklarım! Hiçbir şey istemiyorum."

"Doğa, gerçekten çok abartıyorsun."

"Abartıyorum, öyle mi?" diye bağırdım. "Sen ne anlarsın ki? Teca-vüze uğrama korkun yok, manyak bir katilin elinde olan da sen değilsin! Ve ben..."

Ediz birden doğrulup beni yatağa bastırdı ve üstüme çıktı. Gözlerim iri iri açılırken bu sefer herhangi bir şey yapmayacağını gözlerindeki bakıştan anlamıştım, ayrıca bedenini bedenime değıdirmemek için ayrı bir çaba harcıyordu.

"Sana öyle bir şey yapmam, tamam mı?" diye tısladı. "Yaptıklarım doğru değildi, gurur da duymuyorum zaten. Ama başladığım işi yarım bırakmayabilirdim de Doğa."

"Çok ileri gittin," dedim dişlerimin arasından.

"İş hangi ara o noktaya geldi, bilmiyorum. O kadar ileri gitmeyecektim ama..." Sustu. Gözleri gözlerimle aynı hizadaydı ve yüzlerimiz birbirine çok yakındı. "Şu an bu yataktasın çünkü uykuya ihtiyacım var. Sen yanımdayken deliksiz bir şekilde uyuyabiliyorum."

Dudaklarım aralanırken ona bakakalmıştım.

"Lütfen..." diye fısıldadı. "Sadece uyuyalım, olur mu?"

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım ama neden bilmem dudaklarımdan küçük bir tebessüm döküldü.

"Biliyorum," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. Aramızdaki mesafe gitgide kapanıyordu. Birden istemdişi nefesimi tuttuğumu fark ettim, kalp atışlarım hızlanırken damağım kurumuştu. Dudakları tam dudaklarıma değecekti ki başımı çevirdim, dünya etrafımda dönüyordu resmen.

Ediz güler gibi bir ses çıkardı. "Pekâlâ," dedi alayla. "Ben çıkayım yataktan. Rahatça uyu sen."

Kalbim ağzımda atıyordu resmen. Ediz yataktan çıkıp dağ evinin kapısına doğru giderken öylece kalakaldım. Resmen neye uğradığımı şaşırılmıştım, böyle bir şey ilk defa başıma geliyordu. Ellerimin tersini yanan yanaklarıma bastırdım.

İçimde iki taraf savaş içerisindeydi; su ile ateşin savaşı gibiydi bu.

ÖZNUR YILDIRIM

Yattığım yerde doğrulup Ediz'in çıktığı yere baktım. Böyle davranmaya hakkı yoktu, benim hiç tecrübem olmadığını biliyordu, sırf kafamı karıştırmak için mi böyle yapıyordu? Dişlerimi birbirine bastırdım. Nereye gitmişti?

Nereye gittiyse gitti, diye azarladım kendimi. Yat uyu.

Başımı yastığa tekrar koyarken birden garip bir şey hissettim. Bir hareketlilik... Deri eldiven kokan bir el ağzımı kapattığında çığlık atmama bile fırsat kalmamıştı. Tok bir erkek sesi başucumda sessizce güldü.

"Bakın burada ne buldum..." diye fısıldadı. "Ediz Çağırın'ın zaafı."

22. SEÇİM

O an bedenimi saran ürpertinin yanında hissettiğim ilk şey deri eldivenin ağzımda bıraktığı demir parayı andıran tat oldu, bir an ne düşüneceğimi şaşırduğım için zihnim, çevresinden bir şeyler koparmaya odaklanmıştı. Kulaklarım adamın kullandığı cümledeki kelimeleri tek tek tartıp bey-nime aktarırken şaşkınlıkla gözlerimi kırptıstırdım. Bunun ne anlama geldiğini bile düşünecek durumda değildim. Ellerim, ağzımı kapatan elin bileklerini istemdişi kavradı ve kurtulmak için direndi.

Gecenin soğuşuna boyun eğmiş bir bıçağın buz gibi keskinliğini boğazımda hissedince bir kez daha ürperdim.

“Sakin ol güzelim,” diye fısıldadı. “Ağzını açacağım, eğer çığlık atarsan gözümü bile kırpmadan seni öldürürüm.”

Karanlıkta yüzünü seçmeye çalıştığım adamın tanıdık sesinde, kazandığı zaferin hazzı gizliydi. Ağzımı kapatan el geri çekilirken boğazımdaki keskin basınç hâlâ duruyordu, adamın güçlü parmakları bileklerimi kelepçe gibi kavradı ve herhangi bir girişimde bulunmama karşı hazırlıklı olmak için sertçe tuttu.

“Sen...” dedim gözüm karanlığa iyice alışırken. Şaşkınlığın tenimin altında dalgalandığını hissettim, bu bana teklifte bulunan adamdı. “Burayı nasıl buldun?”

“Sesini alçalt biraz,” diye uyardı beni. “Ben en başından beri gölgeyim. Nerede, neler yapıyorsunuz, nereye gidiyorsunuz, uyurken birbirinize nasıl sarılıyorsunuz...” Adı bir şekilde sırttı. “Nasıl kendine yedirebiliyorsun? Ediz’e sarılmadan bahsediyorum.”

Kaşlarım çatılırken karanlıkta simsiyah görünen gözlerine baktım. “Ne istiyorsun benden?”

“Senden bir şey istemiyorum, benim derdim Çağıran’la.” Boğazımdaki bıçaktan kurtulmanın bir yolu olsaydı keşke. Onun boş bir anını

bulup bir şeyler yapabilirdim. Yoksa kendime çok mu güveniyordum? Madem o kadar kıvrak ve güçlüydüm, o zaman neden hâlâ Ediz'in elindeydim? Bir anlaşmamız vardı, bu doğrudu ama anlaşma öncesinde neden kaçamamıştım?

"Ediz'den ne istiyorsun?" diye sordum aklıma gelen tek şey bu olduğu için.

"Orası ince iş kızım," dedi ruhsuz bir şekilde gülümseyerek.

"Ediz senin kim olduğunu bilmiyor," dedim kaşlarım iyice çatılırken. Elinin yüzüme uzandığını gördüm, bir zarar verecek sanmıştım ama deri eldivenin tenimde bıraktığı pürüzlü hisle, önüme düşen saçları geri itti.

"Evet," diye onayladı. "Bilmiyor. Ve daha tanışmamıza çok var."

"Daha önce hiç karşılaşmadınız mı?" diye sordum bir şeyler anlayabilme umuduyla. "Sana bir zarar mı verdi?"

Bir süre sessiz kaldı. "Daha önce hiç yüz yüze gelmedik. Ama hayatımı mahvetti. Şimdi ben de onun hayatımı elinden alıyorum. Sen de bana yardım edeceksin."

Ona baktım, düşüncelerim birden toplu olarak ayaklanıp çılgın atınca afallamıştım, bir an tüm yaşantıları kafamda tarttım. "Annemi sen mi vurdurdun?" Cevap vermedi. Birden ayaklanmaya çalışınca bıçak boğazıma battı ama etime saplanmadı. "Seni şerefsiz! Asla yardım etmeyeceğim sana!"

Beni yatağa canımı acıtacak kadar güç kullanarak bastırdı. "Sesini yükseltme Güngör. Sonu felaket olur."

"Sana yardım etmeyeceğim, duydun mu?" dedim ona aldırmadan.

"İsteğinle asla etmezsin zaten," dedi kaskatı bir yüzle. "Ama ne istediğin umurumda değil. Bana yardım etmek için isteksiz olman daha işime gelir hatta."

"Ne demek oluyor bu?" Parmakları koluma gömüldü ve canımı acıtarak ayağa kaldırdı beni. Bıçak hâlâ tüm gerçekliğiyle boynumda duruyordu. İçimden küfürler yağdırıyordum, şu bıçaktan kurtulursam ona yapacağımı biliyordum ben. Aslında... Tamam, kabul, bilmiyordum ama en azından böyle elim kolum bağlı olmazdı.

"Çağırın normalde çok dikkatli biriydi," dedi ellerimi belimde toplayıp bir eliyle kelepçe gibi bileklerimi sıkarken. "Beni fark edecek diye yakınına yaklaşamazdım, bu işi nasıl halledeceğimi düşünürken birden sen giriverdin hikâyeye."

"Ne diyorsun sen ya, manyak herif!"

“Ediz Çağırın eskisi kadar dikkatli ve güçlü değil diyorum. Seni yatağa, yanına aldığından beri buradayım, şu koltukta oturuyorum. Ama seninle yaşadığı dramdan sonra beni fark etmedi bile. Böyle bir şeyin olacağı aklımın ucundan bile geçmezdi.”

“Uyuyamıyor,” diye tısladım. “Seni mahvedecek.”

“Öyle mi dersin?” Alaycı bir şekilde, beni o kadar sessiz olmam konusunda uyarmasına rağmen sesli bir şekilde güldü. “Dışarıda ne olur ne olmaz diye bekleyen iki adam var, sence Ediz’in o uykusuz ve dalgın haliyle karşılarında bir şansı olabilir mi?”

Donup kaldım. “Ediz’i öldürecek misin?”

“Ne o, korktun mu?” diye sordu alayla. “Kalbin mi sızladı?”

“Saçmalama!” Dişlerimi birbirlerine geçecekmiş gibi bastırdım. “Sadece sordum. Yoksa umurunda bile değil.”

“Umurunda bile değil mi?” Benimle dalga geçiyordu. “O zaman belki ben işimi hallederken izlemek istersin, ha? Ne dersin? Bu senin de keyfini yerine getirir, sonunda hayatını cehenneme çeviren adamdan kurtuluyorsun. Sıcak yuvana dönebilirsin.”

“Bu zevki tatman imkânsız,” dedim ağız dolusu korku kusacakmışım gibi hissederken. “Ediz asla böyle bir şeye izin vermez.” Vermezdi, değil mi? O çok güçlüydü, hiçbir şeyi umursamaz, hiçbir şeyden etkilenmezdi. Sadece kendi yoluna bakardı ve iki adamın kendisine bir şey yapmasına izin vermezdi. Gözlerimi sımsıkı kapatıp adamın bahsettiği o kalp sızısına küfrettim. Neydi bu? Samırım Ediz’e yaşadıkları ve yapmak zorunda kaldıkları için acıyordum, tek açıklaması bu olmalıydı.

“İşte bu noktada sen giriyorsun devreye. Risk almayı sevmiyorsun Doğa. Her şey mükemmel işlesin istiyorsun ama bana gelince risk çok eğlenceli bir oyuna dönüşebiliyor.” Kendi duygularımı isimlendirme çabalarım yetmezmiş gibi bir de bu eklenmişti.

“Ne saçmalıyorsun sen ya?” diye sordum. Kafam iyice karışmaya başlamıştı.

“Seni Ediz’in önünde diz çöktüreceğim,” dedi. “Boğazında bu bıçak dayalı olacak. Eğer senin ölmene izin verirse oyunumuz uzayacak demektir çünkü bu Ediz’in formundan ve kalpsizliğinden hiçbir şey kaybetmediğinin göstergesi olacaktır. Ama eğer ölmene izin vermezse...”

Bir an kusacağımı sandım. Bedenim dehşetten kaskatı kesilmişti. “Bu oyunu oynayamazsın!” diye bağırdım. “Ölmeme izin vermemesi gibi bir seçenek yok! Bu risk değil, bu tamamen gerçek! Ben sana hiçbir şey

yapmadım, öylece öldüremezsin beni! Ediz'in umursamazlık derecesini bilmiyorsun!”

“Bence oldukça büyük bir kumar,” dedi acımasız bir sesle. “Şimdi yürü bakalım.”

Kendisi yürümeye başlamadan hemen önce beni hafifçe iterek yönlendirdi ama ayak diredim. Nedense bu beni Ediz'in ölme düşüncesinden daha çok yaralamıştı, hatta Ediz'in ölme düşüncesi küçük bir sızıdan başka bir şey değildi. Onun ölmeyeceğini biliyordum zaten. Ama benim hayatım bir cambaz ipi üzerindeydi. Gözlerim yanmaya başlarken iki şekilde de öleceğimi bildiğim için direnmeyi seçtim.

“Yürüsene!” dedi bu sefer daha kaba davranarak ama ayaklarını yere çivileyerek bütün gücümü kullandım ve yerimden kıpırdanmadım. “Seni öldürürüm!”

“Zaten öleceğim,” dedim sesim titrerken. “Bu oyunu Ediz'le oynamayacağım. Ne yapıyorsan yap.”

“Risk almayı gerçekten sevmiyorsun,” dedi kuru bir sesle. “Peki ya ailen? Annen? Baban? Abin? Onları pek umursadığın yok demek ki, Ediz'le tüm bunlara rağmen sarılarak uyuyabiliyorsan...”

Gözlerimde biriken yaşların bir araya gelerek oluşturduğu ırı bir damla yanaklarımdan yuvarlandı. Acımasız gerçekleri, beni öldürecek adamın ağzından duymak ne kadar da kötüydü. İradesiz biri değildim, güçlüydüm. Belki de dünyamda kimse olmadığı için kendimi güçlü sanıyordum çünkü yalnız olunca takılıp düştüğümde kendim ayağa kalkıyordum ve bu da güçlü hissetmemi sağlıyordu. Ayağa kalkarken bile yalnızdım, kimse beni tekrar düşmem için itmemişti ama şimdi hayatımın yönünü saptıran gerçekler beni uçuruma doğru itiyordu.

Ben cevap vermeyince boğazımdaki bıçak çekildi ve adam beni çevirip sırtımı duvara çarptı. Annem, babam, abim... Her şey gözlerimin önüne gelirken ilk defa güzel anılarımızı düşündüm ve bu beni şaşırttı. Kötü şeyler anılarımın üzerine öyle bir yük bindirmişti ki iyi şeyler aralarda ezilip yok oldu sanıyor, hatta iyi şeylerin olmadığını düşünüyordum.

“İşini zorlaştırma,” dedi yakama yapışırken. “Bunun intikamını alırım.”

“İntikamlarınızı neden benden alıyorsunuz?” diye sordum buhar çıkıyormuş gibi sıcak olan nefesimi dudaklarımda hissederken. “Ben masumum! Hiçbir şey yapmadım! Neyin intikamını alacaksınız? Ben sizin intikam aracıyız değilim!”

"Masum olman bu oyunda kimsenin eline koz vermiyor, farkına varamadın mı hâlâ? Şimdi ya kendi isteğinle yürürsün ya da seni zorla götürürüm."

Gözlerimin içine bakarak bana meydan okuyordu ama ona pabuç bırakmayacaktım. Hayır, bunu yapamazdım. Eğer Ediz'in yanına boğazıma bir bıçak dayalı olmadan gidersem beni korurdu ama önüne bir teklif sunulursa seçimi belliydi. O yüzden bu adamdan kurtulup Ediz'i bulmam gerekiyordu.

Karanlık odaya göz atıp kapının mesafesini hesapladım, yeterince hızlı olursam beni tekrar yakalayamadan dışarı çıkabilirdim. Tekrar gözlerimi yüzüne çevirdim. Ardından tüm cesaretimi toplayıp dizimi kaldırdım ve kasıklarına indirebileceğim en sert darbeyi indirdim.

Vurmamı beklemediğini biliyordum, bu da benim aciz bir şekilde ağlamamdan ve Ediz'e boyun eğdiğimi düşünmesinden kaynaklanıyordu. Ama bunu yüzüme vurarak en büyük hatayı yapmıştı, ben her zaman kendi kabuğunda yaşayan bir insandım. Yılların getirdiği bir alışkanlıktı bu, benim buzdan duvarlarım vardı ve ötesini hiçbir zaman görmek istememiştim.

Ediz'le yaşananlar da böyleydi işte, bir şekilde kabuğumu kırmış, duvarlarımı yıkmıştı. Ben o kabuğu onarıırken, duvarları tekrar örerken o içeride kalmıştı ve benim dünyamda sadece ikimiz kalmıştık. Bu da gözlerime perde çekmişti çünkü benim dünyamda her şey çok güzeldi.

Karanlıktı, evet. Ama karanlıkta yükselen başarılı bir orkestranın sesi gibiydi.

Hiç vakit kaybetmeden kapıya doğru koşarken bütün hücrelerim ellerine aldıkları çekiçlerle kendi kabuklarını kırıyor, kendi duvarlarını yıkıyordu. Ve ben bütün hızımla koşarken, karanlıkta bir şeyler görmeyi planlarken ve saçlarım yüzümü döverken Ediz benim dünyamdan düşmeye başladı. Yapboz parçaları gibi, yavaş yavaş... En son gözleri kaldı ama önüme bakmadan koşarken çimen yeşili gözleri de yere döküldü.

Yerini annenin, abimin, hatta babamın görüntüsü alırken yine kendi dünyamda yapayalnız kalmıştım.

"Ediz!" diye bağırdım bir yerden sonra dalağım şiştiği için dururken. Nefes nefese, parmaklarımla karnıma bastırırken etrafıma bakındım.

"Doğa!" Başım hızla Ediz'in sesinin geldiği yöne dönerken hiç düşünmeden o tarafa doğru koşmaya başlamıştım bile. Ediz bir şeyler daha söylemişti ama kulaklarımı sağır eden nabzım yüzünden duymamıştım. Böyle bir oyunu oynamayacaktım, buna gücüm yoktu. Ediz'in arkasına

saklanıp kolunun kenarından o adama bakacak olsam ve bir elim Ediz'in kolunda dursa bile böyle bir riske girmeyecektim.

En azından Ediz'i bulana kadar düşüncelerim bu yöndeydi.

Karanlığın izin verdiği ölçüde anlayabildiğim şey, Ediz'in gerçekten kötü görüldüğüydü. Hâlâ dimdik ayaktaydı ama gözleri kanlanmıştı ve göz altlarında mor halkalar vardı. Sadece bir iki saatlik uykuyla durduğu çok belliydi, yine de gözleri avına odaklanmış aslan kadar güçlüydü.

Bir an göz göze geldik. Ediz'in yanında iki tane adam vardı ve kollarından tutuyorlardı. Ona zarar vermiyorlardı, sadece kaçmasını engellemek için sıkıca tutmuşlardı. Hoş, kaçma lafı yanlış bir ifadeydi. Ediz Çağırın kaçmazdı, direkt indirirdi ikisini de.

Biliyordum, Ediz bana yardım etmeyecekti.

Gözlerimi kırpıştırarak, "Buraya sana zarar vermek için gelmediler," dedim o tam gözlerimin içine bakarken. Buraya bir oyun oynamak için gelmişlerdi ve kurban bendim. Yine... Başımı iki yana sallayarak geriye doğru bir adım attım, Ediz'in gözleri gözlerime kilitlenmiş, ne yapacağıma bakıyordu. Kaç demiyordu, herhangi bir tepki vermiyordu. Sadece gözlerini kırpmadan yüzüme bakıyordu.

Yalnızdım.

Arkamı dönüp Ediz'i orada bıraktım ve koşmaya başladığımda bir an yaptığım şeyi sorguladım. Ama sonra kendime kızdım. Ne diye sorguluyordum ki? O her zaman başının çaresine bakmıştı, her zaman bir planı vardı. Hem planı olmasa, başının çaresine bakamasa bile bundan bana neydi? Üstüme o içkiyi yavaş yavaş döküp zerre kadar acımadan bana işkence ederken bir an olsun *ben ne yapıyorum*, düşüncesini geçirilmiş miydi aklından? Benim de geçmeyecekti. buna izin vermeyecektim.

Sadece kendi dünyasında güçlü olan bir zavallı değildim ben. Artık kurtulma vakti gelmişti.

Ciğerlerimin yanmasına aldırmadan koşarken yolumu kaybetmemeyi umuyordum. Tek yapman gereken biraz hızlı olmak ve yolumu şaşırılmaktı. Ötesinde özgürlük vardı. şu an özgürlüğüm için koşuyordum. Bunun ciddi bir konu olduğunu kendime sürekli hatırlattım, yoksa bu düşünce de duvarların arkasında kalan kötü bir kelime yığınma dönüşebilirdi.

Bir süre koştum ama ayaklarımı beni umduğum yere götüremedim. artık tanıdık gelen ses beni durdurdu.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?"

Nefes nefese kalmıştı, onun da uzun bir süre koştuğunu anladım. Ona meydan okuyan gözlerle bakarken kuruyan dudaklarımı ıslattım, her nefes alışımında ciğerlerim yanıyordu.

“Uzak dur benden,” dedim tekrar koşmaya hazırlanırken. Güler gibi bir ses çıkarıp bana atıldı ama ondan hızlı davranıp tekrar koşmaya başladım, tabii hemen beni yakalamıştı. Belimi kavrayan sert kola karşı koymaya çalışırken avazım çıktığı kadar bağırdım ve çırpınmaya başladım. Yapacağı şeye izin veremezdim, ölmek istemiyordum. Hele Ediz’in rol oynadığı bir ölüm... Bu onun öldürmesinden bile kötüydü.

Ne kadar itiraz etsem de bağırısam da çırpınsam da bu sadece onun işini zorlaştırmıştı ama sonunda amacına ulaşabilmişti. Beni âdeta sürükleye sürükleye Ediz’in olduğu yere geri götürürken hiçbir şey söylemiyordu.

Onların yanına gittiğimizde Ediz’in adamların elinden kurtulduğunu gördüm, hatta hırpalanmışlardı ama Ediz beni görünce dikkati dağıldı, bir an orada olduğuma inanamıyormuş gibi baktı ve boşluğundan yararlanan adamlar tekrar Ediz’in koluna yapıştığında Ediz tepkisiz bir şekilde öylece kalakaldı.

Adam ellerini omzuma yerleştirerek beni Ediz’in önünde diz çökmeye zorladı, saçlarımdan tutup hafifçe geriye çekti ve boğazımı açığa çıkardı. Keskin metal boğazımdaki yerini alırken Ediz’in şaşkın gözlerine baktım. Buraya kadardı, işim bitmişti.

Adını bilmediğim adamın yüzünde kar maskesi vardı, sadece gözleri görünüyordu. Neden kendini Ediz’den sakladığını anlayamıyor, bu olanlara bir türlü anlam veremiyordum. Sanki hayal âleminde gibiydim, bir insanın boynunun kesilmesi nasıl bir duyguydu acaba? O görüntü gözümün önüne gelince iyice panik yaptım ve boğazımdan bir hıçkırık yükseldi, gözlerimden yaşlar akıyordu.

“Ne kadar bitkin de olsan Çağırın, seni tutan adamların elinden kurtulacağını biliyorum.” Ediz bana değil o adama bakıyordu ve gözlerinde korkunç bir ifade vardı. “Kurtulursan kız ölecek. Sen de yoluna devam edebileceksin. Ama bir seçeneğin daha var. Kızı kurtarabilirsin. Teslim olarak.”

“Sesin sanki ikinci seçeneğin olmasını ister gibi çok umutlu çıkıyor,” dedi Ediz düz bir sesle.

“Ediz Çağırın’ın zaafı kolay bulunmuyor,” dedi adam alayla.

“Zaaf mı?” Ediz ruhsuz bir şekilde güldü. “Onun benim zayıf noktam olduğunu mu düşünüyorsun? Hayır. Umurumda bile değil. Öldür.”

Bir an verdiğim nefesin dilimi haşladığını sandım, kalbim paramparça olurken kendime kızıyordum. Bunu zaten biliyordu, ne diye kırılıyordu ki? Zaten gözünü bile kırpmadan bunu kabul edeceğini biliyordum. Omuzlarımı düşürmemek için kendimi zorladım, gözlerimi bir an olsun Ediz'in gözlerinden ayırmıyordum. İki elim hep yakasında olacaktı, öldüğümde bile.

Ben gözlerimi Ediz'den ayırmıyorken adam birden beni ayağa kaldırıncaya sendeler gibi oldum. Kendimi bomboş hissediyordum ama yine de gözlerimi Ediz'den kaçırmıyordum. Ona söylemek istediğim çok şey, ondan sormak istediğim çok hesap vardı. Ama dilim bana sırtını dönmüştü.

"O zaman kalbinden bıçaklamalıyım," dedi. "En azından akan kan daha dramatik bir görüntü oluşturur."

Ediz gözlerini bana çevirdi ve göz göze geldik. Ne hissettiğini bilmiyordum ama adam bir kolunu boynuma sarıp bıçağı göğsüme hizalayınca bir an elinin titrediğini görür gibi oldum fakat ellerini yumruk yaptı.

"Umurumda değil," dedi ama adama söylemekten daha çok bana ve kendine söylüyor gibiydi. Gözlerimi gözlerine dikmişim ve bakabileceğim en boş bakışlarla ona bakıyordum. Bıçak tereddütsüz kalbime saplanmak için havalanırken hâlâ ona bakıyordum. *Ölmeden önce göreceğin son şey benim gözlerim olacak*, demişti, *benim yüzüm*. İşte söylediği şey gerçekleşiyordu. Ve ben ona zaferini tam olarak yaşatmayacaktım, onun da ölmeden önce hatırlayacağı şey benim yüzüm ve gözlerim olacaktı.

İçindeki bu ateş söndüğünde, intikamını aldığı anda ben çıkacaktım ortaya.

Ediz gözlerimi kaçırmamı beklermiş gibi gözlerime bakıyordu ama en sonunda gözlerini kaçırana o oldu. Çenesi kaskatıydı ve yüzünde işkence çeker gibi bir ifade vardı.

"Dur."

Bıçak tam kalbime incekken söylemişti bunu, sesi o kadar net çıkmıştı ki. Adam dururken Ediz bakışlarını adama çevirdi. Adam zafer kazanmış gibi gülerken Ediz'in gözleri demir gibi sertti, yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı ve çok sinirli görünüyordu.

Adam, "Bunu söylemek için çok geç kaldın," derken Ediz o kadar kıvrak bir hareketle kolunu tutan elden kurtuldu ve dirseğiyle adamın burnuna vurdu ki inanamadım. Ediz'in zaten formda olduğunu biliyordum ama onu hiç gerçek bir kavganın içinde görmemişim.

Adam inleyerek burnunu tutarken Ediz'le ilgilenecek durumda değildi, Ediz diğer adama yönelirken yöneldiği kişi ona aldırılmıyordu

bile. Zaten Ediz'in bir saniye içinde iki adamı indirip beni kurtarmasını kimse bekleyemezdi. Ve ben de beceriksiz bir şekilde adamın elinden kurtulmaya çalışırken yapabildiğim tek etkili hareket, bacağına arkadan bir tekme atmak olmuştu.

Yine de daha on sekiz yaşındaydım, bu tür şeylerle hiç alakam yoktu ve yirmili yaşlarındaki bu iki adam kadar deneyimli değildim. Benim hayatımda doğru düzgün bir heyecan bile olmamıştı daha önce. O yüzden koluma kaynar su dökülmüş gibi hissederken sıcak bir şeyin anında kolumdan aktığını hissettim.

Elim anında koluma gitti. Ediz elinde bıçak olan adama yönelmişti ama bu sefer işi o kadar kolay değildi. Elimi çekip parmaklarıma bulaşan kaygan ve sıcak şeye baktım, kırmızı sıvı parmaklarımin arasına girmişti. Birden bu görüntü başımın dönmesine neden olurken kolumdaki yanma hissi gitgide artıyordu.

Adamın Ediz'le dövüşmek gibi bir niyeti yoktu, zaten hareketleri kaçmaya çalışır gibiydi. Bunun sebebi neydi, bilmiyordum ama gözlerindeki alaycı ifadeyi görebiliyordum. Kaçması Ediz'i daha da sinirlendiriyordu.

"Bence Doğa'ya bak," dedi elindeki bıçağı gösterirken. Bıçakta kanımın parladığını gördüm. "Geç kaldın."

Ediz bir an bıçağa bakakaldı, adam bu fırsattan yararlanıp koşmaya başlamadan önce Ediz'e alayla baktı. "Unutma. Ben senin gölgenim. Ve bu iş burada bitmedi."

Ediz'in, "Orospu çocuğu," diye mırıldandığını duydum ama onun peşinden gitmedi, yanıma gelip dizlerinin üstüne çöktü. Ben daha tepki vermeden eli direkt kalbimin üstüne gitti ki bunu yaparken yüzünün kireç gibi beyaz olduğunu gördüm. Kalbimden bıçaklandığımı mı sanmıştı?

Yüzü gevşerken eli adrenalini yüzünden deli gibi çarpan kalbimin üzerinde kaldı ve bir süre öyle durdu. Her an yere yığılacak gibi duruyordu. Öldürmesini söylediğinde yüzünde beliren ifadeyi hatırlarken kalbim alev alıp bir kez daha kırıldı, içim buz kesti ve elini tutup onu sertçe ittim.

"Nerenden yaralandın?" dedi Ediz aldırmadan beni yoklarken. Bu sefer ellerini daha sert ittim, iki elimi kullandığım için sağ elimdeki kan onun eline bulaştı.

"Neden öldürmesine izin vermedin?" dedim dişlerimin arasından. "Ne o. sonunda masum olduğumu kabullendin mi?"

Ediz bir süre gözlerime baktı, sonra gözlerini kaçırıldı. "Senin için yapmadım ki," dedi eli sonunda yaralandığım yeri bulup koluma giderken.

"Kendim için yaptım. Ben sözünüün arkasında duran biriyim. Unuttun mu? Sana benden başka kimse zarar veremez."

Histerik bir kahkaha atarken kolumu elinden sertçe çektim, canım çok acımişti ama aldırılmayıp ayağa kalktım. Hâlâ gülüyordum. "Bana senden başka kimse zarar veremez mi?" Kana bulanmış ellerimi kaldırdım ve gülmeye devam ettim. "Bak, burada ne var?" Gülüyordum ama gözlerim yaş içinde kalmıştı. "Bana sen de dâhil herkes öyle bir zarar veriyor ki Ediz..."

"Yarana bakayım," dedi bana doğru adım atarken. Buz gibi soğukta, üstümde Ediz'in kazağıyla duruyordum ama üşüdüğümü daha yeni fark etmiştim. Kazağın kollarını elime çekip yüzümü sildim.

"Bana sakın dokunma," dedim. "Sakın. Sahip olduğum her şeyin üzerine yemin ederim ki seni öldürürüm."

"Doğa, sakın olur musun?" diye sordu Ediz.

"Sakin *olur musun* ha?" dedim aşağılayıcı bir alayla. "Rica mı ediyorsun? Hani nerede o ağzından düşürmediğin emirlerin? Senin sakın ol diye esip gürlenem gerekiyor, benim de sırf sen ağzıma sışma diye dediğini yapmam!"

"Saçmalıyorsun," dedi sert bir sesle.

"Ben hep saçmalarım zaten," dedim ve yürümeye başladım. Yanından geçerken bir an duraksayıp ona baktım. "Ama ne var, biliyor musun? Senin saçmalıklarındansa kendi saçmalıklarımı tercih ederim bundan sonra."

"Doğa, gel buraya!" diye bağırdı Ediz. "Evet, ikimiz de saçmalıyoruz! Ama bunlardan önce yarana bakmam gerekiyor! Ne kadar derin? Kanamayı durdurmamız gerekiyor."

Ona aldırılmayıp yürümeye devam ettim. Beni onarıyor, sonra tekrar dağıtıyordu. Bunu hep yapıyordu, ne zaman kötü olsam yanımdaydı ama ne zaman iyi hissetsem kendi elleriyle parçalıyordu beni. Bu sefer izin vermeyecektim, parçalarımla yetinmek zorundaydı.

Ben dağ evine doğru yürürken çevreden birinin atılıp bu saçmalığı devam ettirmesini bekliyordum ama yine Ediz'le baş başa kalmıştık. Bu adamın amacı neydi, bilmiyordum ama Ediz'e asla yüzünü göstermek istemiyordu. Fakat tanışmadıklarını da söylemişti. Kafam patlayacak gibiydi, artık hiçbir şey düşünemiyordum.

Zaten Ediz sessizce peşimden geliyordu, yarana bakmak için ısrar bile etmemişti. Bu oydu işte, ne olursa olsun kendinden asla taviz ver-

mezdi. Bir şeyi ikiletmeyi, ısrar etmeyi sevmezdi. Öne çıkması gereken yerlerde öne çıkar, sonra gölgelere saklanırdı. O, karanlıktı.

Dağ evine geldiğimizde kolumun ne durumda olduğunu bilmiyordum, başım iyice dönmeğe başlamıştı. İtiraf etmek gerekirse Ediz'in yardımına ihtiyacım vardı ama asla ondan yardım istemeyecektim. Zaten o kadar sinirliydim ki Ediz içeri girmeden kapıyı yüzüne kapatmıştım.

İçeri girmek için ısrar eder sanıyordum ama hiç ses çıkarmadı, bu da benim işime gelirdi açıkçası. Biraz geride durması gerekiyordu, yoksa cidden onu öldürecektim. Nasıl da soğukkanlılıkla öldürmesini söylemişti! Ya o an o bıçak boynumu kesseydi? Gözlerim tekrar yanmaya başlarken öfkeyle üstümdeki kazağı çıkarıp yatağın üzerine attım.

O kadar öfkeliydim ki kolumun acısına bile aldırmiyordum, zaten bıçak koluma saplanmamıştı, uzun bir çizgi bırakarak kesmişti ama biraz derindi sanırım. Yaraya ne yapmam gerekiyordu? Ediz'in kazağını tekrar alıp koluma bastırdım. Yapabileceğim tek şey buydu.

Üstümde sutyenimle yatağa sırtüstü yattım ve saçlarımı etrafa yaydım. Bacaklarım dizlerimin alt kısmından itibaren yataktan sarkıyordu.

Aklım bana işkence etmeye bayılıyormuş gibi Ediz'in cümlelerini tekrar tekrar zihnime çiviliyordu, patlamak üzereydim. Ben ona böyle bir şeyi asla yapmazdım, kimseye yapamazdım. Ama o bu kararı verirken gözlerini bile kırpmamıştı.

Gözlerimi kapatıp bu düşünceleri kovmaya çalıştım. Bana işkence etmekten başka bir şey yapmıyordu, uyuyamayacak kadar gergindim ama en azından kolumun kanaması durana kadar bu pozisyonda düşünebilirdim.

Ediz'in davranışlarım analiz ederken gitgide eriyerek yatakta bir oldum sanki. Zaman geçtikçe kemiklerim sanki jöle kıvamına geliyordu, belki hafif kan kaybından, belki yoğun acıdan, belki de aşırı duygu yüklemesinden.

Aklım bana sürekli oyun oynuyordu, özellikle Ediz'le ilgili. Onu ilk gördüğümde bile bir rahatsızlık hissetmiştim. Arabadan inişi, bize doğru gelişi, Umay'ın yanaklarına dokunan dudakları... Umay'ın yüzündeki gülümseme, Umay bizi tanıştırdığında elimi tutup bırakmaması, sürekli sorular sorması, sürekli bana bakması...

Keşke o gece gitmeseydim o randevuya... Umay'ın kırkları yüzünden babamla az tartışmamıştık zaten. Sırf babama inat olsun diye ve tabii ki Umay'ın ısrarları yüzünden gidiyordum. Belki de bir kere şu

inadımı kırarsam başıma iş açılmayacaktı. Ama şu an inat yaptığım tek kişi Ediz'di ve o kapıyı açmayacaktım.

Yine kuruyan dudaklarımı yalarken gözlerimi iyice kapattım. uykuya dalabilecek kıvama gelmiştim. Zaten sürekli uykuya dalıp birden uyanıyordum ve böyle ne kadar zaman geçirmiştim bilmiyordum. Fakat bir hareketlilik hissedince gözlerimi açmak istedim. Ama sanki gözkapaklarım eriyerek tenime yapışmış gibiydi.

"Doğa?" Biri beni telaşla sarsınca kaşlarımı çattım. "Ah, aptal. Kolunu niye sarmadın?"

İçeri nasıl girmişti? Elinin belime kaydığını hissedince gözlerimi zorla da olsa açtım ve ona baktım. Yüzünden ne düşündüğü belli olmuyordu. Ellerimi kaldırıp onu itecektim ama yaralandığım kolumu hissetmiyordum bile.

"Sen nasıl içeri girdin?" diye sordum öfkeyle. Sesim çıkmıyordu ama anladığını biliyordum.

"Bu kapı dışarıdan da açılıyor Doğa." Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Yani açılmasına rağmen ben istemediğim için içeri girmemiş. o soğukta durmuş muydu? Gözlerimi kırıştırdım. Belki de o adamın peşine düşmüştü.

"Bırak beni," dedim yorgun bir şekilde. "Bana dokunma."

"Kolunu sarmam gerekiyor, sonra bırakacağım." Tek elimle onu itmeye çalıştım.

"İstemiyorum!"

"Doğa!" diye bağırdı öfkeyle. "Şu haline bak! Ölüp de başıma belamı olmak istiyorsun sen?"

"Def olup gitmeni istiyorum."

"Gitmiyorum, var mı?" diye sordu bana diklenerek. "Ne yapabilirsin?"

"Yüzsüz," dedim tükürür gibi. "Midemi bulandırıyor sun."

Bir şey söylemedi ve bir kumaşın yırtılma sesini duydum. Ardından kolumu kaldırdı ama kolumu kaldırdığını gördüğüm için bunu anladım. yoksa hiçbir şey hissetmiyordum.

"Kolumu hissetmiyorum," diye mırıldandım.

"Aptal," dedi kolumu sararken. "Aptal çocuk."

"Mal herif."

"Gerizekâh."

"Öküz."

"Ayı." Ediz bir an duraksadı ve kaşlarını çattı. "Kes şunu. Beni de kendine benzetiyorsun."

"Zavallının tekisin," diye mırıldandım.

“Birbirimizden pek bir farkımız yok o zaman.”

Bir şey söylemedim. Bir an önce şu işi bitirip def olup gitmesini istiyordum. Böylece ben de biraz dinlenebilir, kafamı iyice toplayıp ne yapacağımı düşünebilirdim. Kolumla işi bitince kalktı, ben de kendimi rahatça yatağa bıraktım. Ama birkaç dakika sonra tekrar kaldırıldım.

“Yine ne var?” diye tersledim onu. “Rahat bırak artık ya!”

“Yemek yemen lazım,” dedi düz bir sesle. “Ayrıca böyle davranmayı kes. Çok can sıkıcı oluyorsun ve adamı sinirlendiriyorsun.”

“Amacıma ulaşıyorum o zaman. Ayrıca hiçbir şey yemek istemiyorum. Rahat bırak beni.”

“Yiyeceksin,” diye bastırdı. Ona öfkeyle baktım. Yemeyecektim işte. Başımı iki yana sallayınca elindeki yemekten bir kaşık alarak ve eliyle çenemi tutarak ağzımı zorla açtırdı. İtirazlarıma ve kaçmaya çalışma çabama rağmen kaşığı ağzıma soktu ve geri çıkarmamam için eliyle ağzımı kapattı. Ağzımı kapatırken biraz fazla güç gösterdiği için yavaşça geriye doğru düştük, sırtımın yatağa değdiğini hissettim.

“Yut,” dedi sakince. Yüzlerimizin arasında çok az bir mesafe vardı ve dudaklarımızın birbirine değmesini engelleyen tek şey Ediz’in ağzını kapatan eliydi. Başımı iki yana salladı. “Doğa. Sinirlendirme beni. Çok iyi biliyorsun ki ikna etme yöntemlerim hiç iyi değildir.”

Biliyordum ama yine de inat edip ağzımdaki lokmayı yutmadım. Ashında tadı o kadar güzeldi ki. Konserve yemeği olduğunu hemen anlamıştım, ayrı bir seviyordum onları. Ama yine de yemeyecektim işte. Sırf o istedi diye yemeyecektim.

“İnsanı canından bezdirirsin,” dedi elini çekip doğrulurken. “İyi, yeme. Ne halin varsa gör.”

Yattığım yerden kaşlarımı kaldırarak, “Yemeyeyim yani?” dedim. Ağzım dolu olduğu için sesim boğuk çıkmıştı. Bana boş bir bakış attı.

“Yeme. Umurumda değilsin.” Yavaşça doğrulup omuz silktim ve elinden konserveyi alıp ağzımdaki lokmayı yuttum. Sonra büyük bir iştahla guruldama hazırlanan mideme barbunyaları göndermeye başladım. Yemek seçen biri olmadığım için şanslıydım, tek yemediğim şey soğan ve sarımsaktı. Bunda da onlar yoktu.

Ediz bana tip tip bakarken ona aldırmadım bile, o yokmuş gibi davranıyordum. Açıkçası ona hâlâ çok sinirliydim ama aldırılmıyormuş gibi davranmak, sınırimi kusmaktan daha etkili oluyordu. Bu sayede kendi kendimi yiyip bitirmiyordum.

“İnanılmaz birisin,” diye homurdandı ve bana ters bir bakış attı. “Senin yüzünden erken yaşlanacağım.”

Duymazdan gelip konserveyi komodinin üzerine bıraktım ve ona bakmadan yatağın ucundaki çantadan bir kazak aldım. Üstüme geçirdikten sonra da yatağa girip yorganı üstüme çektim, canım her ne kadar dayanılmayacak kadar acısa ve bugünün şokunu hâlâ atlatamamış olsam da sırf ona inat böyle davranıyordum.

“Yana kay,” dedi boş bir sesle. Ona anlamayan gözlerle baktım. “Yana kay.”

“Git başka yerde uyu,” dedim öfkeyle. “Hayatta bu yatağa giremezsin!”

“Kaymıyorsun yani?” diye sordu çimen yeşili gözlerini kısarak. Ya-vaşça doğruldum ve gözlerinin içine baktım.

“Kay-mı-yo-rum,” dedim heceleyerek. Omuz silkti.

“Peki.” Gözlerimi devirip tekrar yatağa yattım ama Ediz üstümden hoplayarak yatağın diğer tarafına geçince tekrar doğruldum ve ona büyük bir öfkeyle baktım.

“Ne yapıyorsun sen ya, tecavüzcü pislik?” Dudaklarımın gerildiğini hissedebiliyordum. “Git şu yataktan.”

Ediz gözlerini kapatarak yastığına sarıldı. “Beğenmiyorsan sen git.”

Ona doğru atılıp bütün gücümle itmeye çalıştım. Ama kolumu daha fazla acıtmaktan başka bir işe yaramamıştı. O, işin dalgasında olabiliirdi ama ben kesinlikle değildim. Ayrıca bu gece olanlar yüzünden sinirli değil miydi? Neden gidip ormanı turlamıyordu?

“Ediz, ben çok ciddiylim.” Sesim de gerçekten ciddi çıkıyordu. Ediz çimen yeşili gözlerini aralayarak bana baktı ve doğruldu.

“Benim de ciddileşmemi ister misin Doğa?” diye sordu buz gibi bir sesle. Pekâlâ, bu ürkütücüydü ama geri adım atmayacaktım.

“Niye, sen de mi tecavüze uğradın?”

Bunun üzerine Ediz artık gerçekten sıkıldığını belli edercesine gözlerini devirdi ve sonra ciddi bir tavır takındı. “Sana tecavüz etmedim,” dedi her kelimenin üstüne basarak. “Ama sürekli bu konuyu açıp başının etini yiyeceksen bu eylemi gerçekleştireyim ki bari başımın etini yemenin gerçekten bir bedeli olsun.”

“Senin için hep dalga, değil mi?” diye sordum bağırarak. “Senden nefret ediyorum,” dedim yataktan çıkarken.

Ediz hiçbir şey söylemedi ama ben küçük koltuğa geçerken bakışlarını üstümde hissedebiliyordum. Yine rahatsız bir pozisyonda koltuğa

kıvrılırken acıyan kolumu tuttum. Gerçekten camını yanıyordu ama Ediz'in sargısından sonra daha katlanır hale gelmişti.

"Orada yattığına pişman olacaksın," dedi Ediz. "Ve bu sefer seni yatağa almayacağım."

"Seninle yatmaktansa burada fitik olmayı tercih ederim."

"Gerçekten aptalsın," diye mırıldandı. Ona aldırmadan gözlerimi kapattım, uyuyabilmeyi umuyordum ama hem koltukta rahat bir pozisyon bulamadığım hem de kolumun acısından duramadığım için uykuya dalamadım.

Ediz bütün gece rahat bir şekilde uyudu ya da uyuyor numarası yaptı, bilmiyordum. Fakat sürekli dönüp durmak çok daha kötüydü, sonunda pes ettiğimde sabah olmuştu ve gözlerim yanıyordu. İnsanın uykusu olmasına rağmen uyuyamaması çok kötü bir histi.

Yataktan kalkıp yağmurluğumu giydim ve dışarı çıktım. Ediz'in gerçekten uyuduğunu o zaman anlamıştım, hani benimleyken deliksiz uyuyordu? Yalancının tekiydi. Ellerimi ceplerime koyup etrafa bakarken yerdeki sarı yaprakları ayağımla ittim ve ne yapacağımı düşünmeye başladım.

"Hey," dedi Ediz'in sesi arkamda. Yerimde sıçrayarak ona baktım. Deliksiz uyuyordu, nasıl uyanabilmişti? Ayrıca ses de çıkarmamıştım. Uykulu gözlerle bana bakıp yeni uyandığım belli eden dağınık saçlarını kaşdı. "Ne yapıyorsun?"

"Erken uyandım," dedim yalan söyleyerek ama her zamanki gibi yalan söylediğimi anında anladı.

"Orada uyuyamazsın demiştim."

"İyiyim ben," dedim ters bir şekilde. Bir de çok umurundaymış gibi konuşması yok muydu, beni bitiriyordu gerçekten.

"Gitmemiz lazım," dedi esneyerek. "Bekle, eşyaları alıp geliyorum."

"Nereye gidiyoruz?" diye seslendim arkasından ama bana aldırmadı. Kaşlarını çatıp arkasından bakarken bu herifin dengesizliğiyle ne yapacağımı düşünüyordum.

Arabaya kadar yürüdüğümüz zaman diliminde sürekli esneyip durdum, ayrıca kolumun acısı hafıflemiş olsa da hâlâ kendini belli edecek şekilde sızıyordu. Böyle bir kesiğin bu kadar can yakacağını tahmin edemezdim, dışarıdan ne kadar da normal görünüyordu oysa.

Ediz'e baktım, bir şeyler düşündüğü için dalgın görünüyordu ve hiç konuşmuyordu. Açıkçası bu benim işime gelse de aklımdan neler geçtiğini

merak etmiyor da değildim. Onun aklından geçenler genellikle benim akıl ve beden sağlığını etkileyen şeyler oluyordu.

Arabanın yanına gelene kadar dün geceki adamı düşündüm. Ediz'le tanışmadıklarını, hiç yüz yüze gelmediklerini söylemişti. Yüzünü Ediz'den saklamak için kar maskesi kullanmıştı ve kesinlikle Ediz'den nefret ediyordu. Ediz'den her şeyi beklerdim, bu yüzden o adama her şeyi yapmış olabilirdi.

Arabanın yanına geldiğimizde ayağım takıldı ve neredeyse düşecekken Ediz refleks olarak kolumu tuttu. Yaralanan kolumu tuttuğu için, "Ah!" diye inlerken zehir saçmışım gibi elini çekti.

"Önüme baksana sen."

"Canımı acıttın," dedim nefesim kesilirken.

"Bir an unuttum," diye açıkladı ve koluma baktı. "Bakmamı ister misin?"

"Kalsın," diye homurdandım. Bir an ısrar edecekmiş gibi gözlerimin içine baktı ama sonra omuz silkip arabaya bindi. Ben yanına geçerken çoktan motoru çalıştırmıştı bile. Neler döndüğünü merak ediyordum ama sormayacaktım.

Camdan dışarı bakarken kaçırıldığımdan bu yana belki de ilk defa babamın şu an ne yaptığını düşündüm. Acaba beni merak ediyor muydu? Atalay sözle tecavüze uğradığımı onlara anlatmış mıydı? Babamı bunu duyduysa çok sinirlenmiş olmalıydı. Düşünceleri ne yönde geliyordu, bilmiyordum ama bana da bir pay çıkaracağından emindim. Ya da değildim, bilmiyordum. Babamı o kadar tanımyordum, sadece olumsuz yönlerini biliyordum.

İşine gelmeyince şiddete başvuran biriydi.

Ediz de öyle miydi? İşine gelmeyince aşağılayıcı bir yola mı başvuruyordu hep? Sanırım öyleydi. Babam gibi biri karşıma çıkmaz sanıyordum ama Ediz Çağıran vardı. Ve bu beni dehşete düşürüyordu.

"Ne düşünüyorsun?"

Ona baktım. "Babama benzediğini."

"Babama benzediğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu kaşlarını çattarken. "Aslında bunu daha önce de söylemiştin. Ben de sana babandan nefret etmediğini, nefret ettiğini sandığımı söylemiştim. Yani babama benzemiyorum."

Ediz anayola girdi.

"Nasıl yani?" diye sordum.

“Benden nefret mi ediyorsun yoksa nefret ettiğini mi sanıyorsun?” diye sordu. “Sence bu sorunun cevabı ne?”

“Senden gerçekten nefret ettiğimi hissediyorum,” dedim gözlerimi bile kırpmadan.

“Doğrudur,” dedi sakince.

“Sen ne hissediyorsun?” diye sordum gözlerimi yola dikerek ve bu sorunun cevabını gerçekten de merak ettiğimi fark ettim. Ediz bana baktı, sonra gözlerini tekrar yola çevirdi.

“Ben,” dedi sakın bir sesle. “Ne hissettiğimi bilemem ama senin gerçekten ne yapacağımı merak ediyorum.”

Kaşlarımı çattım. “Anlamadım?”

Çenesinin ucuyla bir yeri gösterdi. Gösterdiği yere baktığımda polislerin araçları çevirdiğini gördüm. Şaşkınlıkla Ediz’e baktım ama yüzü ifadesiz görünüyordu. Bu beklediğim bir şey değildi. Zaten polislerle ilgili bir sıkıntı olduğu için o dağ evine gitmiştik.

“Arananlar listesinin başındayız,” dedi Ediz polislerin yanına yaklaşırken. “Ben zanlıyım sen de kayıpsın.”

“Yani bütün emniyet bürolarında ünlüyüz şu an.” Hafifçe başını salladı. “Ne yapacaksın?”

Arabayı bize işaret veren polisin yanına doğru sürdü. “Benden nefret mi ediyorsun yoksa nefret ettiğini mi sanıyorsun? Al sana fırsat.” Arabayı durdurdu. Bir polis memuru arabanın yanına yaklaşırken ben Ediz’e, Ediz de bana bakıyordu.

Polis benim tarafımdaki camı tıklattı. Ediz’e son kez bakıp düğmeye bastım ve cam aşağı indi.

23. ÇELİK

Genellikle insanlar ne düşüneceğini, ne yapacağını şaşırınca çevresindeki bir hareketliliğe, bir sese tutunuyordu. Camın aşağı inerken çıkardığı o ses içimdeki kelimelere balta vururken polis memuruna bakakaldım. Daha otuzlu yaşlarının başında görünen polis ilk önce Ediz'e, sonra bana baktı.

"Merhaba gençler," dedi bir elini cam boşluğuna koyarken. "Ehliyet ve ruhsat görebilir miyim?"

Ediz bana doğru eğilip torpido gözüne uzandı ve suni deriden yapılan ehliyet cüzdanını çıkardı. Ehliyeti polise uzatırken adamın bana şüpheyle baktığını gördüm, hafifçe kaşları çatılmış, tereddütlü bir ifade iki kaşının ortasındaki o çizgiye yerleşmişti. Yüzümü ifadesiz tutmaya çalışarak Ediz'e baktım ama o bana alaycı, kısa bir bakış atmaktan öteye gitmemişti.

Ne sanıyordu? Polisin ayağıma gelmesine rağmen onunla duracağımı mı?

"Bekleyin," dedi polis ve ehliyet ruhsata hemen yanımızda bakınak yerine polis arabasında bekleyen arkadaşına doğru yürümeye başladı. Bakışlarımı Ediz'e çevirdiğimde gayet rahat duruyordu.

"Anladılar," dedi yola bakarak. "Adam senin yüzünü tanıdı. Şimdi tahmininin doğru mu, yanlış mı olduğunu öğrenmek için arkadaşından Ankara Emniyet Müdürü'nün biricik kızının fotoğrafını görmek istiyor."

Ediz hiç aynaya bakmıyordu ama ben dikiz aynasından bakınca tam olarak betimlediği şeyin olduğunu gördüm. Adam eliyle arabamızı gösterdi ve yüzünü görmediğim polis memuruna bir şeyler söyledi. Ardından arabamın içinden bir tablet uzatıldı ve polis memurunun kaşları iyice çatıldı. Yüzümdeki kan çekilirken Ediz'e bir an bile bakmadım.

Kapıyı açıp dışarı çıkmak için hazırlanırken, "Yardım edin!" diye bağırdım. Ama etime âdeta gömülen parmaklar bileğimi kavrayıp beni

durdurdu ve sertçe arabanın içine çekerek üzerimden uzandı. Kapıyı kapattığı gibi kilitlerken ben de önüme dökülen saçlarımın arasından şaşkınlıkla olan biteni anlamaya çalıştım. Ediz hızla doğrulduğu gibi gazı kökledi ve tekerlekler acı içinde çığlık attı.

Gözümün önündeki saçları çekerken Ediz'e baktım, dişlerini birbirine bastırıldığı için çenesi kasılmıştı ama onun dışında gözleri düşünceden yoksundu.

"Oyun mu oynuyorsun?" diye bağırdım öfkeyle. Ardımızda siren sesleri yükselmeye başlamıştı bile. Ediz'in altındaki arabayla karşılaşılacak olursak polis arabalarının pek şansı yoktu ama Ediz'in rahatlığının sebebinin bu olmadığını biliyordum. O bir şekilde işlerin içinden sıyrılıyordu zaten. Cevap vermeyince nefretle ona baktım. "Senden gerçekten nefret ettiğimi anlamışsındır umarım! Seni istemiyorum! O pis oyunlarını istemiyorum!"

Ediz direksiyonu birden sola kırınca daha devam edeceğim cümleler yarım kaldı. Taşlarla dolu toprak yolda ilerlerken Ediz ağzını açmıyordu bile. Sanki beni umursamadığı ilk günlere dönmüştük.

Toprak yol hızı yavaşlattığı için siren sesleri iyice yaklaşırken kollarımı göğsümde birleştirip öfkeyle önümüzdeki yolu incelemeye başladım. Yol gitgide daralıyordu ama Ediz o kadar rahattı ki bu durum yolun daralmasından daha çok geriyordu beni. Bu adamın ruhu, duyguları yok muydu? Hiç mi telaş yapmazdı?

"31 CK 7890." Polis megafonundan Ediz'in araba plakasını cızırtılı bir şekilde duyduk. "Yolun diğer tarafı kapatıldı, kaçacak yerin yok. Kenara çek."

Ediz yine yüzündeki ifadesizlikten taviz vermeden arabayı zorlayarak gaza bastı, tekerlekler bir an toprak yolda boşa dönse de uyum sağlaması uzun sürmemişti, hızlanıp polisleri gerisinde bırakırken ona tekrar baktım.

"Niye hâlâ kaçmaya çalışıyorsun?" dedim ters bir şekilde. "Kaçacak yerin yok."

Ediz alaycı bir şekilde sırtırken bana değil yola bakıyordu. "Ben asla yenilmem kızım. Şunu anla artık."

"Kendini ilahlaştırma."

Ediz kaşlarını kaldırıp dikiz aynasından bakarken başını iki yana salladı. "İlahlaştırmıyorum," dedi araba toprak yolda bir an sarsılırken. "Sadece planlı hareket ediyorum, ne yaptığımı biliyorum ve kararlıyım."

"Tehlikeli üçlü," diye mırıldandım. "Dikkat et de kendi kazdığın çukura kendin düşme."

"Kendi kazdığı çukura kendi düşecek olan tek bir kişi var, o da sensin Doğa. Kafanın içindeki dünyaya göre hareket ediyorsun, duygularına göre karar veriyorsun. Siz kızlar hep böylesiniz ama sen biraz daha masumsun. Aklında dönen onca şeye rağmen."

"Ben kuyu falan kazmıyorum," diye homurdandım.

Ediz bana kısa bir bakış atıp güldü. "Atalay'ın babamı öldürmekte haklı olduğunu ve bunu benimle ilerlediğin yolda ispatlamayı, beni mahvetmeyi düşündüğünü inkâr etmezsin umarım." Bir an ona bakakaldım.

"Bunu nasıl biliyorsun?" diye sordum inkâr etmeden.

"Seni tanıyorum," dedi düşünceli bir sesle. "Hem de çok iyi tanıyorum. İlk başlarda ne yapmaya çalıştığını anlamamıştım ama son zamanlarda bunu gözlerinde görebiliyorum. Ama şunu da bir kenara yaz Doğa. O kelepçeler asla benim bileklerime takılmayacak."

"Seks sırasında bile mi?" diyerek lafı yapıştırdım. Güldü.

"Neyin hayalini kuruyorsun sen öyle?" deyince yanaklarımın yandığını hissetsem de onun gibi kendimden taviz vermeyip kollarımı göğsümde buluşturdum. "Ayrıca... seks mi? Bir daha kullansana sen o kelimeyi."

İşte şimdi kızarmıştım. "İşine baksana sen."

Ediz yüzüme bakıp hafifçe güldü ama üstüme gelmedi, siren sesleri arkamızda fon müziği gibi hâlâ yankılanıyordu. İçten içe yakalanmamızı istiyordum. Çok yorulmuş, yıpranmıştım. Hayatımda daha önce varlığından haberdar dahi olmadığım birçok şey görmüştüm ve hepsi Ediz'le bir olup bana zarar veriyordu. Tek istediğim küçük odama kavuşup yorganın altına girmek ve günlerce çıkmamaktı.

Motor artık isyan ederken polis arabalarının tekerleklerinin çıkardığı sesleri dinledim. İçimde zerre kadar heyecan, telaş yoktu. Belki yakalarlar da kurtulurum umudu da yoktu. Ediz'e, o anlaşmayı yaptığımızda yenilmiştim ben. Elime araba anahtarlarını tutuşturduğunda çekip gitseydim şimdi bu halde olmayacaktım.

Patikanın etrafında ağaçlar vardı ama çok sık değillerdi. Daha çok bir koruluğu anımsatıyorlardı, yolun kenarına belli aralıklarla yerleştirilmiş koruyucular gibilerdi. İleride sert bir dönüş olduğunu görebiliyordum. Ediz iyice gaza yüklenince ona öfkeyle baktım.

"Arabayı biraz daha zorlarsan takla atacağız."

Omuz silkti. "Ne güzel işte. Şansın varsa ölürsün."

Güler gibi bir ses çıkarıp camdan dışarı baktım. “Şansım varsa sen ölürsün.”

Ediz direksiyonu yine aniden kırınca bir an koltuğa yapıştım. Arka tekerlekler toprak yolda uzun bir L şeklinde iz bırakırken Ediz öfkeyle bana baktı. “Kemerini tak.” Ona aldırmaııp dikiz aynasından arkamızda biri var mı diye baktım. “Doğa. Kemerini tak.”

“Ölüp ölmemem çok umurunda sanki,” diye homurdandım.

“Kemerini tak Doğa!” dedi bana aldırmadan öfkeyle. Ona inatla, kaşlarını çatarak baktım.

“Ölüp ölmemen umurumda dersene takarım,” dedim alayla. Bunu asla yapmayacağını biliyordum, o yüzden zafer kazanmış gibi önüme döndüm. Ediz ağzının içinde küfre benzer bir şeyler homurdandı.

“Ölüp ölmemen...” dedi kelimeleri ağzından cumbızla çekip alıyormuş gibi. “...umurumda.” Sanki arabanın üstünde bir öküz olduğunu söylemiş gibi ona inanamayan gözlerle baktım. Bir an bakışlarımı yakaladı.

“Ne var? İşime yarıyorsun. Tabii umurumda olur,” diye açıkladı.

“İnanılmazsın,” dedim başımı iki yana sallarken.

“Kemer...” dedi sert bir sesle. Sıkıntıyla nefes verirken kemere yöneldim ve ağır ağır taktım. Ashında ona direnebilirdim ama içimde garip bir şey olmuştu ve bu duygu beni parmak uçlarıma kadar etkilemişti. Yine mi kendisi için söylemişti? Ama öyle olsa umursamazca *umurunda olduğunu* söylemez miydi? Bu kez söylerken zorlanmıştı. Gözlerimi kırıştırdım. Buzdan duvarlarımm üstünde bağdaş kurmuş oturan Doğa bana aşağılayıcı bir bakış attı. Ne düşünüyordum ben böyle?

Ediz direksiyonu ağaçların kalabalıklaştığı bir yere aniden kırınca neye uğradığımı şaşırđım, araba sarsılarak Ediz’in komutlarına ayak uydurdu.

“Yakalanacağız,” dedim. Ne yapmaya çalıştığını anlayamıyordum. Siren sesleri gitgide yaklaşırken helikopterin devreye girip girmeyeceğini düşünüyordum. Babamm ne zaman ne emir vereceğı belli olmuyordu.

“Yakalanmayacağız,” dedi Ediz sakın bir sesle. “Ne yaptığımı biliyorum.”

“Arabayı ağaçların arasından geçirmeyi nasıl planlıyorsun?” diye sordum öfkeyle. “Bu kadar sakın olman beni çıldırtıyor, farkında mısın?”

“Sen de sakın olursan sorun kalmaz,” dedi homurdanarak. “Ormanın içinde değiliz, o yüzden ağaçlar sıklaşmayacak. Yani arabanın geçmesi sorun değil. Yolun diğer tarafını polisler kapattığına göre tek bir çare var.”

“Neymiş o?”

“Asi Nehri.”

Ne yapacağını merak ederken arabanın ilerlediği yöne baktım. Ön cama küçük damlalar yavaşça çarpmaya başladığında şiddetli bir yağmurun Ediz'in lehine mi yoksa aleyhine mi olacağını düşünüyordum. Eğer şiddetli yağmur yağarsa önünü görmesi zorlaşır ama kaçması da kolaylaşır.

"Ediz," dedim olasılıkları düşünürken. "Bu oyuna son verelim. Lütfen."

"Saçmalama," dedi Ediz böyle bir seçeneğin var olduğunu bile düşünmediğini belli eden sesiyle.

"Kendini de beni de çok yıpratıyorsun."

"Yıpranan sadece benim," dedi kuru bir sesle. Ona inanamıyormuş gibi baktım.

"Babamın katilinin kız kardeşi yanımda ve ben ona hiçbir şey yapmıyorum. Senin çoktan ölmen gerekirdi."

"Bana tecavüz edecektin," dedim kulaklarıma inanamıyormuş gibi bakarken. Ağaçların sayısı gitgide azaldığı için Ediz tekrar hızlanmıştı, yağmur yavaş yavaş şiddetini artırsa da yine de etkisini göstermiyordu.

"31 Ceyhan Kastamonu 7890." O uğursuz megafon sesi yine aramıza girmişti. "Kenara çek."

"Arabayı durduracağım," dedi Ediz boş bir sesle. "Seni arabanın içinde tutabilirim ama dışarıda şu durumda zorla götürmem imkânsız. Eğer benimle gelersen sana Atalay'm suçlu, babamın masum olduğunu kanıtlarım."

"Yalan söylüyorsun," dedim öfkeyle.

"Hiç yalan söylediğimi gördün mü?" diye sordu alayla. "Bana güvenmen işime gelirdi ama buna rağmen bana güvenmemen için seni uyardım. Şimdi niye yalan söyleyeyim? Düşündüm de, gitmen belki de benim için en iyisi olur. Tek başıma her şeyi halledebilirim, beni engelliyorsun."

"Seni engelliyor muyum?" dedim aşağılayıcı bir sesle. "Bana bir böcekmişim gibi davranıyorsun."

"Beni engelliyorsun Doğa."

İlk baştaki polislerle gitme kararım yavaşça dağılırken tereddütle yağmur damlalarının döküldüğü cama baktım. Atalay'ın suçlu olduğunu düşünmüyordum, içimde buna dair en ufak bir kuşku yoktu. Tamamı, aramız kötü olabilirdi ama Atalay o kadar ruhsuz biri değildi. Mutlaka Ediz'in atladığı bir nokta olmalıydı ve bunu ona göstermeyi o kadar çok istiyordum ki!

Çevremize baktım, Asi Nehri biraz ilerimizdeydi ve uzun köprüsü orada duruyordu. Bu nehrin sadece efsanesini biliyordum, *tersine akan nehir*. Ediz'e baktığımda hızla köprüye doğru ilerliyordu.

"Arabayı köprünün önünü kapatacak şekilde durdur," dedim sonunda pes ederek. "Bu polisleri oylar ve kaçmamız daha kolay olur."

Ediz bir an bana baktı ama sonra hafifçe başını sallayarak köprüye girdi. Araba son hız köprüde ilerlerken Ediz arabayı yavaşlatıp köprünün sonuna gelince arabayı yanlamasına durdurdu. Hızla kemerimi açıp arabadan çıkarken Ediz'in çoktan çıktığını ve kapısını kapattığını duydum. Ediz sonradan hızlandığı için polisler yine geride kalmıştı, bu yüzden biraz da olsa zamanımız vardı. Arabanın etrafından dolanıp koşmaya başladım.

Yağmur gitgide etkisini gösterirken Ediz'in aklımda ne olduğunu bilmediğim için sadece koşuyordum. Etrafta çiftlik evleri vardı ve saklanabilecek bir yer göremiyordum. Tüm bunları düşünürken içimde birbirleriyle çatışmaya girmiş olan iki Doğa'yı susturmaya çalıştım. Biri Ediz'in yanında kalmak diğeri evine dönmek istiyordu.

Ediz elimi sıkıca tuttu ve dönüp ona baktım, bana her defasında bir ölüm meleğini hatırlatıyordu. İlahi denecek kadar güzel ama ruhunu elinden alacak kadar acımasız... İşte bu, Ediz Çağıran'dı.

Beni iki çiftliğin arasından geçen küçücük bir araya sokarken elimi sahiplenircesine kavırıyordu ve bu da içimden bir şeylerin kalbime saçılmasına sebep oldu. Niye böyle oluyordu ki? O önde ben arkada olmama rağmen kolunu arkaya uzatmış elimi tutuyordu.

"Ediz," dedim garip bir sesle. "Nasıl saklanacağız?"

Ediz bir süre cevap vermeden yürüdü, ardından bir adamın sesini duyunca durdu ve bana baktı. Gözlerinde kararlı bir ifade vardı, cebinden bir şey çıkarıp elimi tutan eliyle elimi sabitledi ve cebinden çıkardığı şeyi yüzük parmağıma taktı. Alyansı görünce şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım.

"Hiçbir şey söylemeden sadece yanımda dur, tamam mı?" diye sordu kendi alyansını da parmağına geçirirken. Hafifçe başımı sallarken parmağımdaki yüzüğe baktım. Numaradan da olsa nişanlı veya evli rolü yapıyorduk. Ediz ve ben... Ah, bunun düşüncesi bile o kadar farklı ve imkânsız geliyordu ki!

Hızla ilerlerken bir çiftliğin bahçesine çıktık, bir adam traktöre bir şeyler yüklemiş, üstünü kapatıyordu. Bizi görünce ilk önce şaşırdı, sonra elindeki işi bırakıp dikkatini bize verdi.

"Hayırdır gençler?"

“Eşim ve ben yolda kaldık,” dedi Ediz. “Buraları da bilmiyoruz. Merkezde bir akrabamız var, ondan yardım isteyeceğiz. Oralara gidiyorsan bizi de atar mısın dayı?”

Adam bakışlarını bana çevirdi, sonra tekrar Ediz’e döndü. “Tabii evlat. Yalnız arka tarafa binmeniz gerekiyor, orada da çok az bir yerim var. Biraz sıkışabilirsiniz.”

“Sorun değil,” dedi Ediz.

“Tamam o zaman,” dedi adam traktörün üstünü örttüğü örtüyü açarken. “Gelin bakalım.” Ediz elimi bırakıp kolunu omzuma atarken traktöre doğru yürümeye başladık. “Pek gençsiniz maşallah. Nerelersiniz?”

“Ankara,” dedi Ediz traktörün arkasına geldiğimizde. “Yeni evliyiz, burada bir akrabamız var, onu görmeye geldik.”

“Maşallah maşallah,” dedi adam hafifçe başını sallarken. “Misafirsiniz oğlum, içeri geçseydiniz de karım bir şeyler hazırlasaydı size. Sonra yine götürürdüm ben sizi.”

“Sağ ol dayı,” dedi Ediz. Böyle *dayı* gibi laflar kullanınca çok tuhaf görüldüğünün farkında mıydı acaba? “Bizi merak etmişlerdir, bir an önce gitsek iyi olur.” Ben traktöre nasıl çıkacağımı düşünürken Ediz benden önce çıktı ve yüzük olan elini bana uzattı. “Hadi bebeğim.” Bir an gülecektim ama öksürerek gülmemi engelledim. Ediz ve *bebeğim* lafı. Ediz ve *benim için kullandığı bebeğim* lafı. Hangisi daha komikti acaba? Ediz de gülecek gibi olmuştu ama o benden daha başarılı bir oyuncuydu.

Elimi ona uzatıp beni traktöre çekmesine izin verdim. Traktörün içi eşyalarla dolu olduğu için gerçekten küçük bir alanda boş bir yer vardı. oraya ikimiz nasıl sığacaktık ki? “Hadi gençler, yerleşin de yağmur iyice bastırmadan götürüyüm sizi.”

“Üstümüzü kapatabilir misiniz?” diye sordum bu sefer devreye girerek. “Hastalanmak istemiyorum.”

“Tabii kızım. Rahatsız olmayasınız?”

“Yok dayı, yok,” dedi Ediz. “Kapat, bir şey olmaz.”

Ediz sırtını eşyalardan birine verip oturdu ve beni de kucağına çekti. Ben üstüne düşerken adam üstümüzü kapatmaya başlamıştı bile. Yağmur damlalarının soluk mavi, naylon örtüye çarpmasının seslerini duyabiliyordum.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum sessizce homurdanarak. Ediz beni kucağına iyice yerleştirirken umursamaz görünüyordu.

“Sanki daha önce oturmadığın bir yer,” dedi bıkkın bir sesle. “Bir kere de sorun çıkarma. Seçeneklerimiz bu kadar.”

Kaşlarımı çatarak ona bakınca bana yapmacık bir şekilde gülümsedi. Gözlerimi devirip ona dil çıkardım ve başımı göğsüne yaslayıp yüzünden uzaklaştım. Gözlerindeki ifade, benimle alay edişi sınırlarıma dokunuyordu. Madem böyle kucak kucağa olacaktık, böylesi daha iyiydi.

Traktörün motoru gürlütle çalışınca bir an ürktüm, Ediz'in arabasının sessiz motorundan sonra bu garip gelmişti. Ediz bana gülerken kafamla göğsüne hafifçe vurarak homurdandım. "Senin yüzünden bu hallere düştüm. Komik değil."

"Ben de senin yüzünden bu hallerdeyim," dedi kollarıyla beni sararken.

"Beni kaçırarak kendin kaşındın," dedim burnumu kırıştırarak.

"Öyle oldu," diyerek kabul etti. Kaşlarımı çatsam da bir şey söylemedim. Artık Ediz'i gerçekten anlayamıyordum. Ne yapmaya çalışıyor, amacı ne, kestiremiyordum. Hiçbir şey anlayamıyordum. O yüzden artık onunla ilgili her şeyi akışına bırakacaktım, şu an tek istediğim Ediz'in bana babasının masum olduğunu nasıl kanıtlayacağıydı.

"Hatırladığın iyi bir şeyi anlatsana," dedim motorun gürlütüsünden ve yağmur damlalarının çıkardığı sestten dolayı uykuya dalacağımı anladığımda. "Seninle ilgili güzel bir şey."

"Kendimden bahsetmeyi sevmediğimi söylemiştim," deyince ısrar etmedim. Ediz Çağırın'ın kapalı kapılarına çoktan alışmış olmam gerekirdi oysa. Ediz iç geçirdi. "Beni gerçekten sinir ediyorsun, biliyorsun değil mi?" Yanaklarımı şişirerek onu protesto ettim. "Ergenliğe yeni girdiğim sıralarda annemin mezarına tek başıma gidebiliyordum ve hep yağmur yağdığı sıralarda giderdim. Anneannemle pek görüşmezdik ama görüştüğümüzde de hep annemle ilgili bir şeyler anlatmasını isterdim. O da annemin küçükken tarlalara gittiklerinde yağmur yağarken orada bir taşın üzerinde, üstüne naylon örterek ders çalıştığını anlatırdı. Ben de hep mezara gittiğimde üstüme bir naylon örtüp annemin ne hissettiğini düşündüm. Yağmur sesini duyuyor musun?" Bir an sustu ve beraber şiddetini iyice artıran yağmurun naylon örtüde bıraktığı sesleri dinledik. "İnsanın uykusunu getiren bir ninni gibi..."

Yüzüm Ediz'in göğsüne daha çok gömülürken ben de ona sarıldım. "Senden nefret ediyorum ama aynı zamanda içinde bir yerlerde çok iyi biri olduğunu düşünüyorum."

"Düşünme," dedi ciddi bir sesle. "Hayal kırıklığına uğrarsın."

Her ne kadar içimden inkâr etmek gelse de çenemi tuttum çünkü hep haklı çıkıyordu. Güvenme, hayal kırıklığına uğrarsın demişti, öyle de olmuştu. Şimdi de aynı hataya düşmek istemiyordum ama pek akıllanan

biri değildim. Sanırım Ediz beni tekrar hayal kırıklığına uğratana kadar onun içinde bir yerlerde iyi biri olduğunu düşünecektim.

Gözlerimi kapatıp kokusunu içime çektim. Bir yanım şu an burada olmaya bayılırken diğer yanım öfkeleniyordu. Neden buradaydım? Bana yaptıklarını bu kadar kolay sineye çekebilmem mümkün müydü?

Ayrıca bir de annem vardı. Ne durumda olduğunu gerçekten merak ediyordum. Atalay'ın suçlu olup olmadığına kafa yorduğum için bir an kendime kızdım. Annem daha önemliydi. Annemi görmek istiyordum. Ediz'in anlattığı mezar hikâyesini hatırlayınca ürperdim, ben annemi toprak altında düşünemiyordum bile.

“Üşüdün mü?” diye sordu Ediz beni kendine iyice çekerken.

“Annemi hiç tanımadığın için üzgünüm,” diye mırıldandım. Ediz'in bir eli sırtımdan belime inerken hiçbir şey söylemedi. Genellikle bu durumlarda sessizliği tercih ettiğini çok önceden öğrenmiştim.

O hiç konuşmayınca gözlerim yavaş yavaş kapanmaya başladı. Kolumun acısını soğuktan pek hissetmediğim için Ediz'in nefes alıp verişleri ve yağmur sesi ninni gibi geliyordu. Burası gerçekten güzeldi, biraz uyusam sorun olur muydu ki?

Traktörün motorunun sustuğunu duydum ama yerimden oynamadım, Ediz de kıpırdamamıştı. Üstümüzdeki naylon hışırdadı ve birden açılınca üstümüze yağmur damlaları hızla düşmeye başladı.

“Gençler, merkeze geldik.” Başımı kaldırıp etrafa bakındığımda okulun oralarda olduğumuzu gördüm. Ediz bana destek olup ayağa kalkmama yardım ederken uyuklu bir şekilde traktör ile yer arasındaki mesafeye baktım. Ediz de ayağa kalkarken önüme geçti ve tereddüt bile etmeden havalı bir şekilde indi. Kollarını bana açtığımda ilk önce omuzlarımdan tutundum, sonra beni yere indirirken kollarımı boynuna sardım. Ayaklarım yere değdiğinde onu bırakmışım ama o kolunu belime sarıp beni kendine çekti.

“Eyvallah dayı,” dedi başıyla selam verirken. “Hayırlı işler.”

Adam gülümsedi. “Hadi işiniz rast gele.” Direksiyonun başına geçerken esen rüzgâr yüzünden bir an titredim. Adam bize el sallarken Ediz diğer kolunu da bana sararak beni kendine çekti.

“Senin soğuk havalarda ince giyinmek gibi bir problemin mi var?” diye sordu traktör uzaklaşırken. “Seni kaçırdığım gün de böyleydin. Üstünde incecik bir ceket vardı.”

Kaşlarımı çattım. “Hatırlıyorum. Onu da benden alıp donmamı sağlamıştın.”

"Arabadan inen sendin," diyerek topu bana attı. Gözlerini devirip ona cevap verecektim ama bir arabanın sinyal vererek yanımızda durduğunu görünce cümlelerim ağzında kaldı. Arabanın camı aşağıya doğru inerken bize şaşkınca bakan Kutay'ı gördüm.

"Doğa? Ediz?" diye sordu şaşkınlıkla. "Ne yapıyorsunuz burada? O traktör de neyin nesiydi?"

Ediz'in ters bir cevap vereceğini bildiğim için, "Arabamız bozuldu," deyip ondan önce davrandım. Dişlerin hâlâ soğuktan birbirine çarparken yağmurun altında Ediz'le sarılmış bir halde duruyorduk. Kutay'ın gözleri bir an elimize takıldı ve kaşları çatıldı.

"O parmaklarımızdaki alyans mı sizin?" Bir an donakaldım. Kutay'a şaşkınlıkla bakarken Ediz duruşundan taviz vermiyordu. *Her zamanki gibi*. Kutay bir an cevap beklese de sonra kaşlarındaki çatma düzeldi ve bu sefer şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Okulun tiyatrosunda mısınız yoksa? On ikinci sınıflardan seçeceklerini söylüyorlardı, bugün seçilenlerin provaları vardı."

"Evet," dedim hemen. "Tiyatro. Araba da oradan gelirken bozuldu. Okulun yakınlarında bıraktık." Ediz'in kollarından çıkıp alyansı çıkardım ve cebime attım. Ediz de hiç acele etmeden ağır ağır alyansı çıkarırken Kutay'a garip bakışlar atıyordu.

"Sizi bırakayım evinize," dedi Kutay. "Hadi atlayın."

"Evde kalmayacağız," dedi Ediz. "Gece ve Uygur şehir dışına çıkmak zorunda kaldı, anahtarları unutmuşlar. O yüzden otelde kalacağız."

"Annem ve babam yurtdışına çıktılar," dedi Kutay. "Gelin bizde kalın, otelle uğraşmayın. Yarın da oradan okula geçeriz."

Ediz'in kabul etmeyeceğini bildiğim için geçerli bir mazeret aramaya başladım ama ben düşünürken Ediz umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Olur." Ona şaşkınlıkla bakmak istesem de Kutay'ın şüpheleneceğini bildiğim için kendimi tuttum. "Doğa, sen git. Ben arabadan eşyaları alıp geleceğim."

"Eşya mı?" diye sordum. Hiçbir şey anlamamıştım.

"Hani kıyafetlerimizin olduğu bir çanta hazırlamıştık ya," dedi. Bu cümlede sadece benim anlayabileceğim bir *sus* uyarısı vardı. Ediz benim için Kutay'ın arabasının kapısını açarken hafifçe başımı salladım ve arabaya bindim. Ediz kapıyı kapatırken Kutay'a piş bir bakış attı.

"Dikkatli ol," dedi bana ama Kutay'dan gözlerini ayırmıyordu. Ona uyarı dolu bir bakış atmama rağmen umursamadı, Kutay da Ediz'in tavrına şaşırsa da hiçbir şey söylemeden vitesi ileri aldı ve gaza bastı.

“Çantayı niye hazırlamıştınız?” diye sordu Kutay. “Okulda da yoksunuz.”

“Bir tanıdığımızı ziyarete gidecektik,” dedim. Âdeta yalan makinesine dönmüştüm. “Bir geceyi orada geçireceğimiz için okul kıyafetlerini, günlük kıyafetlerimizi falan almıştık yanımıza ama döndüğümüzde Gece ve Uygur yoktu. Onlar da bizde anahtar var sanıyormuş.”

“Anladım,” dedi Kutay. “Kötü olmuş. Neyse. Seni bize götürmem için bahane oldu. Bir şeyler yaparız, değil mi?”

“Yaparız,” diye onayladım ama Ediz’in pek müsaade edeceğini düşünmüyordum. En fazla cips eşliğinde film izleyebilirdik, o da Ediz Bey’in beğendiği bir film olursa... Ev sahibinin Kutay olmasını takacağını hiç sanmıyordum, hatta sırf ev sahibi Kutay diye özellikle huzursuzluk çıkarabilirdi.

Kutay’ın evi bizim eve göre çok daha büyük ve modern; değerli tabloların asılı olduğu, ancak filmlerde görebileceğim koridorları vardı. Sadece tuvalet bile benim odamın iki katıydı. Kendimi orta gelirli bir ailenin kızı olarak görürdüm ama bununla kıyaslanınca apaçık fakir kalıyorduk.

“Vay canna,” dedim şaşkınlıkla.

“Beğendin mi?” diye sordu beni muzip bir gülümsemeye izlerken.

“Beğenmek ne kelime! Bayıldım.” Sırtarak Kutay’a baktığımda kaşlarını kaldırıp daha derin bir şekilde gülümsedi. Salonun bir kısmı boydan boya camdı ve orada büyük, siyah bir piyano vardı. Beyaz, U şeklinde koltuk, dev plazma televizyonun karşısına konulmuştu ve orta sehpa çok ince zevkli bir mobilya tasarımcısının elinden çıkmış gibiydi. Evin tavanı çok yüksekti ve ışıklandırma da gerçekten güzeldi.

“Sana annemin kıyafetlerinden giyecek bir şeyler vereyim,” dedi Kutay. “Çok ıslanmışsın. Sen keyfine bak. Eğer bir şeyler yemek istersen mutfak şu tarafta.” Eliyle salonun ucunda uzanan koridoru gösterdi. Koltuğun kenarlığına otururken hafifçe başımı salladım. Ben küçücük bir odanın içinde on sekiz yılımı geçirmiştım ama insanlar *yaşıyordu*. Gerçek anlamda.

Ve acaba burada güvende miydik? Ediz merkeze geldikten sonra hiçbir şey söylememişti ama telaş da yapmamıştı. Nedense polisler yakalanmayacağımızdan çok emindi. Bu kadar kendine güvenmesi iyi miydi yoksa kötü müydü kestiremiyordum. Ayrıca hiçbir şey olmamış gibi okula gidebilecek miydik? Bir de şu tiyatro belası açılmıştı başımıza.

ÇELİK

Ben oturduğum yerde öylece düşüncelere dalmışken Kutay'ın geri geldiğini fark etmemiştim bile. Bana kıyafetleri uzattı. "Bir sorun mu var? Dalgın görünüyorsun?"

"Yoo," dedim gülümseyerek kıyafetleri alırken. "Yorgunum sadece."

"Dinlenmek istersen misafir odalarından birini açtırırım." Minnetle gülümsedim.

"Gerek yok. Banyo nerede?"

"Merdivenleri çık, hemen karşıdaki kapı."

Oturduğum yerden kalkıp merdivenlere yönelirken Kutay eve girene kadar hafifçe nemlenen saçlarını karıştırıp koltuğa yayılarak oturdu ve orta sehpadaki kumandayı aldı. Ben ağır ağır merdivenlerden çıkarken evin içini bir futbol maçının sesi kaplamıştı, spiker bağırarak maçı aktarıyordu.

İç geçirip banyoya girdim ve kapıyı kilitledim. Evin içi sıcak olmasına rağmen kıyafetlerim yüzünden donuyordum, bu yüzden ilk işim kıyafetleri üzerimden çıkarmak oldu. Hızla Kutay'ın annesinin eşofmanlarını geçirdim, bana biraz bol gelmişti ama onun dışında sorun yoktu. Saçlarımı el havlusuyla kurutmaya çalışırken aynaya baktım. Gerçekten yorgun görünüyordum ve artık kolumdaki yaranın sızısını hissedebiliyordum.

El havlusunu tekrar yerine astıktan sonra kıyafetlerimi güzelce katlayıp banyodan çıktım. Kıyafetleri koltuk altına sıkıştırıp ellerimi cebime koydum ve az da olsa ısıtmaya çalıştım, Kuzey Kutbu'ndaymışım gibi hissediyordum. Merdivenlerden inerken Kutay'ın oturduğu yerden dağınık saçlarını gördüm.

Kıyafetleri kenara koyup yanına gittim ve koltuğa kendimi bıraktım. Maçı kapatmış, başka bir kanal açmıştı ama onunla da ilgilenmediği ortadaydı. Ben gelince dikkatini tamamen ekrandan çekip bana yöneldi.

"Devamsızlık on gün oldu, biliyorsun değil mi?" diye sordu dirseğini koltuğun üst tarafına yaslarken. "Dördünüz çok devamsızlık yapıyorsunuz."

Sıkıntıyla nefes verdim. "Gece ve Uygur'ın sık sık Ankara'ya gitmesi gerekiyor, ben sürekli rahatsızlanıyorum, mecbur Ediz de benimle kalıyor. Son günlerde de birkaç problem var aile içinde, onlarla uğraşıyoruz."

"Seni bir yere götürecektim." Evet, Ediz beni Denizli'ye götürmeseydi bu plan gerçekleşecekti.

"Acil şehir dışına çıkmamız gerekti," dedim özür diler gibi. "Ama mutlaka gidelim. Ben bir sorunun çıkmayacağından emin olduğum bir gün sana haber vereyim."

"Anlaştık o zaman," dedi göz kırparak. "Aç mısın? Bir şeyler getireyim?"

“Zahmet etme,” dedim gülümseyerek ama gerçekten acıkmıştım. Bana saçmalama der gibi baktı ve yerinden kalkıp mutfağa yöneldi. Ben de yardım etmek için peşinden giderken hâlâ evin güzelliğine alışmamıştım.

“Ailen ne iş yapıyor?” diye sordum Kutay buzdolabından sandviç yapmak için malzemeleri çıkarırken. Kutay elindeki malzemeleri ortadaki büyük tezgâha koyarken gülümsedi.

“Babam avukat, annem de dayımla birlikte aile holdingini işletiyor.”

“Baban avukat mı?” diye sordum şaşırarak.

“Evet,” derken sırtıyordu. “Polislerin elinden kolayca kurtulmamın sebebi bu.”

Zoraki gülümsedim ama hemen Kutay’ın babasının, Ediz’in babasıyla bir bağlantısı olup olmadığını düşünmeye başlamıştım. Tark Bey gibi Kutay’m babası da bir şey yapmış olabilir miydi? Hoş, Ediz, Kutay’ın bir dava dosyası olduğunu söylemişti ama yalan da söylemiş olabilirdi. Ama sonra kendime kızdım, Ediz yalan söyleyen biri değildi.

Havadan sudan konuşarak sandviç yaparken aklım başka yerdedi. Kutay’ın babasının bir olayla bağlantısı olabilirdi ama Kutay? On sekiz yaşında biri en fazla ne yapmış olabilirdi ki? Öyle Ediz gibi eline silah alıp dolaşacak bir tip değildi, aslında dışarıdan bakan biri öyle düşünebilirdi ama Kutay’ı taniyordum. Düşüncelerimi frenleyip bir ipucu aramaya çalışmaktan vazgeçtim çünkü gerçekten bu olayın içinden çıkamıyordum.

Kutay iki bardağa vişne suyu doldururken ikimizin de sandviçini alıp odaya geçtim, Ediz için de bir tane hazırlamıştım ama ne zaman geleceğini bilmediğim için folyoya sarıp mutfakta bıraktım. Kutay peşimden gelirken servis tabağını orta sehpa bırakıp koltuğa oturdum. Kutay da yanıma oturur oturmaz sandviçimi iştahla yemeğe başladım ama kafam hâlâ bir yandan Ediz’de olduğu için pek tadım aldığım söylenemezdi.

“Üniversite için nereyi düşünüyorsun?” diye sordu Kutay. “Ankara’ya mı döneceksin?”

“Evet, büyük ihtimalle Ankara,” dedim umursamaz bir sesle. Zaten bu yıl üniversite sınavına girersem ancak barajı aşabilirdim. O yüzden Ediz’in elinden kurtulursam ikinci yıl tekrar denemeyi düşünüyordum. “Ediz nerede kaldı acaba? Dışarıda yağmur da çok yağıyor.” diye sordum.

“Endişelenme, gelir birazdan.”

“Niye endişeleneceğim canım? İsterse geceyi sokakta geçirsin.”

Kutay güldü. “Siz hep böyle misiniz?”

“Nasıl hep böyle miyiz?” dedim ve vişne suyundan bir yudum aldım.

“Birbiriniz için endişeleniyorsunuz ama sürekli bunu inkâr edip kavgaya tutuşuyorsunuz. Bir kilometre öteden bakan biri bile anlar bunu.” Kutay’a garip bir bakış attım. Gerçekten öyle miydi?

“Neyse,” dedi Kutay yerinden kalkarken. “Ben bunları götüreyim, sen de bir film seç izleyelim. Filmler şu dolapta.”

Hafifçe başımı sallayıp Kutay’ın bardakları servis tabağına koymasını izledim, Kutay yavaşça mutfağa giderken ben de filmlerin olduğu dolaba doğru ilerledim. Dolabın kapağını yana kaydırduğumda büyük bir film koleksiyonu olduğunu gördüm.

Yere bağdaş kurup filmlere bakarken ağlamak veya üzölmek istemediğim için hemen aksiyon filmlerinden bir şey seçmeye koyuldum. Ben içinde bol bol kan olan bir film seçerken Kutay da mutfaktan geldi. Seçtiğim filmin kapağına kaşlarına kaldırarak baktı. “Bunu izlemek istediğinden emin misin? *The Notebook* falan siz kızların izlemek istediği tarzda filmler değil mi?”

“Bunu istiyorum,” dedim umursamaz bir tavırla. “Aşk filmleri mi demi bulandırıyor.”

“Cidden tanıdığım en ilginç kızsın,” dedi filmi DVD oynatıcıya tarken. Ona gülerek baktım ama gözüm saate takılınca yüzümdeki ifade soldu. Allah’ın belası Ediz nereye gitmişti? Ayrıca beni Kutay’ın evine tek başıma göndermişti, olacak iş değildi.

Kutay ışıkları kapatıp yanıma geldi, o sırada uyarı yazısı çıkıyordu. “Yanına yiyecek bir şeyler ister misin? Çerez ve bira getireyim mi?”

“Yok, sağ ol,” dedim hemen. Bira içtiğimi Ediz görse kafamı duvara sürterek kıvılcım çıkartırdı.

Filmin başında bile herhalde sekiz litre kan akmıştı, normalde bu tür filmlerden nefret ederdim. En azından daha hafif bir film seçebilirdim belki. Zaten yorgun olduğum için gözlerim kapanmak üzereydi, hiç ilgimi çeken bir şey olmadığı için de iyice uykum geliyordu.

Zaten bir ara bilincim kapanır gibi olmuştu, hatta uykuya dalmıştım ama o kadar diken üstündeydim ki biri bana dokununca anında uykum patlayan cam gibi etrafa saçılıverdi.

“Doğa senin için endişelendi.” Kutay’ın sesiydi bu. Filmin sesini bekliyordum ama televizyon kapatılmış olmalıydı çünkü silah sesleri yoktu. “Bir haber verebilirdin en azından.”

“Bir şey olmaz,” dedi Ediz. “Sen ne yapıyorsun?”

“Uyuyakaldı,” diye açıkladı Kutay. “Odaya taşıyacaktım.”

Ense kökümde berbat bir sızı vardı. Hastalanıyor muydum? Belki de dinlenirsem geçerdi. Ayrıca Ediz gelmiş ve bu da beni rahatlatmıştı. En azından bana bir şeyler açıklamadan polislere yakalanmamıştı.

“Ben taşırım,” dedi Ediz. “Hangi oda?”

“Sen yorgun görünüyorsun,” dedi Kutay. “Ben taşırım. Sen banyoya geç istersen?”

“Hangi oda?” diye bastırdı Ediz. Kutay iç geçirdi.

“Üst katta, koridordan sola dön, oradaki odalardan birine yatırabilirsin. Hepsisi misafir odası.”

Bir hareketlilik oldu ve birinin kollarını bacaklarımın altında ve sırtımda hissettim. Ardından yattığım yerden kaldırıldım, aniden kaldırıldığım için otomatik olarak Ediz’e tutunurken anlamsız bir şeyler mırıldadım.

“Şşt,” dedi Ediz. “Uyu.”

Başımı göğsüne yaslayıp tekrar uykunun kollarına atıldım ama tekrar yatağa yatırıldığımda yine uykudan sıyrılmıştım. Huysuz huysuz homurdanırken Ediz’in kokusu burnuma çarptı.

“Açsan mutfakta sandviç var, yapıp folyoya sarmıştım,” dedim mırıldanarak.

“Açım,” dedi teşekkür bile etmeden. “Yerim şimdi.”

“Rica ederim sayın öküz.”

Ediz’in ellerini yüzümde hissettim, önüme gelen saçları çekti. Ardından üstüme yorganı örterken, “Uyu Doğa,” dedi. “Yarın zor bir gün olacak.”

Gece sürekli uyanıp durdum. O kadar huzursuzdum ki sanki beş dakikada bir uyanıyor gibiydim ama bana kısıcık gelen o süre, saatlere eş değerdii. Yanımda Ediz’i bulacağımı sanıyordum ama yoktu, odada tamamen yalnızdım. Sonunda sabah olduğunda kendimi hiç de dinlenmiş hissetmiyordum, aksine zombi gibiydim.

Ediz beni zorla yataktan kaldırdığında, üstümü giydiğimde, kahvaltı masasında... Hepsinde uyukladığım için attığım adımdan bile bihaber durumdaydım. Kutay, ben ve Ediz dışarı çıktığımızda soğuk havayla uykum biraz açılır gibi oldu ama tekrar arabanın ısıtıcısı sayesinde gevşedim.

Ediz bıkkın bir sesle, “Bulutların üzerinde dolaşıyormuş gibi bir halin var Doğa,” dedi. “Uyan artık.”

“Geldik mi?” diye sordum başımı kaldırırken.

“Evet.”

Kutay’ın arabasından çıktığımızda soğuk hava yakıcı bir şekilde yüzümü yaladı. Sıcağa alıştığım için ürperdim ve uykulu gözlerle okul

bahçesine baktım. Daha bir hafta önce cıvı cıvı olan yer şimdi ölü bir mekân gibi görünüyordu.

“Kapalı havalardan nefret ediyorum,” diye homurdandım. “Okuldan da nefret ediyorum.”

“Kim seviyor ki?” diye sordu Kutay gülererek.

“İlk dersimiz ne?” diye sordum gözlerimi ovuştururken.

“Fizik.” Ona şaka yapıyor olmalısın der gibi baktım. “Fotokopici Semih bizi bekler.”

Merdivenlerden çıkarken başımı kaldırıp gökyüzüne baktım ve ayaklarımı yere vura vura söylendim. Ediz başını iki yana sallayarak bana baktı, sonra da yanımızdan ayrıldı. Bugün neden bu kadar uykum olduğunu bilmiyordum ama gerçekten yorgun hissediyordum.

Kutay’la sınıfa girdik, bütün grup oradaydı. Ama etrafımda olup bitenleri zar zor algılayabildiğim için konuştuklarına bile dikkat etmiyordum, doğruca sırama geçip başımı kollarıma yasladım.

Koskoca bir okul günü böyle geçti. Teneffüslerde dışarı çıkmadım ve zamanla kendime geldim ama ne doğru düzgün ders dinleyebildim ne oturup bir şeyi boylu boyunca düşündüm ne de insanlarla doğru düzgün iletişim kurdum. Tek yaptığım ağzımın ortasından ikiye ayrılmasını sağlayacak kadar çok esnemek ve uyuklamak olmuştu.

Son ders zili çaldığında herkesle kısaca vedalaşıp sınıfın kapısına doğru yürürken kendime anca gelebilmişim. Kaç gündür rahat bir uyku çekemiyordum ve bu gerçekten sinir bozucuydu. İçinde bulunduğum ruh hali bazen bir girdap gibi beni içine çekiyordu ki o anlar çok daha beter oluyordu.

Sınıfın önünde beni bekleyen Ediz’e bakıp, “Ee?” diye sordum. “Şimdi nereye kapak atacağız şampiyon?”

“Eve gidiyoruz,” dedi. “Ama bir süre elektriği kullanmayacağız.”

“Neden?” diye sordum kaşlarını çatarak. “Manyak mıyız biz?”

“Tedbir amaçlı,” diye açıkladı gözlerini devirirken. “Hadi gidelim.”

“Bana ispatlaman gereken bir şey vardı,” dedim okul koridorlarında yürümeye başladığımızda.

“Eve gidelim, kendin incele dosyaları, kendi kendine ispatla.” Durdu ve bana baktı. “Şimdiden söyleyeyim, hayal kırıklığına kendini hazırlasan iyi edersin.”

Kaşlarım çatıldı, içimden ona meydan okudum. Atalay’a güveniyordum ben, masum birini öldürmezdi. Bir kere kişiliği buna el vermezdi, o

Ediz gibi biri değildi. Okuldan çıkarken hava sabahkinden daha soğuktu, kollarımı göğsümde birleştirip gözlerimi kısarak yürümeye devam ettim.

“Taksiye binelim,” dedi Ediz. “Daha arabam gelmedi.”

“Yeni araba mı aldın?” diye sordum. “Mini Cooper’ı kullansak?”

“O senin araban,” dedi Ediz ifadesiz bir sesle. “Bana ait olan bir arabaya ihtiyacım var benim. Neyse, şurada taksi durağı var. Hızlan biraz. Hava çok soğuk.”

Gerçekten hava çok soğuktu, bu yüzden inat etmeden hızlanıp peşinden gittim. Aklımdan ne geçiyordu, neler dönüyordu bilmiyordum ama sonucu ne olursa olsun öğrenmek istiyordum. Bir şeye karar vereceksem ortada neler döndüğünü öğrenmem gerekiyordu ilk başta.

Bulduğumuz ilk taksiye bindiğimizde resmen soğuktan titriyordum, artık iki kat mont giymem gerekiyordu herhalde. Bir daha yağmurluğu dolabıma bile sokmayacaktım. Ediz evin tarifini verirken ısıtmaya çalıştığım ellerime baktı.

“Bir daha kalın bir şey giymezsene seni balkondan aşağı atacağım,” dedi homurdanarak. Ellerimi ellerinin arasına aldığına ona anlamayan gözlerle baktım. “Ne var?” diye çıkıştı. “Donuyorsun gerizekâli.”

“Çok kibarsın,” diye homurdandım.

“Sadece gerçekleri söylüyorum.” Ona aşağılayıcı bir bakış atsam da ellerim ellerinde gevşerken ona gerçekten minnettardım.

Sonunda eve geldiğimizde Ediz taksinin parasını fazlasıyla öderken ben araçtan indim. Omuzlarımı kaldırıp soğuğu biraz da olsun engellemeye çalıştım ama pek etkisi olmuyordu. Kaplumbağa hızıyla taksiden çıkan Ediz’e öfkeyle baktım.

“Hadi ama dondum!”

Taksinin kapısını kapatıp eve doğru ilerlemeye başladı. Ediz evin kapısını açar açmaz içeri geçtim. Sıcak bir havayla karşılaşmayı bekledim ama evin içi de buz gibiydi.

“Elektrikleri kullanamıyoruz,” diye hatırlattı Ediz. “Olabilirdiğince pencerelerden uzak dur ve fazla ses çıkaracak bir şey çalıştırma.”

“Ben nasıl ısınacağım?” diye isyan ettim. Ediz gözlerini devirerek üstündeki kabanı çıkardı ve yanıma geldi. Yağmurluğu çıkarmadan montu zorla kollarımdan geçirdim. “Sen ne yapacaksın?”

“Bir sürü montum var. Hem alkol beni ısıtıyor.”

“Bana da versene,” dedim şakayla ama bana ters bir bakış attı.

“Kaşınma bence.” Merdivenlere yöneldi. “Git üstüne bir battaniye falan ört. Ben yukarıdayım.”

Buna gerçekten inanamıyordum. Burada buzdan heykellere dönenecektik. Hem polis bizi nereden bulacaktı ki? Elektrik saçmalığı da nereden çıkmıştı? Ediz'in montu biraz olsun beni ısıtmıştı, bu sıcaklık kaybolmasın diye söylenmeyi bir kenara bırakıp battaniye bulmak için merdivenlere yöneldim.

Ediz'in odasının önünden geçerken birden soğuğu unuttum ve kapısını tıkladmadan içeri girdim. Elinde o meşhur kristal bardağı vardı.

"Bana ispatlayacaktın," dedim. "Atalay'm suçlu olduğunu yani."

Ediz viskisinden bir yudum aldı, gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Ardından bardağı yavaşça kenara koyup komodin çekmecesine yöneldi ve içinden dava dosyalarını çıkardı. Hiçbir şey söylemeden bana uzatırken gözlerinde belirsiz bir ifade vardı.

"Görmek istediğinden emin misin?" diye sordu son kez. Hiçbir şey söylemeden elindeki dosyaları aldım ve yatağın kenarına oturdum. En üstteki dosyayı yavaşça açtığım sırada çimen yeşili gözlerini üzerimde hissediyordum.

"Kutay'ın dosyası..." dedim. Onun kimlik bilgilerinin verildiği sayfayı geçip asıl davanın olduğu sayfaya baktım. Hızla cümlelere göz atarken kaşlarım çatıldı. "*Şüpheli sanık Kutay Keskin, 13 Eylül 2012 sabah saat 05.14 civarlarında ehliyetsiz ve alkollü bir şekilde kullandığı araçla, 8 Ekim 2002 doğumlu, 9 yaşındaki kimsesiz ve evsiz Osman Güler'e çarpıp kaçtığı iddiasıyla ceza mahkemesine incelenmek üzere sevk edilmiştir.* Bunun babanla ne alakası var?"

"Kutay'ın babası saygın bir avukat ama onun sözü babamın sözü kadar geçmez. Davayı almasını babamdan rica etti." Ediz'in sesi buz gibiydi.

"Çocuğa ne oldu?" diye sordum.

"Komaya girdi. Uyansa bile bacaklarını kaybedeceklerini söylediler ama çocuk uyanmadı." Ediz'in sesi acımasız denecek kadar soğukkanlıydı. Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

"Kutay nasıl dışarıda peki?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Babam sayesinde."

"Ne yani, baban ona yardım mı etti?" Ediz ruhsuz bir şekilde gülerek başını iki yana salladı.

"Babam yardım ettiği için serbest demedim. Babam sayesinde serbest dedim. Babamın adını kullandılar. Babam gerçekten dürüst bir adamdı, ta ki Kutay bu çamuru onun üstüne bulaştırana kadar. Yılanın başı Kutay, dürüstçe ortaya çıkıp neler olduğunu anlatsaydı bunlar olmayacaktı. Bu yüzden onun peşindeyim."

“O öldürdüğün adam kim peki?”

“Son darbeyi vuran kişi. Babamın kasasında bir sürü dava dosyası buldum, babamı ilgilendirmeyen, babamın varlığından bile haberdar olmadığı bir sürü dosya. Denizli’de öldürmemi engellediğin o adam var ya, köstebek oydu.” Ediz bir an sustu ve öfkeyle pencereye baktı. “Bu ülkede para için her şeyi yapacak insanlar var ve büyük davalar büyük paralar getirir. Babamın saygınlığı ve başarısı vardı. Sadece birkaç dava kaybetti, onun dışında hep başarılıydı.”

“Bu Atalay’ın suçlu olduğu anlamına gelmez,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Bütün kanıtlar babanın aleyhineydi.”

“Ne demek bu?” diye bağırdı öfkeyle. “Benim ulaşabildiğim dosyalara polis nasıl olur da ulaşamaz! Babam neredeyse bir yıldır arananlar listesindeydi ve ben bu bir yıl içinde bulabildiğim bütün kanıtları toplayıp polise gönderdim! Kanıtları Osman Güngör’e gönderdim, babana!”

“Diğer dosyalara bakacağım,” dedim Kutay’ın dosyasını kapatıp bana verdiği diğer dosyalara yönelerek. “Mutlaka bir açıklaması vardır. Atalay öyle biri değil!”

Ediz birden dosyaları önümden çekip aldı, ona şaşkınlıkla baktım. “Bu benim davam, anladın mı? Sen gerçekleri görmeyi değil Atalay’ı temize çıkarmayı amaçlıyorsun! Buna izin vermem. Bu dosyaların aynısı senin o şerefsiz babanın elinde de var! İncelemek mi istiyorsun, seni tutmayacağım, def ol git incele!”

“Ediz, dosyaları ver!” diye bağırdım. “Onlar ne olursa olsun benim ailem!”

“Doğa. Hayal kırıklığına uğrayan bir tek sen değilsin. Gerçekten çok sinirliyim ve geri dönüşü olmayacak kelimelerle kalbini kırmak üzereyim. Git. Sadece git.”

Gözlerim yanmaya başlamıştı. Kapıya doğru yürüdüm. Ama havır. hiçbir yere gitmeyecektim, o dosyalarda ne olduğunu görmem gerekiyordu. Hiç tanımadığım insanların davaları vardı ama sadece Kutay’ın dosyası yeterli değildi benim için. Başka somut deliller görmeliydim, bunu kabullenemiyordum.

Merdivenlerden inerken omzumun üstünden geriye baktım. Sadece göz atmam bile yeterdi. Birkaç cümle... Ediz baklıyordu, bu dosyalara ulaşmak hiç de zor değildi. Babam çok hırsh bir adamdı ama bunu yapmazdı. değil mi? Babamın bu kadar kötü olduğuna ve abimin de ona uyduguna inanmak istemiyordum.

Dakikalarca volta atarak tırnaklarımı kemirdim, titriyordum ama soğuşu hissetmiyordum. Kalbim ezilip büzülüyor, şekilden şekle giriyordu.

Yukarıdan banyonun kapısının açılıp kapanma sesi geldi. Bir an kararsız kalıp merdivenlere baktım ama sonra umursamadan hızla üst kata çıktım. Doğruca Ediz'in odasına giderken yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyordum.

Ediz'in komodin çekmecesini açıp dava dosyasına baktım ama orada yoktu. Bütün odayı karıştırmaya başlarken onu çıkarıp atıyor, ortalağı dağıtıyordum ama umurumda bile değildi. Sonunda dosyaları dolabında bulunca hızla açtım ve bana yetecek birkaç cümle kopardım.

Diğer dosyalar da Kutay'ın dosyaları gibiydi. Üstü kapatılmış suçlar, bu suçlar üzerinden kazanılan davalar ve Levent Çağırın'ın değil başka avukatların imzaları olan dosyalar... Levent Çağırın suçsuzdu.

Dosyaları yatağın üstüne bırakıp korkuyla etrafıma bakındım. Ailemle ilgili birçok kötü şey söyleyebilirdim, mutlu bir aile değildik. Babam benim gözümde kahraman değildi. Abimle hiç gerçek bir abi kardeş ilişkimiz olmamıştı. Ama bu kadarını gerçekten aklım almıyordu.

Ediz'e bakmak için koridora çıktım. Banyo kapısı aralıktı. Kaşlarım iyice çatıldı, banyodan çıkmış mıydı? Odama yöneldim. Ellerimi birbirine sürterek ısıtmaya çalışırken fiziksel olarak hissettiğim soğukluğun kalbimin içinde esen soğuk rüzgârın yanında bir hiç olduğunun farkındaydım. Ayağımdaki ayakkabılar ahşap zeminde uğursuz bir ses çıkarıyordu. Kapıya elimi koyup hafifçe ittirdim ve yakalanma korkusuyla karanlık odaya baktım. Pencere açıktı.

Kimse yok gibiydi, bu sefer omzumun arkasından geriye bakarak koridorda bir hareketlilik aradım ama hiçbir şey yoktu. Kapıya yaslanıp yavaş yavaş yere çöktüm ve kazağın kollarını ellerime çekip ağzımı kapattım. Yaşadığım şaşkınlık zihnime bir sis gibi çökmüştü. Başından beri inandığım tek şey vardı, bu yola çıkmamın tek sebebi buydu.

Levent Çağırın'ın suçlu olduğunu sanıyordum, Atalay'ın iyice araştırmadan birinin canına kast etmeyeceğini düşünüyordum.

Ama etmişti.

Ve şimdi Ediz'i anıyordum. Onun benim canım ile babasının intikamını almak arasında seçim yapması gerektiği gibi benim de önümde bir seçenek vardı artık. Masum birinin cinayetini görmezden gelip ailemin yanma mı dönecektim, yoksa Ediz'i mi seçecektim?

Bu iki seçenek arasında ezildiğimi hissettim.

ÖZNUR YILDIRIM

Gözlerim dolmaya başladı, oturduğum yerden kalktım ve zorla yutkunarak banyoya gittim. Belki soğuk, daha da soğuk iyi gelebilirdi. Yüzümü yıkayacaktım.

Banyoya girdiğimde musluğa doğru gittim ama karanlıkta hiçbir şey görünmüyordu. Küvetin suyla dolu olduğunu sonradan fark edebildim, Ediz'in suyun içinde yattığım da. Şaşkınlıkla arkamı döndüm, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

"Ediz?" dedim şaşkınlıkla. "Ne yapıyorsun?"

Bir süre cevap vermedi. "Isınmaya çalışıyorum."

"Çıplak mısın?"

"Hayır."

Bir an öylece kalakaldım. "Sadece davaları gördüm, olayın ayrıntılarını bilmiyorum. Bana neler olup bittiğini baştan sona anlatır mısın?"

"Şimdi olmaz Doğa." Ediz'in sesinde bu kez farklı bir tını daha vardı. "Gerçekten iyi hissetmiyorum."

"Sana inanıyorum," dedim ve başımı çevirip bana bakmasını sağladım. "Haklısın. Ailem konusunda. Özür dilemek hiçbir şeyi değiştirmez ama yapabileceğim tek şey bu." Gözlerim doldu. "Özür dilerim. Onların adına. Keşke engellemenin yolu olsaydı."

"Sen niye özür diliyorsun?" diye sordu. Ne yapacağını şaşırmış gibiydi. "Ah. Aptal çocuk. Ayrıca özür zırvalığından daha çok işe yarayacak bir şey yapabilirsin."

"Neymiş o?" diye sordum. Yaşlar yüzümden akıyordu.

"Yanıma gel." Bir an tereddüt etsem de yanma gittim. Küvetin başında durduğumda elimi tuttu ve beni küvete doğru çekti. "Merak etme çıplak değilim." Kaşlarımı çatsam da sonunda pes edip üstümdeki montu çıkardım ve yanına girdim. Bedenim sıcak suya anında olumlu tepki vermişti. Ediz beni kendine çekti. Yüzüm çıplak göğsüne değerken bana sıkıca sarıldı.

"İşte bu," dedi. "Dilebileceğin bütün özürlerden çok daha iyi hissettiriyor."

24. BELİRSİZLİK

Hissetmek çok farklıydı. Özellikle hayalini kurduğunuz bir şeyi tam kalbinizde hissetmek bambaşkaydı.

Kum saati ters çevrildiğinde akan kumun değişmemesi gibi, geleceğimin üzerine dökülen geçmişin kalıntıları hep aynıydı. Ardımda bıraktığım on sekiz yılın her geçen günü biraz daha kendi başımın çaresine bakmayı öğrenmekle geçmişti, küçük bir çocukken bile kendi kendimi eğitmiştim ben. Okula girerken anne babaların çocuklarına verdiği öğütleri giydirdim düşüncelerime, bir baba kızının uzun saçlarını okşarken ben babamın ağlayıp itiraz etmeme rağmen kısacık kestirdiği saçlarımla oynardım. Yine de şimdiki akhmla düşündüğümde, anlam veremediğim kadar normal hissediyordum o zamanlar. Ne kadar dışlandığımı yeni yeni görebiliyordum, kendi başıma birbirine uydurduğum kıyafetlerin aslında ne kadar uyumsuz olduğunu daha yeni anlıyordum.

Güvende hissederdim kendimi, akşam hava karardığında eve dönerken geçtiğim ara sokakların taşıdığı tehlikenin bile göz ardı edeceği biri gibi hissederdim. Yalnızdım evet, bu şikâyetçi olduğum bir konu olmamıştı ama bu yalnızlık hissi soluduğum havaya işlemiş gibiydi.

Yaşayamadığım çocukluğumda kalmış biriydim belki de. Yorgundum en çok.

Sanırım Ediz Çağırın'ın kollarında hissettiğim, bir çocuğun babasına sarıldığında hissettiği güven gibiydi. O derece saf ve güçlü bir güven veriyordu bana, yaptığı onca şeye, ezip geçtiği onca parçama rağmen...

İçinde bulunduğum saniyelerin bana birer birer taşıdığı acıyı elimin tersiyle itip yüzümü Ediz'in göğsüne yaslariken kulağım tam kalbinin üstüne geliyordu. Rahat bir pozisyon aldıktan sonra Ediz'in kolları tekrar beni sardı. Gözlerimi kapatırken kalp atışlarını dinlemeye başladım.

Ritmik ses, içimde bir şeyler uyandırırken buzdan duvarların üzerine uzanmış, uzun saçları kenarlardan sarkan Doğa bile bu hisle afallamıştı.

Şaşkınlıkla bana bakarken gözlerinde tam da benim hissettiğim belirsizliğin yankıları vardı.

“Çok zor birisin,” diye mırıldandı Ediz. Yanağımı göğsünden ayırma-
dan başımı yukarı çevirip ona baktım, kaşlarını çatmış küvetin kenarını
izliyordu. Ben ona anlamayan gözlerle bakarken bir süre sonra gözlerini
gözlerime çevirdi, orada sert bir ifade vardı ve ne düşündüğü belli olmu-
yordu. “Sana bir şey söylemişim, hatırlar mısın bilmem. Özgüveninin zayıf
olduğunu, yoldan geçen biri sana kötü bir şey söylese onu üstüne alıp
inanacağını ama iyi bir şey olduğunda da bunu görmeyi reddettiğini...”

Kaşlarını çatıldı. “Hatırlıyorum.”

Ediz başparmağını kaba bir şekilde iki kaşımın ortasına bastırdı.
“Kaşlarını çatma.” Başımı iki yana sallayıp nefesini sıkıntıyla dışarı verdi.
“İyi şeyleri görmüyorsun Doğa.”

“İyi olan bir şey mi var?” diye sordum. Kaşlarımı çatmamı istemi-
yordu ama engel olamadığım bir şekilde daha çok çatıldı. “Şu an her
şey çok kötü.”

“Her şey mi? Seni kaçırdığımdan beri değişen hiçbir şey yok mu
yani?” Bir an düşündüm ama en fazla üç saniyemi almıştı, hayır der gibi
başımı iki yana salladım.

“Hâlâ her şey çok kötü. Hatta daha beter.”

“Sana aptal derken haklı olduğumu düşünüyordum zaten ama şu
an tescillemiş oldun Güngör. Bravo.”

“Yine ne yaptım?” diye homurdandım. Ediz altımda kayarak doğruldu
ve küvetin içine oturdu, ben de ondan destek almayı bırakıp bacaklarının
arasına otururken ona baktım. Ediz tam gözlerimin içine bakıyordu.

“Bir şeyleri açıklamaktan nefret ederim Doğa. Ve sen sürekli bir
şeyleri açıklamak zorunda bırakıyorsun beni. Bu cidden sinir bozucu.”

Ediz etrafına su sıçratarak ayağa kalktığında ona boş boş baktım. Ne
olmuştu birdenbire? Ediz öfkeli görünüyordu. Ah, o kadar dengesizdi ki!
Kendime dengesiz dediğim günlere kıızıyordum, Ediz kesinlikle dengesiz
kelimesinin tam karşılığıydı.

Bana bakmadan el havlusunu alırken, “Kalk ve kurulan. Hastalanıp
ölmeni istemem,” diye emir verdi. Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırırken
küvetteki suyu ona sıçrattım.

“Dengesiz!” Ne yapmıştım ki yine? Bari bir açıklama yapsaydı!

Huysuz bir sesle, “Dediğimi yap,” dedikten sonra banyodan çıktı. Bir
süre inanamıyormuş gibi arkasından bakarken duvarın üstünde bağdaş

kurmuş Doğa bana başını iki yana sallayarak baktı ve duvardan atlayıp gözden kayboldu.

Hiçbir şey söylemeden küvetin içinden çıkarken buz gibi hava bedenimi sardı. Titrerken kollarımı kendime sardım ve etrafa bolca su sıçratım. Üstümdeki kıyafetlerden resmen yere su akıyordu, Ediz'in odasının kapısını kapattığımı duyunca dişlerimi birbirine bastırarak üstümdeki tişörtü ve pantolonu çıkardım ve yıkanacaklara attım. İç çamaşırlarımı da titreye titreye çıkarırken sonunda dayanamayıp söylenmeye başlamıştım.

Hızla bedenime Ediz'in havlusunu sararken odama doğru gittim. Ediz'in kolları güvendenmiş gibi hissettiriyor olabilirdi ama bu tamamen bir yanılgıydı. Onun bir kilometre ötesi bile tehlikeli bölge sayılırdı, insanın akıl sağlığını yitirmesi çok da umulmaz olmazdı.

Direkt dolaba yönelip rastgele seçtiğim iç çamaşırlarını üzerime geçirdim ve dolabı açıp sıcak tutacak bir şeyler aradım. İnce taytlar, kısa elbiseler, şortlar, ince tişörtler... Tek işe yarar şey okul formamdı, o da sıırıslıklam bir şekilde yıkanacaklarda, yıkanacağı günü bekliyordu. Gürültüyle dolabı kapattım ve saçlarımdan damlayan sulara aldırmadan yatağa yöneldim. İç çamaşırlarımla yorganın altına girerken yorganın soğukluğu bir an beni daha fazla titretse de bir süre sonra ısınacağımı biliyordum.

Dişlerim birbirine çarparken, "İnanılmaz ya," diye homurdandım. "Gerçekten inanılmaz. Derdi neyse. Aptalmışım. Evet, aptalım. Bana yaptığı onca şeye rağmen yelkenleri suya indiriyorum. Sanki suçlu benim, suçlu Atalay." Öfkeyle nefesimi bıraktım. "Atalay meselesi var bir de. Yaptığı şeye bak... beni düşürdüğü duruma bak. Bir de yaptığı çok iyi bir haltmış gibi övünüyor beyinsiz."

Yatak benden bağımsız bir ağırlıkla hafifçe çökerken yorganı başımdan çekip kaşlarımı çattım. Ediz kaşlarını kaldırmış bana bakıyordu. "Aptalsın, gerizekâlısın. Şimdi de delirdin mi? Niye kendi kendine konuşuyorsun?"

"Sana ne?" diye tersledim onu. "Dengesiz. Git başımdan." Yorganı tekrar başıma örtüp dizlerimi karnıma çektim ve buz gibi olan parmaklarımı iki bacağımanın arasına alıp ısınmaya çalıştım.

Ediz her zamanki gibi bana aldırmayıp yanıma, yatağın içine girerken. "Isıtıcıyı açtım," dedi.

Ona öfkeyle baktım. "Madem açacaktın, ne diye işkence ediyorsun?"

"Hastalıktan geberme potansiyeli olan bir insan olduğunu fark edince açma kararı aldım," dedi ve yorganın altına iyice girmek için yorganı kaldırdı ve beni gördü. Çimen yeşili gözleri sertleşirken bana öfkeyle baktı.

“Gerçekten gebermek mi istiyorsun?” diye tısladı. “Öyleyse söyle, daha etkili yöntemler önerebilirim.”

Ona baktığımda üstünde bir kazak olduğunu gördüm, ben de onun gözlerindeki öfkenin yansımasıyla ona bakarken yapmacık bir şekilde gülümsedim.

“Giyecek kalın bir şeyin var mı diye sorsana sen önce.” diye tısladım. “Senin için hava hoş tabii. Burada kurban olan benim.”

“Kurban psikolojisinden ne zaman çıkacaksın?” diye homurdandı sert bir şekilde. “Kurban bayramı gelmeden çıksan iyi edersin, malum kesecek hayvan yok elimde. İki de bir buzağı gibi sesler çıkarırsan seni keserim.”

Ediz üstündeki kazağı çıkarırken elektriklenmeden dolayı çıtırtılı sesler çıktı. Doğrulup beni kaldırdı ve hafifçe ısınmış kazağı üzerime geçirdi, kollarım kazağın kollarından geçerken Ediz yataktan çıktı ve kenara attığım havluyu alıp tekrar yanıma geldi. Havluyu yüzüme atarken, “Saçlarını sar,” diye emir verdi.

Ona ters ters baksam da bakışlarından korktuğum için dediğini yaptım ama havlu büyük olduğundan kafamda kavuk gibi durmuştu. “Oldu mu?”

Bileğimi tutup beni kendine doğru çekerken yorgam iyice üzerimize örttü ve sert bir sesle, “Oldu,” dedi. Kolları yine beni sararken ani bir sinirle neredeyse omzunu dişleyecektim ama tabii ki böyle saçma bir şey yapmadım.

“Amacın ne senin?” diye sorsam da Ediz’in sıcaklığını hissedince sırf sıcak diye kollarından çıkmadım. Yoksa şimdiye kadar onu pataklamam gerekiyordu. Ediz beni âdeta kendine hapsederken yaşlı bir adam gibi homurdanmaktan başka bir tepki vermedi.

“Sadece uyu,” diye emir verince kollarından çıkmaya çalıştım ama o kadar güçlüydü ki benim uyguladığım kuvvet onunkinin yanında solda sıfır kalıyordu. “Rahat dursana sen.”

“İstediğin an istediğin gibi davranamazsın bana,” derken bu sefer cidden dişlerimi omzuna geçirdim. Ediz bir an şaşırıp kalakalsa da sonra beni bıraktı ve doğrularak bana öfkeyle baktı.

“Bu çok erotik bir hareket, farkında mısın?” Yeşil gözlerini kıstı. “Anlamını bilmediğin şeyler yapma bana.”

Ona dişlerimi gıcırdatarak baktım ve yatakta sırtımı ona dönüp yastığa başımı gömdüm. İsteddiğini yapabiliirdi, isterse orada öylece di-

kilebilirdi. Umurumda değildi. Niye her şeyi erotik buluyordu ki? Pis, tecavüzcü sapık!

Ediz de yatağa tekrar girip inadına sırtını sırtıma yaslayacak şekilde bana sırtını döndü ve yorgam üstüne çekti. Gözlerimi kapattım ve ona aldırmanam gerektiğini kendime hatırlattım. Tamam, haklı olduğu noktalar olabilirdi ama haksız olduğu noktalar hep daha fazlaydı.

Benim masum olduğumun farkında mıydı acaba? Tamam, ilk günlerdeki gibi alnuna silah dayayıp beni yerden yere atmıyordu ama o zamanlar, en azından sinirlenmediği anlar dışında yokmuşum gibi davranıyordu. Şimdi bakışları sürekli yüzümdeydi ve gözlerindeki ifadeyle beni tokatlıyordu resmen.

Bir de şu dengesizliği vardı. Gerçekten ödüllük bir huydu ve beni yakında kanser edecekti, ben net ve yalın şeylere alışkımdım. Hayatımdaki insanlar belli bir kalıptaydı, dengesiz olan daima bendim. Şimdi karşımdaki insanın sürekli değişen bir ruh hali olunca ne yapacağımı şaşıryordum.

Dakikalar geçtikçe odanın ısındığını fark ettim ama bir türlü uykuya geçemiyordum. Düşüncelerim sürekli Ediz'in sırtına değen sırtına odaklanıyordu ki bu çok sinir bozucu bir şeydi. Acaba uyumuş muydu? Kaşlarımı çatarken kendime kızdım. Şu an onu yataktan tekmeleyerek atmam gerekirdi, hatta içimde bir yerlerde bunu yapma isteği çok yoğundu ama açıkçası cesaret edemiyordum.

Gözlerimi kapatıp zihnimi boşaltmaya çalışırken Ediz, "Uyudun mu?" diye sordu.

"Evet," dedim kısaca.

"Sana bir şey söyleyecektim, o kadar işin arasında unuttum."

"Yine ne yaptım?" diye sordum iğneleyici bir şekilde. Ediz'in kafasını bana çevirdiğini hissettim ama ona bakmadım. Ardından tamamen bana doğru döndü ve yaklaşıp beni kendine çekti. Ona dirensem de aldırmadı.

"İtiraf etmeyi istediğim bir şey var ortada ama sen bunu göremiyorsun. Niye bu kadar karamsar bir insansın, anlamıyorum."

"Karamsar falan değilim."

Ediz'in kolu belimin altından kaydı ve beni iyice kendine çekip sarıldı. Onun yanında hep kendimi küçük bir çocuk gibi hissediyordum ve bu his ne kadar zaman geçse de sönmüyordu. Ediz'in nefesini boynumda hissedince ürperdim.

"Seni ilk gördüğümde ne hissettim biliyor musun?" diye sordu ama cevabımı beklemedi. "Benim bile iliklerimi kurutacak bir nefret. Siz kadınlar bir erkeğin en hassas noktası, en yıkıcı darbenin vurulduğu yer

olabiliyorsunuz. Bunu babamda görmüştüm, annemin adı her geçtiğinde ne kadar kötü olduğunu... Seni kaçırma sebebim bu. Benim karşımda tamamen savunmasızsın, her ne kadar kendini kaplan sansan da bir kedi yavrusu olduğunun farkında bile değilsin.”

“Beni fazla küçümsüyorsun,” dedim buz gibi bir sesle.

“Doğa. Gerçekçi olalım lütfen. Benim izin verdiğim kadar bana bir şeyler yapabiliyorsun. Ruhem çok çabuk yaralanabiliyorsun, sana seni gerçekten üzmem için neler söylenebilir çok iyi biliyorum çünkü seni oldukça iyi tanıyorum. Bana sürekli tecavüzcü diyorsun fakat unutma, orada pekâlâ daha da ileri gidebilirdim ama gitmedim.”

“Ha, bir de gitseydin,” diye homurdandım.

“Bu cümleyi kurmaya hakkın yok Doğa. Ben senin arkadaşın, sevgilin veya olumlu anlamda bir şeyin değilim. *Ha bir de gitseydin* demek yerine niye ileri gitmedin diye sorman daha mantıklı olur.” Buna karşılık bir şey söyleyemedim, haklıydı.

“Yani diyorsun ki sana kızmaya hakkım yok.” dedim mırıldanarak.

“Hayır var,” dedi yavaşça. “Sana gerçekten kötü davranıyorum ve öyle davranmaya da devam ettiğimin farkındayım.”

“Haksız olduğunu söyleyemem,” dedim gözlerimi kapatarak. “Eskiden Atalay’ın suçsuz olduğunu düşündüğüm için inkâr ediyordum ama artık inkâr edecek bir şey yok elimde. Bedenim hakkında kararlar alamazsın. hele tecavüz ve ona dair en ufak bir hareket... Kesinlikle, hiçbir şekilde haklı olamazsın ama şöyle bir düşünüyorum da... çok değer verdiğim biri benden yok yere alınsa ben de intikam isterdim.”

Ediz bir süre sustu. “O gece kaçmaya çalışmasaydın Umay ölmüş olabilirdi. O derece gözüm dönmüştü. Seni kaçırılı neredeyse iki ay olacak. Seni kaçırdığım zamanlarda daha babamın ölümünün üzerinden bir ay kadar bir süre geçmişti. Acım çok tazeydi.”

“Hâlâ taze olmalı.”

“Alışkanlık bazı şeyleri çürütüyor,” dedi sakince. “Ama unutulmuyor. İçimdeki öfke bir an olsun dinmedi ve istediğim sonuca ulaşamazsan da dinmeyecek.”

“Bunları bana neden anlatıyorsun?” diye sordum.

“Çünkü bazı şeyleri görmen için birinin sana yol göstermesi gerekiyor ve şimdiye kadar kimse bunu yapmamış. Seni kaçırdığımda masum olman umurumda bile değildi. hatta kedinin fareyle oynaması gibi seninle oynuyordum ve bu hoşuma gidiyordu. Kontrolü elimde tutabileceğimi ummuştum ama arada çıkardığın pürüzler beni gerçekten delirtiyordu.

Tabii bir de kendi düşüncelerimin bana çıkardığı pürüzler var ki bunlar baş gösterdiğinde canımı çok fazla yaktım. Sırf kendime bir şeyleri ispatlayabilmek için.”

“Hatay’a ilk geldiğimizde beni bir eşya gibi oradan oraya atman gibi mi?”

“Hiç unutmuyacaksın, değil mi?” diye sordu ifadesiz bir sesle.

“Unutmuyacağım,” dedim sertçe. “Umay’ı kullandığımı unutmuyacağım. Benimle dalga geçip oynamanı unutmuyacağım. Boğazıma sarılan ellerini, yüzüme yönelttiğin silahı unutmuyacağım. Gözlerindeki ifadeyi unutmuyacağım. Ama asıl tüm yaptıklarına rağmen sana güvenirken beni o yatağa kelepçelemeni unutmuyacağım. Abim telefonun diğer ucundayken bana yaşattığın utancı ve aşağılanmayı unutmuyacağım. Üstüme dökülen o içkinin soğukluğunu unutmuyacağım. Dudakların bana dokunurken...” Bir an sustum. “O an hissettiğim dehşeti asla unutmuyacağım.”

Ediz uzun bir süre sessizce durdu. “Özür dilemiştim.”

“Yolda yürürken birine çarptığında özür dilersin ya da ağızından çıkan yanlış bir kelimenin ardından özür dilersin. Babanı öldürdüğü için Atalay senden özür dilese sorunlar hallolur mu sence?”

“Çok farklı şeyler.”

“Ediz,” dedim yorgun ve bıkkın bir sesle. “O an hissettiğim hiçbir şeyi tahmin edemezsin. Sen bir erkeksin. Anlamazsın. Ki anlayacağın varsa bile sırf karşıdaki kişi benim diye anlamamak için elinden gelen her şeyi yaparsın.”

Ediz’in kolları canımı yakacak kadar sıkılaştırdı, “Ah...” diye soludu öfkeyle. “Kes şunu. Özür diledim ya işte. Sana gerçekten tecavüz etmedim, karşımda tamamen çıplak bile değildin. Sanki hiç bikiniyle denize veya havuza girmedin.”

“Aynı şey mi?”

Ediz birden beni bırakıp doğruldu ve hızla yataktan çıktı. Gözlerimi kırpıştırarak odadan çıkmasını izledim, koridor boyunca ilerledi ve odasına girdi. Birkaç çekmecenin gürlüğüyle açılıp kapandığını duydum. Ardından Ediz tekrar odama doğru geldiğinde elinde iki tane kelepçe vardı. Gözlerim dehşetle açılırken yataktan çıkıp kaçmak için hazırlandım ama yatağa atılıp beni durdurdu. Ben iri iri açılan gözlerim ve tekleyen kalbimle ona bakarken yatağa sırtüstü uzandı ve birden beni üzerine çekti.

“Sana bir şey yapmayacağım,” dedi gözlerimdeki korkuyu görünce. “Sakin ol.”

Kelepçelerden birini sol bileğine, diğerini de sağ bileğine geçirip kollarını geriye attı ve bana baktı. "Al intikamını. Seni engellemeyeceğim."

"Ne?" dedim afallayarak. "Sana tecavüz mü edeyim?"

Ediz başını geriye atıp samimi bir şekilde güldü, gözlerinin etrafında çizgiler oluşmuştu. O kadar güzel görünüyordu ki güzelliği karşısında afallamıştım. "Bunu bana yapmayı çoğu kız ister ama onların arasında olmadığına eminim."

"Şüphesiz," dedim ona kafasının üstünde iki tane anten çıkmış gibi şaşkınlıkla bakarken.

"İstediyini yap," derken hâlâ gülüyordu. "Ama şu konu kapansın artık, anlaşlık mı?"

"Seni hadım etsem?" Ediz'in yüzündeki ifade bir an dondu kaldı, sonra gözleri kocaman açıldı.

"Seni bu sefer gerçekten öldürürüm," dedi ciddi bir şekilde. Öne doğru uzandım ve karşı koymasına fırsat vermeden kelepçeleri yatak başlığına taktım. Ediz'in daha önce, *o kelepçeler asla bileğime takılmayacak* derken kullandığı ses tonu aklıma gelince gözlerimi kıstım.

"Büyük lokma ye büyük laf etme demiş atalarımız," dedim alayla. "Hani kelepçe asla bileğine takılmazdı?"

"Kendim taktım," dedi yayvan bir şekilde gülümseyerek. "Sen asla takamazdın."

Ona bir süre tepeden bakıp yüzünü inceledim, tıraş olmadığı için sakalları çıkmaya başlamıştı. Herkesin sahip olamayacağı kadar düzgün bir burnu vardı, kemikli yüzü ve uzun kirpiklerinin sarmaladığı çimen yeşili gözleri... Saçları kuruduğu için dağınıktı.

"Böyle hiçbir yere varamayız Ediz," dedim sonunda onu incelemeyi kesip sadece gözlerine bakarken. "Sana hiçbir şey yapamayacağımı ikimiz de biliyoruz."

"Yani bu konu sonsuza kadar devam mı edecek?"

Başımı iki yana salladım. "Senden kurtulduğumda bu konuyu açacak biri olmayacağı için, hayır. Devam etmeyecek. Ama o zamana kadar sürekli başına kakacağım, bunu unutma."

Ediz'in yatağın içine attığı kelepçenin anahtarlarını ararken Ediz kaşlarını çatmış bana bakıyordu. Anahtarları bulduğumda keşke ona zarar verebilecek bir şey yapabilseydim diye düşündüm ama aklıma fiziksel anlamda acı vermekten başka bir şey gelmiyordu. Kelepçeleri açmadan önce hırsımı almak için bunu yapmaya karar verdim ve tırnaklarını Ediz'in kash tenine gömüp aşağı doğru uzun iki çizgi oluşturdum.

Ediz kaskatı olurken nefessiz bir şekilde, "Siktir!" diye hırladı. Gözleri gözlerimi bulurken çimen yeşili gözleri iki kat koyulaşmış, dudakları hafifçe aralanmıştı. Doğrulmak için harekete geçti ve kelepçeyi zorlasa da başarılı olamadı.

"Derdin ne senin?" derken nefes nefese kalmıştı. "Kontrolümü kaybetmemi mi istiyorsun?"

Şaşırılmışım. "Neden bahsediyorsun sen?"

Ediz nefes alıp verişlerini kontrol etmeye çalışırken bana öyle bir bakıyordu ki geri çekilme isteğiyle dolup taşım. Ediz başını yastıkta geriye atarak öylece durdu.

"Allah'ım neyle sınıyorsun beni?" diye konuştu kendi kendine. Sonra bana döndüğünde daha sakin görünüyordu ama gözleri bana sitem eder gibiydi. Kaşlarım çatılırken öne doğru eğildim ve kelepçeleri açmak için anahtar kilide taktım. Ediz'e doğru eğilmek zorunda kaldığım için nefesini tenimde hissedebiliyordum.

"Sadece tırnak izi," dedim saf saf. "Çok mu yaktı canını?"

Ediz kelepçelerden kurtulur kurtulmaz bileklerini ovaladı ve bana baktı. Doğrulunca karnında oturduğum için yüzlerimiz aynı hizaya geldi ve burnumuz birbirine değdi. Şaşkınlıkla uzaklaşmaya çalıştım ama Ediz engelledi.

"Çok yaktı," diye mırıldandı. "İntikam almayı iyi biliyorsun, ne yaptığının farkında olmayan bir çocuk olsan da."

"Ben..." diye fısıldadım ama devamını getiremedim. Şaşkın bakışlarım Ediz'in omuzlarını düşürürken kollarını bana sarıp beni kendine çekti ve başım omzuna yaslanırken, "Boş ver, düşünme," dedi. "Uyumak istiyorum."

"Yanında olmam mı gerekiyor?"

"Yo," dedi umursamaz bir tavırla. "Olmasan da olur."

"Git o zaman," diye mırıldandım.

Ediz bir süre hareket etmeden dursa da beni bıraktı, ben kucağından inip yatağa otururken hiçbir şey söylemeden yataktan kalktı ve odanın kapısına gitti. Ardından bakarken içimi bir huzursuzluk kapladı ama onunla olmak istemiyordum. Başım yastığa düşerken yorgan kafama kadar çektim.

Kısa bir süre sonra uykuya daldım. Zaten uyuklayarak geçirdiğim bir günün ardından uyanık kalmak saçma olurdu ama huzursuzdum ve bu da en ufak bir seste bile uyanmamı sağlıyordu. Ama bu kez beni

ÖZNUR YILDIRIM

yerimden sıçratan gök gürültüsü olmuştu. Uyanır uyanmaz evin pencelelerine çarpan yağmurun sesini duydum.

Şaşkınlıkla ve uykulu bir şekilde yattığım yerden doğrulurken ağzımın kupkuru olduğunu fark ettim, saçımdaki havlu düşmüştü ama saçlarım hâlâ nemliydi. Ovuşturduğum gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim ve ayaklarımı yataktan sarkıtıp kalktım. Üzerimde sadece Ediz'in kazağı vardı ve bana mini bir elbise gibi oluyordu.

Aldırmadan odamdan çıktım, bir yandan da esniyordum, arada çakan şimşek odayı aydınlatıyordu. Ağır ağır koridorda ilerlerken Ediz'in odasının kapısının açık olduğunu gördüm. Rastgele odanın içine bakarken yine şimşek çaktı ve yatakta uyuyan Ediz'in yüzünü aydınlattı. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki bir an olduğum yerde kaldım. Tekrar karanlık olduğu için hiçbir şey göremezken gözlerimi iyice kıstım ve ne olduğunu anlamaya çalıştım. Ediz dehşetle bir şeyler mırıldanmaya başladı.

Ah, kâbus görüyordu.

Bir an kararsız kalıp merdiven ile Ediz'in odasına baktım. Merdivenlere doğru yönelsem de zaten kararsız olan bu seçim, Ediz'in sesini duyunca yıkılmıştı. Hızla Ediz'in odasına doğru ilerlerken kendime kızdım. Sonra bir de kendime kızdığım için kızdım. Ah, bu çelişki insam öldürecek türdendi!

Bir dizimi yatağa koyup Ediz'e doğru eğildim; bir şeyler söylüyordu ama ne söylediğini anlayamıyordum. Ama seçtiğim kelimeleri birleştirdiğimde artık dayanamadığımı belli eden bir şeyler anlattığını anladım.

"Ediz," dedim onu dürterken. "Ediz, uyan."

Ediz'in gözleri yavaşça aralanırken bir an bomboş baktı, ardından şaşkınlık, gözlerinin yeşiline mürekkep gibi yayılırken bir an nerede olduğunu kavrayamamış gibi karanlık odaya baktı. Gözleri beni bulduğunda derin bir nefes verdi.

"Ne işin var burada?" dedi kpkkrmızı olmuş gözleriyle.

"Kâbus görüyordun."

"Biliyorum," dedi boş bir sesle. "Uyandırmana gerek yoktu. Gidebilirsin."

Alt dudağımı dişleyip tereddütlü bir ifadeyle ona baktım. "Yanımda kalabilir miyim?"

"Neden?" diye sordu kuru bir sesle.

"Senin için değil," dedim hemen. "Kendim için. Şimşek çakması beni ürkütüyor, korktuğum için rahat uyuyamıyorum. Yanımda biri olursa daha iyi olur diye düşündüm."

“Repliğimi mi çaldın sen?” diye homurdandı. “Ayrıca keyfin bilir. İstediyini yap, beni rahatsız etme de.”

“Yana kay o zaman.” Yana kayarken ağızımdaki kuruluğu umursamayıp yorganın altına girdim. Ediz’in yatağı benim yatağıma göre daha küçüktü. Sıgmak için ona yaslanırken belini sardım ve başımı göğsüne yasladım.

“Seninle ne yapacağım ben?” diye sordu Ediz buz gibi bir sesle ama kollarını bana sarmıştı. “Bu soruyu seni kaçırdığım günden beri kendime soruyorum.”

“Şu an bu soruyu cevaplayabilirim,” dedim uyuklu bir sesle.

“Neymiş cevabın?”

“Benimle ne yapacaksın biliyor musun? Uyuyacaksın.” Esnedim. Ediz’in gözlerini devirdiğini hissetmiştim.

“Sana bir şey söyleyecektim, unutmuşum.” Soru sorar gibi mırıldandım. “Yarın tiyatro salonuna gitmemiz lazım. Başrolde ikimiz varız, biraz zor oldu ama öğretmeni ikna ettim.”

“Hangi senaryo?”

Bir an düşündü, konuştuğunda sesinde hafif bir alay vardı, kaşlarını çattığını hissettim.

“Bilmiyorum, açıkçası ilgilendiğim bir ayrıntı değildi. Zaten bu sadece şüphe uyandırmamak için yaptığımız bir şey, o aptal sahneye çıkacak değilim.”

Göz önünde olmayı ben de sevmezdim. Ediz’in nefesi tenime dökülürken bir süre sessizlik oldu, beni saran kolları sahipleniciydi ve bana bir masal gibi güveni anlatıyorlardı. Bir süre sonra uykuya dalmıştım ama kulaklarım inatla duymak ister gibi Ediz’in sesini rüyama almış ve sesi kafamın içinde çınlamıştı.

Deliksiz bir gece geçirsem de sabah kalkmakta gerçekten zorlanmıştım, gazabına uğramak istemediğim için zar zor da olsa kalkmıştım ama okul formam kirli olduğu için ne giyeceğimi bilmiyordum.

Ediz bana Gece’nin kıyafetlerinden verince en azından üşümeyeceğimi anladım. Siyah kazağı üzerime geçirdim ve kotu da giyip içine sıgmak için zıplarken Ediz odama girdi. Ben fermuarı çekip düğmeyi kapatırken bana asker yeşili bir mont attı.

“Hadi, geç kalıyoruz.”

Ediz’in peşinden giderken montu üzerime geçirdim ve fermuarını boğazıma kadar kapattım. Montun kapüşonunu başıma geçirirken saçlarım iki yandan dalga dalga dökülüyordu.

Ediz'in arabası hâlâ gelmediği için mecburen Mini Cooper'a yönelmiştik ve benim arabam olduğu için ben sürecektim. Ediz homurdansa da ona aldırmadım, o da çok üzerinde durmamıştı zaten.

Motoru çalıştırırken Ediz ısıtıcıyı açıyordu. "Bana ayrıntıları anlatır mısın?" diye sordum.

"Neyin ayrıntıları?"

"Babanla ilgili." Ediz bana boş boş bakıp tekrar önüne döndü ve ben amatör hareketlerle park yerinden çıkarken hiçbir yorumda bulunmadı.

"Yaşayarak gör," dedi sonunda. Kaşlarımı çattım. Bu da ne demekti? "Bu hafta içinde Kutay'ın işi bitmiş olacak, yeni bir yere gideceğiz."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "İşi bitmiş olacak derken?"

"Ne anladıysan."

"Onu öldüremezsin," dedim şaşkınlıkla.

"Bir suçluyu koruma sakın Doğa," dedi ölümcül derecede sakın bir sesle. "Hak ettiğini bulacak."

"Onu korumuyorum, senin için söylüyorum! Bu iş bittiğinde intikam arzun da bitecek, öfken de. O zaman sadece acı kalacak Ediz. Ve bunun altından kalkamazsın."

"Beni tanıımıyorsun." Başımı iki yana salladım.

"Bunu yapmana izin vermem."

"Hayatıma hükmedemezsin." Ediz'in sesi şimdi öfke doluydu. Ona baktığımda yüzü hayalet gibi beyazdı ve dehşet verici bir ifade vardı. Dişlerini birbirine bastırırken direksiyonu sımsıkı kavradım.

"Bu konuyu tekrar tartışacağız." Ediz güldü ama sesi keyiften yoksundu.

"Seninle oturup bir şeylerin kararına varmayacağız," dedi net bir şekilde ama bunu kesinlikle kabullenemezdim. Bu konuyu tekrar tartışmak üzere bir kaba koyup kapağını kapattım ve cebime attım. Ediz bu kararlılığından vazgeçmeliydi, yoksa bu işin sonunda ortaklık kan gölüne dönecekti. Ve bu gölde benim kanım da olacaktı.

Okula geldiğimizde boş bir yere arabayı park ederken bu sefer şans eseri zorlanmamıştım. Ediz beni görmezden geldi. Arabadan çıkıp kapıyı çarparken derin bir nefes aldım ve ne yapacağımı düşündüm. Ediz yıkılmaz duvarları olan biriydi ve ben bu duvarları yıkamazdım, bunu yapabilecek son kişiydim.

Arabayı kilitleyip anahtarları cebime attım ve evden rastgele aldığım sırt çantasını sırtıma taktım. İçinde bugünün programına uygun kitaplar yoktu büyük ihtimalle ama kimin umurundaydı ki? Şu an hayatımdaki her şey gibi bu okul da sahteydi.

Kutay ve diğerkleri bahçedelerdi, yanlarına giderken artık Kutay gözümeye çok farklı görünüyordu. İsteğim dışında ona gözlerimi dikip bakmıştım ama elimde olan bir şey değildi ki. Kutay'ın iyi biri olmadığını zaten biliyordum, bana karşı nazikti ama dışarıya yansıttığı karakteri çok daha farklıydı. Zaten önceden polisin eline düştüğünde babasının onu kurtardığından bana bahsetmişti ama bunun önemsiz bir şey olduğunu sanmıştım, bu kadar büyük bir şey kesinlikle beklemiyordum.

“Günaydın,” dedim yanlarına gittiğimde.

Tek tek herkes, “Günaydın,” dedi, herkes ayrı şeylerden bahsediyordu. Ellerimi cebime koyup okul bahçesine bakarken Kutay'm bana baktığını fark ettim. Bakışlarım ona değdiği için gülümsemek zorunda kaldım.

“N'aber?”

“İyidir, senden?”

Derin bir nefes aldım. “İyidir. Nasıl gidiyor?”

Kutay burnunu kııştırdı. “Üniversite hazırlığı. Sınav yaklaşıyor. Sen ne durumdasın?”

Çalıştığım mı vardı sanki? Üniversite hayallerim çoktan batmıştı. Ama bunu ona yansıtamayacağımı çok iyi biliyordum. “Stresli,” dedim gülererek. “Her gün sınav sistemine saydırarak...”

“Örnek öğrenci modeli,” dedi Egemen gülererek. “Bir gün toplanıp beraber ders çalışalım lan. Hatta dershanenin etüt odasını bir gün biz kapalım. Sahi Doğa, hangi dershanedesin?”

Bir an duraksadım.

“Özel ders alıyoruz biz.”

Benim yerime cevaplayan Ediz'in sesini duyunca şaşkınlıkla ona baktım. Yüzünde belirsiz bir ifade vardı, özellikle Kutay'a bakmadan bana döndü. “Niye peşimden gelmedin?” Kaşlarımı kaldırdım. “Tiyatro salonuna gitmemiz gerekiyor.”

“Sabahın köründe mi?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Evet.”

Ediz başıyla onu takip etmemi işaret etti, tiyatro kelimesi geçtiği için herkes kendince yorumlar yaparken el sallayarak Ediz'in peşinden gitmeye başladım. Ona yetişmek için koşar adımlarla ilerlerken Ediz bana yine tamamen mesafeli davranıyordu. Dengesiz herif.

Sessizce tiyatro salonuna gittiğimizde ellili yaşlarında görünen bir kadın sahnenin ortasına geçmiş sahnayı kısık gözlerle inceliyordu. Kadın bizi fark edince gözlüklerinin üstünden bize baktı ama hiçbir şey söylemedi. Sessizce Ediz'le birlikte sahneye çıkarken Ediz bana kısa bir bakış attı.

Bize kenara geçmemiz için işaret ettikten sonra işine devam etti, bir şeyler yapıyor, bir şeyler hesaplıyordu. Orada öylece beş dakika kadar dikildikten sonra kadın nihayet bize döndü ve ikimizi de baştan aşağıya inceledi.

“Sevgili misiniz?” diye sordu huysuz bir sesle.

“Hayır,” dedi Ediz.

“Niye birbirinizin dibine girdiniz o zaman?” Ediz’le bakaştık, ben Ediz’den biraz uzaklaşırken kaşlarını çatmamak için zor tuttum kendimi. Dip dibe miydik gerçekten de? Farkında bile değildim.

Kadın yankılanan ayak sesleriyle sahnede yürüdü. Ediz arkasına yaslanırken kadın her hareketimizi inceliyordu.

“Bu çok klasik bir oyundur ama eskimez. Eminim ana hatlarını biliyorsunuzdur ama önemli olan oradaki duyguyu yansıtabilme. Sanırım duygu yansıtmada sorun yaşamayacaksınız.” Kadın homurdanır gibi konuşuyordu.

“Nereden anladınız hocam?” diye sordum. Bunu nereden bilebilirdi ki? Açıkçası bir şeyleri yansıtırma konusunda çok kötüydüm.

“Bana bak kızım, saf mı görünüyorsun ben? İki tane çocuk yetiştirdim, ikisi de şimdi sizden büyük. Karşı cinsle yan yana geldiklerinde duruşlarından bile neler döndüğünü anlardım ben ve ikinizin arasında duygusal bir şeyler var. Ben bir yönetmenim ve insanların hareketlerini analiz etmek en büyük işim. Ve sizin hareketleriniz göze batacak kadar birbirleriyle uyum içinde.”

“Birbirimizden nefret ederiz,” dedim gözlerimi devirerek.

Ama kadın bana aşağılayıcı bir bakış attı. “Sen, çok bilmiş,” dedi bana hitaben. “Öne gel.”

Ben kollarını birleştirip bize gözlerine dikmiş olan kadına bakarken Ediz beni çaktırmadan öne itti, öfkeyle ona döndüm ama o umursamaz bir tavırla yaslandığı yerden etrafı izliyordu.

“Benim sahnemde başrolü sen oynayacaksın, öyle mi?” diye sordu bütün güvenimi kıran bakışlarıyla. Sesine serpiştirilmiş aşağılamanın tadını alabiliyordum âdeta.

“Evet,” dedim sessizce.

“İnanılmaz...” dedi kadın başını iki yana sallarken. “Kızım, az dik dur! Ve de sesin çıksın biraz.”

Ediz’in bıyık altından güldüğünü göz ucuyla görünce ona atabileceğim en öfkeli bakışı attım ama daha adını bile bilmediğim tiyatro yönetmeni, Ediz’e dönüp kollarım beline koydu.

“Ve sen de benim erkek başrol oyuncumsun, öyle mi?” Ediz kendini beğenmiş, umursamaz bir ifadeyle başını salladı. “Bana serseri hareketler sergileme, alırım ayağımın altına. Çıkar o eli pantolonunun cebinden, geç şöyle önüme!”

Ediz kadına bakakalırken bıyık altından gülme sırası bana gelmişti. Ediz bir an itiraz edecek gibi olsa da bir şey söylemeden yanına geldi.

“Yarın öğle arasında burada olacaksınız,” diye emir verdi kadın. “Bir dakika gecikerseniz çok fena olur. Ölçüleriniz alınacak, provaları kostümlerle yapacaksınız. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı,” dedi Ediz ama alttan alta sövüyormuş gibi söylemişti. Kadın, Ediz’e ters bir bakış atsa da aldırmandan sahnenin kenarına yöneldi. “Gidebilirsiniz.”

Ediz kadına ters ters baktıktan sonra sahnenin merdivenlerine yöneldi, ben yine kuyruk gibi peşinden giderken beni beklemiyordu bile. Ben de bu yüzden ona yetişmeye çalışmak yerine kendi hızımda yürümeye devam ettim, Ediz’in bir sonraki iyi haline kadar beklemem gerekecekti sanırım.

Sınıfıma doğru yürürken Kutay’a nasıl davranmam gerektiğini düşünüyordum. Eskisi kadar rahat olamayacağım kesindi, zaten bazı şeyler rolden ibaretti ve iyice batırmaktan korkuyordum. Yanaklarımı şişirerek sınıfa girdim ve sırama doğru gidip çantamı gürültüyle bıraktım.

“Ne bu hal?” diye sordu Kutay.

“Tiyatro öğretmeni tam bir cadı,” diye söylendim.

“Ne diye katıldınız ki?” Kutay’a sıkıntılı bir bakış attım. Onun yüzünden katılmıştık, ne olacaktı başka? Yerime otururken Gece’nin yerine oturan Egemen arkasını döndü ve bana yavru köpek gibi baktı.

“Ne isteyeceksin?” dedim gülerek. Fizik kitabımı kaldırıp gösterince gözlerimi devirdim ve kitabı elinden aldım.

“Bunu yaparım ama bir şartım var,” dedim kaşlarımı kaldırarak. “Elimde iki tane sinema bileti var ama hiç keyfim yok gitmek için. Sana vereyim, Yeliz’i davet et. Hem fantastik bir film, hoşuna gideceğinden eminim.”

“Niye böyle bir şey yapayım?” diye sordu Egemen şaşırarak.

“Rica ediyorum, lütfen,” dedim bu sefer ben yavru köpek gibi bakarken. Normalde pekâlâ reddedebilirdi ama beni yanıltmayarak kabul etti. Ah, ölmeden bu ikisinin sevgili olduklarını görebilseydim ne kadar da güzel olurdu!

Fizik kitabına bakarken, “Anlaştık o zaman,” dedi.

Sınıftan adını bilmediğim bir kız yanıma gelince Egemen önüne döndü. Kıza soru soran gözlerle bakınca bana tatlı bir şekilde gülümsedi ve kumral saçlarından bir tutamı parmağında çevirerek bana baktı.

“Seninle bir şey konuşabilir miyim Doğa?” Kutay’a baktım, ne olduğunu o da anlamamıştı, kıza bakıyordu.

“Dinliyorum?”

“Şey, aramızda kalsın ama hani şu peşinde gezip durduğun çocuk var ya, onun adı ne?” Bir an ne dediğini kavrayamadan kıza baktım. “Hani şu yeşil gözlü, taş gibi olan.”

“Ediz,” dedim boş bir sesle. “Ayrıca peşinde gezip durduğum da ne demek? Ben kimsenin peşinde gezmiyorum. Bence yeniden düşün.”

“Neyse ne,” dedi heyecanla geçiştirerek. “Ediz’in sevgilisi var mı?”

“Var,” dedim hemen. Kızın hareketlerinde, *hemen Ediz hakkında bilgi alıp ona asılmalıyım, ilk aşama olarak koluna girmeliyim, sonra kucağına, sonra yatağına...* tavırları vardı.

“Kim?” dedi kız yüzünü buruşturarak.

“Git kendisine sor,” dedim tatlı bir sesle. Kız tam bir erkek avcısı olsa da aptal değildi, yapmacık sesimin altındaki *def ol git* cümlesini havada kapmıştı. Bana memnuniyetsiz bir bakış attı.

“İyi,” dedi arkasını dönüp giderken. Acaba sorar mıydı sevgilisinin kim olduğunu? Tabii Ediz de atlardı benim sevgilim falan yok diye. Yine olan bana olurdu. Hem ne diye yalan söylemişim ki? Belki bu kızla oyalanır, beni bir süre rahat bırakırdı. Hem belki onunla uyurdu ve ikimiz de rahat ederdik. Bu düşünceyle ağzımın tadı kaçtı.

Her şey daha ne kadar büyük bir belirsizliğin içine yuvarlanabilirdi, çok merak ediyordum. Hem Ediz’le olmak istiyordum hem de onun yüzünü bile görmek istemiyordum. Hem eve dönmek hem burada kalıp sonuna kadar direnmek istiyordum. Eğer gidersem Atalay’ı öldürürdü Ediz, ama kalırsam hapis cezasıyla kurtarabilirdi paçayı. Hem belki de Atalay’ın gerçekten mantıklı bir açıklaması vardı.

Edebiyat öğretmenimiz derse girdiğinde test çözmemiz için bizi serbest bıraktı, zavallı YGS mağdurları olarak herkes testin başına gömülürken ben de çantamdan kalemimi çıkarıp Egemen’in verdiği test kitabını çıkardım. Şimdi bunları bana çözdürerek ailesine gösteriş yapabiliyordu ama ya sınavda ne yapacaktı? Egemen’e gerçekten değer veriyordum, bu yüzden ona ders çalıştırma kararı aldım. Hem Yeliz’i de çağırırsam bir şekilde yakınlaşmalarına yardımcı olabilirdim.

Öğle arasına kadar test çözdüm ve düşünceleri aklımın bir köşesinde biriktirdim. Bana hükmetmelerine izin vermek istemiyordum, o yüzden inatla onları orada tutmuştum ama ben ne kadar inat ettiysem onlar da aynı kuvvetle bana geri dönmüşlerdi.

Fizik kitabını kapatıp çantama atarken Kutaylarla oturmaya karar vermiştim, belki Kutay'ı biraz daha dikkatli incelersem bir şeyler görebilirdim. Grup bizim sıranın etrafına toplanırken o kumral saçlı kızın, arkadaşıyla heyecanlı heyecanlı bir şeyler konuştuğu gözüme çarptı. Ediz'e gittiği takdirde Ediz'in ona iyi davranacağını biliyordum, Başak'a öyle yapmıştı. Ne demişti Başak? *Kafa çocuk*. Ben ölsem de Ediz için o tabiri kullanamazdım.

İlk başta kendime kızıp umursamasam da birkaç dakika sonra sıramdan kalkıp Ediz'i ararken buldum kendimi. Neden böyle yapıyordum, bilmiyordum, kendime de çok kızıyordum ama yapıyordum işte.

Ediz'in koridorun sonunda olduğunu görünce ona doğru yürümeye başladım, o kumral kız cesaretini toplamak ister gibi saçlarını ikide bir düzeltiyor, nefes alıp veriyordu. Ne kadar zavallı görüldüğünün farkında mıydı acaba? Eh, Ediz'in bana karşı sergilediği tavırların yanında benden zavallı görünemezdi belki de.

Ediz'in yanına gittiğimde ne yapacağımı bilmiyordum ama planım kesinlikle omzuna sertçe indirmek değildi. Ediz şaşkınlıkla bana bakarken hazırlıksız yakalandığı için bir adım gerilemek zorunda kalmıştı. Ah, o kaşarlara iyi, bana ise hep bir pislikmişim gibi davranıyordu. Gözlerim öfkeden dolarken Ediz bana şaşkınlıkla baktı.

"İyi misin sen?" diye sordu afallayarak. "Ne oldu?"

"İyi gibi mi görünüyorum?"

"Hayır," dedi sert bir şekilde. "Neler oluyor?"

Kumral kızın özellikle bizi incelediğini biliyordum ama birazdan Ediz'in, beni yok sayıp çekip gittiğinde yaşayacağı eğlenceyi umursamadım. O kadar sınırlarım bozuktu ki. Sanki benim yaşadıklarım çok kolaydı.

"Dengesizin tekisin," dedim suçlayıcı bir sesle. "Her şey senin yüzünden oluyor."

Ediz bir süre yüzüme baktı, çenesi kasılmıştı ve her zamanki ifadesizlik yüzündeydi. Ne düşündüğünü azıcık belli etse her şey çok daha kolay olabilirdi. Ediz'in eli sırtıma kaydı ve beni kendine doğru çekip sarıldı.

Bunu beklemiyordum, bir an şaşırarak donup kalsam da belki şu an tek ihtiyacım birine sıkı sıkı sarılmaktır, düşüncesiyle ben de ona sarıldım.

"Çıktığımız yol kolay bir yol değil Doğa. Ama bu kadar güçsüz olma."

ÖZNUR YILDIRIM

“Abimi öldürme,” dedim sessiz bir hıçkırık eşliğinde. “Sana karşı koyamam çünkü gücüm yok. Yalvarıyorum, lütfen. Gerekli cezayı almasına yardım ederim ama onu öldürme. O da benim yaşadığım şeyleri yaşadı, hatta daha ağırlarını. O sadece boyun eğiyor...”

Ediz beni bırakırken gözlerimin içine baktı. Bakışları çok sertti. “Şimdi bunları düşünme. İnsanlar burada yanlış düşüncelere kapılabilir. Öğle yemeğini dışarıda yiyelim mi?”

Hafifçe başımı sallamakla yetindim. Ediz yürümeye başladığında peşinde dolandığım görüntüsünü vermemek için hızlı adımlarla ona yetiştim ama Ediz çabama acımış olacak ki adımlarımı biraz yavaşlattı. Beraber soğuk havaya çıkarken ellerimin tersiyle yüzümü siliyordum.

“Yine gereksiz duygu patlamalarına girdin,” dedi Ediz elleri cebinde yanımda yürürken. “Sanclı günler mi yaklaşıyor?”

Kızardım. “Bilmiyorum.”

“Yine başıma bela olacaksın.”

“Doktora gider, hafifletecek bir şeyler alırım,” dedim somurtkan yüzümle. “Merak etme, bela olmam. Yanında olmak zorunda değilsin hem.”

Şahmeran tablosunun olduğu büfeye doğru giderken, “Doğru,” dedi. “Değilim.”

Havalar soğuyunca deniz daha bir köpüklü ve öfkeli oluyordu. Dalgaların kıyaya çarparken bıraktığı sesi duyabiliyordum, birkaç kuş denize yakın bir mesafeden uçuyordu ve bir adam da iskelenin üzerindeydi. Burnumun soğuktan kıpkırmızı olduğuna emin olduğum sırada restorana geldik.

İçeride aşçıdan başka kimse yoktu. Her şey hatırladığım gibiydi, duvardaki tablo, masaların üzerinde duran kavanoz şeklindeki akvaryumlar, içlerindeki balıklar...

“Hoş geldiniz,” dedi aşçı.

“Bize kahvaltı masası hazırlayabilir misiniz?” diye sordu Ediz. Gözlerinde ciddi, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Aşçı, Ediz’in yaklaşımına şaşırды. Tam cevap vereceği sırada dışarıdan bir ses geldi, bir şey gürültüyle devrilmiş gibiydi.

“Hay Allah!” dedi aşçı dışarı yönelirken. Anlamayan gözlerle Ediz’e baktım ama o aldırımıyordu bile. Aşçı dışarı çıktıktan bir dakika kadar sonra restoranın kapısını birinin dışarıdan kapattığını gördüm. Kaşlarını çatarken burnuma keskin bir koku geldi, Ediz’in donup kaldığını görünce bir şeylerin ters gittiğini anladım.

BELİRSİZLİK

“Gidelim buradan,” dedi beni kolumdan tuttuğu gibi büfenin çıkışına yönlendirirken.

“Neler oluyor?” diye sordum şaşkınlıkla.

Ediz hiçbir şey söylemeden büfenin kapısını açmaya çalıştı ama kapı açılmadı. Ediz ağza alınmayacak bir küfür savururken o keskin kokunun nereden geldiğini anladım. Tezgâhın altından su gibi bir şey yavaşça akıyordu.

“Neler oluyor?” diye sordum tekrar.

“Bir şey yok, sakın ol,” dedi Ediz. “Buradan çıkmamız gerekiyor sadece.”

“Neden?” diye sordum ama cevap vermesine fırsat kalmadan birden o akan sıvı mavi, turuncu alevlere kucak açtı. Ben hızla yayılan alevlere dehşetle bakarken Ediz beni geri çekip elini belime attı.

Biri bizi buraya kilitlemiş, büfeyi ateşe vermişti.

25. SINIRLAR

Gözlerimin aynasına düşen alevler gözbebeklerimde büyürken bir masalın izlerini taşıyor gibi hissettim, bütün masalları bilirdim. Belki zihnimde birikilirse içimdeki çocuğun dikkatini çeker, onu ruhuma davet ederlerdi. Oysa umutsuz bir bekleyişti bu. Çünkü biliyordum ki ben çocukken bile çocuk değildim. Ama parmaklarım gevşek bir şekilde Ediz'in kolunu tutarken kendimi küçük bir kız çocuğu gibi onun arkasına sakanmış, omzunun kenarından dehşetle alevleri izlerken bulmuştum. Belki o an Ediz beni arkasına almıştı, bilmiyordum. Açıkçası o sırada düşüncelerimin neden böyle bir yön belirlediğinin bile bilincinde değildim. Yakıcı bir duman bulutu büfenin içinde hızla ilerlerken Ediz'in parmaklarımın altındaki kaslarının gerildiğini hissettim.

“Ediz,” diye fısıldadım korku içinde. “Ne yapacağız?”

“Panik yapma,” diye emir verdi ama sesi beni yatıştırmak ister gibiydi. “Bir şey olmadan çıkacağız.”

Ben daha nasıl olacağını bile soramadan tekrar büfe kapısına yöneldi ve kapıyı zorladı. Kapı Ediz'in gücü altında sarsılırken açılmayacağını belli eden uğursuz sesler çıkarıyordu ve Ediz ne kadar zorlarsa zorlasın bir türlü açılmıyordu.

Alevler hızla tezgâha örtü gibi serilip raflara doğru uzanırken geri çekildim ve sırtım duvara değene kadar gözlerimi alevlerden ayırmadan ilerledim. O kadar şaşkındım ki düşüncelerimi ben bile takip edemiyordum. Ediz'in ağzının içinde bir küfür homurdandığını duydum, hemen sonra yanma gelmişti.

“Arka taraftan çıkacağız,” diye açıklarken dikkatle yüzüme bakıyordu, genesi kaskatıydı ve ne düşündüğü belli olmuyordu. “Olabilirdiğince az nefes al.” Çimen yeşili gözlerine baktım. “Duydun mu Doğa? Az nefes al.”

Bileğimi tutup beni peşinden sürüklerken az nefes almam gerektiğini aklımın içinde kendime hatırlatıp duruyordum ama bir süre sonra bunu bile yapamaz hale gelmiştim. Ediz anlam veremediğim kadar dayanıklı ve güçlüydü, sanki teninde koruyucu bir tabaka var gibiydi ama ben çok daha aciz durumdaydım. Boğazımdan bir öksürük yükseldi; ciğerlerim bana öfke kusuyordu.

“Dayan biraz kızım,” dedi Ediz beni kendine çekip yüzümü boynunun girintisine yaklaştırdı. Ediz’e has o sert koku burnuma dolarken duman solumaktan çok daha iyi olduğu için ona direnmedim, o bana yol gösterirken bir elim güçsüz bir şekilde beline inmiş, ceketini sımsıkı kavramıştı.

Öksürüklerimi bir süre sonra bastırabilmişim ama ciğerlerim öyle sızlıyordu ki gözlerim yaşarmaya başlamıştı bile. Mekân küçük olduğu için duman olması gerekenden daha çabuk yayılmıştı. Başımı kaldırıp alevlerin durumuna bakarken gözüme masaların üzerindeki yuvarlak kavanozlardan yapılmış ufak akvaryumlar çarptı ve birden olduğum yerde durdum.

“Ediz,” dedim zar zor çıkan sesimle. “Balıklar.”

“Ne?” dedi Ediz kulaklarına inanamıyormuş gibi.

“Onları bırakacak mıyız? Onların da bir canı var.” Ediz’in belimi kavrayan kolu sertleşirken beni daha hızlı sürükledi ve camın olduğu yere geldiğimizde durup öfke dolu çimen yeşili gözlerini gözlerime dikti.

“Sadece kendini düşün,” diye tısladı. “Anladın mı? Sadece kendini.” Hayretle başını iki yana salladı. “Oraya çıkman gerekiyor.”

Çenesinin ucuyla gösterdiği yere bakarken bacaklarımın hissizleştiğini hissettim, başımın arkasına keskin bir ağrı yayılıyordu. Duman dudaklarımın arasından ciğerlerime yayılırken önüme gelen saçlarımı başımın tepesinden geriye attım.

“Kendine gel,” dedi Ediz endişeli bir sesle. Zorla yutkunurken ağızımda acı bir tat hissettim.

“Ediz,” dedim dumanlar yüzünden gözlerim yanarken ve ciğerlerimin arasına kaçan duman nefesimi sömürürken. “Sen çık ilk önce, beni çekersin yukarıya.”

Ediz bana tereddütle baktı fakat yukarı çıkamayacak halde olduğumu görünce dediğimi yaptı ve sakın ama hızlı hareketlerle pencereden çıktı. Elini bana uzattığını gördüm ama görüşüm bulanıklaşıyordu ve elinden sanki beş tane vardı. Hangisi onun eliydi?

Bir şeyin gürültüyle düştüğünü duyduğumda zihnim duman altındaydı. Ciğerlerim parçalanırcasına öksürmeye başlarken Ediz'e seslenmeye çalıştım fakat sesim çıkmayınca gözlerimi tekrar pencereye çevirdim; önüme düşen ahşap raflar, yükselen alevlerle bir bariyer kurmuştu.

Dehşete kapılmıştım ve bedenime panik duygusu yayılmaya başlamıştı. Alevlerden yayılan sıcaklıktan kaçmak için gerilemek zorunda kalmıştım ama kaslarımın koordinasyonunu kaybetmiş gibiydim, ağzımı elimle kapatırken kendi ayağıma takıldım ve birden kendimi yerde buldum. Ciğerlerim temiz hava için dilenirken iki büklüm olup öksürmeye devam ettim.

Alevlerin sesini duyabiliyordum, acımasız bir hiddetle gitgide her yeri fethediyorlardı. Alevlerin arasından Ediz'in sesini duymaya çalıştım ama hiçbir şey duyamadım, sadece şiddetli öksürüklerim ve alevlerin sesi vardı. Ara sıra bir şeyler düşüyordu ama başımı kaldıracak halde değildim.

Saniyeler akıp giderken sesimi duyurmak istedim ama dudaklarımın arasından dökülen sadece ufak bir mırıltı oluyordu. Ediz beni almadan gider miydi? Gözlerimi açıp odağını kaybetmiş bakışlarımla iki yanıma dökülen saçlarıma baktım. Alevler birazdan beni yutacaktı ve korkuyu iliklerime kadar hissediyordum. Ediz neredeydi?

Belki de böylesinin daha kolay olacağına karar vermişti. Benim maşum olduğumu görmüştü ama aynı zamanda babasının katilinin kardeşiydim. Sürekli beni öldürüp öldürmemek arasında gidip gelmektenense bir başkasının beni öldürmesini tercih etmesi daha mantıklı bir yol gibi görünüyordu.

Öksürüklerim dinerken ciğerlerim balon gibi sönmeye başlamıştı ve artık gözlerim tamamen bulanık görüyordu. Bilincim karanlığa teslim olmak için benden izin bekliyordu; ben de gözlerimi kapatıp karanlığa müsaade ettim ama sesleri hâlâ duyuyordum. Gitgide sıcaklığı tenime sinen alevleri etrafımda hissedebiliyordum.

Bir an farklı bir ses duyar gibi oldum ve gözlerimi açmaya çalıştım ama gözkapaklarım eriyip tenime yapışmıştı sanki. Kulaklarım çınılıyordu, bu yüzden etrafımdaki insan seslerinin neler söylediğini seçemiyordum. Birileri sürekli bir şeyler bağıyordu.

Bir an altımdaki zemini hissedemedim. Biri beni hızla taşıyordu, adımları telaşlı olduğu için sarsılıyordum ama hâlâ bedenime komut veremiyordum. Ayrıca ciğerlerime nefesin akmadığını ve ciğerlerimin yakıcı isyanını hissedebiliyordum.

Saniyeler içinde yüzümü soğuk hava yaladı, etrafımda bir curcuna vardı. Kulaklarımdaki çınlama yerini hafif bir uğultuya bırakırken tanımadığım bir sesin sürekli talimatlar verdiğini fark ettim.

“Doğa!” Ediz’in sesi kulaklarımı doldurunca onu görmek istedim ama gözlerim benden bağımsız bir şekilde öylece kapalı duruyorlardı sanki. Bedenim sert ve soğuk bir zemine konuldu. Birinin elini yüzümde hissettim. “Doğa!”

Ediz’in sesi çok yakından geliyordu artık. “Neler oluyor, neden baygın?”

“Hastanın solunumu durmak üzere,” dedi biri telaşla. “Kalbi. Kalbini kontrol edin!”

İki tane buz gibi parmağın boynuma dokunup nabzımı kontrol ettiğini hissederken Ediz’in öfkeli ve korku dolu sesini duydum. “Ne demek solunumu durmak üzere?” Bunu söylerken yüzünü saran ifade gözümün önüne geldi, kaskatı kesilmiş bir çene, telaşla açılmış gözler ve çimen yeşili gözlerine yayılan karanlık ifade. Göğsümün üzerinde bir baskı hissettim.

“Nabızı çok düşük,” dedi bir kadın sesi.

“Hava yolunu açın!”

“Ne yapılması gerekiyor?” diye sordu Ediz telaşla.

“Beyefendi, geri çekilin,” dedi kadın. “İşimizi zorlaştırıyorsunuz.”

“Ona bir şey olamaz!” diye kükredi Ediz. “Söyle, ne yapılması gerekiyor?”

“Bakın, işimizi yapmamızı engelliyorsunuz,” diye soludu kadın öfkeyle. “Acilen hava yolu açılması gerekiyor, oksijen yetersizliği durumunda olay beyin ölümü kadar ciddi boyutlara taşınabilir.”

Ah. Kalbim korkuyla teklerken ruhumun ciğerlerime baskı yaptığını hissettim. Kendimi patlayacak gibi hissediyordum, nefes almak istiyordum. Yumuşak bir el alınma bastırdı, diğer elin iki parmağı çenemin altına yerleştirildi ve başım geriye doğru itildi. Dilimin hareket ettiğini hissettim ve bu işlem birkaç kez tekrarlandıktan sonra burnumdan ve ağızımdan içeri yakıcı hava akmaya başladı.

Ciğerlerimden kopuyormuş gibi şiddetli bir ses çıkaran öksürükler dudaklarımdan dökülürken canım öyle yandı ki sona yaklaştığımı hissettim.

“Oksijen tüpünü getirin!” diye bağırды birisi. “Çabuk olun! Sedyeye nerede kaldı?”

“Herhangi bir yanık var mı?” diye sordu bir erkek sesi.

“Elinin üst kısmında var,” derken kafama bir lastik, burnumu ve ağzımı kapatacak şekilde de bir şey takılmıştı. Saf oksijenin dudaklarımdan süzülüp ciğerlerime aktığını hissettim. “Ve karbonmonoksit zehirlenmesi.”

Tekrar yerden kaldırıldım ve sedyeye konuldum. “90 dakikalık HBO seansı.”

“Hastanın fonksiyonları ne durumda?”

“Beyefendi, onun yakını mısınız?” diye sordu birisi. Ediz’in onaylayan sesini duydum ve kalbim ona kırgın bir şekilde sızladı. Niye gelmemiştii içeriye? Ben onun sesini ararken o neredeydi? “Hastayla konuşmaya çalışın.”

Güçlü bir elin, elimin içine kaydığını hissettim, sanki parmaklarım ince bir camdan yapılmış gibi hafifçe tutarken ben de Ediz’in elini sıkmak istedim ama elimi bulamıyordum. “Doğa? Uyanık mısın?”

Uyanıktım ama cevap veremiyordum.

“Hadi güzelim, konuş benimle. Gözlerini aç.” Ediz’in sesindeki endişenin gizlendiğini ve tekrar ifadesiz olduğunu hissettim ama elimi tutan elinden endişesi sanki bana akıyor gibiydi. Kalbim daha da acırken parmaklarımın beynimden komut almadan hareket ettiğini ve Ediz’in elini hissedilmeyecek bir güçle sıkıldığını fark ettim. Ama Ediz hissetmişti.

“Elimi sıkı,” dedi hemen.

“Hastada konfüzyon,” dedi adamlardan biri. Ediz elimi daha sıkı tutarken korkusunu hissettim. Belki de bu sadece benim hayal ürünümdü. Ne diye korkacaktı ki? Benim için mi? Zaten beni kaçırma amacı canımı almak değil miydi? Şimdi benim ruhum için endişelenmesinin mantığı olamazdı.

Sedye bir an durduktan sonra sarsılarak bir yere konulurken Ediz, “Konfüzyon da ne?” diye sordu. Elimi bırakmamıştı. Kapıların kapandığını duydum ve araba motorunun çalışmasını işittim. Ambulansta olmalıydım.

“Hastanın bilinci yerinde,” diye açıkladı biri. “Ama tam algılayamıyor, duyularını da kontrol edemiyor. Şu an bizi duyuyor.”

“Duyuyor mu?” diye sordu Ediz.

“Evet. Bir şey söylemek veya destek olmak isterseniz sizi duyacaktır.” Ediz’in eli, elimin içinde döndü, parmakları parmaklarıma kenetlendi ama hiçbir şey söylemedi. Açıkçası bir şeyler söyler sanıyordum ama bu Ediz’di, oturup teselli edecek veya destek olacak biri değildi.

Zaman geçtikçe oksijen ciğerlerimi rahatlatmıştı ama hâlâ bulutların üzerinde geziyormuş gibi sersemdim ve midem bulanıyordu. Ambulans dururken gözkapaklarımdan titrediğini hissettim, birkaç saniye sonra ara-

lannuştı. Buğulu bir camdan bakıyor gibiydim, her şey pusluydu. Ediz'i seçebiliyordum ama yüzü net değildi.

"Uyandı," dedi Ediz bir eli saçlarıma giderken. "Doğa, beni duyuyor musun?"

Ona boş boş baktım ve gözlerim tekrar kapandı.

"Neler oluyor?" diye sordu Ediz. Sesi öfkeliydi. "Neden uyanmıyor?"

"Çok fazla karbonmonoksit solumuş. Bu, ölüme kadar götürebilen bir durum. Oksijen onu kendine getirmiştir ve bir serum takmamız yeterli olacaktır ama risk almamak gerekiyor. Basınçlı odaya koyacağız ve doksan dakika boyunca saf oksijen vereceğiz."

"Ne zaman kendine gelir?" diye sordu Ediz. Elimi bırakmıştı, tekrar elini tutmak istedim ama elimi hareket ettiremiyordum.

Sedye ambulandan indirildi ve pürüzlü yolda sürülmeye başlandı. Hafifçe sarsılırken kendimi yalnız hissediyordum ve bu his çürük bir tat gibi dilimde birikiyordu. Belki uyumam daha iyiydi ya da bilincimi teslim etmem. Otomatik kapının iki yana açıldığını duyarken bilincimin teslim olma arzusunu bütün hücrelerime işledim ve burnuma hastane kokusu dolarken karanlık zihnime çöktü.

Karanlığın gelmesi ile gitmesi bir olmuştu sanki. Sadece göz açıp kapamalık bir zaman diliminde tekrar hisseder olmuştum ama bu sefer ağızda metalik bir tat vardı. Dudaklarım kurumuştum ve bedenimin varlığını tamamen hissedebiliyordum.

Sessiz bir ortadaydım ve göğsümün üst tarafında, kalbimin üzerinde bir ağırlık vardı. Dudaklarımı ıslatırken gözlerimi açtım, ilk başta puslu görünse de birkaç kez kırıştırdıktan sonra etrafım netleşmeye başladı.

Yabancı olan ağırlığa bakmak için hafifçe başımı eğdiğimde dağınık, koyu renk saçları gördüm. Ediz'in çimen yeşili gözleri açıktı ama benim uyandığımı fark edemeyecek kadar derin düşüncelere dalmıştı. Sağ elinin işaret parmağı karnımda görünmez desenler çiziyordu. O kadar güzel görünüyordu ki.

Bir hastane odasıdaydım, sol elimde küçük bir sızı vardı ve bandajla sıkıca sarılmıştı. Serum takılmıştı, onun dışında bir şey yoktu. Normal bir odadaydım.

Tekrar Ediz'e baktığımda saçları o kadar güzel göründü ki gözüme, daha önce saçlarına hissederek dokunmadığımı fark ettim. Çok yumuşak görünüyorlardı ve dağınıklığı, *gel parmaklarını daldır* der gibiydi. Bandajlı elim saçlarına gidip parmaklarım yavaşça saçlarının arasına dalarken Ediz irkildi ve şaşkınlıkla bana baktı.

“Uyandın mı?” diye sordu şaşkınca. Gülümsedim ama dudaklarım kuru olduğu için canım acımişti.

“Yok, şimdi prova yapıyorum, yarın uyanacağım.” Güldüm. Ediz bana tuhaf tuhaf baktı ve hiçbir şey söylemeden tekrar başını göğsüme koyup kalp atışlarımı dinlemeye devam etti. Bir süre öyle durdu, çenesinin kasıldığını hissedebiliyordum.

“Bir konuda anlaşalım,” dedi sıkıntıyla iç geçirerek. “Sana sadece ben zarar verebilirim. Seni sadece ben öldürebilirim. Eğer benden izinsiz ölürsen abini öldürürüm.”

Ona sanki aslında bir ayıdan doğma manda olduğunu söylemiş gibi baktım. “Ölmek için de mi senden izin alacağım?”

“Ölmeyeceksin,” dedi sert bir sesle. “Sonuna kadar savaşacaksın. Eğer bir daha böyle pes edersen sonuçlarına katlanırsın. Aklından ne geçiyordu senin, gerizekâlı? Ayağa kalkıp bir yolunu bulabilirdin. Zaten ilk seni çıkarmadığım için yeterince piş...” Ediz söylemek istemediği bir şeyi söylemiş gibi dişlerini birbirine bastırıp sustu. “Seni sadece ben öldürebilirim.”

“Ediz, inanılmazsın...” dedim ters bir şekilde. Başını kaldırıp gözlerinin içine baktı, gözlerinde anlam veremediğim birden fazla ifade vardı. Yüzü kül rengiydi ve endişelenmiş görünüyordu. Benim için mi endişelenmişti? Duvarlarımın üzerinde oturan Doğa bacak bacak üstüne attı ve bu düşünceme âdeta bir sürtük gibi kahkaha attı.

“Beninlesin,” dedi üstüne basa basa. “Ve benim olana asla başkasının dokunmasına izin vermem. Zarar mı göreceksin? Bunu sadece ben yapabilirim. Ağlayacak mısın? Ben ağlatırım ama benim kollarımda ağlarsın. Ölecek misin? Benim elimde ölürsün. Biri seni öpecek mi? Bir tek ben öpebilirim. Biri sana tecavüz mü edecek? Bunu da sadece ben yaparım. Hatta benimle olduğun sürece isteyerek yatabileceğin tek erkek de benim.”

Kızardım. “Sanki her gün başka bir erkeğe gidiyormuşum gibi konuşma. Benim öyle bir ilişkim hiç olmadı, olmaz da.”

“İyi,” dedi Ediz başını tekrar kalbime yaslarken. “Bir daha beni böyle korkutma. Gerçekten acısını çok fena çıkarırım.”

“Benim için korktun mu?” Sesimdeki hayretin, havadaki taneciklere çarparak patladığını hissettim ama Ediz hiçbir şey söylemeden öylece durdu. Yüzünde ciddi, hatta sert bir ifade vardı ve gözleri düşünceli görünüyordu.

“Uyuyacağım,” diye mırıldandı gözlerini kapatırken. “Ses çıkarma.”

“Saçlarımla oynayabilir miyim?” diye izin istedim ama ne gözlerini açtı ne de tepki verdi. Olumsuz bir şey söylemediği için tekrar elimi saçlarına götürüp oynamaya başladım, görüldüğü kadar yumuşak ve güzeldi. Daha önce hiçbir erkeğin saçıyla oynamamıştım ama Umay'ın birkaç kez bunu sevgililerine yaptığını görmüştüm. Açıkçası çok saçma geliyordu bana ama şimdi o kadar güzeldi ki...

“Doğa,” dedi Ediz uykuya dalmak üzere olan sesiyle.

“Efendim?” diye sordum.

“Ölmeni istemiyorum.”

Saçlarıyla oynayan elim bir an duraksarken Ediz'in yüzüne baktım ama nefesi düzenli bir hal almış, uykuya dalmıştı bile. Kalbimin tekedediğini hissederken Ediz'in saçlarına baktım. İçimde can yakan bir şey vardı ve ne olduğunu kestiremiyordum ama o duyguyu kesip atmak istiyordum. Saçlarıyla oynamayı bıraksam da elim saçlarında kaldı ve derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım.

Düşünmek istemiyordum. Ve biliyordum ki uyku en iyi kaçış yoluydu.

Yine gözümü kapatmam ile açmam bir olmuş gibi bir hisle uyanırken sesler geliyordu. İnleyerek gözlerimi açtım, elimin altında tenimi gıdıklayan saçları hissedebiliyordum, yine göğsümde bir ağırlık vardı. Normalde bu ağırlık rahatsız edici olması gerekirken garip bir şekilde güvenliydi.

Biten serumu çıkaran hemşirenin Ediz'e sert sert baktığını gördüm.

“Hasta yatağında yatamaz,” dedi ters bir şekilde. “Ayrıca eşiniz değil, akrabanız değil. Hastanede bu durum hoş karşılanmaz.”

Konuşabilmek için boğazımı temizlemek zorunda kalmıştım, ağzım kurumuştu. “Bırakın uyusun. Pek iyi günler geçirmiyoruz. Hem yanlış bir şey yapmıyoruz ki. Evet, hiçbir kan bağıımız yok, eşim de değil ama tek refakatçim o.”

Şu an hayatımdaki tek kişi de oydu. Kadın bana karşı değil de Ediz'e karşı tersti, her ne kadar kalbimin üstünde derin bir uykuda olan Ediz'in bundan haberi olmasa da.

“Sevgilerinize söyleyin sizi yormasın,” dedi kadın homurdanarak. “Karbonmonoksit zehirlenmesi çok riskli bir şeydir, HBO sonuç vermeseydi basınçlı odaya tekrar girmeniz gerekecekti. Ama sorun yok. İstedığınız zaman taburcu olabilirsiniz. Sadece yanığa pansuman yapmam gerekiyor.”

“Tabii,” dedim Ediz'in saçlarındaki elimi çekerken. Kadın birkaç ilaç, yeni bir bandaj ve beyaz bir bezle yanıma geldi. Ediz'e aldırılmayıp bandajı çıkarırken bir gözü kollarını belime sarmış, kafasını göğsüme yaslamış olan adamdaydı, Ediz'den hoşlanmadığı ortadaydı.

Bandaj açıldığında elime baktım, iğrenç görünüyordu. Bu yanığı hiç hissetmemiştim, nasıl olmuştu acaba? “İz kalacak mı?”

“Birinci dereceden bir yanık. Kalmaz, kalsa bile belli belirsiz olur. Canınız biraz yanabilir,” dedi ve elindeki ilacı beyaz beze döküp yaranın üstüne bastırdı. Bedenim irkilirken, “Ah!” diye inledim ve elimi çekmeye çalıştım. Ediz’in uyandığını göz ucuyla gördüm, uykulu gözlerle bana baktı, sonra kaşlarını çatarak başını kaldırdı.

“Ne oluyor?” diye sordu yüzümdeki ifadeyi görünce. Utanmasam ağlayacaktım, o derece canım yanmıştı. Kadın elimi tekrar avucuna alıp bastırdı. Gözlerimi sıkıca yumarken Ediz, “Ne yapıyorsunuz?” diye sordu.

“Sevgilinize yardım ediyorum,” dedi. “Bunu kendi başına yapamaz.”

“Ben yaparım,” dedi Ediz. Gözlerimi aralarken Ediz’e baktım, yüzünde sert bir ifade vardı.

“Kıyabilecek misiniz sevgilinize?” dedi iğneleyici bir tonla. Bir an Ediz’in kadına, *ona sadece ben zarar verebilirim* konuşmasını yapacak sandım ama neyse ki öyle bir şeye girişmeden elimi sessizce kadının elinden aldı. Kadın bana, Allah sana sabır versin der gibi baktıktan sonra odanın çıkışına yöneldi. Boğazımı temizledim, elim hâlâ yanıyordu.

“Öküzlük yapma,” diye homurdandım. “Seni biliyorum, acımasız davranırsın.”

“Bunu hemşireye söylemiyorsun ama,” dedi gözlerini kısarak.

“O hemşire.”

“Ben de katilim, ne olmuş yani?” Ediz elindeki bezi birden elime bastırınca çığlık atmamak için dudaklarımı dişledim. Acıdan elim uyuşurken gözlerim istemsizce yaşlarla dolmuştu. Ediz yüzümü incelerken kaşlarını çatı.

“O kadar çok mu acıyor?” diye sordu ama cevap vermedim. “Çok güçlüsün ama çok da narınsın. İyi niyetli bir günah geçisisin. Buz gibi soğuk görünüyorsun ama sıcakkanlısın. Masum gibi hiç durmuyorsun, aksine sertsin ama masumsun. Nesin kızım sen? Kişilik bozukluğu mu var sende?”

“Bilmem,” dedim. Çektiğim acı yüzünden onu umursanayacak durumdaydım. “Bana ver şunu, kendim yapayım.”

Bana izin vermeyip, “Mikrobu hafif yollardan öldüremezsin,” dedi. “O mikrobu öldürmem gerekiyor.”

“Çünkü bir mikrop bile bana zarar veremez, değil mi?” dedim gözlerimi devirerek. Bu adam tanıdığım, tanıyabileceğim en garip insandı.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiş, duymamıştım. Elime tekrar acımasızca bastırınca ona tekme atasım geldi.

“Doğru bildin,” dedi sırtarak. “Öğreniyorsun, aferin.”

Sonunda bana işkence etmeyi bıraktığında hafifçe, masaj yaparak elime kremi sürdü ve bandajı sarmaya başladı. O yakıcı ilacı sürerken takındığı acımasız tavra kıyasla şimdi gayet dikkatli ve yavaştı. Sonunda sargıyı sardığında elime baktı. “Daha iyi.”

“Bunu yapan kim?” diye sordum elimdeki bandaja bakarken. “Yanğını çıkaran.”

Ediz’in yüzü birden ciddileşti ve buz gibi bir hal aldı. “Bilmiyorum ama bulduğumda onu elimden Tanrı bile alamaz.” Kaşlarının çatıldı. “Orospu çocuğu. Her seferinde seni ortaya atıyor.”

“O adam bana *Ediz Çağırın’ın zaafı* diye hitap etti,” dedim tepkisini merakla beklerken. Ediz bir an yüzüme boş boş baktı, sonra neşesiz bir şekilde gülerek yataktan indi.

“Tabii canım, kesin öyledir,” dedi sinirle. “Benim zaafım, zayıf noktam yok, hiç olmadı da. Ne olursa olsun yoluma devam edebilirim, bunu görmesi gerekiyor. Her kimse artık.”

“Birbirinizi tanımadığınızı ama tanışacağınızı söyledi.”

Ediz bir süre bana baktı. “Bu konuyu kapatalım, tamam mı? Boş ver sen bunları. Sorun benim sorunum, düşünerek kafanı yorma. Ayrıca endişelenme, sana zarar gelmesine izin vermem. Ama senin de bana bu konuda yardımcı olman gerekiyor. Kötü bir durumla karşılaştığında hemen pes etme. Dayan kızım biraz. Güçlüsün, takılıp düştüğünde bacağını kırsan bile ayağa kalkabileceğini biliyorum.”

“Ben bundan o kadar emin değilim,” diye mırıldandım. Ediz bana sert bir bakış attı ama yorum yapmadan cebindeki telefon çalmaya başladı. Telefonu çıkarırken yüzü ifadesizdi, yanıp sönen ekrana baktıktan sonra telefonu açtı ve kulağına götürdü. Gözlerini bana dikti.

“Efendim Başak?”

Yüzümdeki kasların birden gerildiğini hissettim. Yüzümü ifadesiz tutmaya çalışsam da ne kadar başarılı olduğumu Allah bilirdi. Ben boş bakışlarla Ediz’i incelerken o dikkatle Başak’m söylediklerini dinliyordu.

“Anladım,” dedi sakin bir sesle. “Tamam, geliyorum.”

Telefonu kapatıp elini cebine daldırdı ve bir miktar para çıkardıktan sonra bana uzattı. Ona anlamayan gözlerle bakarken içim buz gibi bir duyguyla dolmuştu. Ediz parayı almam için emir verircesine bakınca

uzanıp mekanik bir hareketle aldım. “Benim acil gitmem gerekiyor. Sen taksiye binip dönersin eve.”

Beni bu halde bırakıp gidecek miydi? Kalbim yavaşça atmaya devam etti ama içimde sürekli Ediz’in asla bana karşı olumlu bir şey hissetmeyeceğine dair beni kıskırtan Doğa bile afflamıştı, bu kadarını beklemiyordu. Dilimde bir sürü soru birikti. Beni bırakıp nasıl giderdi? Başak daha mı önemliydi? Başak’la ne yapacaktı? İyi olup olmadığını bile sormamıştı. Nasıl öylece giderdi?

Onca soruya ve düşünceye rağmen sessizce, “Tamam,” deyip kabulendim. Ne diyecektim ki? Hem ne diye bir şey diyecektim? İstedliğini yapardı, bana ne oluyordu?

“Aranım seni,” dedi odanın kenarındaki ceketini alıp üstüne geçirirken. Hiçbir şey söylemedim ve sessizce Ediz’i izledim. Bana bakmadan kapıya doğru giderken kalbim neden bu kadar kıvranıyordu, anlam veremiyordum. Dudaklarımın hafifçe öne doğru büküldüğünü hissettim ve bir an ağlayacağımı sandım. Ama anında kendimi dizginleyip boğazımda düğümlenen yumruyu yuttum.

Üstümdeki kıyafetler çıkarılmamıştı, montum da kenardaki koltukta duruyordu. Gitmeden önce yüzümü yıkamak için odanın tuvaletine yöneldim. Yorgun ve solgun görünüyordum ama onun dışında sorun yoktu. Kıyafetlerime is kokusu sinmişti ama bu o kadar da önemli değildi. Ellerimi hafifçe ıslatıp saçlarımdaki dalgaları düzelttim ve odaya geri dönüp montu üzerime geçirdim. Cebinde Ediz’in bana aldığı telefon, evin anahtarı vardı. Bana verdiği parayı da cebime atarken bir yandan da Ediz’e alınmam için hiçbir sebep olmadığını kendime hatırlatıyordum.

Eh, en azından taburcu işlemlerini halledip gitmişti.

Hastaneden çıktıktan sonra gökyüzünün kara bulutlarla kaplı olduğunu gördüm, hastane bahçesinde bir iki insandan başka kimse yoktu. Soğuk rüzgâr uğuldayarak esiyordu ve küçük damlalar halinde, etkisini hiç göstermeyen bir yağmur yağıyordu.

Hatay’ın neresinde olduğumu bilmiyordum ama taksiye binmek de istemiyordum. Yorgun hissetsem de yürümek istiyordum, zehirlendiğim için kaslarımda koordinasyonunu kısa süreli de olsa kaybetmiştim ve bu da vücudumu sarsıntıya uğratmıştı. Montumun kapüşonunu kafama geçirdim ve ellerimi cebime koyup yürümeye başladım.

Ediz beni kaçırdığından beri dışarıda neredeyse hiç yalnız dolaşmamıştım, kaçtığım zamanlar dışında. Tabii insan kaçınca da bir şeyleri düşünmek gelmiyordu aklına. Soğuk hava bana vururken bunu Anka-

ra'dayken ne kadar çok yaptığımı hatırladım. Hava soğuk ve yağışlıyken insanlar evlerinde olurdu, bense çıkıp sokak sokak gezerdim.

Garipti ama hiç keşke gerçekleşse diye kurduğum bir hayal olma-
mıştı. Hep özellikle gerçekleşmeyeceğini bildiğim şeyler hakkında düş-
kurardım. Mesela resim yeteneğim yoktu ama hayallerimde bir ressam
olurdum. İleride ressam olamasam bile bu hayal beni hayal kırıklığına
uğratmazdı. Ama bazı şeyler beklentiye giriyordu ve ben onlardan özel-
likle uzak durmuştum.

Mesela hiç birine âşık olacağımı veya ihtiyaç duyacağımı hayal et-
memiştim. Birine sarılmak nasıl bir duygu, öpüşmek, hatta sevişmek
nasıl bir şey, merak etmezdim. Ne bileyim... gelecek, hayallerim arasında
yoktu. Ben hep olduğum yerde sayıyordum ve bu yüzden büyümek beni
dehşete düşürüyordu.

Ediz hayatıma girdiğinden bu yana her şey çok farklılaşmıştı. Ona
sarılmıştım, onun kolları arasında ağlamıştım, ondan korkmuştum. Ki
ben hayatımda sadece Umay'a ve anneme sarılmış bir insandım, bir
yabancıнын kolları o kadar farklıydı ki. Özellikle verdiği güven duygusu...
İnsan böyle bir güvenin var olduğuna inanamıyordu. Herkes güven duy-
gusundan bahsederdi ama bunu gerçekten hissetmek çok farklıydı. Ve
ne gariptir ki hayatımda tek bir kez Umay'ın kollarında ağlamıştım ama
onun dışında tamamen yalnızdım. O safhada annem de yoktu. Ama Ediz
hep vardı, boynunun girintisi saklanacağım bir yerdi sanki. Ve o sığınığın
içinde bir canavar pusuya yatmış kanımı emmek için beni bekliyordu.

Yine de asıl soru, yaşayacaklarımın buna değip değmeyeceği mev-
zusuuydu. Ediz'in kollarında uyumak çok güzeldi, onun da bunu sevdiğini
biliyordum ama ikimiz açısından da bu durumu açıklayamıyordum. Yine
de ne olursa olsun Başak'a gitmesi gerçekten kalbimin buz tutmasına
sebepe olmuştu.

Sıkıntıyla derin bir nefes aldım, o sırada telefonum çalmaya başladı.
Telefonu cebimden çıkarıp ekranına baktım, Kutay arıyordu. Hiçbir şey
düşünmeden yanıtla tuşuna bastım ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Doğa?" dedi Kutay anında. "Olayı şimdi duydum. Sen iyi misin?
Çok merak ettik."

"İyiyim," dedim sakince. "Merak etmeyin, önemli bir şey yok. Ze-
hirlenme tehlikesi sadece."

"Çok şükür. Gerçekten çok endişelendik. Hastanede misin?" diye
sordu.

Etrafıma bakındım. “Değilim. Ashında nerede olduğumu bilmiyorum, taksiye binmek yerine yürüyeyim dedim, kayboldum sanırım.”

“Etrafında neler var?” diye sordu. Çevremi betimlerken ağzımdan çıkan kelimeler derli topluydu ama aklım bambaşka yerlerdeydi. Son kez köşedeki marketin adını söyledim.

“Geliyorum seni almaya.”

“Zahmet etme,” dedim sessizce.

“Saçmalama, ne zahmeti? Seni o halde yalnız mı bırakayım? Hayatta olmaz.” Bir an içim burkuldu. Suçlu diye atıp tuttuğu Kutay ondan daha düşünceli, daha anlayışlıydı. Böyle bir durumda ne düşünmemi bekliyordu ki? Ediz pislüğün, çıkarıcının önde gideniydi.

“Teşekkür ederim Kutay,” diye mırıldandım. “İyi ki varsın.”

Telefonu kapattıktan sonra kaldırım kenarına oturup gelen geçeni izlemeye başladım. Yağmur gitgide artıyordu ve şiddetini gösteriyordu. Bandajlı elimi iyice cebime soktum, bir de o ıslanırsa tekrar pansuman yaptırmakla uğraşmak istemiyordum. Zaten Ediz yeterince canımı yakmıştı, hâlâ sızlıyordu.

Neyse ki Kutay ben yağmur altında kalan ıslak köpek yavrusuna dönüşmeden geldi. Arabaya binerken montumun kapüşonunu açtım ve koltuğa yerleşir yerleşmez kapıyı kapattım. Kutay bana dikkatle bakarken yüzünde ciddi bir ifade vardı. “İyi olduğuna eminsin, değil mi? Ediz nerede?”

“İyiyim,” dedim samimi çıkması için özen gösterdiğim sesimle. “İşi varmış, gitti.”

Kutay vitesi ileri alıp arabayı sürmeye başladığında, “Bu durumdan daha önemli ne olabilir ki?” diye homurdandı. “Normal zamanda dibinden ayrılmaz, en gerekli zamanda seni yalnız mı bırakıyor? Doğa, o herifin hayatına hükmetmesine neden izin veriyorsun?”

Çünkü mecburum. “Ailem beni ona emanet etti.”

“Ve o da seni şu halde bırakıp gitti.”

Omuz silkтім. “Gayet iyiyim ben.” Güldüm ama hiç de içimden gelerek yaptığım bir hareket değildi bu. “Hatta çok iyiyim. Hazır fırsatım bulmuşken bir şeyler yapalım mı?”

Kutay kaşlarını çattı. “Sen bu haldeyken mi?”

Gözlerimi devirdim. Ashında evet, kendimi iyi hissettiğim söyle-nemezdi ama Ediz’i gerçekten sinir etme isteğiyle doluydum. İnanılmazdı, Başak’ın yanına gittiğine gerçekten inanamıyordum. Ne işi vardı ki onunla? Gülümsedim.

“Alt tarafı bir yangının ortasında kaldım,” dedim alayla. “Bu kadar büyütecek misin? Annem gibi davranıyorsun.”

“İyi olduğuna emin olmaya çalışıyorum,” dedi kaşlarını çatarak.

“Başına bela olmam, merak etme,” dedim gülerek. İşte damardan girmiştim. Kutay bana ters bir bakış attı.

“O nasıl laf öyle?” diye homurdandı. “Tamam, söyle, nereye gitmek istersin?”

“İlk önce eve uğrayalım, üstümü değiştireyim, bir duş alayım. Sonrasının planını yaparız. Bizim eve hangi yoldan gidildiğini biliyorsun, değil mi?”

Kutay hoşsohbet biriydi, onun yanındayken nedense çok rahat olabiliyordum. İlginç bir espri anlayışı vardı ve komik anılarla dolu çocukluğundan bahsediyordu. Bir süre de olsa Ediz’e olan kırgınlığımı, kızgınlığımı unutturabilmişti ama eve gelince işler değişti.

Zaten duş almak ayrı bir dertti. Bandaj islanmasın diye bayağı uğraştım ama sonunda banyodan çıkabildim. Bedenime havluyu sarıp banyodan çıkarken doğruca Gece’nin odasına gittim. Benim dolabımda beni kardan adama çevirecek kıyafetler vardı yalnızca.

Kutay aşağıda televizyon izlerken çıkardığım mini elbiseye baktım. Simsiyah ve dardı; yakası kapalıydı, uzun kolları bileklerime kadar ikinci bir deri gibi beni sarmıştı. Göğsümün kenarından, kolumun altından başlayan ve yılan gibi kıvrılıp kasık çizgimde biten bir açıklık vardı ve transparan bir kumaşla kapatılmıştı. Elbiseyi üzerime geçirdiğimde bütün vücut hatlarımı ortaya çıkaran bu elbiseyi siyah çorap ve siyah, çivi topuklu yarım çizmeyle tamamladım. Belimi yılan gibi saran detay hoşuma gitmişti.

Saçlarımı kuruttum ve düzleştirerek tepeden sıkı bir atkuyruğu yaptım. Sonra da normalde uğraşmayacağım bir işe girip makyaj yaptım; keskin bir eyeliner çektim ve koyu kırmızı, mat bir ruj sürdüm. Üzerime siyah, uzun bir mont giydikten sonra odadan çıktım.

Aşağı indiğimde Kutay rastgele kanalları değiştirip duruyordu, benim geldiğimi görünce oturduğu yerden kalktı ve beni süzerek ıslık çaldı. “Bu ne güzellik? Nereye gideceğiz böyle?”

“Beni bir bara götürmeni istiyorum,” dedim gülümseyerek. “İçip dans edebileceğimiz bir mekâna.”

“Doğa,” dedi Kutay şaşırarak. “Ediz ne olacak peki?”

“Ediz kimin umurunda?” diye çıktım. “Hem onun bana hükmetmesini eleştirmiyor muydun? Bak, izin vermiyorum işte. Hem yanımda sen varsın, sarhoş olsam da sorun olmaz.”

“Emin misin?” diye sordu. Ona kirpiklerimi kırıştırarak bir bakış attım.

“Eminim.”

“Pekâlâ o zaman,” dedi derin bir nefes alarak. Sonra eliyle önüne geçmemi işaret etti. “Bayanlar önden.” Ona sevimli sevimli gülümseyerek kapıya doğru yürüdüm, beni sessizce takip ederken cebimdeki telefon titremeye başladı. Telefonu çıkardığımda yanıp sönen ekranda büyük harflerle Ediz Çağırın yazıyordu. Telefonu meşgule alırken gözlerimden buz gibi bir ifadenin geçtiğini hissettim. Telefonu cebime atıp Kutay’ın arabasına bindim. O Başak’a gidebiliyorsa ben de Kutay’a gidebilirdim. Bu olay bu kadar basitti.

Açıkçası acayip yorgundum ve kendimi tükenmiş hissediyordum. Normalde bu tür şeylere de karşıydım. O ne yapıyorsa yapıyordu, onun yüzünden kendi kişiliğimden taviz mi verecektim? Fakat şu son olay cidden çok dokunmuştu bana, Başak’i öpmesinden daha çok hem de.

Ve hayatımda ilk defa bir bedel ödetmek istiyordum.

Cebimdeki telefon bir kez daha titremeye başlayınca çıkardım ve ekrana boş boş baktım. Telefon çaldı çaldı... Sanki yanıp sönen ekranda Ediz’in çimen yeşili gözlerini görüyordum. Arayıp durabilirdi, umurumda değildi. Benim için endişelenmediği, beni umursamadığı ortadaydı zaten. Kontrol etmek için arıyordu ama ben de içine şüphe düşmesini istiyordum. Belki de kaçıp gittiğimi düşünürdü.

Ben telefonu tamamen sessize alırken Kutay arabayı bir barın önüne park etti ve el frenini çekip bana baktı. Belki bu gece bu güzel gözlü çocuktan geçmişe dair bir şeyler de öğrenebilirdim. Bir taşla iki kuş... Fakat arabadan inerken bir tereddüt yaşadım, bu ben değildim. Hiçbir zaman benim düşünce tarzım bu olmamıştı.

İçeri girerken Kutay elimi tuttu ki bu beklemediğim bir şeydi. Şu zamana kadar elimi tutan tek erkek Ediz olmuştu. Garip bir şekilde Kutay’ın elinden rahatsız olmuştum ama yine de buna aldırmadan ben de onun elini kavradım. Kutay bana halinden memnun bir tavırla gülümserken keyfi yerinde gibi görünüyordu.

Köşedeki masalardan birine geçerken bize bakan birkaç şaşkın bakış yakaladım.

Bir garson anında etrafımızda pervane gibi dönmeye başlarken ben de üstümdeki montu çıkarıyordum. Rahat bir şekilde bacak bacak üstüne attım ve vücudumdaki sızıya aldırmadım. Midemde de bulantı vardı. bunlar zehirlenmenin etkisiydi ama şu an bana sorun çıkarmalarını istemiyordum.

Anladığım kadarıyla burası Kutay'ın ailesine aitti ve garson büyük bir centilmenlik örneği göstererek ne istediğimi ilk önce bana sordu. Düşünmeme gerek yoktu, daha önce tecrübe ettiğim tek içki biraydı. Garson, Kutay'a döndüğünde, "İki bira," dedi Kutay.

Garson yanımdan ayrılırken Kutay arka cebinden bir sigara paketi çıkardı ve bir sigarayı dudaklarının arasına alıp bana baktı. "İçmem sorun olmaz, değil mi?"

"Olmaz," dedim gülümseyerek. Aslında sigara kokusundan nefret ederdim ama daha birkaç gün önce sigara içmişim ve şimdi sürekli sigara içilen ortamlara giriyordum. Gerçekten olumsuz anlamda değiştiğimin farkındaydım. Bu gece son olsun, diye uyardım kendimi. Ediz'in beni değiştirmesine izin veremezdim.

Biralarımız geldiğinde yeni bir sohbet konusu da açılmıştı, masanın üstüne koyduğum telefonun ışığı sürekli yanıp sönüyordu ama aldırımıyordum. O bunu hak etmişti.

Hava karardığında sakin olan ortam insanlarla dolmaya başladı; kadeh sesleri, yüksek sesle edilen küfürler ve müzik sesi. Ben de artık yüksek sesle gülüyor, Kutay'la birlikte espriler yapıyordum. Pek mizah anlayışı olan biri değildim, espri konusunda da berbattım ama Kutay'la zaman geçirdikçe ona ayak uydurmaya başlıyordum.

Bir saat kadar sonra ben iyice kıvama gelmişim, biradan daha ağır gelen kokteyller de içmiştik. Bir yerden sonra kendimi frenlemeyi akıl edebilmişim ama artık çok geçti, sarhoş olma yolunda ilerliyordum.

"Ben lavaboya gidiyorum," dedi Kutay göz kırparak ve yanımdan kalkıp kalabalığa karıştı, gözden kayboldu. Ben de sonunda telefonu elime aldım ve içkinin getirdiği cesaretle açtım.

"Neredesin sen?" diye kükredi Ediz'in sesi. "Seni bulduğumda var ya..."

"Sakin ol Ediz," dedim gülerek. "Kaçmadım merak etme. Hatay'dayım hâlâ."

"Neredesin?" diye bağırdı.

"Bilmem," dedim alayla. "Burada çok fazla insan var, etrafımı görmüyorum. Ah, evet dur şurada sarışın, çok yakışıklı bir çocuk oturuyor ve bana bakıyor. İnanabiliyor musun? Bana! Ona gülümsemeliyim."

“Sakın Doğa!” diye bağırdı. “Başına bela açacaksın, sakın yapayım deme!”

“Niye? Çok yakışıklı,” dedim gülerken. “Ah, çocuk yanıma geliyor. Kutay da burada aslında, ikisinin de muhabbeti hoş görünüyor. Ortam harika.”

“Doğa sakın...” Telefonu yüzüne kapattım. Aslında sarışın çocuk falan yoktu, niye böyle bir yalan söylemişim onu da bilmiyordum. Bugünün şoku ve içkinin etkisiyle böyle saçma şeyler çıkıyordu ortaya işte. Telefon bir kez daha yamp sönmeye başladı ama hiç aldırmadan mon-tumun üstüne attım. Şakaklarımı ovalarken niye böyle bir şey yaptığımı düşünüyordum. Ne oluyordu bana?

Kutay yanıma geldiğinde hiç oturmadan, “Dans edelim mi?” diye sordu. Hafifçe başımı salladım, o da bana elini uzattı ve beni hızla piste doğru çekti. Hareketli bir şarkı vardı ve herkes birbirinden bağimsız dans ediyordu.

“Ben dans etmeyi bilmem,” dedim etrafımdaki insanlara bakıp gülerken.

“Kafana göre takıl,” dedi göz kırparak ama benim onu da başaramayacağımı fark edince çift olarak dans etmeye başladık. Kutay beni kolunun altında döndürüyor, belli bir ritim tutmama yardım ediyordu. Sonunda dansa ayak uydurmaya başladığımda beni bıraktı ve ben kendi kendime dans etmeye başladım. Tenimde bir ter tabakası oluşmaya başlamıştı ve bütün yorgunluğumu unutmuşum. Ah, Umay’ın ne demek istediğini şimdi anıyordum... Durdum.

Düşüncelerim, anılarımın gömüldüğü zihnimin topraklarına dikilen mezar taşları gibiydi, bir sis bu mezar taşlarının arasından akıp gidiyordu. Gözkapaklarım gözlerimi örterken başımı yukarı kaldırdım ve öylece durdum. Barın zeminini titreten müziğin yüksek ritminde kendini kaybetmiş bedenler arasında öylece, hareketsiz duruyor olsam da kendini kaybeden bu ruhun sahibi bendim. Barın alçak tavanındaki bir vanıp bir sönen ışık zihnime sızıyordu. Anı mezarlığım da aynı şekilde karanlığa bürünüp yeniden aydınlanıyordu.

Anının ölüm tarihi, 16 Ocak. Ölüm yeri. küçük bir kızın kalbi.

Mezarlar acıyla, benim zihnim ise mezarlarla doluydu.

İlk başta belimin iki yanında sahiplenici, güçlü elleri hissettim. Ardından bir ölüm meleğinin kanatlarının üzerime kapandığını hissettiren kollar beni sardı; sanki bu kanatlar üzerime kapanırken zihnimdeki sisi de dağıtacak bir esinti oluşturmuştu.

"Bunu neden yaptın?" Ediz'in yakıcı sesi kulağımı tırmalayıp geçerken bir an şaşkınlıkla donup kaldım. Gözlerim aralandı, Ediz yüzünü saçlarıma gömerken ellerim, karnımda duran ellerine gitti ve onlardan kurtulmaya çalıştı ama çok güçlüydü.

Beni daha sıkı sarıp kendine daha da sertçe bastırırken, "Bunu neden yaptın?" diye hırladı.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. Ediz'e yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "Belki sırf canım istediği için, belki de beni orada öylece bırakıp gittiğin için."

"Kötü olduğunu düşünseydim gitmezdim," diye fısıldadı. "Bunun intikamını mı alıyorsun?" Cevap vermeme fırsat bırakmadı, konuşmaya devam ettiğinde cümlelerindeki her harften öfke fıskırıyordu. "Kendinden nefret ediyorsun, güzel. Bu durumda hiçbir savaşında yenilmezsin çünkü en büyük düşmanın kendinsin ve sen kendine bile yenilmemişsin. Ama küçüğüm, ben senin kendine duyduğun o nefretten bile daha güçlüyüm. Ve sen..." dedi sert bir sesle. "Bana yenileceksin."

Cevap vermedim, şarkının ritmi yoğunluk kazanırken Ediz'in dudaklarını boynumun hemen üstünde hissediyordum ama dokunmuyor, sadece öylece durarak ruhumun kıvrınmasına sebep oluyordu. Nefesi tenimi yakarken tüylerimin diken diken olmasına neden olacak bir şekilde başparmağıyla karnımı okşadı.

"Doğa, Doğa, Doğa..." diye mırıldandı ürpermeme sebep olan karanlık bir ses tonuyla. "Sana öyle şeyler yapmak isterdim ki."

Bir kolu beni sarmaya devam ederken diğer eli bedenimde yukarıya doğru tırmanmaya başladığında nefesimin kesildiğini hissettim. Bedenim hafifçe, yay gibi gerilirken kararlı parmakları kolumun altına, göğsümün kenarına yerleşti ve karnımdaki kolu mümkünmüş gibi beni kendine daha da bastırdı.

Parmakları elbisenin yılan kıvrımını takip edip aşağı doğru inerken, "Şahmeran," diye fısıldadı kulağıma. Tenim dokunuşları altında alev almış, göğüs kafesimi bir sarmaşık gibi saran yoğun hisler kalp atışlarının hızlanmasına sebep olmuştu. Elbisenin yılan gibi kıvrılan detayı tam kasık çizgimin üzerinde bittiği için Ediz'in parmakları o tehlikeli sınırdaki durdu. Ardından kısık, tehlikeli ve vaat dolu bir homurtuyla tekrar bedenimi sardı.

Duyguların yoğunluğu üst üste binince birden kendimi çok yorgun hissettim, dans ederken hissettiğim o canlılık gidivermişti. Kendimi Ediz'e yaslarırken gözlerimi kapattım. "İyi değilim."

“Olmazsın tabii,” diye azarladı. “Leş gibi alkol kokuyorsun. Zehirlendin ve bedenine toparlanma fırsatı bile vermeden gelmiş burada dans ediyorsun.”

“Umurunda mı sanki?” diye sordum.

“Seni bin kere aramışımdır.”

Güldüm. “Kaçıp gittiğim için suçlu hissettiğindedir,” dedim alave bir aşağılamayla. “Ama gitmedim, hâlâ senin oyuncağın olarak buradayım. O yüzden bu tavra bir son verebilirsin.”

Ediz birden beni kendine döndürdü, elleri kalçama indi ve beni kendine bastırarak öfkeyle gözlerimin içine baktı. Yüzlerimizin arasında o kadar az bir mesafe vardı ki.

“Senin için endişelendim aptal!” diye bağırdı. “Bir şey oldu sandım!”

“Başak’a gitmeden önce düşünecektin bunu,” diye tsladım. İstedığıme giderim derse bir şey diyemezdim. Çünkü ben onun elinde bir esirdim, kalkıp sen şöyle yaptığın için ben de böyle yaptım demeye hakkım yoktu.

“Ben sana hesap vermek zorunda değilim ama sen bana vermek zorundasın,” dedi dişlerinin arasından. “Ve şu anki sınırimi tahmin bile edemezsin, dua et çok kalabalık bir ortamdayız.”

“Yapacakların umurumda değil,” diyerek başkaldırdım. Ah, şu kırlasica çenem! İçki içince bir şeyler oluyordu bana. Birden vücudumdaki acıları hisseder oldum, gerçekten kötü durumdaydım. Ediz’le beraber uyumlu bir şekilde dans ederken onun çenesi kaskatıydı ve gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Kollarımı koltuk altlarından sırtına kaydırırken ondan destek aldım, sıcak nefesim boynuna değdi.

“İyi değilim,” dedim gömleğini avuçlarken. Ediz’in elleri belime çıktı ve bana sarılarak yanağını yanağıma yasladı.

“Aptal,” diye mırıldandı. “Aptal.”

“Niye bu kadar midem bulanıyor?” diye sordum ona aldırınmayarak.

“Zehirlendiğin ve içki içtiğin için. Lavaboya götüreyim mi seni?”

“Lütfen,” diye fısıldadım. Ediz beni lavaboya doğru yönlendirirken ona sıkıca tutundum. Beni gürültüden uzağa, kızlar tuvaletine sokunca aynada kendi halimi gördüm. Gözlerim kanlanmıştı ve tenimi kâğıt gibi bembeyazdı.

“Kusacak mısın?” diye sordu Ediz ama hiçbir fikrim yoktu. Kusmak istemiyordum, Ediz’in önünde değil. Bir kere bu rezilliği yaşamıştım zaten ama midem de hiç iyi durumda değildi.

“Sen git,” dedim kabinlerden birine yönelirken. “Beni yalnız bırak.”

Klozetlerden birinin önünde dururken Ediz her zamanki gibi beni dinlemedi ve peşimden kabine girdi. Ben midemdeki kaynamayla klozete eğilirken Ediz önüme düşen saçları çekti ve ben midemdekileri çıkarırken elini sırtıma koydu. Bir yandan kusarken diğer yandan sebepsizce ağlıyordum. Ve midemde sadece içki olmasına rağmen öğürmelerim uzun süre devam etti. Ediz hiç mi tiksiniyordu? Biri benim önümde kussa ben de ona katılırdım ama Ediz tüm bunlara şahit olduğu yetmiyormuş gibi sonunda midem kasılmayı bıraktığında sessizce gözyaşlarımı sildi ve beni lavaboya götürerek tek eliyle yüzümü yavaşça yıkadı.

"Ağzımı çalkala," diye emir verdi ifadesiz bir sesle. Ağzımda o kadar iğrenç bir tat vardı ki Ediz elini musluğun altına tuttuğunda tereddüt etmeden elinden suyu içtim. Ağzımı çalkaladıktan sonra diğer lavaboya ağzımdaki suyu bıraktım. Bu sefer Ediz'in elinden su içerken Ediz'in boşta kalan eli sırtımı sıvazlıyordu.

"Daha iyi misin?" diye sordu ben başımı kaldırıp aynaya bakınca. Aynadan ona baktım, yüz hatları düşüncelerini hiçbir şekilde ele vermiyordu.

"Bana neler oluyor Ediz?" diye sordum gözyaşlarım tekrar akmaya başlarken. "Ben kot pantolon, tişört giyen ve hayatında sadece romanlar olan sıradan bir insandım. Ediz, bana ne yapıyorsun?" Ediz ifadesiz yüzüyle öylece duruyordu. "Bir kere kendinden taviz ver. Sadece bir kere."

Ediz bir süre yüzümü inceledi ve beni kendine çekerek yine sığınağına çekti beni. "Neler olduğunu ben de bilmiyorum," diye mırıldandı. "Ama hepsi bitecek bir gün."

"Bana kızma," diye hıçkırdım. "Bana daha ne yapabilirsin ki?"

"Şşt," dedi Ediz beni sakinleştirmeye çalışırken. "Tamam, kızmıyorum."

Bir süre öylece durduk. Benim bu garip tavırlarım ve ağlamam kesildiğinde son kez yüzümü yıkayıp kendime çekidüzen verdim. Ediz'le beraber içeri giderken, "Başak'la buluşma sebebim Kutay'dı. Başak'tan öğrenmem gereken birkaç şey vardı ve onu kullanabilirdim. Tabii bu gece bütün planlar bir çocuk yüzünden suya düştü," dedi bana gönderme yaparak. Hiçbir şey söylemedim.

Kenardaki koltuklardan birine oturdum ama Ediz'e yer yoktu. Ediz yere, önüme otururken ikimizin de rahat edebilmesi için bacaklarımı iki yana açarak omuzlarımdan aşağıya sarkıttım.

Kutay ve Başak'a ne olmuştu, bilmiyordum ama sakinleşmeye çalıştığım için pek umursadığım söylenemezdi. Ediz'le o pozisyonda saatlerce

oturduk. Hatta bir ara uykuya bile dalmıştım çünkü Ediz yanımdayken kendimi güvende hissediyordum.

Birinin dürtmesiyle gözlerim açılırken yabancı gözlerle karşılaştım. Zonklayan başımı tutup yarı açık gözlerle bakarken o adam başını karnıma yaslayıp uyuyan Ediz'i de uyandırdı.

"Birader gidin kendinize bir yatak bulun," dedi. "Kapatıyoruz mekânı."

Ediz doğrulurken esnedi. "Buraya biri gelecekti. Önemli bir iş. Parası neyse veririm. Onu bekliyoruz."

"Bara geçin o zaman," dedi adam. "Temizlik yapılacak burada."

Ediz uyuşuk bir şekilde kafasını sallayıp ayağa kalktı ve benim kalkmama da yardımcı oldu. Beraber bara geçerken gözlerimi ovuşturuyordum, sanırım sabah olmak üzereydi ve biz geceyi burada geçirmiştik.

"Temiz bir tişört var mı?" diye sordu Ediz. Barmen olduğunu anladığım adam hafifçe kafasını sallayıp dolaplardan birinden siyah bir tişört çıkardı ve Ediz'e fırlattı. Barmenin bir bira çıkardığını gördüm.

Ediz üstündeki gömleğin düğmelerini açarken önüme bir bira konuldu. Çimen yeşili gözler ilk önce birayı süzdü, sonra da bana dönüp uyarı dolu bir bakış attı. Boğazımı temizleme ihtiyacı duydum, arkama yaslandım ve benden beklendiği gibi davranıp sürmedim. bugün sınırları yeterince aşmıştım zaten.

Barmen tezgâhı temizlerken, "Siz ikiniz ne zamandan beri beraber-siniz?" diye sordu. Ediz o sırada üstündeki gömleği çıkarmıştı.

"Birkaç yıldır," dedi Ediz kestirip atarak. Barmenin gözleri Ediz'in çiplak gövdesine takıldı ve gözleri alaycı bir ifadeyle parladı.

"O tırnak izleri..." dedi ilk önce Ediz'e, sonra bana imayla bakarak. "Kız görüldüğü kadar sert, ha?"

İlk başta ne dediğini anlamasam da Ediz barmene bakıp pis pis sırtınca ve bana göz kırpınca olduğum yerde donakaldım. "Öyledir benim kızım." Benim gözlerim şaşkınlıkla açılırken Ediz üzerine barmenin verdiği tişörtü geçirip yanıma geldi, tabureye oturdu ve bana doğru eğilip açıkta olan boynuma küçük bir öpücük kondurdu. "Çok eğleniriz geceleri."

"Belli," dedi adam ve ben pancar gibi kızarıırken alttan Ediz'e indirebileceğim en sert tekmeyle indirdim ama o etkilenmedi. Ediz'in çok eğlendiği ortadaydı, gözleri, yüzümdeki kızarıklıkla dalga geçercesine bakıyordu.

Barmen arkasını dönünce, "Pis sapık," dedim dudaklarımı oynatarak ve boynumu sildim. Ediz gülerek başını iki yana sallarken çok güzel görünüyordu. Bir an kendime kızdım. "Kimi bekliyoruz?"

"Kutay'ı." dedi. "Senin hâlâ burada olduğunu biliyor."

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Ediz taburesinde döndü ve indi.

"Görürsün," dedi. "Ben lavaboya gidiyorum."

Arkasından bakarken kaşlarımı çattım. Aklından neler geçiyordu? Beynim şu an buna kafa yoramayacak durumdaydı. Başımı bir elime yaslayıp düşünmeyi bıraktım ama birkaç konuşma ve Kutay'ın öfkeli sesini duyunca başımı kaldırdım ve şaşkınlıkla baktım.

"Doğa, sen iyi misin?" dedi hızla yanıma gelirken. "Neler oluyor? Neden gelmem için mesaj attın? Kötü olduğunu söyledin." Bir an şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Ne? Ona mesaj mı atmıştım? "Endişelendim. Zaten ne zaman seninle konuşmaya çalışsam veya başka bir şekilde bir şeyleri ifade etmeye çalışsam araya bir şeyler girdi."

"Neden bahsediyorsun?" dedim kafam allak bullak olurken. Şu an beynimi kullanacak durumda değildim.

"Seni öpmeyi planlıyor." Ediz'in sesi bıçak gibi aramıza girmişti.

"Bu işe karışma," dedi Kutay öfkeyle. "Bu Doğa ve benim aramda."

"Karışırım." Ediz'in sesi ölümcül derecede sakindi. Kutay bana doğru ilerleyince Ediz'in çimen yeşili gözleri alev aldı. "Ona dokunursan seni mahvederim."

"Sen kimsin?" diye bağırdı Kutay. "Onun hayatına karışamazsın!"

"O kız benim," dedi Ediz kaskatı bir çeneyle. "Benim olanı paylaşmam. Ayrıca, ben kim miyim? Sana kendimi tanıtayım piç kurusu. Ölümüne sürüklediğiniz Levent Çağırın'ın oğlu Ediz Çağırın'ım ben." Ediz bir anda Kutay'a atıldı ve takip edemediğim bir hızla kolunu geriye doğru bükerek onu tezgâha yapıştırdı. "Ve bu gece bu oyunu bitiriyorum."

26. AVCI

Kaçırılana kadar kendimle ilgili farkında olduğum tek şey buzdan duvarlarımıydı. Bazen o duvarın önüne bağdaş kurar, oturur ve tırnaklarımla kazıyarak resimler çizirdim. Bazen sırtımı soğuk duvara yaslar ve kendi karanlık zihnimi izlerdim. Bazen boş boş bakar, bazen sadece düşünürdüm.

Fazla içe dönük bir insan olduğumu biliyordum. bazı şeyleri yaşamak ister ama yaşayamadığım için karanlıkta o hayali boğardım. Aslında bir bakına ben de manevi bir katil sayılırdım. Ne olursa olsun hayatına devam edebilen, hiçbir şey yokmuş gibi davranıp kötü anılarını unutan insanlar vardı ve ben onlardan olmayı reddetmiş, hayallerimin katili olmuştum.

Yalnızlığı seviyorum diyen bir insan aslında yalnızlığı sevmiyordu, elindeki tek seçenek buydu ve bu duvarı kırabilecek gücü kendinde bulamayınca kendinden daha zayıf olan yalnızlığa sığınyordu. Yalnızlık çaresizliğin en aciz evladıydı, ona söz geçirebilmek ve zapt edebilmek daha kolaydı. Ve yüzleşmektense kafasını toprağa gömen bir korkak olduğum için çaresizliğe kafa tutmak yerine onun varlığını hiçe saymıştım. Ama işte artık karşımdaydı.

Çaresizlik, ölüm meleğini andıran güzel bir bedene yerleşerek karşıma çıkmıştı.

Ediz Çağırın'ın yüzünde o soğukkanlı katili görmek bir soru işaretinin, bana keskin sesle yankılanan bir tokat atmasına sebep olmuştu. Ölümü daha önce hiç düşünmüş müydüm?

Ediz ve Kutay'ı güç bakımından kıyaslamak pek mümkün değildi çünkü ikisi de iri cüsseliydi. Normal bir kavga anında ikisinden birinin kolaylıkla birini yere indirmesi mümkün değildi ama Ediz şu an daha avantajlı bir konumdaydı. Kutay'dan beş altı yaş büyüktü ve gücünü kaslarından değil, nefretinden alıyordu.

Kutay'ın şaşkınlığını buram buram hissedebiliyordum, böyle bir şeyin aklına düşmediği apaçık ortadaydı. Ediz düşüncelerini saklamakta profesyoneldi, ortada dönen olayları bilmeme rağmen mimiklerine yerleştirdiği yanıltıcı ifadelerle beni bile şaşırtabilirdi. Kutay'ın bir şeylerden şüphelenmesi mümkün değildi ama ne gariptir ki Ediz'i durdurabilecek gücü olmasına rağmen Ediz yüzüne sıkı bir yumruk indirdiğinde karşılık vermedi.

Birkaç adım gerilerken ben oturduğum tabureden kalkmışım bile. Kutay ağzına dolan kanı kenara tükürürken barmen olduğu yerde kalakalmıştı, burası Kutay'ın ailesine ait bir mekândı ve patronun oğlu dayak yemek üzereydi. Tabii dışarıdan görülen şey dayak yemekti ama maalesef olay o kadar basit değildi.

Patronunun oğlu öldürülmek üzere, diye sessizce düşündüm.

Kutay gözlerini Ediz'e çevirirken şaşkınlığını büyük bir başarıyla gizlemişti. Kutay'm bana göstermediği ama genellikle çevresindeki insanlar tarafından bilinen karanlık ifadesi suratına yerleşirken Ediz'in bana Kutay'ın fotoğrafını gösterdiği günü hatırladım. İşte bu çocuk o fotoğraftaki adama benziyordu.

"Sende bir iş olduğunu zaten anlamıştım," dedi Kutay dudağını elinin tersiyle silerken. Uğursuz birkaç çizgi, kan kırmızı renkte uzadıkça soluklaşarak yanağına düşmüştü. "Ama bu aklıma bile gelmezdi."

"Şımarık, kendini dokunulmaz sanan zengin piçin teki olduğun için olabilir," dedi Ediz soğukkanlı bir sesle. Ama ben yine de öfkesinin tadını alabiliyordum.

Kutay ona kısa bir bakış attı. "Sen değilsin sanki."

Ediz bir kez daha yumruğu indirince Kutay dengesini kaybedip yere yapıştı. Ben iri iri açılan gözlerimle olanları izlerken ne yapacağımı şaşırmıştım. "Seninle benim aramda en ufak bir benzerlik yok."

Ediz, Kutay'm yakasından tutup onu ayağa kaldırdı.

"Bence yeterince benziyoruz. Babalarımız avukat, ikimiz de şımarılarak büyüdük. Levent Amca'nın her akşam başka bir kızla gezdiğini söylediğini hatırlıyorum. Altında lüks arabalar var ve kendini dokunulmaz sanıyorsun."

Ediz'in yüzünde öyle karanlık bir ifade belirdi ki bir an derisinin parçalanacağını ve altından korkunç bir yaratık çıkacağını sandım. Bir adım gerilerken Ediz, Kutay'ın karın boşluğuna dizini geçirince Kutay iki büklüm oldu ve acı bir sesle inledi.

“Sakin, orospu çocuğu. Sakin bir daha babamın adını ağzına alma. Amca lafını hiç kullanma.”

“Benim bir suçum yok,” dedi Kutay nefesi kesilmiş bir halde ama bu Ediz’i daha da sinirlendirmekten başka bir işe yaramadı. Kutay’a öyle bir vurdu ki bir an benim yüzümün de acıdığım sandım.

“Şerefsiz!” diye tısladı Ediz. “Seni geberteceğim.”

Ediz’in kontrolünü kaybettiğini anlamamı sadece saliselerimi almıştı. İnsanın gözünü karartacak ve bütün düşüncelerini tıkayacak öfkenin ne olduğunu biliyordum, bu yüzden Ediz’in Kutay’ı öldüreceğini de anlamıştım. Ben onu durdurmak için öne atılacağı sırada Kutay’ın kısa saçlarını avuçlayarak onu öne, önüme itince olduğum yerde kalakaldım.

Barmenin telaşla bir yere gittiğini sadece göz ucuyla görebilmiştim ama ona aldıramayacak kadar şaşkındım. Ediz, Kutay’ı önümde diz çöktürmüştü, tekrar saçlarından tutarak başını kaldırmaya zorladı ve yüzüme baktırdı.

“Onu seviyorsun, değil mi?” diye sordu karanlık bir sesle ama Kutay ona aldırmadı ve sanki benim onunla birlikte hareket ettiğimi yeni anlamış gibi ikinci kez büyük bir afallama yaşadı.

“Onunla ne alakan var?” diye sordu şaşkınlıkla. Cevap vermek için kelimeleri toparlayamadım ve Kutay’ın gözlerindeki ifadeyi gördüm. Daha önce kimse bana böyle bakmamıştı, insanlar genellikle bana soğuk, boş bakışlar atarlardı. Belki Hatay’a gelip bu oyunun içine girdikten sonra birkaç samimi gülümseme almış olabilirdim ama... Şu durumda küçük dilimi yutmuş gibiydim.

“Sana gerçek Doğa’yı tanıtayım,” dedi Ediz. “Seni bu noktaya çekebilmek için bana yardım eden kız.”

Kutay’ın yüzünde hayal kırıklığıyla dolu bir ifade oluşunca kendimi korkunç hissettim. “Kes şunu!” diye tısladım Ediz’e bakarak ama onun tek odak noktası Kutay’dı. Kahrolası, nedense bu derece tehlikeli ve soğuk olduğu zamanlarda daha güzel oluyordu.

“Bakma bana öyle!” diye patladım sonunda Kutay’a. “Benim senden bir farkım yok! Ben de onun kurbanıyım!”

Sanki bunlar yaptığım şeye mazeret olabilirmiş gibi... Aslında ne yaptığımı da bilmiyordum. ne diye âşık etmemi istemişti ki? Bu onun ne işine yarayacaktı? Kafam sorularla dolmaya başladığında başımı patlayacak sandım. Günün yorgunluğu ve yaşadıklarımın bir de duygusal yük eklenince gözümün önünde siyah noktalar uçmaya başladı.

“Sana son darbeyi değer verdiğin tek kız vuracak Kutay,” dedi Ediz. “Bunun hayal kırıklığını hissetmeni istiyorum çünkü bu canını, benim seni öldürmemden daha çok yakacak.”

Benim dudaklarım aralanırken Ediz, Kutay’a tekrar vurdu. Kutay’ın neden kendini korumaya çalışmadığını ya da karşılık vermediğini anlayamıyordum. Açıkçası o kadar korkunçtu ki Ediz’i engellemeye cesaret edemiyordum ama Kutay’ın yüzü kendi kanıyla yıkanmaya başladığında engellemem gerektiğini anladım.

“Ediz,” dedim onu durdurmaya çalışırken. “Ediz. Dur.”

Gücünü kullandığı için şişen kasları o kadar gergindi ki onu durdurmak neredeyse imkânsızdı. Beni dinlemediği o kadar açıktı ki! Benden istediği şeyi asla yapmayacaktım, Kutay’a elimi bile sürmeyecektim. Onun da bu işe bir an önce son vermesini istiyordum ama sonunda sabrı taşmış olacak ki Ediz bir an durdu ve beni itti. Bunu yapmadan önce göz göze gelmiştik, Ediz’i tanyamamıştım bile.

Tezgâha çarpmadan önce son anda tutunsam da şaşkına dönmüştüm. Zaten gözümün önünde uçuşan siyah noktalar hızla çoğalarak toplanmaya başladılar ve âdeta siyah bir perde oluşturdular. Gözlerim kararınca bir an kulaklarım uğuldamaya başladı. Ediz’in Kutay’a artık vurmadığını duyabiliyordum ama cam bir şişenin gürültüyle kırıldığını duyarken midem bulanmaya başladı.

“Kutay Bey!” Gür bir adamın sesi kulaklarımı doldurdu, sonra ayak sesleri duydum. Ellerimin hissizleşmeye başladığını anladığım an sıcak buhar soluyormuş gibi hissetmeye başlamıştım. Birkaç küfür geldi kulağıma ve sonra gözkapaklarımın kapandığını hissettim.

“Ediz,” dedim güçsüz bir şekilde ama bana aldırmayacağımı da biliyordum. Ellerim tamamen hissizleşirken parmaklarım gevşedi ve dizlerim boşaldı. Bedenim gürültüyle yere düşmeden önce burnumdan sıcak bir sıvının aktığını hissettim.

Bir adam, “Bu mekânda böyle bir harekette bulunmak ne cesaret koçum?” derken bir başka adam, “İyi misiniz Kutay Bey?” diye soruyordu. Ya kimse bana aldırmyordu ya da görmemişlerdi. Ortam o kadar gergindi ki bu gergin havanın tenime dokunduğunu hissedebiliyordum.

“Çek o kolunu amına koduğumun çocuğu!” diye bağırdı Ediz. Biri birine yumruk attı, o kadar sert ses çıkmıştı ki yumruk yiyenin Ediz olmadığını umarken buldum kendimi. Yine birkaç küfür savruldu ama ne olduğunu gidip gelen bilincim yüzünden kavrayamıyordum.

ÖZNUR YILDIRIM

“Kıza ne yaptınız lan?” diye kabaca sorduğunu duydum birinin. Tanımadığım, gür bir sestir bu.

“Doğa?” Ediz’in sesi resmen kulaklarımda patlamıştı. O kadar şaşır-
mıştı ki benim orada olduğumu bile unuttuğunu anladım. “Bırakın beni!”

Birinin yanına yaklaştığını duydum, güçlü bir el başımın altına yerleşti ve başımı kaldırdı. Aslında baygın değildim, sadece birden uyuş-
muştum. “Kızın burnu kanıyor.”

“Dokunma ona!” Ama adam onu dinlemeyip yüzüme düşen saçları geriye itti.

“Ne yaptınız lan kıza?” diye sordu tekrar. “Gücünüz bir kıza mı yetiyor? Çocuk lan daha bu. Kaç yaşında? On yedi mi?”

Kutay da benimle yaşıt, diye homurdanmak istedim ama tabii bunu yapamadım. Ediz’in adamların elinden kurtulmaya çalıştığını duydum. “Bırak!”

“Kutay Bey,” dedi başımdaki adam. “Ne yapalım kıızı?”

Kutay’ın *öldürün* demesini bekledim, ne de olsa ona oyun oynamıştım ve bu işi çocuk oyuncuğuna çevirmiştim. Ya da beni öylece bırakmasını söyleyebilirdi. Ya da bana bir şeyler yapmasını emredebilirdi. “Ediz’i bırakın.”

İşte bu kesinlikle beklemediğim bir şeydi. “Emin misiniz?” diye sordu adam.

“Bana saldırmayacak,” dedi Kutay yorgun ve güçsüz bir sesle. “Doğa’yla ilgilenilecek.”

“O kadar emin olma orospu çocuğu!” diye tısladı Ediz. “Seni öldüreceğim.”

“Bu işi erteleyeceğini sen de çok iyi biliyorsun,” dedi Kutay. Sesi boğuk geliyordu, burnuna bir şey tıkanıyordu sanırım. “Doğa’ya yaklaşımın bana yaklaşımından daha farklı. Her ne kadar onu bu hale sen getirsen de. Ama eğer ilgilenmek istemiyorsan adamlarımdan biri bizim eve götürsün, annem doktor, seve seve ilgilenir. Sen de başındaki beladan kurtulursun.”

“Bırak!” diye bağırıldı Ediz. “Doğa’nın yanına yaklaşmayacaksınız!”

Ayak sesleri zeminde tok gürültüler bıraktı ve birinin yanına eğildiğini hissettim. Ediz’in kokusu yüzüme çarparken nazik eller yanaklarıma dokundu, ardından başımın altındaki el değişti. Ediz ellerini yüzümden çekip bacağına altına kaydırıldı ve diğer eli başımdan sırtıma indi.

Birden yerden havalanırken midemin tekrar bulandığını hissettim.

“Bir yere gidemezsin koçum,” dedi adamlardan biri. “Polis geliyor.”

Ediz'in biraz da olsun gerilmesini, telaşlanmasını bekledim ama hiçbir şey olmadı. Hâlâ ne yaptığını biliyor gibi duruyordu, sadece öfkesinden dolayı bedeninde gerginlik vardı. Ediz beni daha sıkı tutarken yüzündeki ifadeyi hayal etmeye çalıştım.

"Tabii, gelsinler," dedi. Sesinde alay olmasına rağmen gitmek için sabırsızlandığını görebiliyordum. Polislerden dolayı değildi, Ediz bunu umursamadığını gayet açıkça belirtmişti az önce. *Benim için miydi?*

"Hasan," dedi Kutay. "Bırak gitsinler. Hatta biri kalkmama yardım etsin, ben de onlarla gideceğim."

"Hiçbir yere gelmiyorsun," diye tısladı Ediz anında. "Ben seni zaten bulacağım, merak etme. Bu konu kapanmadı ve hiç kapanmayacak. Biraz aklın varsa git saklanacak delik ara."

"Bilmediğin şeyler var," dedi Kutay. "Kendini mükemmel sanma. Hukuk bölümünü bitirdiğini duymuştum, FBI ajanı değilsin."

"Yalanlarını dinlemek istemiyorum," dedi Ediz demir kadar sert bir sesle. "Söyle şu adamlara çekilsinler, Doğa iyi değil. Onu götürmem gerekiyor."

"Çekilin," dedi Kutay. Ediz yürümeye başladığında arkasından seslenip onu durdurdu. "Doğa'yı ne olarak görüyorsun bilmiyorum ama ona bunu yapma. Derdini kendin anlat. Doğa'nın yüzündeki ifade korkunçtu ve gerçekten bu olayların onu çok yıprattığı ortada."

"Birden iyilik meleği mi kesildin sen?" diye sordu Ediz aşağılayıcı bir tonla.

"Doğa'ya değer veriyorum," diye itiraf etti Kutay. "Bunun pekâlâ farkındasın. Değer verilmeyecek bir kız olmadığının da farkındasın bence. Ama o senin oyuncağın ve sen onu parçalayıp parçalayıp tekrar birleştiriyorsun. Senin bir Çağırın olduğunu öğreneli yarım saat bile olmadı ama ilk gördüğüm şey, Doğa'nın ne kadar yıprandığı oldu. Aslında bu önceden de ortadaydı ama hiçbir şey bilmediğimiz için nedenini de açıklayamıyorduk."

Ediz bir süre dursa da hiçbir şey söylemedi ve yürümeye devam etti. Bir süre sonra soğuk hava öyle büyük bir etkiyle tenime hücum etti ki bedenime küçük iğneler saplanmaya başladı ve sanki yüzüme soğuk su çarpmışlar gibi kendime gelmeme yardımcı oldu. Boğazımdan boğuk bir inleme döküldü ve havaya karışıp kayboldu.

"Doğa?" diye sordu Ediz. "Beni duyuyor musun?"

"Ediz," diye fısıldadım ama sesim çok kısıkty.

“Kendini zorlama,” dedi emreder bir tonda. Ardından beni bacağıyla dengeledi ve bir arabanın kilidinin açılma sesini duydum. Ediz kapıyı açıp beni arabanın içine yatırırken kokusu en etkileyici haliyle burnumun dibindeydi.

Bir şeyler mırıldandım ama ne dediğimi bilmiyordum. Ediz saçlarını geriye atıp yanağını okşarken geriye çekildi ve arabadan çıkıp kapıyı kapattı. Birkaç saniye sonra sürücü koltuğuna geçtiğini duydum. Arabanın motorunu çalıştırırken, “Alo?” dedi ifadesiz bir sesle. “Uygar, neredesin?” Araba geri geri çıktı. “Bir doktor bulman lazım.”

Başımı yana çevirip Ediz’e bakmaya çalıştım ama gördüğüm tek şey koltuktu. “Acil. Eve de gitmeyin sakın.” Ediz bir süre karşı tarafı dinledi. “Doğa. Bayıldı. Burnu da kanıyor. Sanırım ben yaptım, bilmiyorum. Acil doktor, duydun mu? Doktoru bulduktan sonra beni ara. Sana nereye göndermen gerektiğini söyleyeceğim.”

Ediz telefonu kapatıp yanındaki koltuğa attı, gergin görünüyordu. Ayrıca o beni ittiği için böyle olmamıştım, bir yere çarpmadan kendimi durdurmuştu. Dengem zaten bozuktu ama Ediz kendisinin yaptığını sanyordu. Ah, bundan suçluluk duymazdı, değil mi? Ama neden duymuş gibiydi? İnledim ve bu düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım.

“Başımı bir yere mi vurdun?” diye sordu Ediz. Onun bir şey yapmadığını söyleyecektim ama bir an cümle kuracak gücü kendimde bulamadığım için sessiz kaldım. Ediz de üstelemedi zaten, üsteleyeceği varsa da telefon çalmaya başlayınca bölündü. Telefona uzandığını gördüm.

“Evet?” dedi telefonu açar açmaz. “Ne? Egemen mi?” Ediz’in öfkelenildiğini hissederken nasıl bir anda bu kadar parlayabildiğine bir kez daha şaşırdım. “O orospu çocuğunun derdi ne?” Karşı taraftan mırıltılar geldi. “Kes şunu! O senin hiçbir şeyin değil!” Karşı taraf uzun bir konuşma yaparken Ediz kiminle konuşuyorsa bir an telefonu fırlatacak sandım. “Adresi ver.” Ediz telefonu kapattı ve bu sefer daha sinirli bir şekilde telefonu yan koltuğa fırlattı. Sanırım telefon koltukta kaymıştı ve kapıya çarpıp kapı ile koltuğun arasına düşmüştü.

Gözlerimi kapatıp kendime gelmeye çalıştım. Üzerimde sadece Gece’nin elbisesi vardı. Telefonum, montum her şeyim orada kalmıştı ama yine de üşümüyordum. Araba sessizce ilerlerken içindeki deri kokusundan yeni olduğunu anlamıştım, sanırım Ediz’in yeni arabası gelmişti.

Bir süre gittikten sonra arabanın taşlı bir yola girdiğini duydum, tekerlekler hafifçe sarsılırken ve taşlar birbirine sürtünüp garip sesler çıkarırken motor durdu ve Ediz el frenini gürültüyle çekti. Ardından

arabanın kapısının açıldığını duydum. Kapı sertçe kapandı ve arka tarafın kapısı, tam başımın olduğu yer açıldı. İçeriye buz gibi hava dolarken gözlerimi açtım. Ediz beni kucağına alırken kollarımı boynuna sardım ve ondan destek aldım.

“İyi misin?” diye sordu.

“İyiyim,” dedim ama sesim çatlamıştı. Boğazımı temizledim. Ediz ayağıyla kapıyı kapatıp arabayı kilitlerken taşlı yoldan birinin hızla yürüdüğünü duydum ve çenemi Ediz’in omzuna yaslayıp gelen kişiye baktım. Egemen dağınık saçları ve birkaç günlük sakalıyla bize doğru geliyordu.

“Doğa?” dedi beni görünce. Onu görmek beni şaşırtmıştı, niye buraya gelmiştik? Yanıma gelince endişeyle yüzüme baktı ama pek iyi görünmediğimi tahmin edebiliyordum. Büyük ihtimalle kan yüzümde kurumuştu. “Neler oldu?”

“Annen nerede?” diye sordu Ediz ona aldırılmayıp.

“İçeride,” dedi Egemen ama Ediz’e tuhaf tuhaf baktığını gördüm. Neler oluyordu Allah aşkına? Kaşlarım çatılırken Ediz beni beyaz bir villaya taşıdı, Egemen de hemen arkamızdan geliyordu. İçeri girdiğimizde topuklu ayakkabıların zeminde çıkardığı sesi duydum.

“Koltuğa yatır,” dedi bir kadın sesi. Ediz hiçbir şey söylemeden kadının dediğini yaparken bir an beni bırakmaması için Ediz’e yapışacaktım. Nedense bir an huzursuz olmuşum. “Gamze Hanım, sıcak su ve bez getirebilir misiniz?” Kadın içeriye doğru seslenmişti. “Neyi var, ne oldu?”

“Dün sabah bir yangının ortasında kaldı ve dumandan zehirlendi. Solunumu durdu ama görevlilerin ilk müdahalesiyle açıldı ve hastanede bir şeyler yapıldı. Birkaç saat hastanede kaldık, sonra taburcu edildi. Ardından aptal gitmiş bir bara, içip saçma sapan hareketler yapmış. Geceyi de barda geçirdik ama uyumuştum. Uyandığında nasıl olduğuyla ilgili bir şey anlamasam da bir şey söylemediği için iyi diye düşündüm. Ama bayıldı.”

“Sen onu ittiğin için,” dedi Egemen. Ediz, Egemen’e öyle bir bakış attı ki bir an üstüne atlayacak sandım.

“Ondan önce de başım dönüyordu,” diye açıkladım zar zor kullandığım sesimle. “Ediz bilinçli olmayarak beni itti.” Ediz bir an gözlerini kaçırdı çünkü bilinçli olduğunu ikimiz de biliyorduk. “Ama bir yere çarpmadım, bayılmam da hemen olmadı zaten.”

Kadın, Ediz’e, “Doktor ne dedi?” diye sordu. Ediz bir an kadına boş boş bakınca kadın şaşkınlıkla kaşlarım kaldırdı. Egemen’e benziyordu,

onun gibi kıvrık saçları vardı ve beline kadar geliyordu. "Doktorla konuşmadın mı? Hastaneden ayrılırken bir şey söylemedi mi?"

"Doğa hastaneden kendisi ayrıldı," dedi Ediz bir an şaşırarak.

"Kutay o yüzden mi yanımızdan apar topar ayrıldı?" Egemen kulaklarına inanamıyormuş gibiydi. "Onu o halde yalnız mı bıraktın?"

Ediz şakaklarını ovuşturdu. "İyi görünüyordu." Sesi de yüzü de ifadesizdi.

"Kızın solunumu durmuş," dedi kadın azarlar gibi. "Eve götürmen gerekiyordu, hatta kendi ellerinle yatağa yatırman."

"Ben onun bakıcısı mıyım?" diye patladı Ediz. Kadın, Ediz'e şaşkınlıkla baktı, tabii ne amaçla aynı evde yaşadığımızı bilmiyorlardı. Ediz elbette bakıcım değildi ama böyle davranması beni ne kadar yaralıyordu, ufacık bir fikri var mıydı acaba? Ayrıca niye bu kadar kırıldığını da bilmiyordum.

"Halsiz düştüğü için böyle olmuş," dedi kadın, Ediz'e öfkeli bir bakış atarken. O sırada hizmetli olduğunu düşündüğüm bir kadın temiz bir bez ve küçük bir tas getirmişti. Egemen'in annesi malzemeleri alıp yanıma gelirken Ediz dikkatle kadına bakıyordu.

"Ben yapabilir miyim?" diye sordu sonunda. Kadın ona anlamayan gözlerle baktı. "Yüzündeki kanı ben temizleyeyim."

Ediz'e karşı koymak imkânsızdı, özellikle böyle ifadesizken. Kadın sessizce elindekileri Ediz'e verdi. Ediz yanıma otururken yüzünde tek bir kas bile kıpırdamıyordu ama gözlerinde öyle bir karmaşa vardı ki aklından ne geçtiğini merak ettim.

Yavaşıca yüzümü temizlerken gözlerini dahi kırpmıyordu, dikkatliydi. Her zamanki Ediz'di işte ama yine de farklı bir şey görüyordum. Parmaklıkların arkasından kafasını uzatmış bana bakan bir şey sanki. Kaşlarımı çattım. Ediz bir an iki kaşımın arasındaki çizgiye baksa da neden kaşlarımı çattığımı sormadı ya da ne olduğunu.

"Neden buradayız?" diye sordum Egemen dikkatle bize bakarken. Annesi gitmiş, bizi yalnız bırakmıştı. Kadının zaten özenli bir işi var gibiydi, daha güneş doğmadan hazırlanıp topuklu ayakkabıları ayağına geçirdiğine göre. Ediz cevap vermeden bir kez daha yüzümü sildi ve elindekileri orta sehpaye koydu.

"Gerçek adınız ne?" diye sordu Egemen. Bir an ona baktım. Neden bahsediyordu? Ediz yüzünü buruşturarak bir elini dağınık saçlarının arasından geçirdi.

"Ediz Çağırın," dedi ifadesiz bir şekilde. "O da Doğa Güngör."

“Ne halt döndüğünü bana söyleyecek misiniz?” diye sordum Ediz’in kimliğini ifşa etmesine şaşırarak. Egemen de şaşırılmış görünüyordu.

“Levent Çağırın’ın oğlusun,” dedi Egemen şaşkınca. Ediz o sırada tekli koltuklardan birine oturdu. “Güngör... O avukatı öldüren polisin soyadı da Güngör’dü.”

Egemen elini kıvrıkcık saçlarına daldırıp şaşkınlık ve dehşet dolu bir bakış hediye etti bana. Genellikle mantık dolu gözleri şimdi çocukça bir ifadeyle parlıyordu, afallamıştı.

“O zaman Ediz ve senin çocukluktan gelen masum bir ilişkiniz yok. Aileleriniz dost falan değil.”

“Kavramakta güçlük mü çekiyorsun?” diye sordu Ediz buz gibi bir sesle. “O benim avım, ben de avcıyım. Bunu anlamanın neresi zor?”

Egemen yayılarak tekli koltukta oturan Ediz’e baktı.

“Avcı ve av denilince genellikle geyiğin etlerini dişleriyle parçalayan aslanın görüntüsü geliyor akla. Senin parçalama şeklin sarılmak mı?”

Ediz güldü fakat gözlerine ulaşmayan bir eylemdi bu. Egemen’i küçümser gibiydi.

“Şu an kovalama aşamasında olmadığımı kim iddia edebilir ki?”

Egemen’in, Ediz’e bakışlarından saf öfke damlıyordu. Olanlar onun kulağına nasıl gitmişti, bilmiyordum ama ortada ne döndüğünü gerçekten merak ediyordum. Kaşlarım iyice çatılırken Ediz’e baktım, dirseğini koltuğun kenarına yaslamış başparmağını çenesine hafifçe vurarak gülüyordu.

“Doğa yukarıda yatsın,” dedi Egemen. “Dinlense iyi olur, iyi görünmüyor. Zaten kötüleşirse annem hastaneden serum getirecek. Ben sana annemin kıyafetlerinden vereyim.”

“Gerek yok,” dedim hemen. Anne kıyafeti giymek istemiyordum, Kutay da annesinin kıyafetini vermişti zaten. Yattığım yerden kalkarken Ediz bana dikkatle bakıyordu, hâlâ kendime gelebilmiş değildim ama en azından yarı baygın değildim. Egemen yanıma gelip bana yardımcı olurken kardeş şefkatiyle kolunu belime sardı. Ben de ona tutunurken bir an içim burkuldu. Kendi ailemde tadamadığım hisleri yabancılarda tatmak ne kederli bir histi böyle...

Merdivenlerden çıkarken Egemen sessizliğini koruyordu fakat kafasında birçok soru olduğunu görebiliyordum.

“Numara mıydı?” diye sordu sonunda dayanamayarak. “Kutay üstünkörü neler olduğunu anlattı, rol yapıyormuşsun.”

İç geçirdim. “Ediz’le öyle bir anlaşmamız var ki bana soyun dese soyunmam gerekiyor. Ki söylediğini yapmazsam aileme zarar verecek.

Benden Kutay'ı etkilememi istedi ve bunu tamamen kendim olarak yapmamı söyledi. Yani senin tanıdığın Doğa ile benim aramdaki tek fark soyadlarımız."

"Yani gerçekten arkadaş mıyız?" diye sordu beni bir odaya sokarken. Ona buruk bir şekilde gülümsedim.

"Tüm bunlara rağmen beni arkadaşın olarak görebiliyorsan. evet." Egemen de aynı buruk gülümsemeyi bana gönderdi.

"Sen tanıyıp da sevilmeyecek bir kız değilsin Doğa." Saçlarını karıştırdı. "Seni arkadaşım değil de kardeşim olarak görüyorum. Hem de henüz kısa bir süredir tanışıyor olsak da... Seni ilk gördüğümde buz gibi, yanına yaklaşılmayacak biri sanıyordum ama zamanla tanışınca ne kadar yanlış olduğumu anladım. Çok iyi niyetlisin. Ve Ediz... Sana kötü bir şey yaptı mı?"

Söylediklerinin buruk sevincini bile yaşayamadım. Daha önce kimse bana böyle şeyler söylememişti. "Ediz bana birçok şey yaptı Egemen."

"Ortada neler dönüyor bilmiyorum ama Kutay polisin işe karışmamasını istiyor," dedi kaşlarını kaldırarak. Sanki polis işin içine girsin desem anında bunu yapacakmış gibiydi ama sorun şu ki bu saatten sonra ben de istemiyordum. Artık Ediz durdurulması imkânsız hale gelmişti ve onu engelleyen tek bariyer bendim. Her seferinde daha sert çarpıyor, yılmıyordu ama yine de ayaktaydım işte. Bunca insanın ruhunu yerinde tutan tek kişiydim ve Ediz beni yavaş yavaş yıkıyordu.

"Polis girmesin," dedim ama bir gün bunu söyleyeceğini asla aklıma gelmezdi.

"Sen dinlen, bu konuyu yine konuşuruz." Egemen kollarını açtı ve bana gülümsedi. Gözlerim dolarken tereddüt etmeden ona sarıldım. Bu o kadar acı verici ve aynı zamanda da güzel bir şeydi ki. Kendi canımdan, kanımdan olan bir insanın yapmadığını, hissettiremediğini daha yeni tanıştığım biri yapıyor, hissettiriyordu. Ediz'le tanıştığımından bu yana hiç yaşamadığım deneyimler yaşamıştım ve bunların bir taraftan da güzel olması dehşet vericiydi.

Sanki cennetin yasak bahçesindeydim. Oysa Ediz'in benim cehennemim olması gerekiyordu. Yanında böyle şeyler getirmesi niyeydi?

"Biliyor musun?" diye fısıldadım büyük bir gözyaşı yanağıma damlarken. "Abim var, Atalay. Bana bir kere bile böyle sarılmadı. Babamun ona yaptıklarını bana da yapmasın diye bir kere uğraşmadı. Hiçbir şey bilmiyorsun, bu söylediklerimden de bir şey anlamazsın büyük ihtimalle."

Cehennemde gibi görünüyorum fakat cehennem bu kadar... güzel olmaz.” *Asıl cehennem Ankara’da.*

“Şşt,” dedi Egemen. “Biz hep yanında olacağız, tamam mı? Diğerlerine olduğunu bilmiyor olabilir ama yanında olmaları için her şeyi bilmeleri gerekmiyor. Biz seni çok seviyoruz Doğa. Hepimiz.”

Yaşlı gözlerle ondan ayrılırken şebek gibi bir surat ifadesiyle beni güldürdü. “Ve merak etme. Tüm bunlar son bulacak.” Hafifçe başımı salladım. “Hadi yatağa. Kötü görünüyorsun.”

Hiçbir şey söylemeden dediğini yaparken yatağa girmemi bekledi. “Kıyafet istemediğine emin misin? Kendi kıyafetlerimden de verebilirim.”

“Gerçekten gerek yok,” dedim gülümsemeye çalışarak.

Egemen kafasını kaşıyarak, “Tamam o zaman,” dedi. “Sen uyu. Ben de neler olduğunu öğreneyim.”

Ben ona *keşke hiç kurcalamasan*, der gibi bakarken o hiçbir şey söylemeden odadan çıktı ve yavaşça kapıyı kapattı. Bir süre boş boş kapalı kapıya baksam da sonunda erkek şampuanı kokan yastıkta yan dönerek rahat bir pozisyon belirledim. Bütün geceyi bir bar koltuğunda geçirdikten sonra bu çok konforlu gelmişti.

Hiçbir şey düşünmek istemediğim için koyunları saymaya başladım. Düşüncelerim koyunları ezip geçmek ve bana bağırıp çağırmak istiyordu ama onlara müsaade etmiyordum. Bir süre sonra bir bacağım uyku çukuruna düşmüştü bile. Tam bilincimin kendini bırakacağı sırada birinin bana dokunmasıyla sıçradım.

“Ne oluyor?” dedim korkuyla. Ediz’in yanına, yatağa girdiğini görünce bir an afalladım. Hangi ara odaya gelmişti ki? Hiçbir şey söylemeden bana sokuldu ve yüzünü göğsüm ile boynumun arasındaki o noktaya gömdü. Ben şaşırıp kalırken o gözlerini kapatmıştı bile. Ben hâlâ ona bakmaya devam ederken sert bir sesle, “Uyu,” dedi.

“Sen ne yapıyorsun?” diye sordum kaşlarını çatarak.

“At koşturuyorum.”

“Çok yüzüzsün,” dedim sert bir sesle. “Beni itiyorsun, bana bağırıyorsun ama yine de gelmiş yanıma yatıyorsun.”

Ediz gözlerini açtı ve yüzünü benden ayırmadan öylece durdu. “Sinirliyken bana yaklaşmaman gerektiğini şimdiye kadar öğrenmiş olma-
lıydın,” dedi yavaşça. “Öyle anlarda mantıklı düşünemiyorum.”

“Sen hiçbir zaman mantıklı düşünemiyorsun,” diye homurdandım. Yüzünü hareket ettirmeden gözlerini yukarı kaydırıp ve bana baktı. Gözlerinde sahte bir öfke vardı.

“Dilin çok uzadı Güngör.”

“Cidden çok yüzüzsün,” dedim ciddi bir sesle. “Bunu nasıl başatabiliyorsun?”

“Sadece yanında uyumak istiyorum,” dedi kuru bir sesle. “Hem benim dediklerimi yapmak zorundasın, unutma.” Ediz biraz yukarı çıkıp başını yastığa koydu ve beni kendine çekerek yüzümü göğsüne yasladı.

“Neden böylesin?” diye sordum bıkkın bir sesle. “Beni çok yoruyorsun, gerçekten.”

“İstediğin ne Doğa?” diye sordu.

“Kendinden biraz taviz vermen,” diye mırıldandım. Her ne kadar sinirli olsam ve karşı koymak istesem de aniden çöken yorgunluk ve bitkinlik tüm bu isteklerden daha yoğundu. Çok değiştiğimin farkındaydım, belki de hep böyleydim, bilmiyordum. Odamda, kendi yatağımda uzanırken her şey çok basit görünüyordu.

Orada böyle bir duruma düşsen ne yapardın diye sorsalar herhalde ortaya bir katliam planı serer, Ediz’i hadım ederdim. İş yaşamaya gelince çok farklı oluyordu tabii. Daha ne kadar asla yapmam diyeceğim şeyi yapacaktım bilmiyordum ama Ediz’in nefesi bana ninni gibi gelirken, bütün sinirlerime ve Ediz’in yüzüzlüğüne rağmen uykuya dalmam çok kolay olmuştu.

Kulağıma bir müzik sesi gelmeye başladı, uykumun bana hediye ettiği o huzurlu karanlığa notalar düşüyordu. Sözsüz bir müzikti ve gerçekten hünerli parmakların altında kıvranan bir piyanodan çıkıyordu.

Gözlerimi açtım ve aslında uykunun getirdiği, karanlık sandığımı şeyin gözlerime örtülen gözkapakları olduğunu anladım. Kaşlarım çatılırken Ediz’in kokusunu burnumda hissedemediğimi fark ettim.

Aslında yanımda Ediz yoktu ve odada daha hoş, bana garip bir şekilde Ediz’i anımsatan masum bir koku vardı. Yüzümü buruştururken kuruyan ağzımı ıslatmaya çalıştım ve elimi saçlarıma götürdüm.

Bir an kafam karıştı. Çok büyük bir odadaydım ve odanın içi o kadar mükemmel döşenmişti ki. Erkek çocuğu odasıydı ama duvarlarda o garip posterler yoktu. Hemen yattığım yatağın üstündeki duvarda bir tablo asılıydı ve bir kadının resmi vardı. Ama resim beni öyle korkutmuştu ki bakmamla geri çekilmem bir olmuştu.

Kadının yüzünün göz boşluklarından başka hiçbir hattı yoktu. Ne ağzı ne burnu ne gözlerinin içi... Ürkütücüydü.

Piyanonun başında küçük bir çocuk oturuyordu, en fazla dokuz on yaşlarındaydı. Yüzünde hoş bir gülümseme vardı ve neşeli görünüm-

yordu. Çaldığı hüzünlü parçaya rağmen. Oturduğum yerden kalkıp çocuğa bakmak için yavaşça odanın içinde ilerledim. Nedense çocuğun yüzünü görmekten korkuyordum. Kim odasında öyle bir resim bulundururdu ki?

Ama ben çocuğa yaklaşırken geldiğimi hissetmiş gibi omzunun üstünden baktı ve bir an yüzümü inceledikten sonra sıcak bir şekilde gülümsedi. “Meleklerle benziyorsun. Seni annem mi gönderdi?”

Bir an çocuğa bakakaldım, gözleri çimen yeşiliydi ve saçları siyahtan biraz daha açıktı. Bebek gibi bir teni vardı ve o kadar güzeldi ki... “Sen kimsin?”

“Babamın oğlu,” dedi ve başını arkaya atarak kıkırdadı. “Ve babam hep annemin bana cennetten bir melek göndereceğini anlatırdı. O melek sen misin?”

Kaşlarım çatıldı. O da kaşlarını çatı. “Kaşlarını çatma lütfen.”

O kadar içten ve güzeldi ki istemdişi dediğini yaptım. “Adın ne senin?” Vereceği cevaptan korkuyordum.

“Ediz,” dedi gülümseyerek. “Senin adm ne? Melek mi?”

Dehşete kapıldım. Bir an o kadar şaşırıldım ki... Gözlerimi kırptırırken yine çocuğun yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdi.

“Yoksa seni annem göndermedi mi?” diye sordu gerçekten bir anda sertleşen bir ifadeyle ve bu ifade bana gerçek Ediz’i hatırlattı. “Ben meleği istiyorum. Sen o meleksin. Sen o melek olmak zorundasın! Ben istediğimi alırım, babam bana hep istediğimi alabileceğimi söyledi.”

Ah, şımarık bir Ediz Çağırın. Küçük bir Ediz Çağırın.

“O senin meleğin değil oğlum.” Tok bir adam sesi duyunca hızla bakışlarımı o yöne çevirdim. Ediz’in babasını dağ evinde arabada bulduğum fotoğraftan hatırlıyordum ve bu adam o fotoğrafta gördüğümün aynısıydı.

“Ama melek gibi...” dedi Ediz alt dudaklarını sarkıtarak. Adam bana alaycı bir bakış attı.

Ediz’in başını okşayarak, “O senin cehennemin,” dedi. “O senin annen gibi olacak. Onu hayatından def etmelisin ki babanın yaşadıklarını yaşamayasın.”

Adamın bu düşmanca tavrına hayret ettim. Yüzümde bir acı hissedince elim otomatik olarak yüzüme gitti. Levent Çağırın bana küstah bir şekilde gülüyordu ama Ediz dehşete kapılmış gibiydi.

“Baba, meleğim gidiyor,” dedi şaşkınlıkla. “Anneme benziyor!”

Ne dediğini anlayamıyordum. Levent Çağırın odadaki aynayı başıyla gösterince oraya baktım ve yüzümün silindiğini gördüm. Dudaklarım gidiyor, burnum yok oluyordu. En son gözlerime geldiğinde gözlerimin

sadece çukurlardan ibaret olduğunu fark ettim. O kadar büyük bir dehşete kapılmıştım ki...

Çığlık atmaya çalıştım ama dudaklarım yoktu. Yine de keskin bir çığlık kulaklarımı tırmalıyordu. Biri beni sertçe dürtünce Ediz'in çocukluğu sarsıldı ve görüntüsü kayboldu. Gözlerim açılırken terden saçlarının yüzüme yapıştığını fark ettim. Biri elimi sıkıca tutuyordu.

Bir an nerede olduğumu kavrayamayarak etrafıma baktım, sonra arka arkaya bir şeyler söyleyen Ediz'e döndüm.

"Kâbustu," diyordu. "Geçti."

"Ediz..." dedim nefes nefese.

"Biliyorum," dedi beni kendine çekerken. "Geçti. Sakin ol."

"Ediz, korkunçtu..." dedim ağlamaya başladığımda. O kadar büyük bir dehşete kapılmıştım ki. Kollarım bana sararken yüzümü göğsüne sakladım. Ah, dehşeti hâlâ iliklerimde hissedebiliyordum.

"Geçti," dedi Ediz saçımı okşarken. "Bak buradasın. Rüyanda gördüğün hiçbir şey burada yok. Sakinleş."

O tablodaki kadının resmi ve aynada gördüğüm yüz... O kadar gerçekçiydi ki. Levent Çağırın, Ediz'in küçüklüğü, bana bakışları, o piyano sesi...

"Piyano çalıyor musun?" diye sordum boğuk bir sesle. Ediz bir an şaşırıldı.

"Evet," dedi ama hiçbir şey anlamadığı belli oluyordu. "Neden?"

Ürperdim. "Hiç."

"Doğa, ne oldu?" Başımı iki yana salladım.

"Lütfen, konuşmak istemiyorum." Ediz kötü olduğumu anlamış olacak ki üstelemedi ve ben sakinleşene kadar öylece bana sarıldı. Sonunda gözyaşlarının dindiğinde ve ben de sanki Ediz can simidiymiş gibi ona sarılmayı kestiğimde dikkatle yüzüme baktı.

"İyi misin?"

Hafifçe başımı salladım, bu rüya konusu kesinlikle konuşmak istediğim bir şey değildi. Özellikle küçük Ediz'in gerçekçiliği. Bilinçaltım bana ne oyunlar oynuyordu... Ve zaten Ediz'in bana öyle sıcak gülümsemesini de ancak rüyamda görebilirdim.

"Seni uyandıracaktım," dedi Ediz. "Ama sen beni çığlıklarınla uyardırdın. Bir yere gitmemiz gerekiyor. Kutay ve Egemen orada. Kalkabilecek durumda mısın?"

"Saat kaç?" diye sordum.

"Hava çoktan karardı," dedi. "Gece yarısına geliyor."

Hangi ara bu kadar zaman geçmişti? "Kalkarım," dedim yavaşça.

"Egemen sana temiz kıyafetler aldı," dedi Ediz ben yataktan kalkarken. "Banyoya koyduğunu söyledi."

Hatıfçe başımı salladım ve sersem sersem banyoya gittim.

Ben hazırlanana kadar saat gece yarısını bulmuştu ama uzun bir duş ve temiz kıyafetler daha iyi hissetmemi sağladı. Altına giydiğim kalın, yünlü siyah külotlu çorap, tam kalçamın altında biten bol bir etek, üstüne kollarında açık şeritler olan siyah, dar bir kazak ve onun üstüne de sıradan bir mont giymiştim. Altına da siyah, asker botlarını geçirdim.

Ediz beni Hatay'ın hiç bilmediğim yerlerine götürdüğünde ne yapacağımıza dair tek kelime etmedi. Benim zihnim de kâbus ile meşgul olduğu için soru sormamıştım zaten. Egemen ne yapmıştı, Kutay'ın bahsettiği neydi en ufak bir fikrim yoktu.

"Buradan sonrasını yürüyeceğiz," dedi Ediz arabayı karanlık bir yere park ederken. Üstünde bir hırka, içinde de bir kazaktan başka bir şey yoktu. Bana başıyla onu takip etmemi gösterdiğinde sessizce itaat ettim.

"Bir sokak ötede," diye açıkladı Ediz. "Bir an önce gidelim de dertleri neymiş öğrenelim."

"Neler dönüyor Ediz?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Ben de tam anlamış değilim ama bu iş bir hayli şüphe uyandırıyor, sana söyleyeyim."

Sokak boyunca ilerledikten sonra diğer sokağa girmek için sağa döndük. Ediz birden durunca ona çarptım ve homurdanarak dönüp baktım. Ama o başka bir şeye bakıyordu, neye baktığını görmek için başımı o yöne çevirdiğimde iki tane polis memurunun bize baktığını gördüm.

Ağzım açık kaldı, gözlerime inanamıyordum. Gözlerimi kırpıştırırken ağzımı kapattım ve bir şey söyleyecek gibi oldum ama şaşkınlıktan küçük dilimi yutmuş gibiydim.

Ediz'in çimen yeşili gözleri gözlerimi buldu ve çok kısa bir an baktık. İkimizin yüzünde de aynı ifade vardı, sanki bakışlarımız eline kalem almış, havaya kelimeler karalıyordu. Aynı anda koşmaya başladığımızda bunu neden yaptığımı ciddi anlamda sorguladım. Kurtulabilirdim. Ya da bunu başaramayabilirdim. Polislere sığınmak bu ikisinden birisi olabilirdi ama bunu yapmamı istemeyen bir yanımda vardı.

Belki Ankara'da varlığından haberdar olmadığım birçok şeyi Ediz sayesinde görmüş olmamdan kaynaklanan bir şeydi, belki de sadece ailemin güvenliği için buradaydım. İhtimaller birbirine karşıp bir düğüm haline geldiği için hiçbir şey çekip çıkaramıyordum.

Ediz ara sokağa giden bir duvarı hiç zorlanmadan çıkarken bana elini uzattı, hiç düşünmeden anında elinden tuttum ve beni yukarı çekmesine izin verdim. Hava soğuktu ama sırtımdan terler akıyordu. Ediz aşağı atladıktan sonra kollarımı açarak atlamamı işaret etti. Dediğini yapmadan önce bir an tereddüt ettim ama iki polis memurunun sokaktan döndüğünü görünce kendimi bıraktım. Ediz'in parmakları bir an tenime gömüldü ve canım acıdı ama duraksayacak vaktimiz olmadığını biliyordum.

Ediz'in parmakları parmaklarıma kenetlenirken o kadar sıkı tutmuştu ki bunu bilinçli olarak yapıp yapmadığımı merak ettim. Tekrar koşmaya başladığımızda ara sokakta bizden başka kimse yoktu ve Hatay'ın en pis mahallelerinden birinde gibiydik. İleriden yüksek seste müzik geliyordu ve bas seviyesi o kadar yüksekti ki buradan hissedebiliyordum.

Etrafımızda eski apartmanlar vardı ve çoğunun ışığı kapalıydı. Kaldırım taşlarının çoğu kırık döküktü ve kenar mahalleleri anımsatıyordu. Ediz beni sola doğru çekerken bir an gerisinde kaldım ama istediğimde hızlı koşabildiğim için Ediz'e yetişmem zor olmamıştı. Sesin geldiği yere gitgide yaklaşıyorduk, o kadar yüksek ritimli bir şarkı çalıyordu ki bir gece kulübü olduğunu anlamıştım.

Sesin geldiği kaynağa doğru yaklaştıkça karşımıza tek tük insanlar çıkıyordu ve pek hoş tipler oldukları söylenemezdi. Bana ve Ediz'e tuhaf tuhaf baksalar da hiçbirini açıkça bir girişimde bulunmadı. Zaten koştuğumuz için siyah, demir kapıya gelmemiz bir dakikadan fazlasını almamıştı. Ediz bir an durup arkasına bakarak polislerin ne durumda olduğunu çözmeye çalıştı ama bana bakma fırsatı tanımadan beni içeri çekti.

İçeri girdiğimizde benim de Ediz'in de vücudunda bir ter tabakası oluşmuştu; arada yarıp sönen ışığın altında hızla kalabalığa karışırken Ediz'in teni parlıyordu ve o kadar çekici görünüyordu ki bir an ona da kendi düşünceme de şaşırdım. Yeşil, mavi, mor ışıklar güzel yüzünde dans ederken suçlu gibi gözlerimi kaçırdım ve kendini kaybetmiş gibi dans eden insanlara çarpmamaya çalıştım. Fakat bu mümkün değildi.

Burası karınca yuvası gibiydi.

Şişeleri kafalarına dikenler, sigara içenler, ot saranlar... Acaba buraya polisleri çektiğimizi fark etseler bizi kaç saniyede yerlerdi?

Ediz beni herkesin dans ettiği geniş alanın ortasına çektiğinde durdurdu. Müziğin sesi o kadar yüksekti ki kulaklarım acımaya başlamıştı. bas seviyesinden dolayı ayağımızın altındaki zemin titriyordu. Ediz arkasının kapüşonunu başına geçirirken saçlarımı iki yanına aldı.

“Yüzünü gizleyerek dans et!” diye bağırdı sesini duyurabilmek için. Ama ben dans edemezdik ki! Ediz bakışlarını görünce gözlerini devirdi ve beni kendine doğru çekti. Yüzümü boynunun girintisine gizlerken terini hissettim; bunu mide bulandırıcı bir şey olarak görmem bana tuhaf geliyordu. Hatta kendimden iğrenmemi sağlayacak bir şekilde hoş gelmişti.

Dişiliğini kullanma konusunda beceriksiz bir insan olduğum için Ediz bana yön veriyordu ki bunu yapmak için elleri kalçama inince bir an gerildim. Bu tepkime Ediz’in güldüğünü duyar gibi oldum ama o kadar çok gürültü vardı ki emin olamadım. Beni kalçalarından çekip kendine bastırırken sırtındaki hırkayı ve altındaki tişörtü yumruk yaparak, onu uyarmak amacıyla sıktım ama Ediz bana aldırılmıyordu.

Şu işten bir kurtulabilirsek benden sağlam bir tekne yiyecekti. Bunu gerçekten yapacaktım.

Birbirimize çok yakındık ve dans ederken gerçekten de garip bir şekilde uyumluyduk. Ediz’in bir eli sırtıma kaydı. DJ parçanın sesini, nasıl mümkün olabildiğini anlamamama rağmen biraz daha artırınca kadının sesi artık kalbimde gümbürdemeye başlamıştı. Ediz’in omzundan hafifçe çevreme bakındım, o iki polis içerideydi ve onları görenler telaş yapmıştı bile. Fakat diğer kısım kendilerini kaybetmiş gibi dans ettikleri için durumu fark etmemişlerdi. Zaten polislerin tek hedefi bizdik. Ankara Emniyet Müdürü’nün biricik kızı Doğa Güngör. Ama beni alamayacaklardı.

Artık bu mümkün değildi.

Geri döndüğümde Ediz’in önünde duran tek bariyer de kalkacak ve kan akmaya başlayacaktı. Bunu yapmasını istemiyordum.

Işıklıdırmanın etkisiyle bir aydınlanıp bir karanlığa bürünen ortamda polislerin bizi fark etmediğini görüyordum ama tesadüfen bizim olduğumuz yere doğru geliyorlardı. Geçtikleri yerde gözlerine kestirdikleri bazı insanları da acaba Ediz ve ben olabilir miyiz diye kontrol ediyorlardı.

Bize gittikçe yaklaştıkları sırada Ediz’i uyaracaktım ama zaten onun bunu fark etmediğini düşünmek bile aptallık olurdu. Ediz’in elleri tekrar kalçama kaydıığında bir an onu tekmeleyecektim ama kulağıma eğildi ve, “Seni yukarı kaldırdığımda bacaklarını belime sar!” diye bağırdı müziğin arasından. Benim onaylamamı beklemeden sanki elli üç kilo değil de on üç kiloymuşum gibi havaya kaldırıncaya bir an telaş yapsam da bacaklarımı beline sardım ve ona sıkıca tutundum.

Ediz sanki oynaşmaya giden bir çiftmişiz gibi ilerledi ve sırtım duvara değince durdu. Yüzlerimizin arasındaki mesafe o kadar azdı ki nefesini hissedebiliyordum. Gözlerini sanırım bu kadar yakından hiç görmemiştim, sanki tek gözmüş gibi iki kaşının ortasında birleşmişti.

Ediz neredeyse aramızda hiç boşluk kalmayacak şekilde kendini bana yaslariken benim de yüzümün iki yanına dökülen saçlarım sayesinde dışarıdan bakan biri ne yaptığımızı görmüyordu ama öpüşüyor gibi görünüyor olmalıydık. Bizim gibi olan başka çiftler de vardı etrafta, tabii onlar gerçekten *yiğışıyorlardı* ama bu halimizle çok az dikkat çektiğimizi biliyordum.

Çünkü ben Doğa Güngör'düm. Kimse böyle bir şeyi yapacağını aklına getirmezdi, Türkiye'nin diğer ucundaki bir polis bile. Babam beni orada da abartılı bir şekilde övmüş olmalıydı. Biz onun çocukları olduğumuz için mükemmel olmalıydık ve onun kızı asla bir *sürtük* olamazdı.

Ediz'le gözlerimizi birbirimizden ayırmıyorduk ve dudaklarımız neredeyse birbirine değecekti, mesafe o kadar azdı. Ediz'in sıcak nefesi dudaklarıma çarpıyordu ve o kadar inanılmaz bir kokusu vardı ki... Gözleri bir an dudaklarıma kaydı, öyle bir bakıştı ki bu, kalbim göğüs kafesimin içinden beni yumruklamaya başlamıştı. Bir an kendi dengemi sağlayabilmek için elim ensesine kaydı ve teninin ıslaklığını elimde hissettim.

Kalp atışlarım kulaklarımda esip gürlerken elimin titrediğini fark ettim. Dudakları dudaklarıma gitgide yaklaştı, aramızda sadece milimetreler kalmıştı. Bir an öleceğimi sandım, daha önce hiçbir erkekle öpüşmeye bu kadar yaklaşmamıştım. Eğer karşı koyacağım varsa da şaşkınlıktan koyamazdım, o derece afallamıştım.

Ediz'le nefeslerimiz birbirine karışırken bana işkence eder gibi öylece duruyordu. Ne geri çekiliyor ne de öpüyordu. Gözlerimi kapatıp geri çekilmesi için içimden yalvardım. Böyle bir şey, hem de benim ve ailemin canına kasteden biriyle... Allah aşkına, ne yapıyordum ben?

Biri sertçe Ediz'in kapüşonunu çıkarınca bu sefer gerçek anlamda öylece donakaldık ama Ediz o kadar soğukkanlıydı ki kendini toparlaması uzun sürmedi. Yavaşça dudaklarımdan uzaklaşıp dudaklarım ile çenemin arasında kalan yere bir öpücük kondurdu ve bir şey söyledi ama o kadar yüksek sesli müzik vardı ki ne dediğini tam olarak duyamadım; o sırada dudaklarına yoğunlaştığım için kelimeleri az çok seçebiliştim.

Ben bacaklarımı belinden çekerken beni yavaşça yere bıraktı ve gözlerimin içine baktı. Ardından öyle bir hızla polis memurunun yüzüne dirseğini geçirdi ki ağzım beş karış açık kaldı. Ediz'in sınırı olmadığını

biliyordum. O ne isterse onu yapardı, istediği Şey mutlaka olmak zordundaydı.

Zihnim benimle dalga geçer gibi Ediz'in dudaklarından kopardığı kelimeleri yine Ediz'in sesiyle zihnimin içinde ınlattı.

"Bundan sonra yanımından asla ayrılamazsın."

27. BARIYERLER

Kavga çıktığını sadece etrafımızda dans eden insanlar fark etmişti. Bir an duraksayıp bize baktıklarında ilk önce ne olduğunu anlamaya çalışır gibi gözleri soru işaretleriyle dolmuş, ardından bizimle aralarına güvenli bir mesafe koymuşlardı.

Ediz'in savurduğu darbeye sarsılan polis, Ediz bir yumruk daha indirince yere yığıldı. Zaten tecrübesi olmadığı her halinden belli olan genç bir polis memuruydu. Vicdanım bir an düşüncelerime tekme savururken Ediz diğer polise geçti ama bu seferki daha zorluydu. Ediz'in rahatlığından yararlanıp yüzüne sıkı bir yumruk indirdi. Polisleri fark edenlerden bir kısmı kaçarken diğerleri de etrafımızda bir çember oluşturmuştu.

"Kaç!" diye bağırdı Ediz bana. Mekân çalan parçayla son ses inlemeye devam ediyordu. "Arka taraftan çık ve dışarıda beni bekle!"

Bir an tereddüt etsem de yeşil gözlerindeki ifadeyi görünce yutkundum. Gözlerimi ondan ayırmadan birkaç adım geriledim ve sonra önüme dönüp hızla kalabalığın arasına karıştım.

Ter, sigara ve alkol kokan bedenlere çarparken rastgele özür diliyordum ama sesimin duyulmadığına emindim. Şansuna, benim dışımdaki insanlar da birbirine dikkat etmiyordu, yoksa şimdiye kadar biri kavga çıkarırdı. Kalabalıktan sıyrıldığımda Ediz'in nereden bahsettiğini anlamak için hızla etrafıma bakındım ama ne kapı ne de pencere vardı. Yukarıya çıkan küçük bir merdivenden başka hiçbir şey yoktu.

Hızla merdivenlere ilerlerken yine biriyle çarpıştım ama bu seferki bir hayli şiddetli bir çarpışma olmuştu. Üstüme buz gibi bir şeyin döktüğünü hissedince hafif bir çılgık atıp geri çekildim. Bir an üstüme baktıktan sonra gözlerimi çarpıştığım barmene çevirdim ve olabilecek en sert bakışı attım. İstedikimde soğuk ve zalim bir kız gibi görünebil-

diğimi biliyordum. Hoş, sadece istediğimde değil herhangi bir anımda bile dışarıdan bakan biri bu yorumu yapabiliyordu.

Adam bir şeyler söyledi ama bu kadar sesin arasında onu duymaya çalışmak yerine yanından geçip koşmaya devam ettim. Üstüm batmıştı. Kazağım ıslanmasın diye montun önünü açmak zorunda kalmıştım, neyse ki içerisi kalabalığın da etkisiyle cehennem gibi sıcaktı.

Hızla basamaklardan çıkarken merdivenin karanlık köşesine geçmiş, birbirini yiyip bitiricesine öpüşen çifte iğrenerek baktım. Benim gerçek hayatta gördüğüm ilk öpüşme, Ediz ve Başak'a aitti. Hoş, tam olarak gördüğüm söylenemezdi ama... Birden midemin kıpırdandığını hissettim. Başak'ı hiçbir şey yokmuş gibi rahatlıkla öpen adam az önce neredeyse beni de öpecekti.

Bu düşünce sanki ayağıma çelme takmış gibi bir an afalladım ve merdivenlerin bittiği yerde yüzüstü yere yapıştım. Son anda avucumun içiyle yere denk getirip düşüşümü hafiflettiğim için yüzümü çarpmamış olsam da hemen dibimde daha yeni alındığı belli olan, marka bir spor ayakkabı görünce bir an gözlerimi kırıştırdım.

Kimin ayağının dibine düştüğümü görmek için başımı kaldırdığımda sarışın, mavi gözlü biriyle göz göze geldim. Kaşlarım çatılırken dizlerimin üstünde doğrulom. Benim yaşlarımda görünen çocuk bana elini uzatınca dik dik uzattığı ele baktım. Ardından ona aldırmadan ayağa kalktım ve buradan çıkabileceğim bir pencere olup olmadığını anlamak için etrafıma bakındım.

“Ne arıyorsun?” diye sordu çocuk. Ona cevap vermek bir yana, dönüp bakmadım bile. Böyle bir ortamda kimseyle konuşacak değildim.

Uzun koridor boyunca yürümeye başladım ama çocuk, “Sen Doğa Güngör müsün?” diye sorunca bir an duraksar gibi oldum. Buradan birinin beni tanıması imkânsızdı. Mantıklı düşünmem gerektiğini biliyordum. Yavaşlasam da durmadım ve omzumun üstünden iri yapılı, sarışın çocuğa baktım.

“Kafandan isimler uydurarak adımı öğrenmeye çalışıyorsan çok eski bir numara bu, söyleyeyim.” Acaba böyle bir numara gerçekten var mıydı? Daha önce hiçbir erkek adımı öğrenmeye çalışmamış ya da bana asılmamıştı. “Rahat bırak beni.”

Koridorun sonundaki pencereye doğru ilerlerken kalbim şiddetle çarpıyordu. Bu adam benim adımı nereden biliyordu? Bizim okuldan biri miydi acaba? Ama eğer öyleyse sorduğu soru çok saçma olurdu. İçim huzursuzlukla doldu ve bir an Ediz'in varlığına ihtiyaç duydum.

O yanımda olunca güvende oluyordum. Ne zaman yanımdan ayrılrsa ve beni yalnız bırakrsa başım belaya giriyordu.

İlerlerken arkama bakma isteği içinde olsam da dikkat çekmemek için bunu yapmadım ama bunun bir hata olduğunu biri sertçe montumdan tutup beni çekince anladım. Dudaklarımdan refleks olarak bir çığlık dökülürken sırtım sert bir gövdeye çarptı.

“Nereye gidiyorsun Doğa?” diye sordu az önceki ses. Tam bir küfür savuracakken dilimi tuttum.

“Bırak beni!” diye bağırdım elinden kurtulmaya çalışırken. “Manyak mısın sen? Doğa da kim?”

“Zekisin ama numara yapmayı kes. Kim olduğunu biliyorum.” Kim olduğumu bildiğinin ben de farkındaydım. Ona dirsek atmaya çalıştım ama beni rahatlıkla engelledi ve kendine doğru çevirip sırtımı kenardaki pis duvara yapıştırdı. Ne olursa olsun sonuna kadar inkâr edecektim.

“Buraya abimle beraber geldim,” diye yalan söyledim tehditkâr bir ses tonuyla. “Adım Doğa falan değil ve söyleyeyim, başın çok fena belaya girmek üzere!”

Beyaz dişlerini göstererek güldü. Pek yakışıklı sayılmazdı ama karizmatik bir duruşu vardı, burnu hafifçe kemerliydi. Dikkatle yüzüme baktıktan sonra bir kez daha güldü ve alt dudakımı ısırıp düşünüyormuş gibi yaptı. Mavi gözleri parlıyordu.

“Seninle bir oyun oynamam için bana yüklü miktarda para teklif ettiler. Ama kızım, sen bu paradan çok daha iyisini vererek hem beni mutlu edebilir hem de kendini kurtarabilirsin...”

“Bırak beni!” diye bağıırıp ondan kurtulmaya çalışsam da dikkatim çoktan dağılmıştı.

“Hadi ama, istediğim çok büyük bir şey değil,” dedi beni rahatlıkla engelleyerek. “Her gün yaptığın bir şey olduğuna bahse girebilirim.”

Kaşları çatıldı, Doğa olduğumu inkâr etmem artık mümkün değildi. “Neden bahsediyorsun?”

“Benimle yat.” Bir an ona boş gözlerle baktım, ne kadar klişe bir söz ve istekti bu. Ama şöyle bir sorun vardı ki her gün yaptığım bir iş değildi! Ona fahişe olmadığımı haykırmak istedim ama bu bir işe yaramayacaktı. “Yanımdaki herif seni her gün düzüyordur zaten.”

“Siktir git!” dedim öfkeyle.

“Bu işi istekli mi yapacağız yoksa zorla mı?”

“Deneme bile,” diye tısladım dişlerimin arasından. “Seni pişman ederim.”

Ama beni ciddiye almamış olacak ki bir eliyle iki elimi arkamda birleştirep sıkıca tuttu. Diğer eli belimdeydi ve yavaşça yukarı çıkmaya başlarken gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Ediz buna teşebbüs ettiğinde elim kolum bağlıydı ve bedenimi tamamen ele geçirmişti. Fakat şimdi... Bir eli yavaşça göğsüme doğru kayarken beş dakika içinde nasıl böyle bir duruma düşebildiğimi düşündüm. Sanırım dünya üzerindeki en şanssız insan evladı bendim.

Göğsüme dokunduğu anda öyle bir telaşla bacağına tekme indirirdim ki bir an kasıldı ve elleri gevşedi. Ellerimi kurtarır kurtarmaz onu itip kasıklarına vurmaya çalıştım ama başaramadım. Onunla savaşılamayacağımı bildiğim için geldiğim yöne doğru koşmaya başladım. Ne yapacağımı bilmez haldeydim.

Bütün gün hiçbir şey yememiştim ve alışık olmadığım olaylar, yabancı mekânlar ve yaşadığım kovalamacalar dengemi bozmuştu. Kulaklarım bir an uğuldamaya başladı ama hayır, bayılmayacaktım. Öylece teslim olan bir kız değildim, hatta Ediz'le karşılaşmadan önce hayatımda hiç bayılmamıştım. O yüzden yığılıp kalmamak için kendimi sürekli telkin ediyordum.

Biri merdivenlerin bittiği yerden koridora çıktı ve bu kişinin Ediz olduğunu görünce içimden sanki buz gibi çağlayan bir nehir aktı. Yanında biri daha vardı ama umursamadım, aramızda fazla bir mesafe yoktu. Zaten hızla ona sarılırken bir an hissettiğim güven duygusunun beni ezip geçeceğini sandım.

Nabızım kulaklarımda çınlarken ona sıkıca tutundum, Ediz bir an şaşırda da bir kolunu belime sardı. Ardından beni hafifçe kendinden uzaklaştırdı ve yüzüme baktı. "Doğa? Neler oluyor?"

Hızla inip kalkan göğsüm korktuğumu ortaya koysa da bir zamanlar bana tecavüze yeltenen adamın gözlerinin içine korkuyla baktım. "Oradaki sarışın çocuk..." Ediz'in bakışları kararırken bir an devam edemedim. Kızmıştı. Kime? Bana mı?

O an Ediz'in yanındaki kişinin Uygur olduğunu fark ettim. Bir an şaşkınlıkla gözlerimi kırptıştırırken sürpriz yumurtadan çıkar gibi onun buraya nasıl geldiğini merak ettim. Neler oluyordu? Ediz'in tek bakışıyla Uygur, sarışın adamın peşine düştü.

"Sana ne yaptı?" diye sordu Ediz öfkeyle.

"Ediz..." dedim zorla. Sadece ona sarılısam olmaz mıydı? Ama ne diye sarılıyordum ki? Bu düşünce bana hiç yardımcı olmuyordu. Ediz

yüzümdeki ifadeyi görmüş olacak ki beni kendine çekip sarıldı. Gücsüz bir şekilde hırkasını kavrarken kokusunu içime çektim.

“Sana ne yaptı?” diye soruyu tekrarladı. Sesinden sabırsızlandığı ve iyice öfkelenildiği belli oluyordu. “Sana dokundu mu?”

“Birisinden emir almış.” Ediz’e biraz daha sığındım ve bunu yapabildiğim için kendimden nefret ettim. “Bana onunla birlikte olmayı teklif etti.” Ediz yüzüme bakmak için beni yine kendinden uzaklaştırmaya çalıştı ama ona direndim. “Onunla yatmam karşılığında istediklerini yapmayacağını söyledi. Bana tecavüz edecekti.”

Ediz’in bedeninde öfkenin kaynamaya başladığını, kaskatı kesilip gerildiğini hissedince anladım. Bir elini sırtımda hissettim, beni iyice kendine bastırırken olduğu yerde zor durduğunu görebiliyordum.

Birinin yanımıza geldiğini duydum.

“Pencereden kaçıyor!” dedi Uygur.

“Uygur,” dedi Ediz beni bırakırken. “Doğa’nın yanında dur, onu hemen buradan çıkar. Duydun mu? Hemen çıkar.”

Kollarım bir an boş kalırken Ediz koşmaya başlamıştı bile. Bir an telaşla arkasından baktım, bu bir tuzak olabilir miydi? Nasıl olur da tesadüfen girdiğimiz bir mekândan hem peşime düşen adam hem de Uygur aynı anda çıkmış olabilirdi?

“Çabuk ol Doğa,” dedi Uygur.

“Sen burada ne arıyorsun?” diye sordum hızla ilerlerken. “Ediz ne olacak? Ya bir tuzaksa bu?”

“O başının çaresine bakar,” dedi bana yol gösterirken. “Neden burada olduğumu şu an anlatamam, çok karışık. Polisler birazdan buraya dolacaklar, o yüzden sadece koş.”

Ne kadar bu söylediğini yapmak istemesem de koşmaya devam ettim. Beni bir odaya soktu, odanın içi ucuz kadın parfümü kokuyordu. Ofis gibi bir yerdi ama o kadar bakımsızdı ki burayı kimin kullandığını merak ettim. Uygur kapıyı kilitlerken ahşap pencereye yöneldi, ben de yerdeki eski halının üstünden geçip kirli duvarlara baktım. Küçük ofisin içinde sadece eski bir dolap, gerçekten kirli görünen bir halı, bir masa, masanın önünde iki sandalye, ahşap bir orta sehpa ve yıpranmış bir deri koltuk vardı.

Uygur pencereyi açıp dışarı baktı ve ardından bana döndü. Kahverengi gözleri ifadesizdi ama gerginliği yüzünden okunuyordu. “Burası biraz yüksek, inebilecek misin?”

"Tutunabileceğim bir yer varsa inebilirim." Çıtkırıldım bir tip değilim, o yüzden benim için sorun yoktu. Sanırım fiziksel acıya aldırmayan nadir insanlardandım, belki de bunun sebebi daha önce şiddete maruz kalmanından kaynaklanıyordu. Bu durum her ne kadar manevi yönden beni hassas birine dönüştürse de fiziksel anlamda güçlü kılıyordu.

"Arkandan gel," dedi Uygur. Hafifçe başımı salladım. Uygur pencere pervazına çıktı ve ilk önce bacaklarını, sonra da gövdesini dışarı çıkardı. Ne durumda olduğumuzu görmek için diğer taraftan aşağıya baktığımda ilk katın penceresinin demirlerinin olduğunu gördüm.

Uygur kolaylıkla aşağıya indi, ben de hiç vakit kaybetmeden pervaza çıktım. Ona göre daha zayıf ve kısa olduğum için benim işim daha kolaydı, eğilerek pencereden çıkmam daha basit olmuştu. Uygur bana dikkatle bakıyordu ve düşme ihtimalime karşı tetikteydi.

Eğildim ve dışarıdan pencere pervazına tutunup kendimi bıraktım. Ellerimden destek alıyordum, ayaklarım demiri yokladı ve demire değdiği an ellerimi dikkatle pencereden çektim. Bir an dengemi kaybedecek gibi olmuşum ama neyse ki son anda durumu kurtarmıştım. Duvardan destek alıp eğildim ve bu sefer demiri tuttum. Yine bedenimi serbest bıraktım. Artık o kadar yüksek olmadığı için ayağım yere bassın diye kendimi bıraktım ve hafifçe diz çökmemi sağlayacak şekilde toprağa ayak bastım.

"Aferin," dedi Uygur elini belime koyarken. "Hemen buradan gitmemiz lazım."

Duraksayıp, "Ediz ne olacak?" diye sordum.

"O başının çaresine bakar, biliyorsun."

"Ortada bir şeyler dönüyor Uygur," dedim gerginlik içinde. "Ya Ediz'e tuzak kurmuşlarsa?"

"Ediz tuzağa düşecek biri değil." Uygur ciddi ve şüphesiz görünüyordu. "Onu biraz da olsa tanımadın mı? Ediz çok zekidir, tuzağın kokusunu alır hemen. Hadi şimdi endişelenmeyi bırak."

Tam harekete geçecektim ki yine duraksadım. "Endişelenmek mi?"

"Hadi!" dedi Uygur bana aldırmadan. Ben bu kelimeyi kafamda evirip çevirirken koşmaya başlamıştık. Onun için endişelendiğim falan yoktu, sadece merak ediyordum. Ediz'in başına bir şey gelirse benim durumum ne olurdu? O zaman her şey tepetaklak bir hal alırdı.

Uygur'la beraber karanlığın içinde koşarken polis arabalarının siren seslerini duyabiliyordum. Uygur'ın telefonu çalmaya başladı, zaten o sokaktan uzaklaştığımız için hızımızı gitgide yavaşlatmıştık. Tamamen durduğumda çok yorgun olduğumu fark ettim, midem kazanıyordu ve

yaşadığım heyecanın etkisiyle dizlerimin bağı çözülmüştü. Uygur telefonu açtı.

“Ediz?” diye cevaplayınca dikkat kesildim. “Neredesin?” Uygur bana baktı. “Doğa iyi. Sen neredesin?” Bir süre Ediz’i dinledi. “Abi ben nereden bileyim Antakya sokaklarını? Tamam, geliyoruz. Sorarız birine.” Ediz bir şey söyleyince Uygur gözlerini devirdi. “Merak etme yanımdan ayırmam, bir sorun yok, güvende.”

Uygur telefonu kapattı ve bana baktı. “Hadi küçükhanım, gitmemiz lazım. Bir misafirimiz var.”

Kaşlarını çattım ama sorgulamadan onunla yürümeye başladım. “Ne misafiri?”

“Ediz’in en korkunç halini görmeye hazır ol.” Bir an Uygur’a baktım.

“Ediz’in en korkunç halini gördüm zaten.” Uygur başını iki yana sallayıp derin bir nefes aldı. Ediz daha ne kadar korkunç olabilirdi ki? Neredeyse gözümün önünde bir adamı öldürecekti, onu ben durdurmuş-tum. Düşünceli bir şekilde yürümeye devam ederken arada omzumun üstünden geriye bakıyordum.

Aslında düşünmem gereken başka konular vardı. Kutay ve Egemen’i görmeye gidiyorduk ve karşımıza iki polis çıkıyordu. Bu işin mantığı neydi? Kutay ve Egemen oyun oynuyorsa bile Egemen’e polisin işine girmesini istemediğimi söylemiştim. Egemen de beni dinler diye düşünüyordum ama belki de tehdit edildiğimi sanıyordu.

Bir süre yürüdükten sonra Uygur’ın da Ediz kadar sinir bozucu bir şekilde rahat olduğunu gördüm. Nasıl böyle olabiliyorlardı? Sanki ömürleri boyunca böyle olayların içinde kalmış gibi davranıyorlardı, oysa ben böyle durumlara o kadar yabancıydım ki bazen duygu yoğunluğundan kalp krizi geçireceğimi sanıyordum.

Böyle şeylerin hayatta var olduğunu bile bilmiyordum. Aslında abim veya babam evde çoğu zaman iş konuşurlardı ama ben hiçbir zaman böyle şeyler yaşamamıştım.

“Rahat dur lan!” Ediz’in sesini duyunca düşüncelerimden sıyrılıp başımı yerden kaldırdım ve sokak lambasının aydınlattığı sokağa baktım. Ediz’in arabasını park ettiği yerdeydik. Sarı saçlı çocuğun kolunu geriye bükerek arabaya yapıştırmıştı ve yüzünde nadiren ortaya çıkan o dehşet verici öfkesinin izleri vardı.

Uygur beni orada bırakıp hızla Ediz’in yanına gitti. Aralarında kısa bir bakışma geçti ve Ediz’in yerini Uygur alırken çocuğu sıkıca tuttu. Ediz yanıma gelirken yüzündeki öfkenin kime karşı olduğunu anlavamadım.

BARIYERLER

O yüzden kül rengi bir suratla Ediz'e baktım, yanıma gelince hemen telefonunu uzattı.

"Ara o Kutay'ı, buraya gelsinler," diye emretti. Bir an sesindeki keskinlik karşısında gözlerimi kırptırdım. Şu durumda afallayıp tereddüt etmek bile Ediz'in sinirini benden çıkarmasına sebep olabilirdi. Bu yüzden telaşla elindeki telefonu aldım. Ediz'in yeşil gözleri yüzümden ayrılmadığı için gerginlikten boğazım kurumuştu.

Arabanın orada bir hareketlilik oldu, sarışın çocuk Uygur'a direndi ama Uygur onu sertçe arabaya çarpınca sırttı. Dişlerinde kan olduğunu görünce sıkı bir yumruk yediğini anladım. Mavi gözleri doğrudan bana bakıyordu. "Sen tam bir aptalsın kızım. Başın öyle bir belada ki..." Uygur onu tekrar arabaya çarpınca inleyerek sustu. Ben de iyice beyazlayan bir yüzle çocuğa bakakalmıştım.

İçim korkuyla doldu, başıma daha ne gelebilirdi ki? Sadece bir esirdim, bu oyunda ne gibi bir yerim olabilirdi? Tekrar Ediz'e baktığımda gözlerindeki ifadenin biraz yumuşadığını gördüm, hâlâ çok sinirli görünüyordu ama en azından insanı dehşete düşüren öfkesi kaybolmuştu.

"Sana bir şey olmasına izin vermem," dedi beni kendine çekerken. Ellerim ben daha farkında olmadan hızla ona tutundu. "Merak etme, benim yanımda korkmana gerek yok. Unuttun mu, sana sadece ben zarar verebilirim."

Ve bana zarar verebilecek, hatta en büyük zarar verebilecek kişinin kollarındaydım.

"Korkuyorum," diye itiraf ettim. Ediz derin bir nefes alıp yüzümü boynunun kıvrımına saklamama izin verdi. Çenesini başımın üstüne koydu ve bir süre öylece durdu.

"Sana korkmayı yasaklıyorum," dedi ciddi bir sesle. "Sadece benden korkabilirsin."

Durumun ciddiyetine rağmen dayanamayıp kıkırdadım ama gözlerim nemlenmişti. Klasik Ediz Çağırın geri dönmüştü. Duygularımı bile yönetecek kadar üzerimde hak sahibi görüyordu kendini. Ondandır ayrılırken yüzünde de ufak bir tebessümün olduğunu gördüm ama bakışları hâlâ donuktu. Acaba ne zaman gerçek bir gülümseme görecektim yüzünde? Elinden her şeyi alınmış şımarık bir çocuktu o. Ve istediği olmayan şımarık çocuklar asla gülmezdi.

"Korkmayacaksın, duydun mu?" dedi emir vererek. "Şimdi ara şu piçi."

Evet, rahatlatma çabası da bu kadardı. Hiçbir tepki vermeden Ediz'in rehberine girdim ve Kutay'ın ismini buldum. Ara tuşuna basıp kulağıma götürürken Ediz hâlâ dikkatle bana bakıyordu.

Telefon ilk çalışta açıldı. "Derdin ne lan senin?"

Kutay öyle bir bağırdı ki kulağıma dolan sesle yüzümü buruşturdum. Çok öfkeliydi. Boğazımı temizleme ihtiyacı hissetsem de sadece yutkunmakla yetindim. "Kutay benim, Doğa."

"Doğa?" dedi Kutay. Bana değer verdiğini iddia eden bir erkekle ilk defa konuşuyordum, o yüzden kendimi çok tuhaf hissettim. O kadar yabancı ve farklı bir duyguydu ki bu. Daha önce böyle bir şeyin hayalini kuramazdım bile. Ben kimdim ki sevelecektim? Buz gibi, ciddi ve kendini beğenmiş. Dışarıdan görülen bunlardan ibaretti.

"Neler oluyor?" diye sordum ilk tepkisini anlayamayarak.

"Ediz yanında mı?" diyerek sorumu soruyla cevapladı. Ediz'e baktım.

"Evet," dedim yavaşça. "Peşimize niye polisleri taktınız Kutay? Oyun mu oynuyoruz? İşin sonu kötü sonuçlanacaktı." Sarı çocuğa baktım, oraya gitmek zorunda olmasaydık onunla da karşılaşmazdım.

"Aynı soruyu ben size soracaktım," dedi Kutay şaşkın bir sesle. "Niye peşimize polisleri taktınız?"

Bir an cevap veremeyerek boş boş Ediz'e baktım. "Bence buraya gelseniz iyi olacak."

"Neredesiniz?"

Etrafa bakarak nerede olduğumuzu tarif ettim, ilerideki tabelada sokağın ismi yazıyordu. Gerekli olan her şeyi söyledikten sonra telefonu kapattım ve telefonu Ediz'e uzattım. Kafam fena halde karışmıştı. "Kutay onların peşine neden polis taktığımızı soruyor."

Ediz bir an bana bakakaldı. "Anlamadım?"

Sarı çocuğun güldüğünü görünce ikimizin dikkati de o yöne çevrildi. Ediz ona uzattığım telefonu almayıp hızla arabaya doğru yürümeye başladı, adımlarındaki özgüven yeri titretecek kadar büyüktü. Ediz'in telefonunu cebime attım ve merakla peşinden gittim.

Ediz yaklaşınca Uygur, çocuğu doğrulttu. Ediz de ona öyle bir yumruk attı ki olduğum yerde çakılı kaldım. Ediz bir kez daha vurdu ve çocuğun yüzü sadece iki yumrukla kanlar içinde kaldı.

"Ne biliyorsun?" diye bağırdı Ediz. "Konuş lan!"

"Küçüğünü elinden alacaklar," dedi çocuk boğuk bir sesle. Ediz'le bu haline rağmen dalga geçiyordu. "Seni yakından gördükten sonra ne

kadar eğlenceli olabileceğini anladım ve açıkçası bu eğlenceye dâhil olma fırsatını kaçırdığım için pişman oldum.”

Ediz çocuğun yakasına yapıştı. “Neden bahsediyorsun lan sen?”

“Doğa.” dedi çocuk. “Şahmeran’ın elinden kayıp gitmek üzere. Efsaneyi hatırladın mı? Tahmasp yüzünden Şahmeran ölüyordu, yaptığı aptallık yüzünden kızın canını tehlikeye atıyordu. Şahmeran’ın eti yararlıdır ve bu et istenilen yere ulaşmak üzere.”

İçim korkuyla doldu. Ediz çocuğun karın boşluğuna vurdu, çocuk nefessiz kalırken Ediz deliye dönmüşe benziyordu.

“Gebertirim lan sizi orospu çocukları!” Uygur artık çocuğun etkisiz eleman olduğuna karar vermiş olacak ki onu bıraktı. “Benimle oyun oynayamazsınız, anladınız mı?” Ediz doğrularak öfkeyle elini saçlarına daldırdı. “Bu ne lan? Bu ne?”

Sokağı bir arabanın farları aydınlattı, farlar gözlerimi aldığı için elimle gözümü kapatmak zorunda kaldım. Hemen Ediz’in önüne park eden arabanın farları söndü ve kapılarının açıldığını duydum. Kutay ve Egemen yanımıza geliyordu.

Kıvranan çocuğa soğukkanlı bir bakış atıp Ediz’in yanına gittikleri için ben de olacıklara karşı tetikte kalıp Ediz’in yanına gittim. Uygur belli bir mesafe koymuş, neler olacağına bakıyordu ama o benim kadar endişeli gibi de durmuyordu.

Egemen, Ediz’i omzundan itti ve öfkeyle baktı ona. “Derdin ne senin?”

Ediz’in çenesi gitgide kasılıyordu, dişlerini birbirine bastırıldığını görebiliyordum. Gözlerinden nefret akıyordu ve öfkesi soluduğumuz havaya karışmıştı. Kontrolünü kaybettiğini görebiliyordum, sinirlenince her şeyi yapabilecek biri olduğunu biliyordum. Egemen’e korkuyla baktım, farkında değil miydi? Ediz onu anında öldürebilirdi.

Hızla Ediz’in önüne geçtim ve ona bembeyaz yüzümle baktım. Buz kesmişim, Egemen’e zarar vermesini istemiyordum.

“Ediz,” dedim yalvarır gibi. “Sakinleş lütfen.”

Ediz yüzüme bile bakmıyordu, sanki ben şeffaftım ve o beni görmüyordu. Gözlerini Egemen’den ayırmıyordu. Ah, o kadar kızgındı ki... Beni fark etmesi için ellerimi göğsüne yerleştirdim ve onu ittim. Yerinden bir santim bile oynamasa da ruhsuz gözleri bana dönmüştü. Bir süre yüzüme baktıktan sonra elleri iki koluma yapıştı ve gözlerini gözlerime sabitledi. Gözleri tam gözlerimin içine bakıyordu. Canımı çok yanıyordu ama buna katlanabilirdim.

“Lütfen,” diye yalvardım, benim yalvarmamın işe yaramayacağını bilsem de. “Sakin ol.”

Ediz beni bakışlarıyla öldürüyordu resmen. Ve bir an bakış o kadar tanıdık geldi ki yeşil gözlerin yerini benim gözlerimin kopyası olan kahverengi gözler aldı. Yaşlanmış bir yüz, yavaş yavaş beyazlamaya başlayan saçlar... Babam, Ediz'in yerine geçivermişti, bu bakışın gerçekliği dehşet vericiydi.

Gözlerimi kırıştıtırırken birden kolumdaki acı sanki tenime kezzap dökülüyormuş gibi hissettirdi.

“Canımı yakıyorsun,” diye fısıldadım titreyen sesimle. Sesim bana bile hissettiğimden daha korkunç gelmişti. Belki de hissettiğim ama hissettiğimi reddettiğim bir korkunun izleriydi bu. Ediz bir an gözlerini kırıştırdı ve sadece kısa bir an gözlerindeki ifadenin sarsıldığını gördüm. Elleri gevşerken öfkeyle gözlerini yumdu ve bir süre öyle durdu. Ardından gözlerini açtığında çimen yeşili dünya dümdüz bir arazi gibiydi. Hiçbir şey yoktu. Elleri biraz gevşese de kollarımı bırakmamıştı.

“Ne yapıyorsun kıza?” diye sordu Egemen öne çıkarak. “Ona hep böyle mi davranıyorsun?”

Ediz beni yanına çekip Egemen'den uzaklaştırdı. “O senin hiçbir şeyin değil.”

“O benim arkadaşım!” dedi Egemen öfkeyle. “Asıl o soruyu kendine sor, Doğa senin neyin? Onu malınmış gibi görüyorsun!”

“Onu senin tanıyamayacağın kadar iyi tanıyorum,” dedi Ediz ifadesiz bir sesle. “Ve ayrıca malım olarak görmüyorum. Öyle olsaydı her gece benim için çalışırdı.” Ah, Ediz ve bu açık sözlü tavırları... Yanaklarımın kızardığını hissettim. Ancak haklıydı, beni daha önce kimsenin tanımadığı kadar çok tanıyordu.

“Bu ona zarar verebileceğin anlamına gelmiyor,” dedi Kutay. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

“Konumuz Doğa mı?” dedi Ediz. “Madem Doğa'yı çok düşünüyorsunuz, bu orospu çocuğu ona dokunmaya kalkıştığında nere-deydiniz? Neden sizi görmeye geldiğimizde iki tane polisle karşılaştık?” Ediz öfkeyle onlara baktı. “Evet, o benim. Ve ben benim olanı paylaşmam.”

Bir an içimden, *ben burada değilmişim gibi konuşmayı kesseniz*, diye bağırarak gelse de çenemi kapalı tuttum ve Ediz'e sertçe bakmakla yetindim. Ben kimsenin değildim, bir mal değildim. Ayrıca konu tamamen benimle ilgiliydi ve ne sebeplerle olursa olsun, üç erkek tarafından paylaşılmadığını görmek beni âdeta bir utanç denizinin ortasında bırakıyordu.

Uygar, “Şu konuyu kapatabilir miyiz?” diye sorup beni kurtarmış oldu. “Biri bana Ediz’in adına mesaj attı ve buraya gelmemi söyledi. Ortada kim olduğu belli olmayan bir herif var ve biri bizimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyor. Siz de kalkmış Doğa için tartışıyorsunuz. Emin olun Ediz kadar Doğa’yı koruyamazsınız çünkü sizler daha birer çocuksunuz.”

Konu benden ne zaman sapacaktı acaba? Sonunda konuyu ancak ben değiştirebilirim diye düşünüp cesaretimi topladım ve, “Biri sana mesaj mı attı?” diye sordum. Uygar hafifçe başını salladı.

“Ediz’in ağzından yardıma ihtiyacı olduğunu söyleyen, numarasını değiştirdiğini ve artık o hattı kullanacağını belirten bir mesajdı. Sorgulamadım bile çünkü hattını değiştirmek sık yaptığı bir şeydi.”

“Biz de sizi beklerken iki tane polis memuru geldi,” dedi Egemen. “Ve bizi tutuklayacaklarını söylediler.”

“Sizin bizi çağırdığınız yerde de iki tane polis memuru bizi bekliyordu,” dedim. Ediz yorum yapmıyordu, ciddi bir ifadeyle bir şeyler düşünüyordu. Böyle anlarda ayrı bir güzel görünüyordu, bakışları sanki uçup gidiyor, kendi dünyasına dalyordu. Ve ben onun kafasının içinde dönen dünyayı o kadar çok merak ediyordum ki... Ediz gerçekten zeki biriydi ve her şeyden önce bir avukattı. Davalar, tutuklamalar ve kovalamacalar onun yabancı olduğu şeyler değildi.

“Polislerden nasıl kurtuldunuz?” diye sordu Ediz.

“Babam,” dedi Kutay.

Ediz ona aşağılayıcı bir bakış atıp, “Artık Hatay’da olduğumuz tam olarak biliniyor,” dedi ama rahattı. Ah, bu rahatlığı yok muydu! İnsanı gerçekten krize sokabilirdi. “Bize geçici olarak kalacak bir yer lazım. Bir yer ayarlayabilir misiniz?”

“Bizde kalın,” dedi Egemen. “Gözden uzakta. Sabahları sadece okula geleceğiz, okulun etrafında da olay çıkmadığı sürece polis olmuyor zaten.”

“Aklımdan ne geçiyor?” diye sordu Kutay. “Üstüme atlayıp beni öldürmeye çalışman gerekmez mi?”

“Daha iyi planlarım var,” dedi Ediz buz gibi bir sesle. “Ayrıca siz bize ne anlatacaktınız?”

Kimsenin ilgilenmediği sarışın çocuğa baktım, tükenmiş görünüyordu ama hâlâ ayıktı. Sessizce konuşmaları dinliyordu, üstünde bir dinleme cihazı olmadığı veya tüm bunları kaçarak birilerine iletmeyeceği ne ma-iumdu? Çocuk gözlerini bana çevirdi ve öyle tanımlanamaz bir bakış attı ki ürkekçe Ediz’e yanaştım ve elimi koluna koydum.

“Ne oldu?” diye sordu Ediz anında. Yaptığı onca şeye rağmen yine de ona sığınmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum! Babam gibiydi, evet tıpkı ona benziyordu. Niye sadece onun yanında güvende hissediyordum ki? Egemen’e veya Kutay’a da sığınabilirdim. Aslında *sığınmak* kelimesi bir an çok iğrenç görünmüştü gözüme. Ben bir haşkasına bu kadar muhtaç bir insan mıydım?

Buzdan duvarların üzerindeki Doğa bana kaşlarını kaldırarak baktı.

Böylesi bir anda belki biraz kollanmaya ihtiyacım olabilirdi ama yine de bu benim Ediz’in yanında kendimi güvende hissetmem gerçeğini açıklayamazdı. Kendime öfkelensem de yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Küçük bir kız çocuğu gibiydim.

Ediz’in bakışları, bakışlarımı takip ederek neye baktığımı gördü. Ardından beni kolunun altına alıp kendine çekti ve, “Sana ne demiştim ben?” dedi azarlayan bir ses tonuyla. Egemen ve Kutay’ın dikkatle bakan gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Hayatımı mahveden adama sığınan bir zavallı gibiydim. Tam olarak böyle görünüyormuş olmalıydım.

“Uygar, şu piçi bağlayıp arabaya koyar mısın?” diye sordu Ediz. Uygar başını evet der gibi salladıktan sonra arabaya yöneldi ve bagajı açarak bir şeyler karıştırmaya başladı.

“O gün Kutay tek başına değildi,” dedi Egemen. “Arabada ben de vardım. Ve bizzat Levent Çağıran’la tanışmamış olsam da o davaya ben de dâhildim.”

Bir an Egemen’e bakakaldım. Ediz de şaşırılmıştı. “Bu da ne demek oluyor?”

“Seni babanın baktığı davalardan birinde zanlı olan birine götürcektik ama bu olaylar oldu. Gidelim şimdi, görmediğin gerçekleri gör.” Ediz’in gözlerini kıstığını hissettim. Kutay kendinden emin duruyordu, arada bana attığı kaçamak bakışlar dışında... Bu durum o kadar utanç vericiydi ki! Bu zamana kadar kimsenin benimle ilgilenmemesine seviniyordum. Kesinlikle kendi halimde takıldığım dünyam karmaşadan çok daha iyiydi.

“Benim için hava hoş,” dedi Ediz. “Ama Doğa iyi görülmüyor.”

“Sen gel sadece?”

“Doğa’nın yanından ayrıldığı an akbabalar etrafına toplanır,” dedi Ediz buz gibi bir sesle. “Sence onun yanından ayrılmanı doğru olur mu?”

“Yarın o zaman,” dedi Egemen bana bakarak. Gözlerindeki endişeyi görebiliyordum, ona gülümsemeye çalıştım. Evet, bu çok karmaşık bir durumdu. Aslında beni öldürmek isteyen adam şimdi ölmeyeyim diye

bana bekçilik yapacaktı. "Bu mahallede kalabilirsiniz. Polis çoktur buralarda, o yüzden buraya saklanacağımızı düşünmezler."

"Doğru." dedi Ediz.

"Bu konuyu ben halledebilirim," derken telefonunu çoktan çıkarmıştı bile. Egemen bir numara tuşladı ve telefonu kulağına götürdü. "Gökalp. Bana bir ev lazım abi."

Bu tür bir yerden zaten sadece Gökalp ev bulabilirdi. Gerçekten de içinde eşyaları olan bir gecekondu bulmuştu. Aslında ev bana garip bir şekilde tanıdık gelmişti, belki de Ediz'in anneannesinin evine benzetmişim, bilmiyordum. Ama emin olduğum bir şey varsa çok aç ve yorgun olduğumdu. Hiçbir şey düşünemiyordum, tek istediğim bir şeyler atıştırıp uyumaktı. Evin aslında sahibi vardı ama birkaç günlüğüne evde olmayacağı için kullanabiliyorduk.

Ediz, Kutay ve Egemen'in kapıya kadar gelmesini bile istememişti.

Dolapta bir şeyler bulmayı umarak doğruca mutfığa gittim ve buzdolabını açıp göz gezdirdim. Hazırda hiç yemek yoktu, hatta peynir ve zeytinden başka yiyeceğim tek bir şey bulamadım. Hepsi çiğ et ve sebzelerden ibaretti. Yüzümü buruşturup zeytin kabını aldım ve buzdolabını kapattım.

Ediz'in ağzına kadar dolu buzdolabından sonra bunlar bana yavan geliyordu ama aslında zeytin ekmeği sevdiğim bir şeydi. Dolapta bir şey bulamadığımda ekmeğin arasına zeytin koyar yerdim ve cidden lezzetli gelirdi.

Ekmeği ve zeytin kabını alıp mutfaktaki eski kanepenin üzerine oturdum ve bütün gün yiyeceğim tek şey olacak olan ve hissettiğim açlıkla gözüme harika görünen ekmeği yemeye başladım. Ediz ise buraya getirdiğimiz o sarışın çocuğu bir yere kilitlemekle meşguldü.

Başımı geriye atıp kafamı arkaya dayadım ve yağmur suyu yüzünden akan sarımtrak bir renk almış tavanı izlemeye başladım. Bu ev baştan aşağı fakirlik kokuyordu, daha önce de buna benzer bir evde kalmıştım. Gecekondular garip bir şekilde bana daha samimi geliyordu, kirli işlerin içine bulaşmamak için şu akan tavanı tercih ederdim.

Tabii bu sadece hayatı maddi açıdan iyi olan birinin nispeten romantik bir yorumuydu. Bir de bunu bu tür evlerde sürekli yaşayanlara sormak gerekirdi. İnsanlar daha kış mevsimi gelmeden korkmaya başlıyordu.

"Zeytin ekmeği mi yiyorsun?" Ediz'in sesi kulaklarımı doldurunca hızla gözlerimi açtım ve başımı kaldırıp ona baktım. Bana dik dik bakıyordu.

"Evet, ne var?" diye sordum ses tonunu anlayamayarak.

“Dolapta başka bir şey yok mu?”

“Hazırda yiyebileceğim bir bu vardı,” dedim omuz silkerek. “Diğerlerini pişirmek lazım.”

“Bir şeyler yapsaydın ya?”

“Yemek yapamıyorum ben,” diye homurdandım. Ediz ise gözlerini devirip buzdolabına yöneldi. Kapağını açıp içine göz attı ve bir şeyler çıkarmaya başladı.

“Onu yeme, bir şeyler hazırlayacağım,” dedi ve sonra bana ters bir bakış attı. “İleride kendine yemek yapabilen bir koca bulsan iyi edersin. Yoksa bu sefer sadece kocana değil sana da acımak zorunda kalırım.”

“Ben senin karına her şekilde acıyorum,” diye homurdansam da bir an Ediz’i evli ve çocuklu düşünmek durgunlaşmama sebep oldu. Kolunda gelinlik giymiş güzel bir kadın, Ediz’in yüzünde bir gülümseme... Ah, hayalimdeki gülümsemesini dahi kıskanmıştım.

“Niyemiş?” diye sordu Ediz aklımdan geçenlerden habersiz. “Harika yemek yaparım. Yatakta iyiyim. Başarılıyım. Zenginim. Ve yakışıklıyım. Bence benim karım dünyanın en şanslı kadını olur.”

“Evlilik hayallerin mi var yoksa?” dedim alaycı bir edayla ama içime bir sis çökmüştü. Ediz bir an duraksadı.

“Sahi neden bunları anlatıyorum ki? Benim evlilikle ne işim olur?”

“Haklısın,” dedim gözlerini devirerek. “Ve ben hiç yemek yapmam. Yatmak kelimesi geçince bile utanan biriyim. Başarılı değilim. Bir hedefim bile yok. Zengin değilim. Bence de benim kocam dünyanın en şanssız adamı olur.”

Ediz dolaplardan birinden tava çıkarıp ocağa koydu ve altını yaktı.

“Bence o kadar da şanssız olmaz,” diye mırıldandı.

“Ne?” diye sordum kaşlarını çatarak. Bana çarpık bir gülümsemeyle bakarak tamamen bana doğru döndü ve tişörtünü aşağı doğru çekerek hâlâ geçmemiş olan tırnak izlerini gösterdi.

“Bence yatakta o kadar da kötü değilsin.”

Bir an ona bakakaldım ve pancar gibi kızarıırken, “Ya Ediz!” diye bağırarak yüzümü kapattım. O da pis pis gülerken önüne döndü ve bir şeyler doğramaya başladı. Ama sonra yine durdu ve bıçağı bırakarak üstündeki hırkayı çıkarıp bana attı. Hırka üstüme düştüğünde de tizerine sinen kokuyu duydum.

“Montunun altına giy şunu, ev buz gibi. Hastalanmanı istemem, başıma bela oluyorsun sonra.”

Öküz. “Sen ne yapacaksın?”

“Bana bir şey olmaz.”

İtiraz etmenin bir anlamı olmadığını bildiğim için tamamen Ediz kokan hırkayı montumu çıkardıktan sonra giydim ve üstüne tekrar montu geçirip eski kanepeye uzandım. Yemek yapan Ediz’i izlerken ne düşündüğümü, ne hissettiğimi ben bile bilmiyordum.

“Doğa.” Birinin beni dürtmesiyle gözlerim açıldı ve bir an lambanın ışığı gözlerimi alınca inledim. “Uyuyakalmışsın. Hadi kalk, bir şeyler hazırladım.”

“İstemiyorum,” diye mırıldandım. “Sen ye.”

“Hadi güzelim,” dedi ısrar ederek. “Bütün gün bir şey yemedin.”

“Uyuyacağım,” diye homurdandım. “Git başımdan.”

“Açsın Doğa,” dedi Ediz.

“Az önce ekmek yedim ya,” dedim mırıltıyla. “O yeter bana.”

Ediz’in gözlerini bir süre üzerimde hissettim, ardından bir kolu bacağımın altına, diğer kolu sırtıma kaydı ve birden havalandım. Birinin kucığında taşınmak çok tuhaf bir duyguydu ama şu an bunun üzerinde duracak kadar keskin düşüncelerim yoktu. Ediz’e tutunarak başımı boynuna yasladım ve bir kez daha gözlerimi kapattım.

Zihnimin içinde görüntüler dönüyordu ama ne olduklarını kestiremiyordum.

Sanki biri kulaklarımdaki havayı vakumluyormuş gibi hissettim ve birden uyandım. Oda karanlık ve soğuktu, bir an nerede olduğumu kestirememiştim çünkü nevresim takımı alışık olmadığım bir şekilde eski kokuyordu. Bir de soğuğun kokusunu alabiliyordum ama beni uyandıran bunlardan hiçbiri değildi.

Ediz bana öyle sıkı sarılmıştı ki canımı acıtıyordu. Yüzünü boynuma gömmüştü ve bir şeyler söyleniyor, kıvranıyordu. Ne söylediğini anlamıyordum ama bir an ağladığını sanıp dehşete kapıldım ama ağlamıyor, sadece kâbus görüyordu.

Bana sarılmış olduğu için onu nasıl uyandıracağımı kestiremedim. O yüzden ben de ona sarılarak, “Ediz,” diye seslendim. Diğer yandan bir elim başına gitmiş saçını okşuyordu. “Ediz! Uyan!”

Birden durdu ve bedeni kasıldı. Ardından beni öldürecekmiş gibi sıkın kolları gevşedi ama beni bırakmadı. Yüzünü de boynumdan çekmedi. Yapabileceğim tek şey parmaklarımı saçlarından geçirmek ve, “Sadece kâbustu, buradasın,” demek oluyordu.

“Doğa,” diye inledi.

Ah, adımlı telaffuz edişisi... Kalbim acıyla burkuldu. "Buradayım. Sadece kâbustu. Geçti."

Uzun bir süre öylece durduk, hatta o kadar uzun bir süre sessiz kaldı ki tekrar uykuya daldığını düşündüm. Ama birden beni sırtüstü yatağa yatırıp üstüme çıkınca donup kaldım. Bacaklarımm arasına yerleşirken yüzü hâlâ boynumdaydı.

"Ediz," dedim korkuyla. Nefesi boynumu yakıyordu, elim ensesine gittiğinde ateşinin olduğunu anladım. Hatta bir hayli yüksekti.

"Bu nasıl oluyor?" diye sordu. Başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Şahmeran, bunu nasıl yapabiliyorsun?"

Ona korkuyla bakmaktan başka bir şey yapamadım. Neden bahsediyordu? Hiçbir şey anlayamıyordum. Rüyasında ne görmüştü? Ona yardımcı olmak isterdim çünkü beni sadece bir kâbus bile paramparça etmişti. O ise sürekli kâbuslar görüyordu. Her ne kadar korksam ve onu itmek istesem de bir elim şefkatle saçlarına gitti.

"Ediz, yanıyorsun," dedim endişeyle. "Ateşin var."

"Ben öyle bir adam değilim," diye mırıldandı. Neden bahsediyordu? Her şey bir yana, benim nasıl bir tepki vermem gerekiyordu? Hiç bilmiyordum. Böyle bir durumda nasıl davranılır hiçbir fikrim yoktu. "Amacını sadece Atalay'a ders vermektir. O an duracaktım, o kadar ileriye gitmeden duracaktım ama istedim Doğa. Hissettim."

Dondum kaldım. O geceden mi bahsediyordu? İstemiş miydi? Gözlerindeki ifadeyi hatırladım, çimen yeşili gözleri yanıyordu.

"Sen de istedin," diye devam etti. "Ne kadar inkâr edersen et, bana karşı koyamıyorsun."

"Ediz..." dedim bu işin nereye gittiğini anlayamayarak ve korkarak.

"O gün o telefon kapandıktan sonra sen isteyene kadar bir şey yapmazdım ama istemeni de sağlayabilirdim. O kadar tecrübesizsin ki anında kıvama gelebilecek kadar hassassın. Ama bunu yapmadım Şahmeran."

Ne yapacağımı şaşırılmış haldeydim, bedenim panik yapıp yapmamak konusunda ikilemde kalmıştı. "Böyle bir şeyi kabul etmezdim." Dudaklarımdan sonunda bunlar çıkabildiğinde Ediz hafifçe gülerek boynuma bir öpücük kondurdu. Tanrım, dudakları yanıyordu!

"Var mısın iddiasına?" diye sordu Ediz.

"Ediz ne saçmalıyorsun?" İşte şimdi panik yapmaya başlamıştım. Buzdan duvarın üzerindeki Doğa yattığı yerden doğrulmuş dikkatle olacağını bekliyordu. Ediz'in sıcak dudakları boynuma derin öpücük-

ler kondurmaya başladı. Karanlık, Ediz'in bu hali ve sesindeki tını öyle derindi ki bir an dilim damağım kurudu.

"Ediz, lütfen dur," diye fısıldadım. Ediz'in elleri ellerimi tuttu ve parmakları parmaklarıma kenetlendi. Ellerimi yatağa bastırırken bedenini de bedenime bastırdı ve kışkırtıcı bir şekilde bana sürtündü. Bir an içimi titreten bir şey hissedince neredeyse inleyecektim ve bu beni o kadar büyük bir dehşete düşürdü ki ondan kurtulmaya çalıştım.

"Ediz!" diye bağırdım korkuyla.

"Teslim olman bu kadar basit," dedi ama hareketlerine son vermişti. Kalbim kulaklarımda çınılıyordu resmen. "O kadar masumsun ki."

"Bunu bana neden yapıyorsun?" diye sordum tüylerim diken diken olurken. "Ben sana hiçbir şey yapmadım, bunu neden yapıyorsun?"

Ediz üstümden kalkıp yanıma yattı ve beni kendine çekip yüzümü göğsüne bastırdı. Bedeni de alev alev yanıyordu ve yine sınırı aşmasına rağmen endişelendiğimi fark ettim. Bu sefer Ediz'in eli saçlarıma kaydı.

"Sana asla ama asla istemediğin bir şey yapmayacağım," dedi Ediz. "Anladın mı? Bunu kafana sok."

"Bu yaptıkların ne?" diye sordum duygusuz bir sesle. Aslında beni dehşete düşüren şey karnımdaki karıncalanma benzeri histi.

"Bunlar benim için çok masum şeyler Doğa," dedi Ediz. "Seninle ne kadar zıt olduğumuz buradan anlaşılıyor. Benim masum dediğim şey senin için tecavüz boyutunda." Güldü. Gülünce sıcak nefesi tenime çarptı. "Bu da senin fazla masum olmandan kaynaklanıyor."

"Bir daha yapma," dedim başımı sallayarak.

"Hoşuna gitmediğini söyleme," dedi alaycı bir sesle. Ona cevap vermek yerine yüzümü buruşturarak ondan uzaklaştım ve yataktan çıktım. "Evi mi terk ediyorsun yoksa?" Ediz'in sesinde alay vardı ama altında bambaşka şeyler görebiliyordum. Rüyasında ne görmüştü?

"Senin ateşin başına vurmuş," dedim homurdanarak. "Kendine gel Ediz."

Haklı falan değildi, hoşuma da gitmemişi. Bir an tüm hissettiklerim midemde toplandı ve kusacağımı sandım. Hoşuma falan gitmemişi, ayrıca Ediz'in ateşi şu an böyle yüksek olmasa çok daha farklı tepkiler verirdim. Hırkasını bana verdiği için üşütmüş olmalıydı.

Evde bir bez bulup ıslattım ve tekrar odaya döndüm. Ediz gözlemini kapatmış, öylece uzanıyordu. Bu kadar güzel olması bana dokundu. Yaptıkları bana dokundu. Beni böyle aşağılayabilmesi bana dokundu. Ve

tabii bir de benim o anda bu kadar tepkisiz kalabilmem... Bezi kenara koyup sert yastığı aldım ve Ediz'e indirdim.

Ediz'in gözleri açılırken şaşkınlıkla baktı bana.

"Geber! Pislik! Öl inşallah!"

Yastıktan kaçmaya çalıştı ama başaramazdı, zaten çok fazla vura-
madım; kötü görünüyordu.

Ettiğim laflara rağmen sırf biraz ateşini alsın diye bezi alnına koy-
dum. Bir yerden sonra Ediz'in durumu gerçekten kötü olmuştu ki bu
durumda yapabildiğim tek şey sabaha kadar başında durup ateşi düşene
kadar bezi sürekli yeniden ıslatıp alnına koymaktı.

Ayrıca Ediz'i sayıklarken dinlemek güzeldi. Arada birkaç kez benim
adımı söylemişti ve Şahmeran isminin geçtiği bir cümle kurmuştu. Ediz
Çağırın uyurken kesinlikle masum görünüyordu.

Ateşi düştüğünde sabah ezanı çoktan okunmuş, güneşin doğuşu
yaklaşmıştı. O saatten sonra uyursam bir daha uyanamayacağımı bil-
diğim için dün gece Ediz'in yaptığı yemekten atıştırmak için mutfığa
gittim. Ediz'in eli gerçekten de yemek yapmaya yatkındı ve dolapta çok
az malzeme olmasına rağmen harika bir iş çıkarmıştı.

Ama sorun şuydu ki sabah uyandığında Ediz'in durumu çok daha
kötüydü. Ateşi yine yükselmışti ve o keçi inadı yüzünden yatağa girmi-
yordu. Öksürüyor, gözlerini zar zor açık tutabiliyordu ama yine de okula
gidip Egemen ve Kutay'dan bir şeyler öğrenmeye kararlıydı.

Salona gidip orada uyuyan Uygur'u uyandırdım. "Biz okula gidiyoruz.
Senin montunu Ediz'e veriyorum, yanına ince bir hırka almış salak."

Uygur uykulu haliyle bir şeyler mırıldanıp tekrar uykusuna döndü.
Ediz de böyle olsa ne olurdu sanki? Bu hasta haliyle okula gitmeye kal-
kıyordu. Uygur'm montunu ona verdim, yavaşça giydi.

"Arabayı sen kullanır mısın?" diye sordu anahtarı bana verirken.
Ona kızgın bir bakış attım ama bir bakıma memnundum aslında. Dün
geceyi hatırlatıp beni utandırmıyordu en azından. Aslında benim şu an
Ediz'e sağlam bir tekme indirmem gerekiyordu. Ya da bu kadar ileri
gitmesine izin verdiğim için kendimi mi tekmelemeliydim? Yoksa dediği
gibi masum bir şey miydi bu? Buzdan duvarlar üzerindeki Doğa da ben
de kaşlarımızı çattık. Hayır, masum falan değildi. Kesinlikle değildi.

Sanırım sadece bunu düşünerek bile kafayı yiyebilirdim.

Sürücü koltuğuna otururken Ediz öksürerek yanımdaki koltuğa geçti.
Hemen motoru çalıştırıp ısıtıcıyı açtım, Ediz titriyordu. Ona endişeyle

baksam da bir şey söylemedim çünkü ne söylersem söyleyeyim beni umursamayacağıni biliyordum.

En azından aynı sınıfta olsaydık sorun olmazdı. Şimdi o iğrenç Başak'ın yanına gidecekti. Alırdı Ediz'in ateşini! Suratımı astım. Başak ve Ediz birbirilerine çok benziyorlardı aslında.

"Ediz," dedim okula geldiğimizde. "Çok kötü görünüyorsun."

"Benim için endişeleniyor musun?" diye sordu tek kaşını kaldırarak. "Merak etme, bana bir şey olmaz."

"Endişelenmiyorum," diye yalan söyledim homurdanarak. "Başıma bela oluyorsun."

Bir an duraksadım ve Ediz gibi konuştuğumu fark ettim. O da genellikle benimle böyle konuşurdu. Yalnız fark şuydu ki ben yalan söylemiştim. O hep... Bir an duraksadım. Acaba o da mı böyleydi?

Bu sefer kendi kendime güldüm. Bu düşünce çok aptalcaydı.

"Dert etme," dedi Ediz soğuk bir sesle. Yine buz gibi hallerine geri dönmüştü. Ona inanamayarak baktım, bana yaptığı onca şeye rağmen kendinde böyle davranma hakkını nereden bulabiliyordu? Tabii, o Ediz Çağıran'dı. İstedğini yapardı.

"Ne halin varsa gör," diye mırıldandım. Gerçekten sinirlerime dokunmaya başlamıştı, sabaha kadar başında oturmuşum ve deli gibi uykum vardı. İlk dersin ne olduğunu bile bilmiyordum, tek istediğim uyumaktı. Ayrıca idareye çağırılmayacağımızı umuyordum çünkü serbest kıyafetle gelmiştik.

Sınıfa gittiğimde ders başlamıştı, edebiyat öğretmeniyle daha önce bir gerginlik yaşadığımız için bana öyle bir bakış attı ki gerçek okulumda olsam *battım ben* diyerek oturur kararlar bağlardım ama açıkçası burada umurumda bile değildi.

Sırama geçtiğimde Kutay'ın burada olmadığını gördüm. İtiraf etmek gerekirse iyi olmuştu, bir de elimi kolumu nereye koyacağımı düşünerek geçiremezdim zamanımı.

Sıranın üstündeki kâğıdı otururken görsem de ne olduğunu tam olarak fark edememişim. Esneyerek kâğıda baktım, bir resim vardı üzerinde. Elle, ustalıkla çizilmişti. Resmin, o yılan kadının resmi olduğunu görünce bir an donup kaldım. Bir vezir elindeki kılıçla Şahmeran'ı ikiye bölmüştü.

Ve resmin altında düzgün el yazısıyla yazılmış bir not vardı.

Şahmeran için ölüm vakti.

28. AV

Parmaklarımla sıranın üzerinde ritim tutuyordum ama o kadar alçak bir ses yankılanıyordu ki ben bile zor duyuyordum.

“Vay canına,” dedi Yeliz hayretle. Ders boyunca yanımda oturmuştu ve neredeyse üç derstir öylece incelediğim resmin anlamını merak etmişti. Şahmeran efsanesini anlattığımda hiç de çocuksu görünmeyen ama çocuksu bir heyecanla parlayan gözleri irileşmişti. Eh, Yeliz’di bu. Ona doğaüstü bir şey anlattırsan anında büyüleniyordu. “Bu resmi sen mi çizdin?”

“Hediye etti biri,” dedim kuru bir sesle. Yeliz dudaklarını büzerek tekrar resme baktı ve iç geçirdi.

“Aptal adam,” dedi düşünceli bir şekilde. “Bir hiç uğruna Şahmeran’ın ölümüne sebep oldu. Ona sadece sarılsa ne olurdu sanki?”

Yeliz’e baktım, şu an bu oyunda Şahmeran’ın ben olduğumu öğrense vereceği tepki ne olurdu acaba? Aranıyordum ve bulunduğumda o kılıç beni kesecekti. Bu tüylerimi ürperten bir durum olsa da soğukkanlı durmayı başarabiliyordum, bu durumda en çok ihtiyaç duyduğum şey de soğukkanlılıktı zaten.

“Sadece bir efsane Yeliz,” diye mırıldandım. Tabii bunu Yeliz’e söylemek anlamsızdı çünkü gerçek hayatta var olmayan varlıklara inanmayı tercih eden biriydi o. Bazen komik görünse de çok şanslıydı aslında, dünyasında sadece bunlar vardı ve kesinlikle zararsız, masum düşüncelerdi.

Suratım asık bir şekilde sıranın üstünde öylece duran resme bakarken sınıfın kapısı çalındı ve nöbetçi öğrenci içeri girdi. Bakışlarımı ona çevirdiğimde hocanın yanına giderken onu tanıyan sınıf arkadaşlarının seslenmelerine sırtarak karşılık veriyordu. Bu eski okulumu hatırlatmıştı, sadece gerektiğinde konuştuğum insanların sürekli sergilediği hareketlerdi bunlar.

Nöbetçi, Yasin Hoca’ya bir şeyler söyledi ve küçük tır kâğıt verdi. Hoca ne yazdığına baktıktan sonra kâğıdı iki parmağının arasında nö-

betçiye uzatarak hafifçe başını salladı ve önündeki sorulara geri döndü. Çocuk da kâğıdı aldıktan sonra sınıfa döndü.

“Doğa Uysal.” Sahte kimliğimdeki ismim söylenince kaşlarımı kaldırdım. “Spor salonunda voleybol antrenmanı var.”

Elimi kâğıdın üzerine koyup ölü Şahmeran’ın resmini yavaşça sıradan çektim ve ayağa kalkarken katlayıp kotumun arka cebine koydum. Yeliz bana el sallarken ona gözlerime ulaşmayan, keyifsiz bir gülümsemeyle baktım ve nöbetçinin peşinden sınıfın kapısına doğru yürüdüm.

T.C. kimlik numarası ve diğer işlemler, (e-okul, karne notları ve evraklar...) nasıl halledilmişti bilmiyordum ama Ediz, beni ve Gece’yi kimlik üzerinde kuzen göstererek dikkatleri üzerimizden çekmişti. Şimdiye kadar okul içinde bir problem yaşamamıştık ama bunun çok uzun sürmeyeceği ortadaydı. Hatay’da olduğumuz haberi Ankara’nın bütün polis birimlerine yayılmış durumda olmalıydı ve belki de babam şu an yoldaydı.

Merdivenlerden inerken bu düşünce yüzümü buruşturmama sebep oldu.

Ediz’i iki teneffüs boyunca aramış ama bulamamıştım. Sınıfından bir kıza sorduğumda okulda olduğunu söylemişti ama erkekler tuvaletine kadar her deliğe bakmıştım. Yoktu. Ve ben bu derece gerginken, üstü kapalı bir ölüm tehdidi almışken Ediz’i göremek beni daha da tedirgin ediyordu. Acaba iyi miydi? Sabah ateşi tekrar yükselmişti ve ayakta nasıl durabildiğini çok merak ediyordum.

Spor salonuna gittiğimde bütün takımın toplandığını gördüm, hocamız da topları eliyle yokluyordu. Benim geldiğimi görünce elindeki işi bıraktı ve doğrulurken bana soğuk bir bakış attı.

“Nerelerdesin Doğa?” diye azarladı beni. “Sürekli okulu asıyorsun. Kızım, tamam bu yıl sınava gireceksiniz ama bir sorumluluk aldın üzerine. Takımın kaptanı sensin. Eğer yapamayacaksan alayım senden tekrar Başak’a vereyim.”

Başak ismini duymadan hemen önce neredeyse takım kaptanlığını benden almasını söyleyecektim ama Başak dendiği anda antenlerim dikildi. Hemen kenarda duran Başak kısacık şortu ve dibi gelmiş, sınıksız atkuyruğu yapılmış boyalı sarı saçlarıyla bana bakıyordu.

“Özür dilerim,” dedim tekrar dikkatimi hocaya verip. “Elimde olmayan sebepler vardı.” *Potansiyel bir katil ve onun gizemli hayatıyla uğraşmak gibi...* “Bir daha olmaz.”

“Olmazsa iyi olur,” diye homurdandı hoca. “Şimdi git üstünü giy, antrenman yapacağız.”

Voleybol takımının kıyafetleri burada olduğu için memnundum. Hoca bana soyunma odasının anahtarını atınca havada yakaladım ve Başak’ı özellikle yok sayarak soyunma odasına doğru yürümeye başladım. Salonun diğer ucundaki basketbol potasında bir grup erkek öğrenci basketbol oynuyordu.

Acele etmem gerektiğini bilsem de yavaş hareketlerle üstümü değiştirdim, spor salonu soğuktu. Üstümde kısa bir şort ve tişörtten başka bir şey yoktu. Eşyalarımı askıya asarken bir an önce ısınma hareketlerine başlamak istiyordum, yoksa bu kılıkla buz tutacaktım. Zaten Ediz de hastaydı, bir de ben hastalanırsam hiçbir şey yapamaz hale gelirdik.

Ellerimle soğuğu dağıtmak ister gibi kollarımı sıvazlarken spor salonuna gittim ve yerimi aldım. Salon iyice kalabalıklaşmıştı, sanırım başka bir sınıfın da beden eğitimi dersi vardı. Onlara aldırmadan parmaklarımmın üzerinde yükselecek kollarımı gerdim ve diğer takım arkadaşlarımla birlikte ısınmaya başladık.

Açıkcası bedenim spor salonunda olsa da aklım bambaşka yerlerdeydi. Aklımdan tekrar tekrar Şahmeran efsanesini geçiriyordum, bu efsaneye takılan biri, ölüm vaktimin geldiğini ilan ediyordu. Ölüm kelimesi bir kez daha zihnimin kapılarını aralarken bir huzursuzluk düşüncelerimin kaburgalarını kırıyordu.

Hoca bizi sonunda durdurup, “Bu kadar yeter,” dedi. “Yerlerinize geçin. Doğa, sen ortaya geç.”

Dediğini yaparken hâlâ düşüncelerimin odalarında dolanıyordum, şu an başıma bir kurşun saplansa ve yere yığılsam hissettiğim son şey ne olurdu? Belki insanların çılgınlıklarını ve telaşlı seslerini duyardım, belki de hiçbir şey duymaz sadece puslu bir şekilde çevremdeki hareketliliği görürdüm.

Başak servisi kullandı ve top düzgün bir şekilde karşı tarafa gitti. Takım ikiye ayrılmıştı, karşı taraftakiler, adının Deniz olduğunu hatırladığım bir kız sayesinde topu başarıyla karşılarırken top bizim tarafa geldi. Top üstüme doğru gelirken bacaklarımı büktüm ve hafifçe eğilerek manşet aldım. Topa fazla yüklenmiş olmalıyım ki pasör son anda topu kaldırabildi ve sıçrayarak smaç bastım.

Vurduğum top tok bir ses bırakarak tene çarparken yukarı çıkan tişörtümü aşağı çekip geriledim ve yerimi aldım.

Bu maçın sonunu bile göremeyebilirdim. Sonsuza kadar karanlık. Geri dönüşü olmayan bir yol gibiydi bu.

Top tekrar bana gelmeden önce Ediz'in taktiğini kullanarak nefesimi tuttuğumu fark ettim, karnımı içe çekmişim. Tekrar manşet aldığımında top bu sefer daha kontrollü ve düzgün bir şekilde pasöre gitti. Nefesimi tuttuğumda sanki ciğerlerimde biriken hava, kollarıma akan fazla gücü emiyor gibiydi, bu yüzden o an enerjim azaldığı için daha rahat bir şekilde oynayabiliyordum.

Top uzun bir süre yere değmeden oyun devam etti ama sonunda sayıyı biz aldık. Başak'la neden aynı gruptaydık, bilmiyorum ama Tuba'yla beşlik çakarken ona bakmamıştım bile.

Ben servisi kullanmak için çizginin dışına çıkarken hoca karşı takım-dakilerin hatalarını düzeltmeye çalışıyordu. Sonunda onlarla uğraşmayı bırakıp yerine geçti ve düdüğünü dudaklarına götürüp çaldı.

Topu birkaç kez zeminde gürültülü bir şekilde sektirdim ve hafifçe havaya atıp servisi kullandım. Top sert bir şekilde karşı tarafa gitti ama aynı şekilde düzgün bir manşetle sahaya döndü. Başak topa vurdu ama top geri gidince ben de hızla geriledim ve, "Bende!" diye bağırdım. Çizginin dışına çıktım ve top gelmeden hemen önce yerimi aldım ama tam topa vuracağım sırada biriyle sırt sırta çarpıştık. Dikkatim dağılsa da topa vurabilmişim.

"Pardon," dedim omzumun üstünden geriye bakarken ama çimen yeşili gözleri görünce bir an duraksadım. "Ediz?"

Çok şaşırmıştım. Tamamen ona doğru dönüp baktığımda o şaşırmış gibi durmuyordu, beni görmüş olmalıydı. "N'aber?" dedi hiçbir şey olmamış gibi. Üstünde kolsuz bir tişört vardı, terden vücuduna yapışmıştı ve saç dipleri de terden parlıyordu. Suratının rengi genel olarak soluk olsa da koşturmacadan dolayı yanakları hafifçe kızarmıştı. İtiraf etmek istemesem de fena halde hoş görünüyordu.

"Ediz!" Ediz'e seslenen yöne baktığımızda biri topu sertçe Ediz'e attı. Ediz topu karnı hizasında rahathkla tuttu ve bana aldırmandan potaya koştı. Sıçrayarak topu potaya attı ve top potadan geçip yere düşerken sınıf arkadaşlarından biriyle ellerini havada birleştirip omuzlarını vurdular.

"Doğa hadi!" diye seslendi takımdan biri. Bir elimi dik diğer elimi yatay tutarak havada T şekli yaptım ve, "Su molası!" dedim bağıarak. Ardından Ediz'e döndüm ve maçın ortasına dalıp yanma gittim, o beni fark etmeden onu çekiştirmeye başladım. Bana bakarken ilk başta şaşırda da sonra yüz ifadesi yerini bir kaş çatmaya bıraktı.

“Ne oluyor?” diye sordu ters ters.

“Gelsene,” dedim ama kaşlarını kaldırıncaya bir an duraksadım. Bana emir mi veriyorsun der gibi baktığında sabır dilenir gibi derin bir nefes aldım ve, “Gelir misin?” diye sordum. Ediz ve o kahrolası egosu! Ediz benim az önce yaptığım hareketimi görmese de tıpkı benim gibi havada T işareti yaparak mola verdiğini söyledi.

Beraber tribünlerin olduğu yere geçerken, “Ne var?” diye sordu.

“Hasta hasta basketbol mu oynuyorsun?” Sesim azarlar gibi çıkmıştı ve bunu engelleyememiştim. Sabah kötü görünüyordu, evet ama şu an çok daha beter durumdaydı. Ediz tek kaşını kaldırdı. En ufak bir üşütmede bile insan kendini çok rahatsız hissederdi, Ediz’in ise bu kadar ateşle nasıl ayaklanıp basketbol oynayabildiğini anlayamıyordum.

“Bana bir şey olmaz Doğa,” dedi homurdanarak. “Dert etme.”

Gözlerimi gözlerine diktim. “Hastalıktan gebereceksin.”

“İyi işte, kurtulursun,” diye tersledi beni. Bir an şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım, derdi neydi? Yine mi aksi tavırlarına geri dönmüştü? Gözlerimi kaçırdım, ne bekliyordum ki? Ona anlatacağım, korktuğumu dile getireceğim bütün cümleler dilimden uçup giderken kenarda badminton oynayan iki öğrenciyi baktım.

“İki teneffüs boyunca seni aradım,” dedim buzdan duvarların arkasına saklanmış gibi soğuk bir sesle. “Neredeydin?”

“İşlerim vardı Doğa,” dedi vurgulayarak. “Ne zamandan beri bana hesap soruyorsun?”

Ah. Ediz’e baktım. “Şey...” Bir an ne diyeceğimi unuttum. Ne diyecektim gerçekten de? Elimi şortumun cebine götürüp katlanmış kâğıdı çıkardım. “Ben bunu şeyde buldum...” Delici yeşil gözleri... Bir an kafamdaki tüm düşünceler kumdan bir kale gibi yıkıldı ve Ediz’e anlatma isteğim kayboluverdi. “Boş ver. Ben maça gideyim.”

Kâğıdı tekrar cebime koydum. Tam sahaya gitmek için yanından geçecektim ki kolumu tutup beni durdurdu. Elleri buz gibiydi. “O ne?”

“Önemli bir şey değil,” dedim hemen. Ediz burnundan soluyarak yüzüme baktı ve uzanıp elini cebime götürdü. Arada kumaş parçası da olsa elini benimde hissetmek ürpermeme sebep olmuştu. Ediz kâğıdı açarken vereceği tepkiyi korkuyla, biraz da merakla bekledim.

Kâğıdı açtı ve kısa bir bakış attı. Yüzünde ufak da olsa bir duygu değişimi beklesem de tek bir kıpırtı dahi göremedim. Kâğıdı tekrar bana uzatırken, “Haklıymışsın,” dedi acımasız bir sesle. “Çok da önemli bir şey değilmiş.”

Bir an dünya sanki tersine döndü ve tekrar düzeldi. Normalde çok utanmadığım sürece kızaran biri değildim ama yanaklarımın ısındığını hissettim, kan kulaklarıma ve yanaklarıma hücum etmişti. Oysa utanmamıştım da, neden kızarmıştım ki? Esmer olduğum için çok belli olmuyordu ama Ediz'in fark ettiğinden emindim. Yavaşça kâğıdı aldım. "Evet." Bir an ne yapacağımı bilemeyerek çevreme bakındım. "O zaman ben gideyim."

Ediz hiçbir şey söylemeden, gözlerini bile kırpmadan yüzüme bakıyordu. Kâğıdı tekrar cebime koyup tribünlerden indim ve filenin olduğu yere gittim. Daha boş ve düşüncelerden arınmış bir kafayla maça devam ederken kendimi boş bir kavanoz gibi hissediyordum. Ruhum içinde bir yerlerde dinlenmeye çekilmişti, altından kalkamadığı durumlarda hep böyle yapardı.

Bu biraz da babamla kavgalarımızdan sonra, sinirim yatışınca hissettiğim şeye benziyordu.

Kocaman, kara deliği anımsatan bir boşluk...

Normalde her topa atlayan insanlara sinir olsam da bu sefer bir şeylere vurma isteğiyle dolu olduğum için sinir olduğum bu şeyi kendim yaptım. Arada gözlerim kendine işkence etmek istermiş gibi basketbol oynayan Ediz'e kaysa da zamanın çoğunu kendimi azarlayarak geçirmiştim. Yine de dizginler elimdeydi, ta ki basketbol oynayanlar maçı bitirip dağılırken Başak'ın Ediz'i görüp ona ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle bakmasına kadar... Ben boş gözlerle Ediz'e bakarken Ediz de ona havahı, hoş bir gülümsemeyle baktı ve kan neredeyse beynime sıçradı.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim, kızgınlık kelimesini demire dökmüşler, o demiri kızgın ateşte bekletmişler ve tenime bastırılmışlar gibiydi.

Başak'm yüzündeki gülümsemenin yerini bir sırtıma alırken karşı taraftan gelen topu ona pas atıyormuş gibi gönderdim, o sırada Ediz'e sırtıtmakla uğraştığı için top gürlütle ona çarptı. Bir an irkilerek afallasa da yüzündeki sırtış anında silindi, öfkeyle bana dönerken gerçekten sinirlenmiş gibi görünüyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı öfkeyle.

"Pas atıyorum." Sinir bozucu bir tatlılıkla konuşmak istedim ama maalesef bunu yapamayacak kadar ruhsuz hissediyordum kendimi, bu yüzden de sesim ifadesiz çıkmıştı.

“Komik olduğunu mu sanıyorsun?” Başak’ın mavi gözleri hiddetle parlıyordu. Tabii o sözde romantik anı bozduğum için cinleri tepesine çıkmış olmalıydı.

“Komik olmak gibi bir amacım olduğunu sanmıyorum,” dedim yine ruhsuz bir sesle. Sanırım ifadesiz olmak da böylesi bir durumda oldukça sinir bozucu bir silah olabilirdi. Başak öfkeyle dişlerini birbirine bastırdı.

“Seni var ya...” diye mırıldandı ve onun bu çıkışı garip bir şekilde, benim bile beklemediğim bir sinir patlamasıyla âdeta damarlarımda inledi. Ben Başak’a doğru hızla ilerlerken bizi gören herkes bir an duraksadı.

“Ne yaparsın?” diye bağırdım kontrolümü kaybederek.

“Seni pişman ederim.”

İçimde bağdaş kurarak oturmuş olan Doğa başım hafifçe arkaya atmış, kaşlarını kaldırarak bir sağa bir sola sallanıyordu. Bu yaptığım onun da hoşuna gitmişti. Başak’ı omzundan itip sarsılmasına sebep oldum.

“Hadi etsene!” diye bağırdım. Artık spor salonundaki herkes bize bakıyordu. Başak hiddetim karşısında hâlâ şaşkın bir şekilde dursa da omuzları dikti.

“Ne duruyorsun?” deyip üstüne gitmeye devam ettim.

Kızların erkekler için tuttuğu bir kavgaya mı benziyordu bu? Aslında pek sayılmazdı çünkü ben hiçbir erkek için kavga etmezdim ama bu kavgada Ediz’in payı büyüktü. Etraflıca bakacak olursak Ediz’in değil, tavırlarının payı büyüktü. Zaten kendimi dünyanın en değersiz insanı gibi hissederken beni daha da dibe çekiyordu ve bunun üstüne ona kendini vermeye dünden razı, adi bir kıza gülümsüyordu.

Başak’ın bana vurmak için atağa geçtiğini fark ettiğim an ondan hızlı davranıp elimi acıtacak kadar sert bir tokadı yanağına geçirdim. Tenin tene çarptığı anda kırbaç gibi bir ses yankılanırken daha önce hiçbir kavgamda birine tokat atmadığımı fark ettim. Aslında kimsenin saçını bile çekmemiştim. Umay sinirlendiğinde bambaşka birine dönüştüğümü söylerdi ki Başak şaşkınlıkla yana savrulan yanağını tutarken gözlerini hızla gözlerime çevirdiğinde onun da bu halime şaşırdığını görebiliyordum.

İtiraf etmek gerekirse sinirlendiğinde oturup ağlayan bir tiptim; kontrolümü böylesine kaybettiğim zamanlar gerçekten üzgün olduğum anlar oluyordu. Bunu Umay bile görememişti ama ben biliyordum. Sinirlenir, oturur ağlardım ve insanlar da üzgün olduğumu düşünürdü. Üzgün olup gözüm karardığında da insanlar sinirli olduğumu düşünürdü.

Başak bana karşı atağa geçmeden önce bir kol belime dolandı. Sert, erkeksi bir parfüme karışmış ter kokusu burnuma dolarken belimdeki kol beni kenara çekti.

“Doğa!” Ediz’in şaşkın sesi kulağıma dolunca işte o zaman sinirlendiğimi hissettim. Niye tutuyordu ki beni? Başak’ı bir güzel dövebilir, en azından içimde biriken tüm o olumsuz enerjiyi ona akıtabilirdim. Bana vursa kaç yazardı? Hassas biri değildim, acıya göz yuman biri hiç değildim. Ben babamdan dayak yemiştım, iki darbe bana ne yapabiliirdi?

“Bırak!” diye bağırdım elinden kurtulmaya çalışarak. Bir başkasının da Ediz’e aldırmandan üzerime atılmak üzere olan Başak’ı tutup uzaklaştırmaya çalıştığımı gördüm, çok kalabalık olmasa da spor salonundakiler eğlence çıkmasının verdiği zevkle bizi izliyorlardı.

“Doğa,” dedi Ediz şaşkınlık içinde. “Sakin ol.”

Ondan kurtulmaya çalışırken, “Bırak beni!” diye direndim.

“Kavga etmene izin vermeyeceğim.” Ediz’in sesi itiraz kabul etmeyen bir tondaydı. Öfkeyle soludum ve bir kez daha ellerinden kurtulmaya çalıştım.

“Kavga etmeyeceğim!” diye tısladım. “Bırak beni!” Ediz bir an tereddüde düştü ama ben tekrar, “Bırak!” diye bağırnca demir gibi sert, güçlü kolunu çekti. Bütün öfkemi ellerime akıtarak ona doğru döndüm ve onu ittim. Ondan nefret ediyordum!

Hızla soyunma odasının olduğu yere giderken öfkeyle önüme gelen saçları başımın üstünden geriye attım. Sınırdan titriyordum, ağzımda iğrenç bir tat vardı ve kendimi çok kötü hissediyordum. Gözyaşları gözlerime tırmanınca gözlerimi kapatıp başımı iki yana salladım. Ağlamayacaktım. Ağlamayacaktım!

Evet, uğruna ağlanacak hiçbir şey yoktu.

Hayır, uğruna ağlanacak birçok şey vardı!

Soyunma odasına gidince kapıyı öyle bir çarptım ki ayağımın altındaki zemin titredi. Elimle şakağımı ovuştururken derin derin nefesler alıyordum, ağlamak istemiyordum. Her ne kadar içimde biriktirdiğim tonlarca şey olsa da... Hiç bilmediğim bir hayatın içinde, içyüzünü bilmediğim olayların ortasındaydım.

Odada bir ileri bir geri giderken duvarları yumruklama isteği vardı içimde. Nasıl olurdu da bana gelen bir ölüm tehdidini hiç önemi yokmuş gibi elinin tersiyle iter, umursamazca gülümserdi? *Sana benden başka kimse zarar veremez* diyen Ediz nereye kaybolmuştu? En azından böyle

davrandığında kendimi garip bir şekilde güvende hissediyordum. Ama şimdi?

Yine karanlığın içinde yalnızdım ama bu sefer pusuya yatmış beni bekleyen davetsiz misafirlerim vardı.

Ben orta gelirli bir ailenin, kendi halinde, asosyal ve zamanını müzik dinleyip kitap okuyarak geçiren kızyıdım. Babam ve abim polisti ama ben ne anlardım ki bu tür şeylerden? Tek başıma nasıl kurtulacaktım bu olaydan?

Ediz niye yine bana sırtını dönmüştü ki?

Kendi kendime, emreder bir tonda, "Ağlama," diye fısıldadım. "Ağlamayacaksın!"

Soyunma odasının kapısı açılınca hızla sırtımı kapıya döndüm, gelen her kimse görmek istemiyordum. Beni gözyaşlarıyla savaşırken görmesini de istemiyordum. Hiçbir şey istemiyordum, sadece kendimle olan savaşta galip gelene kadar beni yalnız bıraksalar ne olurdu? Soyunma odasının kapısının kilitlendiğini duydum.

"Doğa?"

Ediz'in sesini duyunca bir an kasıldım. Onunla konuşmak, onu görmek istemiyordum çünkü ona tek kelime ettiğim an ağlamaya başlayacağımın farkındaydım. Sadece umursamadığını gayet açık belli ederek yoluna devam etse olmuyor muydu? Niye bana işkence ediyordu ki? Bana doğru yaklaştığını hissettim ama eli koluma dokunduğu an kolumu çekip ondan uzaklaştım.

"Çok zorsun," diye homurdandı. "Olay kendi çevrende döndüğünde gerçekleri görmüyorsun." Başımı iki yana salladım, onunla konuşmamak konusunda kararlıydım. "Yüzüme bakar mısın? Hadi Doğa."

Dediğini yapmadım.

"O kavga çok gereksizdi," diye devam etti. "Ayrıca seni hiç öyle sinirli görmemiştim. Samrım bu halini aklımda bulundursam iyi olur."

Sonlara doğru sesi biraz muzipleştiği için ona hayretle baktım. Yüzü yine ifadesizdi ve gözlerinden ne düşündüğü belli olmuyordu ama gözlerini bile kırpmadan bana bakıyordu. Kuruyan dudaklarımı ıslattım ama hayretimi gizleme çabasında bulunmadım.

"Senin derdin ne?" dedim sesim titrerken. Ağlayacağımı zaten biliyordum, yine de sonuçsuz bir çabayla engellemeye çalıştım. "Ne istiyorsun benden? Rahat bırak beni!"

Yaşlar gözlerimden yuvarlanmaya başlamıştı bile, hızla elimin tersiyle sildim. Bunlar Ediz'e zevk veriyor olmalıydı, Atalay'ın kardeşi küçük

bir kız çocuğu gibi ağlıyordu. Zaten bu adamın gözlerinde küçük bir kız çocuğundan fazlası değildim ki. Arada şefkat gösterdiği bir zavallıydım. Bana iyi davranmasına izin verdiğim için kendimi tekmelemek istiyordum, sanırım kendimi daha fazla aşağılık hissedemezdim.

“Çok narinsin,” dedi sadece. Gözyaşlarımın arasından güldüm.

“Narin mi?” Yine güldüm. “Ben mi?” Kaç kişi benim yaşadığım olayların altından kalkabilirdi acaba? Ben mi narindim? Gözlerime dolan yaşlar yüzünden görüşüm bulanıklaşırken, “Ben mi?” diye sordum tekrar.

Ediz bana dikkatle bakıyordu. Başımı iki yana sallayıp soyunma odasından çıkmak için kapıya yöneldim, beni durdurmadı. Gözüme biriken yaşlar iri damlalar halinde yanaklarıma düşerken kilitli kapıyı açmaya çalıştım ama başarısızdım. Zaten beni durdurmuştu.

“Doğa,” dedi belki bininci kez.

“Ne?” diye patladım. “Ne? Ne?”

Beni kenardaki duvara çekip sırtımı duvara yasladı, yaşlar artık durdurulamaz bir şekilde yanaklarımdan süzülüyordu. Ediz yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve yanağını yanağıma yasladı. Gözyaşlarım onun yanağına bulaşırken sakallarını yüzümde hissettim. Ediz iki elimi bilekten tutarak başımın yanına, duvara bastırdı.

“Olaya bir de içindeki dünyadan bak,” diye fısıldadı kulağıma. Ateşler içinde yanıyordu. “Zihnindeki o düzen çok berrak ve kendinden başka herkesi orada görebildiğin için rahatlıkla neler olduğunu çözebiliyorsun. Kendini o dünyaya yerleştirir misin?”

Ellerinden kurtulmak istediğimde bileklerimi canımı acıtacak kadar sert tutmaya başladı. “Sana bir şey olmasına izin vermem,” diye tısladı öfkeyle her kelimenin sonunda nokta varmış gibi telaffuz ederken. “Bunu o kafana sok. Sen benimsin ve benim olana kimse dokunamaz.” Dudakları kulağıma dokundu ve yakıcı nefesini hissettim. “Bunu yapanın ebesini sikeceğim.”

Ben öylece tepkisiz kalınca bana iyice sokuldu, bedenimizde birbirine değmeyen yer kalmayınca dek beni duvarda sıkıştırdı. “Hâlâ anlamadın, değil mi? Sana benden başka birinin zarar vermesi düşüncesi beni çıldırttıçça sen hedef oluyorsun. Bunları yapan kim, en ufak bir fikrim bile yok ama her yerdeler. Kalabalığın içinde bir yerlerde bizi gözetliyorlar ve sana karşı her hareketim...” Dudaklarını boynuma sürttü. “... bana karşı kullanacakları bir silah gibi.”

Sıcak nefesi tenimi yakıyordu ve açıkçası bu biraz rahatsız edici bir durumdu. “Başak’ı neden öptün?”

ÖZNUR YILDIRIM

Ediz yüzünü boynurundan çıkararak yüzüme baktı. “Çünkü öyle istedim.”

Ah. Klasik Ediz Çağırın. İstedim ve oldu. Bu kadar.

“Her istediğini yapar mısın?” diye sordum meydan okuyan bir tavırla. Gözlerimin içine baktı.

“Bazı isteklerim, gerçekleştirmeyi planlayamayacağım kadar güzel,” dedi alaycı bir sesle. “Kendi pisliğimi bulaştırmak istemeyeceğim kadar masum.”

“Senin de sınırların var yani?” Sesimdeki aşağılamayı engelleyememişim.

“Evet,” dedi itiraz etmeden. “Yeni yeni fark ediyorum. Benim de sınırlarım varmış.”

“Güzel,” dedim boş bir sesle. İnsani bir yönünün olması biraz olsun sevindiriciydi.

“Ama belki bir gün...” dedi dudakları dudaklarımı yaklaşıp milimetreler kala dururken. “Bu sınırlar da aşılr, ha? Ne dersin?”

Kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Öylece ona bakakaldım, nefesini hissedebiliyordum. Gerçekten hastaydı ve şu durumda beni rahatsız ediyordu, yatıp dinlenmesi gerekmez miydi? Ayakta duramayacak kıvama geldiğinde mi anlayacaktı? Kaşlarımı çattım. Ben ne düşünüyordum? Ediz’in dudakları yine dudaklarımın dibindeydi ve ben bayılacakmış gibi hissediyordum.

“Belki,” diye mırıldanabildim sadece.

“Güzel,” dedi beni taklit ederek. Ardından beni bıraktı ve soyunma odasındaki oturaklardan birinin üstünde duran çantaya yöneldi. Bir kızın çantası olduğu çok açıktı, ben donakalmış bir halde öylece duvarda dururken Ediz hiçbir şey olmamış gibi çantanın yanındaki suyu aldı. Bana doğru gelirken şişenin kapağını açtı, açarken çıkan çıtırtı suyun yeni olduğunu gösteriyordu.

“Al,” dedi şişeyi bana uzatırken. “İç. Ve bir daha ağlama.”

Ona birkaç saniye baksam da dediğini yapıp suyu aldım ve ağzıma götürüp birkaç yudum içtim. Ediz dikkatle beni inceliyordu, birkaç büyük yudum daha aldıktan sonra Ediz suyu elimden aldı. “Yeter.”

“Susadım ama,” dedim kaşlarımı çatarak. Ayrıca ağladığım için başım ağrıyordu. Ediz omuz silkerek şişeyi tepesine dikti ve birkaç saniye içinde şişede su falan kalmadı. Şişeyi kenara atarken ona şaşkınlıkla bakıyordum.

Şişe gürültüyle peteğin yanına düşerken, “Seninle bir konuda anlaşalım,” dedi. “Benden başka kimse sana zarar veremez, veremeyecek de. O yüzden şu saçma kuruntularından kurtul. Sinirimi bozuyorsun.”

“Ediz, biraz dinlensen olmaz mı?” diye sordum onu duymazdan gelerek. Suyu anında içtiğine göre ateşten yanıyor olmalıydı.

“Olmaz,” dedi. “Badminton oynayalım. Hem dikkatleri dağıtmış oluruz.”

“Çok kötü görünüyorsun,” diye itiraz ettim.

“Sana ne kızım?” diye homurdandı.

“Başıma bela olacaksın,” dedim ve kaşlarımı çattım. “Ayrıca yataklara düşersen gerçekten beni, senin belalarından kurtaracak biri kalmaz. Yani senin için değil, kendim için.” Kaşlarım daha derin çatıldı. Yine Ediz’in repliklerini mi çalıyordum? Ayrıca bal gibi de onun için söylüyordum. Ediz de sanki bunun farkındaymış gibi imalı imalı güldü, Başak’a sergilediği gülüşün aynısıydı bu.

Tek fark bu sefer bu gülüşünün gözlerine ulaşmış olmasıydı.

“Yürü Doğa,” dedi soyunma odasının kapısını açarken. “Tekrar ettirme.”

Spor salonuna tekrar döndüğümüzde Başak ortalarda görünmüyordu, bana dönüp bakan kişiler olmuştu ama Ediz’in suratında öyle bir ifade vardı ki bakışları birkaç saniye bile sürmemişti. Yine buz gibi bir tavra bürünmüştü. Sanki bu buzdan bakışlar gerçek, bana yaptığı açıklama ise yalan gibi geliyordu. Yüzünde o derece gerçekçi bir ifade vardı.

Ediz iki tane badminton raketi aldı ve birini bana verip aramızda yeterli bir mesafe açtıktan sonra badminton topunu havaya atıp sert bir şekilde vurdu. Top tam raketimin üstüne gelirken ben de bütün öfkemi, nefretimi çıkarmak ister gibi sertçe topa vurdum.

Günün geri kalanı aslında çok garipti. Ediz dersleri dinlememi ve düzgünce not almamı istemişti. Hiçbir şey anlamasam da bunu o kadar ciddi söylemişti ki nedenini bile soramamıştım. Ayrıca dersler ne işime yarayacaktı ki bu saatten sonra? Hayatım çoktan bataklığın dibine çökmüştü.

Ediz’in isteğinden dolayı Gökalp’ten aldığım kalemle ve ondan bundan topladığım kâğıtlarla her ders konuya hâkim olmaya çalıştım ve kendimi vererek dinleyip notlar aldım. Ama sözel derslerde uyumamı Ediz’in o şahin gibi keskin bakan gözleri bile engelleyemezdi. O yüzden gece alamadığım uykumu sözel derslerde biraz giderebilmiştim.

Kutay ve Egemen neredeydi, bilmiyordum ama neler olduğunu da çok merak ediyordum. Ediz'e ne anlatmaya çalışıyorlardı, hiçbir fikrim yoktu. Sürekli olay dışında tutuluyordum ve bu da sinir bozucuydu. Bir şekilde öğrenmem gerekiyordu ama nasıl? Ediz'in ağzından laf almak yıllanmış betonun dibinden küçük bir kılı cımbızla çekmek gibiydi. Yani imkânsızın ötesindeydi.

Zil çalar çalmaz parçalar halindeki kâğıtları toplayıp Gökalp'in kalemını cebime attım. Ediz çıkışta hemen onu bulmamı söylemişti, bu yüzden grupla hemen vedalaşıp sınıftan çıktım.

Ediz sınıfın kapısında, kafasını arkaya yatırmış bir şekilde bekliyordu. Erken çıkmış olmalıydı, beni fark etmemişti. O kadar yorgun görünüyordu ki. Öksürdüğünü görünce kaşlarını çattım. "Beni dinlemeni rica etsem?"

Anlayamamış gibi, "Ne?" diye sordu.

"Lütfen Ediz. Biraz dinlen. Sıcak bir yere gidelim, o ev çok soğuk."

Ediz gözlerini devirdi. "O eve gitmiyoruz zaten."

Yürümeye başlayınca onu takip etmeye başladım. "Orada kalmayacak mıyız yani?"

"Gece oradayız," dedi umursamaz bir tavırla. "Şimdi başka bir yere gidiyoruz."

"Nereye?" diye sordum kaşlarını kaldırarak.

"Cehennem dibine! Kızım çok soru soruyorsun ya, yıllardır evliymişiz de yılın her günü konuşuyormuşsun gibi hissediyorum."

"Çok komiksin," dedim yapmacık bir şekilde gülererek. "Sen de her dediğini yaptıran, bir ayağını yıkatmadığı eksik kalan maço bir koca gibisin."

"Ayak yıkatmak mı?" Ediz'in yüzünde eğlenceli bir ifade belirdi. "Bu hoşuma gitti. Bu akşam yapabilirsin aslında."

"Rüyada bile göremezsin," dedim homurdanarak. Ediz bana baktı ve bir an çevresini inceledikten sonra hızla göz kırptı.

"Rüyamda neler görebildiğimi tahmin bile edemezsin," diyerek yüzümün kızarmasına neden oldu ama rüya kelimesini ağzına aldıktan sonra yüzünde durgun bir ifade belirmişti. Ediz ve kâbusları... Acaba bir gün o kâbuslarda ne gördüğünü öğrenebilecek miydim?

Ediz, Hatay'ın merkezine gelmişti, ne mantık ve cesaretle buraya gelebiliyordu, bilmiyordum ama bir ara arabadan inip beklememi söyledi ve geri döndüğünde elinde iki tane poşet vardı. Bana poşetlerden birini uzattığında şapka ve güneş gözlüğü olduğunu fark ettim.

"Onları tak," dedi Ediz. "Hadi gidiyoruz."

"Nereye?" desem de cevap vermedi. Ben de üstelemeden dediğini yaptım ve arabadan çıktım. Ediz arabayı kilitlerken yanına gittim, beraber yürümeye başlarken Ediz'in bir adımı gerisinden ilerliyordum, bana dönüp bakmıyordu bile.

Beni büyük bir kırtasiyeye sokunca kaşlarımı çattım. Burada ne arıyorduk?

Ediz gözlüklerini çıkarınca bir tehlike olmadığını anlayıp kapalı havada gözlük takma rezaletinden kendimi kurtardım ve gözlükleri çıkardım. Anlamayan gözlerle Ediz'e baksam da o bana aldırılmıyordu bile, yanına bir çalışan alıp test kitaplarının olduğu yere yöneldi. Peşinden giderken neler döndüğüne dair hiçbir halt anlamamıştım.

Kitapları çıkarıp göz atmaya başladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Bu yayının bütün YGS kitaplarını istiyorum." Kadın bir an şaşırda da kafasını sallayarak dediğini yaptı ve bütün kitapları tek tek çıkardı. Ediz de hiç üşenmeden tek tek hepsini incelemeye başladı.

"Sözel dersler biraz daha ağırlıklı olmalı. YGS'de edebiyat çıkmıyordu, değil mi Doğa?" Ona boş boş baksam da hafifçe başımı salladım. "Edebiyata gerek yok. Dil ve anlatım, tarih ve coğrafyanın YGS soru bankası seti olsa yeter. Bir de yanlarına birer tane..." Ediz gözlerini raflarda gezdirdi. "...şu kaynağın konu anlatımlılarını istiyorum. Edebiyat da dâhil hepsi."

Büyük bir kitap yığını oluşurken kadın Ediz'in istediği kitapların hepsini tek tek çıkardı. Ediz son on iki yılın çıkmış üniversite sınavı sorularını kapsayan bir kitaba bakarken başka bir çalışan daha geldi ve bütün kitapları kasaya taşıdı.

"Bunu da alıyoruz," dedi elindeki göstererek. Ardından gelmemi işaret ederek kasaya doğru yürümeye başladı. Peşinden giderken gerçek anlamda şaşkındım.

Ediz test kitaplarına ve deneme setlerine bir servet ödedikten sonra yanında iki çalışanla birlikte kitapları arabaya taşıdı ve bagaja koydu. Çalışanlar giderken cüzdanını arka cebine koyuyordu.

"Bu da neydi böyle?" diye sordum şaşkınca.

"Canım sıkılıyor," dedi omuz silkerek. "Zaman geçirmek için bir şeyler arıyordum, aklıma böyle bir şey geldi. Seni üniversite sınavına hazırlayacağım. Ve bir hedef belirlemene yardım edeceğim."

Ona sanki *eşcinselim ve her gece başka bir erkekle yatıyorum* demiş gibi baktım.

“Ne var?” diye sordu tekrar taktığı güneş gözlüklerinin altından kaşlarını kaldırırken. “Kendim için yapıyorum, sen de bana uymak zorundasın. Böylelikle hem zaman geçireceğiz hem de sen sınava çok iyi bir şekilde hazırlanmış olacaksın. Benim elim değdiyse o iş mükemmel olmalı.”

“Manyak...” diye fısıldadım dehşet içinde.

“Bak sen,” dedi çenesindeki sakalı kaşırken. “Birilerinin dili yine fena uzamış.”

Başımı iki yana sallayıp arabaya geçtim ve gözlük ile şapkayı arabanın arka koltuğuna attım. Ediz de direksiyon başına geçip motoru çalıştırdı. Gelmişken bir de eczaneye gidip ilaç almayı teklif ettim ama bana yine aldırmadı. Bu adam kendine hasta olmayı bile yediremiyordu.

Beni bir bara götürmüştü ve burada ne aradığımızı cidden merak ediyordum. Yine bir şeyler planlıyordu ve ben yine bu plandan habersiz, sadece ona uyum sağlıyordum. Bu gerçekten sinir bozucu bir durumdu.

İçeri girdiğimizde o kadar büyük bir kalabalık yoktu ama yine de Ediz en uçtaki masalardan birini istedi ve bunu yaparken de bayağı yüklü bir miktar bahşiş bıraktı. Beraber en köşedeki masaya giderken soru sormamak için zor tutuyordum kendimi. Hem belki kendisi açıklardı?

Çok beklersin, diye kendi kendimle alay ettim.

Ediz sadece kendine konyak sipariş etse de masamıza bir şişe konyakla beraber iki kadeh geldi. Benim önüme konulan kadehe kaşlarını çatarak baksa da bir şey demedi ve sadece kadehini doldurdu.

Daha önce hiç konyak içmemiştim. Nasıl bir şeydi acaba? Rengi garipti.

Sonunda dayanamayıp, “Neden buradayız?” diye sordum.

“Babamın davalarından birindeki adam,” dedi Ediz. Açıklama yaparak beni şaşırtmıştı. “Kutay ve Egemen’le bağlantısı var. Adamın nasıl bir tip olduğunu araştırıyorum.”

“Beni de böyle araştırdın mı?” diye sordum samimi bir merakla. Acaba ben kendi kendime yolda yürürken, kulaklığımдан yükselen şarkıya eşlik ederken, Umay’la gülerken, okulumdaki insanlara ters ters bakarken Ediz kıyıda köşede beni izliyor muydu?

“Senin fotoğraflarını çekmesi için birini tutmuştum,” dedi Ediz. “Ama planımı erkene aldığım için o fotoğraflar elime geçmeden harekete geçtim. Elimde küçüklüğünün fotoğrafı vardı sadece. Her anını çekmesi için tuttuğum kişi sonradan fotoğrafları bana verdi.”

Demek odasındaki fotoğraflar bunlardı.

“Ne yapmayı planlıyorsun?” diye sordum.

“Planlarımın başını, ortada neler döndüğünü çözmek çekiyor. Sonra da icaplarına bakacağım.” Yüzündeki ifadeyi görünce kanım dondu.

“Kimseyi öldürmene izin vermeyeceğim,” dedim kesin bir sesle.

“Beni yönlendirebileceğini nereden çıkardın? Daha seks kelimesi geçtiğinde bile utanıp kızaran birisin. Sahiden, cinsellik hakkında bir bilgin var mı?” Utansam da sırf inadımdan gözlerimi gözlerinden kaçırmadım.

“Var,” diye homurdandım. Bu devirde kimin olmazdı ki? Hele kash erkeklere bayılan, erkek türünün en ince ayrıntısına kadar bilen bir arkadaşınız varken. Ediz inanmadığını belli edecek bir şekilde güldü. “Sen bana gülüyor musun?”

“Evet,” dedi sırtarak. “Demek bilgin var...”

“Var,” diye ayak direttim. Sinirimi bozuyordu.

“Kanıtlarla,” dedi konyağından içerken. “Yaratıcı bir fantezi bul.” Ediz’in yeşil gözleri parlamıştı.

“Karşılığında ne alacağım?” dedim.

“Yapacaksın yani?” diye sordu kaşlarını kaldırarak.

“Karşılığında benim yolumu deneyeceğine söz verirsen yapacağım,” dedim. Ne kadar kötü olabilirdi ki? Öpüşmeyecektim, yatmayacaktım. Sadece biraz yaratıcı olup Ediz’i etkilemem gerekiyordu. Umay’la konuşmalarımızı hatırlamaya çalıştım, oturup bu tür konuları özellikle açtığımız olmuyordu ama bir filmde o tür bir sahne çıktığında Umay’ın gerçekten de inanılmaz yorumları oluyordu.

“Bu eğlenceye değer,” dedi iç geçirerek. “Kabul. Eğer beni etkilerse senin yolunu da deneyeceğim.”

“Söz mü?” Çok ciddiydim ve bu Ediz’i tekrar güldürdü.

“Söz.” Ellerini kaldırdı. “Bedenim senindir. Onu etkilerse istediğini alırsın.”

Bir an Ediz’e baktım ve yaratıcılık konusunda zekâmı zorladım. Belden aşağısıyla ilgili istesem de bir şeyler yapmayı hayal edemezdim ki bunun düşüncesi bile içimde utançla kafamı duvara vurma isteği yaratıyordu. Ayrıca onu öpmezdim de. Ve zaten Ediz öpüşmeyle etkilenecek biri değildi. Gözüm boynuna takıldı. Ediz beni eğlenceli bir ifadeyle izlerken, “Kıpırdama,” dedim. Bunu o kadar ciddi söylemişim ki gören de Ediz’in boynunda bir şey var sanırdı. Ama bulmuştum. Ediz şaşırıp da dediğimi yaptı ve hareketsizleşti.

“Sakın bu pozisyonu bozma,” dedim konyağa yönelirken. Yanakların şimdiden yanmaya başlamıştı. Bunu yapabilecek miydim?

Ediz omuzlarını hafifçe öne ittiği için köprücük kemiğinde bir çukur oluşmuştu, aslında bu omzunu ileri iten her insanda oluşurdu ama Ediz'in kash bir vücudu olduğu için çukur belirgindi. Ne yapacağımı merakla beklerken çimen yeşili gözleri parlıyordu.

Bacaklarımı iki yana açıp Ediz'in kucağına oturdum ve yanaklarım yanmaya başlarken kendime daha önce de bu pozisyonda oturduğumuz için rahat olabileceğimi hatırlattım. Utanacak bir şey yoktu, içimdeki bu çekingenliği birkaç dakika da olsa yıkmam gerekiyordu.

"Sakın kıpırdama," dedim bir kez daha. Ediz yüzümdeki kızarıklığı görüp tekrar gülse de dediğimi yaptı.

Konyağın kapağını açıp içkiyi o boşluğa doldurdum, hatta özellikle taşmasını sağladım. Bir an ne yaptığımı anlayamayarak bana baksa da ben onun yüzüne bakamıyordum. Konyağı tekrar masaya koydum. Yapabilecek miydim? Bir kat daha koyulaşırken Ediz'in boynuna kararsız bir şekilde baktım.

O yapabiliyordu. Ne kadar kötü olabilirdi ki?

Dudaklarım Ediz'in boynuna dokununca bir an kıpırdanır gibi oldu ama kash kolunu uyarır gibi sıkınca hareketsizleşti. Boynuna küçük öpücükler kondururken kalbim kulaklarımda atıyordu, böyle bir şey yaptığımı inanamıyordum. Kesinlikle kıyamet yaklaşıyor olmalıydı. Ayrıca artık sadece yanaklarım değil, yüzüm, boynum, her yerim kıpkırmızıydı.

Köprücük kemiğine geldiğimde dilimi konyağın üzerinde gezdirdim, yakıcı bir tadı vardı. Ediz'in bana tecavüz girişiminde bulunduğu zaman yaptığı gibi içkiyi teninden içiyordum. Kendime bunu intikam olarak görmemi tavsiye ettim ve bu işe yaradı. Bu düşünce işimi kolaylaştırıyordu.

Konyağı ağzımla dağıtarak boynunu emdim. Ediz'in kaskatı kesildiğini anlayabiliyordum. Yanağımdaki kızarıklığı hissettiğine emindim. Kalbimin pompaladığı fazla kandan dolayı baygınlık geçirecekmişim gibi hissediyordum.

Ediz inleyene kadar kazanmış sayılmazdım, bu düşünce iyice utanmama sebep olurken neredeyse pes edecektim. Ki pes etme noktasına da gelmiştim zaten. İlk defa dişiliğimi kullanma girişiminde bulunuyordum ve Ediz gibi zamanında her gece başka bir kızı altına almış birini tahrik etmek neredeyse imkânsızdı.

Bir an sinirlenip çıkık köprücük kemiğine dişlerimi basturdum. Ediz birden omuzlarını gevşetip, "Ah," diye inledi ve eli sırtımdaki ete gömülürken, "Durmahsın," diye fışıldadı. Kalan konyak Ediz'in tenine yayılmıştı. Hızlanan nefesini kulağımın dibinde duyabiliyordum.

“Kazandım,” dedim çekingen bir sesle. Sanırım hayatım boyunca hiç bu kadar düşmemiştim. Mide bulandırıcı olsa da daha da kendimden tiksinememi sağlayacak bir şekilde Ediz’e bunu hissettirebildiğim için memnun olmuşum.

“Kazandın,” diye hırladı. “Kesinlikle.”

Ediz’in kucığından inmek için hareketlendim ama Ediz birden beni durdurdu. Hiçbir şey anlamadan donup kalsam da Ediz’in gerildiğini hissettim. Yüzüne baktığımda gözlerinin iki kat koyulaştığını gördüm.

“Tuzak,” dedi yavaşça. “Sakin ol. Duydun mu Doğa? Sakin olmalısın.”

“Ne tuzağı?” Dehşete kapılmışım. “Polisler mi burada?”

“Hayır,” dedi. “Seni isteyenler. Şimdi kenarda yiyişen sevgililer gibi davranmamız gerekiyor. Sonra kaçacağız, tamam mı?”

“Tamam,” dedim şok içerisinde.

“Ve şey...” dedi boğazımı temizleyerek. “Az önceki gibi ileri gitme olur mu? İrademe güvenmiyorum.”

Utançla yüzümü Ediz’in boynuna sakladım. “Ya yapma şunu!”

Ediz pis pis güldü. Nasıl bu kadar rahat olabiliyordu? Benden istediği oyunu sergiliyormuş gibi yapsam da ileriye gitmedim. Boynuna ufak bir öpücük bile kondurmadım. Kotam çoktan dolup taşmıştı zaten, daha fazla kaldırabileceğimden emin değildim.

“Barmenin yanındalar,” diye açıkladı Ediz. “Onlar orada oyalanırken çıkmamız gerekiyor.”

“Nasıl yapacağız?”

“Önümden gitmen gerek,” dedi yoğun ciddiyetle. “Herhangi bir saldırıya karşı.”

“Sen bana kalkan mı olacaksın?” diye sordum dehşet içinde.

“Evet,” dedi kısaca ve beni kucığından yere indirdi. Yüzünü hâlâ saklıyordu. Kafasına şapkeyi geçirip şapkanın güneşliğini önüne aldı ve gözlüğünü de bana verdi. Ben kendiminkileri arabada bıraktığım için pişman olmuşum.

“Bizi fark ettikleri an koş,” dedi Ediz. Hafifçe başımı salladım, Ediz elimi sımsıkı tutarken ondan bana akan güveni hissedebiliyordum. Sanki onun yanındayken bana hiçbir şey olmayacakmış gibi hissediyordum ve aslında bu çok kötü bir durumdu.

Barın yanına geldiğimizde adamlardan birinin bize baktığını gördüm. Kaşlarını çatdığı an anladığını fark etmiştim ama yanındakini dürtünce anladığı kesinleşti ve ben de Ediz’in dediği gibi koşmaya başladım. Ediz elimi bırakıp arkama geçti.

“Kaçıyorlar!” diye bağırıldığını duydum bir adamın. “Peşlerinden gidin!”

Ediz arabasını uzaktan kumandayla açarken hızla yolcu tarafının kapısını açtım ve kendimi içeri attım. Ediz de sürücü koltuğuna geçmez motoru çalıştırdı ve gaza bastı. Çenesi kaskatıydı ve ölümcül derecede ifadesiz duruyordu.

Sıkı bir kovalamaca bekliyordum ama hiçbiri olmadı. Sürekli dikiz aynasından baksam da arkamızdan gelen ne bir araba ne de başka bir şey gördüm. Bu da neyin nesiydi? Ediz hızla anayola çıkarken birkaç araba bize öfkeyle korna çaldı ama o aldırmadı bile.

“Niye peşimizden gelmiyorlar?” diye sordum kaşlarını çatarak.

“Savaşmamı istemiyorlar,” dedi Ediz. Artık öfkeli görünüyordu. “Seni boş bir anımda, hiçbir şey yapamadığım bir anda almak istiyorlar.”

Dehşete kapılmıştım. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktığımda bir şeyler düşünüyordu ve kafasının içinde dönen çarkların seslerini duyabiliyordum. Aklından neler geçiyordu bilmiyordum ama hiç iyi şeyler olmadığı buradan belli oluyordu.

“Seni o gecekonduya bırakacağım,” dedi Ediz. “Bütün pencereleri kapatıp kapıyı kilitleyeceksin. Uygur, Semih’i güvenli bir yere götürdü. Evde yalnız kalacaksın, benim bir işim var.”

İçimden, “Ne işi?” diye sormak gelse de Ediz’in onu sorgulamamı sevmediğini biliyordum. O yüzden çenemi kapalı tuttum, bu işin peşini bırakacak değildim ama şu an hiç sırası değildi. İkimiz de tek kelime etmiyorduk, eve gelince de sadece kapıyı kilitlememi söyledi. Dikkatli olmam ya da korkmamam gerektiğine dair hiçbir şey konuşmadık. Yüzümü buruştururken Ediz’in bana verdiği anahtarla gecekonduya girdim ve kapıyı kapattım.

Her yeri kilitledim ve pencerelerin güneşliklerini kapattıktan sonra yatağa girdim. Ashında uyumak gibi bir planım yoktu, sadece ısınacaktım ama bugün olanları tekrar tekrar kafamda evirip çevirirken ne kadar yorgun olduğumu fark ettim ve istemeden de olsa yüzeysel, derin olmayan bir uykuya daldım.

Ya da bana öyle gelmişti çünkü kapının çalmasıyla birlikte gözlerimi açtığımda hava kararmıştı. Yüzümü buruşturarak yataktan çıkarken buz gibi hava inlememe sebep oldu. Yattığım yerde uyumak istiyordum ama Ediz’in bana seslendiğini ve artık kapı çalırlarının telaşlandığını görebiliyordum.

Olabilirdi hızlı davranıp kapıya gittim ve açtım. Ediz ciddi bir ifadeyle kapıda bekliyordu, ona baktığımda saçlarının ıslak olduğunu

gördüm. Yağmur mu yağmıştı? Sokağa baktığımda yerler kuruydu. Ediz yanımdan geçerken alkol kokusu ve yabancı bir parfümün kokusunu aldım.

Bir an olduğum yerde çivlendim. Kadın parfümü müydü bu?

Ben kapıyı kapatıp onun peşinden içeri geçerken Ediz salondaki koltuğa kuruldu. O sırada karnımda yavaşça yükselen bir sancı olduğunu fark ettim. "Neredeydin?" diye sordum sorguluyormuş gibi görünmemeye çalışarak çünkü Ediz gerçekten de tuhaf görünüyordu.

"Başak'ın yanında," dedi soğuk bir sesle. Bir an ona anlamayan gözlerle baktım. Ediz bakışlarımı gördü ve gözlerimin içine baktı. "Seninle bir bağlantım olmadığını anlamalarının tek yolu buydu. Bugün kavga ettiniz ve..."

Saçları ıslaktı ve Başak'ın parfümü kokuyordu... Birden mideme ve karnıma aynı anda kramp girdi. Karnımdaki sancının kaynağını biliyordum, tanıdık bir şeydi ama midemde tamamen başka bir şeyler oluyordu. Damağımın kuruduğunu hissettim.

"Onunla yattın," dedim dehşet içinde. Kulaklarım uğuldamaya başladı, kendi söylediğimi idrak edemiyordum. "Onunla yattın, değil mi?"

O an öyle bir tiksinti duydum ki... Ediz'e karşı değil, Başak'a karşı değil. Sadece kendime karşı. Daha iki saat önce bu adamın kucağına oturmuş... Düşüncelerim bile devam etmeme izin vermeyip tiksintiyle kenara çekildi. Karnımdaki sancı kendini belli etmeye başlarken betim benzim atmıştı, hissedebiliyordum.

"İğrenç," diye mırıldandım. Gerçek anlamda midem kaynıyordu. Sanki düşüp bayılacakmışım gibi. Ediz ayağa kalkıp yanıma geldi ama ondan uzaklaştım.

"Sakın bana dokunma," diye tısladım. "Sakın."

"Doğa, dur..." dedi ama konuşmasına izin vermedim. Karnımdaki sancı birazdan beni kıvrandıracak düzeye gelecekti ve ben bunu Ediz'in önünde yaşamak istemiyordum.

"Sakın," diye tısladım ve bir şey söylemesine fırsat vermeden tekrar odaya girdim. Kapıyı hızla kilitlerken ayağımın altındaki zemin dönüyordu, o derece afallamıştım. Bir de üstüne bu hastalık durumu çıkmıştı, burası yatak odası olduğu için bana lazım olan şeyi dolaplarda aramaya başladım ama korkunç bir sancı girince dizlerimin üstüne çöküp nefesim kesilmiş bir halde karnımı tuttum.

Sanki etimden et koparıyorlarmış gibi dehşet verici bir acıydı bu.

Hafiflemesini bekledim ama evin içi soğuk olduğu için daha beter olmaktan öteye gidemiyordu. Başka insanların özel alanına girip dolapları

ve çekmeceleri karıştırdığım için kendimi suçlu hissetsem de sonunda ihtiyacım olan şeyi buldum. Lavaboya gidemeyecek kadar kötü olduğum için önlemimi hızla burada aldım ve inleyerek yatağa bıraktım kendimi.

Bütün gün yaşadığım duygu patlamalarından bunun yaklaştığını anlamam gerekiyordu aslında.

Yatakta kıvrıldım ve gözlerimi kapatıp acının geçmesini diledim. Biraz sıcak olsa daha iyi olacaktı, biliyordum. Ama çok soğuktu ve ısınamıyordum.

“Doğa,” dedi Ediz kapıyı tıklatarak. “Bu konuyu yarın konuşalım, olur mu? Şimdi iyice dinlen. Benim de uykuya ihtiyacım var.”

Tabii beyefendi yorulmuştu o işi yaparken. Karnıma sancı girince Ediz duymasın diye inlememi bastırdım. Bu gece ne kadar zor olursa olsun ondan asla yardım istemeyecektim. Daha önce de kendi kendime atlattığım olmuştu, tamam şartlar bu kadar kötü değildi belki ama atlatmıştım işte. Ediz iyi geceler bile dilemeden sessizliğe gömüldü ve odalardan birinin kapısının açılıp kapandığını duydum.

Ağrı gitgide artarken bir noktaya kadar dayanabilmişim ama o noktadan sonrası beni aştığı için ağlamaya başladım. Karanlık, soğuktu ve kesinlikle çok korkunçtu. Hatta bir ara Ediz'den yardım istemeyi bile düşündüm ama ne bağırarak kuvvetim ne de ayağa kalkacak halim vardı.

Ve yapabildiğim tek şey sabaha kadar ağlamak oldu ki artık gözlerim şişmiş, kızarmış ve acıyla yanma noktasına gelmişti. Gözüme zerre kadar uyku girmediği gibi acı da hiç hafiflememişti. Ağrı kesici yoktu, sıcak su torbası yoktu ve odanın içi buz gibiydi. Hayatımda geçirdiğim en berbat geceydi ve gün doğarken hâlâ nasıl yaşayabildiğimi, artık tükenen gözlerimden nasıl yaş gelmeye devam ettiğini düşünüyordum.

Bir ara yine kapı sesleri duyar gibi oldum.

Ardından kapım çalındı. “Doğa?” Ediz'in sesi düne oranla daha iyi geliyordu. Toparlanmış gibiydi. “Doğa? Hadi aç kapıyı, konuşalım.”

Onun sesini duymak hıçkırarak ağlamama sebep oldu, halbuki o ana kadar artık kaskatı kesilmiş olan bedenim hiçbir şekilde hareket etmeme izin vermemişti.

“Doğa?” Ediz'in sesi artık endişeli geliyordu. “Doğa, iyi misin?”

Sadece ağlayabildim, hiçbir şey söylemedim. Ediz kapıyı zorladı, kapılar eski olduğu için Ediz'in gücü karşısında fazla şansları yoktu. Kapının açıldığını gördüm, Ediz hızla yanıma geldi. Yüzümü görünce ağzı balık gibi açıldı ve şaşkınlıktan donakaldı.

“Canım çok yanıyor,” diye fısıldadım. İçinde bulunduğum durum cehennem gibiydi ve Ediz bir şekilde bana iyi geliyordu. Gerçekten de şu anda her şeyi unutacak kadar kötüydüm, bana yardım etmesini istiyordum. Ediz bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı. Şok olmuştu.

“Bütün gece bu halde miydin?” diye sordu dehşet içinde. Ediz’in ilk defa tamamen duvarlarını indirdiğini görüyordum, daha önce hiç şaşkınlığımı bu kadar açıkça ortaya koymamıştı.

“Bir şeyler yap,” diye inledim. Ediz’in telefonunu çıkardığım gördüm, birini aradı ve telaşla bir şeyler konuşmaya başladı. Konuşmasına odaklanamıyordum bile; telefonu kapattığını gördüm ve sonra da telefonu rastgele yatağa attı. Tişörtünü çıkardığını gördüm, ardından bana yöneldi ve kaskatı olan bedenimi çözerek, ben hareket ettiğim için acıyla çığlık atarken üstümdekileri çıkardı. İyice soğukta kalınca hıçkırarak ağlamaya devam ettim. Bu korkunç bir işkenceydi.

Ediz yatağın altına girip beni kendine çekerken bedenim, onun sıcak bedenine tutundu. Öyle şiddetli ağlıyordum ki artık başım ağlamaktan çatlama noktasına gelmişti. Ediz beni sıkıca sarmaladı, hâlâ şaşkınlığımı hissedebiliyordum.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Seni yalnız bıraktığım için. Yanında olmadığım için. Özür dilerim.”

29. BOMBOŞ

Beni sıkıca saran güçlü kolların arasında hareket etmeden duruyordum, gözlerim kapalıydı ama sabaha kadar uyumamış olmama ve uykusuzluktan düşüp bayılacakmış gibi hissetmeme rağmen uykuya dalamıyordum.

Bunun sebebi belki Ediz'in varlığı, belki de sabaha kadar ağladığım için acıyan gözlerimdi. Bilmiyordum ama şu an gerçekten kendimi kocaman bir boşlukta, öylece düşüyormuş gibi hissediyordum. Ediz'in teninden yayılan o güzel koku ağzımda buruk bir tat bırakıyordu.

Karnımdaki ağrı hâlâ etkisini gösteriyordu ama gece sanki ölecekmişim gibi hissetmeme neden olan o işkence bitmişti. Ediz'in vücut sıcaklığı beni ısıtmış, karnım gevşemiş, kaslarım bana sanki koparılmış gibi bir acı çekirtmeyi bırakmıştı.

"Neden beni uyandırmadın ki?" diye sordu Ediz.

Ona tek kelime etmeyeceğimi bilsem de içimden homurdandım. Nedeni gayet açık değil miydi, yoksa ben mi yanılıyordum? Kollarını biraz daha sıkılaştırırken beni kendine iyice bastırdı.

İçimde gitgide büyüyen bir boşluk ve göğsümün hemen altında biriken bir zehir varmış gibi hissediyordum. Tek yapmak istediğim uyumak ve oldukça uzun bir süre uyanmamaktı ama onu bile beceremiyordum. Bir ağrı kesici ya da serum olsa ağrı en azından katlanabileceğim kadar azalardı. Hatta biraz zorlarsam kendi işlerimi de halledebilirdim. Ben bu ağrıyla okula bile gittiğim zamanları hatırlıyordum, ne de olsa her ay yedi gün okuldan uzak kalamazdım.

Kapı sesi geldi, ardından birkaç ayak sesi ve konuşma sesleri duyuldu. Gece, Ediz'e sesleniyordu. Birkaç kapı açılıp kapandı ve sonra da bulunduğumuz odanın kapısı açıldı.

"Şşşt," dedi Ediz. "Sessiz ol. Uyudu samırım."

"Ah." Gece şaşırılmıştı. "Şey... Siz..."

"Söylediklerimi aldın mı?" diye sordu sessiz bir şekilde. Gece başıyla onaylamış olacak ki, "Şuraya koy," dedi Ediz. Zeminde ayak sesleri duydum ve bir hışırtı oldu. Ardından yine bir sessizlik. Fakat çok uzun sürmedi ve başka sesler gelmeye başladı. Ne olduğunu görmek için gözlerimi açmak istesem de gözlerim o kadar ağrıyordu ki buna değmeyeceğini düşündüm.

"Bu ev buz gibi abi," dedi Uygur'ın sesi. Sonra bir an durdu. "Hop, yavaş gelin. Siz çıplak mısınız? Ne oldu lan gece?"

Ediz gerildi. "Yavaşak yavaşak konuşma oğlum."

"Doğa kötü görünüyor," dedi Gece. "Niye bu halde?"

"Sizin şu her ay olduğunuz şey var ya," dedi Ediz. Zavallı Gece, Ediz'in sınırı yoktu ki. Kızardığına emindim. "İşte o zaman gelince böyle oluyor. Bir hastalık. Endometriozis adı."

"Adım nereden biliyorsun?" diye sordu Uygur. Kızardığımı hissettim. En azından Uygur bilmese olmaz mıydı? Şimdi hayatımın geri kalanını beraber geçirmeye mahkûm bırakıldığım üç kişi bu mahrem şeyi biliyordu. Ayrıca Ediz'in ismi hatırlamasına da aynı bir şaşırmışım.

"Biliyorum işte," diye geçiştirdi Ediz. Yine birkaç ses geldi ve bir şeyin çalıştığını duydum.

"Keşke önceden getirseydik ısıtıcıyı," dedi Ediz. "Böyle olacağı aklımın ucundan bile geçmedi ki."

Geçer miydi hiç? Güzel bir sarışınla işi pişirmekle meşguldü tabii. Aklıma geleceği varsa bile sırf bu yüzden, düşünceleri o an bulunduğu duruma yoğunlaştığından hatırlamazdı bile. Bir an hissettiğim tiksinti katlandı ve Ediz'in bedeni bana tiksindirici gelmeye başladı. Gözlerim yavaşça aralanırken Ediz beni fark etmemişti.

Sakalı çok çabuk uzuyordu, yine kirli sakalı çıkmıştı ve bu mesafeden rahatlıkla görülebiliyordu. Dudakları canlı ve renkliydi, yüzüne de renk gelmişti. Zaten teni sıcaktı ama ateşinin çok yüksek olduğunu gösteren bir sıcaklık değildi. Bu gerçekten inanılmazdı. Başak'la yattıktan sonra kendine mi gelmişti? İhtiyacı olan şey zehrini bir kaşarın içine akıtmak mıydı?

Bir an uyumadığımı belli edecek şekilde kaşarımı çatacağımı sandım. Acaba korunmuşlar mıydı? Ardından kendime kızdım, beni ne ilgilendirirdi ki? Bu tamamen ikisinin sorunuydu ve aniden ortaya çıkabilecek bir bebek faciası benim değil, onların cehennemi olurdu. Başak'ın karnında küçük bir Ediz... Birden öfkeyle doldum ve Ediz'den uzaklaşmaya çalıştım.

"Doğa?" dedi şaşırarak.

“Uzak dur benden,” diye mırıldandım. Ağlamaktan sesim çatallaşmış ve kısılmıştı artık. Ediz’in şaşkınlığını hissedebiliyordum. Nasıl oluyor da neler olduğu bu kadar ortadayken şaşırabiliyordu? Öfkeyle dişlerimi birbirine bastırdım. Neden sinirli olduğumu anlayamıyor muydu gerçekten?

“Doğa, iyi değilsin,” dedi Ediz şaşkınlığını üzerinden biraz atınca. “Gel buraya.”

Beni tekrar kendine çekmeye çalışınca direndim ve bu da karnıma korkunç bir ağrının saplanması sebep oldu. Acıyla inleyip elimi karnıma götürürken başım yastığa düştü ve dizlerimi karnıma çekerek kıvrandım.

“Doğa,” dedi Ediz kaşlarını çatarak. “Gel buraya. Benim yanımdayken iyi oluyorsun.”

O an çektiğim acıya rağmen gülebildim, gerçekten içten atılmış bir kahkaha gibi dökülmüştü dudaklarımdan. Onunlayken iyi mi hissediyordum? Bu iyi hissetmiş halim miydi? Kendimi paramparça hissediyordum, o kıza gittiği gerçeğini hâlâ kabullenememiştim.

“Doğa,” dedi Ediz dişlerinin arasından. Canım ne kadar yansa da beni kendine çekmeye çalıştığı sırada direndim. En ufak bir hareketimde bile çılgın atma isteği uyandıracak kadar sancılı sapsanırken bir de güç kullandığımda canım bedenimden ayrılıyormuş gibi hissediyordum.

“Ediz,” dedi Gece. “Zorlama. Çok kötü görünüyor.”

“Sıcağa ihtiyacı var!” dedi Ediz öfkeyle. “Daha kötü olacak.”

“Isıtıcıyı çalıştırdık,” diye açıkladı Gece, sesi gergin geliyordu. “Birazdan evin içi ısınır, sıcak su torbası aldık zaten. Onu da verirse daha iyi olur.”

“Ama...” dedi Ediz ve bana baktı. Ben de ona bakıyordum, yatakta doğrulmuştu. Vücudundaki kaslar gerilmiş, yüzüne donuk bir ifade yerleşmişti. Gözlerimi bile kırpmıyordum, canımın acısını iliklerimde hissetsem bile ona boş gözlerle bakabiliyordum. Yüzümün bembeyaz olduğunun farkındaydım, kireç gibi olmuştum büyük ihtimalle.

“Pekâlâ.” Ediz yataktan çıkarken isteksizliğini hissedebiliyordum. Ayrıca kafasının karıştığını da görebiliyordum, böyle bir tepkiyi neden verdiğimi gerçekten anlamamış mıydı?

Ediz kenardan kazağını alıp üstüne geçirdi ve bana bakmadan odadan çıktı. Uyar peşinden çıkarken Gece bana endişeli bir bakış attı ama o da hiçbir şey söylemeden odadan çıktı ve kapıyı kapattı.

Kapı kapanır kapanmaz yüzümü yastığa gömdüm ve inledim.

Bu korkunç bir ağrıydı ve gece hiçbir müdahale olmadığı için önkemilerden çok daha kötüydü. Normalde sıcak su torbası koyar, ilaç içer,

dayanılmaz olduğunda da hastaneye gidip serum taktırırdım ama dün gece beni sakinleştirecek, ağrımı yatıştıracak hiçbir şey yoktu.

Şu anda bile öncekilere oranla daha şiddetli bir ağrı vardı, hastaneye gidip serum taktırmazsam sonucu gerçekten görebiliyordum. Fakat yardım isteyebileceğim tek kişi Ediz'di ve bunu yapmayacağıma kesin olarak karar vermiştim. Derin bir nefes alıp ağrıyı yok saymaya çalıştım ama sanki içimden biri bana küçük küçük iğneler batırıyormuş gibi hissediyordum.

Gözlerimi kapattım. Aslında eriyip yatakla birleşecek kadar çok uyukum vardı ve bedenim çok yorgundu. Ama bu ağrı sürekli üstünde küçük çocuğun hoplaması gibi, onunla aynı etkiye sahipti. Uyumuyordu. Ve hafifledikçe de uyutmayacağımı biliyordum.

Karnımı tutarak yattığım yerde doğruldum. En azından dün geceki kadar kötü olmadığını hatırlatarak kendimi teselli etmeye çalışıyordum ama açıkçası sancı yine aynı sancıydı. Sanki doğum yapıyormuşum gibi şiddetliydi.

Acaba tek başıma hastaneye gidebilir miydim?

Bu kadar büyük bir fiziksel acıya dayanabilir miydim, bilmiyordum ama artık gerçekten hastaneye gitmem gerekiyordu. Yoksa yakında acıdan kafayı yiyecektim, o derece kuvvetli bir sancıydı bu. Dudaklarımın ve ağzımın içi kurumuştü, tek istediğim şu ağrının biraz hafiflemesiydi.

Ediz'in çıkardığı kazağı yerden alıp üzerime geçirdim ve yataktan ayaklarımı sarkıttım. Yürüyüp yürüyemeyeceğimi kestiremiyordum. Derin bir nefes alıp sanki dünyanın en korkunç işini yapacakmışım gibi yavaşça ayağa kalktım. Ağrı biraz daha artmıştı ama beklediğim kadar şiddetli olmamıştı neyse ki.

Ahşap gardırobun lekeleri olan bir aynası vardı. Ayağa kalkar kalkmaz kendimi görmüş ve bir an tanıyamamıştım. Gözlerim, sabaha kadar ağladığımı belli edecek şekilde şişmek yerine içe çökmüştü ve kıpkırmızıydı. Gözaltılarında mor halkalar vardı, saçlarım dağılmıştı. Tenim hayalet gibi beyazdı. Dudaklarım kuru ve rengini yitirmişti. Kahverengi gözlerim o kadar boş bakıyordu ki...

Aynadaki görüntüye daha fazla bakamayacağımı anlayınca odanın içinde ilerledim ve kapının arkasına astığım montumu aldım. Attığım her adımda acı küçük cam parçalarının birleşerek bütün bir cam oluşturması gibi azar azar artıyordu. Yutkunmaya çalıştım ama kuruyan boğazım yüzünden başarısız oldum.

Cebimden telefonumu çıkarıp saate baktım. Güneş doğalı yaklaşık bir saat olmuştu ama saat daha altı bile değildi. Bu saatte taksi bulabileceğim miydi? Taksi bulsam bile param yoktu ki.

Omuzlarım düşerken bir şeye yaslanma ihtiyacı duyup sırtımı duvara verdim ve başımı arkaya attım. Herhalde bu hayatım boyunca yaşadığım en berbat regl dönemlerinden biriydi. Elimi kıpırdatmaya bile halim yoktu ama bir şeyler yapmam gerektiğini de biliyordum. yoksa Ediz'e muhtaç hale düşecektim.

Tıpkı bu sabah olduğu gibi.

Bu öyle büyük bir ıstıraptı ki Ediz'in yaptığı her şeyin üzerine siyah bir örtü örtmüştü. Sadece biraz da olsa iyi hissedebilmek için bana yardım etmesine izin vermişim, şimdi durumum biraz daha iyiyken bunu düşünmek midemi bulandırıyor. Dün Başak'la yatmıştı. Gerçekten aklım almıyordu. *Dün Başak'la yatmıştı!*

Başımı iki yana sallayarak düşüncelerimi durdurmaya çalıştım. Bunca acının arasına bir de bu düşünceleri serpiştirsem ihtiyacım olan gücü toparlayabileceğimden emin değildim. Son bir çabayla yutkunmaya çalışarak artık kuruluktan birbirine yapışan dudaklarımı ıslattım. Telefonda Kutay'ın ismini bulurken evden kimseye hissettirmeden nasıl çıkabileceğimi düşünüyordum.

Arama tuşuna basıp telefonu kulağıma götürdüm, sabahın ilk saatleri olduğu için büyük ihtimalle derin bir uykudaydı. Telefon çaldı çaldı ve tam kapanacağı sırada açıldı. Boğuk bir ses, "Efendim?" dedi.

"Kutay?" dedim bana bile yabancı gelen bir sesle. "Benim. Doğa."

"Doğa?" Kutay'ın doğruluğu anladım. "Saatten haberin var mı? Bir sorun falan mı var?"

"Bu saatte aradığımı için üzgünüm ama başka ne yapacağımı bilemedim." Elim karnıma gitti ve acıyı kovmak ister gibi baskı uyguladı.

"Sesin çok kötü geliyor," dedi endişeli bir şekilde.

"Hastaneye gitmem gerek," diye mırıldandım. "Hiç iyi değilim."

"Ediz mi bir şey yaptı?" Ediz'in ismini duymak bir an midemin daha da kasılmasına neden oldu.

"Başak'la yatması dışında mı?" Görmese de başını iki yana salladım. "Hayır. Biraz özel bir durum. Ve Ediz'le konuştuğum söylenemez. Bana yardım edebilir misin?"

"Ne?" diye soludu şaşkınlıkla, uykusunun tamamen açıldığını hissettirdim. "Başak'la yatmışlar mı? Bildiğin yatmak mı? Seks yaptıktan bahsediyorsun, değil mi?"

Kızardım. “Kullanma şu kelimeyi. Ve evet, tam olarak ondan bahsediyorum.”

“Oha,” dedi sesli bir şekilde.

“Öyle,” dedim yüzümü buruşturarak.

“Neyse, boş verelim şimdi onları.” Karşı taraftan bir şeyleri düşme sesi geldi. “Geliyorum hemen. Neredesin? Ediz götürmüyor mu seni?”

Ediz’in benim için nasıl endişelendiğini hatırlayınca bir an kalbim acıdı. İstesem beni hastaneye götürürdü, beni rahatlatıp uykuya bile daldırabilirdi. Ama ondan yardım istemeyecektim, hastanenin o sert, portatif yatağı, o açılan damar yolu veya kıyıda köşede oturduğum rahatsız hastane sandalyeleri daha cazip görünüyordu.

“Ediz’in haberi olsun istemiyorum,” dedim hoşnutsuz bir sesle. “Sizin bulduğunuz ev var ya. Oradayız. Ben çıkıyorum şimdi dışarıya.”

“Tamam, ben de çıkıyorum şimdi.”

Telefonu kapattıktan sonra montu alıp üzerime geçirdim ve fermuarını kapatıp botlarıma yöneldim. Eğilip halledemeyeceğim için ayaklarımı direkt içine sokmaya çalıştım, biraz uğraşmam gerekmişti ve şu an her şey sinir bozucu geldiği için asabileştiğimi hissedebiliyordum.

Yavaşça odadan çıkarken mutfaktan Ediz ve Gece’nin sesi geliyordu. Kendi adımı duyunca konuşmaya yoğunlaştım, açıkçası kendi adımlarını duymamış olsam da yapacağım iş buydu. Ediz’in ne dediğini maalesef merak ediyor ama bir yandan da merak ettiğim için kendimi teknelemek istiyordum.

“Bunda bu kadar büyütülecek ne var?” diye sordu Ediz öfkeyle. “Hep yaptığım bir şey. İlk defa bir kızla yatmıyorum ya. Olay bu mu yani?”

“Ediz, sen götün tekisin,” dedi Gece. Ses tonundan ona sinirlendiğini anlayabiliyordum. “Doğa’nın kavga ettiği bir kızla mı yattın yani?”

“Doğa’nın iyiliği içindi. Peşinde kimlerin olduğunu bilmiyoruz ama gölge gibi bizi takip ediyorlar. Doğa’ya bulaşma sebepleri de bendim. Hem bu sorunu çözdüm hem de rahatladım, Başak gibi kızlar böyle işler için vardır.”

“Ediz, iğrençleşme.” Gece iç sesime tercüman olmuştu. Öfkeyle dişlerimi birbirine bastırdım.

“Ben hep böyleydim Gece.” Ediz bir şeylere anlam veremiyormuş gibiydi. “Daha ağır ve iğrenç şeyler söylediğim de oldu. O zaman niye sorun etmiyordun?”

“Bilmiyorum,” diye homurdandı. “Aslında kızacaksın diye korkuyorum. En son cinlerin tepene çıkmıştı.”

ÖZNUR YILDIRIM

“Söyle,” dedi Ediz umursamaz bir sesle.

“Doğa ve seni öyle görünce, ne bileyim. Doğa bizden çok küçük, biz yetişkin sayılıyorken o hâlâ bir ergen sayılır. Yani on sekiz yaşına yeni girmiş birinden bahsediyoruz ve o yaşların düşünce yapısını bilirsin... Ama Doğa farklı, çok olgun bir kız. Yine de küçük bir çocuk gibi senin kollarındayken...” Gece duraksadı. “O bakış da ne öyle? Kızacağımı biliyordum. Gidip zavallı kızdan çıkarma bari acısını.”

“Doğa gerçekten küçük bir kız çocuğu gibi,” diye kabul etti Ediz. “Onu ilk gördüğümde kendini beğenmiş teki sanıyordum ama kız resmen kendinden nefret ediyor. Kendisiyle ilgili hiçbir şeyi doğru düzgün göremiyor ve bu sinir bozucu. Ama yine de bazen farkında olmadan bana sığınyor ya...” Ediz sustu.

Ah... Şaşkınlıkla dudaklarını araladı. “Sen Doğa’ya şefkat mi besliyorsun?”

“Şefkatin kelime anlamı nedir?” diye sordu Ediz düz bir sesle. “Duygularla ve isimleriyle pek ilgilenmiyorum. Ben canım ne isterse onu yapan biriyim, bunu çok iyi biliyorsun. Dün Başak’la yatmak istedim, sebebi ne olursa olsun. Ve yattım. Başka birinin Doğa’ya zarar vermesini istemiyorum. Doğa’nın bir erkeğin yanına yaklaşmasını istemiyorum. Ve bunun olmaması için her şeyi yaparım.”

Bana acıyor muydu yoksa şefkat miydi bu? Kafam karışmıştı ama yine de öfkeyle burnumdan soludum. O istediğini yapabiliyorken ben burada onun köpeği gibi git dediğinde gidecek, otur dediğinde oturacaktım, öyle mi? Ediz’in düşünce yapısı bu muydu gerçekten? Daha önce bu tür bir şey düşünmemiştim, o yüzden pek fazla üstünde durmuyordum ama bu olay gerçekten çıkış noktası olmuştu.

“Doğa’yı bu şekilde elinde tutamazsın.” Bunu söyleyen Uygur’dı. Orada olduğunun farkında bile değildim, zaten içeriye görmüyor, sadece sesleri duyuyordum. “O senin tanıdığın kızlar gibi değil, bunun farkındasın zaten. Ben şimdi gidip Gece’nin kavga ettiği biriyle yatsam sonra tekrar Gece’ye dönsen ne olur?”

“Siz sevgilisiniz,” dedi Ediz sevgili kelimesi iğrenç bir şeymiş gibi. “Doğa ve ben hiçbir şey değiliz.”

“Ama sonuç aynı,” dedi Gece. “Kızı evde yalnız bırak, Başak’a git, onunla yat, bir de burada marifetmiş gibi rahatladım de.”

“Anlamıyorsunuz,” dedi Ediz. “Doğa ve ben sevgiliymişiz gibi konuşmayın.”

“Ediz, bence senin öğrenmen gereken çok şey var,” dedi Gece. Ediz onu tersler, ortamı terk eder diye düşünüp gerildim çünkü mutfaktan çıkarsa beni görebilirdi. Ama sessiz kaldı ve bu beni gerçekten şaşırtan ikinci nokta oldu.

Konuşmanın bittiğini anladığımda yavaş adımlarla salonun kapısına yöneldim. Salon kapısı ile mutfak kapısı çaprazdı ve kapı yarım da olsa kapalı olduğu için mutfaktan bakan biri koridoru tam olarak göremezdi. Ben de mutfağı göremiyordum zaten.

Hızlı hareket edemediğim için oldukça yavaş adımlarla dış kapıya yöneldim, karnımın ağrısı adımlarımı yavaşlatıyordu.

Dış kapıyı mümkün olan en yavaş şekilde açtım çünkü ufak bir gıcırta bile Ediz’in keskin dikkatinin radarına yakalanırdı. Ve şu anda böyle bir şey olmasını kesinlikle istemiyordum. Ayrıca garip bir şekilde Kutay’ın yanıma yaklaşmasını istemediğini duyduğum için özellikle Kutay’ın yanına gitme isteğiyle dolmuştum.

Kazasız belasız dışarı çıktım ama dışarı buz gibiydi. Kapıyı kapatırsam ses çıkacağını bildiğim için kapıyı aralık bıraktım ve karnımdaki ağrı soğuk yüzünden buz tutup bıçak gibi tenime saplanırken dayanmaya çalıştım.

Yavaş da olsa yürümek artık işkence gibiydi.

Neyse ki içeride konuşmaları dinleyerek oyalandığım için soğukta çok beklemem gerekmemişti. Kutay’ın son model arabası gecekondu mahallesinin içinde güneş gibi parlarken kendimi zor bela arabanın yanına attım. Kutay arabadan çıkarken halimi görünce şaşkınlıkla bakakaldı.

Arabanın kapısını açarken, “Çabuk gidelim, kimse fark etmeden,” dedim güçlkle. Kutay kaşlarını çatarak gecekonduya baktı, ben de omzumun üstünden oraya baktım. Oldukça eski bir yerdi burası.

Kutay’ın arabasına binince bacaklarımı karnıma çekerek inledim ve ısıtıcıya uzanıp açabildiğim kadar açtım. Kutay sürücü koltuğuna geçerken, “Neyin var?” diye sordu endişeyle.

Kızgın bir sesle, “Soru sorma lütfen,” dedim. “Acil hastane. Dayanabileceğimi sanmıyorum.”

Kutay işin ciddiyetini anlamış olacak ki hiçbir şey söylemeden yola dikkatini verdi ve mümkün olan en hızlı şekilde mahalleden çıkıp hastaneye doğru sürmeye başladı.

Hastaneye geldiğimizde ağrıdan yine ağlamaya başlamıştım. Kutay da neyim olduğunu bilmediği için gerçekten panik yapmış, endişelenmişti. Ediz’le aralarında bu kadar fark olması ne kadar garipti. Ediz’in

yüzünden hiçbir şey okunmazken Kutay'ın yüzündeki ifadeyi net bir şekilde seçebiliyordum.

“Yürüyebilecek misin?” diye sorduğunda başımı iki yana salladım. O sırada cebimdeki telefon çalmaya başladı ama ben acıdan kolumu kıpırdatamıyordum. Telefon umurumda bile değildi. Kutay beni kucağına alırken kollarımı boynuna sarıp yüzümü boynunun girintisine sakladım. Kutay'ın parfümü burnuma dolarken hıçkırarak ağhyordum.

Kutay hızla acile girdi ve otomatik kapı arkamızdan kapanırken hastane kokusu burnuma çarptı. Bu kokudan nefret ediyordum.

Dışarıdan nasıl görünüyordum bilmiyordum ama etrafım birden hemşirelerle dolmuştu, birinin sedye getirilmesi gerektiğini söylediğini duydum. Hemşirelerden biri ne olduğunu sorunca Kutay bilmediğini söyledi. O da afallamıştı.

Sedyeye yatırıldığında zor duyulan bir sesle, “Endometriozis,” diye fısıldadım. “Kadın hastalıkları.”

Sedye fayansla döşenmiş hastane zemininde hızla ilerlerken aradaki çizgiler yüzünden belirli aralıkla düzenli sesler çıkarıyordu. Kutay'ın yanımda olduğunu duyabiliyordum ama ağladığım için gözkapaklarımı gözlerimi kapatmıştı ve hiçbir şey göremiyordum. Bir yandan telefon da ısrarla çalmaya devam ediyordu.

Kutay'ın cebimden telefonu aldığını hissettim. “Söyleme,” dedim hemen. “Hangi hastanede olduğumuzu söyleme.”

Sesim ne kadar duyulmuştu, bilmiyordum ama beni muayene etmek için bir odaya soktuklarında Kutay'ı içeri almamışlardı.

“Damar yolu açın,” dedi doktor. Hemşirelerden birinin hemen işe koyulduğunu gördüm. Bu durumları bilirdim, ufak bir muayeneden sonra sadece serum takıp beni yalnız bırakacaklardı. Çünkü yapılacak hiçbir şey yoktu, bu hastalığın tedavisi yoktu.

Üstümdeki mont çıkarıldı ve karnım açıldı. Doktor tanı rahmimin olduğu bölgeye ellerini koyarak bastırduğunda çığlık attım ve daha şiddetli ağlamaya başladım. Her seferinde bunu yapmak zorundalar mıydı? Ağrının şiddeti başka yollardan da öğrenilebilirdi.

“İlaç aldın mı?” diye sordu doktor.

“Hayır,” dedim gözyaşlarımın arasından. “Gece de pek ilgilenemedim ve sıcak tutamadım.”

“Ah be kızım!” diyerek kızdı doktor bana. “Seruma güçlü bir ağrı kesici koyun. Seni getiren çocuk yakınını mı? Ailen nerede?”

“Ailem yok,” dedim tek nefeste. “O arkadaşım. Başka kimsem yok Hatay’da.”

“Tamam, serum seni kendine getirir birazdan.”

İstedğim tek şey buydu zaten. Kolumda keskin bir acı hissedince daha da fazla ağlamaya başladım, iğneden korkmazdım ama bedenim daha fazla acıyı kaldıramıyordu. İğne, bantlarla koluma sabitlendi ve serum takıldı. Hemşire serumu ayarladıktan sonra üstüme montumu örttü.

Daha fazla yapabilecekleri bir şey yoktu.

Doktor gitmişti bile, hemşirelerden biri serum bittiğinde haber vermemi söyleyip beni tamamen yalnız bıraktığında sakinleşmeye çalıştım ve beyaz tavanı izlemeye başladım. Bu acının hafiflemesini istiyordum, şu an istediğim tek şey buydu.

Birinin içeri girdiğini duydum, hemen sonra Kutay’m puslu yüzü görüş alanıma girdi. Yüzü kireç gibi beyazdı.

“Doğa, iyi misin?” diye sordu endişeli bir sesle. “Şey, doktordan ne olduğunu öğrendim. Yapabileceğim herhangi bir şey var mı? Ben pek anlamam bu işlerden.” Kutay da utanmıştı. Bir an Ediz ve onu karşılaştırırken buldum kendimi. Ediz hiç utanmadan, gidip internetten araştırarak yardım ediyordu ama Kutay? Kendime kızdım. Bunun ne önemi vardı ki?

“Yapabileceğin hiçbir şey yok,” dedim ama aslında vardı. Ne olduğunu bilmiyordum ama Ediz bir şekilde bu acıyı hafifletebiliyordu.

“Ediz çok sinirli,” dedi kaşlarını çatarak. “Bayağı sinirli hem de. Hastanenin ismini vermedim ve seninle konuşmak istedi. Ben de konuşacak durumda olmadığımından bahsettim.”

“Bulur burayı,” dedim Kutay’dan çok kendimle konuşurken. Bir an bunun farkına vardım ve sırf Ediz’in bizi o halde görebilmesi için Kutay’dan yanıma uzanmasını isteyecektim. Ama nedense bunu kendime yediremiyordum. Ben Ediz değildim. Tamam, Kutay’m yamma uzanması Ediz’in yaptıklarının yanında bir hiçti ama yine de bana göre bir hayli sıradışıydı. Yine de bir an umursamayıp yanıma gelmesini isteyecek gibi olsam da sonra vazgeçtim. Ben bu değildim.

Serum ve ağrı kesici damarlarımdan geçerken geçtiği yerleri uyuşturuyordu. Zaten bir süre sonra karnımdaki ağrı hâlâ şiddetli olsa da dayanılmayacak kısmı atlatmıştım ve gözlerimin kapandığını hissedebiliyordum.

“Yanımdan ayrılma lütfen,” dedim Kutay’a. Ben bunu söyleyince elini elime götürdü ve sıkıca tuttu.

“Buradayım,” dedi güven veren bir sesle. Bilincim ilacın etkisine yenik düştü, gözkapaklarım kendiliğinden kaydı ve karanlık yayıldı.

Karanlık, tanıdık ve sinirli bir sesle titredikten sonra yerini tekrar bilincime bıraktı. Bir an gözlerimi kapatmamla açmam bir olmuş gibi geldi ama kolumdaki iğnenin varlığını hissetmiyordum. Samırım serum bitmişti, zaten Kutay’ın eli de elimde değildi. Midem bulanıyordu.

“Ediz, sakın ol!” Uygur’ın sesini duyunca ağzımdaki iğrenç tadı umursamadan gözlerimi açtım. Başım çatlıyordu ve uykusuzluktan ölecek gibi hissediyordum. Kendime gelebilmek için birkaç saniyeyi kurban ettim.

“Başak’la yattın mı cidden?” diye sordu Kutay. Sesi ifadesizdi.

“Konuyu Başak’a getirip durmayın!” diye tısladı Ediz. “Umurumda değil. Benim umurumda olan Doğa. Hiçbir şey söylemeden telefonu öylece kapatamazsın! Derdin ne senin?”

“Asıl senin derdin ne?” dedi Kutay öfkeyle. “Ne zaman senin yanında olsa zarar görüyor. Ona zarar veriyorsun, sonra da endişeleniyorsun. Bu birine yumruk attıktan sonra acıdı mı diye düşünmek gibi bir şey. Sen bir katilsin ve Doğa da senin kurbanın. Kes şu saçmalıkları artık.”

Ediz bir şey söylemedi. “Bir kızla yatmam Doğa’ya fiziksel açıdan nasıl bir zarar verebilir? Ne oluyor size? Beni sorgulayıp durmaktan vazgeçin! Benim yanımda olsaydı iyi olacaktı, bunu Doğa da biliyor.”

“Ama seninle olmak istemiyor.” Kutay alay eder gibiydi. “Buraya gelirken seni istemediğini söyleyip durdu.”

“Yani?” dedi Ediz ifadesiz bir sesle.

“Doğru, suçluyum,” dedi Kutay. “Her ne kadar o çocuk yola atılmış olsa da arabayı kullanan bendim. Davayı ben örtbas etmedim, babam etti. Levent Amca’nın da ününü sömürdü. Benim karıştığım bir olay sebebiyle, babam yüzünden Levent Çağırın bir çukura yuvarlanmış olabilir, benim gibi babası ün peşinde dolanan daha birçok kişi parayla ve babanın ünüyle paçayı yırtmış olabilir. Sonra bütün suç babana kalmış olabilir. Egemen de ben de böyle olsun istemezdik. Fakat anlamadığım şey Doğa’nın bu oyunda nasıl bir yeri olduğu.” Kutay’ın sesi ifadesizdi. “En masumumuz o, farkındasın değil mi? Yoksa masum olduğu için mi onu dâhil ettin bütün bu olaylara? Tıpkı babana yapıldığı gibi sen de onu mu sömürüyorsun? Her şeyden önce o bir kız, Ediz. Dünyadaki en narin varlıklardan biri, senin yaptıklarının altından nasıl kalksın?”

Ediz bir an güler gibi oldu. “Vay,” dedi alayla. “Etkilenecektim. Nereyseye. Ta ki Doğa’ya narin dediğin yere kadar. Sen bu kız hakkında ne

biliyorsun ki? Ben onunla ilgili her şeyi biliyorum, Doğa senden benden daha güçlü, emin olabilirsin.”

“Bunun arkasına mı saklanıyorsun şimdi de?” diye sordu Kutay öfkeyle. Ediz’in sinirlenmeye başladığını hissedebiliyordum. Bu yüzden kendimi zorlayarak yattığım yerden doğruldum, ağırlık artık o kadar şiddetli değildi. Bu yüzden hareketlerimi kısıtlayacak gücü de yoktu. Bütün gözler bana döndü bir an ama ben gözlerimi dikmiş Ediz’e bakıyordum. Ediz bakışlarını Kutay’a çevirdi. Her an kavga çıkacakmış gibi durduğu için ayağa kalkıp dengemi toplamaya bile zaman ayırmadan aralarına geçtim ve Kutay’ın önüne siper aldım.

Ediz bir an bana bakakaldı, gözlerimi ondan ayırmıyordum ama tek kelime de etmiyordum.

“Ben hiçbir şeyin arkasına saklanmam,” dedi Ediz net bir sesle. “Ben senin gibi korkak değilim.” Ardından bana döndü. “Onu mu koruyorsun Doğa? Sırf bir geceyi, benim için hiçbir anlam ifade etmeyen bir kızla geçirdim diye birden o kıymetli mi oldu?”

Evet.

Ediz’in yüzü bomboştu, bakışları da öyle. “Konuşsana,” dedi. Ama ona cevap vermeyecektim. Sadece baktım ve Kutay’ın önünde durdum. “Konuş.”

Karşımda hiçbir şeyi bilmeyen bir adam vardı. Sadakat, sevgi, güven... Bunlar onda yoktu. Garip bir şekilde hüzünlü geliyordu bu bana, piyano başında oturan o küçük Ediz’de o kadar acı verici bir durumdu ki. Ediz, güzelliğinin yansıması olan güzel duyguların yakışacağı biriydi.

Belki de öyleydi, bilmiyordum. Çünkü Ediz’in gözlerinde bambaşka birini görüyordum. Yine de bu, yaptıklarının üzerini örtmeye yetmiyordu. Konuşmadım.

“Gidiyoruz,” dedi Ediz gözlerini bile kırpmadan. Ona öylece bakmaya devam edince gözlerinden öyle bir ifade geçti ki ölüm meleğini görür gibi oldum. Uzanıp bileğimi tuttu ve beni kendine çekti. Bedenim bedenine çarparken karnıma sancı girdiği için inlememi bastıramadım. Ediz birden kasıldı ama hiçbir şey söylemedi. Kutay bir şey söyleyecek gibi oldu ama Ediz’in tek bakışı onu susturmaya yetmişti.

Ediz beni peşinden sürüklerken bez bebek gibi öylece onu takip ettim. Ne tepki verdim ne direndim ne de ona ayak uydurdum. Hareketlerimden ruhsuzluk akıyordu.

“Hatay’dan gideceğiz,” dedi kuru bir sesle. “Gerçekten yeter.”

“Nereye gideceğiz?” diye sordu Uygur.

ÖZNUR YILDIRIM

“Sırada hangi cehennem varsa.”

“Kutay ne olacak?” diye sorulduğunda Ediz bir an duraksar gibi oldu ve bana baktı.

“Birine bir konuda yenildim,” dedi sakince. “Onu öldürmek yerine daha insani bir yol deneyeceğim. Ama denediğim yol tutmazsa, ölüm kaçınılmaz.” *Ah*. Bana verdiği sözü tutacaktı demek. “Siz gecekonduya geri dönün, oradaki eşyaları toplayın, bir iz kalmasın. Biz eve gidiyoruz. Orada gerekli şeyleri halledeceğiz. İki güne Hatay’dan gitmiş oluruz.”

“Tamam,” dedi Uygur kısaca. Gece ve Uygur yanımızdan ayrılırken, “Hastane kayıtlarını da halledin,” dedi Ediz. “Şüpheli bir durum çıkmasın.”

“Halloldu bil.”

Ediz hiçbir şey söylemeden beni arabasına götürdü ve kapıyı açıp bindirdi.

“Doğa, tek kelime de olsa bir şey söyler misin lütfen?” Gözlerini kısmıştı. “İyi misin bari onu söyle.”

Ona boş boş bakmaya devam ettim. Öfkeyle iç geçirdi ve kapımı çarparak kapattı. Bacaklarımı karnıma çekip pencereden dışarıyı izlemeye başladım. Ediz sürücü koltuğuna geçti ve arabayı çalıştırdı.

Sessizce eve giderken Ediz pes etmiş gibi görünüyordu. Zaten o hiçbir şeyin üzerinde durmazdı ki. Ediz Çağıran’dı o. Size bir soru soruyorsa ve bu soru sadece sizi ilgilendiriyorsa cevap vermediğiniz takdirde üzerinize gelmezdi. Üzerinde tam olarak *keyfi bilir* havası vardı, düşüncelere önem vermezdi.

Eve geldiğimizde Ediz motoru durdurduğu gibi dışarı çıktım ve ondan önce evin kapısına gittim. Delici bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Hiçbir şey söylemeden kapıyı açtı ve ben içeri girerken yavaşça kapıyı kapatıp peşimden geldi. Bir an salonda durup uyuklu ve yorgun gözlerle çevreme baktım.

“Neden susuyorsun?” diye sordu Ediz. Sesinde artık sabrının taşığını belli eden bir ton vardı ama hiçbir şey söylemeden yüzüne bakmaya devam ettim. Bakışlarım bomboştu, tam göğsümün üzerinde hissettiğim boşluğa ayna tutar gibiydi. İçimden tek kelime etmek gelmiyordu. Onu görmek istemiyordum. Burada olmak istemiyordum. Bütün enerjim sömürülüyordu sanki. Tek yapmak istediğim ağlamaktı ama ağlamayı da artık kendime yediremiyordum.

Tüm bunlar bir bakıma içimdeki Doğa’yı dehşete düşürüyordu, öyle ki duvarın arkasındaki en pis, en ıssız, en karanlık köşeye sinmiş, dizle-

rini karnına çekmiş ve çenesini yaslamış bir şekilde korku dolu gözlerle Ediz'i izliyordu.

Herkesi en ağır darbeler yere indirirdi, gelen her yeni darbede harabeler bile çöker, ortada enkaz kalmayana dek devam eden bir süreç başlardı. Ama sorun şu ki beni güçlü kılan da bu darbelerin ta kendisiydi. Her şeyden o kadar kopuktum ki olan bitenin farkına varabilmem için birinin beni çimdiklemesi değil, etimi koparması gerekiyordu.

İçimdeki Doğa dehşete kapılmıştı çünkü babamda yaşadığım da tam olarak buydu.

Her kız, çocukken babasına hayran olurdu. Ben de öyleydim, onu izler, gözlemler ve elini uzattığında elim küçük olduğu için parmaklarından birini tutardım sadece. Sadece bir parmak... Ne kadar güvenli olabilirdi ki? Ama güvenli hissettiriyordu. Yolun kenarında yürürken babam beni arabaların olmadığı tarafa alırken ya da bebek denemeyecek kadar büyük ve ağır olduğumda beni kucağına alırken her şey çok berraktı. Ne derse desin, ne kadar bağırsın bağırsın üzüntümü gözyaşlarıma katar, ağlardım. Ama sonra geçerdi. Ne yaparsa yapsın ona hayrandım ve onun yanında güvendeydim. Gerisinin çok da önemi yoktu.

İlk patlama anım, babamın telefonunda o kadına attığı mesajı gördüğümde olmuştu. O zaman da şimdiki kadar boş ve anlamsız bir ruh halindeydim; güvendiğim, inandığım her şey bir bir üstüme gelmeye başlamıştı. Ellerimin sadece soğukta buz kesmesi gerekmez miydi? Oysa o gün evin içi oldukça sıcaktı, annem karşı komşumuza gitmişti ve televizyonda haberler vardı.

Belki de hiçbir şey olmamış gibi yapıp telefonu sessizce yerine koymalı, odama gitmeli ve sadece ağlamalıydım. Daha ilköğretime giden küçük bir çocuktum ve o benim babamdı. Kavgalarında annem evi terk ettiğinde annemle gitmek yerine babamla kalmayı tercih etmiş bir çocuktum. Her ne kadar ev telefonunun başında annem arasın diye ağlasam da o gün babamla kalmıştım.

Ve babam o kadına, onun ağzından hiç duymadığım sevgi sözcükleri sarf ediyordu.

Sanırım hayatımda yaşadığım en büyük sarsıntı buydu ama ilk defa babama boyun eğmediğim ve bir daha boyun eğmeyeceğim bir dünyanın ortasına düşmüştüm. Ben o gün hiç ağlamadan bağırp çağırırken babamın yüzünün aldığı şekil hâlâ aklımda duruyordu, ellerinin titrediğini, nasıl korktuğunu ve bana bir şeyler açıklamaya çalıştığını hatırlıyordum.

ÖZNUR YILDIRIM

Bugün olsa o telefonu duvara atar, parçalardım ama küçüktüm işte. Tek yapabildiğim öylece bağırarak olmuştu.

İşte beni altüst eden olay buydu. Ve o kopan parçadan akan kan kadar tükenmiş, aynı zamanda da güç kazanmıştım.

Ediz Çağırın da böyle biriydi. Olay bu kadar basitti. O güvenliydi, hayran duyulacak kadar güçlüydü. Ben o çocuktum, ne yaparsa yaparsın bana güven verdiği için her şeyi sineye çeken o aptal çocuk. Ve Ediz'i hep hayranlıkla izlemiştim: gerek zekâsı, gerek olaylara bakış açısı, gerek hareketleri ve bu kadar güçlü olması...

Bir parça daha kopmuştu sanki içimden. Babaya güven yoktu, arkadaşlara güven yoktu, erkeklere güven yoktu. Ediz Çağırın'a güven yoktu. Güvendiğim kim varsa ruhumdan bir parça koparıyordu ve artık tükenmek üzereydim. Ama yine de kendimi gülerken hissettiğimden daha güçlü hissediyordum.

Doğa Güngör'ün içindeki çocuklardan biri daha büyümüşü.

Patlamaya hazır bir volkan gibi hissederken, "Ne istiyorsun?" diye sordum. Sanki ağızımdan buhar çıkıyordu. Elimi sert bir şekilde alınma yapıştırdım ve, "Ne istiyorsun?" diye bağırdım. "Köpeğin gibi itaat ettim sana! Kalk dedin kalktım, gel dedin geldim! Onurumu, gururumu, ne varsa hepsini paçavra gibi fırlattın, fırlattığın yere koştum, ağızımda tutarak tekrar önüne getirip koydum!" Elimi saçlarımdan kaydırdım ve ensemdaki saçları kökünden tutarak canımı yakacak şekilde çektim. Acı iyi geliyordu, belki kendime gelmemi sağlardı. "Doğruları duymak ister misin Ediz?" Karnıma saplanan ağrının şiddetine aldırmadan masanın üzerindeki vazoyu hiddetle aldım ve havaya kaldırarak gösterdim. "Ben sana ait değilim!"

Vazoyu yere fırlatınca gürültüyle yere düştü ve binlerce parçaya ayrılarak etrafa saçıldı. Bütün gün tepki vermeyip birden patladığım için Ediz afallamıştı.

"Şimdi ben özür dileysem bu vazo birleşecek mi?" diye sordum öfkeyle. "Söylesene! Bu vazo eski haline gelecek mi orospu çocuğu?"

İçimde kaynayan öfke, üzüntü ve çaresizlik o kara deliğin içine doluyor, orada bir girdap oluşturuyordu. Bir şeyleri parçalamak istiyordum, bütün her şeyi dışa vurmak istiyordum. Karnımdaki ağrının şiddeti bile bu hislerle başa çıkamıyordu. Şu an her şey duygusal açıdan çok yoğundu, bir de hastalığının getirdiği hassaslık eklendiği için kalbim patlayacakmış gibi hissediyordum.

Masadaki örtüyü çektim, iki tane kül tablası örtüyle beraber yere düştü ama kırılmadı. Yine de zeminde güçlü, tok sesler bıraktı.

"Bu evde yaşamak istemiyorum!" diye bağırdım Ediz'e dönerek. "Seni istemiyorum! Bana dokunmanı istemiyorum! Bana acımanı istemiyorum! Kendin için de olsa yardım etmeni istemiyorum! Sadece arkamı dön ve siktir olup git! Çenemi kapalı tutabilirim, anladın mı? Hayatımın içine et ama yine de bana acımayı kes artık!"

Hareket edince karnımdan bacaklarıma ve sonra da vücuduma yayılan acıyı yok sayarak Ediz'in bana aldığı telefonu çıkardım. Son model, sıfır bir telefonda. "Böyle pahalı şeyler istemiyorum!" Duvarın köşesine öfkeyle fırlatınca telefonun kapağı ve bataryası çıktı, üç parça şeklinde dağıldı.

Kollarımı açarak Ediz'e baktım. "Sana boyun eğmeyeceğim, anladın mı? Sana teslim olmayacağım!" Elime ne geçtiyse kontrolsüz bir şekilde fırlatırken öyle bir ağrı hissettim ki neredeyse yığılıp kalacaktım. Ellerim titriyordu.

"Sana ne yaptım ben Ediz?" diye bağırdım. Çocukluğum da kafamın içinden bana bağıryordu. *Sana ne yaptık biz baba?* Gözüme dolan yaşları engelledim. "Bunu bana neden yapıyorsun?" *Bunu anneme neden yapıyorsun?* Ediz kaskatı olmuş bir yüzle bana bakarken sesim kafamın içinde yankılanıyordu ve bir an Ediz'in yanında bana şok olmuş gözlerle bakan babam belirdi. "Bunun altında kalmayacağım!" *Bunu anneme yapmana izin vermeyeceğim!* Delirmiş gibi başımı iki yana salladım, belki de delirmiştım. "Sana inanmıştım! Her şeye rağmen!" *Annem sana inanıyordu! Her şeye rağmen!* İki elimi kulaklarıma bastırdım.

"Doğa." Ediz bana bir adım yaklaştı ama geri geri adımlar atarak ondan uzaklaştım.

"İstemiyorum!" diye bağırdım gözlerim yaşlarla dolarken. "Burada seninle kalmak istemiyorum! Ankara'ya da dönmek istemiyorum!" Yaşları engellemek istiyordum ama olmuyordu ve yüzden bu halim beni sinirlendiriyordu. Canım acırken, sinirliyken, asabiyken ağlamak sorun değildi ama ya üzgünken? Acizlik değil miydi bu? Hızla gözlerimi sildim. "Bırakın duvarların arkasındaki karanlık bir köşede yaşayayım!"

Ediz öfkeyle gözlerini yumdu. Geri açtığında bütün yüzü kaskatıydı ve gözleri deliciydi. "Kes şunu."

"Bana emir verme!" Öfkeyle televizyon köşesinde duran birkaç kitabı fırlattım, Ediz'in ayaklarının dibine düştü. "Bana artık emir verme!"

"Sana yardım edebilirim," dedi Ediz bana yaklaşıırken. Cümlesini bitirir bitirmez güldüm.

“Sen ilk önce kendine yardım et,” dedim tiksindir gibi. “Ne kadar iğrençsin, biliyor musun?”

Ediz başını salladı. “Biliyorum.” Bana inatla yaklaşırken elimi kendimi korur gibi önüme uzattım ve bana dokunmaması için uyarır gibi baktım. Zaten aramızda bana dokunmayacak kadar mesafe bırakmıştı. “Karşılığında sana yardım ederim. İyi bir üniversite kazanmanı sağlarnm, iyi bir hayat bırakırım sana.”

“Neyin karşılığında?” dedim bağırarak. “Yatağına girmem karşılığında mı? Sıçarım üniversiteye! Sen önce bana önünde bir gelecek görebiliyor musun diye sorsana? Ben daha yarınımı göremiyorum, sen neden bahsediyorsun?”

“Kes şunu!” diye bağırdı. “En kötülerini hak ediyormuşsun gibi konuşmayı kes! Sana yardım edebilirim! Dinliyor musun Doğa? Sana yardım edebilirim.”

“Nasıl?” diye bağırdım yaşlar yanaklarımdan süzülürken. Siliyordum ama yerini yenileri alıyordu. “Bana nasıl yardım edebilirsin? Beni en dibe çekerken önümü görmem için fener tutup en dibe geldiğimde de ışığım çekerek mi?”

“Zaten dipteyiz!” Ediz öfkeyle elini saçlarının arasına daldırdı. Ardından yeşil gözlerini bana çevirdi. “Zaten dipteyiz. Işık görüyor musun? Söylesene Doğa! Işık görüyor musun?”

“Burası senin pisliklerinle dolu!” dedim Ediz’i suçlayıcı bir şekilde.

“O öldü,” diye bağırdı öfkeyle. “Babam öldü, anladın mı? Sahi, sen ne anlarsın ki? Hissetmeyi ve hissettiklerini reddeden bir korkaksın! Babandan nefret ettiğini söylüyorsun çünkü kolay olan bu! Zor olan ne biliyor musun? Babanın sana yaptıklarına rağmen hâlâ onu sevdiğini kabullenebilmen! Sen korkaksın!”

“Sen de umursamaz piçin tekisin!” diye bağırdım. “Hissetmeyi reddeden sensin! Her şey senin için tek geceden ibaret! Bir insanı tanımayı denedin mi hiç? Asıl sen korkaksın! O ifaden, tavrın sarsılacak diye ödün kopuyor!”

Birbirimizin kusurlarını yüzümüze vururken Ediz öfkeyle soludu ve bana yaklaştı.

“Benim hakkımda böyle konuşamazsın!”

“Sen benim hakkımda konuşurken sorun olmuyor ama!” Gerçekten kafayı yiyecektim, artık başım dönüyordu. Karnımdaki ağrıyı umursamamaya çalışsam da kendimi kastığım için daha da korkunç bir hal alarak orada duruyordu.

"Seni tanıyorum!" Ediz keyifsiz bir şekilde güldü. "Seni senden daha iyi tanıyorum. Ben o duvarların ardında artık seninle birlikteyim." Yüzünde yine ölüm meleğini andıran solgun bir güzellik vardı. Yüzü hiç yumuşamayacak mıydı? Hep böyle kaskatı, mutsuz ve sert mi olacaktı? "Beni hissetmediğini söyleme sakın. Ben o duvarlardan geçtim ve senin yanındayım Doğa! Bütün korkuların, hayallerin elimde. Sen benimsin, anladın mı? Sahip olduğun her şeye sahip olmak için buradayım."

Onu öfkeyle ittim. Karnıma korkunç bir ağrı saplanırken alt dudakımı istemdişi ısırardım ve hafifçe eğilerek karnımı tuttum. Kendime birkaç saniye verdikten sonra bana çektiği ıstıraba aldırmadan doğruldum ve zorla yutkundum. Dayanabilirdim. "Ben hiç kimsenin değilim."

Ediz'in gözleri parladı ve öfkesini hissettim. "Kabul et veya etme. Umurumda değil."

"Başak'ı altına aldıktan sonra böyle konuşman sadece midemi bulandırıyor, sinirlenemiyorum bile."

Ediz'in yüzünden öyle bir ifade geçti ki bir an bana saldırarak sandım. "Ne lan bu? Ne? Siktiğimin orospusuyla kendini bir mi görüyorsun?"

"Küfür etme!"

"Sen de bana emir verme!" diye kükredi. "Anlaman için illa uzun uzun açıklamam mı gerekiyor? Neden bu kadar zorsun? Neden? Ortada dönen bir olayı dallanıp budaklanmadan göremez misin? Ağaç sadece ağaçtır, televizyon sadece televizyon. Bunu anla artık!" Ediz ellerini alnından kaydırarak saçlarını geriye doğru itti ama kısa tutamlar elinden kurtulur kurtulmaz daha dağınık bir şekilde özgürlüğünü ilan etti. "Onları inandırmanın en kolay yolu neydi, biliyor musun? Seni her gece yatağıma almam. Bunu mu yapmalıydım? Başak umurumda bile değil, geberse dönüp bakmam."

"Pisliğin tekisin," diye fısıldadım.

"Öyleyim!" diye hırladı. "Eğer bu lanet olası saçmalık başından çekilecekse her gece Başak'a gider, onu altına alırım, anladın mı? Sana sadece ben zarar verebilirim."

"En büyük zararı sen veriyorsun zaten!"

"Bağırmayı ve kendini Başak'la kıyaslamayı kes!" Birden bana yaklaşmış bileklerimi tuttu. Ben ona karşı koyma fırsatı vermeden ellerimi belimde toplayıp tek eliyle kelepçe gibi sıkarken hazırlıksız yakalanmıştım. Ondan kurtulup tekme atmaya çalıştım ama kasıklarına vurma ihtimalime karşı önlem almıştı. Bacağına da ne kadar vurursam vurayım acıyı görmezden geliyordu. "O sadece zevk içindi."

“İğrençsin!” Çırpındım.

“Öyle ama!” diye kükredi. “Sadece zevk için. Ona dair hiçbir şey güzel değil! Nasıl koktuğunu bile hatırlamıyorum ve işim bittiğinde çantasının içine para atmamak için zor tuttum kendimi.”

“Anlatma!” diye inledim. Ediz bütün direnmelerime rağmen bana iyice sokuldu ve çenesini omzuma dayadı.

“Seni şu an, şu saniye öldürebilmeyi o kadar çok isterdim ki,” diye fısıldadı öfkeyle. “Sadece tek bir kurşun.”

“Engelleyen mi var?” diye bağırdım ellerinden kurtulmaya çalışırken.

“Var,” diye fısıldadı kulağıma.

“Bana kurşun bile zarar veremez mi?” Sesimde aşağılayıcı bir ton vardı. Ediz keyifsiz bir şekilde tam kulağımın dibinde güldü.

“Evet,” dedi kısaca.

“Boğmayı denemelisin o zaman,” diye meydan okudum. “Sen hasta piçin tekisin!” Elllerinden tekrar kurtulmaya çalıştım.

“Çok küfür ediyorsun.” Ashında gerekmediği sürece etmezdim ama gerçekten sinirim bozuk olduğunda ettiğim oluyordu. Evet, çok küfür ediyor olabilirdim ama hak ediyordu. Kesinlikle hak ediyordu. “Sürekli duyduğum şeyler dışında bir şey söylemeyi dene Şahmeran.”

“Sana başkaları da mı küfrediyor?” diye sordum.

“Küfür yemeyecek biri miyim?”

“Değilsin.” Sesim aşağılayıcıydı. Birden aklıma bir fikir geldi ve dudaklarımı kulağına yaklaştırarak o görmese de aşağılayıcı bir bakış attım. “Ama sana sadece ben küfredebilirim.”

Homurdanır, kızar ve beni bırakıp, “Sen kimsin ki?” der sanıyordum ama o sadece, “Doğru,” diyerek kabullendi ve beni gerçek anlamda şaşkına uğrattı. Böyle bir şeyi kesinlikle beklemiyordum. Bir an afallamış olsam da tekrar çırpındım ve ellerinden kurtulmaya çalıştım. Ediz sonunda dayanamayıp beni bıraktı, gözleri bomboş bakıyordu.

“Bir daha bana dokunma,” diye tısladım. “Son olsun.”

“Hayal kur,” dedi ve salonun içinde ilerlemeye başladı. Kapının oradaki vestiyere gelince bir şeyler karıştırmaya başladı ve elinde bir sürü fotoğrafı yanıma geldi. “Buradaki bütün anılarımı alacağım. İyi, kötü hepsi.”

“Sen manyaksın,” diye fısıldadım kulaklarıma inanamayarak.

“Öyleyim!” diye bağırdı birden.

“Yoruldum artık,” diye tısladım. Ediz elindeki fotoğrafları göğsüme doğru fırlattı. Fotoğraflarım bana çarptı ve kayarak yere düşüp etrafa yayıldı. Her yerdeydim. Okuldan çıkarken tek omzuma astığım çantamı

önüme almış, hafifçe çattığım kaşlarım eşliğinde içinde bir şeyler arıyordum. Umay'la yan yanaydık, gülerek bir şeyler anlatıyor, ben de onun neşesi bana bulaşmış gibi gülüyordum. Biraz ötede ellerimi cebime koymuş servis bekliyordum, hemen yanında çalıştığım kitapçının eski, portatif masasına oturmuş bütün dikkatimle bir roman okuyordum. Altındaki karede babam bir şeyler anlatıyordu, ben de isteksiz bir şekilde dinliyordum, karanlık bir sokakta yürüyorduk. Atalay'ın arabasına biniyordum, yüzümde üzgün bir ifade vardı. Kimbilir yine neye üzülmişim.

"Sen misin?" diye bağırdı Ediz delirmiş gibi. "Yorulan sadece sen misin?"

"Bitir o zaman şu oyunu!" O bitirmeden gidemeyeceğimi çok iyi biliyordum. Belki dağ evindeyken bana gitmemi söylediğinde bir şansım olabilirdi ama artık o şans kalmamıştı. Bu işin içindeydim, arkamı döndüğüm an kan akmaya başlayacaktı.

"Ölümden korkar mısınız?" diye sordu.

"Hayır." Cevabım açık ve netti. Belki daha iki gün öncesinde ölümden korkuyor olabilirdim ama artık korkmuyordum. Bu dünyada bir köşeye atılmış gibiydim, iyi bir şey yoktu. Sanki bütün kötülükleri üzerine çekiyordum.

"Oyunu bitirmemi gerçekten istiyor musun?" diye sordu.

Gözlerimi bile kırpmadım. "Evet. Beni öldürecek misin?"

Ediz tam gözlerimin içine baktı. "Evet," dedi benim gibi net bir sesle. Kalbim bir an yerinde hoplayarak çığlık attı ama dışarıdan bakılacak olursa tepkisizdim. "Hareketsiz kal. Kıpırdamanı bile istemiyorum." Ona itaat etmek gibi bir amacım yoktu, kendim istediğim için hareket-siz kaldım. O istediğini düşünebilirdi. Ediz eğilerek yerden bir fotoğraf karesi aldı ve baktı.

O kadar uzun süre inceledi ki ne olduğunu merak ettim. Zaten fotoğrafı bana çevirmişti. Gülüyordum. "Benim yanımdayken hiç böyle gülmedin." Hiçbir şey söylemedim. Ediz cebinden bir çakmak çıkarıp kapağını açtı. Mavi, küçük bir ateş yanarken fotoğrafı ateşe yaklaştırdı ve alev almasını sağladı.

Ardından fotoğraf yanarken koltuğun üstüne atıp yerden bir fotoğraf daha aldı. Koltuk yavaş yavaş alev alırken hiç acelesi yokmuş gibi elindeki fotoğrafa da baktı ama bana göstermeden ateşe verip aynı koltuğa attı.

Ardından yine fotoğrafımı yakarak yakınındaki eşyalara koydu ve eşyalar alev alırken gözlerini bana çevirdi.

"Bu oyun nasıl biter biliyor musun? Sadece ikimizin ölmesiyle."

30. VEDALAR

Bazen avucunun içinde tuttuğun kelimeler içinde bulunduğun durumu anlatmaya yetmez, elini sıkarsın ve kelimeleri parçalarsın; o parçalar dökülürken buna sessizlik derler. Dilinde birikmiş yüzlerce cümle vardır ama hiçbiri dudaklarından kurtulup karşıdaki insana hesap soracak kadar güçlü değildir.

Bazen canını yakan insanı suçlayamazsın.

Ediz'e ne diye kızabilirdim ki? Beni kaçırdığı için mi? Atalay onun babasını öldürmüşken beni kaçırdığı için mi? Başak'la yattığı için mi? Korumaması gerektiği halde, hiçbir mecburiyeti olmamasına rağmen beni kollarının arasına alıp sıkıca sardığı için mi? Ona ne için kızabilirdim? Bana güven verdiği için mi?

Beni bu kadar sınırlendiren neydi?

Olaya mantık çerçevesinden bakmadığımın farkındaydım. Ben orada kıvrılırken vücudunun sıcaklığını benimle paylaşmak zorunda değildi. Bana açıklama yapmak zorunda değildi, kendi yollarıyla da olsa beni korumak zorunda değildi.

Onun sınırları yoktu. Yine de elim kelepçeli ve hiçbir savunmam yokken bana tecavüz edip Atalay'm hayatında esaslı bir iz bırakabilirdi. Ama bunu yapmamıştı.

Tüm bunlar yeni yeni fark ettiğim olumlu şeylerdi, her ne kadar bana bu zamana kadar olumsuzmuş gibi görünseler de.

Ben siyah ve beyazdım. İyiydim ve kötüydüm. Bir gülümseme ve bir gözyaşıydım. Kişiliğimin yerine oturmadığının farkındaydım. Ya görüdüğün gibi ol ya da olduğun gibi görün nasihatini hiçbir zaman yerine getirememiştim. Umursamazın teki gibi görünürdüm ama en ufak bir ayrıntıyı bile karşıma oturtup saatlerce o ayrıntıyla tartışırdım.

Nedenler vardı. sebep aramalar... Belki de biraz asi ve kabullene-meyen bir tiptim. Sanırım hayatımdan kopan en büyük parça ve beni yerle bir eden kilit unsur tam olarak buydu.

Gözlerimi kırpmadan baktığım yeşil gözlerin sahibi, çemberime dışarıdan giren ilk kişiydi. Ailem ve Umay'dan ibarettim ben, ne arkadaşım vardı ne de öğretmenlerimle samimi bir ilişkim. Yapılan esprilere gülsen de herkes gibi samimi bir kahkaha atmazdım. Gerekli bir şey olduğunda sınıf arkadaşlarımla konuşurdum ama onun dışında insan-larla selamlaşmazdım bile.

Böyle biri olmama rağmen daha önce hayatımın hiçbir bölümünde görmediğim bir adam gelmiş, içimde kocaman bir oyuk açmıştı. İçimde ne var ne yok o kara deliğe gömülüyordu sanki. Oradan bir şey bütün duygularımı vakumluyor gibiydi, hatta bu o kadar sıkıntılı bir histi ki huzursuzluğu ciğerlerimde hissedebiliyordum.

Ona sarılıp bir an gözlerimi kapatsam ve her şeyi unutsam... İşte o zaman kendimi mutlu görebiliyordum. Tamamen güvenli kollar, sıcak bir beden. Korktuğumda, üzüldüğümde, utandığımda sığınabileceğim bir boyun. Masal gibi gelen bir ses, daha önce hiçbir yerde solumadığım bir koku.

Ediz Çağırın hislerden ibaretti. Sanki şu an hissedemediğim her şey onun bana verdiği güvenle birlikte tekrar beni ziyaret edecek gibiydi. Nefret, öfke, hatta kin bile.

Alevler yavaş yavaş koltuğun üzerine, sehpaye, masaya uzanırken gözlerimi bile kırpmadan Ediz'in alevlerin etkisiyle parlayan yeşil gözle-rine bakıyordum. O da en az benim kadar ruhsuz ve boş görünüyordu, tıpkı benim gibi gözlerini bile kırpmadan gözlerimin içine bakıyordu.

Bu eve geldiğimiz ilk zamanlarda ona öğrenci olup olmadığını sorduğumda, *"Kısmen,"* demişti. *"Babamın ölümünden sonra kaydımı dondurdum. Tüm bunlar bittiğinde yakamı kurtarırsam tekrar devam edeceğim."*

Yakamı kurtarırsam...

Gelecekle ilgili ufak da olsa bir beklentisi vardı, Ediz için umut hâlâ bir mum alevi kadar güçsüz olsa da yanıyordu. Babasının izinden gitmek istiyordu. Anladığım kadarıyla Çağırın soyadını devam ettirebilecek bir tek Ediz vardı, babasının izini her yere kazımak istediğini biliyordum. Bunu yapabilecek imkân vardı elinde, geleceği parlak biri olabilirdi. Ama o, karanlığı seçmişti.

Şımarıktı. Bencildi. Her şey onun istediği gibi olmalıydı.

Rüyalarında sürekli, “Baba!” diye sayıklıyordu. Hemen dibimde yanan şu koltukta ilk kez tanık olmuşum buna. Uykusunda Ediz’in bütün kalkanları iniyor, bütün savunma bariyerleri yıkılıyor ve yaşını gösteren, gerçekten genç biri çıkıyordu karşına.

“Aslında çok güçlü görünüyorsun, yenilmez profili çiziyorsun ama sen hâlâ sevgiye muhtaç, masumiyetini kaybetmemiş bir kız çocuğundan başka bir şey değilsin.”

Hemen üst katta söylemişti bunu, yarış gecesinde. Sesi şimdi sanki alevlerin arasında esiyordu.

“Bak ben babamla büyüdüm ve hiç uzun süreli bir ilişkim olmadı. Yani kadınlar hakkında bilgim yok, bana yardımcı olmazsan sana yardım edemem.”

Bana yardımcı olmazsan sana yardım edemem...

İradem, boyası dökülen bir duvar gibi yavaş yavaş dökülüyordu.

Ediz’le birbirimize gözlerimizi kırpmadan bakarken onun aklından ne geçiyordu, bilmiyordum ama benim aklımdan geçenleri duymadığı ve acizliğime tanık olmadığı için halimden oldukça memnundum. Ne olursa olsun daha dün Başak’ı kollarında tutan bir adamın bana güven vermesini istemiyordum.

Ama evet, muhtaçtım. Ona muhtaçtım. Daha önce hiç kimsenin bana iyi gelemediği kadar iyi geliyordu.

Fakat şöyle bir gerçek de vardı; baba sevgisine, huzurlu bir aileye de muhtaç olmama rağmen onlar olmadan da yaşayabilmiş, hayatıma devam edebilmişim. Yapması çok zor bir şey değildi, olması gereken tek şey akışına bırakmaktı. Zaman öylece geçip gidiyordu ve insan ne olduğunu anlamıyordu bile. Zaten onun kollarında sonsuz huzuru bulmak saçma bir düşünceden başka bir şey değildi.

O benim canıma kasteden bir zalimdi.

Daha fazla ne olabilirdi ki? Daha fazlası oldu diyelim, nasıl böyle bir beklentim olabilirdi? Bir kedi nasıl olur da bir köpeğe sığınabilirdi?

“Dalga mı geçiyorsun?” diye sordum gözlerimi bile kırpmadan. Ediz tepkisiz bir şekilde öylece beni izliyordu. “Dalga mı geçiyorsun?” Ediz’in kash göğüslerine avuçlarımı yerleştirip onu hızla ittim.

“Hayır.” Sesi keskin ve netti, onu itmemden zerre kadar etkilenmemişi.

“Ben şaka yapmıyorum Ediz,” dedim alevler gitgide büyürken.

“Ben de yapmıyorum.”

Kafayı yiyecekmişim gibi hissediyordum. Elimi uzun saçlarına daldırırken ne yapacağımı şaşırılmış bir şekilde etrafıma baktım. İçimdeki

boşluk beni öldürecek gibiydi, gitgide büyüyordu ve sanki her şeyi içine çekiyordu. Diğer elim boğazıma giderken Ediz'e baktım.

"Anlamıyorsun, değil mi?" diye sordum boynumu ovuştururken. "Ben bunları istemiyorum artık!" Onu bir kez daha ittim. Karnıma korkunç bir sancı gömülürken nefesim kesilmişti. "Bu ağrıyı istemiyorum! Artık hayatının geri kalanında, boş bir yatakta bu ağrıyı atlatmaya çalışırken aklıma senin gelmeni istemiyorum!"

Ediz'in yüzünde kaskatı bir ifade varken içimde büyüyen boşluğu dolduracak bir şeyler ararcasına çevreme bakındım. "Annem, babam, Atalay... Hatta Umay! Hiçbirini görmek istemiyorum çünkü hepsinin yüzünde sen olacaksın!"

Yerde Umay'la ikimizin olduğu fotoğraflardan biri alıp ona gösterdim. "Senden gerçekten hoşlanıyordu! Hiçbir erkeğe bakmadığı gibi bakıyordu. Tamam, belki aşk değildi bu, dillere destan bir sevgi değildi! Ama o benim en yakın arkadaşım, tamam mı? Ne yapacağım?" Fotoğrafı parçalara ayırmaya başladım. "Hayatında unutulmayacak bir iz bıraktın! Bunları bilmeme rağmen senden kurtulmaya çalışmak yerine gelip sana sarıldım!"

Umay'ın yüzü gözümün önüne gelince bencilliğim karşısında kendimden nefret ettim. Onu aradığımda, telefonun diğer ucunda hiç konuşmazken bile üzüntüsünü hissedebiliyordum. Ama ben onları hiç düşünmemiştim. "Bana sarıldığında ne yapacağım?"

"Doğa..." dedi Ediz bana yaklaşarak ama ondan uzaklaştım.

"Babama ne diyeceğim?" diye sordum hıçkırıklarımın arasından. "Sırf kızını dövdün, karını aldattın diye, sizi öldürmek isteyen birinin fantezilerini gerçekleştirdim mi diyeceğim?" Saçlarımı başımın tepesinden geriye atarken kafamı iki yana salladım. "Senin yüzünden babamdan daha çok nefret edeceğim! Öz babamın yapmadıklarını bir katil yaptı diye!"

"Doğa kes şunu," dedi Ediz bana yaklaşmaya çalışarak ama ondan yine kaçtım.

"Peki ya annem?" Annemi düşünmek içimdeki boşluğa öyle bir balta indirdi ki bir an boğulacağımı sandım. En son yoğun bakımdaydı. Ne kadar süre geçmişti? İki hafta? Üç hafta? Niye oturup Başak için yaygara koparıyorken bunu annem için yapmamıştım? "Annem! Şu an öldüyse bile haberim yok! Ne haberlere bakıyorum ne de birinden bir şeyler duyabiliyorum! Annemin yanına gittiğimde ona nasıl sarılacağım ve merak etme, iyiyim diyeceğim?"

“Atalay?” diye sordum Ediz’e. “Atalay’ı biraz da olsa tanıyor musun? Sen mükemmel bir hayat geçirmiş olabilirsin ama biz geçirmedik. anladın mı? Ondan sırf babama boyun eğiyor diye nefret ettim! Benden daha kötü şeyler görmesine rağmen babama saygı duymasına hayret ettim! Ne var biliyor musun?” Geri geri yürüyerek alevlere biraz daha yaklaştım. “Fark ettim de... zavallının tekiyim.”

“Doğa kes şunu,” dedi Ediz tekrar.

“Beni burada yalnız bırak!” diye bağırdım. “Siktir olup git! Ne yaparsan yap, artık seni engelleyecek güç yok bende!”

“Doğa kendine gel!” diye bağırdı Ediz.

Geride birkaç adım atarak önüme döndüm ve merdivenlere doğru yürümeye başladım. Adımlarım hızlanırken Ediz’in peşimden hızla geldiğini görebiliyordum. “Ne yapıyorsun?”

“Rahat bırak beni!” Tam merdivenin yanına geldiğimde Ediz’in kolları beni arkadan sardı ve onu engellemem için bileklerimi önümde birleştirerek sıkıca tuttu.

“Dur,” dedi fısıldayarak. “Dur lütfen.”

“Herkesi kaybettim!” diye bağırdım.

“Kimseyi kaybetmedin,” dedi sıcak nefesi tenimi yakarken. “Kes şunu. Yanlış hiçbir şey yapmadın. Çıkalım buradan.”

“Hayır,” diye inledim Ediz’in kollarından kurtulmaya çalışırken. “Hayır.”

Sesim gözyaşları yüzünden titrerken bana daha da sıkı sarıldı ama bunun sebebi kaçmamı engellemek mi yoksa gerçekten sarılmak mı anlamadım. “Şşşt.”

Ediz beni evden çıkarırken bedeni kaskatıydı, gerilen kaslarını hissedebiliyordum. Alevler gitgide büyürken ve evi sarmalarken dışarı çıktığımızı yüzüme çarpan temiz havadan anlamıştım. Bir yandan da hâlâ beni tutan kollardan kurtulmaya çalışıyordum. Zaten dışarı çıktığımızda beni bırakmıştı.

“Yine mi benimle oynuyorsun?” diye bağırdım.

“Sen daha neyin ne olduğunu bilmeyen bir çocuksun!” diye bağırarak karşılık verdi. “Duydun mu? Çocuğun tekisin!”

“Devam etmeyeceğim,” diye soludum öfkeyle. “Bu oyuna devam etmeyeceğim! Benden bu kadar!”

Titreyen elimin tersiyle yanaklarımı silerken arkamı döndüm ve yürümeye başladım. İç organlarıma kadar titriyordum sanki, bedenim

histeri krizi geçiyormuş gibiydi. Birden kara bulutların çöktüğü düşüncelerim afallamış bir şekilde öylece bakıyordu bana.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Ediz sert bir sesle.

“Cehennemim dibine!” diye bağırdım. Nereye gittiğimi ben de bilmiyordum. Sadece onun yanından uzaklaşmak istiyordum. Ona belki gerçekten kızabilsem daha kolay olabilirdi ama onun gözlerine baktıkça zehrimi sadece kendime akıtabiliyordum. Suçlu bendim, bu kadar ileri gitmesine ben izin vermiştim.

Ediz’in arkamdan geldiğini hissedebiliyordum. “Gidemezsin!”

Aniden durup ona döndüm ve dağılmış ifademle yüzüne baktım. Bana yetişmeye çalıştığı için birkaç adım gerimdeydi, benimle birlikte o da durdu ve bana baktı. Her zamanki gibi gözlerinden ne düşündüğünü seçemiyordum. “Doğru olan bir şey daha duymak ister misin?” dedim ve gözlerim dolu doluyken başımı iki yana salladım. “Bu işin sonu yok. Boşuna kürek çekiyorsun, içindeki hiçbir şey azalmayacak. Diğer her şeyi sil at Ediz. İşte gerçek bu.”

Ediz’e kısa bir bakış attıktan sonra tekrar önüme döndüm ve yürümeye devam ettim. Arkamdan gelip gelmediğine bakmıyordum ama bir yanım gelip beni durdurması için yalvarırken diğer yanım arkasını dönüp çekip gitmesi için dua ediyordu. Kendimi toparlardım, yaşadıklarımın altından bir şekilde kalkabilirdim. Ben nelerin altından kalkmıştım, değil mi?

Birden bir el koluma yapışıp beni kendine çevirirken alev alev yanan çimen yeşili gözleri gördüm. “Öylece gidemezsin!”

“Yapamam!” Ellerinden kurtulmaya çalıştım. “Artık yapamam!”

“Kes şunu!”

“Bana emir verme!” Ellerinden kurtulmaya çalıştım. “Artık seninle değilim! Seni hayatımda istemiyorum!”

Ediz beni birden geriye doğru itince ona tutunmak zorunda kaldım, sırtım bir ağacın gövdesine sertçe çarparken sokaktan geçen iki kişinin şaşkınlıkla bize baktığını gördüm. Güçlü kollar beni ezercesine sararken ilk önce onu itmeye çalıştım ama bir işe yaramadığını görünce yorgunlukla pes ettim.

Ediz Çağırın’la başa çıkamıyordum.

Elim ensesine kayarken yüzünü boynuma, saçlarımın arasına gömmüştü. Öylece bana hükmetmesinden nefret ediyordum. Benim üzerimde bıraktığı her etkiden nefret ediyordum. Benden güçlü ve iradeli olmasından nefret ediyordum. Ensesindeki elim saçının kökünü sertçe kavırken güçsüz ellerim biraz da olsa canımı yakmak istiyordu.

“Kendine gel artık,” diye fısıldadı Ediz boğuk bir sesle.

“Çok yoruldu,” dedim titreyen sesimle. “Altından kalkamıyorum.”

Ben diğer elimin tırnaklarını onun sırtına gömerken, “Bu oyunun sonuna kadar dayanmak zorundasın,” diye mırıldandı. “Ondan sonra özgürsün. Bir daha beni görmeyeceksin, sesimi duymayacaksın. Ben olmayacağım, anladın mı?”

Ediz Çağırın’ın yokluğunu kalbim bir an tarttı ve hiç beklemediğim bir tepki vererek acıyla kasıldı. Boğazımdan ağızıma öyle bir acı yükseldi ki ekşi tadını dilimde hissedebiliyordum. Gözyaşlarım benden bağımsız, daha fazla akmaya başlayınca sanki kendi içimden çıkıp kendi karşıma geçtim ve avaz avaz bağırmağa başladım. Derdim neydi benim?

“Sen bir yerlerde nefes alırken ben nasıl özgür olabilirim ki?” diye sordum hissettiklerimin aksine dişlerimin arasından.

“Nefes alacağımı kim söyledi?” diye sordu. Bir an söylediği şeyi idrak edemedim. Kelimeler aklımdan duvarlarını yumruklayarak içeri girerken kalakalmıştı. Bu da ne demek oluyordu?

“Geber!” diye bağırardım öfkeyle. Fakat neye bu kadar öfkelenmişimi anlayamıyordum. “Çık artık hayatımdan! Rahat bırak beni!”

Teninin altında yayılan öfkeyi hissettim, o da benim gibi aniden öfkelenmişti. Beni yavaşça bırakırken gözlerinin hâlâ alev alev olduğunu gördüm, çenesi kaskatıydı ve yüzünde buz gibi bir ifade vardı. Kolumu bırakmadan beni çekmeye başladı.

“Senin iyi bir korkuya ihtiyacın var,” diye hırladı sinirle.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırardım elinden kurtulmaya çalışırken ama alevlerin gitgide yayıldığı ve çevredeki insanların telaşla toplandığı evin önüne gelene kadar durmadı. Beni arabasına bindirirken eve bakmaktan kimse bizimle ilgilenmiyordu.

Ediz sürücü koltuğuna geçip kapıları kilitledi. Motoru çalıştırırken tek kelime etmiyordu ve her an bir yere vuracak gibi bir ifade vardı yüzünde. Tekerleklerin çığlık atmasını sağlayacak kadar sert bir dönüşle arabayı çıkardı ve telefonunu, arabanın telefon tutucusuna yerleştirdikten sonra bir numarayı aradı.

Telefon birkaç çalıştan sonra açılmıştı. “Eşyaları aldık. Semih’i de hallettik. Geliyoruz şimdi.” Uygar’dı bu.

“Eve dönüme,” dedi Ediz.

“Neden?” Uygar’ın ses tonundan şaşırıldığı belli oluyordu.

“Dediğimi yap.” Sesi itiraz veya soru istemediğini net bir şekilde belli ediyordu. “Bir otelde sahte kimlikle yer ayırt. Doğa ve beni aynı odaya aldır.”

“Acil bir durum mu var?”

“Evet.” dedi Ediz gözlerini yoldan ayırmayarak. “Yarın Ankara’ya dönüyoruz.”

“Tamam,” dedi Uygur hiç sorgulamadan. “Otelin adresini sana mesaj atarım.”

Ediz bir kupkuru bir sesle, “Tamam,” dedikten sonra telefonu kapattı ve ara sokaktan çıkıp anayola geçti. Arada geçen arabaların ve belli aralıklarla yerleştirilmiş sokak lambalarının dışında ışık olmadığı için yüzü arada aydınlanıyor, ardından karanlıkta kalyordu.

“Benimle misin?” diye sordu Ediz. “Sonuna kadar.”

“Artık bu işe dâhil olmak istemiyorum,” dedim kesin bir sesle. Ediz gaza biraz daha yüklendi.

“Peki şimdi benimle misin?” Sesi o kadar ruhsuz çıkıyordu ki bu, insanı ürkütüyordu.

“Hayır.” Artık onunla kalmak istemiyordum. Ediz gaza daha da yüklendi.

“Bu işi sonuna kadar götürebiliriz,” dedi arabaların arasından hızlı ilerlerken. “Sen benimle olana kadar, bu arabanın sınırlarını zorlayabiliriz.”

“Seninle değilim!” diye bağırdım. “Seninle değilim! Anladın mı?”

“Sen,” dedi Ediz vurgulayarak. “Benimsin.” Eli vitese gitti ve vitesi ileri alıp gazı sonuna kadar köklede. Araba hiç zorlanmadan ileriye atılırken korkuyla koltuğuma yapıştım ve iri iri açtığım gözlerimle ön pencereden dışarıya baktım. Arkamızdan korna çalanlar, bağırانlar vardı ama hepsi bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu.

“Ben senin değilim,” dedim korkuma rağmen. Baş kaldırmam Ediz’i daha da delirtiyordu ama ona boyun eğmeyecektim. Sessiz de kalmayacaktım. İri elleri öfkeyle direksiyonu daha sıkı kavrarken önümüzdeki kamyonu sollayıp önüne geçti.

“Benimsin,” dedi kesin bir sesle. “Bunu kanıtlamak için her şeyi yaparım. Gitmene asla izin vermeyeceğim.”

“Ben senin malın değilim!” diye bağırdım.

“Benimle kalmak zorundasın!” diye karşılık verdi bana. Ona bakarken bunu istemesinin sebebine dair en ufak bir şey yakalama umudundaydım ama yüzündeki bütün duygular, kavlayıp dökülmüş gibiydi, hiçbir şey yoktu. Yeşil gözleri simsiyah görünüyordu ve bu haliyle dipsiz bir

kuyudan farkı yoktu, sanki baktığı her şeyi içine çekiyor gibiydi. Kaşları çatıktı ve kirli sakalının bulunduğu yüz hatları gergindi. Bu kadar güzel olmak zorunda mıydı?

“Başak’la niye yattın?” diye sordum hiç yeri olmamasına rağmen. Ama içimdeki bir şeyler sürekli beni dürtüyordu.

“Yine mi Başak?” diye sordu öfkeyle. “Çünkü öyle istedim. Çünkü başındaki belayı uzak tutmamın bir yolu da oydu!”

“Neden diğer yolları denemedin?”

“Diğer yollar mı?” Ediz öfkeyle güldü. “Diğer bütün yolların ucu sana dokunuyordu, aptal. Eğer benimle yatmak istiyorsan bunu açıkça söyle çünkü sana değer vermediğimi gösteren diğer yol seni bu şekilde kullanmamdı!”

“Seninle yatmak...” Bir an durup şaşkınlıkla ona baktım. “Değer vermek mi dedin sen?”

“Ne?” dedi Ediz. “Ne değer vermesi?”

“Öyle dedin,” dedim şaşkınlıkla.

“Öyle bir şey söylemedim,” dedi Ediz kaşlarını çatarak ama onun da kafası karışmış gibiydi. Fakat öyle bir şey söylediğine emindim. *Sana değer vermediğimi gösteren* demişti. Ah, yanlış mı anlamıştım? Onlar, Ediz’in bana değer verdiğini ima ettikleri için de böyle bir şey söylemiş olabilirdi. Yoksa doğru mu anlamıştım? Kafam karışmıştı.

“Benimle yatıyormuş gibi gösterebilirdin,” dedim konuyu değiştirerek. Bu cümle niye beni utandırmıştı ki?

“Seninle bir kere bile öpüşmedik,” dedi Ediz bomboş bir sesle. “İnsanları böyle bir şeye inandırmayı nasıl bekliyorsun? Evecilik oynayarak mı? Bilmediğin konular hakkında yorum yapma Şahmeran. Bu senin boyunu aşan bir iş.”

“İzin ver gideyim,” dedim ona bakarak. “Hem beni tüm bunlardan uzak tutma belasından kurtulmuş olursun hem de bir önemini olmadığını anlarsın.”

“Anında akbaba gibi başına üşüşürler!” diye bağırdı.

Ben, “Önemi var mı?” diye karşılık verirken ortam yine gerilmişti. Ediz ağzının içinde bir küfür gevelerken bana cevap vermedi ve hızını yavaşlatıp bir kamyonetin arkasına geçti. Kamyonetin açık kasasında dokuz on yaşlarında bir çocuk vardı ve kollarını sarkıtmış, yüzüne vuran rüzgâr eşliğinde çevresine bakıyordu.

"Bu kamyonetin arkasına çarparsam sürücü hâkimiyeti kaybeder," dedi Ediz ruhsuz bir şekilde. "Şu arkadaki çocuk, sence bu anayoldan sağ kurtulabilir mi?"

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissederken, "Yapamazsın," dedim dehşet içinde.

"Yaparım," dedi Ediz.

"O daha bir çocuk!" Kulaklarıma inanamıyordum. Çocuk bizi görünce el salladı ve bu içimin korkuyla sızlamasına sebep oldu.

"Bana güvenme demiştin, değil mi?" diye güreledi Ediz. "Bana güvenme demiştin! Ben bir katilim Doğa! Her şeyi yapabilirim." İçimde Ediz'e dair hissettiğim her şey paramparça olurken o kadar büyük bir dehşete kapılmıştım ki.

"Seninleyim," dedim korkuyla. "Yeter ki yapma. Seninleyim."

"Yanımda kalacak mısın?" Ağzımda acı, berbat bir tat hissediyordum, sanki her an kusacakmışım gibi midem kaynıyordu. Hızla başımı salladım, Ediz'den tiksiniyordum. Küçücük bir çocuk üzerinden beni nasıl tehdit edebiliyordu?

"Evet," diye kabul ettim.

"Güzel."

"Hayatımda tanıdığım en iğrenç insansın," diye mırıldandım tiksintiyle. "Senden de içindeki nefretten de iğreniyorum."

Ediz beni duymazdan gelip telefon tutacağındaki telefonunu aldı ve kamyoneti sollayarak hızını artırdı. Telefonunda bir şeylerle uğraştıktan sonra tekrar yerine koydu. Telefonu hoparlöre almıştı.

"Ediz Bey," dedi karşı taraf telefonu açar açmaz.

"Yarın Ankara'da olacağız," dedi Ediz. "Yeni sahte kimlikler ve kalacak yer lazım."

"Efendim, burada bir yerde kalmanız mümkün değil. Şu an Ankara polisi ayaklanmış durumda, Osman Güngör kızını her delikte arıyorlar."

"Onları Hatay'a yönlendiremez miyiz?" diye sordu Ediz.

"Zaten Hatay'da görüldüğünüz zaman polisler hemen iş başına geçti ama açıkçası kimse sizin hâlâ orada olduğunuzu düşünmedi. Denizli'de Atalay Güngör'ü aradığınızda anında Denizli polis teşkilatı ayaklandı ama sizi bulamadılar. Şu an Hatay'ın arama listesinde olmadığına eminim."

"Doğa'yı annesiyle görüştüreceğim," dedi Ediz. Birden bakışlarım ona döndü, gözlerim şaşkınlıkla açılmıştı. "Bana bilgileri aktarırısın. Yine de onları olarak şehrin içinde kalmayız. Ama evime bir şekilde ulaşmam gerekiyor."

“Villa izleniyor efendim.”

“Biz bir yolunu buluruz.” Ediz sinyal verip ara bir caddeye girdi ve anayoldan çıktı.

Adam, “Biz?” diye sorunca Ediz bir an kaşlarını çatı.

“Küçük Güngör’le bir anlaşmamız var da.” Telefondaki adam bir an sessiz kaldı, şaşırıldığını hissedebiliyordum.

“Kızı öldürecek misiniz efendim?”

Ediz, “İyi günler Kemal,” deyip telefonu kapattı, adamın sorduğu soruya cevap vermemişti. Ankara’ya dönüyorduk. Ediz beni annemle görüştürecekti. Bunun gerçeklik payı var mıydı? Bir an içim anneme duyduğum özlemle kabardı, gerçekten dünya üzerindeki en hayırsız evlat ben olmalıydım.

Ama en azından annemle konuşabileceğim bu onun iyi olduğunu gösterirdi.

Tek kelime etmeden pencereden dışarıya bakmaya başladım. Neler oluyordu, bilmiyordum ama bedenim artık sürekli değişen bu duyguları kaldıramıyordu. Sinir patlamam, sonrasında yaşadığım boşluk, Ediz’in anlam veremediğim hareketleri... Her şey üst üste geliyordu sanki. Bir de üstüne hastalığının verdiği hassaslık eklenince sanırım şu an benden duygusalı yoktu.

Bir otelin önünde durunca lüks binaya boş boş baktım. Ediz kapısını açarken, “Hadi,” dedi. Ona aldırmaııp kendime birkaç saniye verdim, karnımdaki ağrı yine kendini gösteriyordu. İsteksiz bir şekilde arabanın kapısını açtıktan sonra dışarı çıktım ve elimle arkamı yokladım.

Herhangi bir sorun yoktu.

Ediz’in peşinde otele doğru giderken Ediz arabanın anahtarını görevlilerden birine verdi. Döner kapıdan içeri girerken dönüp bana bakmıyordu bile, ben de karnımdaki ağrıyı belli etmemek için çabalıyordum. Zaten yine dilime sessizlik sürülmüş gibiydi, hiç konuşmak gelmiyordu içinden.

Resepsiyondan Uygur’ın ayırdığı odanın kartını aldıktan sonra sessizce asansöre yöneldik, Ediz sürekli bir şeyler düşünüyordu ama ne düşündüğünü bilmiyordum. Açıkçası ilgilenmiyordum bile.

Odanın olduğu kata geldiğimizde sessizlik sürüyordu. Ediz odayı buldu ve kartı okuttu.

“Geç bakalım küçük,” dedi bana kapıyı açarken. Yüzünde o soğukkanlı katilin ifadesi vardı, ona aldırmadan içeri girip doğruca tuvalete geçtim. Modern tasarımlı banyonun kapısını kapatırken beyaz duvarlara bakarak çeşmenin başına geçtim.

İlk iş olarak yüzümü yıkadım, karnımdaki ağrının yanında kanamamın arttığını da hissedebiliyordum. Bütün gün boyunca aynı şeyle dolaştığım için de kanamanın dışa taşması çok da şaşırtıcı değildi. Zaten elimi kalçama götürdüğümde parmaklarıma kırmızı bir sıvının bulaşması beklediğim bir şeydi.

Yüzümü buruşturarak hızla elini suya tuttum ve pantolonumun düğmesini açıp üstümdeki kotu sıyrardım. Ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum, bu çok küçük düşürücü bir durumdu.

Keşke Gece neler olup bittiğini öğrenmek için odaya gelseydi. O zaman ne kadar da güzel olurdu! Altımda iç çamaşırla klozetin kapağını kaldırdım ve klozete oturdum. Belki de burada kalırdım, diğer tüm seçeneklerden daha cazip geliyordu. Başımı ellerimin arasına alıp öylece durdum.

Bir süre sonra kapı çaldı. "Delige mi düştün kızım?" diye sordu Ediz. "Çık artık."

Hiç cevap vermedim. Ne diyecektim ki? Yüzümü ellerime saklayıp öylece durmaya başladım, Ediz'i görmek istemiyordum. Hele ki şu halde. Ama yine de bundan kaçış olmadığını farkındaydım. Belki hiç konuşmazsam çeker giderdi.

"Doğa?" dedi Ediz kapıyı tıklatarak. "İyi misin?" Bir kez daha tıklattı ve kapının açıldığını duydum. Bir an ses gelmedi ama ne olduğunu görmek de istemediğim için hiç hareket etmedim. Hiçbir şey hissetmek istemiyordum, utanç bile. Ediz benimle ilgili en mahrem konuları bile biliyordu ve bu gerçekten bütün vücudumun kızarmasını sağlayacak bir olay gibiydi ama yine de... Hissizdim işte.

"Doğa." Ediz'in sesi buz gibi veya katil olduğunu haykırır gibi değildi. Hemen dibimde bir hareketlilik hissettim, ardından güçlü iki el yüzümdeki elleri zorla çekti. Yeşil gözlerle burun buruna gelince bir an şaşırdım. "İyi misin?"

Cevap vermedim. "Bana niye haber vermedin güzelim?"

Yine hiçbir şey söylemedim. Ediz duvarlarımla örüp ona set çekmeme sinir oluyordu, şimdi de öyle olduğunu hissedebiliyordum ama üstüme gelmiyordu. Ediz Çağırın standartlarına göre nazik bir davranıştı bu. "Sana ihtiyacın olan şeyleri getireyim. Yani şey..." Ediz bir an kaşlarını çattı. "Temiz kıyafet falan."

Her ne kadar istemesem de utançla kızardım ve Ediz bunu anında fark etti. Bir tepki vermem onu memnun etmiş gibiydi. "Benden utanma

Doğa. En nefret ettiğim şey benden utanman. Bunlar çok doğal şeyler ve biz iki aydır beraber yaşıyoruz. Bu tür şeyleri benimle paylaşmalısın.”

Çok kolay bir şeymiş gibi konuşması sinirimi bozmuştu. Yine cevap vermeyince iç geçirdi ve ayağa kalkıp banyodan çıktı. Birkaç dakika sonra geri döndüğünde elinde Gece'nin olduğunu tahmin ettim bir eşofman, tam da bana lazım olan bir paket ped, temiz iç çamaşırları ve ağrı kesici vardı. Ağrı kesiciyi alıp bana elindekileri uzattı.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu muzip bir şekilde. Yine kızardım, ben ona sinirliyken bunu yapmasından nefret ediyordum. Bir şekilde tepki vermeme sağlıyordu. O banyodan çıkarken birkaç kat daha kızardım ve bana verdiği şeyleri giydim.

Banyodan çıkıp içeri geçtiğimde Ediz'in odadaki tek yatakta yatmış olduğunu gördüm. Üstündeki tişörtü çıkarmış, yastığa başını koymuş bir şeyler düşünüyordu. Ona aldırmadan kenardaki koltuğa geçtim, Ediz'in bakışlarının bana döndüğünü hissedebiliyordum.

“Orada mı yatacaksın?” diye sordu ama ona cevap vermeyip koltuğa yerleştim. Yattığı yerden doğruldu. “Yine neye kızdın Şahmeran? Hâlâ Başak triplerinde misin? Sana sebebini açıkladım, hâlâ anlamak istemiyorsan ve daha fazla seni ikna etmeye çalışacağımı sanıyorsan yanlışlıyorsun.” Sesi sertleşmişti. “Ne için? Çocuk için mi? Blöf yapıyordum, tamam mı? En azılı katiller bile çocuklara dokunmaz. O an sadece blöftü. Dayanamayacağımı biliyordum. Ayrıca öyle olsa bile bu olayların dışındaki birini öldürmem. Bu seks sırasında kimseyle öpüşmemem gibi bir şey.”

Bakışlarımı ona çevirdim. Seks sırasında kimseyi öpmemek mi? Bu kelimeyi nasıl bu kadar rahat kullanabiliyordu? Bakışlarımı yakaladı. “Evet, ben kolay kolay kimseyle öpüşmem. Belki karşındaki kıza kandırmak için yaptığım olmuştur. Öpüşmek fazla duygusal geliyor.”

Ediz Çağırın ve prensipleri.

Ben hiçbir şey söylemeyince Ediz bana kendimi aptal gibi hissedeceğim bir bakış atıp tekrar yerine yattı ama telefonu çalınca homurdanarak telefonu komodinden aldı ve açtı.

“Neredesin oğlum sen?” dedi kaşlarını çatarak. “Ne dedin? Gece ne olacak?” Ediz bir an bana baktı. “Onu yalnız bırakamam, biliyorsun. Onu da getiriyorum o zaman.” Bir an karşı tarafı dinledi. “Tamam.”

Telefonu kapattığı gibi yataktan çıktı ve üzerine kazağını geçirdi “Hadi gidiyoruz,” dedi bana.

"Nereye?" diye sordum buz gibi bir sesle ama bana cevap vermeden çoraplarımı ve ayakkabılarımı giymeye başladı. Ona ters ters baksam da hiçbir şey söylemedim, ne olduğunu merak etmiştim açıkçası.

Otelden çıktığımızda Ediz'in haber vermesi üzerine arabası hemen otelin önüne getirilmişti. Adam binmemiz için kapıları açarken kapılarının tutulmasına hiç alışık olmadığımı fark ettim, ilk kez kapımı tutan kişi beni kaçırdığı gün Ediz olmuştu.

Depo gibi bir yere geldiğimizde bu ortamın gerçekten ürkütücü olduğunu fark etmek bende birine sığınma isteği uyandırsa da bunu yapmayacaktım. Korkmama gerek yoktu, gölgelerin arasından bir şey fırlayıp beni yiyecek değildi.

Ben şaşkınlıkla gerçekten buz gibi olan mekânı incelerken Semih'i bağlı görünce bir an şaşırdım. Bir sandalyeye bağlanmıştı ve başında Uygur vardı.

Ediz, Uygur'a, "Dediğini cidden yaptı mı bu piç?" diye sordu. Uygur da hafifçe başını salladı. Ediz sanki bütün gücünü yumruğunda toplamış gibi Semih'in suratına öyle bir yumruk indirdi ki hem onun bu halinden ürktüm hem de vurduğu çocuğa acıdım. Çimen yeşili gözleri öfkeden odağını kaybetmiş gibiydi, onun bu halleri beni korkutuyordu. Sanki ilk zamanlarda gördüğüm o soğukkanlı katile dönüşmüştü.

Birden zihnim bu düşünceyle sarsıldı ve yeni bir düşünceyi bana acımazsızca savururken afallamamı sağladı. İlk zamanlarda gördüğüm soğukkanlı, katil ruhlu adam ve son zamanlarda gördüğüm soğukkanlı adam...

"Konuş lan!" diye gürledi Ediz.

"Sen ne yaparsan yap bu kız gidecek," dedi Semih ağzında biriken kanı tükürürken. "Doğa Güngör'ün peşini bırakmayacaklar."

Ediz ikinci bir yumruğu indirdiğinde bir an müdahale etmeyi düşündüm çünkü darbeleri ölümcüldü. Çocuğun bilinci hâlâ nasıl yerindeydi, bilmiyordum ama Ediz böyle vurmaya devam ederse bir darbe daha aldıktan sonra bayılması muhtemeldi. Attığı yumrukların sertliğinden dolayı kızaran parmak boğumlarıyla Semih'in boğazına yapışan el, ölüm dağıtan Azrail'in eli kadar tehlikeliydi.

"Ona dokunmanıza izin vermem," diye hırladı Ediz yüzünü Semih'in yüzüne yaklaştıran. "Gücünüz bir çocuğa mı yetiyor lan? Benimle uğraşamayacak kadar ödle misiniz?"

“Şahmeran'ına zarar vermekle iki bacağıının ortasına tekmeı indir-
mek arasında ne fark var ki?” dedi Semih nefessiz bir şekilde. “O senin
en hassas noktan.”

“O benim işime lazım,” dedi Ediz dişlerinin arasından. “O patlata-
cağım en büyük bomba, anladın mı? O Atalay'ın kızı!”

“Hiç öyle görünmüyor buradan,” dedi alayla.

“Öyle mi?” Ediz ruhsuz bir şekilde güldü ve Semih'i iterek bıraktı,
ardından bana doğru ilerlerken bir an içim korkunç bir huzursuzlukla
doldu. Ediz'in yüzü allak bullaktı ama ne hissettiğini çözemiyordum.
Eli koluma gitmeden ve parmakları etime gömülürmüş gibi sıkmadan
hemen önce çimen yeşili gözleri tam gözlerim içine baktı.

Ben daha ne olduğunu anlamadan beni sertçe çekti, bir an afalla-
yarak dengemi sağlayamadım ama zaten Ediz dengemi sağlamama bile
fırsat bırakmadan beni Semih'in önüne itti. Dizlerimin ve ellerimin üs-
tüne düşerken beton zemin elimi ısırmuş gibi bir acı hissettim. Saçlarım
önüme düşmüştü. *Deja vu* hissiyle sarsılırken bir an Hatay'a geldiğimiz
ilk günü hatırladım.

Ediz beni anneannesinin ayaklarının dibine aynı bu şekilde itmişti.

Yine pahalı ama ilk gördüğümünden farklı olarak kirlenmiş ayakka-
bılara bakarken o kadar şaşırđım ki bir an zaman kavramını kaybettim.
Saniyeler kurşun gibi vızıldayarak kulağımın dibinden geçerken her şey
soyutlaşmış, bir tek nefesimin sesi kalmıştı sanki.

“O benim hassas noktam mı sence?” diye sordu Ediz buz gibi bir sesle.

“Bu bir şeyi kanıtlamaz,” dedi Semih. En az benim kadar şaşırđmış
görünüyordu. Ellerimi yerden çekip dizlerimin üstünde doğrulduğumda
uzun saçlarım önüme düşmüştü. Saç tellerinin arasında yüzü dağılmış
olan çocuğa baktım.

“Sırf canımı kurtarmak için söylemiyorum,” dedim bitkin bir sesle.
“Benden nefret ediyor.”

İki çarpı iki dört demişim gibi net bir sesle söylemişim bunu, o
kadar emindim ki. Ediz bana acıyordu. Aksi olması için çok şey feda
edebileceğimin farkında olsam da sürekli kalbime ve düşüncelerime
zavallı bir kız çocuğundan başka bir şey olmadığını hatırlatıyordum.

Bu netliğim karşısında Semih de şaşırđmıştı. “Ama sen ona güven-
niyorsun. Siz ikiniz anlaştınız, değil mi? Çocuk mu kandırıyorsunuz?
Madem öyle Doğa'ya tokat at Ediz. Baya sert davran, hadi.”

“Bana emir mi veriyorsun?” diye sordu Ediz buz gibi bir sesle.

“Sana söylediğin şeyi kanıtlaman için fırsat veriyorum.” Semih bana baktı. “Madem o kadar değersiz, ona değersiz olduğunu hissettir.”

Zaten öyle hissediyordum. “Bunu yaparsam kanıtlamış mı olacağım?”

“Evet,” dedi Semih. “Ediz Çağırın’ın bir kalbi olmadığını ve bu işte tek başına olduğunu kanıtlamış olacaksın. Gerçekten hayatına anlam katan hiçbir şeyin olmadığını. Bu kızın hiçbir şey olduğunu kanıtlamış olursun, eğer ona vurursan o senin silahından başka bir şey değildir. Ve Gökhan cephaneye saldıracak biri değil.”

“Gökhan mı?” Ediz’in kulakları hemen dikilmişti. “Gökhan da kim?”

“Şahmeran’ın etini isteyen vezir,” dedi Semih alaycı bir gülüşle. “Aynı zamanda senin canını istiyor.”

“Çok bekler,” dedi Ediz sert bir sesle. “Onu bulup kendi ellerimle öldüreceğim. Kimse ama kimse beni bunu yapmaktan alıkoyamayacak. Duydun mu?”

“Gökhan senden bir adım önde,” dedi Semih. Sesine, suyun içine damlayan mürekkep gibi bir alaycılık yayılmıştı. “Onun kim olduğunu bile bilmiyorsun ama o senin ilkokulda en sevdiğin şarkıyı bile biliyor. Daha da güzeli, en büyük zaafını biliyor. Doğa Güngör.”

Bir şeyler söylemek istiyordum ama dehşete kapılmıştım. Tekrar duvarların arkasına sığındığım için son zamanlarda sürekli bana kızan Doğa’yla tek beden olmuştuk, artık aynı düşünceler içerisinde karanlıkta oturuyorduk.

Merak ettiğimiz tek şey vardı: Ediz ne yapacaktı?

Ediz beni ayağa kalkmaya zorlarken irkildim ama direnmedim. Yenilgiyi kabullenerek onun fazla güç kullanmasına gerek kalmadan ayağa kalktım. Tenindeki gerginliği ve öfkeyi hissedebiliyordum ama benim korkumun yanında bu bir hiçti.

Bana gözünü kırpmadan fiziksel bir zarar verebileceği düşüncesi kanımı donduruyordu.

İri eller yüzümün önüne düşen saçları geriye iterken başımı öne eğip yere baktım. Ediz’in yüzünü de gözlerini de görmeye hazır değildim. Korkuyordum. Canımın yanmasından değil soğukkanlılığından. Umursamazlığından.

Ediz’in bir eli okşarcasma yanaklarımdan çenemin altına kaydığını ama bu tüylerimi diken diken yapan, ruhsuz bir hareketti. Çenemin altındaki eli başımı yukarı kaldırmamı emreder gibi baskı yaptı, direnemeyecek kadar ürküyordum. Her an yüzümde bir tokat patlayabilirdi.

“Efsaneyi değiştir,” dedi Semih. “Tahmasp değil, şahmeran’ın etini isteyenlerden ol.”

Kalbim acıyla sızlarken Ediz’in gözlerinin içine bakıyordum. Padişahın iyileşmesi için şahmeran’ın etini isteyen vezir... Sanırım onun bu efsanedeki yeri tam olarak buydu. Zaten kim Tahmasp olduğunu iddia edebilirdi ki? Tahmasp, şahmeran’a açıktı. Belki de bu hikâyedeki Tahmasp, Kutay oluyordu. Ediz ise babası için kanımı akıtmak isteyen kişiydi.

Ediz’in gözlerinde hiçbir duygu yakalayamayınca kaçınılmaz olanı beklemeye başladım. Çenemi tutan eli gitgide sertleşiyordu, acele edemey miydi? Bir an önce darbesi altında binlerce parçaya bölünecek, sonrasında da o parçaları tekrar birleştirmek üzere karanlığa çekilecektim.

Saniyeler yavaşça akıp giderken Ediz’in gözlerindeki boşluğun yerini öfke alıyordu. Semih bir süre sonra yüzünün acısına rağmen gülerken, “Yanılmadığımı görmek güzel,” dedi.

“Ediz,” diye fısıldadım gözlerime yaşlar dolarken. Ediz, Semih’e aldırmadan hâlâ gözlerimin içine bakıyordu ve sanki gözleriyle havaya hiç çözemeyeceğim bir dilde cümleler kazıyordu. Çenemi yavaşça bıraktı ve geri çekildi.

“Sırf sen istedin diye ona zarar vermeyeceğim,” dedi Ediz bombos bir sesle.

Semih, Ediz’in damarına basarak, “Bahanen bu mu?” dedi. “Ona zarar veremezsin, bunu sen de fark ettin, değil mi?”

Ediz bu lafın üstüne saldıır sanıyordum ama bir heykel kadar tepkisiz kaldı ve Semih’i bağladığı yerden çözmeye başladı. Hareketleri sabırsız değildi, aksine gündelik bir iş yapıyormuş gibi oldukça rahat ve yavaştı.

“Git buradan,” dedi Ediz hareketleri kadar duygusuz bir sesle.

“Anlamadım?” diye sordu Semih. Bunun beklediği bir şey olmadığı ortadaydı, aslında bu benim de beklemediğim bir şeydi. Ediz’in dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı ve ölümcül bir bakış attı.

“Git ve o orospu çocuğuna de ki elinden geleni ardına koymasın.” Semih bir an Ediz’e bakakaldı ama Ediz’in ciddi olduğunu görünce yüzünde alaycı bir ifade oluştu. Yüzü dağılmasına rağmen nasıl bu şekle bürünebiliyordu? Gitmek için harekete geçti ama yanına özellikle yaklaştı.

“Elinden geleni ardına koymayacaktır,” dedi gözlerimin içine bakarak. Ediz dişlerini birbirine bastırarak beni kendine çekerken öfkesini alev alev hissedebiliyordum.

“Bakışlarını onun üzerinden çek,” diye tısladı.

Semih ona aldırmadan hızlı bir şekilde depodan çıkarken güçlü kollar beni küçük bir çocukmuşum gibi sarmalamıştı.

"Doğa'yı bundan sonra yanından ayırmaman lazım," dedi Uygur kaskatı bir sesle. "Olay sandığımızdan daha büyük."

"Farkındayım," dedi Ediz küfreder gibi. "Hatay'dan ayrılalım."

Bir an dondum kaldım. "Arkadaşlarımla vedalaşacaktım."

"Başlatma arkadaşlarına," dedi Ediz beni tersleyerek. Şu anda sinirini koskoca bir dağ gibi görebiliyordum. "Gidiyoruz."

"Olmaz," dedim dehşete kapılarak. Onlar benim ilk arkadaşlarımdı. Ayrıca Egemen'in yeri çok farklıydı. Onları bir daha göremeyecektim, son kez vedalaşmak hakkım değil miydi?

"Doğa," dedi Ediz uyarıcı bir sesle.

"İşlemleri halletmek bir saat sürer," dedi Uygur. "İsterseniz o süre içinde Doğa arkadaşlarıyla vedalaşsın."

Birden bütün duvarlarımı indirip, "Lütfen Ediz," dedim. Çünkü o olmaz derse olmazdı ve beni elimde koca bir hiçle bu şehirden sürüklerdi. Ani gelen ölüm haberi gibi bir şey olmuştu bu veda işi. Birden, durup dururken. Ediz gözlerimin içine baktı ama sonunda pes edip telefonunu bana uzattı.

"Söyle okula gelsinler," dedi. "Sadece bir saatin var, unutma."

Hemen Egemen'i aradım, o benim için herkesi toplardı. Gittiğimiz haberini duyunca bir hayli şaşırca da soğukkanlı kalmayı başarmış, herkesi okula toplayacağını söylemişti. Ediz'le birlikte okula giderken içimde yabancı bir acı vardı. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Okula vardığımızda Sıla kaşlarını kaldırarak, "Neler oluyor?" diye sordu. "Bu saatte okulda ne arıyoruz?"

"Doğa'nın sizinle konuşmak istediği bir konu var," dedi Egemen ama benim yüzüme özellikle bakmıyordu. Bütün gözler bana dönerken Ediz kenarda durmuş bizi izliyordu. Soğuk hava yüzünden nefesim buharlaşıyordu.

"Doğa?" diye sordu Yeliz. "Neden ağlıyorsun?"

"Burada toplanmak istedim çünkü hepinize bir veda borcum var." Gökalp'in gözleri yüzümden sabitlenirken Yeliz ve Sıla bakıştı. Kutay ve Egemen'in her şeyden haberi vardı zaten.

"Bu da ne demek?" diye sordu Yeliz. "Gidiyor musun?"

"Gidiyoruz," dedim hafifçe başımı sallarken.

"Ne?" diye sordu Gökalp. "Neden?"

Mümkün olduğu kadar yalandan uzak bir açıklama yapmaya çalışarak "Zaten geçici olarak gelmiştik," dedim. Eksik de olsa onlara doğruları söylemek istiyordum. "Burada misafirdik ve kaldığımız evde yangın çıktı."

"Yangın mı?" diye sordu Kutay. Bu son olaydan haberleri yoktu.

"Ama daha çok erken," dedi Sila. Gözleri dolmuştu fakat o her şeye ağlardı zaten. Çok fazla paylaştığımız bir şey yoktu. Gülümsemeye çalışarak omuzlarımı kaldırıp indirdim. Ne denirdi ki? Evet, erkendi. Belki de geç kalmıştık, bilmiyordum. Ama artık burada süremiz dolmuştu.

Herkes bana hüzünlü gözlerle bakıyordu.

Daha bir hafta önce gülüp eğlendiğim arkadaşlarım bana bakarken ne yapacağımı bilemeyerek ellerimi önümde birleştirdim ve ellerime baktım. Hayatımda daha önce kimseye veda etmemiştim.

Öylece çekip gidebilirdim ama bu sefer korkak olmak istemiyordum. Onları bir daha göremeyecektim belki de. Bu son anı değerlendirmem gerekiyordu.

Gözlerim dolarken hayatımın hiçbir döneminde ağlamadığım kadar şu son iki ayda ağladığımı fark ettim. Sulu göz biri değildim ama Ediz hayatıma girdiğinden bu yana çok daha hüzünlüydüm ve bu his beni boğuyordu.

"Biriniz bana nasıl veda edildiğini öğretse?" diye sordum alt dudakımın titremesine aldırmadan gülerken. Bu tepkim daha çok üzüntünün havaya karışmasını sağlarken hemen köşede duran Ediz gözlerini bile kırpmadan beni izliyordu.

"Doğa..." dedi Yeliz yanıma gelip bana sarılırken. "Nereden çıktı bu ya? Gitmeseniz olmaz mı? Gitme, lütfen."

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım titreyen sesimle.

"Bu çok ani oldu," dedi ağlamaklı bir sesle. "Daha geçen gün bana Şahmeran'dan bahsediyordun. Daha onunla ilgili birçok şey söyleyecektim sana, birkaç araştırma yapmıştım."

Gözlerim dolu dolu olsa da güldüm. O Yeliz'di. Her yerde kendini gösterirdi. "Dinlemeyi çok isterdim ama bu gece gidiyoruz."

"Bağlantıyı koparmayalım o zaman," dedi beni bırakırken. Hafifçe başımı salladım. "Bak, gittiğin yerde unutmayacaksınız bizi. Yine bir sürü arkadaşlar edinip bizi unutayım deme."

Onlar benim ilk arkadaşlarımdı. Nasıl unutulabilirdim ki?

"Unutmam," dedim. Yeliz tekrar bana sarılırken bu ani haberi hepsini şaşkına çevirdiği belli oluyordu. Sila da gelip bana sarılırken gözyaşlarını zor tutuyordum. Belki ben hayatın yanlış kısmındaydım.

Belki de Ankara'da değil de burada doğmalıydım. Sıla'nın bebek pudrası kokan teni zihniime kazınırken gözlerimi sımsıkı kapattım. Sıla çok duygusal bir kızdı ve anında ağlayacak kıvama gelmişti.

"Ortalık yine o Başak kaşarına kalacak," dedi homurdanarak. "Merak etme. Seni sürekli hatırlatacağız."

"Kesinlikle yapın bunu," dedim gülererek.

Sıla'nın yerini Gökalp alırken Sıla'nın aksine sigara kokan teni burnuma çarptı. "Sık sık görüşelim, olur mu? Bu veda olmasın. Bu sadece kısa bir hoşça kal olsun. O yüzden karalar bağlamıyorum fıstık. Görüşmezsek gerçekten çok fena olur."

"Benim için bir yarış kazan," dedim gülümseyerek.

"Adımı yollara kazıyacağım bebek."

Yine gözlerim yaşlarla dolu olsa da gülererek ondan ayrıldım ve Kutay'a baktım. Yüzünde anlamsız bir ifade vardı. Kollarını açınca hiç düşünmeden kollarının arasına girdim ve kollarımı sıkıca boynuna doladım.

O yüzünü saçlarına gömerken, "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Her şey için özür dilerim."

"Asıl ben özür dilerim," dedi sessizce. "Tüm bunlar benim yüzümden başladı. Özür dilerim Doğa. Bunları yaşamayı hak etmiyorsun."

"Sizi tanımak bile hayatımdaki en güzel şeylerden biriydi," diye itiraf ettim. "Bazen acaba buna değdi mi diye düşünmüyor değilim."

"Mutlu ol Doğa," diye sessizce veda etti Kutay.

"Mutlu ol Kutay." Beni hüzünlü bir gülümsemeyle bıraktı. Ben de aynı gülümsemeyle ona baktıktan sonra Egemen'e döndüm. Egemen'in yüzünde allak bullak bir ifade vardı, ben ona yönelince beni eliyle savuşturdu.

"Vedalaşmayacağım," dedi kaşlarını çatarak. "Nasıl olsa görüşeceğiz."

"Egemen," dedim birçok duyguyu aynı anda barındıran bir sesle. Her şey olabilirdi. Bu işten sağ çıkamayabilirdim. Bir vedayı hak ediyordum, yoksa bir şeyler eksik olurdu içimde. Ama Egemen ısrarla bana veda etmek istemedi.

"O zaman şey..." dedim ne yapacağımı bilemeyerek. "Hoşça kalın."

Aklıma kazınan bir görüntüyle, "Hoşça kal Doğa," dediler. Ashında bu görüntüde Yeliz ve Egemen'in sevgili olmasını o kadar çok isterdim ki... Ama bunu görmek maalesef bana nasip olmamıştı. Fakat eninde sonunda birlikte olacaklarını biliyordum.

Onlara el sallayarak Ediz'in yanına giderken içimde hissettiğim korkunç sızı yüzünden nefes almakta zorlanıyordum. Ağlamayacaktım.

Onlar gibi arkadaşlarım olduğu için çok şanslıydım, belki iki aylık bir arkadaşlıktı ama iki yıllıkmış gibi hissettiriyordu.

Sessizce okuldan çıkıp arabanın yanına geldiğimizde biri, "Doğa!" diye seslendi. Ediz de ben de bize doğru koşan Egemen'e baktık. Yanımıza geldiğinde Egemen beni kollarının arasına alıp sıkıca sarılınca bir an bütün kayışlar koptu ve hıçkırarak ağlamaya başladım.

"Çok üzgünüm," dedi Egemen. "Çok üzgünüm."

Ona daha sıkı sarılırken onun bana hissettirdiği şefkatten kopmak istemiyordum. Bunun o da farkındaydı ama yapılacak hiçbir şey yoktu. Her güzel şeyin bir sonu vardı.

"Beni hiç unutma," dedim çünkü ben onu hiç ama hiç unutmuyacaktım.

"Benim için çözdüğün o kimya kitabı var ya," dedi Egemen. "Aynısını alıp senin çözüm yollarından çözeceğim. Seni unutmak mümkün mü?"

"Bu iş iyi biterse görüşelim, olur mu?" diye sordum hıçkırarak. "Egemen, lütfen görüşelim."

"İyi bitecek," dedi sırtımı sıvazlarken. "Ve görüşeceğiz abicim. En iyi mühendislik bölümünü kazanıp çıkacağım karşına."

"Adam ol," dedim yarı gülen yarı ağlayan bir sesle. Egemen beni bırakıp yüzümdeki yaşları sildi.

"Hadi git bakalım," dedi buruk bir sesle. "Her şeyin altından kalkabilirsin, bunu unutma olur mu? Biz hep buralardayız ve seni seviyoruz. Bunu hep hatırla."

"Ben de sizi çok seviyorum," dedim. Egemen başıma dudaklarını bastırarak bir iki adım geri çekildi yoksa gidemeyecektim, o da bunun farkındaydı. Ediz hiçbir şey söylemeden sürücü koltuğuna geçerken ben de yolcu koltuğuna oturdum. Egemen'e el sallarken o da bana sallıyordu.

Onun bu görüntüsünü hafızama kazıdım.

Arabanın motoru çalıştı ve Ediz vitesi ileri alıp okuldan uzaklaşmaya başladı. Egemen'e tekrar el salladıktan sonra önüme döndüm ve dizlerimi karnıma çekip ağlamaya başladım.

Ediz tek kelime etmiyordu, ben de etmesini istemiyordum zaten. Uygur ve Gece'nin yanına, otele döndüğümüzde hazırlardı. Her şey halledilmişti, Hatay'la bütün bağ koparılmıştı.

"Anneannene uğrayacak mıyız?" diye sordu Uygur eşyaları arabaya yerleştirirken. Ediz'in bakışlarında bir durgunluk vardı.

Ediz sessizce, "Hayır," dedi ve sürücü koltuğuna geçti. Ben de onun yanına oturdum. Gözyaşlarım sessiz iç çekişlere dönmüştü. Uygur ve Gece arkamızda olacaktı.

VEDALAR

Hatay'dan gitmek üzere yola çıktığımızda Hatay sokaklarında gezen tek tük insanlara bakıyordum. Zamanla buranın yokluğuna alışacağımı biliyordum ama insan o an söz geçiremiyordu işte. Başımı cama yaslayıp sürekli gün yüzüne çıkan ağlama isteğini bastırıyordum.

Bir parkın önünden geçerken el ele bir çift gördüm. Hüzünlü bir şekilde bir şeyler konuşuyorlardı ve çocuk, kızın eline, sanki kızın elini tuttuğuna inanamıyormuş gibi bakıyordu. Birden koltuğumda doğrulurken şaşkınlıkla onlara baktım. Kız kedi yavrusu gibi oğlana sokulmuştu.

Gözlerim tekrar yaşlarla doldu ama bu sefer sadece hüznün gözyaşları değildi. Bu sefer mutluluk da hissetmiştim.

Bu sevgililer Egemen ve Yeliz'den başkası değildi.

31. ARAF

Üstüme bir şey örtüldüğünü hissedince huzursuz uykumdan sıyrıldım ve başımdaki korkunç ağrının ve kelimelerin, düşüncelerimin arasında dolaşmasını engellemeye çalıştım. Çok uykum vardı. Uyumak istiyordum. Yattığım yer hiç rahat değildi, arabanın koltuğunda uyuyordum ama açıkçası umurumda değildi.

Gözlerimi açmaya bile halim olmadığı için yattığım yerde kıpırdanarak döndüm ve tekrar uykunun karanlık deliğine girmeye çalıştım.

“Çok yıprandı.” Kulaklarım basınç değişiminden dolayı uğuldadığı için Uygur’ın sesi normalden biraz daha farklı çarpmıştı kulaklarıma. “Artık Doğa’yı özgür bıraksan Ediz? Kız altından kalkamıyor.”

Uykuya dalmak isteyen tarafım yavaş yavaş gözlerini açıp kapasa da ben gözlerim kapalı bir şekilde konuşmaya dikkat kesildim. *Özgür kalmak*. Bu kelime kuruyan ağzıma hem hoş hem de acı bir tat veriyordu. Acı biberi bala batırmak gibiydi. Tamamen zıt iki şey, tıpkı benim kişiliğim ve görüntüm gibi.

“Olur,” dedi Ediz umursamaz bir sesle. “Bırakalım gitsin. Daha bir saat geçmeden kızın tepesine binsinler, biz de ölüm haberini alalım.”

“İstediyin zaten buydu Ediz,” dedi Gece. “Kızın ölmesi. Fikrini ne değiştirdi?”

“İstediyim bir başkasının onu öldürmesi değildi, bu benim intikamım. Ayrıca kızın ölüsü bir işime yaramaz, onu fark ettim. O bana diriyken lazım, ipleri elimde tutmamı sağlıyor.”

“İpleri elinde tutmanı mı sağlıyor yoksa o iplerin ucundaki kuklaları mı değiştiriyor?” Uygur bunu homurdanarak sormuştu. “Bütün planların bozuldu, Hatay’a gelme amacın çok farklıken elinde koca bir hiçle geri dönüyorsun.”

“Planlarım değişti çünkü kim olduğunu bilmediğim bir piç kuruşu benim peşime, ardından zaafım olduğunu düşünerek Doğa’nın peşine düştü. Hatay’da görüşmem gereken bir adam vardı ama bu Gökhan denen herif yüzünden yapamadım. Daha doğrusu şu ufaklık yüzünden.” Ediz’in gözlerini kısarak bana baktığını hissettim.

Arabaya tekrar sessizlik çöktüğünde uykuya dalmam için havayı tırmalayan tarafım beni yenmeye başladı ama uyurken farkında olmadığım, uyanınca beni dürtmeye başlayan idrar torbam ağzına kadar doluydu. Neredeydik acaba? Arabanın motorundan ses gelmiyordu, durmuş olmalıydık.

Gözlerimi yavaşça aralarken gözkapaklarımın dibinde biten bir ağrı yüzünden yüzümü buruşturdum. Hafifçe açık olan gözlerimin ilk seçtiği şey biraz uzağımda, bana dönük olan güzel yüzü görmek oldu. Yattığım yerde Ediz’e doğru döndüğümü fark etmemiştim bile. Gözlerimi tamamen açarken arkasına yaslanmış, başım çevirmiş bana bakıyordu. Uzun birkaç saniye boyunca birbirimizin gözlerinin içine baktık.

“Mola verdik,” diye açıkladı sonunda uyukulu bir sesle. Yorgun görünüyordu, gözlerinin altında mor halkalar oluşmuş, gözleri kızarmıştı. Yavaşça doğrulurken üstüme örtülen şeyin Ediz’in ceketini olduğunu fark ettim.

“Neredeyiz?” Sesim pürüzlü çıkmıştı, ben boğazımı temizlerken Ediz hâlâ dikkatli bir şekilde bana bakıyordu.

“Nevşehir’de. Bir dinlenme tesisi.” Elim başuma giderken arka tarafta oturan Uygur ve Gece’ye bakıp tekrar Ediz’e döndüm.

“Saat kaç?”

“Bir iki saate güneş doğacak,” dedi tam saat vermeden. “Biz bir şeyler yedik. Sen aç mısın?”

Ağzımdaki ekşi tat bütün iştahımı kapatıyordu, başımı iki yana salladım. “Tuvalete gitmem lazım.”

Yaslandığı yerde doğrulup dağınık saçlarını karıştırdı. “Ceketini üstüne giy, dışarıyı çok soğuk.”

Onun üstünde vücuduna yapışan siyah bir kazaktan başka bir şey yoktu. Kaşların çatılırken ceketini üzerimden çektim ve ona uzattım. Benim üzerimde montum vardı zaten, bir de Ediz’in ceketine ihtiyacım yoktu.

“Gerek yok,” dedim. Ediz kapıyı açarken bana öyle bir bakış attı ki gören annesine küfrettim sanırdı.

“Bir şeyi iki kere söylemeyi hiç sevmem,” dedi soğuk bir sesle. “De-diğimi yap.”

Açtığı kapıdan içeriye buz gibi hava dolarken sanki hücrelerim büzüştü. İç Anadolu'da olduğumuz için hava daha sertti, üstüne üstlük güneş doğmadan hemen önceki zaman günün en soğuk vakitleri olduğu için ayrı bir soğuktu. Ediz donmuyor muydu?

O dışarı çıkıp kapıyı kapatınca, "Dediğini yap, boşuna sinirlendirme," dedi Uygur. "Ne yaparsan yap o ceketi almayacak."

İnanamayarak başımı iki yana sallarken ceketi isteksizce montumun üstünden üzerime geçirdim. Kapıyı açıp dışarı çıkarken soğuk uyku sersemliğime asit döküyordu sanki. Üzerimdekilere rağmen üşürken Ediz sanki hiç üşümüyormuş gibi sabırla beni bekliyordu. Oysa üşüdüğünü, hatta donduğunu biliyordum ama özellikle hiçbir şey belli etmiyordu. Sanki üşümek kötü bir şeydi.

"Acele et," diye emir verdi. "Yine hastalanıp başıma kalacaksın."

Hiçbir şey söylemeden yanında yürümeye başladığımda birkaç tane otobüs tesisin önünde duruyordu. İnsanlar uzun yolculuğun etkilerinden bacaklarını kurtarmak ister gibi etrafta dolanıyordu; kimi telefonla konuşuyor kimi sigara içiyordu. Günün her saati açık olduğu belli olan restoranın yanında bir büfe vardı ve bir adam gözleme yapıyordu. Birden iştahımın açıldığını hissettim.

"Açım sanırım," dedim gözlemlere bakarken. Ediz yüzüme baktı ve sonra bakışlarımı takip ederek gözleme yapan adamı gördü. İsteyip istemediğimi sormadan, kabaca, "Sana gözleme alayım," dedi. Ben gözlerimi devirirken elime bir yirmilik tutuşturdu. "Sen git tuvalete. Ben seni bekliyorum burada, beş dakikan var."

Tuvalete bile dakika tuttuğu için ona ters ters baktım ama bir şey söylemeden hediyelik eşya satan yere girdim, yanıp sönen bir tabela tuvaletin içeride olduğunu gösteriyordu. Seri bir şekilde tuvalete yönelirken tuvaletin gerçekten temiz olduğunu görmek beni sevindirmişti, kocamandı ve sadece birkaç kişi vardı. Biri kabinlerin içinde öğürüyordu, uzun yolculuklara dayanamayan insanlara gerçekten üzüliyordum.

Hızla kabinlerden birine girdim ve çıktığımda hemen elimi yıkamaya gittim. Aslında acele etmemin sebebi Ediz'in sözünü dinlemek istemem değildi, o soğukta, o kılıkla beklemesini istemiyordum. Soğuk suyla elimi durularken aynadaki yansımama baktım, saçlarım birbirine girmiş ve gözlerim şişmişti. Ne zaman ağladıktan sonra uyusam böyle oluyordu.

Ama yine de uyku iyi geliyordu, nedense uyumadan önce çok kötü hissetsem bile uyandığımda en azından hissiz oluyordum. Ne mutlu ne de mutsuz. Hiçbir şey olmuyordu.

Tuvaletten çıkarken parayı hızla artık sürekli tuvalet başında beklemekten mimiklerini kaybetmiş adama verirken çevreme bakıyordum. Şarj etme makinasının yanında duran ve bana bakan yirmili yaşlarda biriyle göz göze gelince bir an paranoyaya kapıldım. Sanki çevremdeki herkes beni öldürmek için pusuya yatmış gibi hissetmesem de birinin gözlerini bana dikerek bakmasına alışık değildim.

Önüme bakarak yürümeye başladım ve otomatik kapı iki yana açılıp soğuk tekrar bana çarparken Ediz'i gözlerimle aradım. Elinde bir poşet tutuyordu, diğer elinde sigara vardı ve etrafa bakarak sigarayı içiyordu. Ben yanma giderken gözlerini kısarak bana baktı ve ağzındaki dumandan dışarıya üfledi.

Paranın üzerini ona uzattım.

"Kalsın. Hadi gidelim."

İtiraz etmeden parayı kotumun cebine sıkıştırdım ve Ediz'in peşinden yürümeye başladım. Arabanın yanına geldiğimizde sigarası bitmemesine rağmen kalanı attı ve arabaya bindi. Ben de sürücü koltuğunun yanındaki yolcu koltuğuna geçerken Ediz bana elindeki poşeti uzattı.

İçinde gözleme ve portakal suyu vardı. "Teşekkür ederim."

Ediz arabanın motorunu çalıştırırken, "Bana teşekkür etmeni sevmediğimi biliyorsun," diye homurdandı. "İlla bir minnet gösterisi yapacaksan emin ol sessiz kalman daha çok işe yarar."

Ona yüzümü buruşturarak baktım ama bir şey demedim, onunla tartışacak halde değildim. Onun yerine sıcak gözlemeyi ve portakal suyunu çıkardım.

"İster misiniz?" diye sordum Uygur ve Gece'ye.

"Biz yedik fıstık," dedi Uygur gülümseyerek. "Afiyet olsun."

"Afiyet olsun," dedi Gece. Onlara gülümseyerek baktıktan sonra isteyip istemediğini sormak için Ediz'e döndüm ama o ne yapacağını anlamış gibi bir bakış attı, oturduğum yere sindim. *Tanrım, tamam.*

Normalde hızlı yiyen biri idim ama bu sefer tadını çıkara çıkara, sindire sindire yedim. Hâlâ uykum vardı ve karnımın doyması, arabanın sıcaklığı ve Ediz'in ceketinden gelen güzel koku iyice bu uykuyu besliyordu. Çöpleri poşete atıp arabanın kapısındaki bölmeye koydum ve arkama iyice yaslanıp esnedim.

"Uyu," diye emir verdi Ediz.

"Söylemesen uyumayacağım sanki," diye mırıldandım uykulu bir şekilde. Ardından bir kez daha esneyerek Ediz'e sırtımı döndüm ve gözle-

rimi kapattım. Vücudumun uykuyu damarlarıma kabul etmesi çok uzun sürmedi.

Fakat Ediz'in sesi hâlâ beynimin içinde dönüyordu. Bir süre, hatta uzun bir süre karanlığın içinde, düşüncelerden uzaktım ama sonra gözkapaklarıma bir ışık vurdu.

Yanağımda keskin bir acı hissettim ve tıpkı yanağımdaki acı kadar keskin bir ses havada yankılandı. Ağzımda bakırmsı bir tat hissedince yüzümü buruşturdum ve ne olduğunu anlamayarak gözlerimi araladım. Elini yanağıma götürecektim ama sanki bileğim, kolumu yasladığım yerle bütünleşmiş gibiydi.

Elimi kaldırmaya zorladım fakat başaramadım.

Şaşkınlıkla çevreme bakarken tanıdık bir yerde olduğumu fark ettim. Dağ evi. Ediz'in beni götürdüğü yer. Burayı babasıyla beraber yapmıştı ve varlığından kimsenin haberi yoktu. Çağırın adı üzerine bütün mal varlıkları elden geçirilse bile buranın varlığını kimse bilmediği için çok iyi bir saklanma yeriydi.

Belki de Levent Çağırın polisler tarafından arandığı onca zaman burada saklanmıştı.

Ama sorunun şu an Levent Çağırın ve nasıl saklandığı değildi. Bir sandalyeye bağlanmışım ve hava soğuktu, ağzımdaki bakırmsı tadın ise kan olduğunu fark etmiştim. Biri bana vurmuştu. Sonunda akıl edip başımı kaldırabildiğimde Ediz'in bomboş, ruhunu kaybetmiş gözleriyle karşılaştım.

"Ediz?" dedim şaşkınlıkla. Üstünde bembeyaz bir tişört vardı ve tişörtün üstü kan lekeleriyle doluydu. Ediz'in eline de bulaşan kan uzun süredir teninde duruyormuş gibi kurumuştu. Karşımda bir yabancı duruyordu.

Ya da belki de değildi. Çok tanıdık gelen bir ifade, çok tanıdık gelen bakışlardı bunlar. Beni buraya ilk getirdiğinde yüzünden dökülen ifadelerdi. Bu benim soğuk, acımasız katilimdi. Gözünü intikam bürümüş ve acısının ardında hayatını kurban etmiş bir cellat gibiydi.

"Ölüm vakti küçüğüm," diye fısıldadı Ediz. Sesi en az yüzü kadar boş ve tehlikeliydi. Ben anlamayan gözlerle ona bakarken önüne eğildi ve başını hafifçe kaldırarak bana baktı. Dudaklarında alaycı bir gülümseme oluşurken elindeki bıçağı fark ettim.

Bıçak bana yaklaşırken dilimi kaybetmiş gibiydim.

"Hayır!" diye bağırardım dehşetle. Zihnim nasıl bu hale geldiğimizi sorguluyor, bir şeyler bulmaya çalışıyordu. "Ediz, dur!"

Söylediklerimi umursamadan bıçağın ucunu karnımda gezdirerek yavaşça yukarıya doğru çıktı. O bıçağın ucu kalbime yaklaşıırken düşünceler çığlık çığlığa bağırmaya başlamıştı.

Hayatım parçalanacak, gelecek kavramı elimden alınacaktı. Karanlık. Hissizlik. Ölüm. Bunlar hiç düşünmediğim ama içten içe gerçekten korktuğum kelimelerdi. Telaşa kapılan zihnimin arasından bir cümle fırladı. Ölünce ne olacaktı?

Sanki çok hoşuna giden bir şey yapıyormuş gibi Ediz'in dudaklarında küçük bir tebessüm oluştu fakat yeşil gözleri hâlâ bomboş bakıyordu.

"Şahmeran," diye fısıldadı ben korkuyla ona bakarken. "Efsanenin sonuna geldik."

Ediz yavaşça doğrularak dudağımın kenarına bir öpücük kondurdu ve bunu yapmasıyla bıçağın kalbime saplandığını hissetmem bir oldu. Çılgılığım kendi kulaklarımı tırmalarken bileklerimdeki baskıyı yine hissettim ama bu seferki can yakan bir tutuştu.

"Doğa, uyan!" diye bağırdı birisi. Gözlerim hızla açılırken ilk hissettiğim şey yapış yapış terlediğim oldu, ense köküm ve saç diplerim sırlıslıkladı. Elimi kalbime götürmek için bedenim benden bağımsız olarak elimi hareket ettirmek istedi ama biri bileklerimi sıkıca tuttuğu için yapamıyordum. Korkuyla bileklerimi tutan Ediz'e baktım.

"Kâbus görüyordun," dedi Ediz hızla. "Sakinleş. Gördüğün şeyler gerçek değildi."

"Bileklerimi neden tutuyorsun?" diye sordum ağlamaklı bir sesle. Bileklerimi bırakırken bana temkinli bir ifadeyle bakıyordu, yattığım yerden doğrulurken elim kanı hissetmek ister gibi kalbimin üzerine gitti ama hiçbir şey yoktu. Fakat gümbürdeyen atışları avucumun içinde hissetmişim.

"Bana vurmaya çalıştın," dedi kaşlarını çatarak. Ona aldırmadan çevreme bakınarak nerede olduğumuzu anlamaya çalıştım. Güneş çoktan doğmuş, odayı aydınlatmıştı. Mobilyaların tanıdıklığı karşısında yüzümdeki bütün kan çekilirken korkuyla Ediz'e baktım.

"Ne arıyoruz burada?" Dağ evindeydik. Her şeyin başladığı, benim o lanet anlaşmayı öne sürdüğüm yerde. Rüyamda öldürüldüğüm yerde.

Verdiğim tepkiyle Ediz'in kafası karışmıştı. "Bir süre burada kalacağız."

"Neden burada kalacağız?" diye sordum.

"Doğa, sen iyi misin?" dedi Ediz bana yaklaşıırken. Ondan uzaklaşmaya çalıştım ve bu onu afallattı. Yüzümde nasıl bir ifade vardı bilmiyordum

ama Ediz'in efsanesinin sonuna geldiğimizi söyleyen sesi ve yüz ifadesi aklımda dolamp duruyordu.

Kalbimde o bıçağın varlığını hissetmişim.

"Beni öldürecek misin?" diye sordum. Mantıklı düşünemiyordum. Aslında bilinçaltımın bana daha kötü oyunlar oynadığı olmuştı ve kâbuslardan kolay kolay etkilenmezdim. Yine de o bıçak tam kalbime, tüm duygularına saplanmış gibi hissetmek beni dehşete düşürmüştü.

Bu rüya diğerlerine oranla gerçekçiydi. Gerçekleşebilecek bir sahneydi.

"Rüyada seni öldürdüğümü mü gördün?" diye sordu kaşlarını çatarak. Ona hiçbir şey söylemeden bakarken Ediz sabırla yüzüme baktı. "Doğa. Cidden en sinir olduğum şeylerden birini yapıyorsun. Rüya bu. Adı üstünde. Kendine gel."

"Kalbime bıçağı sapladın," diye fısıldadım. "Bıçağın kalbimi delip geçtiğini hissettim."

Ediz'in gözleri yumuşamadı ama en azından o sert bakış gitti. Uzanıp elimi tutunca şaşırđım ama o bana aldırmadan elimi tekrar kalbimin üstüne koydu ve elini, elimin üstünden çekmedi. "Bak, hâlâ atıyor. Sadece bir kâbustu."

"Baban sana hiç meleklerden bahseder miydi?" diye sordum aniden konuyu değıştirerek. Kaşlarını çatı.

"Evet," dedi mesafeli bir sesle. "Nereden bildin?"

"Seninle ilgili bir kâbus daha görmüştüm," dedim korkuyla. "Küçük bir çocuktun ve piyano çalıyordun. Odanda bir piyano vardı."

"Ne gördün?" diye sordu kaşları iyice çatılırken.

"Yatağının hemen başında bir kadın resmi vardı ve o kadının yüzü yoktu. Sadece göz çukurları vardı, onun dışında bütün her şey boştu. Küçüklüğün bana bir melek olduğumu söylüyordu ve..." Birden utanarak sustum. Ediz deli olduğumu düşünecekti, ben ve onun meleğı olmak... Niye anlatıyordum ki bunu? Saçma sapan bir rüyaydı. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Devam et," diye emir verdi Ediz.

"Boş ver," diye fısıldadım ama elimin üstündeki elini daha da sıkıp canımı acıttı. Bu sözsüz bir emir, aynı zamanda bir uyardı. Ona tereddüt ederek baktığımda gözlerinin alev almaya başladığını gördüm. Sinirlenmişti. Ama neye? Saçma sapan kâbuslarıma mı yoksa ona anlatmamama mı?

"Baban sana bir gün bir meleğın geleceğinden bahsetmiş," dedim kuru bir sesle. "Bana o melek olup olmadığını sordun. Babanı gördüm"

ve şey..." Başımı iki yana salladım. "Benden kurtulmanı söylüyordu sana. Yoksa sonunun kendisi gibi olacağından bahsediyordu. O bunu söyledikten sonra şey oldu...." O aynadaki görüntüm aklıma dolunca ürperdim.

"Ne oldu?" diye sordu Ediz kaskatı bir sesle.

"Yatağının başındaki kadının resmi var ya," dedim tereddütle. "Onun gibi olmaya başladım. Bütün yüzüm silinmeye başladı. Gözlerim, ağzım, burnum her şey gitti. Babana meleğinin gittiğini söyledin." Bana aşağılayıcı bir bakış atmasını bekleyerek alt dudakımı dişledim. Ediz gözlerimin içine bakıyor, hiçbir tepki vermiyordu ama gözlerinde sanki cehennem ateşi yanıyordu. Kızmıştı.

Bir an öfkesini hissedince, "Bana kızma," dedim. "Bilinçdışımın saçma bir oyunu işte. Benim elimde olan bir şey değildi."

"Sus Doğa," dedi gözlerini başka yöne çevirip öfkeyle bakarken.

"Çok mu kızdın?" diye sordum. Gazabından korkuyor, gözlerindeki alev dışa vuracak ve tenimi yakacakmış gibi hissediyordum. Ediz'in bakışları tekrar bana döndüğünde çenesi kaskatıydı.

"Kızmadım!" diye bağırınca irkildim. Duvarların ardındaki Doğa kolumdan tutup beni yanına çekti ve ellerini dudaklarıma bastırdı. Kurban, katilini kendine melek derken görüyordu. Sanki bu çok mantıklıymış gibi bir de gitmiş Ediz'e anlatmışım. "Bakma bana öyle."

"Nasıl bakmayayım?" diye sordum biraz korkarak. İtiraf etmek gerekirse Ediz'in gözü dönmüş halleri beni ürkütüyordu, sinirlenince gözü hiçbir şeyi görmüyordu.

"Bakma işte böyle," diye emir verdi. Normalde inadına yüzüne bakardım fakat şu an bunu yapmak pek akıllıca değildi. İnadımı rafa kaldırıp bakışlarımı başka yöne çevirdim ve ona bakmamaya başladım. Ediz'in elinin bana uzandığını görünce bir an kalbim korkuyla teklese de benim tepki vermeme zaman bırakmadan çenemi kavradı, tutuşu ne sert ne de yumuşaktı. Beni ona bakmaya zorladı.

Çimen yeşili gözleri parlıyordu.

"Gördüğün her rüyayı bana anlatmanı istiyorum," dedi daha sakin bir sesle. Birkaç saniye ona bakarak kelimeleri toplamaya çalıştım. Sinirliken daha güzel oluyordu, sanki benim hayal dünyamdan bir parçaymış gibi hissettiren bir güzelliğe sahipti.

"Saçma sapan şeyler," dedim yavaşça.

"Yatağının başında annemin büyük bir resmi var," dedi. "Piyanom odamda değildir ve ben küçükken kimseyle konuşmazdım. Babam kü-

çükken annemin bir meleğe benzediğinden ve bir gün annem gibi birinin benim hayatıma gireceğinden bahsedirdi.”

Yeşil gözleri tam gözlerimin içine bakıyordu. “Ama o melek hiç gelmedi Doğa ve rüyanın nasıl böyle olduğunu anlayamasam da... Unut, olur mu? Bunlar...”

“Saçmalıktan başka bir şey değil,” diyerek sözünü tamamladım. Ediz hafifçe başını sallayarak yüzümü bıraktı ve yataktan kalktı.

“Yüzünü falan yıka,” dedi mesafeli bir sesle. “Ankara’ya gideceğiz, görmemiz gereken biri var.”

“Tam olarak nereye gideceğiz?” diye sordum.

“Bilkent Üniversitesi’ne. Hazırlanman lazım çünkü kutlama gibi bir şey varmış. Gece kuaförde bekliyor bizi.” İşte Ediz ve buzdan adam hali...

“Pekâlâ,” dedim bu tavrına karşı ne yapacağımı bilemeyerek. Zaten ona nasıl yaklaşacağımı bir türlü kestiremiyordum.

Hızlıca hazırlanırken, ki zaten çok fazla bir şeye gerek yoktu. Ediz beni dışarıda beklemişti. Neden doğruca Ankara’ya geçmediğimizi anlamamıştım, sanırım plan sonradan ortaya çıkmıştı.

Yaklaşık kırk beş dakikalık bir yolculuk daha yapmıştık, Ediz çok uykusuz görünüyordu. Bütün gece direksiyon sallamıştı ve yolculuk bittiğinde de uyumamıştı. Kendisiyle ne alıp veremediği vardı, anlamıyordum.

Gece ve Uygur bizi Tandoğan’da bekliyordu. Ediz arabayı kuaförün önünde durdururken, “Siz işlerinizi halledin. Ben burada biraz kestireceğim,” dedi.

“İyi olur,” dedim yüzüne bakarak. Bir saat de olsa dinlenmesi iyi olurdu.

“Elbise işini Gece halledecekti.” Hafifçe başımı sallarken arabanın kapısını açtım. “Dikkatli ol.”

“Sadece kuaföre gidiyorum Ediz,” dedim gözlerimi devirerek.

“Olsun,” diye homurdandı. Ona inanamayan gözlerle bakıp kapıyı kapattım ve kuaföre girdim.

Kuaförde saatlerce oyalandık. Gerekli olan her şey yapılmıştı, hatta saçlarımı biraz kestirip şekil bile verdirmiştim. Gece bana siyah, straplez bir elbise almıştı. Göğüs kısmı dar olsa da göğüsten aşağısı boldu. Altına da siyah platform topuklu ayakkabılar giymiştim.

Fazla makyajı sevmediğim için yapılan makyajı sildirdim. Kadın o kadar uğraştığı için bana sinir olmuştu ama işimiz bitince Ediz’in haddinden fazla para verdiğini gören kadın bir anda yumuşadı.

“Saçlarını mı kestirdin?” diye sordu Ediz arabaya bindiğimizde.

“Evet, nasıl olmuş?”

Omuz silkerek önüne döndü. “Güzel,” dedi umursamaz bir sesle. Zaten bir kere ilgili olsa düşer bayılırdım veya onun bir tarafından bir şeyler eksilirdi. Ona suratımı ekşiterek baktım arkama yaslandım. Artık hava erken karardığı için çoktan karanlık çökmüştü, kuaförde gerçekten çok fazla oyalanmıştık.

Gece de fırsatını bulmuşken saçlarını boyatmıştı.

Bilkent Üniversitesi'ne gelene kadar arabada sadece müzik sesi vardı, radyoda rastgele çalan şarkıların hiçbiri ilgimi çekmiyordu ama kampüse geldiğimizde bütün dikkatim üniversiteye çevrilmişti.

Üniversite o kadar güzeldi ki. Bilkent'ti, tabii güzel olacaktı? Burslu öğrenciler açısından hiç iyi bir ünü olmadığı için burası hayallerimin yakınından bile geçmemişti ama yine de bu üniversiteyi hep çok sevmiştim. Kantinde *burslular ve köpekler giremez* yazısı asılmasaydı daha sempatik bir yer olabilirdi tabii.

“Kutlamaya hiç bulaşmayacağız,” dedi Ediz. “Doğruca adamla konuşup döneceğiz.”

“Bu kadar hazırlık ne içindi?” diye sordum arabadan çıktığımızda.

“Dikkat çekmemek için,” dedi omuz silkerek. Arabanın kapısını kilitledikten sonra bana kolunu uzattı. Söylenerek koluna girdim, saatlerdir o kuaförde işkence çekmişim ben! Sebebi de dikkat çekmemek miydi yani?

İçeriye girdiğimizde herkes kutlamaların olduğu yere gidiyor, kimse bize dikkat etmiyordu ta ki bir adam Ediz'i fark edene kadar. Ediz'in rahatsızlığını hissedebiliyordum ama yapacak bir şeyi de yoktu.

Adam sanki yıllardır görüşmüyorlarmış gibi konuşurken bizi zorla kutlama bölümüne götürmüştü. Fazla kalabalık yoktu ama yine de rahatsız edici bir ortamdı.

Ediz'in okul arkadaşlarının gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, erkekler merakla, kızlarsa gerçekten hoş olmayan duygularla bakıyordu. Kolunu belime sarıp beni kendine çekince kızlara inat ona sokuldum ve bir elimi beline götürürken diğer elimi de gevşek bir şekilde göğsüne koydum.

Başak'tan rahatsızım mı demiştim? Beterin beteri vardır derken tam olarak bunu kastediyorlardı sanırım. Çünkü burada bir sürü Başak vardı.

“Küçükhanım kim?” dedi Ediz'in konuştuğu adam.

“Sevgilim,” dedi Ediz tereddüt etmeden. Tamam, bu plandan benim haberim yoktu. Zaten planları kendisi kuruyor, bana hiçbir şey söylemeden kendisi uygulamaya geçiriyordu. Pot kırmam hiç de kaçınılmaz

değildi ama Ediz Bey çok rahattı. Bir gün bu rahatlığının bedelini fena halde ödeyecek gibi duruyordu.

“Çağırın’ın sevgilisi ha?” Adam bana elini uzatınca Ediz’in göğsünde duran elimi nazik bir şekilde ona uzattım. “Adın ne ufaklık?”

“Doğa,” dedim gülümseyerek. Açıkçası yapay bir gülümsemeydi bu ama samimi görünmesini diliyordum. Ediz’in benden habersiz bir şeyler çevirmesinden nefret ediyordum. En azından ağzının suyunu akıtarak Ediz’e bakan kızlara kapak olurdu. Nedense onlara sebepsiz bir kin, nefret beslemiştim.

“Tanıştığuma memnun oldum Doğa.” Adam benim aksime çok samimi ve sıcaktı. “Sonunda şu koca oğlanı yola getirecek bir kız çıktı. Aferin kızım. Ediz ilk defa birinin elini tutuyor, bırakma sakın.”

Ediz’e baktığımda göz kırptı.

“Bırakmam,” dedim Ediz’in belinde duran elimi canını acıtmak için sıkarken. Ediz de sırtı.

“Siz eğlenmenize bakın o zaman. Seni tekrar aramızda görmek istiyoruz Ediz. Biliyorum, kaybın çok büyük ama bak, karşılığında sana bir hediye gelmiş bile. Doğa’yla mutlu görünüyorsunuz ve bu beni gerçekten memnun etti.”

Ediz’in içinden homurdandığını duyar gibi oldum. “Öyle. Ama bir süre daha dönmeyeceğim. Sadece ufak bir işim vardı, onun için geldim.”

“En kısa zamanda dön o zaman oğlum. Ben profesörlerin yanına gitmeliyim.” Adam bana döndü. “Tekrardan tanıştığuma memnun oldum kızım.”

“Ben de efendim,” dedim gülümseyerek. Adam yanımdan ayrılırken Ediz erkeksi bir sesle homurdandı.

“Sevgiliyiz, nişanlıyız, hamileyim...” Başımı iki yana salladım. “İnsan bir haber verir. Ya pot kırsaydım?”

“Önceden planladığım şeyler değil,” dedi Ediz omuz silkerek. “O an aklıma geliyor, ayrıca senin de ayak uydurabileceğini biliyorum. Çok zor şeyler değil. Ayrıca hazır ol, birkaç ziyaretçimiz var.”

Baktığı yere baktığımda kızıl saçlı bir kızın, esmer bir çocuğun ve onların arkasından gelen kumral bir kızın bize yaklaştıklarını gördüm. Ediz’in arkadaşı olmadığını biliyordum ama tanınan biri olduğu kesindi. Onunla konuşmaya çalışan çok kişi de olmalıydı.

“Uzun zamandır görünmüyorsun Çağırın?” dedi çocuk yanıma geldiğinde. “Dönüşün muhteşem olmuş ama. Bu güzel kız kim?”

Ediz gözlerini kıstı. “Selam Tuğberk. Bu Doğa, sevgilim.”

"Sevgilin mi?" Kızlardan biri tek kaşını kaldırarak, aşağılar gibi sormuştu bunu. Kız gerçekten çok güzeldi, kızıl saçları boyaydı ama beyaz, neredeyse şeffaf tenine çok iyi uymuştu. Boylarımız eşitti ama aramızda bir fark vardı: Kız yirmi dört yaşında vardı ve ben onun yanında gerçekten çocuk gibi kalıyordum.

"Evet, bir sorun mu var?" dedi Ediz.

"Hayır," dedi kız hoşnutsuz bir ifadeyle. Beni öyle bir süzmüştü ki kendimi Gargamel'in kız versiyonu gibi hissetmişim, sanki karşısında o kadar çirkin bir kız vardı. Kaşlarım hafifçe çatılırken Ediz beni daha sıkı tuttu.

"Kız güzel," dedi Tuğberk. "Fazla küçük ama. Hangi üniversite? Birinci sınıf mı?"

"Doğa lisede," dedi Ediz. "Son sınıf."

Herkesin kaşları şaşkınlıkla havalanınca kendimi ufak bir çocuk gibi hissettim. Lise son o kadar da küçük olduğumu göstermezdi. Hem ha lise son ha üniversite bir? Ne fark ederdi ki?

"Sen küçüklerle asla takılmazsın," dedi kızlardan biri. "Seni tehdit falan mı ediyor?"

Yüzümü Ediz'in göğsüne gömüp gülmeye başladım, sinirlenmem gerekirdi belki ama garip bir şekilde kahkaha atma isteği gelmişti içimden. Onun da güldüğünü hissettim, eli belimden saçlarıma geçmişti.

"Yanımda kalması için ben onu tehdit ediyorum," dedi Ediz.

"O kadar tecrübeli yani?" diye sordu kız. "Senin tarzının altından her kız kalkamıyor, bunu biliyoruz."

"O öylesine bir kız değil," dedi Ediz sıkılmış gibi bir sesle. "O yüzden kurcalamayın kesin, sizi ilgilendirmez."

Tuğberk, "Sıkıldığında alabiliyor muyuz?" diye sordu ve Ediz birden hiddetten kaskatı kesildi.

"Ne dedin?" diye sordu tehlikeli derecede sakın bir sesle. "Bir daha söyle."

Tuğberk'in kafası karışmış gibiydi. "Diyorum ki sen sıkılınca şeker vereceğim desem peşime takılır mı?"

Ediz kendisiyle yaşıt görünen Tuğberk'e öyle bir yumruk indirdi ki ben de dâhil olmak üzere olayı gören herkesin gözleri fal taşı gibi açıldı. Ediz kelimelerin üstüne basa basa, "Ondan uzak duracaksın," dedi. "Duydun mu? Uzak duracaksın."

"Tamam," dedi Tuğberk şaşkınlıkla. "Tanrım, tamam."

“Ediz,” dedim yanına gidip önüne geçerek. Bana değil elinin tersini ağzına bastıran Tuğberk’e bakıyordu. “Ediz. Gidelim buradan.”

“Siktiğimin piçleri,” diye tısladı. Ellerimi Ediz’in kollarına yerleştirdim ve kaslı kollarını sıktım. Dikkatini bana çevirirken bakışları alev alevdi. Ona kendine gelmesini söyler gibi sert bir bakış attım. Tamam, bana böyle bir muamele yapıldığı için rahatsız olmuştum, hatta sırf bu yüzden Ediz’in attığı yumruk hoşuma gitmişti ama uzatmanın âlemi yoktu.

“Gidelim.”

Önüne dönüp yürümeye başladığında Tuğberk’e kısa bir bakış atıp Ediz’in arkasından gitmeye başladım. O adam bizi görmese buraya hiç gelmeyecektik bile ama artık olan olmuştu. Ayağımdaki topuklu ayakkabılarla Ediz’e yetişmeye çalışırken çevredekiler bize şaşkınlıkla bakıyordu.

Neyse ki mekândan çıkınca durmuştu, cebinden telefonunu çıkarırken gözlerini dikmiş sanki az önce olanlardan ben sorumluyum gibi bana bakıyordu. Ne söyleyeceksem hepsini yuttum, şu durumda sessiz kalmak daha iyiydi.

“Nerede bu adam Uygur?” diye sordu öfkeyle. “Burada bizi bir sürü insan gördü, birinin polislerle bağlantısı varsa sıçarız. Bu kadar tedbirsiz hareket etmem ben, adam ya gelsin ya da gidiyorum buradan.” Karşı taraftan telaşlı mırıltılar geldi. “Ne dedin?” Ediz’in yüzü iyice gerilirken gözlerini öfkeyle kapattı. “Emin misin?” Uygur’ı dinledi. “Bu adam ne olacak? Buraya gelip sen halledebilir misin?” Yine durdu. “Merak etme, etrafta polis yok. Bir şey olmaz. Arka taraftan gireriz zaten.” Dinledi. “Tamam, telefonunu bekliyorum. Acele et.”

Telefonunu kapattıktan sonra bana döndü. “Gidiyoruz.”

“Hani bir adamla görüşecektik?” Bunca sıkıntının bir nedeni olsaydı bari.

“Onu Uygur halledecek. Başka bir işimiz var bizim.”

Kaşlarımı çatarak ona baksam da, *burada patron benim*, bakışı atarak kafasıyla peşinden gelmemi işaret etti. O yürümeye başladığında ayaklarımı yere vura vura ilerlemeye başladım, bir gün bu herif yüzünden akıl sağlığımı kaybedecektim.

Bilkent Üniversitesi’nin kampüsüne doğru ilerlerken Ediz’in sigara çıkardığını gördüm, çok fazla sigara tüketiyordu.

“Gel şuraya oturalım,” dedi Ediz kenardaki çimenlik alanı göstererek. Hiçbir şey söylemeden yavaşa peşinden gittim ve o çimenlere yayılırken sessizce yanma oturdum. Eteğim açılıyor mu diye bakmamıştım bile, rahat bulduğum bir pozisyonda oturmıştım.

Fazla ışıklandırma olmadığı için gökyüzündeki yıldızlar daha net görünüyordu. Ediz sigarasını yakarken ben yıldızları izliyordum. Bir süre yıldızlara baktıktan sonra siniri geçmiş mi diye görmek için Ediz'e baktım.

Karanlıkta siyah görünen gözlerini kısmış, iki parmağının arasında tuttuğu sigarasını yavaşça içiyordu. Siyah gecede dudaklarının arasından yayılan gri dumanı görebiliyordum. Ediz onu izlediğimin bile farkında değildi büyük ihtimalle, benim sessizliğimi beslercesine tek kelime etmeden yanımda oturuyor ve bir şeyler düşünüyordu.

Dizlerimi karnıma çekip çenemi yasladım ve kollarımı bacaklarımın etrafına sarıp ben de yıldızlı geceyi izlemeye başladım.

"İster misin?" dedi Ediz sessizliğini bozarak. Ona tembel bir bakış attığımda sigarayı gösterdiğini gördüm. Ona ters ters baktıktan sonra tekrar gökyüzünü izlemeye başladım.

"Bana senden başka bir şey zarar veremezdi hani?" dedim mesafeli bir sesle. "Bir sigara bile."

Ediz hafifçe başını salladıktan sonra yine sigarayı dudaklarına götürüp içine çekti, ardından sigarayı başparmağı ve işaret parmağı arasında tutup bana yaklaştı. Dumanı tekrar bırakırken gri sis yüzünü sıyrıp geçmişti. Başımı kaldırıp ona anlamayan gözlerle baktım, aklımdan ne geçiyordu, biliyordum ama gözleri dikkatle beni izliyordu.

"Kıpırdama," dedi bir eli çenemi kavrarken. Sigaradan içine bir nefes daha çekip yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve benim kalp atışlarım hızlanırken belli bir mesafede durdu. Ediz ciğerlerinin her bir noktasına değmiş, nefesine karışmış olan sigara dumanını yavaşça üfledi ve gri sis, nefesiyle birlikte onun dudaklarından benim dudaklarımın akmaya başladı.

Sigara dumanı ciğerlerime akarken geçtiği yerleri yakmıştı, bir süre içimde tutmaya çalışsam da başaramayıp geri üfledim. Duman Ediz'in yüzüne çarparken yüzünde adi bir gülümseme oluştu ama ben öksürmeye başlamıştım.

"Yüzüme sigara dumanı üfledin," dedi ben hâlâ öksürürken. Öksürüğüm öyle şiddetli, sarsılmama neden olacak türden değildi. Yüzü hâlâ yüzüme yakındı. "Anlamını biliyor musun?"

"Biliyorum," dedim yutkunarak öksürüğü bastırmaya çalışırken. Tekrar sırttı ve sigarasına döndü. Tam bir şey söyleyeceği sırada telefonu çalınca kelimeler ağzına tıkanı. Telefonunu çıkarırken yüzü tekrar ciddi bir ifadeye bürünmüştü.

"Baktın mı?" diye sordu. "Emin miyiz? Tamam o zaman. Biz gidiyoruz şimdi."

Ediz telefonu kapattı. "Hemen gidelim mi yoksa biraz daha oturalım mı?" diye sordu bana. Sanırım bana fikrimi sorduğu ilk andı bu, kamera falan yok muydu?

"Bir an önce halledelim," dedim oturduğum yerden kalkarken. "Ne yapıyoruz?"

"Babamın öldürüldüğü yere gideceğiz."

Ah. Bana fikrimi neden sorduğunu anlamıştım. Oraya gitmeyi ertelemek istiyordu. Bir an tekrar oturmak istedim ama Ediz çok zekiydi ve neyi neden yaptığımı anında anlayabiliyordu. Ben düşünceli düşünceli alt dudağımı dişlerken Ediz çoktan ayaklanmıştı bile. Beraber arabasına doğru yürürken ellerini pantolonunun cebine koymuştu.

Arabanın yanına geldiğimizde uzaktan kumandayla kilidi açtı, ben sürücü koltuğuna geçerken o çoktan arabaya binmişti bile. Hiçbir şey söylemeden motoru çalıştırırken tepkisiz kalsa da gerginliğini görebiliyordum.

Bilkent Üniversitesi'nden çıkıp Ankara'nın içinde yol almaya başladığımızda başımı cama yaslamış öylece bakıyordum. Aklım bomboştu, babasının öldürüldüğü yere gidecektik ve bu beni çok rahatsız ediyordu.

Atalay'ın cinayet işlediği yere gidiyorduk.

Trafik yoğun olmadığı ve Ediz'in evi Bilkent'e yakın olduğu için yolculuk umduğumdan daha çabuk bitmişti. Arabayı sokak lambalarının aydınlattığı yere park ederken Ediz'in yüzü kaskatıydı.

"Hadi gidelim," dedi Ediz kapıyı açarken. Görmese de hafifçe başımı salladım ve arabadan çıktım. Ben de kapıyı kapatınca arabayı kilitledi. Yanıma gelirken yüzü o kadar gergin görünüyordu ki elimle yüzüne dokunup gerginliğini dağıtma isteğiyle doldum.

Elimi tuttu ve yürümeye başladık.

Ediz'in eli, elimi öyle sıkı tutuyordu ki parmakları sanki tenimin içine gömülecek gibiydi. Ona yetişmeye çalışırken elbisemin kısa eteği sallıyor, topuklu ayakkabılarım zeminde tok sesler çıkarıyordu. Çevreme bakarken diğer elimi Ediz'in koluna koydum ve endişeyle ona tutundum. Kalbim ağzımda atıyordu sanki.

Her şeyin olup bittiği. Ediz'in çocukluğundan bu yana yaşadığı evin önünde olduğumuza inanamıyordum. Öfkesi ve acısı birbirine karışmış bir şekilde havada süzülüyordu ve ben kokusunu alabiliyordum, tehlike bir kalp atışı kadar yakındı.

Ediz Çağırın'ın anılarının ona çarptığını görebiliyordum ve bu da kalbimin sızlamasına sebep oldu.

Bir an durup, "Duvardan atlaman gerekecek," dedi. Ben hâlâ ona tutunmuş bir halde korkuyla etrafıma bakıyordum. İçeride birileri olabilirdi ve Ediz'in silahı yoktu. Onu silahımı bırakmaya zorladığım için kendime kızıyordum ama Ediz'in bu durumdan etkilenmiş gibi bir hali yoktu. Her zamanki gibi kendinden oldukça emindi.

"Çok yüksek," dedim gergin bir sesle. "Ediz, içeri girmesek?"

"Öyle bir seçenek yok," dedi gözlerini yüzüme dikerek. "Seni burada bırakabilirdim ama tuzak olmadığı ne malum? Eğer ölmek istiyorsan kalabilirsin, ben gidiyorum."

"Beni bu kadar kolay riske atabilmene gerçekten inanmıyorum," diye soludum şaşkınlıkla. Ayrıca bu kadar kolay kırılabilme de şaşırılmışım. Ediz bana aldırmadan duvara tırmanırken kaslarından ve uzun boyundan yararlanmıştı. Duvarın tepesine çıkınca üstündeki tozu silkeledi ve bana elini uzattı.

"Gel, yardım edeyim."

"Uğraşma benimle," diye çıktım. "Git sen."

Ediz bana ölümcül bir bakış attı. "Seni aptal. Seni almadan bir yere gitmeyeceğimi adın gibi bilmen gerekiyor. Cidden seni burada bırakacağımı düşünüyor musun? Gel buraya."

"Gelmiyorum," dedim kaşlarını çatarak. Ediz sabır dilenir gibi gökyüzüne baktı.

"Hey Allah'ım!" Bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde aşağı inip beni pataklayacakmış gibi bir ifade vardı yüzünde. "Kızım. Cidden ama cidden kocan olacak adama acıyorum. Azıcık uslu, uysal bir şey olsana sen."

"Evcil hayvanın mıyım ben senin?" diye sordum kaşlarını çatarak.

"Şu an kendini kaplan sanan yavru kedi gibi görüdüğün bir gerçek," dedi kaşlarını kaldırarak. "Miyavlasana."

"Çok komik," dedim yapay bir gülümsemeyle.

"Gel pisi pisi, gel benim kızım," dedi elini uzatarak. Uzattığı eline vurduğum ama elim eline değer değmez Ediz beni sıkıca kavradı. Beni çekince bir an çılgın atacağımı sandım. Mecbur kalıp ayağımı duvarın rastgele bir girintisine yerleştirdim ve Ediz diğer elimi de tutarken duvara çıktım. Ayağımda topuklu ayakkabılar olduğu için bir ara ayağım kayar gibi oldu ama Ediz sıkıca belimden kavramıştı. Beni yanına çekince de kollarını belimden çekmedi.

"Benim yanımdan ayrılamazsın," dedi sanki anayasadan bir madde okurmuş gibi. Belki de ikimizin arasında kâğıda dökülmemiş yasa ve

kurallar vardı. Ediz elini belimden çektikten sonra bana göz kırptı ve hiç zorlanmadan duvardan aşağıya, evin bahçesine indi.

“Gerçekleştiremiyicığın kurallar koyma.” dedim aşağıya inmek için duvarın üstüne otururken. Ediz kaşlarını çatarken inmem için yardım etmek amacıyla kollarını açtı. Bir an tereddüt etsem de beni düşürmeyeceğini bildiğim için kendimi Ediz’in kollarına attım. Beni belimden yakalayıp hızımı yavaşlattı ve yere indirdi. Vücutlarımız birbirine yapışmış bir haldeyken elini sırtıma götürüp gözlerini kıstı.

“Gerçekliliğini hissettiremediğim kurallar mı?” diye sordu.

“İstediğim an elinden kaçabilirim.” Evet, bunu yapabileceğimi biliyordum.

“İstediğim an seni yeniden kaçırabilirim,” dedi cevaben. “Kaçmak gibi bir düşüncem mi var yoksa?”

“Bilmem,” dedim kaşlarını kaldırarak. “Belki vardır.” Kollarından ayrıldım. “Hadi gidelim.”

Ediz kaşlarını çatıp tehlikeli bir sesle, “Bu konuyu konuşacağız,” dedi. Ruh hali ters çevrilen kum saati gibiydi, az önce alay ve dalga bölümüne kum dolarken şimdi ciddiyet ve tehlike kısmına yavaş yavaş kum taneleri düşünüyordu. “Unutacağımı sanma.”

Ediz elini elime götürdüğünde parmaklarını otomatik olarak elini kavradı, kaçmak gibi bir düşüncem yoktu. Kaçtığım takdirde her şeyin daha da kötüye gideceğini biliyordum ve ben her şeye rağmen bu işin sonunu görmek istiyordum. Birkaç yıl sonra hatırladığımda kendimi çözülmemiş sırlar, kapanmamış davalarla dolu bir labirentin içinde bulmak istemiyordum.

İstediğim berrak su kadar yalın bir hayattı. Sırlar, davalar ve intikam isteği olmadan geçecek bir hayat. Yalnız ve sıradan olması umurumda değildi, zaten ben yalnızlığı seven biriydim.

Ama nedense Ediz’le tanıştığımız günden beri yanımda sürekli birinin olmasına o kadar alışmıştım ki eskisi kadar kolayca yalnızlığı benimseyip benimseyemeyeceğimi bilmiyordum.

Çağırınların bahçesine geldiğimizde gözlerimi Ediz’in avak izleriyle, çocukluğunun akisleriyle, ergenliğe girdiğinde gelişen vücudu ve yüzüyle dolup taşan yerde dikkatlice gezdirdim.

Ediz’in bebekliği gözümün önüne gelemiyordu çünkü hayal gücümü tatlı bir şeyi gözümün önüne getiremiyordu. İri iri, yeşil gözleri olan bir erkek bebek... Hayır, Ediz’i o sınıfa yerleştiremiyordum.

Ama ergenliğe yeni girmiş bir çocuk olarak düşünabiliyordum. Altında siyah bir pantolon, üstünde dışarı çıkarılmış bir gömlek, rastgele boyna takılan bir kravat, dağılmış siyah saçlar ve ilk bakışta dikkat çeken yeşil gözler. Lisede birçok kızın kalbini çaldığına kalıbımı basabiliyordum. Zor ve ulaşılmaz imkânsız erkek.

Bu evin bahçesinden babasıyla birlikte çıkan, siyah postacı tarzı bir çanta takmış, eller cepte ve kulağında kulaklıkla geçen Ediz Çağırın'ı görebiliyordum. Yüzünü yeni tıraş etmeye başlamışken ve sesi kalınlaşmaya başlamışken...

Biz evin arka kapısına doğru ilerlerken Ediz'in üstüne çöken hüznü hissedebiliyordum. Şu an kalbinde çöreklenen acının varlığını bilmek o kadar garipti ki. Her insan acı çekerti ama her daim karşımda yenilmez, çelikten bir adam görünce onun bu hali bana çok trajik geliyordu ve garip bir şekilde anaç duygularımı ortaya çıkarıyordu.

Ediz'e sarılmak istedim. Sarılmak ve üzgün olduğumu söylemek.

Ama bunu yapmam ne bir işe yarardı ne de onda iyi hisler uyandırır. Sanırım benim varlığım daha kötü hissetmesine sebep oluyordu. Levent Çağırın bu evde öldürülmüştü ve Ediz, babasının katilinin kardeşiyle el eleydi. Hem de elimi öyle bir tutuyordu ki... Ona sokulmak istedim ama hem bunu yapmaya cesaretim olmadığından hem de ne tepki vereceğini bilmediğimden yapmadım.

Arka tarafa geldiğimizde Ediz elimi bırakmadan su saatinin olduğu yeri açtı ve içinden, bahçeden eve açılan kapının anahtarını çıkardı. Kapıyı açarken yüzü kaskatıydı ama eli titremiyordu bile. İnsan ağlayınca rahatları biliyordum ama Ediz hep içine atıyordu. Keşke üzüldüğünü dile getiren, ortaya koyan hareketlerde bulunabilseydi.

Ediz bir gün patlayacaktı ve o gün yaşadığı yıkım her şeyden çok daha ağır olacaktı.

Bir tuğlayı parçaladığınızda bu yıkım bile sayılmazdı ama Ediz kendi tuğlalarını üst üste yığıyor, dev bir yapıt çıkarıyordu ortaya. İşte onu yıktığımızda koca bir enkaz oluşurdu. Ediz bir gün bir enkazdan başka bir şey olmayacaktı ve bu düşünce beni dehşete düşürüyordu.

Ediz'e iyi olup olmadığı sormak istiyordum, bu soru saçma bile olsa. Çünkü iyi değildi, elimi tutan elinden, tenime mutsuzluğunun akması gibi net bir şekilde ortadaydı bu. Ama yalandan da olsa o güçlü ve kendini bile kandırabilecek sesiyle, *iyiyim*, dese belki de daha iyi hissedecektim.

Bir an içeri girip girmemek konusunda tereddüt edermiş gibi açık olan kapıya baktı. Belki yapmamam gerekiyordu ama destek olur gibi

elini sıktım, bakışlarını yavaşça bana çevirdi. Uzun bir süre gözlerimin içine bakınca ona buruk bir şekilde gülümsedim. Gülümsememde birçok şey vardı: *Özür dilerim, yaşadıklarım için çok üzgünüm, keşke burada benim yerime haban olsaydı, keşke beni tanımak ve bunları yaşamak zorunda kalmazaydım...*

Ediz de elimi sıkınca bir an şaşırdım, sanki gülümsememden cesaret almış gibi evin içine doğru yürümeye başladı. Acaba ne düşünüyordu? İş ikimiz için de çok tuhaf bir noktaya gelmişti. Sanırım birbirimizin hayatında nerede durduğumuzu en açık şekilde görebildiğimiz yerdedik.

O Ediz Çağırın'dı. Babasına hayran, kadınlarla gerçek bir iletişim kurmaktan uzak, anne sevgisi bilmeden ve şefkati tatmadan büyüyen çocuk.

Ben Doğa Güngör'düm. Babasından nefret eden, erkeklerle gerçek bir iletişim kurmaktan uzak, sadece annesini seven ve şefkati annesinin kollarında tadarak büyüyen çocuk.

Birbirimizin tam zıttı iki insandık.

Katil ve kurban.

Biz buyduk.

Evin içine doğru ilerlerken bir an Ediz'in elini tutan elim çaresizlikle gevşedi, düşüncelerim elimden çekilirken kararlılığım uçup gitmişti sanki. Hissettiklerimi hissetmiş gibi bana baktı ama elimi bırakmadı.

Mutfak kocamandı, tezgâh ortadaydı ve karanlıkta gördüğüm kademelerle Amerikan tarzı bir mutfaktı. Dolaplar açık gri renkteydi ve adını bile bilmediğim birçok eşya vardı. İlk defa bu kadar büyük bir mutfak görüyordum, bizim apartman dairesinin mutfağından rahatlıkla beş kat daha büyüktü.

Ediz mutfaktan çıktıktan sonra karanlık olmasına rağmen ezbere bildiği evinde rahatlıkla ilerliyordu. Ayakkabılarım zeminde ses çıkardığı için bir an ayağımdan çıkarmayı düşündüm ama Ediz hiç duraksamıyor veya ses çıkarmamamla ilgili bir şey söylemiyordu.

"Ya evde biri varsa?" diye sordum fısıldayarak.

"Evde kimse yok," dedi rahat bir şekilde. "Ön kapıda bir güvenlik kamerası var ve polisler tarafından inceleniyor. İçeriden bir adam tutum ve kameraları etkisiz hale getirmesini sağladım. Yine de risk alınak istemiyorum."

"Emin misin?" diye sordum.

"Merak etme, güvendesin," diye mırıldandı ama aklının bambaşka yerlerde olduğu ortadaydı. Alınmıştım.

"Ondan sormadım ki," diye bir şeyler geveledim ağzımda. Gerçekten de bazen insanın dengesini bozuyordu.

Evin merdivenlerinden çıkarken olabildiğince çevremi incelemeye çalışıyordum, Ediz'in kapılarının ardındaydım. Onun en büyük sırları ve ona dair en önemli parçalar bu evdeydi. Ediz Çağırın'ı çözmek istiyordum. Merdivenlerden yukarı çıkarken duvarlarda hiç tablo olmadığını fark ettim.

Sessizce onu takip ederken el ele tutuştığımız için avuçlarımız terlemeye başlamıştı, bunu o da fark etmiş olmalı ki elimi bıraktı. Bir yanım rahatlarırken diğer yanım huzursuz olmuştu.

Ediz yukarı çıktığımızda bir kapı gösterip, "Şurası benim odam," dedi. "İleride de babamın odası var. Piyanoya aşağıda." İç geçirdi. "Babamın odasına girmem gerekiyor."

"Ben gelmesem olur mu?" Öz abimin öldürdüğü bir adamın odasına girmeye hazır olduğumu hiç sanmıyordum. Çimen yeşili gözler tam gözlerimin içine bakarak bu düşünceyi havada kapmış gibi hafifçe başım salladı. Ne yapmam gerektiğini söylemeden koridorda yürümeye başlayınca orada kalakaldım ama Ediz'le gitmek gibi bir niyetim yoktu.

İçimdeki Doğa beni yavaşça dürterken ikimiz de gözlerimizi dikmiş Ediz'in odasının kapısına bakıyorduk. Nasıl bir zevki vardı acaba? Koyu renklerin hâkim olduğuna emindim ama yine de belli bir görüntü oluşmuyordu kafamda.

Ediz'in gittiği yere baktım. Acaba bana kızarmıydı? Elbette kızardı ama zaten bana hep kızırıyordu. Baksam ne olurdu?

Bir an tereddütte kaldım ama zaten sonuç baştan belliydi. Onun dünyasını merak ediyordum. Hem de çok. O yeşil gözlerin ardında nelerin saklı olduğunu gerçekten merak ediyordum. İnsanın dünyası az da olsa odasına yansıyor. Bunu kendimden biliyordum.

Yavaşça kapıya yaklaştım ve elim soğuk kapı kolunu kavradı. Tekrar Ediz'in gittiği yere baktım, tereddüt yine düşüncelerime sızmıştı. Acaba görse ne tepki verirdi? Çok kızardı çünkü dünyasına almak istediği son insandım. Gözlerimi bir an kapadım ve kendime düşünme fırsatı vermeden kapıyı açtım.

Ve Ediz Çağırın'ın dünyasından bir parça önümde serili duruyordu.

Dışarıdaki sokak lambası perdesi açık odayı benim görebileceğim kadar aydınlatıyordu. Beklediğim gibi sade ve az eşyalı bir oda değil, aksine oldukça kalabalık bir yerdi. Ortada kocaman bir yatak vardı, neversim takımı siyahı ve başlığı koyu griydi.

Duvarlarda raflar vardı ve kitaplarla doluydu ama bunlar edebî yönü kuvvetli olan romanlar değildi. Odanın içine ilerlerken Osmanlı tarihinden başlayarak Atatürk'ün hayatına kadar birçok kaynağın olduğunu gördüm. Rafın yanında dev bir Atatürk resmi ve resmin altında da rastgele konulmuş kitaplar vardı. Dağınık ama hoş görünüyordu.

Kenardaki duvara bir gitar dayanmıştı. Duvar kâğıdı koyu renkti. Oda o kadar büyüktü ki her ilgi alanı için ayrı bir köşe ayırabilmişti kendine. Raflar ve kitaplar odanın en uç köşesinde, yataktan en uzak bölmedeydi. Geniş çalışma masasının üzerine bir sürü kâğıt yığılmıştı ve hepsi öylece terk edilmiş gibi duruyordu.

Yatağın yanındaki komodinde bir anayasa kitabı vardı. Kitabın neresinde kaldığı bile arasına koyduğu ayrıçtan belli oluyordu.

Levent Çağırın'm ölümü zamansızdı, evet. Şimdi Ediz Çağırın'm hayatının da zamansız bir şekilde bittiğini görebiliyordum. Sanki bu evden sadece bir cenaze çıkmamıştı. Sanki geleceği oldukça parlak, araştırmayı ve okumayı seven, Türkiye'ye birçok şey katabilecek bir genç adam da ölüp gitmişti.

Gece çalışıp ertesi gün toplanm düşüncesiyle odasını dağınık bırakan ama ertesi gün uyanamayan birinin odasındaydım sanki.

Kocaman bir dolabı vardı, Ediz'in giydiği kıyafetler belli bir tarzdaydı ama yine de özenle seçildikleri belli oluyordu. Odada hiç ayna yoktu. Kenarda bir koltuk duruyordu ve koltuğun önündeki ufak sehpa da bir viski şişesi ve kristal bardak vardı. Acaba Ediz babasını örnek aldığı için mi içiyordu yoksa raflarda duran kitapların ağırlığını alkolle hafifletmeye mi çalışıyordu?

Aslında bunlar bir ayrıntının yanında çok sıradan kalıyordu. Hemen karşımda, yatağın başlığının üstündeki duvara büyük bir resim asılmıştı. Karşımda benden bir iki yaş büyük, Ediz'den küçük bir kızın resmi vardı. Çok gençti, üzerinde o zamanın modasını taşıyan bir elbise vardı. Kameraya âdeta gözlerinin içi gülerek bakıyordu.

Ediz'in babasına benzediğini sanırdım. Ama şimdi görüyordum ki Ediz'in babasından aldığı tek şey gözleriydi. Ediz annesine benziyordu. Annesinin adının Nazlı olduğunu hatırlıyordum.

Aklıma rüyam geldi ve bir an yaşadığım korkuyla zihnim bana acımasızca saldırdı. Resimdeki kadının yüzünü düşüncelerimden silerken dehşete kapıldım. Bir an kendimi gördüğüm rüyada hissedip piyanonun sesini duyar gibi oldum. Sanki hemen arkamdan Levent Çağırın geçmişti ve oğlunun yanına gitmişti.

Elim yüzüme giderken ürperdim ve bakışlarımı kadının resminden çektim. Hızla kapiya giderken Ediz'in bir an önce işini halletmesini istiyordum. Bu tür şeyler beni korkutmazdı ama nedense zihnim bu sefer farklı işliyor ve beni ürpertiyordu.

Çocuk gibi davranmamak için kendimi azarlarken Ediz'in odasının kapısını yavaşça kapattım. Korkacak bir şey yoktu, sadece paranoyaya kapılmıştım. Aptal bir kâbustu. Sadece aptal bir kâbus. Beni bu kadar etkilemesine izin vermemeliydim.

Başımı iki yana sallarken merdivenlerden aşağı inmeye başladım. O işini halledene kadar aşağıda bekleyebilirdim, hem bu sayede bir yerleri de karıştırmamış olurum. Topuklu ayakkabıların çıkardığı tok seslere aldırmadım.

Salona doğru gidiyordum ama bu sefer etrafı net bir şekilde görebilmemi sağlayacak bir ışık kaynağı yoktu. Sadece ilerliyordum, belki de mutfığa gidip su içmeliydim. Hem Ediz ne arıyordu ki?

Ellerimle yüzümü kapatıp sakinleşmeye çalıştım. Neden bu kadar etkilendiğimi bilmiyordum ama o yüzü olmayan kadın ve benim o kadına dönüştüğüm sahne aklımdan çıkmıyordu. Neden bu kadar büyütüyordum ki? Kâbustu sadece. Gerçeklik payı yoktu. Sadece birkaç rastlantıydı, o kadar. Belki de Ediz'i sandığımın aksine tanıyordum, bu yüzden bu kadar yakın olmuştu.

Sakinleşene kadar öylece durdum ve biraz gözlerimi kapattım. Fakat gözkapaklarımı araladığımda koltuğun hemen yanında bir gölge görmeyi beklemiyordum. Neredeyse çılgık atacaktım, yüreğim ağzıma gelmişti. Gözlerim fal taşı gibi açılırken bir an şaşkınlıktan ne yapacağımı şaşırdım.

"Şahmeran sonunda yalnız kaldı," dedi bir ses. Ben otomatik olarak gerilemeye başlarken sesin tımdıklığı iliklerimde yankılanmıştı. Akhım, bedenime ne komut vereceğini şaşırdı, çılgık mı atacaktım yoksa kaçacak mıydım? İki seçenek birbirine karşınca afallamaktan ikisini de yapmadım. "Artık elimdesin."

"Sen..." diyebildim.

"Resmî olarak tanışmamıştık," dedi ciddi bir tanışma ortamındaymış gibi. "Ben Gökhan."

"Dalga mı geçiyorsun?" Gökhan bana doğru yaklaşmaya başlayınca geri geri ilerlemeye devam ettim. Arkama bakmıyordum, o yüzden bir şeye çarpınca durmak zorunda kaldım. Gölge gitgide bana yaklaşırken ağız dolusu çılgık ağzımda birikti. Başım dönüyordu, tutunmak için çarp-

ÖZNUR YILDIRIM

tığımı şeye ellerimi yerleştirdim. Elimi koyduğum yer hafifçe çöktü ve piyanonun tuşlarından rastgele sesler yükseldi, evde yankılandı.

Piyano. Gördüğüm kâbus. Yok olan yüz. Ediz...

Ediz.

Ben çığılığı basarken Gökhan bana doğru atıldı ve piyanodan çıkan sesler bir kez daha evin içinde yankılandı.

32. TESLİMİYET

Ölümcül kıvrımlarla kaburgalarımı saran bir yılanın yakıcı zehri kanıma karıştı, damarlarımı yaktı; zihnimi cinnetin eşiğine getirecekmiş gibi besledi. Çatlaklara ayrılan ruhumdan birçok olay, birçok cümle, birçok görüntü sızdı. Ve birkaç tuş piyano sesi... Ediz'in geçmişinden kopup gelen piyano sesi dilsiz ıstırabımın melodisi gibiydi. Onun parmaklarının gezindiği piyanoya dokunmuştum ve geçmiş sanki parmak izleriyle birlikte elime bulaşmış gibi hissediyordum.

"Doğa!" Ediz'in endişeli sesi kulaklarımı doldurduğunda o yılanın kalbimi delip geçtiğini hissettim, hızla ilerleyen ayak seslerini duydum ama benim olduğum yere yakın mesafeden gelen sesler değildi. Gökhan'ın ilk yaptığı şey eliyle ağzımı kapatmak olmuş, böylelikle Ediz'e seslenme ihtimalimi ortadan kaldırmıştı. Canımı yakmamaya özen gösterdiğini fark ettim, neden bana nazik davranıyordu?

Levent Çağırın'la uğraşan diğer insanlarla kıyaslanacak olursa çok gençti, hatta Ediz'le yaşıt, belki de ondan küçüktü. Onunla ne alıp veremediği vardı?

Ağzıma kapanan parmakları daha kararlı bir güçle tenime saplanıp beni karanlığa çekerken, "Sesini çıkarırsan seni öldürürüm ve gerçekten umurumda olmazsın," diye fısıldadı; tenime dökülen sıcak nefesi yakıcıydı.

Elinden kurtulmaya çalıştım ama güç kullanarak beni zapt etti ve bedenimi kenara çektiğinde gölgeler üzerimize örtüldü. Onu umursamamaya bağırmağa çalışacaktım, eli ağzımı kapatıyor olsa da en azından boğuk bir ses çıkardı ve şu sessizlikte böyle bir sesin net bir şekilde duyulacağından emindim. Ama beni sert göğsüne yaslayıp boğazıma bir bıçak dayayınca donup kaldım.

Tekrar net bir şekilde, "Sesini çıkarırsan ölürsün," dedi.

Nasıl bir plan yaptığını bilmiyordum. Bunca zamandır bir gölgeden farksızdı, sanki geçmişin insanın peşini bırakmayan, sessiz ama yıkım getiren hayaleti gibiydi. Neden beni öldürmek istemiyordu? Yoksa amacı yine benim önüme bir anlaşma sermek miydi? Bir konuda eminsem o da Ediz'e karşı asla cephe almayacağımdı.

"Doğa!" Ediz'in sesi artık çok yakınlardan geliyordu. "Doğa? Neredesin?"

Olduğum yerde kıpırdandım ama bıçak boğazıma daha fazla dayanınca gözlerimi kapatıp sessizliğe büründüm. Beni kaçıracak mıydı? Sonra ne olacaktı? İçim korkuyla doldu, afallamıştım ve bir an düşüncelerimi toparlayamadım. Beni kaçırırsa ne yapardım?

Bir katile karşı hissetmem gereken son şey olsa da ruhuma Ediz'in kanlı parmaklarıyla bir güven düğümü atılmıştı. Bu düğüm canımı yakıyor, diğer yandan ruhumun kanamasını durduruyordu. Bu adam o düğümü çözmeye çalışacaktı. Benim onun zaafı olduğumu düşünmesi üzerimde her türlü şeyi denemesine sebep olabiliirdi, canımı yakarak ona ulaşmaya çalışabiliirdi.

"Doğa!" Ediz'in sesi artık endişeli geliyordu. Şimdi yüzünün aldığı şekli tahmin edebiliyordum; yüzü gerildiği için çene kemiği belirginleşmiş, kaşları çatılmış, çimen yeşili gözlerine de sert ve tedbirli bir ifade yayılmış olmalıydı.

"Doğa, bu bir şakaysa hiç komik değil!" diye seslendi sert bir sesle. "Oyun oynayacak yaşta değiliz."

Bir an bulunduğum durumu unutup beni kışkaç gibi saran adama bir tekme atıp onu deli edecek bir cevap vermeyi öyle isterdim ki fakat boğazıma dayanmış beni engelleyen bir bıçak vardı. Nefes alıp verişlerini bile kontrol altında tutmaya çalışıyordum, şiddetle çarpan kalbim, göğüs kafesimde gümbürderken bunu yapmak oldukça zor olsa da...

Bir kapının açıldığını duydum, sonra kapandı ve Ediz'in sesi hiçliğe karıştı.

"Ağzını açacağım," dedi Gökhan. "Sakin çığlık atayım deme. Anlaşıldı mı?" Tepki vermeyince bıçağın baskısını artırdı. "Anlaşıldı mı, dedim?"

Telaşa başımı sallarken, "Aferin," dedi ve bıçağı boğazımdan, ardından da elini ağzımdan çekti.

"Ne istiyorsun bizden?" diye sordum ellerinden kurtulmaya çalışarak.

"Bizden mi?" diye sorduğunda sesi ifadesizdi. "Hangi ara Ediz ve sen bütünleşip siz oldunuz Doğa?"

"İkimizden de bir şey istiyorsun!" diye tısladım.

"Hayır güzelim, benim tek derdim Ediz'le," dedi ciddi bir sesle. "Sen sadece ona ulaşmam için bir köprüsün. Sana fazla değer veriyor."

Öfke gözlerime yayıldı ve onu itmeye çalıştım ama elindeki bıçağı kaldırıncaya geri çekildim. Beni öldürmesi saniyelerini almazdı ve bu da benim kontrolsüzlüğümünden olurdu. Öfkemi zincirlemeye çalışırken Gökhan, "Ön kapıya doğru yürü," dedi emreder bir şekilde. Bir an karşı koyacak gibi olsam da sıkıca kolumdan tutunca kolumun acısıyla homurdandım, kolumu kurtarmaya çalışarak ona zorluk çıkardım.

"Uslu dur dedim sana!" dedi dışlarının arasından. "Zorluk çıkarırsan sen zararlı çıkarsın."

"Ediz seni mahveder," diye tehdit ettim onu. "Hissettiği şey onun olana dokunulmasını sevmemekten ibaretken siz buna zaaf diyorsunuz. Derdiniz ne sizin? O sahiplenici manyağın teki! Ve bizim aramızda da hiçbir şey yok."

"Onun olana mı?" Gökhan beni ön kapıya doğru götürürken sesinden eğlendiği belli oluyordu. "Kabul ediyorsun yani?"

"Ben kimsenin değilim, kabul ettiğim falan da yok!" diye hırladım. "Sana Ediz'in düşünce yapısını söylüyorum sadece. Yok! Anladın mı? Yok. Ediz'in zaafı falan değilim. O adamın zayıf noktasını bulamayacaksınız çünkü yok!"

"Göreceğiz."

Gökhan beni evden dışarı çıkarırken evin ön tarafından nasıl çıkabildiğimizi düşündüm. Ediz ön kapıdaki güvenlik kamerasının polis tarafından izlendiğini söylemişti. Büyük girişte etrafa bakınarak kamerayı aradım ve tepedeki güvenlik kamerasını bulduğumda tam odağına baktım.

Acaba bunları görecekler miydi?

Gökhan beni kolumdan sıkıca tutmuş yürütürken bahçedeki nemli toprağa ayakbıcalarımın topukları batıyor, bu da yürümemi zorlaştırırken hızımızı azaltıyordu. Bahçenin ortasına geldiğimizde, "Ediz, pabucu yarım, çık dışarıya oynayalım," diye bağırırmaya başladı.

"Manyak mısın sen?" diye sordum. Yüzüne baktığımda bunun gerçekten hoşuna gittiğini görmüştüm, halinden memnun olduğunu gösteren bir ifade vardı suratında. Yüz hatlarını iyice hafızama kazımak istedim, bu adamda bana aşına gelen bir şeyler vardı. Kirli sakalı çenesinin gerginliğini saklıyordu, yeşil gözleri kısılmıştı ve farklı bir güzelliği olduğunu fark ettim ama bu güzellik bir şeyle kirletilmiş gibiydi, yüzündeki bir ayrıntı ona yakışmıyordu.

"Doğa!"

“Kızın burada Ediz!” diye seslendi Gökhan. Beni yine sürüklemeye başladığı için ona karşı koyamıyordum fakat yine de elinden kurtulmaya çalıştım. Bir an tekrar çığlık atmak gelse de içimden, yapmadım; zaten Ediz’i ayağımızın dibine çağırıyor muydu? Aklında ne tür bir oyun vardı?

“Bırak beni!” diye bağırp tekrar elinden kurtulmaya çalıştım ama beni tutan elleri sertleşti, birden kolumdan çekerek beni önüne aldı ve aynı kuvvetle itti. Bahçenin beton kısmına ellerimin ve dizlerimin üstünde düşerken dalgalı saçlarım önüme döküldü. Ellerime ve dizlerime yakıcı bir sızı yayıldı.

“Ediz’in sana değer verip vermediğini görmek ister misin?” diye sordu Gökhan ama daha onun söylediklerini idrak edemeden düştüğüm betondaki uğursuz kızılığt gördüm. Bir an ellerime ve dizlerime yerleşen acının varlığı zihnimden buharlaşiverdi. Gözlerim bahçe zeminine dokunduğu an sanki beton cehennem sıcaklığında kavruluyormuş gibi geri çekildim. Gözlerim iri iri açılırken içimin buz tutmaya başladığını hissettim.

Beton zeminde bir cinayetten kalan izler vardı, sanki biri rastgele bir kova su dökmüş ama üstünde durmamıştı. Betonun en ince detaylarına işleyen kan izleri hâlâ duruyordu. Nefesimin kesildiğini hissettim.

“Doğa!” diye bağırdı Ediz’in sesi.

“İşte tam burası,” dedi Gökhan acımasız bir ses tonuyla. “Atalay, Levent Çağırın’ı tam burada öldürdü. Şimdi küçük kız kardeşi aynı yerde, kuruyan kanın başında.”

Ediz’in sesi gitgide yaklaşıyordu.

“Söylesene Şahmeran. Ediz babasının öldüğü yerde, onun kanının başında seni görünce ne yapar? Babasını elinden alan adamın kız kardeşi her şeyin başladığı yerde; intikam için en uygun yer.”

O an dilime birçok cümle hücum etse de hiçbirini kullanamayacak kadar uyuşmuştum. Şok olmuş gözlerle betona bakarken bir an o günü canlandırdım gözümde. Yılların omuzlarına yüklediği acılara rağmen dimdik duran, uzun boylu orta yaşlı bir adam ve Atalay. O anki çatışmayı düşündüm. Neler yaşanmış olabilirdi?

Levent Çağırın’ın kurtulmak için silahın tetiğine bastığını düşündüm, o yayılan barut kokusunu alır gibi oldum; tam da benim olduğum yere merminin kovani düşmüş olmalıydı. O kovanın sektiğini ve beton zeminde metalimsi bir ses bıraktığını hayal ettim. Ardından art arda patlayan silah sesleri ve takım elbisesi içinde yere yığılan Levent Çağırın’ın görüntüsü gözlerimin önüne geldi.

TESLİMİYET

Ruhu bedeninden ayrılırken beraberinde dışarı yayılan kan... Kanın zemine aktığını düşündüm ve sanki o sıcak kan elime bulaşmış gibi elimi çektim. Bomboş bakan çimen yeşili gözler, gökyüzünde inleyen siren sesleri, açılıp kapanan kapılar, cesedi siyah torbaya koyduktan sonra çekilen fermuarın sesi...

Bahçenin girişinden Ediz'in geldiğini görünce ona korku dolu gözlerle baktım. Yüzündeki kan çekilmişti. Bir an bu yüze bir dehşet ifadesi yerleştirdim. Korkmuş, çaresiz, babasının ölüm haberini alan Ediz Çağırın... Oldukça korkunç görünüyordu.

Ve Ediz şimdi o anı tekrar yaşayacaktı.

Görüş açımıza girdiğinde ellerimin buz kestiğini hissettim, ne tepki vereceğini bilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse bana vereceği tepkiden değil de içinde uyanacak olan o hislerden korkuyordum.

Dağılmış bir Ediz Çağırın.

Onu hiç böyle görmemiştim. O güçlüydü, yenilmezdi. O teselli aramaz, nefretini ve gücünü acılarıyla beslerdi. Hüüzün, Ediz'in güzel yüzüne yerleştiğinde acı çeken bir meleği izliyormuşum gibi hissetsem de onu üzgün görmek istemiyordum.

Ediz bize doğru gelirken henüz kanı görmemişti ama oldukça endişeli olduğunu görebiliyordum. Gökhan bu sefer yüzünü saklama gereği duymuyordu, belki Ediz onu bir yerlerden tanıdığım fark ederdi. O zaman işimiz çok daha kolay olurdu.

Zehir yeşili gözler bir an gözlerimi buldu, benim iyi olduğumdan emin olduktan sonra Gökhan'ın üzerine yürüyecek gibi oldu ama hemen önümdeki kanı görünce dondu kaldı. Afallamasının verdiği boş ifadeden sonra bir an görmekten korktuğum Ediz'in ortaya çıkacağını sandım ama o müthiş bir yetenekle hislerini sakladı.

"Kimsin lan sen?" diye tekrarladı Gökhan'a dönerek. O an ona öyle bir sarılma isteği hissettim ki bu hissin yoğunluğu beni şaşkına uğrattı. Ediz hep böyle miydi? Hep saklar mıydı hissettiklerini? Bunu başara-bilecek bir insan olduğunu sanmıyordum ama o kötü şeyleri veya o an yansıtmak istediği duyguları çok iyi saklıyordu.

"Bilmem," dedi Gökhan. "Ama seninle aynı ortamda uzun bir süre bulunmuştuk. Tanıdık gelmedim mi?"

"Ne istiyorsun Doğa'dan?" diye hırladı onu duymazdan gelerek. Babasının kanının önünde öylece duruyordu ve bu beni ürkütüyordu. Bana bir kere bile dönüp bakmamıştı. Yüzünde o kadar soğuk bir ifade vardı ki üşüdüm. Yabancı ama bir o kadar da tanıdık bir ifedeydi.

“Senin ne yapacağını görmek istiyorum,” dedi Gökhan. Sesindeki alaycılıktan eser kalmamıştı, ona bakmasam da yüzündeki soğuk ifadeyi tahmin edebiliyordum. “Bir de acaba beni tanıyacak mısın diye yüzümü göstereyim dedim. Gerçekten, aynı ortamda uzun bir süre bulunduk, tanımaman çok tuhaf.”

Ediz babasının kanının etrafımı dolanırken, “Kimsin lan, orospu çocuğu?” diye bağırды.

“Senin ecelin,” dedi Gökhan net bir şekilde. “Seninle kedinin fareyle oynadığı gibi oynayacak, sonra da kapana sıkıştıracağım.”

“Sen kimsin de beni tuzağa düşürecek sin pezevenk?” dedi Gökhan’ın üzerine yürürken. Fakat Gökhan yerinden bir milim bile oynamamıştı.

“Kızın zarar görmesini istemiyorsun.” Gökhan ruhsuz bir şekilde güldü. “Pardon, kız değil, Şahmeran. Efsane çok ilginç, değil mi? Yılanın eti. Sana zehir olacak.”

Ediz ona öyle bir yumruk indirdi ki Gökhan gerilemek zorunda kaldı, yana savrulan yüzü hızla Ediz’e dönerken dudağının kanadığını fark ettim. “Benimle oyun oynarsan bedelini ağır ödersin.”

“Daha kim olduğumu bile bilmiyorsun,” dedi Gökhan alayla. “Ama ben seni kan grubuna kadar biliyorum. Ve bu kız... Senin zaafın. İşte benim tuzağım o. Bu kıza birçok şey yapacağım. Hangisinden başlasam?” Gökhan güldü. “Tecavüz! Bayılırsın sen, değil mi?”

“Ona dokunursan...” Ediz’in yüzünde patlamaya hazır bir volkanın kaynayan lavı vardı sanki.

“Düşünsene. Doğa bilinci kapalı bir şekilde önümdeki yatakta yatıyor. Karşı bile koyamayacak halde. Üstündeki kıyafetleri çıkaran sen değilsin, benim. Onu ilk öpen benim, ona sahip olan benim. Nasıl da çıldırtır seni, değil mi?”

Ediz yumruklarını sıkı ama hiçbir şey söylemedi. “O kız benimle. Ve bana lazım olan bir şeyi alamazsın. İşim bittikten sonra istediğini yap, umurumda değil. Ama bana lazımken benim olana dokunursan ecdadını sikerim. Duydun mu?”

“Göreceğiz,” dedi Gökhan. “Niye saldırmıyorsun?”

“Sen beni çok küçümsüyorsun,” dedi Ediz gözlerini kısarak. “Siktir git şimdi, seni kendi ellerimle bulacağım.”

“Yüzümü aklına iyi kazı, senin önüne çıkmamdaki amaç bu. Daha çok karşılaşacağız.” Ortamın gitgide gerildiğini hissedebiliyordum.

“Sabırsızlıkla bekliyorum,” dedi Ediz.

Siren sesleri duyulmaya başlayınca kaşlarımı çattım. Neydi, güvenlik kamerası mı?

“Yürü.” dedi Ediz bana bakmadan. Yerdeki kana da bakmıyordu. Aslında şu an ne hissettiğini kestiremiyordum ama oldukça sinirli ve gergin olduğu ortadaydı. Başımı çevirip Gökhan'a baktı ama o çoktan tabanları yağlamıştı.

“Niye onu yakalamadın?” diye sorsam da hemen ardından onunla konuştuğum için pişman oldum. Babasının kanı önümdeyken ve katili öz abimken sesimi bile duymak istemediğine emindim. Zaten tepki vermeyerek bunu ortaya koymuştu.

Bir an beni tutmak zorunda kaldı ama elimi değil bileğimi tutmuştu. Tutuşu da sertti. Ama polis arabalarının siren sesleri gitgide yaklaştığı için bunun üstünde durmamıştım bile. Niye gerildiğimi bilmiyordum ama polislerin beni bulmasını istemiyordum. Belki de Ediz'in o sahneyi görmesinin ardından böyle bir şeyi istemek oldukça saçmaydı.

Zaten artık güvenlik kameralarına görüldüğümüz için ön kapıdan çıktık ve koşarak arabaya giderken arabanın kilidini uzaktan kumandayla açtı. Ben seri bir şekilde yolcu koltuğuna otururken o çoktan sürücü koltuğuna yerleşmişti bile. Arabayı çalıştırırken bir şeye bakıyordu, bakışlarını takip ederek neye baktığını görmeye çalıştım ama hiçbir şey yoktu. Karanlık sokağa bakıyordu.

Arabayı geri geri çıkararak direksiyonu kırdı ve gaza bastı.

Ediz telefonunu çıkardı, hâlâ ben yokmuşum gibi davranıyordu ve ben de sessiz kalmamın en mantıklı yol olduğunun farkındaydım. Rehberden bir numara buldu ve arama tuşuna basıp telefona kulağına götürdü. Sürekli dikiz aynasından bakıyordu.

“Uygar?” dedi karşı taraf telefonu açtığı anda. “Okan'ın yanında mısınız?” Karşı tarafı dinledi. “Öğrenebildiniz mi bir şeyler? Neredeymiş?” Kaşlarını çattı. “Hangi restoran?” Ediz torpido gözüne uzanıp kâğıt kalem çıkardı, bunu yaparken kokusu burnuma çarpmıştı. Uygar'ın söylediği yeri not alırken kalemin kapağını ağzında tutuyordu.

“Son bir şey daha...” dedi telefonu kapatmadan önce. “Bilgisayar dosyalarından babamın davasını aldığı müvekkilliği ve karşı tarafı araştırır mısın? Hepsinin fotoğrafını istiyorum.” Uygar bir şeyler söyledi. “Tamam.”

Telefonu kapatıp radyonun önüne koyarken bir şey söylemesi için ona baktım ama tek kelime etmiyordu, sessizliği büyük bir felaketin çağrısı gibiydi. Huzursuz bir şekilde arkama yaslandım ve araba gitgide hızlanırken ön camdan dışarı baktım. Sessizlikten beslenen huzursuzluk

göğüs kafesimin içinde büyürken bir an bakışlarım radyoda yanıp sönen ışığa ve tarihe takılmıştı.

8 Kasım.

Nefesim kesildi.

Bugün Ediz'in doğum günüydü.

Şaşkın bakışlarım ona yönelirken bunu daha önce nasıl fark etmediğimi düşünüyordum. Bugün Ediz'in doğum günüydü. İlk cinayetini doğarken işleyen bir katilin doğum günüydü; annesinin ölümünün üzerinden geçen yirmi beşinci yıldaydık. Ah. Şaşkınlığım iyice artarken ondan gözlerimi alamıyordum.

Nasıl bu kadar güçlü olabiliyordu?

Hiç kimse böyle bir yükün altından kalkmazdı ama o kalkabiliyordu. Tamamen yalnızdı ve korkunç bir oyunun içindeydi. Hiç yorgun hissetmiyor muydu? Hayatı nasıldı? Cehennemde yanmak gibi miydi bu? Ruhu azapla mı doluydu?

Benliğim parçalara ayrılarak bir mahkeme kurdu ve kürsüye Atalay'ı çıkararak hesap sormaya başladı. Araştırmadan ve emin olmadan nasıl böyle davranabilmişlerdi? En büyük korkum bunun bilincinde olduğu halde Levent Çağırın'ı öldürmüş olmasıydı. Eğer bildiği halde yaptıysa onu asla ama asla affetmeyecektim. Sadece bir hayat söndürmemişti. Ediz Çağırın'ın hayatı da rüzgârda kalan mum ışığı gibi sönüp gitmişti.

Çok sık bir restoranın önüne geldiğimizde Ediz'in dikkatli bakışları etrafı, benim dalgın gözlerim ise sadece bu adamın yüzünü inceliyordu. Aslında polislerin bizi bulup beni bu oyunun içinden kurtarmasını dilemem gerekiyordu ama her geçen gün bu istekten biraz daha uzaklaşıyordum.

Arabadan çıkarken Ediz bana tek kelime etmemiş, hiçbir açıklamada bulunmamıştı. Onu takip ederek arabadan çıkarken esen rüzgâr saçlarımı dağıttı ama içime çöken o kara dumana dağıtmaya gücü yetmedi. Yoğun bir sıkıntı yırtıcı pençelerini göğsüme geçiriyor, huzuru parçalara ayırıyordu.

Restorana girdiğimizde Ediz keskin gözleriyle etrafa göz attı, bir şey arıyordu, daha doğrusu birini. Neler oluyordu acaba? Bu gece içinde birçok yere girip çıkmıştık ve yorgun hissediyordum. En azından bir şeyler yiyeceğimizi umuyordum. İştahın olmasa da bir şeyler yemek iyi gelebilirdi. Ama maalesef zihnindeki düşünceler beni dürterken *iyi gelebilir* kısmı bile olumsuz görünüyordu.

Ediz babasının kanını görmüştü. Ve doğum günüydü bugün. Babası, annesinin öldüğü gündü. Ediz'i doğururken ölmüştü.

TESLİMİYET

İçim sızladı, garip bir şekilde anaç bir yan ortaya çıkıyordu içimde. Normalde çocukları sevdiğim söylenemezdi ama Ediz de çocuk sayılmazdı zaten. Başımı göğsüme yaslatıp ona şefkatle sarılmak istiyordum, tabii o böyle bir şeyi asla istemezdi. Masalardan birine geçerken dikkatle ona bakıyordum ama o farkında bile değildi ya da görmezden geliyordu.

“Hoş geldiniz efendim,” dedi garsonlardan biri. Ediz’i tanıdıklarımı anladım ama kafam karışmıştı. Burayı bilse doğrudan gelirdi ama öncesinde arayıp Uygur’dan adres istemişti. Garsona ne istediğini anlatırken benim adıma da sipariş veriyordu, son olarak kırmızı şarap isteyip listeyi kapattı. Sipariş ettiği şeyler arasında sadece şarabı içeceğinden emindim.

Sürekli çevresini izliyordu, onun baktığı yerlere ben de bakıyordum. Ne olduğunu sormadığım için bu şekilde gözlemleyerek öğrenmeye çalışıyordum ama bir ara Tarık denen adamı görünce şaşırıp kaldım.

Gayet ciddi ve şık görünen garson iki kadehi tek elinde, parmaklarının arasına sıkıştırarak tutuyordu. Nazik bir şekilde kadehlerden birini benim önüme koymadan önce kadehler hafifçe çarpıştı, uğursuz bir ses çıkardı.

Diğer kadeh de Ediz’in önüne konulurken şahin kadar keskin çimen yeşili gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Diğer garson kırmızı şarabı kadehlere doldururken Ediz ile göz göze gelmeye cesaret edemedim.

Saniyeler geçtikçe daha fazla geriliyordum. Ediz’in sipariş ettiği yemekler büyük bir özenle masaya yerleştirilirken hâlâ gözlerini bile kırpmadan bana bakıyordu. Belki ortam, belki şu an içinde bulunduğumuz durum ya da belki de bana eski Ediz Çağırın’ı anımsatan, buz gibi bakan gözlerdi gerginliğimin sebebi. Bakışlarımı kaldırdım ve ona baktım; çimen yeşili gözlerde artık ışık yoktu ve yüzü kaskatı bir şekilde ifadesizdi.

Kadehinden büyük bir yudum alırken hâlâ bana bakıyordu. Garsonlar bizi baş başa bıraktıktan sonra da birkaç büyük yudumla şarabı bitirdi ve oturduğu yerden kalktı. Bana hiçbir şey söylemedi ama dönüp baktığımda Tarık’ın olduğu masaya gittiğini gördüm. Ne yapacaktı?

Ben merakla olacakları izlerken Ediz masadaki sandalyelerden birine oturdu ve aralarında bir şeyler dönmeye başladı. Ediz gülerken bir şeyler söylerken Tarık’ın rahatsızlığını buradan hissedebiliyordum. Ediz masadakilerle konuşurken bir ara çaktırmadan elini geriye attı ve arkadan yaklaşarak Tarık’ın cebinden bir şey aldı. Ardından aldığı küçük şeyi parmağında çevirerek avucunun içine koydu. Yine bir şeyler konuşuldu ve Ediz gülerken masadan kalktı.

Ama daha onlara arkasını döner dönmez yüzündeki samimi ifade yok olmuştu. Ediz Çağırın gerçekten iyi bir oyuncuydu.

Masaya büyük bir miktar para bırakıp bana yürümemi işaret etti. Hiçbir şey anlamasam da, neler döndüğünün mantığını kavrayamasam da sorgulamadım. Zaten dağ evine geri döneceğimiz için susmanın daha mantıklı olacağını düşünüyordum. Ama yine de olan bitenden rahatsızdım.

Dağ evine geldiğimizde Ediz yine inatla yüzüme bakmıyordu. Doğruca viski şişesine yönelmiş, şişeyi ve bardağını alarak şöminenin yanındaki tekli koltuğa kurulmuştu. Bir süre belki benimle konuşur diye bekledim ama tek kelime etmiyordu. Benim içim içimi yerken o büyük bir sakinlikle viskiyi bardağa doldurdu ve arkasına yaslanarak bir yudum aldı, gözlerini kıstı.

“Ediz neden susuyorsun?” diye sordum sonunda dayanamayarak. “Aklından neler geçtiğini bilmeden sana yardım edemem.”

Gözlerini elindeki kadehe dikmişti, kristal kadehi yavaşça elinde çeviriyor ve bana hiç bakmıyordu. Sanki ben yoktum, sanki hiç konuşmuyordum. Saydandım ve havadaki her tanecik sesimi ona ulaşmadan esir alıyordu.

“Ediz.” Onu sarstım için zor tutuyordum kendimi. Yine beni duymazdan gelince, “Ediz!” diye bağırdım. Elindeki kadehi öyle sert bir şekilde yanındaki sehpa vurdu ki bir an çıkan sestem ürksem de geri çekilmedim. Ancak mekanik hareketlerle bakışlarımı bana çevirip birden ayağa kalkınca ve üzerime yürüyünce ayaklarım benden bağımsız olarak geriledi. Öyle bir etkisi vardı ki sadece bir saniye içinde kalbim korkuyla çarpmaya başlıyordu.

“Bir daha bağırsana,” dedi üstüme yürürken. Gözleri o kadar ruhsuz ve boştu ki bir an yüzüme çarpan hiçliğin tenimi kemirdiğini sandım. “Denesene. Hadi.”

Şimdi beni öldürecekmiş gibi nefretle bakan gözlerini tekrar görmek unuttuğum gerçekleri ortaya çıkardı. Uzun zamandır bana böyle bakmıyordu. Hissettiği nefret o kadar yoğundu ki soluduğu her nefeste etrafa zehir gibi yayılıyordu. Bana karşı olan bu nefreti soludukça ciğerlerim çürüyordu sanki.

Benden nefret ediyordu.

Elbette edecekti. Bir kere kendimi onun yerine koyunca bile hissettiği duyguyu anlayabiliyordum. Biri benim babamı masum olmasına rağmen öldürse içim intikam isteğiyle dolardı. Bunu yapan nasıl öylece devam edebilirdi ki hayatına? Bir de övgüler ve ödülleri alıyorsa... Ki benim

babamla aramın nasıl olduğu ortadaydı, buna rağmen intikam isterdim. Oysa Ediz babasına resmen âşıktı, onu örnek alıyordu ve ona hayrandı.

Benden, ailemden nefret etmeyecekti de kimden nefret edecekti?

“Bağırsana kızım!” diye bağırıldı. Sanki gözlerinde benzinden bir göl oluşmuş ve sözleri de çakmaktan yayılan ateşmiş gibi birden alev almıştı o yeşil dünya. Bir adım daha gerilerken kalbimin gitgide ezildiğini hissettim.

Benden nefret ediyordu. *Benden nefret ediyordu...*

“Ne o?” diye sordu alayla. “Sana izin verdiğim kadar varsın sen, ben izin verdiğim sürece varsın. Sen bir hiçsin Güngör. Seni gerçek kılan benim.”

Kullandığı kelimelerin kalbimi delip geçtiğini ve etrafa kan sıçratıldığını hissettim.

“Hadi şimdi de bağırsana.”

Bir an konuşmak için ağzımı açtım ama dilimdeki kelimeler ufalanmıştı sanki. Ne söyleyecektim ki? Beni dinlemeyeceğini, kullandığım her kelimenin ona zevk vereceğini biliyordum. Belki de tiksindirecekti. Ediz unuttuğu gerçeklerin acısını benden çıkaracaktı. Ben Atalay Güngör’ün kardeşiydim, ben buydum işte. O benim kim olduğumun farkına varmıştı ama ben hâlâ kalbime söz dinletemiyordum.

O gerçek bir katildi.

“Konuşamıyorsun bile,” dedi gülerek. Gülmesinde bile buz gibi bir hava vardı, sessiz bir şekilde yutkunup boğazımdaki düğümü yutmaya çalıştım. “Ne var, biliyor musun?” Eskisi gibi adımı kullanmıyordu. “Senden ne yapmanı istiyorsam onu yapmak zorundasın. Anlaşmamızı unuttun sanırım. Ben ne istiyorsam o. Senin düşüncelerinin bir önemi yok.”

“Ya yapmazsam?” dedim sonunda sesimi bulduğumda. Benim sesim de onun sesine benzer şekilde buz gibi çıkmıştı ama ben onun aksine bütün hücrelerime kadar kırgındım. Acaba bunu gözlerimden okuyabiliyor muydu? Cevabı biliyor olsam da bir umut, ona kırıldığımı görmemesini diliyordum. Ne kadar zavalliydim! Ya da ben sadece onun karşısında böyleydim çünkü o kadar kalabalığa rağmen kendimi insanlardan soyutlamayı başarmış, insanlara hiçbir zaman kendimi tam anlamıyla açmamıştım.

Ama Ediz Çağırın... O beni yerle bir etmişti. Belki de bunun sebebi bardağı taşıran son damla olmasından kaynaklanıyordu, bilmiyordum.

“Deneyip görelim,” dedi Ediz benim aksime tamamen umursamaz bir şekilde. “Banyoya git.”

“Gitmeyeceğim,” dedim dişlerimin arasından. Ediz’in kaşları kalkırken tam gözlerimin içine bakıyordu. Gözlerimde ne görüyordu, bil-

miyordum ama ben onda hiçbir şey göremiyordum, sanki hislere dair her şey yok olup gitmişti.

“Öyle mi?” diye sordu ruhsuz bir şekilde. Hafifçe başımı salladım.

“Öyle.”

Dağ evinin dış kapısına doğru ilerlemeye başladı, ben arkasından bakarken kalbim kulaklarımda çarpıyordu resmen. Bana ne yapacaktı? Korku, acı, hayal kırıklığı, üzüntü... Bunlardan ibarettim. Ona kızamıyordum çünkü yerdeki kanı görmek beni dehşete düşürmüştü, ayrıca bir şeylerin daha da farkına varmamı sağlamıştı: Atalay gerçekten bir katildi.

Dağ evinin kapısı kilitlenirken korkuyla gözlerimi yummak istedim. Ediz bana her şeyi yapabiliirdi, sınırı yoktu ve bu beni korkutuyordu.

Tekrar bana doğru yürürken, “Dediğimi yapmadığın her an daha ağırlım isteyeceğim,” dedi.

“İste,” dedim hissettiğim çaresizliğe rağmen. “Yapmayacağım.”

“Zorla alırım,” dedi ve bu bir an beni yatağa kelepçelediği anı aklıma getirdi. Elim ayağım buz tuttu, gözlerimin korkuyla açılmasına engel olamamıştım ve verdiğim tepki bir an Ediz’in yüzündeki perdeyi kaldırdı gibi oldu. Bir an azap çeken bir adam görür gibi oldum ama bu o kadar kısa sürdü ki yalnızca benim hayalim de olabilirdi.

“İzin vermem,” dedim başımı iki yana sallarken. Gözlerim yanıyordu ama ağlamayacaktım. Ağlamak yerine düşünmem gerekiyordu. Beni bir şeylere zorlar mıydı? Gözyaşları bir kez daha beni dürterken buzdun duvarların arkasındaki soğukkanlı halim hafifçe başımı salladı. O tamamen hissizdi, öylece olanları izliyordu.

“Benim karşımda hiçbir şansın yok.” Ediz gerçekleri söylerken sesi eğleniyor gibi çıkmıyordu. Yüzünde anlaşılmaz bir ifade belirmişti ama hâlâ sertti. Hatta gözlerinde beni kaçırdığı ilk günden beri gördüğüm en sert ifade vardı.

“Bana tecavüz edemezsin,” diye fısıldadım dehşet içinde. Susmam gerektiğini biliyordum, Ediz’den korktuğumdan değil de gözyaşlarını engellemek için. Sanki ağızımdan çıkan kelimeler beraberinde gözyaşlarımı da yanında getiriyormuş gibiydi. Bir an gözlerimin içine baktı ve gözlerini kaçırdı. Etrafı incelerken bir an hissettiğim acının nefesimi tıkadığını sanarak elimi boğazıma götürdüm. Kalbimdeki acı o kadar yoğundu ki damarlarımdaki kanı sızlatıyordu.

“Banyoya geç,” dedi tekrar. Hiçbir şey söylemeden ona bakınca bakışları yine bana döndü ve, “Banyoya geç dedim!” diye bağırdı. Ben ürkssem de dediğini yapmayınca bana doğru ilerledi. kalp atışlarım adım-

ları kadar hızlıydı. Kolumu kavradı, parmakları etime gömülürken acıyla inlememek için zor tuttum kendimi. Beni kolaylıkla banyoya çekerken kolumu tutan eli gitgide yumuşamıştı ama ilk kavrayışının etkisi hâlâ hücrelerimde inliyordu.

Beni dağ evindeki odaya sokup odadan açılan banyoya götürdü. İçeri itti ama ilk zamanlardaki gibi yere yapışmamı sağlayacak kadar şiddetle itmemişti, hâlâ ayaktaydım. Ben kolumu ovuştururken o banyonun kapısını kapatıp kilitledi.

Bana döndüğünde kaskatı bir sesle, “Kaçacak hiçbir yerin yok,” dedi.

“Ne yapacaksın bana?” diye sordum sesimin titremesine engel olmayarak. Nabzım sanki kulaklarımda zonkluyordu.

“Beni değiştirmeye çalışıyorsun,” dedi Ediz tam gözlerimin içine bakarak. “Eğer sen değişirsen benim de değişmem mümkün.”

“Bu da ne demek?” diye sordum korkuyla.

“Soyunmanı istiyorum demek.” Yüzünde tek bir mimik yoktu ve sesi çok ciddiydi. İçimden gelen gülme isteğini bastıramadım ama gözlerim de yaşlarla dolmuştu. Benden onun önünde soyunmamı istiyordu. Başımı iki yana sallarken hissettiğim acı ve çaresizlik birbirine karıştı ve ortaya kalbimi yıkıp geçen bir his çıktı.

“Yapmayacağım!” diye bağırdım ama bu sefer sesim güçlü çıkmaktan çok uzaktı. Gözlerimdeki yaşları engelleyebiliyordum ama kelimelerim ağlıyordu. Sesim, bedenime inat titriyordu.

“Her şeyi çıkarmanı istiyorum,” dedi. “İç çamaşırların da dâhil.”

Başımı iki yana sallarken Ediz’e atıldım ve onu öfkeyle ittim. Çaresizliğim parmaklarımda güce dönüşürken onu yerinden oynatabilmiştim. Normalde etkilenmezdi ama bir iki adım geriledi. Belki o da kendini salmıştı ama yüzündeki ifade o kadar yenilmezdi ki... İçimdeki Doğa çok sakın bir şekilde, “Dış görünüş her zaman yanıltıcıdır. Biz de öyle değil miyiz?” dedi.

“Piç kuruşu!” diye bağırdım. “Senden nefret ediyorum!”

“Evet,” dedi benim hiddetime karşın yavaşça. “Olması gereken bu zaten.”

“Benden bunu isteyemezsin!” Kollarımla bedenimi sarıp sarmalamak istiyordum ama neyi engelleyebilirdim ki? O Ediz’di. İstedikini alırdı, öyle ya da böyle. Her şekilde. En acımasız haliyle.

“Eğer söylediğimi yapmazsan ilk önce kendini sonra da beni soymanı isteyeceğim,” dedi Ediz boş bir sesle. Ona inanamayan gözlerle bakarken dudaklarım hafifçe aralanmıştı. Delirmiş miydi? Benim böyle

ÖZNUR YILDIRIM

bir şeyi yapamayacağımı bilecek kadar tanıyordu beni. Başımı ellerimin arasına alırken şiddetle başımı iki yana salladım.

“Senden öğreniyorum,” diye fıslıdadım sesim çaresizlik kokarken.

“Hem beni hem kendini soymanı, sonra da benimle öpüşmeni istiyorum,” dedi gözlerini bile kırpmadan. Gözlerimden yaşlar akarken ona öfkeyle baktım.

“Hayır!”

“Bana dokunmanı istiyorum, benim istediğim şekilde, bütün sınırlarını zorlayarak.”

İlk defa bana acımasını istedim. Bana şiddet uygulasa daha iyiydi, altında kanlar içinde bile kalsam gücümün son kırıntısına kadar ayağa kalkar, karşısında dururdum. Ama Ediz bedenime değil ruhuma saldırıyordu.

“Bekâretini istiyorum.” Dediğini her yapmadığımda daha da ileriye gidiyordu. Sinirlenemiyordum ama ağzından çıkan her kelimedede biraz daha dibe batıyordum. Her zamanki gibi, üzüldüğümde etrafuma saldırma huyum baş gösterince Ediz’in üstüne atıldım ve onu bir kez daha ittim.

“Yapmayacağım!” Delirmiş gibi bağırıyordum, alt dudağım titriyordu. Daha önce hiç böyle ağlamamıştım, sanki şiddetli bir öksürük krizine girmişim gibi ciğerlerim acıyordu. “Yapmayacağım!”

“Bana kendini vermezsen Atalay’ı öldürteceğim.”

Ben ona gözyaşlarının arasından bakakalırken cebinden telefonunu çıkardı, mekanik bir hareketle bir numara girdi ve arama tuşuna basıp telefonu hoparlöre aldı. Telefon iki çalıştan sonra açıldı.

“Ediz Bey?” dedi bir adam.

“Ne durumdasın?” diye sordu Ediz.

“Hâlâ takipteyim efendim. Atalay Güngör yaklaşık beş dakika önce iş yerinden ayrıldı, şu an arabasına doğru ilerliyor.” Ediz gözlerini gözlerime sabitledi.

“Aradığımda sana mutlaka ulaşabilmem lazım,” dedi tam gözlerimin içine bakarak. “Seni aradığımda Atalay Güngör’ü öldürmeni isteyeceğim. Kafasına sıkacaksın. Tek kurşun.”

Bir an yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. Blöf yapıyordu, eğer Atalay ölecekse bu Ediz’in elinden olurdu. Beni kandırıyordu. Bu oyuna düşmeyecektim. Ben daha çocuktum, hâlâ sevgiye muhtaç küçük bir çocuk. Nasıl olur da bekâretimi bu şekilde kaybederdim? Herkesin mutlu olduğu, mutlu olabileceğim bir dünyanın hayalini kurmaktan henüz vazgeçmemiştim.

"Hayır!" diye bağırdım Ediz'in gömleğine yapışırken. "Hayır! Blöf yapıyorsun!"

"Dediğini yapacak mısın?" diye sordu gözlerini gözlerimden ayırmayarak. Gömleğini sıkıca tutuyordum ama o sanki hiçbir şey yapmıyormuşum gibi davranıyordu.

"Hayır," dedim dişlerimin arasından. "Blöf yapıyorsun."

"Hakan," dedi beni duymazdan gelerek. "Atalay'ın tam kafasına hedef al."

Bir an parmaklarım tutmazken artık gözlerimin içine bakmıyordu. Başımı iki yana sallarken hıçkırmaya başlamıştım. "Aldım efendim."

"Üçe kadar sayacağım. Onu öldür ve bir yolunu bulup cesedini dağ evine getir." Gözlerimin önüne kafası dağılmış, vücudu morarmaya başlamış bir cesedin görüntüsü geldi. "Bir." Atalay'ın artık olmadığı bir dünya düşündüm. On sekiz yıldır benimle yaşayan abim. Bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar fotoğrafımız vardı, aramızda hiçbir zaman diğer abi ve kız kardeşlerin arasındaki gibi bir ilişkimiz olmamıştı. "İki." Ama o benim abimdi. Ne olursa olsun.

"Dur," diye fısıldadım gözyaşlarımın arasından. "Dur. Lütfen dur. Yapacağım."

Parmaklarım iyice gevşerken gömleğinden iki yanına düştü ve ondan uzaklaşmaya başladım. "Öldürme," dedi Ediz. Bana bakmıyordu. Bir an sanki bana bakamıyormuş gibi hissettim, gözü seğirmişti. "Kapatıyorum," derken gözlerini yummuştu. Telefonu kapattıktan sonra sanki çok yorgunmuş gibi kenara koydu ve bana baktı.

Onunla yatacak mıydım? Kollarımı bedenime sarıp ona baktım.

"Soyun," dedi. Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçarken yaşlar hâlâ akıyordu. Yalvaran gözlerle ona baktım ama gözlerindeki kararlılık demir kadar sertti, parçalanamayacak bir bütün gibiydi. Elim elbisemin fermuarına giderken artık beni bu durumdan kurtaracak yollar düşünmeyi bırakmıştım ve hıçkırarak ağlıyordum.

Elbisenin fermuarı yavaşça aşağıya inerken elim titriyordu. Ediz beni büyük bir dikkatle izliyordu ve artık bu ifadesizliği beni çıldırtacaktı. O bu muydu gerçekten? Onu tanıyamamış mıydım? Oysa kollarında uyuduğum adam çok daha farklıydı.

Dahası ona kızamıyordum da. En çok bu mahvediyordu beni. Belki de beni paramparça eden buydu. Abim, babasının katiliydi ve o bir şeylerin intikamını istiyordu. Haksız mıydı? Değildi. Haksız olsa ona kızmam,

ondan nefret etmem çok daha kolay olacaktı ama haksız değildi işte. Bu gerçek beni mahvediyordu.

Diğer yandan ona teslim de olamıyordum. Belki gözlerimi kapatsam ve her şeyi ona bıraksam... Daha mı kolay olurdu? Keşke kendimi yenecek kadar güçlü olabilseydim. O zaman her şeyi bırakırdım bir kenara, ruhumu bile.

Ölüm gözüme hiç bu kadar çekici görünmemişti. Hissizlik. İstediğim buydu.

Kumaş parçasının düşmesine izin verdim, elbise ruhumla birlikte yere yığıldı âdeta. Daha önce defalarca Ediz'in önünde iç çamaşırlarımla durmuştum ama hâlâ utanıyordum. Kollarımı bedenime sararken içimden bir köşeye kıvrılıp saatlerce ağlamak geliyordu.

"Onu da çıkar," dedi gözleriyle sutyenimi işaret ederek. Burası karanlık değildi, her şeyin net bir şekilde görülebileceği kadar aydınlıktı. Işıktan bir kez daha nefret ettim, karanlık her zaman daha iyiydi. Kimse seni görmezdi. Var mısın yok musun, bilmezdi.

"Lütfen," diye fısıldadım ama o gözlerimin içine bakıyor, bakışlarını bir an olsun kaçırmıyordu.

"Devam et Doğa," dedi yavaşça. Ah, adımı kullanmıştı... Kollarında uyuduğum adamdan bir iz ararcasına yüzüne baktım ama orada değildi. Belki de oradaydı ama Ediz'in katil ruhu onu bastırıyordu. Ellerim sırtıma, sutyenimin kopçasına gitti ama yapamadım.

"Devam et." Vücutuma değil gözlerimin içine bakıyordu. Kaçış olmadığını biliyordum. Titreyen ellerimle kopçayı açtım ama sutyeni çıkarmadan uzun saçlarımı önüme, iki yanıma aldım. "Çıkar şunu Şahmeran."

"Bana Şahmeran deme," diye fısıldadım gözyaşlarının arasından. "Şahmeran çok yüce birisi ve gerçekten bir adam tarafından seviliyordu. Onun ölümünde bir fayda var. Şahmeran sevdiği adama kendinde güzel olan ne varsa onu bıraktı. Fakat benden sana kalan tek şey seni tatmin edecek iğrenç duygular."

Yüzündeki ifadenin bir an değişeceğini sandım ama tek verdiği tepki dudaklarının hafifçe aralanması oldu. Gözlerimi sınımsız yumarak üstümdeki sutyeni çıkarırken kafasını toprağa gömen deve kuşu gibi hissediyordum kendimi. Sanki ben Ediz'i görmezsem o da beni görmeyecekti.

Ediz'in karşısında çıplaktım, sadece altımda ufak bir kumaş parçası vardı. Onu da çıkarmamı isteyecek miydi? O kadar ileri gidemeyeceğimi biliyordum. Yapabilir miydim? Hayır, kesinlikle yapamazdım.

Korkuyordum.

TESLİMİYET

“Gözlerimi aç ve gözlerimin içine bak,” dedi Ediz düz bir sesle. Bir süre deli gibi atan kalbim ve nefesimin sesiyle öylece dursam da sonunda cesaretimi toplayıp gözlerimi açtığımda Ediz’in yüzüme baktığını gördüm.

“Saçlarımı geriye at ve duşakabine gir.”

“Ediz...”

“Dediğimi yap.” Yüzünde öyle bir ifade vardı ki. Titreyen ellerim saçlarıma giderken ona yalvaran gözlerle baktım ama kendinden taviz vermiyordu, hem de hiç. Saçlarımı geriye atarken hıçkırıklarım o kadar içtendi ki ben bile kendime acınmışım. Duşakabine doğru ilerlerken tüm bunların bir an önce bitmesini istiyordum. Artık kaldıramıyordum, ağır geliyordu.

“Yüzünü bana çevir,” dedi Ediz. Gözyaşlarım yanan gözlerimden akarken burnumu çektim ve ona baktım. Vücutuma bakmıyordu, sadece gözlerimin içine bakıyordu.

“Beni değiştirmek istiyorsun,” dedi yavaşça. “İlk önce sen değiş. Utanmadan, cüretkâr bir şekilde gözlerimin içine bak. Bunu yapabilir misin?”

“Senden öğreniyorum,” dedim titreyen sesimle. Dudaklarında ufak bir tebessüm belirdi ama o kadar ruhsuzdu ki. Bana gördüğüm rüyayı hatırlatmıştı; kalbime saplanan bıçağı... Oysa şu an hissettiğim acı kalbime saplanan o bıçağın bıraktığı acıdan daha yoğundu.

Yanıma yaklaştığında, “Bence sana acı çektirebilirim,” dedi.

“Yapabilirsin,” diye hıçkırdım. Niye yapamayacaktı ki? Ki zaten öne doğru eğilip suyu açtığında bunu kanıtlamıştı. Buz gibi su bedenime çarpınca çığlık attım ve ellerimi yüzüme götürüp yüzümü kapattım, dirseklerimle de göğüslerimi kapatıyordum. Buz gibi su tenimi yakarken o kadar şiddetli ağlamaya başladım ki bir an ciğerlerimden parçalar kopacak, ağzımı dolduracakmış gibi hissettim.

Ruhum geriye çekilirken teslim olduğunu ilan etti. Bu adamın karşısında bedenimin de zihnimin de şansı yoktu. Bizi mahvedebilecek kadar güçlüydü ve mahvetmişti de. Duvarların ardındaki Doğa’ya, kalbimi, ruhumu ve beni. Her şey yerle birdi.

Ben bir enkazdan ibarettim artık.

Ellerimi yüzümden çektim ve hıçkırarak ağlarken Ediz’e baktım. Sırtımı duvara yaslararken buz gibi su, asit dökülürcesine tenimi yakmaya devam ediyordu. Yüzünde garip bir ifade olduğunu gördüm, sanki kendini zor tutuyormuş gibi ellerini yumruk yapmıştı.

Duvardan kayıp yere oturmadan önce, “Doğum günün kutlu olsun Ediz,” diye fısıldadım.

ÖZNUR YILDIRIM

Köşeye kıvrılarak ağlamaya devam ederken buz gibi suyun varlığını kabullenmiştim. Zayıftım. Kabullenmiştim. Acizdim. Kabullenmiştim. Ölümü istiyordum. Kabullenmiştim. Hiçbir zaman tatmayacağım bir şeyi beklemek anlamsızdı. Beni öldürürse bir şey yapmayacaktım, tecavüze kalkışırsa karşı koymayacaktım. İnsanlar dibe batınca her şeyi hak ettiğini düşünür müydü? Ben öyle düşünüyordum, hiçbir suçum olmasa da sanki başıma gelen her şeyi hak ediyor gibiydim.

Ediz'in kabine girdiğini gördüm, bana doğru eğilirken yüzünde allak bullak bir ifade vardı.

"Doğa," diye fısıldadı. Soğuk su ona çarpıyordu, ondan sıçrayan damlalar bana geliyordu.

"Bunu da sen çıkar," dedim son iç çamaşırını kastederek. "Lütfen. Yapamam. Dayanamıyorum. Sen yap."

Çimen yeşili gözlerinin acıyla dolu olduğunu gördüm, paramparçaydı. "Doğa."

"Lütfen ne yapacaksan kendin yap, yemin ediyorum karşı koymayacağım." Deli gibi ağlıyordum. "Lütfen. Sen yap. Benden isteme."

"Doğa," dedi tekrar ama konuşmasına izin vermiyordum.

"Keşke baban ölmeseydi," diye hıçkurdum. "Özür dilerim."

Ediz eliyle yüzünü kapatırken sanki ayaklarında güç kalmamış gibi yanıma oturdu. Hızlı hızlı soluyordu, can çekişiyor gibiydi. Ellerini yüzünden çektiğinde dağılmış halde olduğunu gördüm, en az benim kadar paramparça görünüyordu. Suyu kapatırken gözlerinde dehşet dolu bir ifade vardı. Ben hâlâ şiddetli bir şekilde ağlarken arada nefesim tıkanıyordu.

Bana yaklaşırken ona korkuyla baksam da tepki vermedim ama ondan korkmam onu daha da dehşete düşürmekten başka bir şey yapmadı. Üstünde sırlıklam olan gömleği hızla çıkarırken bir an soyunuyor sandım ama o soğuk gömleği kenara atıp beni kendine çekmekten başka bir şey yapmadı. Sıcak suyu açarken çıplak göğüslerim onun çıplak tenine değdi ve bu daha da şiddetli ağlamama sebep oldu.

Bana o kadar sıkı sarılıyordu ki... Bir eli belimdeyken diğer eli başımdaydı ve yüzümü boynunun girintisine saklamıştı.

"Doğa," diye fısıldadı. İlk defa sesindeki acıyı hissettim. Özür dilemedi, bu sefer onun için dahi bir özür hafif kalıyordu. Normalde onun ağzından *özür dilerim* cümlesini duymak bile çok büyük bir şeyken şimdi o bile hafif kalıyordu.

Sıcak su kaskatı kesilmiş bedenimi çözerken Ediz beni sımsıkı sarıyordu ve ben hâlâ hıçkıra hıçkıra ağlıyordum.

“Lütfen bana bir şey yapma,” diye yalvardım. “Lütfen. Ben böyle bir şeye hazır değilim. Kaldıramam. Yalvarıyorum benden bunu isteme.”

“Doğa, sus,” dedi. İstirap içindeydi sanki. Bir zavallı gibi ona sığınırken kendimi böcek kadar değersiz ve savunmasız hissediyordum. Hiçbir zaman kimseye boyun eğmemiştim. Ne babama ne onun yaptıklarına ne yaşadıklarımıza... Her şeye rağmen ya ifadesizdim ya da gülerdim.

Ağlamaktan nefret ederdim. Acizlikti çünkü. Zayıfıktı. Ben mi zayıftım? Zayıf insan sınavdan düşük alınca ağlayan insan değil miydi? İkimizi yan yana koysalar, sınav için ağlayan kişi ile benim gözyaşlarım aynı olmayacak mıydı?

Benim yaşadıklarım büyük şeylerdi.

Fakat şu anki gözyaşlarım o kadar içtendi ki ağlayan başka biri getirilse yanımdaki kişinin ağlayıp ağlamadığı sorgulanırdı.

“Ağlama,” dedi Ediz. Beni daha da kendine çekmeye çalışıyordu ama zaten birbirimize yapışmıştık. “Ağlama. Sen Şahmeran’sın. Hatta ondan da yüce. Bir duvarın arkasında, kimsenin bilmediği bir yerde saklanıyorsun. En güzel şeyler o duvarın arkasında. Sadece sen varsın ve o duvardan bir ışık süzüyor. Bu duvar bir kuyunun dibinde. Ve ben o kuyunun dibinde karanlıkta kalmış, zavallı bir adamım.”

“Zavallısın,” diye hıçkırdım.

“Öyleyim.”

“Ama çok güçlüsün.”

“Öyleyim.”

Başımı omzuna yaslarırken sıcak su sayesinde bedenim gevsemeye başlamıştı. O kadar uzun bir süre öyle kalmıştık ki gözyaşlarım dinmiş, iç çekişlere dönmüştü. Belki bir saat kadar suyun altında kaldık. Sonunda iyice sakinleştiğimde bedenime o kadar ağır bir yorgunluk çökmüştü ki...

Ediz’in kolları gevşerken beni kendinden biraz uzaklaştırdı ve bir elini yüzüme koydu. Gözlerimin içine bakarken oradaki acının gittiğini ve gözlerindeki ifadenin yine eski haline döndüğünü gördüm ama bu, katil Ediz değil kollarında uyuduğum Ediz’di.

Yüzümü o kadar dikkatli inceledi ki en görünmez ayrıntıyı bile fark ettiğinden emindim. Gözlerini yumdu ve burnundan derin bir nefes çekti. Tekrar açtığında gözleri alev alev yanıyordu.

Yüzü yüzüme yaklaşırken kalbim yerinden hopladı ve korkuyla dudaklarına baktım. Ediz tekrar gözlerini kapatırken iki elini birden sırtıma yerleştirdi. Yüzü yüzüme yaklaştı, yaklaştı... Hafifçe aralık olan dudaklarıma yaklaştığında ben de gözlerimi kapattım.

Üst dudağı iki dudağımın arasına yerleşirken ürktüm ve bir an sanki Ediz'i itecekmişim gibi ellerim kash göğsüne yerleşti. Düşüncelerim bir an bu anı idrak edemedi, beni öpüyor muydu? Ediz öpüşmenin duygusal olduğunu düşündüğünü söylemişti. Şu an yaşadığımız şey şehvet miydi yoksa duygu yoğunluğu olan bir an mıydı? Belki de ikisi birdendi. Derinden gelen bir sesle inlerken beni yavaşça öpmeye başladı. Dudaklarımı hissedebiliyordum. Nefesini hissedebiliyordum. Ellerim yüzüne, oradan da saçlarına giderken o çaresiz acıyı yine hissettim ve ona karşılık verdim.

Ne kadar deneyimsiz ve beceriksiz olsam da sadece dudaklarımı oynatmam bile Ediz'i inletti ve beni duvara itip sertçe öpmeye başladı. Başını yana yatırarak dudaklarımı sanki kendisininmiş gibi sahiplenirken deli gibi atan kalbimin ritmi, Ediz'in tadı ve kokusu, ilk öpüşme ve birden üzerime yüklenen tutku yüzünden başım dönüyordu.

Elim saçlarını kavrarırken bir an dudaklarımız ayrıldı, ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Ediz gözlerimin içine baktıktan sonra beni tekrar öpmeye başladı. Sanki kaybolup gidecekmişim gibi öpüşü telaşlı ve sabırsızdı.

Bir eli bacağıma inerken ürperdim, bacağımlı kaldırıp yanına aldı ve beni daha sert öpmeye başladı. Dilini dilimde hissedince bir an dünya ayaklarımın altından kaymış gibi hissettim. Dışarıdan bakılacak olursa böyle bir şey bana o kadar iğrenç görünürdü ki. Ama yaşayınca çok farklıydı.

Ediz dudaklarımı bırakıp boynuma yönelirken nefes nefeseydi.

"İzin ver," diye fısıldadı. "İzin ver benim olduğunu kanıtlayayım. İzin ver bu gece bütün duvarlarımı yıkayım."

Boynuma öpücükler kondururken mantıklı düşünemiyordum. Bir yanım teslim ol diye haykırırken diğer yanım kendime gelmem için deli gibi bağıyordu. Dudakları boynumdan göğüslerime doğru yol alırken ellerimi kafasına koydum ve bir an daha ileri gitmesi için bastracağımı sandım ama onu durdurmuşum.

"Dur," diye fısıldadım. "Ediz, dur. Böyle bir şeye hazır değilim."

Ediz hırlar gibi bir ses çıkardı ve bir an durmayacağını sandım. Bütün vücudu kaskatıydı ve nefes nefeseydi. Ben de neredeyse tamamen çıplaktım, istediği şeyle arasında sadece ufak bir kumaş parçası vardı.

"Lütfen," diye yalvardı. "Seni istiyorum."

"Ediz, hayır," dedim kollarımı boynuna sararken. "Hayır. Hazır değilim."

İstese beni baştan çıkarabilirdi, bunu biliyordum. O kadar tecrübeliydi ki benim bedenimi benden daha iyi tanıdığını biliyordum. Benim hiç

TESLİMİYET

bilmediğim ama dünyamı karartacak şeyler yapabileceğinin farkındaydım ve şu an öyle bir girişimde bulunmasından deli gibi korkuyordum.

Yoksa ona hayır diyemezdim.

Ediz sanki beni zorlayıp zorlamamak konusunda kararsız kalmış gibi bir süre öylece durduk ama sonra beni bırakıp geri çekildi. Çenesi kaskatıydı. Gerileyerek duşun altına geçti.

Ben bir an ne yapacağımı şaşırırken, “Uzak dur,” dedi. Ediz buz gibi suyu açarken bir an ona bakakaldım. Gözlerini kaydırdı ve başını arkaya atıp derin derin nefesler almaya başladı. Su bana sırıyordu, buz gibiydi. Bir süre öylece kaldıktan sonra suyu kapattı.

“İyi misin?” diye sordum kaşlarım çatılırken.

“Daha iyi olabilirdim,” dedi mırıldanarak. Ardından gözleri bir an göğüslerime kayınca kıpkırmızı kesildim, neyse ki saçlarım üzerime yapışmıştı.

“Benden utanma,” dedi Ediz. “En nefret ettiğim şey.”

“Şu son iki saattir çok korkunçtun,” dedim onu duymazdan gelerek. Kaşlarımı çatarak hafifçe başını salladı.

“Delirecekmişim gibi hissediyorum,” diye itiraf etti. “Bir yanda babam diğer yanda...” Sustu.

“Diğer yanda?”

Bana yaklaşıp yüzüme yapışmış saçları geriye itti ve gözlerimin içine baktı. Yarın sabah uyandığımda utançtan bu yüze bakamayacağımı biliyordum, o yüzden şimdi doya doya baktım. Ediz beni kollarının arasına çekti, yine çıplak tenlerimiz birbirine değince çok garip hissetmiştim.

“Diğer yanda sen. Diğer yanda sen ve davranışların. Diğer yanda korktuğunda bana sığınman. Ve en beteri...” İç geçirdi. “Benden korktuğunda bile bana sığınman.”

Kurduğu cümledeki her harf bir araya gelip ruhunu ruhuma bağlayan zincirlere dönüşürken tenime dokunan teni âdeta cehenneme davetiye çıkarıyordu. Ona her dokunduğumda ruhumdaki o kara boşluktan alevler yükseliyordu.

Sen cennetin varlığından gurur duy, demişti Ediz. Ben cehennemi istiyorum.

Çılgınlık, sakat kalan ruhların ninnileriydi.

Ölüm, sayıklamaları...

Bazı ruhlar vardı ki karanlıkta var olan, aydınlığı unutan; acıyı kucaklayan ve kurtulma arzusundan sıyrılan.

Şahmeran.

İçinde sakat bir ruh taşıyan o bedeninin adı buydu.

Hayallerim, annemin anlattığı o masallara estik edip saçlarını oksayan parmak uçlarında doğdu, bir ağaca ya ağacının tepesinde büyüdü ve ilk kez okunan o romanın sayfalarında emekledi. Beni kendi ucuğudığı masallarıyla büyüten, hayal gücümü besleyen, yüreğinden setkati hiçbir zaman estik etmeyen an-neme çok şey borçluym.

Bana hayati öğreten babama ve ağıbıme de öyle Zor bir arkadaş olmama rağmen bana anlattığı gösterip sen ana kadar yanımda duran, basta on üç yıldır hayatımda olan Ege Dışın Öyküsel olmak üzere hayatımdaki insanlara da öyle.

Bu yola çıktığımda tek basıma olsam da so-tırlar kalabalıklastıkca yiridüğüm bu yolda in-anlar da estik etmeye başladı bana. Daha tutuk bir goaükten yazdığım ilk satırlarda beni tanıyıp ba-na bir abla olan, kendisini canlı görmediğim, sesi-ni hiç duymadığım ve su an hayatımda olmasa da yeni hep aynı olan Zehra Ersoy'a, beraber büyü-duğüm ve birçok şey öğrendiğim, basta Erol Tulu olmak üzere SDHS ailesine, yine yazılanın sevelir-de tanışıp zamanla yollarımız ayrılma da satır arka dastarım olan Mahide Ötkürtaşı'ya, Begüm Bolibera'ya, bana her daim inanan Hilal Nur Sorkaya'ya, bu kitabın bana katandığı en büyük destek olan Öge Meral'e, yine bu kitabın bana katandığı, basuruz şartta beni seven ve tanıyan, maddi ve manevi hiçbir destekten kaçınmayan, beni ailelerinden biri gibi gören iki değerli insan ve yılmot dast;

birer abla olan Hülya Atas ve Mine Yılmazla çok tesettür ediyorum.

Elimde bir mesale olarak çıktığım bu yolda, hayalim bir orman yangınıydı. Ben anlattım, onlar dinledi, ben yazdım onlar okudu, ben bu yangını bastırtım onlar büyüttü. Ne olursa olsun kitabımdan vazgeçmeyen, onu benimleyen ve taşıyan insanlar vardı, benim hayalime kendi hayalimsi gibi tutunan. Yeri geldiğinde bana, kenden bile fazla inanan insanlar vardı. Bu tuttuğum mesaledeti ateş yayıldı, yutlar oldu, biter oldu, on binler oldu. İchio da arttı, milyonlar oldu. İşte o parlayan, sönmeyen mesaleleri taşıyan benim okuyucularımdı ve benimle birlikte o orman yangınının hayalini kurarlardı.

Kitabımdan vazgeçmeyen, inancını atılmayan ve sevgisini eksik etmeyen okuyucularıma tesettür ederim.

Küçük yastan beni hayalim olan Pegasus Yayınları'nın sahibi olan Yunus Sönmez'e, hayallerimi gerçekleştirme olarak sağladığı için, editörüm Ertem Akdoğan'a bu süreci sürece yardımcı olduğu için tesettür ederim.

Ve son olarak, yazdığım yazıları ilk okuyan kişilerden olan ve bana ilk kez, "Asta, ne olursa olsun pas etme," diyen Büsra Akıncı'ya tesettür ederim.

Özür
Yıldırım